ALASTAIR REYNOLDS

amintirea albastră a pământului

Primul volum din trilogia COPIII LUI POSEIDON

NAUTILUS

ALASTAIR REYNOLDS

AMINTIREA ALBASTRĂ A PĂMÂNTULUI

Alastair Preston Reynolds s-a născut în 1966 în Barry, Țara Galilor. A absolvit Astronomia la Newcastle, obținând doctoratul în același domeniu la St Andrews, în Scoția. A debutat cu povestiri SF în 1990, iar în 1991, după terminarea studiilor, a plecat în Olanda pentru a lucra la Agenția Spațială Europeană, unde a activat până în 2004, când s-a dedicat în totalitate scrisului. În 2008 a revenit în Țara Galilor.

Autor de *space opera* cu elemente de hard SF, scriitorul își folosește cunoștințele de fizică și astronomie, care-i îngăduie să extrapoleze tehnologii viitoare în termenii consecvenți cu știința actuală. În 2001, romanul său *Chasm City* (al doilea din seria *Revelation Space*) a fost răsplătit cu Premiul British SF. Seria are cinci volume, două nuvele (publicate la Editura Nemira în 2008, în volumul *Câinii de diamant. Zile de turcoaz*) și opt povestiri care urmăresc istoria speciei umane într-un viitor situat peste trei sute de ani. Printre cele mai recente scrieri ale sale se numără romanul *Harvest of Time* (2013).

Pentru Stephen Baxter și Paul McAuley: prieteni, colegi și păstrători ai flăcării.

„Și prost aș fi să-i spun vântului vremii Cum timpul a urzit un cer în jurul stelelor.”

Dylan Thomas

Este necesar să vorbim despre începuturi. Înțelegeți un lucru, însă, mai presus de orice altceva. Orice ar fi ceea ce ne-a adus în acest moment, la această declarație, e imposibil să fi avut o singură cauză. Dacă am învățat ceva, este faptul că viața nu e niciodată atât de simplă, atât de schematică.

S-ar putea spune că a fost momentul când bunica noastră s-a hotărât să săvârșească ultima ei mare faptă. Sau că a început când Ocularul a găsit ceva demn de atenția Arethusei, o învălmășeală de detalii derutante pe o planetă ce orbita în jurul unei alte stele, iar Arethusa, la rândul ei, s-a simțit constrânsă

de onoare să-i împărtășească bunicii noastre acea descoperire.

Sau, poate, decizia lui Hector și a lui Lucas ca în conturile familiei să nu existe nicio neclaritate, oricât de neînsemnat ar fi putut părea pe moment acel detaliu. Sau momentul când Geoffrey a fost chemat din cer, smuls din activitatea lui cu elefanții, adus înapoi acasă, cu vestea că bunica noastră murise. Sau hotărârea lui de a-i dezvălui totul lui Sunday, și alegerea ei ca, în loc să-și disprețuiască fratele, s-o ia pe calea iertării.

S-ar putea spune chiar că totul se revendică de la acel moment din fosta Tanzanie, în urmă cu un secol și jumătate, când o fetiță pe nume Eunice Akinya a tras prima gură de aer din viața ei. Ori de la momentul imediat următor, când a scos primul orăcăit, anunțând o viață plină de energie. Pentru bunica noastră, lumea n-a mers niciodată înainte destul de repede. Mereu se uita înapoi peste umăr, țipând la ea să țină pasul, până în ziua când i-a îndeplinit ordinul.

Totuși, ceva anume a făurit-o pe Eunice. S-o fi născut ea furioasă, dar abia când mama ei a legănat-o sub cerul încremenit al unei nopți în Serengeti, străbătut de coloana limpede a Căii Lactee, a început să perceapă ceea ce era inaccesibil pentru totdeauna.

Toate acele stele, Eunice... Toate acele luminițe diamantine... Pot fi ale tale, dacă le dorești cu destulă putere. Dar mai întâi trebuie să ai răbdare, iar apoi va trebui să fii și înțeleaptă.

Și a fost. Atât de răbdătoare și atât de înțeleaptă. Dar, dacă pe Eunice a făurit-o mama ei, ce anume i-a dat mamei sale formă? Soya s-a născut acum două secole, într-o tabără de refugiați, pe vremea când încă mai existau războaie și foamete, genociduri și secetă. Ce a făcut-o să fie atât de puternică încât să dăruiască lumii această forță a naturii, acest copil care a devenit bunica noastră?

Pe-atunci, nu știam, desigur. Dacă se întâmpla să ne gândim la ea, aveam în minte mai degrabă o persoană rece și severă, pe care nimeni dintre noi n-o atinsese vreodată, nici nu-i vorbise personal. Privind în jos, spre noi, de pe înghețata ei orbită lunară, izolată în închisoarea de metal și junglă pe care singură și-o construise, părea să aparțină unui alt veac. Făcuse multe lucruri mari și glorioase – își schimbase propria lume și lăsase o urmă umană de neșters pe alte lumi –, dar acelea erau faptele unei femei mult mai tinere, care avea doar o legătură vagă cu

bunica noastră îndepărtată, arțăgoasă și dezinteresată. Când ne-am născut noi, zilele ei cele mai bune și mai luminoase rămăseseră în urmă.

Așa credeam.

PROLOG

Sfârşit de mai, după ploile îndelungate. Pământul luase cu împrumut umiditatea norilor; acum, cerul îşi cerea datoria înapoi, prin nesfârşite zile fierbinţi şi uscate. Pentru copii, era o uşurare. După săptămâni întregi de claustrare plicticoasă, aveau în sfârşit voie să iasă din casă, dincolo de grădini şi de zidurile din jur, în sălbăticie.

Atunci şi acolo au dat peste maşina morţii.

— Eu tot n-aud pe nimeni, spuse Geoffrey.

Sunday oftă şi-şi puse o mână pe umărul fratelui ei.

Era cu doi ani mai mare decât Geoffrey, şi înaltă pentru vârsta ei. Stăteau pe o stâncă rectangulară, la câţiva paşi de râul care curgea năvalnic şi mocirlos.

— Poftim, spuse ea. Acum sigur îl auzi, nu?

Geoffrey strânse şi mai tare aeroplanul de lemn pe care-l ţinea în mână.

— Nu-l aud, spuse el.

Auzea râul, foşnetul frunzelor de salcâm, ameţite de arşiţă interminabilă, ca a unui cuptor.

— Are probleme, spuse Sunday cu hotărâre. Trebuie să-l găsim, apoi să-i spunem lui Memphis.

— Poate-ar fi bine să-i spunem lui Memphis mai întâi şi pe urmă să-l căutăm.

— Şi dacă până atunci se îneacă?

Lui Geoffrey, asta i se părea improbabil. Nivelul apei scăzuse în ultima săptămână, iar ploile slăbeau. Nori învolburaţi patrulau pe la orizont, peste câmpii mai bubuiau uneori tunete, dar, în rest, cerul era senin.

În plus, fuseseră pe-acolo de multe ori. În zonă nu existau case, nici sate sau oraşe. Cărările pe care le urmau erau bătătorite de elefanţi, mai degrabă decât de oameni. Şi, dacă întâmplător Masaii se aflau prin apropiere, unul dintre băieţi ar fi făcut cumva să evite orice problemă.

— Oare să fie lucrurile din capul nostru? întrebă Geoffrey.

— M-am obişnuit cu ele, de-acum, răspunse Sunday, sărind de pe piatră, pentru a arăta spre copaci. Cred că dintr-acolo se-aude.

O luă din loc, apoi se întoarse spre Geoffrey.

— Dacă ţi-e frică, nu e nevoie să vii.

— Nu mi-e frică.

Atenți la orice pericole, porniră peste pământul care se usca, printre bălțile mlăștinoase. Purtau pantaloni lungi și cizme de protecție împotriva șerpilor, cămăși cu mânecă scurtă și pălării cu boruri largi. În ciuda noroiului prin care umblaseră și a vegetației dese pe unde abia își croiau drum, hainele rămâneau la fel de curate și multicolore ca acasă, când le luaseră pe ei. Nu același lucru se putea spune despre brațele lui Geoffrey, stropite cu noroi și brăzdate de zgârieturi subțiri și dureroase, de la spinii tufișurilor. Amintindu-și de vremurile când Memphis îl lăuda pentru că nu plângea după ce trăgea câte o căzătură pe pardoseala tare, de marmură, a casei, băiatul își impunea să nu protesteze, pentru ca durerea să treacă mai repede.

Sunday se îndesa încrezătoare înainte, printre salcâmi, cu fratele ei în urmă, străduindu-se să țină pasul.

Trecură pe lângă ciotul alb și ruginit al unei vechi mori de vânt.

— Nu mai avem mult! strigă peste umăr Sunday. Pălăria îi sălta vioi pe spate, legată cu un șiret pe după gât. Geoffrey ridică mâinile ca să și-o îndese mai bine pe cap pe a lui, apăsând-o peste cârlionții mărunți.

— Vom fi în siguranță, orice s-ar întâmpla, spuse el, mai mult ca să se convingă singur. Mecanismul stă cu ochii pe noi.

Nu știa ce era dincolo de copaci. Mai fuseseră acolo de multe ori, dar asta nu însemna că știe fiecare arbust, fiecare movilă și adâncitură din regiune.

— Aici s-a întâmplat ceva! se auzi vocea lui Sunday, care dispăruse. Ploaia a măturat toată panta, ca o avalanșă! Iese ceva din pământ!

— Ai grijă! îi strigă Geoffrey.

— E un soi de mașinărie! răspunse sora lui. Cred că băiatul a rămas blocat înăuntru.

Geoffrey își adună curajul și porni vitejește înainte. Copacii mângâiau cerul cu mișcări leneșe ale ramurilor, prin spațiile libere săgetând fulgerător pescăruși albaștri. Ceva se îndepărtă târâș pe sub frunzele uscate, la vreun metru, doi, în stânga. Buruienile tot mai dese îi zgâriau pantalonii și, la un moment dat, îi rupseră. Băiatul privi cu uimire cum cele două margini ale materialului sfâșiat se suturau la loc.

— Aici! spuse Sunday. Vino repede, frate!

Acum o vedea. Ieșiseră la marginea unei depresiuni circulare, înconjurată cu pâlcuri strânse de copaci amestecați. O parte din circumferință se surpase, formând o pantă abruptă, spălată de ploaie.

Din pământul maroniu-mâlos ieșea un obiect. Era metalic, mare cât o capsulă de zbor.

Geoffrey ridică iar privirea spre cer.

— Ce-i asta? întrebă el, deși avea sentimentul cumplit că știa deja. Mai văzuse asemenea mașinării într-una din cărțile lui. O recunoștea după rotițele numeroase, mult prea multe, pe partea vizibilă, ca să fie o mașină sau un camion; și după șenilele petrecute peste roți, cu plăcile lor metalice articulate, una după alta, ca segmentele unui vierme.

— Vrei să zici că nu știi? se miră Sunday.

— E un tanc! răspunse el, amintindu-și dintr-odată cuvântul.

Cu toate că era speriat, dorindu-și să fi fost oriunde, numai în acel loc nu, descoperirea acelui obiect, vomat din adâncurile pământului, avea ceva uluitor.

— Ce altceva ar putea să fie? Probabil că băiețelul s-a băgat înăuntru, iar acum nu mai poate să iasă.

— N-are nicio ușă.

— S-o mai fi mișcat de-atunci, presupuse Sunday. De-asta nu poate ieși – ușa s-a acoperit din nou.

Ajunsese în capătul pantei, încă pe iarbă, dar o luă pe marginea depresiunii, spre locul unde pământul se năruise. Acolo, se lăsă pe vine, cu vârfurile degetelor rezemate pe sol, ca să-și țină echilibrul. Pălăria i se legăna pe umeri.

— Cum poți să-l auzi dacă e înăuntru? întrebă Geoffrey. Acum suntem aproape, și eu tot n-aud nimic! Probabil e la ține-n cap, are vreo legătură cu aparatele.

— Nu așa merge, frate. Vocile nu doar le *auzi.*

Sunday se afla acum în partea de sus a pantei noroioase și începea să coboare de-a-ndărătelea spre tanc, întoarsă cu fața spre alunecarea de teren, înfigându-și degetele în pământ, ca să n-o ia la vale prea repede.

Neavând încotro, Geoffrey o urmă.

— Ar trebui să chemăm pe cineva. Toți ne spun mereu să nu ne atingem de vechituri.

— Sunt multe lucruri pe care ne spun să nu le facem, replică Sunday.

Își continua coborârea, alunecând uneori și redresându-se, iar cizmele-i lăsau adâncituri prelungi în pământul umed. Avea mâinile pline de noroi. Când întorcea capul ca să se uite peste umăr în jos, pe față i se citea o concentrare intensă, mai-mai să-și muște limba.

— Nu e bine ce facem, comentă Geoffrey, în timp ce pornea și el în jos din același loc, străduindu-se să-i meargă pe urme.

— Suntem aici! strigă dintr-odată Sunday, chiar înainte de a-și propti un picior pe peretele înclinat al tancului. Am venit să te salvăm!

— Ce zice?

Pentru prima oară, sora lui păru să-l ia în serios.

— Nici acum nu-l auzi?

— Nu mă prefac, surioară.

— Zice: „Veniți repede, vă rog! Am nevoie de ajutor!”

Lui Geoffrey îi trecu prin minte o întrebare de bun-simț:

— În swahili?

— Da, răspunse repede Sunday, dar imediat adăugă: așa cred. De ce n-ar vorbi în swahili?

Acum stătea cu ambele picioare pe tanc. Făcu un pas la dreapta, pășind cu atenția unui echilibrist pe sârmă. Geoffrey se opri din coborâre, abia îndrăznind să mai respire, de teamă să nu provoace o nouă surpare, care i-ar fi rostogolit până-n fundul gropii pe toți: ei doi și tancul.

— Tot mai zice?

— Da, replică Sunday.

— Ar fi trebuit să te-audă deja, ești foarte aproape.

Sunday își desfăcu brațele și se lăsă în genunchi. Ciocăni în blindajul tancului, o dată și încă o dată. Geoffrey trase aer în piept și porni mai departe, neliniștit, continuând să țină aeroplanul de lemn în mână, deasupra capului.

— Nu răspunde. Doar repetă întruna același lucru.

Ridicând o mână, Sunday își trase pălăria pe creștet.

— Mă doare capul. E prea cald.

Apoi, bătu iar cu pumnul în tanc, mai tare:

— Alo!

— Ia uite! exclamă Geoffrey.

Ceva ciudat se întâmpla cu tancul, în locul lovit de Sunday. Din acel punct, se desfăceau cercuri concentrice, ca niște valuri multicolore: roz și verzi, albastre și aurii. Undele se făceau

treptat nevăzute, parcă infiltrându-se în pământ. Apoi reveneau sub forma unor pete de culoare, întinzându-se ca stropiturile de cerneală, dar fără să se amestece. Culorile se unduiau și pulsau, pentru ca apoi să se piardă în nuanțele noroios-roșietice din jurul tancului.

— Ar trebui să plecăm, propuse Geoffrey.

— Nu-l putem lăsa aici.

Totuși, Sunday se ridică în picioare. Băiatul se opri pe loc, bucuros că surorii lui îi venise în sfârșit mintea la cap. Făcu un efort galant de a se apleca, gata să-i întindă mâna când ajungea destul de aproape.

Dar Sunday începuse să se comporte foarte ciudat.

— Doare… murmură ea greoi, dând să-și atingă fruntea.

— Vino aici, o chemă fratele ei. Hai să mergem acasă!

Ținându-și cu greu echilibrul pe latura oblică a tancului, Sunday îl privi. Tremura din tot trupul. Și încerca să spună ceva.

— Sunday!

Fata se răsturnă de pe tanc, pe spate, în josul pantei. Căzu la pământ și se rostogoli mai departe, cu brațele și picioarele învălmășite și pălăria săltând. Se opri pe fundul gropii, unde se adunase apă, cu fața în noroi și membrele desfăcute.

Câteva clipe, Geoffrey nu putu decât să se holbeze într-acolo. Se întreba dacă nu-și rupsese vreun os. Apoi, ca prin ceață, își dădu seama că sora lui s-ar putea să nu mai respire în poziția aia.

Porni lateral, spre marginea bucății unde alunecase terenul, în locul unde pământul era încă tare, acoperit cu iarbă și tufișuri. Avu destulă prezență de spirit ca să-și ridice brățara la gură și să apese pe butonul gros care făcea legătura cu cei din casă.

— Vă rog!

Memphis răspunse imediat, vorbind rar cu glasul lui profund și răsunător:

— Ce este, Geoffrey?

Cuvintele băiatului începură să se rostogolească de-a valma:

— Te rog, Memphis. Sunday și cu mine am plecat să explorăm și am găsit o groapă în pământ, și ploile făcuseră să alunece terenul, și din noroi ieșea un tanc…

Se opri să-și tragă respirația, apoi continuă:

— Sunday a încercat să-l ajute pe băiatul dinăuntru. Dar a început s-o doară capul și a căzut de pe tanc, iar acum zace la

pământ și nu pot să-i văd fața.

— Un moment, Geoffrey.

Memphis părea incredibil de calm și deloc surprins, ca și cum nici nu s-ar fi așteptat la altceva în ziua aceea.

— Da, văd unde sunteți. Du-te la sora ta și întoarce-o pe-o parte, să nu mai stea cu fața în noroi. Dar ai mare grijă cum cobori. Vin și eu imediat.

Ceva din tonul atât de firesc pe care-i răspunsese Memphis îl ajută pe Geoffrey să-și mai revină din spaimă. Păru să treacă o veșnicie, dar până la urmă cizmele sale ajunseră în aceeași mocirlă plină de apă și putu înainta până lângă sora lui.

Fața lui Sunday nu era în apă – se rezemase pe o mică ridicătură de pământ uscat, având gura și nasul neacoperite –, dar continua să dârdâie. Printre buze îi bolboroseau clăbuci de salivă.

Ceva bâzâi prin aer deasupra lor, iar Geoffrey își ridică borul pălăriei. Era un aparat zburător, cât vârful degetului său mare.

— Te văd, spuse Memphis, vorbind din brățara lui Geoffrey. Acum, fă ce spun eu. Întoarce-o pe sora ta. Va trebui să faci un efort destul de mare.

Geoffrey îngenunche. Nu voia să se uite la Sunday prea de-aproape, când tremura și spumega așa.

— Curaj, Geoffrey. Sora ta suferă un soi de acces. Acum trebuie s-o ajuți.

Băiatul puse jos aeroplanul de lemn, fără să-i pese că vopseaua roșie se murdărea de noroi. Își strecură mâinile sub trupul lui Sunday și încercă s-o clintească din loc. Tremurul violent îl speria foarte tare.

— Folosește-ți toată puterea, Geoffrey. Eu nu te pot ajuta până nu ajung.

Geoffrey scoase un geamăt de la efort. Poate că Sunday se zbuciuma așa ca să-l ajute… În sfârșit, cu o smucitură, o scoase din noroi, întorcând-o cu fața într-o parte.

— Geoffrey, ascultă-mă cu atenție: dintr-un anume motiv, Sunday are o problemă la cap, iar brățara ei nu pare să funcționeze corect. Trebuie să-i spui tu ce să facă. Mă asculți?

— Da…

— Sunt două butoane roșii, câte unul pe fiecare parte. Trebuie să le apeși pe amândouă în același timp.

Brățările lor erau similare, dar a lui nu avea cele două

butoane roșii. Veniseră abia după ce Sunday împlinise zece ani, ceea ce însemna că aveau ceva de-a face cu lucrurile pe care neuropractorii i le vârâseră în cap și pe care el încă nu le avea.

Îi ridică brațul, chinuindu-se să-l țină nemișcat, și încercă să cuprindă brățara între degetul mare și cel arătător. Îi era greu. Nu avea mâna destul de mare.

— Ce-o să se întâmple, Memphis?

— Nimic rău.

Butoanele roșii rezistau la apăsat mult mai tare decât cele albastre, de pe propria lui brățară. După un moment de panică, își dădu seama că trebuia să-și folosească ambele mâini. Chiar și așa îi era greu. Prima oară, probabil că nu apăsase destul de tare, căci nu se întâmplă nimic. Încercă din nou, cu toată puterea, și brusc, ca printr-un miracol, Sunday încetă să mai tremure.

Acum, zăcea nemișcată pe pământ.

Geoffrey se așeză lângă ea, așteptând. Putea să vadă clar că fata respira. Acum avea ochii închiși și, cu toate că era mai imobilă decât atunci când stătea pe tanc și se uita la el, simțea într-un mod nedefinit că sora lui își revenise.

Îi puse o mână pe frunte, simțindu-i pielea înfierbântată, și ridică privirea spre cer.

Nu peste mult, sosi și Memphis. Pluti un timp deasupra gropii, privind în jos din capsulă, apoi aparatul se retrase într-o parte, peste copacii de pe marginea depresiunii. Făcea atât de puțin zgomot, încât Geoffrey trebuia să-și încordeze auzul pentru a auzi motorul, în timp ce ateriza undeva în afara vederii lui.

Memphis apăru în capătul pantei, peste un minut, două. Fără să ezite mai mult de-un moment, coborî grăbit în groapă, alunecând și balansându-și brațele, ca să-și țină echilibrul. Când ajunse lângă Sunday, o atinse pe frunte cu o mână, apoi îi examină brățara.

— O să se facă bine? întrebă Geoffrey, privindu-i îngrijorat expresia feței.

— Cred că da, Geoffrey. Te-ai descurcat excelent, răspunse Memphis, după care întoarse capul spre tanc, ca și cum atunci l-ar fi observat. Cât de aproape de el a ajuns?

— S-a urcat deasupra.

— E o mașină rea, îi explică Memphis. Cândva, aici a avut loc un război – unul dintre ultimele din Africa.

— Sunday a spus că în tanc e un băiețel.

Memphis o luă în brațe, ridicând-o de la pământ.

— Acum poți să urci panta de unul singur, Geoffrey?

— Așa cred.

— Trebuie s-o ducem pe Sunday înapoi acasă. Își va reveni, dar cu cât o vede mai curând un neuropractor, cu atât mai bine.

Băiatul o luă înainte, hotărât să arate că putea să-și poarte singur de grijă.

— Și cu băiețelul cum rămâne?

— Nu există niciun băiețel. În tanc nu sunt decât aparate – unele dintre ele, foarte deștepte.

— Ăsta nu-i primul tanc pe care l-ai văzut?

— Nu, răspunse evaziv Memphis. Nu e primul. Dar ultima oară când am văzut unul dintre ele în mișcare eram foarte mic.

Întorcând capul, Geoffrey zări un zâmbet trecător pe fața lui Memphis. Era clar că nu dorea ca băiatul să aibă coșmaruri cu mașini ucigașe care bântuie pe Pământ.

— Acum nu mai există, cu excepția câtorva care au rămas îngropate în pământ, ca ăsta.

În timp ce urcau amândoi panta, Geoffrey întrebă:

— Cum a putut să scape?

Memphis se opri să-și tragă respirația. Probabil îi era greu s-o care pe Sunday în sus, fiind nevoit în același timp și să-și țină echilibrul.

— Artilectul a simțit prezența aparatelor lui Sunday, cele din capul ei. A găsit o cale de a vorbi cu ele, ca s-o facă pe Sunday să creadă că o striga cineva.

Ideea că o mașinărie o păcălise pe sora lui – o păcălise atât de bine, încât aproape că-l convinsese și pe el – era de ajuns pentru ca pe Geoffrey să-l treacă fiorii, deși asuda de efort.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă nu cădea?

— Tancul ar fi putut încerca s-o convingă să-l ajute. Sau ar fi încercat să-i exploateze vreo vulnerabilitate mai profundă. Indiferent ce-a făcut, i-a cauzat surorii tale acea criză.

— Dar tancul e foarte vechi, iar aparatele lui Sunday sunt noi de tot. Cum a reușit să le păcălească?

— Uneori, lucrurile vechi sunt mai inteligente decât cele mai noi. Sau măcar mai viclene.

Acum urcau cu pas mai sigur, și aproape ajunseseră în vârful pantei.

— De-asta sunt interzise – ori, cel puțin, controlate foarte atent.

Geoffrey se uită înapoi, simțind o combinație ciudată de frică și milă față de obiectul acela pe jumătate înmormântat.

— Și ce-o să se întâmple cu tancul?

— O să avem grijă și de el, răspunse cu blândețe Memphis. Dar pentru moment, de sora ta trebuie să ne preocupăm.

Ajunseseră la nivelul solului. O cărare îngustă șerpuia printre copaci. Când veniseră, Geoffrey n-o observase, dar din văzduh trebuia să fi fost foarte vizibilă. Porniră în lungul ei, spre capsula de zbor care aștepta, ascunsă vederii.

— O să fie bine?

— Nu cred că a pățit ceva prea grav. Noroc că ai fost acolo, să închizi aparatele. Ah…

Fără veste, Memphis se oprise.

Geoffrey rămase și el locului, alături.

— Sunday…?

— Nu, răspunse bărbatul cel slab, fără să ridice nici acum glasul. Este Mephisto. E mai în față, pe cărare. Îl vezi?

În umbra crepusculară a potecii acoperite de bolta copacilor, o formă enormă, pătată de lumină, le tăia drumul. Elefantul își târa trompa înainte și-napoi prin praf. Avea doar un fildeș, celălalt fiind rupt. Ceva din postura lui transmitea o atitudine agresivă inconfundabilă, cum stătea așa, cu fruntea coborâtă, ca un berbece de asalt.

— Mephisto e un mascul bătrân și bătăios, spuse Memphis. E foarte violent și își apără teritoriul. L-am văzut din zbor, dar părea să se îndepărteze de noi. Speram ca azi să putem evita întâlnirea.

Geoffrey era nedumerit și înspăimântat. Mai văzuse el mulți elefanți înainte, dar niciodată nu-l simțise pe mentorul lui atât de înspăimântat.

— Am putea să-l ocolim, spuse el.

— Mephisto n-o să ne lase. Cunoaște zona asta mult mai bine decât noi și poate să se miște mai repede, mai ales când eu o duc în brațe pe Sunday.

— De ce nu ne lasă să trecem?

— E ceva în neregulă la el în cap, răspunse Memphis, apoi făcu o pauză. Geoffrey, vrei să te uiți în altă parte, te rog? Trebuie să fac ceva ce n-aș fi vrut…

— Ce-ai să faci?

— Întoarce capul și închide ochii.

Geoffrey se supuse, căci severitatea ordinului era inconfundabilă. Urmară câteva clipe de tăcere, spartă numai de foșnetul frunzelor. Apoi, o bufnitură slabă, cu sunet de praf, însoțită de o rafală de trosnete uscate, ca ale unor crengi și trunchiuri de copaci rupte.

— Ține-te de haina mea și urmează-mă, spuse Memphis. Dar nu te uita până nu-ți spun eu că e-n regulă. Îmi promiți?

— Da, răspunse Geoffrey.

Însă nu se ținu de cuvânt. În timp ce treceau prin umbra răcoroasă a copacilor, Memphis ocoli un obstacol, trăgându-l pe băiat după el. Geoffrey deschise ochii, mijiți în praful care încă mai plutea prin aer. Mephisto zăcea la pământ, pe o parte. Singurul său ochi vizibil era deschis, dar lipsit de viață. Trupul enorm, cenușiu, brăzdat de zbârcituri încurcate, stătea absolut nemișcat. Mort.

— L-ai omorât pe Mephisto? întrebă Geoffrey când ajunseră la capsula aeriană.

Memphis o puse pe Sunday în compartimentul din spate, pentru pasageri, culcând-o cu grijă pe bancheta tapițată. Nu spuse nimic, nici după ce-și luară zborul înapoi spre casă. *Memphis știe,* își zise băiatul. Memphis știa că Geoffrey se uitase și între ei nimic n-avea să mai fie vreodată la fel.

De-abia mult mai târziu avea să-și dea seama că-și uitase în groapă aeroplanul de lemn roșu.

PARTEA I

01

Se întorcea de la marginea zonei de studiu, spre stațiunea de cercetare – numai el, aparatul Cessna și cerul liber, deasupra bazinului Amboseli, într-o dispoziție mai bună decât oricând în ultimele câteva săptămâni, când primi apelul.

— Geoffrey, îi spuse o voce în craniu. Trebuie să vii imediat acasă.

Oftă. Ar fi trebuit să știe că acea stare de seninătate n-avea să dureze.

Zece minute mai târziu, se afla deasupra proprietății și privea clădirile cu pereți albi și dale albastre, căutând orice detaliu neobișnuit. Nimic nu i se părea ieșit din comun. Totul, în reședința de forma literei A, de la curțile și grădinile împrejmuite până la piscine, terenuri de tenis și de polo, era în cea mai deplină ordine, ca macheta unui arhitect.

Geoffrey își alinie avionul deasupra drumului neasfaltat care-i servea drept pistă și ateriză. Atinse solul cu o hurducătură, cauciucurile groase stârnind praf și țărână, frână cu putere și rulă spre un loc liber, la capătul șirului de capsule aeriene ale locatarilor și vizitatorilor.

Lăsă motorul să se oprească, după care mai rămase în carlingă câteva momente, adunându-și gândurile.

În adâncul lui, știa despre ce era vorba. Ziua aceea fusese prezentă în gândurile lui atât de mult timp, încât dobândise soliditatea și permanența unei trăsături geografice. Nu se mira decât că în sfârșit sosise.

Debarcă în arșița dimineții, printre sunetele slabe, parcă meditative, ale motorului care se răcea. Apoi, își scoase șapca de baseball Cessna veche și decolorată, ca să-și facă vânt cu ea.

Din poarta boltită apăru o siluetă, venind spre el cu pas solemn, umerii aduși și o expresie gravă pe chip.

— Îmi pare foarte rău, spuse, spărgând tăcerea numai când ajunsese destul de aproape pentru a vorbi normal.

— E vorba de Eunice, nu-i așa?

— A murit…

Geoffrey încercă să găsească ceva de spus.

— Când s-a întâmplat?

— Acum șase ore, conform raportului medical. Dar eu am aflat de-abia acum o oră. De-atunci, m-am ocupat de verificarea detaliilor și informarea rudelor apropiate.

— Și… cum…?

— Ușor, în somn.

— O sută treizeci e o vârstă destul de onorabilă, cred.

— O sută treizeci și unu, mai exact, preciză Memphis, calm. Și, da, e o vârstă frumoasă. Dacă se întorcea pe Pământ, ar fi putut trăi chiar mai mult. Dar și-a ales singură calea. Locuind acolo, sus, singură, fără altă companie decât a aparatelor ei… de mirare că a rezistat atât de mult. Dar, în fond, mereu spunea că voi, Akinya-ii, sunteți ca leii.

Sau ca vulturii, se gândi Geoffrey. Cu glas tare, spuse:

— Și acum ce-o să se întâmple?

Memphis îl cuprinse cu un braț pe după umeri și-l conduse spre poartă.

— Ești primul care s-a întors. Nu peste mult, vor începe să sune și alții. S-ar putea ca în cursul zilei de azi să vină unii și în persoană. Pentru ceilalți care sunt în spațiu… va dura mult mai mult, asta în cazul în care vor putea ajunge. Nu toți vor reuși.

Ajunseră în umbra porții care așternea tonuri indigo răcoroase pe pereții albi.

— E o senzație ciudată că ne întâlnim aici, când ăsta nu-i locul unde a murit.

— Eunice a lăsat instrucțiuni clare.

— Nu mi-a spus nimeni despre ele.

— Și eu le-am aflat abia acum, Geoffrey. Dacă știam mai dinainte, te-aș fi informat și pe tine.

Dincolo de poartă, fântânile susurau și clipoceau în bazinele ornamentale. Geoffrey dădu la o parte un robot de grădinărit mare cât un tatu.

— Știu că și pentru tine e la fel de greu ca pentru familie, Memphis.

— S-ar putea să urmeze o perioadă de tranziție cam dificilă. Familia… afacerile… va trebui să se deprindă cu absența unei figuri autoritare.

— Din fericire, pe mine asta nu mă prea privește.

— Așa crezi tu, poate. Însă chiar și la un nivel periferic, tot un Akinya ești. E valabil și pentru sora ta.

Geoffrey nu mai spuse nimic, până ajunseră în holul spațios de la intrarea în aripa stângă a casei. Clădirea era tăcută ca o criptă și neprietenoasă ca un muzeu închis. În vitrine, ca niște mici capele în cinstea ilustrei sale bunici, trecutul ei era expus razelor piezișe ale soarelui. Componente ale unor costume spațiale, eșantioane de rocă și gheață adunate de prin tot Sistemul Solar, chiar și un „computer” antic, o cutie gri cu balamale, ținută întreagă cu benzi adezive galbene și negre. Cărți tipărite, cu coperți prăfuite, decolorate de ani. Diverse jucării din copilărie, neiubite de nimeni, abandonate.

— Nu cred că-ți dai seama ce efect neînsemnat va avea asupra lui Sunday și a mea, spuse Geoffrey. Niciunul dintre noi n-a interesat-o vreodată prea mult pe Eunice, după ce ne-am abătut de la calea inițială.

— În privința lui Sunday, te înșeli amarnic. Eunice însemna foarte mult pentru ea.

Geoffrey preferă să nu mai insiste.

— Mama și tata știu?

— Sunt încă pe Titan, în vizită la unchiul Edison.

Pe chipul lui Geoffrey fulgeră scurt un zâmbet.

— Ăsta nu-i un lucru pe care să-l uit prea ușor.

— Vor trece câteva ore până să putem primi vreo veste de la ei. Poate chiar mai mult, dacă sunt ocupați.

Ajunseseră în apropierea biroului de la parter unde Memphis își petrecea cea mai mare parte a timpului, administrând activitățile casei – și, implicit, ale unui imperiu întins cât tot Sistemul Solar – dintr-o cameră nu cu mult mai mare decât un dulap pentru mături de dimensiuni decente.

— Pot face ceva? se interesă Geoffrey, simțindu-se cam stânjenit, ca și cum ar fi fost de așteptat să joace vreun rol – un rol, însă, despre care nu-i vorbise nimeni.

— Pe moment, nimic. Am să mă duc la Palatul de Iarnă, la timpul potrivit, dar de asta mă pot ocupa și singur.

— Ca să-i aduci trupul?

Memphis dădu ușor din cap.

— Vrea ca rămășițele ei pământești să fie risipite în Africa.

— Aș putea veni și eu cu tine.

— Ești foarte amabil, Geoffrey, dar încă n-am ajuns prea bătrân pentru zborurile în spațiu. Iar tu cred că ești foarte ocupat cu elefanții tăi.

Se opri în pragul biroului, vizibil nerăbdător să se întoarcă la îndatoririle sale.

— E bine că te-ai întors acum. Dacă mai poți sta o zi, ar fi și mai bine.

— Simt că nu-s de niciun folos.

— Așteaptă să se adune și restul familiei. Cu toții veți avea nevoie de putere, unii de la alții.

Pe chipul lui Geoffrey se ivi un zâmbet sceptic.

— Chiar și Hector și Lucas?

— Chiar și ei, confirmă Memphis. Știu că nu vă înțelegeți, dar poate că acum veți găsi vreun teren comun. Nu sunt oameni răi, Geoffrey. Poate ție ți se pare că a trecut mult timp, dar eu încă mai țin minte vremurile când erați cu toții destul de tineri ca să nu vă urâți când vă vedeați la față.

— Vremurile se mai și schimbă, replică Geoffrey. Oricum, am să fac un efort.

Stătea așezat pe marginea patului său cu așternut scrobit, în camera unde nu mai petrecuse decât foarte puțin timp în ultimii ani. Ținea în mâini unul dintre elefanții de lemn pe care i-i dăruise Eunice de ziua lui. Era masculul, dintr-o serie de șase, de mărimi descrescătoare, de la adulți la pui. Ceilalți cinci se aflau pe raftul unde-i lăsase ultima oară când fusese acolo. Stăteau pe niște socluri negre, dintr-un material negru-cărbune, asemănător cu cremenea.

Nu mai ținea minte câți ani avea când primise elefanții, împachetați într-o cutie solidă de lemn, cu învelitori de protecție din hârtie albă de mătase. Cinci sau șase, probabil… Pe vremea când guvernanta din Djibouti încă se mai ocupa de învățătura și educația lui. În același an în care călcase pe scorpion, poate…?

Îi luase câtva timp ca să înțeleagă că bunica lui locuia pe orbita din jurul Lunii, nu pe Lună sau înăuntrul ei, și chiar mai mult timp pentru a-și da seama că rarele ei daruri nu veneau cu adevărat din spațiu. Erau fabricate undeva pe Pământ; ea nu făcea decât să aranjeze să-i fie trimise lui. Mai târziu, îi trecuse prin minte că altcineva din familie – guvernanta sau, poate, Memphis – le alegea și le primea ca din partea ei.

Când deschisese cutia, fusese dezamăgit de elefanți și încă nu era destul de mare ca să-și poată ascunde dezamăgirea. Își dorise un aeroplan, nu niște animale din lemn de niciun folos, care nu făceau nimic. Mai târziu, după o mustrare blândă,

fusese pus să-i vorbească plăsmuirii lui Eunice și să se arate recunoscător. Bunica i se adresase din jungla verde aflată în inima Palatului de Iarnă.

Se întreba cât de bine reușise să se prefacă.

Tocmai întindea mâna să pună elefantul la loc pe raft, când apelul începu să pulseze, ușor, dar insistent, în câmpul lui vizual.

>>> deschis: legătură cu quangle
>>> via: coloana Maiduguri-Nyala
>>> purtător: Lufthansa Telepresence
>>> inițiere: 23/12/2161 13:44:11 U.T.C.
>>> origine: Lagos, Nigeria, W.A.F.
>>> client: Jumai Lule
>>> acceptați/refuzați ching-ul?

Puse masculul la loc în fruntea familiei și reveni la pat, acceptând apelul lui Jumai cu o comandă monovocală. Legătura se stabili. Geoffrey prefera întotdeauna chingurile interioare, care-i permiteau să rămână în senzoriumul lui local, iar Jumai se așteptase la asta. Își plasă plăsmuirea lângă ușă, acordându-i un moment ca să se adapteze la mediul ambiant.

— Bună, Jumai, salută el încet. Cred că știu de ce m-ai apelat.

— Tocmai am primit vestea. Îmi pare foarte rău, Geoffrey. Trebuie să fie o lovitură grea pentru familie.

— O s-o suportăm. Nu e tocmai ceva neașteptat.

Jumai Lule purta o salopetă maro, avea părul ciufulit și legat într-o plasă contra prafului, pe față i se vedeau urmele ochelarilor de protecție, iar la gât îi atârna echipamentul respirator. Se afla în Lagos, unde lucra la săpături arheologice de mare risc, scormonind prin catacombele arse, seculare, ale orașului, după frânturi de informații cu valoare comercială. Era o muncă periculoasă și istovitoare: exact genul de activitate care o făcea să se simtă bine și pe care el nu i-o putuse oferi.

— Știu că nu erai foarte apropiat de ea, începu Jumai, dar…

— Tot bunica mea era, o întrerupse Geoffrey pe un ton defensiv, ca și cum l-ar fi acuzat că era atât de indiferent față de moartea lui Eunice.

— Nu în sensul ăsta vorbeam, știi foarte bine.

— Și cum merge munca? întrebă el, încercând să dea

impresia că l-ar fi interesat.

— Munca merge… bine. Mereu peste puterile noastre. Noi provocări, de cele mai multe ori. Probabil va trebui să las și eu asta la un moment dat și să merg spre altceva, dar…

Lăsă fraza neterminată.

— Să nu-mi spui că te-ai plictisit deja.

— Lagosul e aproape epuizat. Mă gândeam la Brazilia, eventual, sau chiar mai departe. În spațiu, de exemplu. Prin tot sistemul au rămas o mulțime de epave militarizate, tot felul de căcaturi în care oamenii ca mine ar putea intra ca să le dezamorseze. Am auzit că Gearheads plătesc destul de bine.

— Fiindcă e periculos.

Jumai își întoarse palma spre tavan.

— Păi și asta nu e? Săptămâna trecută, am dat peste gaz Sarin. Declanșatoare antiintervenție, conectate la ceva ce-am presupus că era o parte dintr-un rezervor de răcire criogenică. Nu-i genul de greșeală pe care s-o faci de două ori, încheie ea cu un zâmbet obraznic.

— A pățit cineva ceva?

— Nimic iremediabil și, prin urmare, ne-au mărit prima de risc.

Se uită iar prin cameră, scrutând-o cu privirea ca și cum s-ar fi așteptat să vadă capcane în așternutul patului, sau pândind pe rafturile albe.

— Dar, oricum, nu de mine era vorba – *tu* ești bine?

— O să fiu. Și te rog să mă ierți – nu trebuia să mă răstesc. Ai dreptate: Eunice și cu mine n-am fost niciodată prea apropiați. Pur și simplu nu-mi place să mi se aducă aminte mereu de asta.

— Și sora ta?

— Sunt sigur că se simte la fel ca mine.

— Nu m-ai dus niciodată s-o întâlnesc pe Sunday. Dintotdeauna mi-am dorit s-o cunosc. Vreau să zic, cu adevărat, față-n față.

Geoffrey se foi pe pat.

— Ăsta-s eu – plin de promisiuni încălcate.

— Nu poți schimba ceea ce ești.

— Poate că nu. Dar asta nu-i oprește pe oameni să-mi tot spună că ar trebui să-mi lărgesc orizonturile.

— E problema ta, nu a altcuiva. Ascultă, suntem încă prieteni, nu? Dacă nu eram, n-am fi ținut legătura așa.

Chiar dacă trecuseră câteva luni de la ultima convorbire, își spuse el. Dar nu voia să pară arțăgos.

— E în regulă. Și e frumos din partea ta că m-ai apelat.

— Nu puteam să nu apelez. Știe toată lumea – nu era o veste care să-mi scape prea ușor, spuse Jumai, luându-și ochelarii. Ascultă, mi-am luat doar o scurtă pauză – trebuie să mă întorc în linia întâi, altfel șefa va urla la mine de-or să-i sară ochii –, dar voiam numai să-ți spun că, dacă simți nevoia să vorbești cu cineva, sunt aici.

— Îți mulțumesc.

— Știi, încă am mai putea, totuși, să mergem pe Lună, într-o zi. Doar ca prieteni. Mi-ar plăcea.

— Într-o zi, fu Geoffrey de acord, convins că nici ea nu vorbea serios.

— Să-mi spui când se stabilește data funeraliilor. Dacă pot să ajung, și dacă nu va fi numai în familie...

— Am să te-anunț, răspunse el.

Jumai își puse ochelarii de protecție și masca respiratorie. Avea să-i spună despre planurile de funeralii, da – dar se îndoia că urma să vină, chiar dacă ceremonia avea să fie mai extinsă și să includă și prieteni de-ai Akinya-ilor, nu doar rude apropiate. Și-așa convorbirea fusese destul de stânjenitoare. Trebuia să găsească un motiv, o scuză plauzibilă, ca s-o țină pe Jumai Lule la distanță. Și, la drept vorbind, așa ar fi fost mai ușor pentru amândoi.

Jumai îi făcu cu mâna și dispăru din viața lui. Geoffrey găsea foarte posibilă perspectiva de a n-o mai vedea niciodată.

Cu toate că moartea lui Eunice fusese o lovitură puternică pentru familie, a dispărut destul de repede din titlurile mass-mediei. Un scandal aprins, cu voturi-pe-sex, în Parlamentul Pan-African, o dispută între Federația Est-Africană și Uniunea Africană privind depășirea costurilor pentru un program de bio-remediere a apelor subterane din fosta Uganda, o remiză între tecto-inginerii chinezi și mandarinii din guvernul turc în legătură cu programarea cât mai exactă a unui cutremur pentru reglarea tensiunilor din scoarță, pe Falia Nord-Anatoliană. La nivel global, continuau tensiunile dintre Națiunile Unite de Suprafață și Națiunile Unite Acvatice, apropo de regulile de extrădare, limitele drepturilor de acces și jurisdicția interregională a Mecanismului. Se vorbea despre o extindere a gamei de

îmbunătățiri Obligatorii. O tentativă de omor în Finlanda. Amenințări cu acțiuni industriale la liftul spațial Pontianak, în vestul insulei Borneo. Cineva din Tasmania murea de o formă foarte rară de cancer, ceea ce în acele vremuri era o faptă aproape eroică.

Numai în casă, numai în acea parte din Federația Est-Africană, ceasurile se opriseră în loc. Trecuse o lună de când Geoffrey fusese apelat din cer, cu știrea despre moartea bunicii sale. Împrăștierea fusese amânată până în 29 ianuarie, ceea ce le dădea celor mai mulți membri ai familiei timp să-și facă aranjamente de deplasare rezonabile, pentru călătoriile pe Pământ. Ca prin miracol, amânarea era agreată de toate facțiunile implicate.

— Încearcă să nu stai așa încruntat, frate, spuse încet Sunday, în timp ce mergea pe lângă el. Cine nu te cunoaște ar crede c-ai prefera să fii în altă parte.

— Și ar avea perfectă dreptate.

— Cel puțin, facem asta ca s-o onorăm, replică sora lui, după decalajul temporal standard Pământ-Lună.

— Totuși, de ce ne mai deranjăm? Ea nu s-a dat peste cap să onoreze pe nimeni cât a trăit.

— Atâta lucru putem să-i oferim.

Sunday purta o fustă lungă și o bluză cu mâneci lungi, ambele din catifea neagră, prin care erau cusute fire luminoase.

— N-o fi exprimat Eunice prea mult în materie de iubire și afecțiune, dar fără ea n-am fi acum așa putred de bogați.

— În legătură cu putregaiul bogăției, ai dreptate. Uită-te la ei, toți dau târcoale ca muștele.

— Presupun că te referi la Hector și Lucas, spuse Sunday cu voce scăzută; verii nu erau foarte departe de ei în procesiune.

— De când a murit, tot bântuie prin jur ca niște strigoi.

— Ai putea spune și că iau pe umeri o parte din povară, pentru ca nouă, celorlalți, să ne fie mai ușor.

— Atunci, aș prefera să și-o ia și să se ducă.

Verii se născuseră pe Titan. Erau fiii lui Edison Akinya, unul dintre cei trei copii pe care Eunice îi avusese cu Jonathan Beza. Până în ultimii ani, Hector și Lucas nu petrecuseră prea mult timp pe Pământ, dar cum Edison nu dădea semne că ar fi renunțat la colțișorul lui din imperiul afacerilor, cei doi își îndreptaseră atenția spre soare. Lui Geoffrey nu-i mai rămăsese

decât să-i suporte în timpul frecventelor lor vizite acasă. Verii aveau un cuvânt important de spus în legătură cu felul cum erau alocate fondurile discreționare ale familiei.

— O zi proastă la birou?

— Am probleme. Au blocat alocațiile până fac ordine în finanțele lui Eunice. Așa, mi-e mai greu să-mi fac planuri din timp, ceea ce nu are cel mai minunat efect asupra stării mele de spirit.

Mai făcu câțiva pași înainte de a adăuga:

— Ți-e greu să înțelegi, știu.

Sunday îi aruncă o privire tăioasă.

— Adică habar n-am de planificare și responsabilitate, fiindcă nu trăiesc în Lumea Supravegheată? Frate, zău că n-ai idee. Nu m-am mutat în Zonă ca *să fug* de răspundere. M-am dus acolo ca să aflu cum te simți când ai cu adevărat o răspundere.

— Exact. Și crezi că Mech ne tratează pe toți ca pe o gașcă de țânci neputincioși.

Închise ochii, obosit – era o conversație în spirală pe care o purtaseră deja de sute de ori, fără să ajungă niciodată la vreo concluzie.

— Nici asta nu-i adevărat.

— Dacă zici tu…

Sunday oftă prelung. Era clar că și capacitatea ei de a argumenta se epuizase.

— Oricum, poate că ai să-ți primești curând fondurile. Memphis mi-a spus că acum nu mai sunt prea multe de făcut, doar câteva detalii de clarificat. Sau, cel puțin, așa-i spun verii.

Geoffrey spera să fie astfel. Împrăștierea cenușii, oricât ar fi fost de simbolică – Eunice fusese atee toată viața, deși se născuse din părinți creștini –, ar fi trebuit să traseze o linie pe sub recentul tărâm al nimănui. Roțile leviathanului Akinya aveau să se pună din nou în mișcare, de la Pământ la Lună, și până la instalațiile automate de minerit de pe asteroizi și din centura Kuiper. (Nu că mașinile s-ar fi oprit vreun moment, desigur, dar era tentant să și-i închipuie pe roboți stând în așteptare, cu capetele plecate cuviincios.)

După acea, n-aveau decât să-și vadă cu toții de viețile lor fantastic de strălucitoare, iar Geoffrey putea să se întoarcă la elefanții lui cenușii.

— Chiar m-am gândit să vin personal, spuse Sunday.

— O clipă, am crezut că ai și făcut-o, cel puțin când te-am văzut apărând.

— Nici chiar ție n-ar fi putut să-ți scape decalajul temporal, frate, replică ea, trecându-și o mână peste stern. E un prototip, un fel de claybot – îl încerc să văd cum funcționează.

— Pentru… cum îl cheamă pe iubitul ăla al tău?

— A, ăsta-i departe de categoria lui Jitendra. E un prieten al lui, care lucrează în robotica mainstream. Mă tem că am primit ordine stricte să nu menționez firma implicată, dar dac-aș spune că rimează cu Sexus…

— Aha…

Îl prinse de mână înainte de a apuca să reacționeze.

— Poftim. Spune-mi cum se simte.

Degetele ei le cuprinseră pe ale lui.

— Sinistru.

Mâna era mai rece decât ar fi trebuit să fie, dar în rest, efectul părea convingător. Și fața ei arăta aproape la fel de realist. Abia când își ridicase ochelarii de soare pe cap se destrămase vraja. Avea ochii lipsiți de viață, ca niște imitații pe lângă bijuteriile veritabile.

— Binișor.

— Mai mult decât binișor. Dar n-ai văzut nici jumătate. Ia fii atent!

Între o respirație și următoarea, Sunday dispăru. Deodată, Geoffrey se pomeni privind o femeie bătrână, cu părul cărunt strâns într-o coc la spate și pielea ca o hartă acoperind treisprezece decenii.

Abia avu timp să reacționeze, când lui Eunice îi luă iar locul Sunday.

— Ținând seama de împrejurări, zise el, n-a fost tocmai un gest de respect…

— Nu s-ar fi supărat pe mine. Ăsta-i marele progres, rostul prototipului. Materialul cu morfologie rapidă provine de la Evolvariumul de pe Marte – e un soi de camuflaj adaptabil, în contextul său original. Plexus… Chiar am spus cuvântul? Are exclusivitate. I se spune „Mercurial”. Mai rapid și mai realist decât tot ce se găsește.

— Și crezi c-o să aibă succes pe piață?

— Cine știe? Eu fac doar proba gratuită, în timp ce altcineva primește datele testelor.

Îi lăsă mâna și se bătu cu un deget pe obraz.

— Înregistrăm încontinuu. De fiecare dată când mă vede cineva, reacțiile – microexpresii, tresăriri ale ochilor, chestii de-astea – îi sunt consemnate și introduse în sistem, pentru a ajusta algoritmii de configurare.

— Și cu bunul-simț cum rămâne? Nu-i frumos să lași oamenii să creadă că vorbesc cu o persoană reală, când ea, de fapt, nu e acolo.

— E vina lor că nu și-au activat straturile potrivite. Oricum, nu sunt singura; printre noi mai umblă acum încă douăzeci, toți veniți din Zonă. Nu ne rezumăm doar la a testa realismul configurațiilor. Observăm cât de bine pot menține iluzia de realism, chiar și cu decalajul temporal Pământ-Lună în combinație.

— Deci, ca să trimiți jos un trup, te-ai putut deranja, dar să vii personal n-ai putut?

Sunday îl privi cu o expresie enigmatică.

— Am apărut, nu? Oricum, lui Eunice nu i-ar fi păsat dacă vreunul dintre noi era prezent fizic sau nu.

— Nu cred c-am cunoscut-o destul de bine ca să fiu sigur de asta.

— Mă îndoiesc c-ar fi interesat-o cine-i aici în carne și oase și cine nu. Și n-ar fi putut suferi tot tapajul ăsta. Dar lui Memphis i se pusese pata să plecăm toți de-acasă la timp.

— Am observat. Cred că Eunice a stipulat ceva, iar el n-a făcut decât să urmeze scenariul.

După câteva clipe, Sunday spuse încet:

— Pare foarte îmbătrânit.

— Nu spune asta.

— De ce?

— Fiindcă și eu mă gândesc exact la același lucru.

Memphis conducea procesiunea, mergând în fața grupului principal, cu un urcior de lut în mâini. De când plecaseră de-acasă, mergeau spre apus, unde o pădurice de salcâmi marca limita zidului dărăpănat de incintă.

— Tot mai are costumul ăla vechi, remarcă Geoffrey.

— Cred că-i singurul pe care l-a avut vreodată.

— Sau, poate, o sută în exact același stil.

Costumul negru, oficial, arăta impecabil, dar stătea pe trupul slab al lui Memphis ca și cum ar fi fost croit pentru cineva mai

masiv. Mâinile care o scoseseră pe Sunday din groapă, cu atâția ani în urmă, trebuie să fi fost aceleași care țineau acum ulciorul de lut, dar așa ceva părea imposibil. Pe vremuri, Memphis pășise cu o anume autoritate, însă acum mersul lui era lent și măsurat, ca și cum fiecare pas i-ar fi putut aduce o umilință.

— Cel puțin, s-a îmbrăcat adecvat, comentă Sunday.

— Și, cel puțin, sub hainele astea bate o inimă…

— Chiar dacă hainele miros slab a bălegar de elefant.

— Am crezut că voi apuca să mă întorc la stațiunea de cercetare și să mă schimb, dar pe urmă am pierdut noțiunea timpului și…

— Ești aici, frate. Nimeni n-ar fi așteptat mai mult de la tine.

Grupul număra cam treizeci de persoane, inclusiv ei doi. Geoffrey se străduise să identifice diversele ramuri ale familiei și rude prin alianță care erau prezente, dar să țină evidența celor mai îndepărtate mlădițe ale arborelui Akinya nu fusese niciodată punctul lui forte. Cel puțin, elefanții aveau atâta bun-simț ca să cadă morți după cincizeci, șaizeci de ani, în loc să umble brambura să procreeze până într-al doilea secol de viață. În bazinul Amboseli trăiau aproape o mie de indivizi. Geoffrey putea să-i identifice pe cel puțin o sută dintre ei dintr-o privire, apreciindu-le forma, mărimea și postura aproape fără niciun efort conștient, amintindu-și vârsta, genealogia și legăturile de rudenie, statutul în cadrul familiei, grupul de loialitate și clanul. Pe lângă asta, urmărirea Akinya-ilor ar fi părut un fleac. Exista chiar și o matriarhă, câțiva masculi agresivi și o adăpătoare.

Precum și animale de pradă, și necrofagi.

Ce căutau cu toții acolo? se întreba Geoffrey. Ce așteptau să obțină? Sau, mai bine zis: ce se aștepta *el* să obțină?

O mângâiere pe cap pentru că fusese un nepot conștiincios? Nu din partea tatălui și a mamei lui, care – la fel ca unchiul Edison – erau tot pe Titan. Kenneth Cho și Miriam Beza-Akinya trimiseseră golemuri ale lor înșiși, dar decalajul de timp era atât de acut, încât mașinile acționau sub autonomie deplină, mai mult asistând decât interacționând.

Se așteptase la mai mult din partea lor?

Poate.

— Mă bucur că v-ați găsit timp amândoi, cu programele voastre atât de încărcate, spuse Hector, venind lângă Geoffrey și Sunday.

— Eram hotărâți să fim aici, vere, replică Sunday. Și pentru noi a însemnat la fel de mult ca pentru voi.

— Desigur.

La fel ca fratele său Lucas, care li se alăturase și el, Hector purta un costum cu croială conservatoare, de culoare închisă, pe care o evidențiau irizări în culori tribale. Cei doi frați înalți și musculoși arătau cam stingheriți în ținutele alea oficiale. Verii petrecuseră atât de mult timp în spațiu, încât arșița africană îi incomoda.

— Iar acum, că suntem din nou împreună cu toții, continuă Hector, s-ar putea să fie momentul cel mai potrivit să ne regândească cineva pozițiile în sânul familiei.

Parcă amintindu-și cine știe ce proverb biblic, Lucas declară:

— O casă are nevoie de mulți stâlpi.

— Cred că asta o duce bine și fără noi, răspunse Geoffrey. Și-n plus… nu suntem amândoi irecuperabili, din punctul vostru de vedere?

— Ai o mentalitate analitică, remarcă Hector, în cel mai reușit stil blând-condescendent al său; era doar cu zece ani mai vârstnic decât Geoffrey, dar reușea să facă acel deceniu să pară un secol. Iar Sunday este… adaptabilă.

— Te rog, nu mă face să roșesc.

Geoffrey era gata să dea și el un răspuns tăios, când observă că Memphis încetinea pasul… și se oprea.

Conversațiile se stinseră, în timp ce grupul urma exemplul celui din frunte. Duelul cu verii îl făcuse pe Geoffrey să fie încordat, dar acum senzația din pântecele său se înrăutățea și mai mult. În cel mai bun caz, detesta ceremoniile, dar mai ales când n-avea idee ce anume se punea la cale. Se uită cum Memphis se întorcea încet în loc, înălțând spre cer urciorul de argilă ca și cum ar fi fost un copil nou-născut. Se oprise la umbra crângului de salcâmi, privind înapoi spre conturul scund al casei și spre muntele care se înălța în spatele ei, la doar cincizeci de kilometri distanță.

Geoffrey se încumetă să arunce o privire peste umăr. Soarele asfințise, iar cerul de dincolo de Kilimanjaro era de un roz-flamingo translucid și fără nori. Curând, avea să fie presărat cu primele și cele mai strălucitoare dintre stelele de seară, dar din vârf soarele mai era vizibil probabil. Zăpezile luminate de raze sclipeau spre grupul adunat la un loc cu o limpezime orbitoare,

ca de laser.

Eunice nu văzuse niciodată cu ochii ei zăpezile acelea. Când se născuse ea, se topiseră aproape complet, reîncepând să se formeze abia după ce plecase de mult în exil.

Își reduse gândurile la tăcere. Grupul amuțise complet. Acum vorbea Memphis.

— Îi plăcea să vină aici, începu el, oprindu-se până captă atenția tuturor, pentru a repeta apoi cuvintele introductive înainte de a continua. Acești copaci se aflau aici și când ea era mică și, cu toate că asta se întâmpla cu mult înainte de a ne fi cunoscut, n-a încetat niciodată să vină în acest loc pentru a citi, nici chiar în anotimpul ploios.

Memphis avea obiceiul de a vorbi rar, iar glasul său. Era cu cel puțin o octavă mai profund decât al oricui altcuiva.

— Chiar și în ultimele luni pe care le-a petrecut pe Pământ, după ce se întorsese acasă ca să se pregătească pentru ultima expediție, încă mai avea obiceiul să se așeze aici, la umbra acestor copaci, cu spatele rezemat chiar de acest trunchi.

Arătă cu capul, așteptând ca și grupul să privească acel salcâm anume, cu o mică adâncitură în tulpină, care părea să fi fost modelată anume ca în ea să se potrivească o spinare omenească.

— Stătea cu genunchii strânși, ținându-și rezemat pe ei un reader vechi și zgâriat – uneori, chiar și câte o carte tipărită – citind cuvintele cu ochii mijiți. Una dintre preferatele ei era *Călătoriile lui Gulliver* – exemplarul cel vechi e la muzeu, puțin cam deteriorat. Uneori, o strigam și o tot strigam, iar ea nu mă auzea - sau se prefăcea că nu mă aude – până când veneam aici, chiar în locul ăsta. Oricât de mult aș fi încercat, niciodată nu mă înduram să mă supăr pe ea. Întotdeauna zâmbea și dădea impresia că se bucura să mă vadă. Și cred că așa era, de cele mai multe ori.

Făcu o pauză, îndreptându-și atenția, rând pe rând - sau, cel puțin, așa i se păru lui Geoffrey – spre toți cei prezenți.

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit. Pe acele rude și prieteni care n-au putut participa sau n-au reușit să vină aici personal îi asigur că Eunice ar fi înțeles. Este de ajuns că familia e aici în spirit pentru a o cinsti și a asista la această risipire a cenușii.

Memphis înclină urna și începu să împrăștie conținutul. Acesta se răsfira ca o ceață subțire.

— A ales să se întoarcă, nu doar pe Pământ, ci chiar în Africa; și nu doar în Africa, ci chiar în fosta Tanzanie; și nu doar aici, ci chiar lângă casa asta, în acest crâng de salcâmi, unde întotdeauna s-a simțit la ea acasă.

Se întrerupse și, un moment, păru că atenția lui era distrasă de niște lucruri pe care numai el le putea auzi; un semnal de alarmă din depărtare, un râs nepotrivit, sosirea unui vehicul la care nu se aștepta nimeni...

Geoffrey aruncă o privire spre Sunday, amândoi gândindu-se la același lucru: oare vârsta îl trăda pe moment?

Apoi, Geoffrey simți ceva ciudat, un lucru în același timp familiar și complet absurd.

Pământul vibra.

Era ca și cum, undeva în afara vederii, o mulțime de animale ar fi alergat în galop, apropiindu-se. Dar nu era asta. Geoffrey își dădu seama imediat ce anume făcea pământul să se cutremure așa, chiar în timp ce refuza să accepte răspunsul.

Conducta de transport nu funcționa – *nu putea* să funcționeze. Fusese scoasă din uz de cel puțin cinci, șase ani. Deși se tot vorbea că urma să fie repusă în funcțiune, presupuneau că asta avea să se întâmple peste ani întregi.

Faptul că fusese reactivată tocmai în ziua aceea...

— Aici, continuă Memphis, în timp ce trepidațiile solului deveneau imposibil de ignorat, a visat Eunice prima oară la calea ei luminoasă spre stele. Nu era deloc o idee nouă, desigur, dar a fost nevoie de viziunea lui Eunice pentru a se înțelege că se putea pune în aplicare și că putea lua ființă aici și acum, în timpul vieții ei. Și a făcut-o să se întâmple numai prin forța propriei sale voințe.

Deranjate de vibrație, o mulțime de cinteze, berze – și cocostârci își luară zborul din copaci, într-un iureș de aripi și țipete răgușite.

Prin urmare, conducta era cauza – dacă mai rămăsese vreo îndoială. Nimic altceva nu avea puterea de a zgudui astfel solul. La o sută și ceva de kilometri spre vest, chiar în acel moment, o încărcătură gonea prin adâncurile pământului, repezindu-se printr-un tunel drept ca o țeavă de pușcă, vidat, care trecea chiar pe sub grup. Fizica simplă dicta că avea să se producă un recul de la propulsorii magnetici, un recul care nu putea fi absorbit decât de enorma contragreutate a Pământului însuși.

Lansarea maselor spre est întârzia coborârea soarelui la vest. Făcea ca ziua să dureze infinitezimal mai mult. În ziua risipirii cenușii, soarele încetinise pentru fiica lui.

Nu toți cei prezenți înțelegeau ce se întâmpla, dar cei care bănuiau se întoarseră, unul câte unul, spre Kilimanjaro. Știau ce urma, iar gândul lor se răspândi curând și la ceilalți membri ai adunării. Toți priveau calota de zăpadă din vârf, roșie ca focul.

Sarcina care apărea era o lumină ce se înălța cu repeziciune.

În mai puțin de o secundă, propulsoarele laser fură activate și aliniate. Erau cinci cu totul, dispuse într-un cerc larg, în jurul irisului de ieșire, la câteva sute de metri sub pisc – lasere cu electroni liberi, de mare eficiență, și cea mai mare parte a energiei pe care o emiteau era trimisă drept în partea de jos a încărcăturii ce se înălța, creând o pernă ablativă de plasmă super-fierbinte. Sistemele de răcire se găseau în adâncul muntelui, astfel că nu perturbau calota de zăpadă. La ochii oamenilor ajungeau destule raze de lumină deviată pentru ca laserele să fie vizibile, cinci fire de platină convergente spre vârf, într-un unghi tot mai îngust, pe măsură ce greutatea urca, pentru ca apoi să pară că se lărgea din nou, în timp ce se îndepărta tot mai mult spre est. Participanții priveau în lungul traiectoriei sarcinii în zbor, așa că nu-și puteau da seama prea ușor că se ridica într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, nu vertical. De-acum, însă, ajunsese aproape sigur deasupra Oceanului Indian, peste spațiul maritim suveran al Națiunilor Unite Acvatice.

Cineva începu să bată din palme. Poate că nu era tocmai cea mai potrivită reacție – dar imediat i se mai alătură și altcineva, apoi o a treia persoană, și nu peste mult Geoffrey se pomeni aplaudând și el. Până și Sunday se molipsise. Între timp, Memphis terminase de împrăștiat cenușa și arăta nu tocmai mulțumit de sine, dar cât de cât mulțumit de felul cum decurseseră evenimentele.

— Sper că veți ierta micul spectacol, spuse el, ridicând glasul doar atât de tare cât să potolească aplauzele; înainte de a continua, coborî privirea spre pământ, aproape rușinat. Acum câteva zile, după ce mă întorsesem deja cu cenușa, am aflat că pentru după-amiaza asta era programat un test complet. Nu se dăduse nimic publicității, iar inginerii țineau neapărat să nu se facă niciun anunț prealabil. N-am putut lăsa să ne scape ocazia.

— Credeam că erau la ani și ani distanță de operațiune, replică Nathan Beza, nepotul lui Jonathan Beza, răposatul soț al lui Eunice. Jonathan se recăsătorise pe Marte; Nathan – care venise de pe Ceres la funeralii – nu avea legături de sânge cu Eunice.

— Și noi, mormăi Geoffrey, printre dinți.

— Când s-a întâmplat, pagubele n-au fost nici pe departe atât de mari pe cât crezuserăm, spuse și Hector, frecându-se cu un deget pe linia unde gulerul i se înfigea în gât. Inginerii au făcut bine să aleagă calea prudenței, chiar dacă acțiunile noastre au avut de suferit în perioada defecțiunii. Dar asta i-a făcut pe concurenții noștri să se lase pe tânjală, siguri pe convingerea lor că ne întrerupseserăm activitatea pentru multă, multă vreme de-acum încolo.

— Ce-am lansat adineaori? întrebă Geoffrey, încălcându-și jurământul tăcerii.

— O masă de testare, răspunse Lucas. Dacă foloseam o sarcină comercială, am fi putut acoperi parțial costurile reparațiilor și ale reproiectării, dar riscul unei scurgeri de securitate a fost considerat inacceptabil de mare, explică el, cu dicțiunea dezinvoltă și autoritară a unui crainic virtual de știri. Implementarea unor protocoale de nedezvăluire impenetrabile în personalul nostru ingineresc central s-a dovedit deja destul de dificilă.

— Deci, în afară de voi doi și de Memphis, cine anume mai știa de treaba asta? se interesă Sunday.

— Activitățile s-au desfășurat pe baza informării strict necesare, spuse Lucas. Nu era nevoie să riscăm dezvăluiri în afara familiei.

— Sora mea și cu mine încă mai facem parte din familie, îi aminti Geoffrey. Ultima oară când am verificat, cel puțin.

— Da, confirmă Hector cu tărie exagerată. Da, așa este.

— Trebuie să fie surmontate anumite obstacole de natură tehnică și legală înainte de a se putea efectua o tranziție satisfăcătoare la operațiunile comerciale complete, explică Lucas, netulburat și credibil ca un robot corporatist de la Departamentul de vânzări. Va urma un regim robust de testare, prevăzut să dureze între trei și șase luni.

— Principalul lucru, interveni iar Hector, este că bunica l-ar fi considerat un omagiu potrivit. Nu ești de acord, Geoffrey?

Geoffrey își pregătea o ripostă potrivit de acidă – tot ceea ce știa despre Eunice sugera că era exact genul de spectacol autoadulator pe care ar fi făcut orice ca să-l evite când își dădu seama că, provocându-l pe vărul său, i-ar fi făcut rău și lui Memphis. Așa că zâmbi și-și ținu gura, aruncându-i lui Sunday o privire prin care o avertiza să-i urmeze exemplul.

Sunday strânse din fălci, sfidător, dar se conformă.

Continuară să privească până când, la fel de brusc cum fuseseră activate, laserele se stinseră. Presupunând că lansarea se desfășurase fără niciun incident, reieșea că laserele împinseseră sarcina până la velocitatea orbitală, dublându-i viteza la ieșirea din munte. Făcând abstracție de orice ajustări, sarcina urma să revină deasupra Africii ecuatoriale peste nouăzeci de minute. Până atunci, aveau să răsară toate stelele.

Grupul începea s-o ia înapoi spre casă. Geoffrey mai rămase pe loc un timp, gândindu-se să aștepte până când sarcina apărea din nou. Abia atunci observă copilul care fusese acolo tot timpul, umblând printre ceilalți, dar fără să stăruie lângă nimeni. Era o fetiță, chinezoaică după înfățișare, în rochie roșie, ciorapi albi și sandale negre. Sunday și Geoffrey aveau amândoi gene chinezești, dar această fată nu arăta deloc africană. Stilul și croiala rochiei aminteau de un alt secol.

Geoffrey n-o recunoștea de nicăieri, dar fata îl privea atât de direct, încât se uită în jur ca să vadă cine se mai afla prin apropiere. Era singur.

— Bună…? o salută el cu un zâmbet vag. Pot să…?

Lansă un semnal de sondare. Nu era o fată, ci alt robot delegat. Poate că făcea parte din testul de teren al lui Sunday. Se uită după sora lui, dar aceasta era la douăzeci de pași distanță, unde stătea de vorbă cu Montgomery, fratele lui Kenneth Cho, care mergea cu mișcările țepene ale cuiva care poartă pe sub haine un exoschelet de mobilitate.

Geoffrey își amplifică unda. Voia să știe cine era conectat la acel trup de reprezentare. Dar sondajul lui nu ajungea la conexiunea chingului.

Acest lucru părea chiar mai ciudat decât apariția unui copil necunoscut la funeraliile bunicii sale.

02

— Nu e prea inteligent din partea ta, frate. Cam mare distanța

până jos.

Geoffrey își regăsi echilibrul și se retrase de pe marginea acoperișului. Stătuse cu gâtul sucit, urmărind din ochi un punct luminos care trecea pe deasupra. O fabrică orbitală balineză, după cum spunea unda. Pentru câteva clipe, îi atrăsese privirea aproape hipnotic și începuse să se clatine.

Sunday avea dreptate: vechii clădiri îi lipseau trăsăturile de siguranță care în ultima vreme erau de la sine înțelese. Nu exista nicio balustradă în jurul acoperișului și nici dispozitive ascunse care să se activeze ca să-l intercepteze din cădere.

Respiră adânc.

— Nu te-am auzit venind.

— Pierdut în mica ta lume, comentă ea, luându-i din mână paharul de vin. M-am gândit să nu-ți fie rău.

— Mi-e rău de cât a trebuit să-mi joc rolul, mai degrabă. Ai auzit ce mi-a spus Lucas?

— Fie-ți milă! Aveam și eu o conversație de suportat.

— Pariez că n-a fost la fel de plicticoasă ca a mea.

— N-aș băga mâna-n foc. Hector îl poate întrece pe Lucas de departe, când e vorba să plictisească de moarte oamenii.

Stelele răsăriseră, iar deasupra orizontului de la apus încă se mai întindea o lucire rozacee irizată, ca a unui tub de plasmă. După ce plecase de la cină, Geoffrey trecuse peste luminatoarele de sticlă, până la marginea neprotejată. Ridicând privirea, studiase dâra șerpuitoare a comunităților Proxi-Terestre. Unda identifica stațiile și platformele după nume și afiliere, zugrăvind pe cer drapele și simboluri corporatiste. O frumusețe, dacă stăteai să te gândești ce însemnau de fapt, ce semnificau în termenii realizărilor umane brute, ai generațiilor de sânge și sudoare. Comunități pașnice pe orbită, orașe pe Lună și Marte, și mai departe, și toate, teoretic, accesibile lui – să întindă mâna, numai, și să le apuce.

În 2030, când se născuse Eunice, nu exista nimic de genul ăsta. Rachete care foloseau procesele chimice ca să ajungă în spațiu. Două stații spațiale mucegăite, încropite din cutii de conserve. Urme de pași pe Lună, netulburate timp de șaizeci de ani. Niște roboți asemenea unor păpuși zdrăngănitoare, bâjbâind pe Marte, și alți câțiva, puțin mai încolo. Sonde spațiale mari cât capacele lăzilor de gunoi pierzându-se în întunericul fără fund.

Un cer nocturn ca un ocean negru înghițind totul.

— Lucas m-a întrebat ce vreau să fac cu viața mea, spuse Geoffrey. I-am spus că-mi port singur de grijă, mulțumesc. Pe urmă, m-a întrebat de ce nu-mi fac un nume. I-am răspuns că treaba asta s-a rezolvat la naștere.

— Pun pariu că i-a picat bine.

— Nu strică deloc să ai la tine cheile împărăției, mi-a zis Lucas, dar se pare că încă mai trebuie să afli ce uși să deschizi cu ele.

— Lucas e un căcănar. Ne-o fi el rudă de sânge, dar tot căcănar e.

Sunday îngenunche, punând paharul lui Geoffrey într-o parte. Își coborî picioarele peste marginea clădirii, într-o poziție care fratelui ei i se părea cam la fel de periculoasă ca și când ar fi stat în picioare pe streașină.

— Și-a instalat un șunt de empatie. Lucru destul de surprinzător, e legal. Când are nevoie să fie mai detașat și pragmatic, poate opri circuitele cerebrale specifice, asociate cu empatia. Devine sociopat pentru o zi.

— Nici chiar Hector n-a mers atât de departe.

— Nu-i timpul trecut – dacă faptul de a avea conștiință se va interpune între el și o marjă de profit, se va duce drept la cel mai apropiat neuropractor, ca să-și instaleze și el propriul șunt.

— Mă bucur că nu sunt ca ei.

— Asta nu schimbă faptul că tu și cu mine vom fi întotdeauna o dezamăgire zdrobitoare pentru restul familiei.

— Dacă tata ar fi aici, m-ar susține.

— Nu fi așa de sigur. S-ar putea să nu aibă o părere chiar atât de proastă ca a verilor noștri, dar tot mai crede că doar te *prefaci* că ai o ocupație.

Deasupra proprietății, strălucind peste Africa, Luna plină dădea întru totul impresia că era atacată de un copil exuberant, cu o trusă mare de vopsele. Sectoarele chinezesc, indian și african erau colorate în roșu, verde și galben. Pete albastre, înghesuite între diviziunile geopolitice majore, indicau zonele revendicate de națiunile-stat mai mici și entitățile transnaționale. Săgeți și etichete indicau așezările cele mai importante, precum și vehiculele și corpurile orbitale din spațiul circumlunar.

Geoffrey înlătură layer-ul. Dezgolită, Luna arăta aplatizată, de

un argintiu gălbui. În oricare altă perioadă a lunii, orașele și industriile s-ar fi succedat în lanțuri și arcuri dantelate prin regiunile umbrite ale discului, înșirate de-a lungul căilor de tranzit, al liniilor de demarcație politică și al străvechilor trăsături naturale ale suprafeței lunare. Râuri de lavă fierbinte, infiltrându-se printr-o crustă neagră. Dar fața complet luminată, prea strălucitoare ca să iasă în evidență vreun semn al locuirii ei, n-ar fi putut arăta atât de diferită în ochii strămoșilor hominizi ai lui Geoffrey pe care-i fascina.

Încă-i mai era dificil să accepte faptul că Sunday nu stătea lângă el, ci era *acolo, sus,* pe moneda aceea strălucitoare de cinci cenți țintuită în cer.

— Ai văzut-o pe fetița aia ciudată de la ceremonie? o întrebă el.

— Da.

— Și?

— Voiam să te întreb cine era. Am încercat să-i descifrez conexiunea, dar…

— Nu ajungeai nicăieri, dădu din cap Geoffrey. Bizar, nu? Nu e prevăzut să-i poți da de capăt.

— Asta nu înseamnă că nu există unii oameni capabili s-o facă.

— Cum ar fi prietenii tăi?

— A, da. Îmi dau seama unde vrei să ajungi. Crezi că are vreo legătură cu Zona Descrutinizată. Ei bine, îmi pare rău, dar cred că n-are niciuna. Plexus monitorizează traficul între Pământ și Lună și n-a depistat nimic care să arate ca o legătură ching nerezolvată. Nu c-ar fi infailibil, desigur, dar eu cred că nu din spațiul lunar se conectase. De undeva mai de-aproape, probabil.

— Asta tot nu ne lămurește cine e.

— Nu, dar dacă m-aș lăsa absorbită de toate micile mistere care înconjoară familia asta…

Sunday lăsă remarca neterminată, continuând apoi:

— Cineva trebuie s-o cunoască, iar pentru mine altceva nici nu mai contează. Ce altă posibilitate ar mai fi? A apărut cineva la ceremonia noastră fără invitație?

— Poate că pur și simplu toți presupun că a fost invitată.

— În cazul ăsta, îi urez succes. Nu s-au dezvăluit niciun fel de secrete, iar dacă voia cineva să tragă cu urechea, existau un milion de ochi publici pe care ar fi putut să-i folosească. Regret,

dar în momentul de față am altele pe cap. Termene-limită. Facturi scadente. Plata chiriei. Chestii din-astea.

Sunday avea dreptate, desigur – și, date fiind cunoștințele atât de vagi ale lui Geoffrey despre politica internă a propriei sale familii, era întru totul posibil ca fata să fi fost o rudă despre care uitase.

— Nu pot nici măcar să indic D.Z.-ul, spuse el, înțelegând într-o clipă, cu mustrări de cuget, cât de puțin știa despre viața ei.

— Ar fi cam straniu să poți, frate, este pe cealaltă parte a Lunii, așa că de-aici nu e niciodată vizibil în mod direct.

Făcu o pauză.

— Știi, oferta rămâne valabilă, spuse ea apoi. Poți obține o viză turistică destul de ușor, ca să petreci câteva zile la noi. Jitendra și cu mine am fi încântați să-ți arătăm locurile. Și mai e un lucru pe care mor să ți-l arăt. Figura aia pe care-am făcut-o cu fața lui Eunice…

Ezită o clipă.

— Nu e numai atât – este un soi de proiect al meu pe termen lung. Dar va trebui să vii să-l vezi cu ochii tăi.

Geoffrey recurse la trusa lui cu tactici de temporizare.

— Trebuie să termin două articole, înainte de a-mi lua puțin timp liber. Și mai trebuie să fac o recenzie, pentru *Mind.*

— La fel spui mereu. Dar nu te critic. Mi-e clar că-ți place ce faci.

— Mâine îmi iau zborul. Vrei să vii să vezi turma?

— Trebuie să… mă prezint înapoi, ca să dau raportul despre trupul ăsta, replică Sunday. Îmi pare rău. Vorba ta: poate data viitoare.

În întuneric, Geoffrey zâmbi.

— Suntem la fel de răi amândoi, nu?

— Foarte probabil, răspunse sora lui de pe fața nevăzută a Lunii, unde se afla în acel moment trupul ei în carne și oase. Eu, una, nici n-aș accepta să fie altfel.

Sperase ca Sunday să se răzgândească – munca lui avea atâtea aspecte pe care i le-ar fi împărtășit bucuros –, dar dimineața, când decolă, Geoffrey era singur. Adăpătoarea, observă el, era mai mică decât fusese la începutul scurtului anotimp secetos din perioada Anului Nou. Porțiuni de teren, cândva mlăștinoase, erau acum întărite și dezgolite de vegetație, obligând animalele să se adune mai strâns în timp ce-

și căutau hrana. În locul verdelui viu și intens al sezonului ploios, iarba era acum de un maroniu deschis, ars de soare, rară și nehrănitoare. În copaci nu mai rămăsese nimic comestibil, la o distanță accesibilă trompelor. Trecuseră decenii întregi de la ultima secetă prelungită în acea parte a Africii, iar acum o secetă reală n-ar mai fi fost permisă niciodată, dar tot era o perioadă dificilă.

Curând, zări un grup de elefanți lângă o dumbravă de copaci candelabrum, și încă unul, la vreun kilometru distanță, urmat de o mamă și un pui. Mijind ochii în razele de soare reflectate din apa care mai rămăsese, distinse un mascul singuratic croindu-și drum printr-un șir de salcâmi și palmieri. Elefanții aveau o culoare cenușie ca a crucișătoarelor, doar cu câteva pete verzi-măslinii care atestau că, împotriva tuturor sorților, găsiseră puțin mâl răcoros.

După forma trupului, lungimea relativă și curbura colților și o anume sprinteneală a pașilor, masculul singuratic era aproape sigur Odin, un elefant de obicei irascibil, stăpân pe un teritoriu care acoperea aproape tot bazinul. Odin își încolăcise nonșalant trompa peste fildeșul stâng și înainta în direcția celui mai apropiat grup, familia O în care se născuse cu vreo treizeci de ani în urmă.

Geoffrey își afișă un layer care plasă peste mascul o săgeată și o casetă de date, confirmând că era într-adevăr Odin.

Avionul Cessna își continua zborul. Geoffrey observă un alt grup de elefanți, și mai departe de adăpătoare decât al doilea. Era familia M, principalul lui grup de studiu. Făcuseră cale lungă, din ajun.

— Ia-o spre nord-vest, îi spuse el avionului, și coboară până la vreo două sute de metri.

Aeronava se conformă. Geoffrey numără din ochi elefanții, atâta cât putea, lucru destul de dificil dintr-o poziție fixă. Îi survolă o dată, ceru avionului să se întoarcă și obținu alt număr: la prima trecere fuseseră unsprezece, iar la a doua, zece. Renunțând, lăsă programul să eticheteze și să identifice turma. Avusese dreptate cu identificarea familiei M, iar sistemul îi găsise numai pe cei zece elefanți care erau de așteptat. Probabil îl numărase de două ori pe unul dintre puii care se zbenguiau.

Puse avionul să mai survoleze o dată familia M, și mai jos, și-i văzu pe elefanți cum își ridicau capetele pentru a-l urmări cu

privirea, una dintre femelele mai bătrâne chiar salutându-l cu trompa.

— Dă-mi comanda manuală, ceru el.

Alese o fâșie de pământ și ateriză la trei sute de metri de familia M. Programul nu mai detectă alți elefanți – și în niciun caz vreun mascul – pe o rază de trei kilometri. O marjă de eroare adecvată, iar dacă situația se schimba, avea să fie anunțat.

Îi spuse avionului că avea să se întoarcă peste cel mult două ore, își luă geanta de pe scaun și, cu ea pe umăr, porni în direcția turmei. Fără a lăsa nimic la voia întâmplării, ridică o creangă uscată de jos și începu să lovească din mers pământul cu ea, strigând din când în când, ca să-și anunțe sosirea. Ultimul lucru pe care-l dorea era să sperie vreun elefant somnoros care reușise cumva să nu-l observe apropiindu-se.

— Eu sunt, Geoffrey!

Trecu printre copaci, și în sfârșit elefanții apărură la vedere. Zece, așa cum confirmase sistemul – păscând liniștiți, adulmecând și scormonind prin iarba uscată. Matriarha turmei, Matilda, era deja conștientă de prezența lui. Era o femelă mare, cu fața lată, colțul drept lipsă și o crestătură distinctivă pe marginea urechii stângi, în forma Africii.

Geoffrey aruncă bățul.

— Bună, fetițo!

Matilda pufni și-și aruncă pe spate capul, apoi reveni la treburile ei. Geoffrey privi și restul grupului, atent la orice eventuale semne de boală, răni sau dispoziții agresive. Unul dintre puii cei mai mici – Morgan – șchiopăta la fel ca în ajun, așa că Geoffrey accesă un sumar biomedical specific. Analiza sangvină se prezenta normal ca număr de leucocite și hormoni de stres, sugerând că nu exista nicio infecție sau leziune osoasă, numai o întindere de mușchi moderată, care avea să se vindece cu timpul. Puii erau rezistenți.

Cât despre ceilalți membri ai familiei M, erau relaxați și pașnici, chiar și Marsha, femela tânără care nu demult îl atacase în joacă pe Geoffrey. Acum arăta spășită, preocupată să exploreze vegetația, ca și cum ar fi fost convinsă că puteau lăsa amândoi în urmă acel incident.

Geoffrey se opri, încadră priveliștea cu degetele, ca un fotograf începător, și începu să clipească din ochi, luând

instantanee. Uneori, își aducea chiar și un scăunel pliant, din Cessna, și se așeza cu un bloc de schițe și un creion 2B ascuțit, încercând să imortalizeze măreția masivă a acelor făpturi înțelepte și solemne.

— Deci, bătrânico, spuse el încet, apropiindu-se de matriarhă, azi cum mai merg treburile?

Matilda îl privi cu curiozitate vagă, ca și cum s-ar fi mulțumit și cu el, până apărea ceva mai interesant. Continuă să pipăie solul cu trompa, în timp ce unul dintre pui – Mitchell, fiul lui Meredith – apăru pe lângă picioarele ei dinapoi, alungând muștele cu coada.

Geoffrey accesă linkul cu Matilda. În colțul din stânga-sus apăru un grafic al creierului ei, secționat și codat color pentru activitatea electrică și chimică, într-o foială de roz și albastru, cu adnotări complicate.

Punându-și geanta jos, Geoffrey porni spre Matilda, păstrând mereu o postură neamenințătoare și lăsând-o să vadă că avea mâinile goale. Femela îl lăsă s-o atingă. Își trecu palma peste pielea groasă și zbârcită din susul piciorului ei din spate. Îi simțea respirația în ritm lent, ca a unor foaie mari cât o casă.

— A sosit ziua? întrebă el.

După șase luni de negocieri atente, zburase până la o clinică din Luanda, pe coasta angoleză, și completase hârtiile necesare. Schimbările privind propriile lui protocoale de accesare erau legale și acoperite cu statute stricte de nedivulgare. Noile terminale fuseseră injectate nedureros, migrând fără complicații spre regiunile din creier alese. Stabilirea conexiunilor neurale cu propriile lui țesuturi cerebrale durase câteva săptămâni, întrucât captatoarele nu numai că se conectau cu mintea lui, ci desfășurau și teste de diagnosticare asupra propriei lor funcționări.

La sfârșitul verii trecute, avusese niște vise stranii, „tehnice”, cu grile luminoase și tapiserii complexe și iraționale, ca de neon, care-i pulsau prin cap. Fusese avertizat. Apoi, captatoarele i se stabilizaseră, visele reveniseră la normal și reîncepuse să se simtă exact ca înainte.

Atâta doar că acum în capul lui se formase o punte, iar la celălalt capăt al acesteia se afla un tărâm străin și fabulos, aproape necartografiat.

Nu mai trebuia decât să-și adune curajul pentru a-l vizita.

Geoffrey îi dădu un ocol Matildei, menținând contactul cu mâna, pentru ca femela să știe tot timpul unde era. Simțea că elefanții ceilalți îl studiau, cei mai mulți fiind destul de maturi ca să știe că, dacă Matilda nu-l considera periculos, atunci nici pentru ei nu era.

Bărbatul își poziționă propria imagine cerebrală în timp real lângă a Matildei. În centrul vizual și cel auditiv se observa o activitate moderată, în timp ce femela îl privea și, totodată, își supraveghea cu atenție restul familiei. Din partea cealaltă, creierul lui Geoffrey prezenta indicatorii neurologici clasici ai stresului și neliniștii.

Nu că ar fi avut nevoie de scanări ca s-o știe: o simțea în gât, în piept și în burtă.

— Fii și tu bărbat, își șopti el.

Ceru sistemului să inițieze tranziția. O scală glisantă arăta gradul de conectare, pornind de la zero la sută pentru a urca încet. La zece procente nu exista nicio schimbare perceptibilă a stării lui mintale. Cu prima ocazie, în urmă cu șase luni, ajunsese la cincisprezece, după care întrerupsese contactul, speriat, convins că în minte i se infiltrau încet tentaculele unei orori inimaginabile. A doua oară, se convinsese că groaza era în întregime propria lui plăsmuire, neavând nicio legătură cu starea de spirit a Matildei. Dar, la douăzeci la sută, o simțise apărând din nou, întinzându-se ca o pată de cerneală neagră, și se deconectase iar. Cu cele cinci ocazii ulterioare, nu dusese niciodată legătura dincolo de treizeci și cinci la sută.

Considera că de data asta putea face mai mult. Avusese suficiente prilejuri să-și reproșeze eșecurile anterioare și să reflecteze la dezamăgirea tacită a familiei față de realizările lui.

În timp ce indicatorul trecea încet de douăzeci la sută, simțea cum intra într-un acord supraomenesc cu mediul înconjurător, ca și cum centrii lui, cel vizual și cel auditiv, ar fi început să se apropie de starea normală de activitate a Matildei. Fiecare fir de iarbă, fiecare umbră de la amiază, apăreau îmbibate de un potențial vast. Se întrebă cum putea fi o ființă atât de conștientă, în același timp având loc pentru orice gând ce părea neesențial.

Poate că nivelurile de amplificare relativă aveau nevoie de reglaje. Ceea ce lui i se părea o stare super-conștientă, pentru Matilda putea fi o normalitate nepăsătoare.

Depăși douăzeci și cinci la sută. Propria lui imagine începea să-și piardă coerența: parcă terminațiile nervoase i s-ar fi împins prin piele, umplând un volum mult mai amplu decât cel definit de trup. Continua s-o privească pe Matilda, dar aceasta începuse de-acum să se micșoreze. Semnalele vizuale erau neschimbate – încă mai vedea lumea prin propriii lui ochi – însă acea parte a creierului care se ocupa de relațiile spațiale era inundată de date de la Matilda.

Așa părea Geoffrey pentru ea: ca o păpușă, un lucru ușor de sfărâmat.

Treizeci la sută. Ajustarea spațială era neliniștitoare, dar putea suporta ciudățenia situației. Era stranie și avea să-l lase cu senzația curioasă că toată imaginea lui de sine arăta ca un fel de mecanism primitiv și rudimentar, expus sabotajelor și manipulărilor, fără nicio componentă emoțională.

Treizeci și cinci la sută, iar groaza încă nu începuse să se facă simțită. Ajunsese aproape de patru zecimi din drumul spre a gândi ca un elefant, și totuși, încă se simțea complet stăpân pe propriile lui procese mintale. Emoțiile erau aceleași ca la inițierea legăturii. Dacă Matilda îi trimitea ceva, nu era de ajuns pentru a-i suprima activitatea cerebrală proprie.

Simți un fior de entuziasm când legătura trecu de patruzeci la sută. Poate că de data asta reușea să meargă până la capăt. Chiar și atingerea nivelului median avea să fie un eveniment. Odată ce ajunsese atât de departe, în mintea lui nu mai încăpea nicio îndoială că putea duce legătura până la limită. Totuși, nu în aceeași zi. Acum avea să se mulțumească de bună-voie cu cincizeci și cinci, eventual șaizeci la sută.

Ceva se întâmpla. Bătăile inimii i se accelerau, adrenalina îi inunda organismul. Geoffrey simți un val de panică, dar aceasta era mai acută și mai focusată decât groaza insidioasă prin care trecuse cu ocaziile precedente.

Matriarha observase ceva. Sistemul nu detectase niciun animal mare de pradă în zonă, iar Odin era încă prea departe ca să pună probleme. Massai, poate… însă programul l-ar fi alertat. Matilda scoase un huruit amenințător, dar între timp și alți elefanți din familie începuseră să devină nervoși, cei mai vârstnici mânând tinerii la loc sigur.

Cu simțul proporțiilor încă dereglat, Geoffrey se uită peste desișuri, în căutarea pericolului. Matilda mormăi din nou,

plesnind din urechi și răscolind pământul cu piciorul din față.
Unul dintre pui trâmbiță.
Geoffrey întrerupse legătura. Un moment, Matilda mai stărui în capul lui, printre proporțiile învălmășite. Apoi, panica se risipi, iar Geoffrey își simți imaginea de sine reafirmându-se. Era în pericol, nu încăpea nicio îndoială. Poate că elefanții nu voiau să-i facă niciun rău, dar instinctul lor de supraviețuire ar fi fost mai puternic decât orice sentimente protectoare aveau la adresa lui. Începu să se retragă, întrebându-se în același timp ce anume se apropia. Întinse mâna spre geantă.
Din tufișuri apăru un om cu constituție ciolănoasă, îmbrăcat în culori închise. Își scutură pantalonii de praf și crenguțe, fără să ia în seamă familia de elefanți pe care o speriase până la un pas de debandadă.
Memphis.
Încruntat, Geoffrey clipi din ochi, cu inima încă bătându-i nebunește. Elefanții începuseră să se calmeze – îl recunoșteau pe Memphis după vizitele lui ocazionale și știau că nu reprezenta un pericol.
— Parcă aveam o înțelegere, spuse Geoffrey.
— Doar dacă nu se ivește o situație excepțională, replică Memphis pe un ton rezonabil…
— Totuși, nu era nevoie să vii personal până aici.
— Dimpotrivă, exact asta trebuia să fac. Ți-ai setat preferințele sistemului, în așa fel încât să nu poți fi contactat pe alte căi.
— Puteai trimite un delegat, insistă Geoffrey cam fără convingere.
— Elefanților nu le plac roboții, din câte-mi amintesc. Absența oricărui miros e mai alarmantă decât un miros neplăcut. Mi-ai spus odată că elefanții îi pot deosebi pe Massai de non-Massai numai după mirosul trupului. Nu mai e valabil?
Geoffrey zâmbi, neputând rămâne supărat pe Memphis prea multă vreme.
— Măcar ai fost atent…
— N-aș fi venit, dacă aveam altă soluție. Lucas și Hector au fost foarte insistenți.
— Ce vor de la mine?
— Mai bine vino să afli singur. Te așteaptă.
— Acasă?

— La capsulă. Erau dornici să vină pe jos până aici, dar le-am spus că ar fi mai bine să păstreze distanța.

— Și ai avut dreptate, replică Geoffrey cam iritat. Orice ar vrea să-mi spună, au avut destul timp aseară, când toți eram o familie unită și fericită.

— Poate s-or fi hotărât să-ți mai dea niște fonduri.

— Mda, făcu Geoffrey, oprindu-se să-și ia geanta. Parcă-i și *văd.*

Lucas și Hector stăteau în apropierea capsulei aeriene de un verde metalic. Purtau costume de birou subțiri, în tonuri pastelate, și pălării cu boruri largi.

— Sper că nu te-am deranjat, spuse Lucas.

— Fii sigur că l-am deranjat, zâmbi Hector. Ce altceva suntem noi pentru Geoffrey, dacă nu o întrerupere sâcâitoare? Are *treburi* de făcut.

— I-am transmis cât de urgentă era cererea voastră, preciză Memphis.

— Îți mulțumim pentru cooperare, replică Lucas, dar prezența ta nu mai e necesară. Întoarce-te acasă cu capsula și trimite-ne-o înapoi pe pilot automat.

Geoffrey își încrucișă brațele pe piept.

— Dacă aveți ceva să-mi spuneți, poate auzi și Memphis.

Drept răspuns, Hector îi făcu semn administratorului să se urce în capsulă:

— Te rog, Memphis!

Bătrânul îl privi pe Geoffrey în ochi și dădu din cap.

— Mai am și eu de rezolvat unele probleme. Am să trimit capsula imediat ce ajung.

— Și după ce termini, continuă Hector, ia-ți liber pe ziua de azi. Ieri ai avut mult de lucru.

— Mulțumesc, Hector. Ești foarte generos.

Memphis își săltă trupul deșirat în capsulă și-și strânse centura. Ventilatoarele electrice luară viteză, apropiindu-se cu repeziciune de ultrasunete, iar capsula se ridică de la sol, ca trasă de un fir invizibil. După ce trecu peste vârfurile copacilor, își întoarse botul bont spre casă și se îndepărtă.

— Penibilă situație, comentă Hector.

Măturându-și o insectă de pe mâneca verde deschis a costumului, Lucas spuse:

— N-am avut încotro de data asta.

Geoffrey își propti mâinile în șolduri.

— Cred că multe lucruri par așa, când ți-ai instalat un șunt de empatie. Acum ce-ai făcut, l-ai închis sau l-ai deschis?

— Memphis a înțeles, remarcă Hector, în timp ce Lucas se încrunta. E de mare folos pentru familie, dar știe unde i se opresc responsabilitățile.

— Nu aveați nevoie de el ca să veniți aici.

Lucas clătină din capul lui chipeș și lătăreț.

— Măcar pe el elefanții îl cunosc cât de cât. Pe noi deloc...

— E vina voastră că nu veniți niciodată aici.

— Hai să nu pornim cu stângul, Geoffrey.

Costumul lui Hector avea aceeași croială cu al fratelui său, dar conținea în plus o nuanță subtilă de roz flamingo. Semănau destul de mult ca să poată fi confundați unul cu altul, deși nu erau nici gemeni, nici clone.

— N-am venit cu vești proaste, continuă el. Avem o propunere pe care credem c-o vei găsi interesantă.

— Dacă are legătură cu a-mi asuma partea mea din obligațiile familiale, știți unde puteți să v-o băgați.

— O implicare mai strânsă în afacerile strategice esențiale Akinya ar fi privită cu ochi buni, spuse Lucas.

— Vorbești de parcă aș fi un chiulangiu.

— Ne dăm seama că aceste animale înseamnă enorm pentru tine, preciză și Hector. Nu ai de ce să te rușinezi.

— Nici nu mi-a trecut prin cap.

— Totuși, urmă Lucas, s-a ivit o posibilitate de a face tranzacții de afaceri reciproce. În schimbul îndeplinirii unei sarcini relativ simple, care n-ar implica nici riscuri personale, nicio investiție mai mare de câteva zile din timpul tău, am fi dispuși să eliberăm fonduri discreționare în plus...

— Fonduri *substanțiale,* sublinie Hector înainte ca Geoffrey să spună ceva. La fel de mult, pentru anul următor, cât a donat familia în ultimii trei. Ar însemna o contribuție importantă pentru activitatea ta, nu?

Aruncă o privire, pe sub borul pălăriei, spre avionul Cessna.

— Nu sunt expert în economia operațiunilor de acest gen, dar îmi imaginez că ar face absolut fezabilă angajarea unui asistent sau doi, rămânând destul pentru noi echipamente și resurse. Și nici n-ar fi un caz izolat. Ținând seama de obișnuitele verificări și balanțe de costuri, nu există niciun motiv de a nu se prelungi pe

termen nelimitat, an după an.

— Ar putea chiar să se mărească, adăugă Lucas, dacă am avea argumente rezonabil de convingătoare.

Geoffrey nu putea respinge pe loc o asemenea ofertă de finanțare, indiferent de obligațiile care o însoțeau. Ducă-se dracului orice mândrie, era dator față de turmă.

— Ce anume vreți?

— S-a ivit o problemă, o chestiune de interes strict familial, care necesită o reacție cu tact, răspunse Lucas. Va fi nevoie să pleci în spațiu.

Ghicise deja că era ceva în legătură cu Eunice.

— La Palatul de Iarnă?

— Mai bine zis, preciză Lucas, pe suprafața lunară.

— Și voi de ce nu puteți să vă duceți?

Hector schimbă un zâmbet cu fratele său.

— Într-o perioadă de tranziție, e important să dăm impresia de normalitate. Nici Lucas și nici eu nu avem treburi plauzibile pe Lună.

— Atunci, angajați pe cineva din afară.

— Implicarea unei terțe părți ar prezenta riscuri inacceptabile, îl informă Lucas, oprindu-se să se tragă de gulerul cămășii care i se lipise de piele; la fel ca Hector, era mai musculos și binișor mai înalt decât Geoffrey. Nu mai e nevoie să adaug că ești un Akinya.

— Ceea ce vrea să spună fratele meu, completă Hector, e că ești rudă de sânge și ai și alte rude de sânge pe Lună, mai ales în sectorul de administrație africană. Dacă nici tu nu ești demn de încredere, atunci cine să fie?

Geoffrey se gândi câteva secunde, încercând să nu se dea de gol prin nimic. Cei doi manipulatori n-aveau decât să fiarbă în suc propriu o vreme, întrebându-se dacă avea să muște momeala sau nu.

— Chestiunea asta de pe Lună… Despre ce anume e vorba?

— O problemă nerezolvată, răspunse Hector.

— Ce fel de problemă? Nu accept să fac nimic dacă nu cunosc implicațiile.

— În pofida complexității afacerilor și proprietăților lui Eunice, începu Lucas, executarea auditului nostru financiar s-a desfășurat fără complicații, cu exigența cuvenită. Trecerile în revistă n-au dat la iveală nimic îngrijorător și în niciun caz vreun

lucru care să ridice întrebări dincolo de cercul imediat al familiei.

— Totuși, există o casetă, interveni iar Hector.

Geoffrey își puse o mână deasupra ochilor, ca să se apere de soare.

— Ce fel de casetă?

— De depuneri, răspunse Lucas. Ți-e familiar conceptul?

— Va trebui să mi-l explicați. Fiind doar un biet om de știință, tot ceea ce are legătură cu banii sau băncile e peste puterea mea de înțelegere… Da, *sigur* că știu ce-i aia o casetă de depuneri. Unde e?

— Într-o bancă de pe Lună, a cărei denumire și poziție ți le vom dezvălui numai după ce ai pornit la drum, spuse Hector.

— Vă temeți de scheletele din dulapuri.

Colțul gurii lui Lucas se arcui. Geoffrey se întrebă dacă șuntul de empatie îi crea o predispoziție neobișnuită către gândirea în sens literal, împiedicându-l să vadă dincolo de metafore.

— Trebuie să aflăm ce conține cutia, spuse el.

— E o cerere foarte simplă, adăugă și Hector. Te duci pe Lună, pe cheltuiala noastră. Deschizi cutia. Vezi ce conține. Te întorci acasă. Poți pleca mâine – e un loc liber în liftul din Libreville. Vei ajunge pe lună în trei zile, până-ntr-a patra ți-ai terminat treaba. Apoi, ești liber să faci orice vrei. Te joci de-a turistul. O vizitezi pe Sunday. Îți lărgești…

— Orizonturile. Știu.

Tonul lui Geoffrey îl făcu pe Hector să se întunece la față.

— Am spus ceva nepotrivit?

— Nu contează…

Făcu o pauză.

— Știți, sunt nevoit să vă admir. An de an, m-am tot târât la picioarele voastre ca să vă mai cer fonduri. M-am milogit, m-am împrumutat, mi-am pledat cauza în fața unui zid de indiferență, nu numai din partea părinților mei, ci și dintr-a voastră. În cel mai bun caz, primeam câte un spor simbolic, doar atâta cât să-mi închidă gura până data viitoare. Și-n timpul ăsta, familia pișă ditamai averea în reparația conductei, fără ca mie să-mi spună cineva măcar o vorbă, iar când aveți nevoie de o favoare, dintr-odată găsiți toți banii ăștia pe care-i puteți arunca la picioarele mele. Aveți idee cât de neînsemnat mă faceți să mă simt?

— Dacă ai prefera ca stimulentele să fie mai reduse, replică

Lucas, se poate aranja.

— Le iau până la ultimul yuan. Dacă vreți atât de mult să se facă treaba asta, mă îndoiesc că ați deschide licitația cu cea mai mare ofertă.

— Nu întrece măsura, îl preveni Hector. La fel de ușor am putea s-o abordăm și pe Sunday, cu aceeași solicitare.

— Dar n-o veți face, fiindcă pe Sunday o considerați o anarhistă de frontieră care complotează în secret prăbușirea economiei întregului sistem. Nu, eu sunt ultima voastră speranță, altfel n-ați fi venit.

Își adună curajul și continuă:

— Deci… hai să discutăm termenii. Vreau o creștere de cinci ori a fondurilor pentru cercetare, ținând seama de rata inflației și garantată pentru următorii zece ani. Niciuna dintre condiții nu e negociabilă: sau ne înțelegem acum și aici, sau m-am dus.

— Refuzul unei oferte acum, spuse Lucas, s-ar putea dovedi dezavantajos când va veni vremea următoarei runde de finanțare.

— Ba nu, interveni Hector cu blândețe. A spus ce avea de spus și are dreptate să se aștepte la garanții. În pielea lui, cine ar fi reacționat altfel?

Fratele său făcu o mutră scârbită, ca și cum l-ar fi apucat greața la gândul de a se afla în pielea lui Geoffrey. Era prima stare emotivă omenească pe care reușise s-o transmită prin șuntul de empatie, își spuse Geoffrey.

— Cred că ai dreptate, cedă Lucas.

— E un Akinya – nu și-a pierdut instinctul de negociere. Deci ne-am înțeles că termenii lui Geoffrey sunt acceptabili?

Cu toată ostilitatea de care era în stare, Lucas dădu din cap.

— Ne-am întipărit toți trei conversația asta în memorie? mai întrebă Hector.

— Până la ultima secundă, confirmă Geoffrey.

— Atunci, să batem palma!

Hector întinse mâna, pe care Geoffrey i-o luă după un moment de ezitare, urmat și de Lucas. Geoffrey imortaliză momentul strângerii mâinilor.

— N-o lua ca pe o corvoadă, continuă Hector. Consideră că e o ieșire din rutină. O să-ți placă, sunt sigur. Și te vei bucura și să-ți vizitezi sora.

— Desigur, ne-am aștepta să te abții de la orice discuție cu ea

pe tema respectivă, completă Lucas.

Geoffrey nu spuse nimic, nici nu dădu vreun semn că ar fi luat în considerație cuvintele vărului său. Se răsuci doar în loc și plecă, lăsându-și verii acolo unde erau.

Matilda continua să-și supravegheze familia. Îl privi, emise un sunet jos, nu chiar un mârâit amenințător, ci mai degrabă ceva exprimând o nemulțumire moderată, apoi reveni la examinarea porțiunii de teren din fața ei, dând la o parte pietrele și țărâna cu trompa, în stilul indiferent și plictisit al cuiva care a cam uitat de ce a început o treabă eminamente lipsită de orice sens.

— Iartă-mă, Matilda. Nu eu i-am chemat aici.

Nu-l înțelese, desigur. Geoffrey, însă, era convins că o iritaseră venirea și plecarea străinilor cu mirosuri ciudate și a mașinii lor care zbârnâia atât de enervant.

Se opri în fața ei și se gândi să activeze din nou linkul, mergând și mai departe decât data trecută, ca să vadă ce se întâmpla cu adevărat în capul matriarhei. Dar era prea dezorientat pentru așa ceva, prea nesigur pe propriile sentimente.

— S-ar putea să fi făcut o greșeală, spuse el. Dar, dacă e așa, atunci am făcut-o din motive corecte. Pentru tine și pentru elefanții ceilalți.

Matilda mormăi încet și-și îndoi trompa ca să se scarpine sub urechea stângă.

— Voi lipsi un timp, continuă Geoffrey. Probabil nu mai mult de o săptămână, din câte mi s-a spus. Zece zile, maximum. Trebuie să mă duc pe Lună și… ei bine, am să mă întorc cât pot de repede. Ai să te descurci fără mine, nu-i așa?

Matilda începu să scormonească iar pe jos. Nu numai că avea să se descurce fără el, își spuse Geoffrey. Abia dacă avea să-i observe absența.

— Dacă se întâmplă ceva, am să-l trimit pe Memphis.

Fără să-i pese de promisiunile lui, Matilda își văzu de treburi.

03

Femeia de la bancă își prezentă scuze pentru că-l lăsase să aștepte, deși trecuseră doar câteva minute. O chema Marjorie Hu și părea sincer dornică să-l ajute, ca și cum ar fi prins-o într-o zi plicticoasă, când orice ieșire din rutină era bine-venită.

— Sunt Geoffrey Akinya, spuse el cu glas șovăitor. O rudă a

regretatei Eunice Akinya. Nepotul ei.

— În acest caz, îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o, domnule.

— Vă mulțumesc, răspunse solemn Geoffrey, lăsând să treacă o pauză adecvată înainte de a trece la concret. Eunice avea o casetă de depuneri la sucursala dumneavoastră. Înțeleg că, în calitate de membru al familiei, am autoritatea de a examina conținutul.

— Dați-mi voie să mă uit, domnule. Acum câtva timp, s-au făcut unele renovări, așa că s-ar putea să fi mutat caseta la o altă sucursală. Știți când a fost consemnată?

— Acum câtva timp, murmură evaziv Geoffrey, care habar n-avea; verii nu-i spuseseră – asta în caz că știau... Dar ar trebui să fie tot pe Lună, nu?

— Aproape sigur. Iar dacă este așa, o vom avea aici în cel mult șase ore.

Marjorie Hu purta o bluză și o fustă în culorile corporatiste ale Băncii Africii Centrale: galben și albastru. De etnie chineză, conchise el, dar cu membrele lungi ale constituției cuiva care crescuse pe Lună.

— N-ați venit de departe, așa-i?

— Doar din Africa.

Se deplasase ca oricare alt turist, plecând a doua zi după întâlnirea cu verii lui. După ce rezolvase procedurile de ieșire din Libreville, fusese adormit și împachetat într-o capsulă de pasageri cât un sicriu. Capsula fusese încărcată, ca un cartuș de mitralieră, în camera de așteptare a liftului cu carcasă bondoacă și neagră, unde avea să fie potrivită automat în locașul ei și conectată la propulsoarele cu biomonitoare și energie internă, împreună cu alte șase sute de capsule identice, grupate compact, pentru o eficiență maximă a tranzitului.

Trei zile mai târziu, se trezise pe Lună.

Se simțea ca și cum ar fi călătorit doar până în China, să zicem – până când făcuse primul pas și simțise până-n măduva oaselor că nu se mai afla pe Pământ. Luase micul dejun și finalizase procedurile de intrare pentru sectorul de administrație africană. Conform promisiunii, îl aștepta un mesaj de la cei doi veri: detaliile privitoare la instituția pe care trebuia s-o viziteze.

Nu-l surprinsese nimic în legătură cu sucursala din Copernic a B.A.C., dincolo de faptul că arăta întocmai la fel cu oricare altă

bancă prin care mai trecuse, din Mogadishu până la Brazaville. Același miros de mochete noi, aceeași mobilă din imitație de lemn, aceeași curtoazie emfatică din partea personalului. Toți săltau prin gravitația lunară și vorbeau cu accente diferite, dar aceștia erau singurii indicatori ai faptului că nu se afla acasă. Chiar și imaginile de pe perete, care se înlocuiau succesiv, reprezentau mai mult locuri de pe Pământ, precum și reclame la asigurările de voiaj, planurile de pensionare și portofoliile de investiții.

Marjorie Hu îi ceruse să aștepte într-o cameră mică, fără ferestre, lângă o plantă în jardinieră și o fereastră falsă spre brizanții oceanici, în timp ce ea se interesa despre locul unde se afla caseta de depuneri. Geoffrey își luase un bagaj ușor, îndesând toate cele necesare într-o geantă sport mare și neagră, cu fermoar și siglă decolorată pe-o parte. Ținea geanta între picioare, curățindu-se sub unghii de mizeria terestră, până când ușa se deschide din nou și Marjorie Hu intră.

— Nicio problemă, spuse ea. E tot în seifurile noastre. Stă aici de treizeci și cinci de ani, ceea ce înseamnă cam de când ne-am deschis sucursala din Copernic. Sunteți amabil să mă urmați?

— Credeam că mai întâi veți dori să mă scanați sau ceva…

— Am făcut-o deja, domnule.

Îl conduse la parter. În timp ce se apropiau de uși – destul de groase pentru a conserva presiunea atmosferică, în eventualitatea unui accident –, acestea se deschiseră. Din mers, funcționara întoarse capul spre el.

— Vom ieși din raza de acțiune a sistemului, iar eu nu vorbesc limba swahili.

Scoase din buzunarul fustei un obiect mic, împachetat în plastic.

— Avem traducători cu căști.

— Ce limbi vorbiți, totuși?

— Hm, să vedem… Chineza și engleza, puțină rusă, iar acum învăț somaleza și xhosa, deși sunt încă la început. Putem chema un vorbitor de swahili ca să vă însoțească, însă ar putea să treacă un timp până se rezolvă.

— Chineza mea e OK, dar în engleză ne va fi mai ușor amândurora, cred. Știu chiar și câteva cuvinte în somaleză, dar numai fiindcă a fost limba guvernantei mele. Era o femeie foarte cumsecade, din Djibouti.

— Atunci, vorbim în engleză, consimți Marjorie Hu, renunțând la căști. Vom pierde semnalul în câteva momente.

Geoffrey abia dacă percepu tranziția. Era ca retragerea unor posibilități vagi de plutire, nu o întrerupere bruscă a alimentării cu date prin canalele deschise.

— A venit vreodată pe-aici cineva pentru care n-ați putut traduce? întrebă el.

— De când sunt eu aici, nu. Oricine vorbește o limbă atât de obscură, încât să n-o cunoaștem, ar face bine să vină pregătit.

Vocea lui Marjorie Hu își schimbase infinitezimal tonul, acum, când Geoffrey îi auzea sunetele reale, produse de laringe.

Un ultim set de uși presurizate, și ajunseră la seifuri. Zidurile ca de morgă ale încăperii erau acoperite cu dulăpioare portocalii și argintii, pe coloane de câte șase, cam la vreo două sute în total. Dat fiind faptul că în Lumea Supravegheată furturile deveniseră virtualmente imposibile, asemenea măsuri de securitate nu prea mai erau necesare. Fără îndoială, banca privea găzduirea acestor casete ca pe o obligație desuetă față de clienții săi mai vechi.

— Aceasta este a dumneavoastră, domnule, spuse ea, conducându-l spre o anumită unitate de pe rândul al treilea de jos, cu o luminiță verde deasupra mânerului. O puteți deschide când vreți. Până terminați, eu vă aștept afară. Când sunteți gata, împingeți sertarul înapoi în perete; se va încuia de la sine.

— Vă mulțumesc.

Marjorie Hu scoase un sunet slab, nervos, ca o tuse.

— Sunt datoare să vă informez că veți rămâne sub supraveghere. Ochii nu sunt publici, dar am fi obligați să predăm imaginile capturate, în eventualitatea unor investigații.

— Foarte bine. Nici nu m-aș fi așteptat la altceva.

Femeia afișă un zâmbet profesional.

— Acum vă las.

În timp ce Marjorie Hu ieșea din încăpere, iar ușa se închidea în urma ei, Geoffrey își lăsă jos geanta. Nu pierdu timpul. La atingerea lui, sertarul ieși din perete, pe niște șine de metal neted, până la distanța maximă. În partea de sus era deschis, lăsând să se vadă o cutie mică, de culoare crem. O scoase și o puse pe pardoseală. Chiar și ținând seama de gravitația lunară redusă, simți că era neașteptat de ușoară. Prin urmare, nu conținea lingouri de aur. Marcată cu sigla băncii, cutia avea un

capac simplu, cu balamale, fără încuietoare sau buton de blocare. Îl deschise.

Înăuntru era o mănușă.

O mănușă, de la un costum spațial. Straturi de material textil, intercalate cu plastic sau alte substanțe compozite care-i confereau flexibilitate și rezistență. Suprafața era argintie sau albicioasă – nu se vedea prea bine, în lumina slabă din sala seifurilor –, iar plăcile, bej sau, poate, gălbui. În jurul manșetei, mănușa avea un inel conector din aliaj metalic albăstriu, cu contacte aurii complicate, care ar fi trebuit s-o fixeze de mânecă atunci când era trasă pe mână. Fusese curățită căci, deși părea cam murdară, mâinile lui Geoffrey rămâneau nepătate.

Asta era tot. Niciun obiect între degetele mănușii, nicio însemnare în exterior. Și nici înăuntru nu se vedea nimic. Încercă să și-o tragă pe mână, dar nu reuși să-și împingă articulația degetului mare dincolo de inelul conector.

Geoffrey nu știa dacă să se simtă dezamăgit sau ușurat. Câte puțin din amândouă, poate. Era ușurat că nu găsise nimic care să pângărească amintirea lui Eunice – vreun document incriminator care s-o asocieze cu cine știe ce criminal de război sau tiran mort de mult –, dar și cam decepționat că nu dăduse peste un obiect mai interesant, un fel de gest teatral de dincolo de mormânt, cheia de boltă pe care viața ei ar fi pretins-o... Nu era de ajuns doar că se retrăsese pe orbita lunară, să-și trăiască ultimele zile în Palatul de Iarnă și să moară acolo.

Dădu să pună mănușa la loc în cutie, pregătindu-se ca apoi să închidă și sertarul.

Și se opri. N-ar fi putut spune de ce, atâta numai că mănușa părea să merite mai multă atenție decât îi acordase el. Singura constantă a vieții lui Eunice fusese aceea că avea o mentalitate practică, disprețuind sentimentalismele și gesturile fără rost. N-ar fi pus mănușa acolo dacă nu *însemna ceva* – fie pentru ea, fie pentru cine avea s-o găsească după moartea ei.

Geoffrey puse mănușa în geanta sport. O acoperi cu un tricou Ashanti F.C., deasupra își îndesă șapca de baseball, închise geanta, iar cutia goală o introduse înapoi în sertar. Împinse sertarul în perete, iar acesta alunecă la locul lui și luminița verde deveni roșie.

Apoi, deschise ușa și ieși din sala seifurilor.

— Am terminat, îi spuse el funcționarei de la bancă. Pentru

moment, cel puțin. Presupun că nu vor fi dificultăți ca să obțin din nou accesul…?

— Câtuși de puțin, domnule, răspunse Marjorie Hu.

În caz că era curioasă să afle ce anume găsise în cutie, se ascundea foarte bine. „Pentru mine e o chestie nemaipomenită”, își zise Geoffrey. „Secrete de familie, comisioane clandestine pe Lună, seifuri cu conținut misterios… Ea, însă, trebuie să aducă aici câte o duzină de oameni în fiecare săptămână.”

Cu mănușa în geantă, porni spre stația de cale ferată sublunară. Tuburi vidate transparente străpungeau pereții terminalului la niveluri diferite, printre platforme legate prin scări în spirală și escalatoare sinuoase. Tot decorul era sticlos și translucid. Se vedeau centre comerciale și restaurante, sculpturi uriașe, supraetajate, și bannere, cascade și fântâni arteziene și de peste tot se revărsa o muzică de pian, urmându-l ca un câine pierdut.

Se îndreptă spre un colț liniștit al peronului și lansă un apel spre Lucas. După ce trecu un minut fără ca vărul lui să răspundă, reorientă cererea spre Hector. Trei secunde mai târziu, în fața lui apăru plăsmuirea lui Hector, în cizme și pantaloni de călărie și bluză de polo.

— Mă bucur că m-ai căutat, Geoffrey. Cum a fost călătoria până acum?

— Fără niciun fel de evenimente. Pe-acasă ce mai e?

— N-ai pierdut nimic interesant.

Decalajul de timp lunar făcea ca Hector să pară că reflectase adânc înainte de a răspunde.

— Și acum… în legătură cu mica problemă de care te-am rugat să te ocupi? Întâmplător, ai reușit să…?

— S-a rezolvat, Hector. Poți să-i spui și lui Lucas – am încercat să vorbesc cu el, dar n-a răspuns. I s-o fi scurtcircuitat șuntul de empatie.

— Lucas și-a rupt un picior azi-dimineață. A căzut rău în timpul meciului. Ce să-i spun?

— Că n-am găsit nimic.

Hector își înclină capul într-o parte.

— Nimic?

— Nimic pentru care să merite să ne facem griji. Doar o mănușă veche.

— O mănușă veche… repetă Hector, apoi râse scurt, ca un lătrat. Ai putea vorbi puțin mai concret, vere?

— E de la un costum spațial, cred. Unul de pe vremuri. Nu poate valora prea mult, cred că mai sunt milioane ca ea pe lumea asta.

— A avut ea un motiv s-o lase acolo.

— Probabil, ridică din umeri Geoffrey, nepăsător, ca și cum în continuare acele griji nu l-ar mai fi privit cu nimic. Am s-o aduc acasă, dacă te interesează.

— Acum ești la bancă, da?

— Nu, sunt în stația de tren Copetown, în drum spre Sunday. De la bancă n-am putut să te apelez. Sistemul nu avea semnal.

— Dar obiectul e acolo unde l-ai găsit?

— Da, răspunse Geoffrey, mințind atât de plauzibil, fără niciun efort, încât un moment avu senzația că spusese adevărul; înghiți în sec, simțind dintr-odată că i se uscase gâtul. Pot s-o iau la întoarcere.

— Poate că n-ar fi o idee rea…

Plăsmuirea lui Hector se uita la el cu… cu *ceva*. Dispreț dezgolit, arzător, probabil, pentru că Geoffrey se lăsase atât de ușor manipulat să facă ce voiau verii. Poate ar fi trebuit să aibă o coloană vertebrală mai solidă, să discute mai mult despre ofertă. Eventual, chiar să-i trimită puțin la origini. Pentru așa ceva l-ar fi respectat.

— Am s-o aduc cu mine. Dar, serios acuma, nu-i decât o mănușă veche…

— Indiferent ce este, acum locul ei e în grija familiei, nu pe Lună. În cât timp pleacă trenul?

Geoffrey se prefăcu că privește tabela cu mersul trenurilor.

— În câteva minute.

— Păcat că nu m-ai apelat când erai la bancă.

Apoi, Hector făcu un gest de lehamite cu mâna, ca și cum ar fi avut lucruri mai importante de făcut decât să-l dojenească pe Geoffrey.

— Nu contează. Ia-o când te întorci și călătorie plăcută în continuare. Nu uita să-i transmiți surorii tale salutări din partea mea, desigur.

— O să-i zic.

— Și reține ce-am spus: toată povestea rămâne între noi trei.

— Buzele mi-s pecetluite.

— Foarte bine. Ne revedem acasă. Dacă vrei să mai discutăm ceva în amănunt, dă un ching, dar altfel consideră-te într-o vacanță bine-meritată. Memphis va păstra legătura, în caz că e nevoie de contribuția ta imediată pentru ceva.

Geoffrey zâmbi vag.

— Urează-i lui Lucas sănătate, cu piciorul.

— Îi spun.

Plăsmuirea dispăru. Geoffrey găsi următorul tren spre Verne – circulau din treizeci în treizeci de minute – și-și cumpără un bilet la clasa business. Al dracului să fie dacă avea să-și refuze vreo plăcere când verii achitau nota de plată!

Nu peste mult timp, era pe drum, stând singur într-un vagon aproape gol, unde scormonea printr-un curry de pui învelit în folie. Goana hipnotică a peisajelor îl trăgea la somn. Tot timpul, însă, se gândea la obiectul din geanta aflată acum în suportul de deasupra. Dacă nu i-ar fi simțit volumul și greutatea în geantă, când mergea spre gară, și-ar fi putut imagina că nu luase nimic cu el.

Localitatea Copernic era scăldată de soare la sosirea lui Geoffrey, dar de-atunci o luase spre est, către o întâlnire inevitabilă cu terminatorul, linia mobilă de demarcație dintre fața luminată a lunii și cea umbrită. Se întâlneau la vest de Mare Tranquillitatis, în timp ce trenul șerpuia în jos de pe podișurile dintre crestele Ariadaeus și Hyginus. Întâmplător, chiar atunci Geoffrey se uita afară și, preț de-o clipă îngrozitoare, șocantă, avu impresia că trenul urma să sară de pe culmea unei faleze înalte într-o imensă mare neagră care aștepta să-l înghită. La fel de brusc, se pomeni gonind *peste* marea aceea, trenul răspândind un iaz de lumină unduitoare peste solul ușor denivelat, care nu făcea decât să accentueze și mai mult întunecimea din jur. Pe fundalul neluminat al imensei mări, trenul părea să alerge pe o pasarelă îngustă, îndreptată spre nesfârșirea nopții.

La câteva minute după trecere, luminile din salon scăzură, pentru ca pasagerii cărora le era somn să poată dormi. Geoffrey își încordă privirea. Ocazional, distingea câte o formă în depărtare, un bolovan, un grohotiș sau altă trăsătură a solului, trecând pe-alături. Și, desigur, pe-acolo mai erau și comunități omenești, dintre care unele datau de pe la începuturile scurtei istorii a locuirii Lunii de către oameni. Mai la sud se afla locul

aselenizării primei misiuni Apollo, un altar închinat ingeniozității și îndrăznelii umane care rămăsese neatins vreme de aproape două secole, deși acum era protejat sub un dom de sticlă. Pe vremea când ideea de a vizita Luna nu i se părea decât o posibilitate foarte îndepărtată, Geoffrey Presupusese tot timpul că, la fel ca orice bun turist, avea să-și găsească timp pentru a vizita locul aselenizării. Dar acest pelerinaj trebuia să aștepte până la următoarea vizită, oricât de mulți ani aveau să mai treacă până atunci.

Îi dădu un ching lui Sunday.

— Geoffrey, spuse sora lui, în timp ce plăsmuirea-i apărea în fața lui. Cred că e ceva în neregulă cu sistemul. Îmi spune că punctul de unde mă apelezi e Luna.

— Aici sunt, răspunse el. În trenul de la Copernic.

A fost… un impuls de moment.

— Îmi imaginez…

— Am vorbit despre asta destul de des și, după funeralii, ce mi-am zis: la naiba, hai s-o fac. Am luat adormitul din Libreville, continuă el, cu un fel de strâmbătură. Ăă, sper că nu te-am prins într-un moment nepotrivit, așa-i?

— Nu, răspunse ea, nereușind să-și mascheze prea bine suspiciunea. Chiar mă bucur că te-ai hotărât să vii să ne vezi, în sfârșit. Doar că… sunt surprinsă, atâta tot. Totuși, nu mureai dacă dădeai un apel mai întâi.

— Dacă e vreo problemă…

— Nu e! Sincer, ne bucurăm mult să te vedem.

Și o credea. Era vizibil încântată de vizita lui. Dar nu putea s-o condamne pentru că avea unele îndoieli în legătură cu bruschețea deciziei.

— Ascultă, cred c-o să se însereze până ajungi în Zonă, cu toate nimicurile alea de formalități turistice pe care trebuie să le rezolvi. Jonathan și cu mine ziceam să mâncăm în oraș astă-seară – vrei să vii și tu?

E un local care ne place amândurora – servește mâncăruri est-africane, dacă nu te-ai săturat de ele.

— Sună excelent.

— Dă-mi un apel când te-apropii de Zonă și-am să te-aștept în stația de tramvai. Mergem direct la masă, dacă nu ești prea obosit.

— Așa rămâne.

— De-abia aștept să te văd!

Geoffrey zâmbi, dădu din cap și tăie conexiunea ching.

În timp ce trenul gonea peste întunecimea Mării Liniștii, își deschise din nou geanta, vârând mâna până dincolo de șapca de baseball Cessna și tricoul Ashanti F.C.

Geoffrey întoarse lampa de citit, ca să vadă mai bine în mănușă, prin deschizătură. Așa cum bănuise, cavitatea pentru articulație și mână era goală, atâta cât putea să vadă, dar lumina nu ajungea până în interiorul degetelor. Apoi, își aminti de creionul și blocul de schițe pe care le avea mai spre fundul genții, puse acolo aproape din întâmplare.

Scoase 2B-ul ascuțit. Ridicând privirea o clipă, ca să se asigure că nu se uita nimeni la el, introduse creionul în mănușă, împungând cu vârful, găsind imediat deschizătura de la rădăcina degetului arătător. Continuă să împingă, până întâmpină o rezistență. Îi era greu să spună, dar simțea că nu trecuse de prima articulație a degetului.

Ceva era îndesat acolo, în a doua și a treia falangă. Geoffrey scoase creionul și încercă în degetul mijlociu, descoperind că nici acolo nu putea ajunge până la capăt. Și cu inelarul se întâmplă același lucru. Doar degetul mare și cel mic păreau neobstrucționate.

Reveni la arătător și înfipse iar creionul. Umplutura misterioasă cedă puțin, apoi îl împiedică din nou să mai împingă. Căută să strecoare vârful creionului pe lângă obstacol, pentru a-l trage cumva afară, dar nu reuși. Mai făcu vreo două încercări, apoi îl scoase, punându-l la loc în geantă.

Luă mănușa și încercă s-o lovească de masă, cu capătul dinspre încheietura mâinii, pentru a desprinde ceea ce era înțepenit în degete. Făcea prea mult zgomot și, în orice caz, după primele câteva tentative își dădu seama că n-avea să reușească. Nu simțea nimic cedând înăuntru, ba chiar se putea ca împunsăturile lui cu creionul să fi îndesat și mai strâns obstrucțiile. Orice-ar fi fost, nu-i mai rămânea decât să aștepte până se întorcea acasă.

Sau, cel puțin, până ajungea la Sunday.

Convins că pentru moment îi epuizase misterele, Geoffrey îndesă mănușa înapoi în geantă. Scoase de-acolo șapca de baseball, și-o puse pe cap cu cozorocul tras pe ochi și începu să viseze la elefanți.

— Asta-i ultima dumneavoastră șansă, spuse purtătoarea de cuvânt a Zonei.

Era o nord-africană slabă, cu haine de piele și tocuri înalte, având obrajii presărați cu pudră sclipitoare și părul de un mov intens, împletit într-o mulțime de cozi complicate, cu luminițe scânteietoare prin ele.

— De-aici încolo, semnalul scade până la zero. Dacă vă deranjează, dacă nu puteți face față, asta e ultima posibilitate să vă întoarceți.

Chipuri stoice, zâmbete lipite pe buze. Nimeni nu-și abandona planurile; toți făcuseră cale prea lungă ca să nu meargă până la capăt, inclusiv Geoffrey.

— Atunci, cred că ne-am înțeles, continuă femeia cu păr violet, ca și cum nici nu s-ar fi așteptat cu adevărat să renunțe cineva. Veți primi cu toții vizele, așa că poftiți.

Viza arăta ca un dreptunghi verde deschis care plutea în partea din dreapta-sus a câmpului vizual, cu un indicator de numărătoare inversă. Era data de patru februarie, iar viza îi permitea să stea până pe nouă. Nerespectarea termenului de ședere ducea la expulzarea forțată din Zonă și avuseseră grijă să nu precizeze dacă asta însemna efectiv ejectarea pe suprafață, cu sau fără costum spațial, sau ceva o idee mai uman.

În tramvai era înghesuială, așa că Geoffrey fu nevoit să se țină de o agățătoare. Se hurducau printr-un tunel de beton, cam părăginit. Simțind o schimbare în starea de spirit a tovarășilor de călătorie, formulă o întrebare pentru sistem, cerând doar locul unde se afla, iar întârzierea răspunsului fu palpabilă. Așteptă un moment, apoi încercă din nou. De astă dată, programul nu mai răspunse deloc, apărând doar niște mesaje de eroare în cascadă, care-i inundau unghiul vizual. Simultan, rumoarea de voci din tramvai deveni biblică.

Simțind tranziția, unii dintre pasageri își duseră alene mâinile la buzunare, după traducătoarele cu căști, sau își porniră cerceii împodobiți pe care-i aveau deja la urechi. Murmurul scăzu, lâncezi, se reluă.

Geoffrey clipi din ochi, ștergând ultimele mesaje de eroare rămase, pentru a lăsa doar iconul vizei și un singur simbol – un glob spart – care arăta că pe moment comunicarea cu sistemul

era defectuoasă. Aparatele din capul lui continuau să funcționeze; atât doar că nu prea mai aveau cu cine să vorbească în exteriorul craniului. Geoffrey le simțea neliniștea nervoasă și posomorâtă.

Tramvaiul cotea și se clătina pe tijă, șerpuind printre carcasele ca niște pupe ale vechilor mașini de săpat tuneluri. În față se vedea o lumină tot mai mare, iar tunelul se lărgea. După ce trecu printre două șiruri de containere stivuite, tramvaiul se opri lângă o platformă unde așteptau oameni și roboți. Geoffrey își zări imediat sora. Avea cu adevărat senzația că trecuseră doar câteva zile de la ultima lor întâlnire, deși erau ani și ani de când nu se mai aflaseră fizic unul în prezența celuilalt.

Sunday îi făcu cu mâna. Un bărbat foarte înalt, aflat alături, salută și el, dar stângaci, cu o privire ezitantă, ca și cum n-ar fi fost foarte sigur pe care pasager îl așteptau. Geoffrey ridică și el mâna, în timp ce ușile tramvaiului se deschideau pufăind, apoi coborî. Se duse la sora lui și o strânse în brațe.

— Mă bucur că te văd, îl întâmpină Sunday în swahili. Jitendra, el e Geoffrey. Geoffrey, el e Jitendra Gupta.

Jitendra avea cam aceeași vârstă cu Sunday, dar era cu cel puțin un cap mai înalt și, se vedea limpede, cetățean lunar: slăbănog, chel, chipeș într-un stil băiețesc. Imediat ce știu la cine să se uite, zâmbetul îi deveni mai cald și-i strânse lui Geoffrey mâna viguros și hotărât.

— Mă bucur că ai venit! declară el. Călătoria a fost plăcută?

În jurul lor, roboții își făceau de lucru cu valizele, ajutând pasagerii care-și aduseseră bagaje non-locomotorii.

— Fără evenimente, răspunse Geoffrey. N-aș putea spune c-am văzut prea mult din tren.

— Va trebui să vii și în timpul zilei lunare. Sunt niște locuri uluitoare, nu departe de aici, chiar dacă nu apar pe hărțile turistice obișnuite.

Jitendra vorbea o swahili excelentă, își spuse Geoffrey. Se întrebă dacă făcuse efortul doar ca s-o impresioneze pe Sunday.

— Cum te adaptezi la viața fără sistem? întrebă ea.

Geoffrey își scoase șapca de baseball, îndesându-și-o în buzunarul cămășii groase.

— Așa și-așa.

Sora lui dădu aprobator din cap.

— O zi aici și vei uita c-ai avut vreodată nevoie de el.

O îmbrățișă încă o dată, dar de data asta încercând să simtă cât mai bine forma caldă, care respira, de sub haine.

— Sigur ești tu? Sau e vreun alt claybot? Fără etichete, nu-s sigur că pot avea încredere în ceva.

— Eu sunt, îl încredință Sunday. Claybotul e tot pe Pământ, unde-l folosește altcineva.

Apoi se foi în loc, cu nerăbdare.

— Hai să nu stăm aici toată ziua. Unde sunt celelalte bagaje?

— Nicăieri, răspunse Geoffrey, legănându-și geanta agățată pe umăr. Călătoresc ușor, asta-i deviza mea.

— Iar a mea este: nu călătoresc deloc. Am zis că în seara asta luăm cina în oraș. Nu te-ai răzgândit, nu?

— Sigur că nu! răspunse Jitendra în locul lui, vesel. Cum să se răzgândească?

Într-adevăr, Geoffrey de-abia aștepta să mănânce – masa ușoară din tren nu făcuse decât să-i stimuleze apetitul. Dar nu prea i-a plăcut că Jitendra vorbise în numele lui. Îl privi cu prudență, încercând să nu pară neprietenos, dar, cel puțin pentru moment, cu oarecare rezervă…

Puțin mai încolo, pe peron, era ceva agitație. Geoffrey își recunoscu unul dintre tovarășii de călătorie – un alb înalt, cu păr de nuanța cromului și costum vătuit, lat în umeri, care-l făcea să pară foarte musculos. Omul era tras la o parte de niște funcționari locali. Se auzeau strigăte și răsteli. Albul încerca să se elibereze, roșu la față.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu, răspunse Sunday, ca și cum nici n-ar fi interesat-o.

Geoffrey, însă, nu-și putea înfrânge curiozitatea. În Lumea Supravegheată, rareori se ajungea la punctul în care cineva se afla în situația de a rezista autorităților. Omul acela ar fi trebuit să zacă pe jos de-acum, tremurând holbat, redus la supunere de intervenția neurală directă a Mecanismului.

Între timp, unul dintre oficiali îi imobilizase capul cu ambele brațe, în timp ce altul îi înfigea un obiect ca un creion în ochiul drept. Se schimbară câteva cuvinte. Omul păru să renunțe la împotrivire și curând fu împins înapoi spre tramvai.

— Ochii lui ar fi trebuit să nu mai înregistreze când a trecut granița, spuse Jitendra. Și ai tăi la fel, doar dacă nu cumva ai făcut mari eforturi ca să treci peste limitarea asta.

— N-am făcut, îl asigură Geoffrey.

— Probabil își instalase dispozitive de înregistrare suplimentare, sperând să nu fie depistate de scanările noastre obișnuite, speculă Jitendra. Foarte neplăcut. Are noroc dacă scapă doar cu-o simplă deportare. Aveau tot dreptul să-i scoată ochii pe loc.

— Aici suntem cam sensibili în ceea ce privește intimitatea, preciză și Sunday.

— Înțeleg.

Demonstrația de forță îl zguduise pe Geoffrey. Nu făcuse niciun efort conștient de a încălca protocoalele Zonei Descrutinizate, dar dacă omul acela comisese o greșeală nevinovată, uitând de vreo funcție pe care și-o instalase în ochi cu ani în urmă? Facultățile sistemice adiționale pe care clinica din Luanda i le aplicase lui Geoffrey... nu puteau fi luate drept contravenții față de reglementările Zonei... sau puteau? Dar, cu un efort de voință, își impuse să nu-și mai facă griji. Acum era în Zonă. Prin însăși natura ei, cantitatea de scrutinizare căreia avea să-i fie supus de-acum încolo urma să fie minimă.

Plecară din stația de tramvai, împreună cu un șir răzleț de călători, localnici și roboți. Probabil Sunday îl văzuse sucindu-și gâtul, în căutarea vreunui peisaj de dincolo de toate acele clădiri de beton, vopsite cu spray.

— Pe Lună, nimeni nu se prea deranjează cu ferestrele, îi spuse ea. Noaptea e prea deprimant – săptămâni întregi de întuneric nesfârșit – iar ziua, prea luminos. Dacă vrei să vezi Pământul sau stelele, iei un rover sau costum de suprafață, ori bagi un ching până pe partea cealaltă. Am venit aici pentru posibilități sociale, nu ca să admirăm peisajele. Dacă vrei priveliști, stai pe orbită sau te duci pe Marte. Nu pentru *asta* există Luna.

— Nu știam că luna există *pentru* ceva, replică Geoffrey.

— Este o platformă, atâta tot. Un spațiu-eveniment. Un loc unde se pot face lucruri interesante. Crezi că Zona ar fi tolerată în altă parte?...

Sunday începuse să se ambaleze. Continuă:

— Sigur, mai sunt pete oarbe și prin alte locuri ale sistemului, dar mai mult fiindcă acoperirea rămâne imperfectă, atâta tot, nu pentru că oamenii l-ar fi conceput așa. Dacă Zona era pe Pământ, ăia ar fi scos de la naftalină cine știe ce clauze străvechi și ar fi trimis tancurile până acum.

— Cred că mai întâi ar asculta o argumentație rațională, spuse Geoffrey. Acolo, jos, nu-s numai tancuri și tunuri. În cea mai mare parte a timpului, avem ceva care seamănă cu o civilizație globală pașnică.

Tipic: era împreună cu Sunday doar de zece minute și deja se comporta ca un avocat al apărării pentru întreaga planetă.

— Te-ai născut aici, Jitendra? întrebă el binevoitor.

— Pe cealaltă parte, în Copernic. Pe-acolo ai venit și tu, nu?

— Da, deși n-am apucat să văd prea mult din oraș.

Mergeau printr-un tunel orizontal, tencuit cu beton peste care era pictat un strat de graffiti-uri unduitoare, psihoreactive.

— Sunday mi-a spus că lucrezi în domeniul roboticii.

— Cam așa, răspunse Jitendra, deși mai mult în latura experimentală. Pe tine te interesează ceva în mod deosebit?

— Cred... Poate. Lucrez câte ceva la psihologia cognitivă a elefanților.

Jitendra se plesni peste frunte, cu un gest absent.

— A, acum înțeleg. Tu ești omul-elefant!

— Vorbești de parcă aș fi un specimen medical bizar, pus la murat într-o sticlă, se strâmbă Geoffrey.

— Nici nu mai știu de câte ori i-am spus lui Jitendra cu ce te ocupi, interveni Sunday cu un aer exasperat. Adică nu-i ca și cum aș vorbi despre cine știe ce văr obscur de-al doilea, prin alianță, sau așa ceva.

În jurul lor, desenele murale se reconfigurau la nesfârșit, cu excepția porțiunilor gri unde vopseaua se ștersese. Grafitti-urile erau foarte cochete, își spuse Geoffrey.

— Deci... psihologia elefanților, repetă Jitendra pe un ton decis. Sună destul de interesant. Cum stai cu metodele bayesiene și principiul energiei gratuite?

— Dacă e gratuită, sunt pentru.

— Nu-i tocmai un teoretician, Geoffrey al nostru, remarcă Sunday. Cel puțin, teoreticienii nu țin, de obicei, să miroasă a bălegar de elefant, nici să zboare în capcane mortale vechi de două sute de ani.

— Mulțumesc.

Sora lui îl cuprinse cu un braț de mijloc.

— Altfel nici n-am vrea să fie, desigur. Dacă nu era el, m-aș fi simțit ca fiind singura membră mai sucită a familiei.

Se opri lângă un loc unde, peste cafeniul noroios al straturilor

de grafitti mai vechi, fusese pictată o formă argintie tremurătoare și irizată, ca reflectarea în apă a unei structuri metalice complexe sau a unei hieroglife neinteligibile. Blocuri și contururi în culori primare începeau să invadeze argintiul, împungându-i și hărțuindu-i marginile.

Sunday apăsă cu degetul pe perete și începu să reconstituie conturul, împingându-l înapoi peste formele din jur. În locurile atinse de degetul ei, argintul se lățea, devenind mai luminos și lucitor.

— Ăsta-i unul dintr-ale mele, spuse ea. L-am făcut acum cinci luni, și încă mai rezistă. Nu-i rău, pentru un specimen de artă consensuală. Vopseaua atrage atenția. Orice lucrare care nu e privită destul de mult sau frecvent riscă să fie acoperită.

Își retrase degetul, care rămăsese nepătat.

— Pot să mi-o refac, cu condiția ca pictura să considere că a fost *observată* suficient. Și pot s-o pictez peste a altcuiva, dacă aia n-a fost privită îndeajuns. Totuși, treaba asta n-o prea fac, nu mi se pare *corect.*

— Deci, asta-i Sunday Akinya, lăsându-și efectiv amprenta, comentă Geoffrey.

— Nu mi le semnez, continuă Sunday. Și, de vreme ce-n ultimul timp lucrez mai mult în sculptură și animație, nu prea sunt șanse să mă asocieze cineva cu o lucrare abstractă în două dimensiuni.

Geoffrey făcu un pas înapoi, pentru a lăsa să treacă un robot încărcat cu bagaje.

— Te-ar fi putut vedea oricine când o făceai.

— Cei mai mulți habar n-ar avea cine sunt. Nu-s decât un pește mic, chiar și aici, sus.

— Este într-adevăr o artistă care se luptă, interveni Jitendra.

— Iar jumătate din oamenii care trăiesc aici sunt oricum artiști sau, cel puțin, așa cred ei, continuă Sunday, pornind mai departe. În Zonă, nu sunt o Akinya – doar o femeie printre altele, care încearcă să-și câștige existența.

În timp ce se apropiau de capătul coridorului acoperit cu grafitti, Geoffrey simți că acesta urma să se deschidă spre un spațiu mult mai larg: acustica se modifica, senzația de constrângere scădea. Se simțea chiar și o boare de vânt.

Ieșiră în partea de sus a unei caverne vaste, cu plafon orizontal. Să tot fi avut vreo doi kilometri lățime, bănui Geoffrey.

Lumini puternice străluceau pe tavanul ușor boltit, scăldând toată grota într-un simulacru de lumină planetară diurnă.

Peste tot se înălțau clădiri, înghesuite ca lăzile într-o magazie. Unele dintre ele ajungeau până sub tavan, iar câteva chiar îl străpungeau. Turnuri, turle, turnulețe și cupole, cilindri spiralați și elici grele într-un echilibru precar, erupții cristaline baroce și mase cerebrale neliniștitoare – și, toate, strălucind de culori care făceau să-ți sară ochii din cap, nuanțe și modele pâlpâind și unduindu-se de la o clipă la alta, ca și cum orașul ar fi fost un soi de sistem informatic vechi, prizonier al unui ciclu maniacal nesfârșit de crash și reboot. Părțile inferioare ale clădirilor, acolo unde erau accesibile de la nivelul străzii sau de pe pasarele suspendate, străluceau de grafitti psihoreactive în straturi viu colorate. Pe nivelurile de sus se vedeau bannere active și steaguri de neon fluid, curgător, printre baloane ancorate și luminate de proiectoare.

— Ai făcut rezervare? întrebă Jitendra.

— E joi, replică Sunday. Nu va fi aglomerație.

Jos, la nivelurile inferioare care erau mai congestionate, Geoffrey distingea un trafic intens, vehicule electrice care forfoteau prin înghesuială ca piesele mici, modelate prin injecție, ale unui joc complicat. Se vedeau bicicliști, ricșe și roboți care duceau oameni și bagaje în cârcă. Peste tot, mișcare omenească și mecanică.

Sunday îi conduse pe un pod negru de fier forjat. Susținea o promenadă cu podele de lemn și balustrade periculos de joase, întrerupte ici și colo de boxe și tarabe cu acoperitoare de pânză dungată.

— Aia-i Turla, spuse ea, arătând spre construcția de la celălalt capăt al podului. De acolo se vede cel mai bine în toată caverna. Sper că ai poftă de mâncare.

În Turlă domneau formele organice în culori pastel, însuflețite cu mozaicuri de sticlă și porțelan încrustate în stucaturile ocru. Sunday îi conduse direct la un alcov cu fereastră de forma unei cavități naturale săpate de eroziunea apelor subterane. Abia după câteva minute de studiu atent, Geoffrey putu să confirme că priveliștea luneca încet prin fața ochilor lui. Sunday îi spuse că motorul care făcea restaurantul să se rotească fusese adaptat dintr-o centrifugă abandonată. Angrenajele erau atât de bine unse, încât dădeau senzația că restul universului se

învârtea în jur.

Geoffrey stătea într-o parte a mesei, iar Sunday și Jitendra, în cealaltă. Sunday comandase o sticlă mare de Merlot Islandez încă înainte ca Geoffrey să-și fi putut lăsa geanta jos, umplându-le apoi paharele fără să piardă timpul. În timpul aperitivelor, vorbiră despre mărunțișuri, Sunday descosându-l despre actualele lui legături romantice sau lipsa lor și întrebându-l dacă mai primise vești de la Jumai în ultima vreme. Geoffrey îi spuse că Jumai îi dăduse un ching chiar în ziua morții lui Eunice.

— Sună foarte interesant cu ce se ocupă ea. Și destul de periculos, comentă sora lui.

— E bine plătită, răspunse Geoffrey.

În mod normal, s-ar fi simțit incomod vorbind despre o fostă iubită, dar așa, cel puțin, evitau un subiect de care nu dorea să se apropie.

— Mai vrea cineva vin? îl întrebă Sunday când ospătarul veni să strângă farfuriile de la aperitive.

Jitendra își acoperi paharul cu palma.

— Mâine trebuie să fiu cu mintea limpede. Războaiele Robotice.

Geoffrey îl privi fără să înțeleagă.

— Jitendra concurează, îi explică Sunday. Una dintre distracțiile lui. Mergem mâine să ne uităm, toți trei.

— Ceva în legătură cu energia gratuită? se interesă Geoffrey, dornic să se agațe de un subiect cât mai îndepărtat de adevăratul motiv al vizitei sale.

— Cu totul altceva.

Jitendra coborî glasul, ca și cum ar fi fost în pericol să-l audă ceilalți clienți.

— Deși cred că va fi acolo și June Wing.

— Lucrezi pentru Plexus? întrebă Geoffrey, recunoscând numele.

— Într-adevăr, lucrez *pentru* ei, sublinie Jitendra. Mă plătesc ca să am idei interesante, recunoscând în același timp că n-aș putea niciodată să lucrez într-un mediu corporatist ortodox. De asemenea, îmi acordă o latitudine creativă mult mai amplă decât dacă aș lucra permanent în laboratoarele lor. Partea bună e că nu am termene de predare. Partea proastă e că nici nu mă plătesc cine știe ce. Dar ne putem permite locuința pe care o avem și am un hotline permanent cu June, pentru care unii ar

face moarte de om.

— Deci, chestia asta cu… energia gratuită… este un program de cercetare Plexus?

— Oficial, nu, fiindcă rostul energiei gratuite – cel puțin în sensul în care mă interesează pe mine – este acela de a crea artilecte la nivel uman. Iar așa ceva, evident, este exclus, chiar și acum, spuse Jitendra, scărpinându-și scalpul presărat cu țepi negri. Neoficial, însă…? Asta-i cu totul altă mâncare de pește.

— Am găsit unul, odată, spuse Geoffrey. Lângă casa noastră. Încerca să invadeze mintea lui Sunday.

— Mi-a povestit. Ce-ați întâlnit atunci era o monstruozitate, o inteligență militară. Fusese proiectată spre a fi insidioasă, dușmănoasă și ostilă vieții și nu era destul de isteață ca să aibă conștiință. Dar artilectele pot lucra pentru noi, dacă le facem și mai inteligente.

Când chelnerul aduse felurile principale, avu loc obișnuita dezorientare minoră cu privire la una dintre comenzi. Geoffrey bănuia că liniștitoarea latură umană a ospătarului era ferm încorporată în serviciu.

— Poate că nu-i chiar așa de simplu pe cât pare, spuse el, să faci mașini mai inteligente.

— Depinde de unde începi, răspunse Jitendra, care-și atacase deja mâncarea. Mie mi se pare de la sine înțeles că cel mai potrivit punct de pornire ar fi mintea omului. Ce altceva este, dacă nu o mașină gânditoare și conștientă pe care universul ne-a dăruit-o deja pe tavă?

O imagine neplăcută a creierului, servit cu garnitură și salată, prinse contur în gândurile lui Geoffrey. O împinse deoparte ca pe un antreu prost gătit.

— În cunoașterea animală mai e mult de lucru. Dar creierul omenesc…? Ăsta nu-i rezolvat, sub aspectul cercetărilor?

Jitendra își plimbă mâncarea prin farfurie, cu entuziasm.

— Știm ce se întâmplă în mintea unui om. Putem să urmărim procesele și să le corelăm la orice rezoluție dorită. Dar asta nu-i totuna cu a le și înțelege.

— Până când vine Jitendra, interveni Sunday, cu ideile lui noi care zguduie lumea.

— Mi-aș asuma creditul, dacă ar fi ale mele, spuse Jitendra, apoi înfulecă grăbit câteva îmbucături, ținând cuțitul ridicat, semn că încă nu terminase de vorbit.

Geoffrey conchise că, de fapt, îl simpatiza pe Jitendra. Iar atâta vreme cât bărbatul vorbea, nu era nevoie s-o facă și el.

— Problema e, continuă Jitendra, printre înghițituri, că n-o fac doar dintr-o convingere naivă că lumii i-ar păsa de teorii... Ceea ce mă interesează pe mine sunt aplicațiile practice.

— De unde și legătura cu Plexus, completă Geoffrey.

— Ai văzut claybotul. Aia e latura fizică a lucrurilor. Mai este și construcția, în care Sunday s-a implicat cel puțin la fel de mult ca mine.

— Construcția?

— Mai târziu, zâmbi Sunday.

— Și până la urmă... ce rost au toate astea? întrebă Geoffrey.

— Avem nevoie de mașini mai bune. De mașini care să fie la fel de inteligente și adaptabile ca noi, astfel încât să poată *fi* noi înșine – sau să se ducă în locuri unde noi nu avem acces, explică Jitendra.

Expresia lui Geoffrey era sceptică.

— Ascultă, la un moment dat ai să-i cunoști pe Pani, continuă Jitendra. Ne sunt prieteni și au un punct de vedere conform căruia numai oamenilor ar trebui să li se permită să călătorească în spațiu. Carnea e cea care trebuie să moștenească stelele; orice altceva ar fi o trădare a speciei. De cealaltă parte a dezbaterii, avem pragmatiști de linie dură ca Akinya Space, care întotdeauna vor trimite o mașină să facă treaba unui om, dacă e mai ieftin. De-asta aveți nu știu câte miliarde de roboți care se târăsc în jurul centurii de asteroizi.

— Luăm cina la un restaurant de pe Lună, îi aminti Geoffrey. Nu-i cam târziu să ne îngrijorăm în legătură cu cine ajunge în spațiu și cine nu?

— Decizia finală nu s-a luat încă, a fost doar amânată, răspunse Jitendra. Panii, însă, câștigă tot mai multă putere și influență, iar industriașii au bătut brusc în retragere de la convingerea lor bazată pe dolari că roboții ar fi cei mai eficienți. Mai devreme sau mai târziu, capetele vor ajunge să se ciocnească. Nu în jurul Pământului sau al Lunii, poate, dar acum pornim spre spațiul extrasolar – transneptunian, frontiera interioară a centurii Kuiper, și avem mașini chiar și în norul Oort. Acolo treaba devine mai delicată. Dacă vrem să facem ceva util, vom avea nevoie de mașini inteligente – și nu puține. Mașini care să treacă dincolo de pragurile existente ale cunoașterii,

până în zona calculelor post-artilectice. Gânditori de nivel uman care să poată trăi alături de noi, să fie egalii noștri, precum și lucrătorii noștri.

— Ceea ce spui nu e cu nimic mai puțin înspăimântător decât acum cinci minute.

— Ascultă, într-o mie de ani, diferența dintre oameni și mașini... va părea cam la fel de relevantă ca deosebirile dintre protestanți și catolici: o relicvă ridicolă a gândirii din Evul Mediu.

Ridicând din umeri, cam încurcat, Jitendra preciză:

— Eu nu sunt nici de partea mașinilor, nici de cea a oamenilor. Țin cu inteligențele convergente care le vor suplimenta pe amândouă.

Geoffrey se rezemă de spătar, copleșit de forța gravitațională a convingerii lui Jitendra.

— Și această... energie gratuită? E o cale de a fabrica mașini mai bune?

— S-ar putea, consimți Jitendra. Încă nu știu. Sunt prea multe variabile și insuficiente date. Construcția se arată promițătoare... dar e abia la început și nu mă îndoiesc că pe parcurs vor surveni și destule greșeli. Tot ce știu e că închidem două sute de ani de robotică ortodoxă și pornim într-o direcție complet diferită.

— Pun pariu că exact asta vor să audă, la întrunirile acționarilor, comentă Sunday.

Jitendra se scobi între dinți.

— E un medicament amar. Dar June Wing, fie binecuvântată!, are vederi măcar puțin mai largi față de noile posibilități.

— Mai ales dacă la sfârșit poate apărea și un beneficiu comercial care să-ți ia ochii, completă Sunday.

— Afaceristă mai întâi, apoi și savantă, remarcă Jitendra. N-are niciun sens s-o acuzăm pentru asta, altfel, n-ar fi pus ea mâna pe băierile pungii.

— Apropo de băierile pungii, spuse Sunday, scuturând firimiturile de pe șervetul pe care și-l prinsese sub guler, voiam să-l întreb ceva pe fratele meu: verii au mai scuipat ceva fonduri?

Geoffrey clipi din ochi, încercând să-și pună într-o oarecare ordine gândurile învălmășite de vin. Întrebarea îl luase complet pe nepregătite.

— Verii? repetă el.

— Cum ar fi Lucas și Hector. Cum ar fi oamenii care-ți pot rezolva toate dificultățile financiare.

Turnându-și încă puțin vin, Geoffrey sorbi din pahar înainte de a răspunde.

— De ce mi-ar mai da fonduri?

— Fiindcă ai apărut la ceremonie. Fiindcă te-ai purtat ca un băiețel cuminte și nu te-ai vârât în discuții supărătoare.

Geoffrey îi zâmbi:

— Și tu ai apărut și nu s-ar putea spune că ți-au arătat vreo bunăvoință deosebită, așa-i?

— Eu sunt o cauză pierdută; tu nu ești complet irecuperabil.

— În ochii lor.

Sunday dădu din cap.

— Desigur.

— Cred că s-ar putea să mai vină niște fonduri, murmură el pe un ton neutru. E clar că știu să susțin convingător cauza elefanților. Din când în când, până și Akinya-ii de linie dură se despart momentan de capitalismul turbat, ca să-și liniștească mustrările de cuget pentru că și-au neglijat moștenirea africană.

— Cam vreo treizeci de secunde.

Geoffrey ridică din umeri.

— Pentru un transfer de fonduri, nici nu e nevoie de mai mult.

— Motivul pentru care te-am întrebat, continuă Sunday, întinzându-se în scaun, este că mă întrebam dacă nu cumva ai venit aici pentru colectare de fonduri. Nu-ți stă în obicei să vii prea des, iar ultima oară – dacă-mi amintesc bine – se vedea clar că-ți țineai pălăria-n mână.

— M-am gândit doar că ar cam fi timpul să te vizitez. Acum ai să-mi faci o criză pentru că te-am *ascultat* măcar o dată?

— În regulă, ridică Sunday mâinile, pentru a preîntâmpina un eventual conflict. Ziceam doar.

La cafea, conversația reveni spre ape mai sigure: Sunday și Geoffrey își povesteau întâmplări din copilărie, întâlniri cu animale, cu Massaii, diverse boroboațe comice cu Memphis, în timp ce Jitendra se prefăcea de minune curios și implicat.

După ce Sunday achită nota și ieșiră pe acoperișul circular al restaurantului, simțiră că atmosfera de-afară se răcise, odată cu reducerea luminilor din tavan, pentru a crea un efect nocturn deplin. Altminteri, nimic nu arăta că orașul s-ar fi pregătit de culcare, judecând după aceleași sunete ale traficului, muzici,

strigăte și râsete care se înălțau de jos.

Sunday indica diverse obiective: clădiri mai vechi, altele mai noi, locuri care-i plăceau și care nu-i plăceau, restaurante preferate, restaurante nepreferate, cluburi și localuri pe care nici ea și nici Jitendra nu și le puteau permite. Sau, mai degrabă, își spunea Geoffrey, pe care prefera să nu și le poată permite, ceea ce nu era nici pe departe același lucru. Sunday refuzase banii familiei Akinya, dar asta nu însemna că vanele nu se puteau deschide în orice clipă, dacă se răzgândea vreodată. Nu trebuia decât să renunțe la decadentele ei apucături artistice și să fie de acord să devină o parteneră cu partea ei din profituri în afacerile colective.

Cum, de fapt, putea să facă și el la fel de ușor.

— O luăm într-acolo, arătă Sunday spre o deschizătură semicirculară mare din peretele opus al cavernei. Geoffrey își dădu seama că ea se amețise mult mai puțin decât el sau Jitendra. Începu să se întrebe, cu un vag sentiment rău-prevestitor, dacă nu cumva îl moleșise anume ca să-l ia la întrebări.

La nivelul străzii, ieșiră într-un fel de souk activ toată noaptea, un labirint de pasarele întortocheate, acoperite cu fâșii de pânză zdrențuită și dantelării de bambus. Pe tarabele și tejghelele luminate de felinare se înșirau alimente, haine, animale, bunuri de consum, cosmetice, servicii chirurgicale și piese robotice. Șerpi musculoși uriași, ca niște furtunuri industriale încolăcite, ieșeau din containere de plastic colorate lugubru în verde și galben. Căluți-de-mare cu nestemate în chip de ochi, presărați cu iridofori ca niște paiete. Căluți cât niște case de păpuși, albaștri și trandafirii, cu o anatomie perfectă. Vânzători care ofereau ceva ce Geoffrey crezu la început că erau cupoane textile negre, maro și roz – pentru confecții și perdele, probabil – până-și dădu seama că se uita la piei de comandă, țesuturi vii cultivate artificial și vândute la metru. Piele nouă, ochi noi, organe noi, oase la fel de noi. Cele mai multe dintre aceste mărfuri, ilegale în oricare alte locuri, trebuia să fi fost fabricate în Zonă sau prin jurul ei. Prosperau industria, precum și arta, și anarhia. La fel ca în Dakar sau Mogadishu, cu o sută de ani în urmă și mai bine: trecutul prăfuit și gâlcevitor pe care fiecare oraș african modern, curat și ordonat se străduia să-l lase în urmă.

Se îmbulzeau prin mulțimile din souk. Jitendra stătu câteva minute să scormonească vesel prin niște lăzi de plastic cu piese de roboți recuperate, alegând câte una, pentru ca apoi s-o pună la loc și să dezgroape alta, ca s-o studieze critic, cu ochii îngustați, la lumina lanternei.

— Fii atent la geantă, îl preveni Sunday pe Geoffrey, în timp ce așteptau ca Jitendra să ajungă la o înțelegere. Umblă hoți de buzunare prin zonă.

Geoffrey își ridică la piept geanta sport, strângând-o în brațe ca pe o plapumă peste măsură de groasă.

— Serios? M-aș fi așteptat ca majoritatea concetățenilor voștri să fi trecut prin ecranarea de îmbunătățire Obligatorie la naștere, la fel ca tine și ca mine.

— Așa e, confirmă Sunday, în timp ce Jitendra continua să se tocmească, dar există și un modul cerebral codat cromatic, foarte la îndemână, etichetat ca „impulsul de a comite delicte”. Și, în fond, ce-i ăla un delict? Putem fi amândoi de acord că violul și omuciderea sunt în sens obiectiv rele, dar cum rămâne cu rezistența în fața unui guvern despotic sau cu furatul de la bogați ca să dai de mâncare la cei săraci?

— Ultima oară când m-am uitat, era o penurie vizibilă atât de guverne despotice, cât și de oameni săraci.

— Criminalitatea are un anumit context social. În Lumea Supravegheată, ați eliminat-o din societate folosind observarea în masă, etichetarea omniprezentă și intervenția neurală targetată. Vă urez succes la consecințele pe termen lung.

Geoffrey ridică din umeri.

— Și fierarii se recalifică.

— Mă refer la scala temporală a întregii societăți. Sute, mii de ani. Asta ne preocupă aici; nu suntem nici pe departe cripto-anarhiști, nici nu organizăm orgii.

— Criminalitatea ți se pare un lucru bun?

— Cine știe? Poate că unele grupări de gene care au dat naștere fenomenului pe care-l numim, cu mare aproximație, „criminalitate”, stau și la baza creativității, a impulsurilor de a experimenta, a nevoii de a pune la încercare hotarele sociale. Credem că e foarte posibil, ba chiar probabil, motiv pentru care facem atâtea eforturi de a reorganiza spațiul public, astfel încât crima să fie din nou viabilă.

— Distracție plăcută.

Sunday își ciocăni capul cu un deget.

— Există la noi clinici Recrim unde se anulează măcar o parte din modificările induse de Îmbunătățirea Obligatorie. Oamenii care s-au recriminalizat nu pot ieși din Zonă prea ușor, iar dacă o fac, sunt tratați ca niște bombe cu ceas care așteaptă să detoneze. Pentru unii însă e un preț care merită să fie plătit. Am vorbit cât se poate de serios când am menționat hoții de buzunare. Pe-aici există oameni care nu numai că sunt absolut capabili să comită delicte, dar le și consideră o îndatorire morală presantă, ca strânsul gunoiului sau ajutarea persoanelor care se împiedică pe stradă. Nimeni nu vorbește despre răspândiri de gaz neural sau despre omoruri în serie. Un nivel scăzut și constant de criminalitate poate ajuta o societate să devină mai robustă, mai rezistentă.

— Și eu, care credeam că încă n-au avut niciun efect asupra ta.

— Suntem în Zonă, Geoffrey. Dacă era exact la fel ca în altă parte, n-ar fi avut niciun rost să existe.

Era aceeași veche controversă în spirală și nici acum nu avea destulă energie ca să susțină lupta.

— Dacă e s-o luăm pe-așa, cred că nu sună prea ridicol.

— Vrei doar să-mi faci hatârul.

— Cum ți-ai dat seama?

După o clipă, Sunday răspunse:

— N-am vrut să te pun într-o situație delicată la restaurant.

— Aveai și tu dreptatea ta. Dar n-am venit aici la cerșit.

— Foarte bine, atunci. Nu că nu mi-ar plăcea să mai faci rost de niște bani, desigur. Și n-are nicio legătură cu Eunice?

— De ce-ar avea?

— Datorită micului detaliu că tocmai a murit. Foarte aproape de Lună. Și deodată, apari tu în vizită la soră-ta, când eu te-am invitat de nu știu câte ori și n-ai venit niciodată. Până acum. Iartă-mă că sunt nevoită să mă întreb dacă nu cumva cineva din familie te-a pus să faci ceva.

Geoffrey își miji ochii, ca și cum sora lui ar fi folosit vreo expresie nepotrivită.

— Să mă pună să…

— Un singur lucru, te rog! Spune-mi că nu se întâmplă nimic despre care ar trebui să știu și eu.

Chiar în acel moment de cumpănă, Jitendra se întoarse

dinspre tarabă, arătându-și mândru trofeul cucerit cu atâta trudă.

— Iar vechituri, oftă Sunday. De parcă n-am avea și-așa destule prin jur.

Geoffrey își vârî mâna în buzunarul cămășii, ca să-și scoată șapca de baseball Cessna. Nu găsi nimic. Șapca, începu el să înțeleagă, îi fusese furată. Senzația de a fi victima unei hoții era la fel de nouă și fascinantă ca și cum ar fi fost oprit pe stradă și sărutat de o frumoasă necunoscută.

Acasă, asemenea lucruri pur și simplu nu se întâmplau.

04

Locuiau într-un bloc de tip stivă. Inițial, apartamentul fusese al lui Sunday; acum coabitau. Locuința se afla în vârful unui turn din module de container refolosite, asamblate pe un șasiu de aliaje, cu ferestre și uși tăiate în ele. Chiar și noaptea, Geoffrey putea distinge ușor culorile șterse și siglele companiilor cărora le aparținuseră modulele, diverse firme chinezești și indiene de transport și logistică. Edificiul era înțesat cu unități de aer condiționat, străbătut de țevi, scări și ieșiri de incendiu. Un soi de iederă încerca să transforme toată stiva într-un monolit verde-oliv.

Nu avea ascensor, nici chiar până la modulul de la etajul zece, unde locuiau Sunday și Jitendra. În timp ce urca scara scheletică prinsă pe o latură a stivei, Geoffrey înțelese repede de ce: drumul până la etajul zece nu-l costa un efort mai mare decât dacă urca într-o clădire cu două niveluri, pe Pământ. Când ajunseră în bucătăria lui Sunday, nici măcar nu transpirase.

— E uluitor! strigă el, aproape destul de fericit ca să nu-i mai pese de furtul șepcii. Parc-aș avea din nou zece ani!

— Te obișnuiești după un timp, răspunse Sunday, făcându-l să se dezumfle. Pe urmă, începi să te simți iar ca într-o clădire cu zece etaje.

Deschise un dulap și scoase o sticlă de vin, un mongol alb sec de astă dată.

— Cred că niciunul dintre voi nu are are nimic împotrivă să mai bem ceva? Condu-l în living, Jitendra. Și încearcă să nu-l lași să-și frângă gâtul cu vreuna din jucăriile tale.

Geoffrey nu văzuse niciodată apartamentul, nu-l vizitase nici măcar prin vreun ching cu încorporare completă, dar avea

senzația că mai fusese acolo. Nu din cauza topografiei camerelor, despărțiturilor din modulul de marfă sau chiar mobilierului și textilelor care acopereau pereții goi ai containerului, ci datorită micilor ornamente, mărunțișuri și alte flecuștețe care nu-i puteau aparține decât surorii lui.

Se bucura că era înconjurat de obiecte care-l puneau în legătură cu trecutul. Proveneau din timpuri și locuri în care niciunul dintre ei nu se mai putea întoarce. Acum amândoi erau oameni în toată firea, Memphis îmbătrânise, iar casa din Africa părea prea mică pentru a mai putea să încapă în ea toate camerele și coridoarele nesfârșite din copilăria lui Geoffrey.

Se smulse din visare, acceptând un pahar de la Sunday.

— Scuze pentru dezordine, spuse ea.

Geoffrey văzuse situații și mai grave. Pe rafturi, printre numeroasele amintiri și *objets d’art* ale surorii sale, se aflau mulți roboți ca de jucărie sau piese de roboți, toate adaptate. Jitendra măcelărise și spintecase, creând niște monstruozități himerice. În hidoșenia lor segmentată, cu ochi bulbucați și nenumărate picioare, îi aminteau lui Geoffrey de ființele fosile din Marna Burgess.

Își dădea bine seama, în timp ce se instala pe un scaun moale, că era supravegheat. Fel de fel de ochi - unii izolați, pe tije, alții grupați ca niște țevi de mitralieră – se roteau în toate părțile. Membre și segmente de trupuri tresăreau și se flexau.

— Folosești ceva din toate astea în Războaiele Robotice? întrebă el.

Întrebarea lui Geoffrey păru să-l nedumerească pe Jitendra.

— În Războaiele Robotice?

— Mâine. Spuneai că ești concurent.

— A, făcu Jitendra, înțelegând. Da, concurez, dar nu, n-o fac cu roboții ăștia. Sunt construiți pentru inteligență, nu pentru luptă. Astea sunt aparatele mele de testare, unde încerc diverse abordări cognitive. Cele pe care le folosim în Războaie… mă rog, sunt mai mari.

Își umplu pe jumătate paharul cu vin.

— Mult mai mari.

— Habar n-ai, nu-i așa?

Sunday se tolănise pe canapea, desculță, cu picioarele rezemate pe măsuța de cafea lucioasă ca oglinda.

— E clar că n-am, recunoscu Geoffrey, simțindu-se în

dezavantaj.

Sora lui îl privi lung, mirată.

— Uneori, am impresia că trăiești cu un secol în urma noastră.

— Elefanților nu le pasă ce secol e. Pe ei numai *anotimpurile* îi interesează.

— Îi dau un ching lui June, spuse Jitendra, sărind în picioare pentru a porni spre altă zonă a apartamentului. Trebuie să ne finalizăm planurile pentru mâine. Mă întorc imediat.

Geoffrey era frânt de oboseală, care aducea cu ea și un val de emoții redeșteptate. Știa că se apropia momentul când n-avea să mai poată continua cu prefăcătoria.

— Să nu mă urăști pentru asta, spuse el, neputându-și privi sora în ochi, dar n-am venit aici numai ca să te văd pe tine.

— De parcă n-aș fi știut...

Fratele ei ridică privirea – se așteptase la o cu totul altă reacție.

— Știai...?

— Nu poți trece peste obiceiurile de-o viață așa, dintr-odată.

— Te-ai supărat?

Sunday clătină din cap.

— Depinde care era motivul „celălalt”.

Geoffrey oftă.

— Nu am vrut să te mint, dar am fost pus într-o situație în care chiar n-aveam de ales.

— Te-a constrâns cineva.

Oftatul lui Geoffrey se transformă într-o expirație prelungă, obosită. Nu-și dăduse seama de greutatea poverii care-l apăsa până acum, când în sfârșit se deschisese în fața lui Sunday.

— Ghici cine.

— Mama și tata sunt prea departe ca să fi avut un asemenea efect asupra ta. Ceea ce înseamnă că ne mai rămân... Hector și Lucas?

Dădu încet din cap.

— Au venit la mine a doua zi după ceremonie cu o propunere. Pe care, incidental, n-am voie s-o mai discut cu nici un alt suflet viu.

Îi povesti despre caseta de depuneri, despre instrucțiunile primite și despre felul cum le încălcase deja.

— Vipere intrigante și manipulatoare, se strâmbă Sunday, ca și cum tocmai ar fi mușcat din ceva acru.

— N-a fost tocmai șantaj.

— Hai, frate, nu le găsi scuze rahaților ălora parveniți, replică Sunday, încrucișându-și brațele pe piept. Ascultă, pot să înțeleg că n-au vrut ca numele lui Eunice să fie bălăcărit prin noroi, dar de ce să se folosească de oameni în felul ăsta? De ce să nu apeleze pur și simplu la bunele lor sentimente?

— Nu sunt sigur că am așa ceva.

— Ai fi făcut-o, dacă-ți vorbeau destul de convingător. Dar ei își închipuie că toți oamenii din lume sunt ca ei.

— Bine, uite, începu Geoffrey, pradă unei porniri neașteptate și inexplicabile de a-i apăra pe Hector și Lucas în absență. Ce-am făcut, am făcut. Îmi pare rău că n-am vorbit deschis cu tine de la început, dar acum măcar am dat totul pe față.

— Da. Cu o mică excepție.

Îl privi drept în ochi.

— Încă nu mi-ai spus ce era în caseta de depuneri.

Sunday Akinya nu știa dacă să fie uimită sau dezamăgită de mănușă. Cu siguranță, nu era deloc un obiect remarcabil: uzată și demodată, genul de lucru pe care, cu un mic efort, l-ar fi putut găsi ușor într-o duzină de talciocuri din Zonă. Ba chiar, ar fi putut să asambleze un costum spațial complet, cu timpul.

— Deci asta e, spuse ea.

— Asta, confirmă fratele ei. Și nimic altceva. Era singurul lucru din cutie.

— Sau Eunice era nebună, sau mănușa asta trebuie să însemne ceva.

— Așa mă gândesc și eu – ca și Hector. Te pricepi la costumele spațiale?

— Arată cam veche. Iar praful ăsta e lunar, așa că a fost folosită aici, chiar dacă a fost fabricată în altă parte.

— Îți poți da seama atât de ușor că e pulbere lunară?

— Îi simt mirosul. Ca al prafului de pușcă. Sau, cum am auzit de la oameni că ar trebui să miroasă praful de pușcă. E genul de lucru la care ajungi să te pricepi dacă ai petrecut destul timp aici. A fost curățată, dar urmele nu se pot șterge niciodată complet.

Cu un vag sentiment de teamă, Sunday continuă să examineze mănușa.

— Dar stai să ne înțelegem. Hector ți-a spus s-o lași acolo în timpul vizitei la mine și s-o iei la întoarcere?

— Da.
— Deci, până acum, le-ai încălcat doar *teoretic* instrucțiunile.
— Sunt sigur că la fel vor zice și ei.
Mănușa cântărea mai greu în mâna ei decât se așteptase. Articulația era rigidă, ca a unei mănuși ruginite de la o armură.
— Voiam să zic, continuă Sunday, că mai dispunem de ceva timp.
Își vârî mâna prin deschizătură, cât de adânc putea.
— Trei dintre degete sunt înfundate cu ceva, spuse Geoffrey. N-am putut să-mi împing mâna mai departe de inelul de legătură.
Sunday încercă și ea câteva momente, apoi își retrase mâna, foarte încet.
— Cred că n-ar trebui să excludem posibilitatea că poate fi un soi de… ei bine, de capcană.
— De la Eunice?
— Dacă a fost atât de nebună ca să depoziteze o mănușă într-un seif de bancă, putea fi destul de nebună și ca să bage în ea o bombă.
— La bombe nu m-am gândit nicio clipă, răspunse Geoffrey.
— Ai petrecut prea mult timp în Lumea Supravegheată. Simplul fapt că acolo nu poți asambla un mecanism ucigător nu înseamnă că n-o poți face *aici* – sau că n-ai fi putut s-o faci acum o sută de ani.
Văzând expresia sceptică a fratelui ei, Sunday adăugă:
— Ascultă, *nu cred* că e o bombă, dar ăsta nu-i un motiv să nu fim prudenți, bine?
Chiar și cu mănușa vârâtă în geantă, Geoffrey probabil că fusese scanat și examinat de zeci de ori între bancă și gară. Toate ușile prin care trecea căutau să detecteze prezența materialelor sau a mecanismelor dăunătoare și nu fusese oprit sau chestionat nici măcar o dată. Dacă în mănușă era ceva periculos – sau cel puțin suspect – fusese camuflat destul de bine ca să înșele sistemele de rutină.
Jitendra, care până atunci îi ascultase în tăcere, spuse:
— Avem propriul nostru scanner. Poate n-ar strica să trecem mănușa prin el, ca să fim siguri.
Sunday i-o întinse cu precauție, știind cât îi plăcea lui Jitendra să demonteze lucrurile, adeseori fără a fi pe deplin sigur cum să le asambleze la loc.

— Până nu știm despre ce e vorba, te rog să nu-i lași nici măcar o zgârietură.

Cadrele de ușă active erau privite chiorâș în Zona Descrutinizată. Oamenilor nu le plăcea să umble simțindu-se ca și cum trupurile lor ar fi fost exponate vii făcute din sticlă colorată cu diverse densități. La fel de descurajate erau și textilele inteligente, de genul celor în care se poate sta și ziua, și noaptea, penetrate cu senzori superconductori invizibili. Sunday avea o brățară medicală care putea să descopere orice problemă serioasă, dar ceea ce se întâmpla în organismul ei de la o zi la alta, ba chiar de la o lună la alta, o privea numai pe ea. În Zona Descrutinizată, era posibil chiar și să rămâi gravidă fără ca nimeni să știe.

— În oraș este un scanner medical comunitar, spuse Jitendra. E foarte vechi – o piesă de muzeu, de fapt. Îl folosim toți, cu rândul. Când nu e prea solicitat, poate scana orice, dar dacă trecem prin el mănușa, toți vor fi curioși să afle motivul, așa că praful se va alege de micul nostru secret misterios. Noroc că avem o soluție mai bună.

— Unde? întrebă Geoffrey cu inocență.

— Urmează-mă.

Laboratorul lui Jitendra se afla în încăperea care fusese folosită drept cămară și dulap de mături. Camuflat decent cu niște perdele din mărgele, semăna și mai mult cu un abator mecanic decât restul apartamentului. În general, Sunday nu se apropia de acel loc decât dacă n-avea încotro.

Pe marginea bancului de lucru erau prinse brațe reglabile, lupe, burghie și manipulatoare de precizie. De-o parte și de alta se aflau tuburi de plastic pline cu cabluri și conectori, circuite artizanale și sisteme nervoase cultivate în gel. În mijlocul bancului era instalat un scanner desktop Hitachi, vechi, cam cât o mașină mică de cusut: un șasiu masiv susținea două cercuri de scanare verticale, montate pe șine. În Lumea Supravegheată, ar fi stârnit râsul – aparatul avea aproximativ aceeași rezoluție și putere de penetrare ca o față de pernă sau un tricou – dar în Zonă te mulțumeai cu ce se găsea. În secret, după cum Sunday își dăduse de mult seama, lui Jitendra îi făcea o imensă plăcere să dribleze constrângerile și limitările arbitrare.

În acel moment, scannerul conținea torsul și capul unei păpuși, cu imagini mărite, în două și trei dimensiuni, aplicate pe

pereții din jur, și niște ace ca pentru acupunctură înfipte în scalpul de plastic al păpușii. Atelierul arăta întru totul ca și cum ar fi fost epicentrul unui obscur cult voodoo al morții.

Jitendra scoase din scanner păpușa străpunsă de ace, fixă în locul ei mănușa și puse scannerul în funcțiune. Cercurile începură să se rotească, tot mai repede, smucindu-se încoace și-ncolo pe șine, în timp ce pe pereți apăreau imagini ale mănușii, codate cromatic în tonuri roz și albastre.

Jitendra își ciocăni dinții cu degetul.

— Ai avut dreptate.

— În legătură cu ce? întrebă Sunday.

— Se vede clar că degetele alea trei sunt blocate cu ceva. Conținut tare, într-un înveliș moale. Ca niște pietricele, sau cam așa ceva.

— Dar nu bombe, remarcă Geoffrey.

— Nnț. Nu au înăuntru aparatură, nici mecanisme declanșatoare.

— Crezi că le poți scoate? se interesă Sunday. Vreau să zic, fără să distrugi nimic.

Îl privi pe Geoffrey.

— De ce Dumnezeu o fi pus pietre într-o mănușă?

Fratele ei nu avea niciun răspuns.

— Cred că pot să scot pachețelele, afirmă Jitendra, scotocind printre instrumentele de pe bancul de lucru. Lăsați-mă doar câteva minute. Dacă se-aude vreo bubuitură, vă puteți revizui teoria cu bomba.

Sunday se hotărâse să-l ierte, provizoriu, pe fratele ei. Nu ajunsese prea ușor la această decizie, fiind de părere că iertarea era o resursă care nu se poate reînnoi, ca petrolul sau uraniul. Lumea nu trebuia să se bazeze pe împărțirea ei cu dărnicie și nici pe a ei nu era cazul să conteze nimeni.

Totuși, Geoffrey îi era frate, și întrucât nici el nu era un adevărat Akinya care sugea sângele, tindea să fie generoasă. Oricât de mult detesta minciunile și prefăcătoriile, accepta faptul că verii mizaseră pe atașamentul lui Geoffrey față de elefanți. Fratele ei avea destule defecte, ca și ea, de altfel, dar rapacitatea nu se număra printre ele. Mai putea și să înțeleagă cât de tulburat fusese și ce ușurat era de când în sfârșit se simțise în stare să-i vorbească despre seif și mănușă. Așa că hotărâse să nu mai zgândăre lucrurile, deși încă se simțea

lezată că nu avusese încredere în ea de la început, chiar din momentul când verii își formulaseră propunerea. Dar rana avea să se vindece și, cu condiția ca Geoffrey să n-o mai mintă, urma să-i ierte această scăpare de caracter.

Îl conduse înapoi în living și-l chemă să se așeze alături, pe canapea.

— Cred că e timpul să faci cunoștință cu construcția. Intrarea, un yuan, etcetera. Mai ții minte că ți-am arătat fața, acasă, la ceremonie?

— Da, răspunse el prudent.

— Aia era doar o parte. O foarte mică parte.

Făcu o pauză, pradă unor îndoieli de ultim moment, înainte de a și le alunga.

— În ultimii doi ani, am lucrat la ceva important – totul, numai în timpul liber. O construiesc pe Eunice.

— Aha… făcu Geoffrey pe un ton nesigur.

— O construcție complet interactivă, încărcată cu toate informațiile existente despre ea. Până acum, nimic ieșit din comun.

— Te cred pe cuvânt.

— Te rog! O fi ăsta un proiect din timpul liber, dar tot se situează la un nivel superior tuturor celorlalte construcții care există în prezent. Rutinele din care este făcută nu sunt brevetate. Sunt algoritmi bayesieni experimentali, bazați pe paradigma de minimalizare a energiei gratuite. Jitendra o numește „fembot”. Asta o face să fie cât de aproape se poate de maleabilitatea Turing, iar dacă cei de la Gearheads ar ști, probabil că la ora asta ar face găuri în cavernă. Totuși, nu ăsta e principalul lucru pe care vreau să-l reții. Asta-i o *persoană,* frate. Nu e o personalitate inventată – este simularea unei ființe reale, dar decedate. Și, uneori, așa ceva poate să aibă un efect foarte puternic asupra ta – mai ales dacă, întâmplător, e o persoană pe care ai cunoscut-o. Uiți, cam pentru câte o secundă, că, de fapt, nu e ea.

— Ce te face să crezi că știe ceva?

— Nu-s sigură că știe, însă ar fi posibil. I-am studiat viața și…

Își desfăcu mâinile, ca și cum ar fi încercat să îndoaie o bară de lemn.

— E ca și cum ai măsura un litoral. De la distanță pare destul de simplu. Dar, dacă vreau să-i studiez detaliat viața, până la

cele mai mici amănunte, m-ar costa mai mult decât propria *mea* viață ca s-o fac. Așa că varianta asta se exclude. Tot ce pot face – tot ce-ar putea face orice ființă omenească – este să reconstitui principalele puncte de reper și să studiez teritoriul dintre ele, cât de mult posibil. Nașterea ei, în Africa. Căsătoria cu Jonathan Beza. Perioadele petrecute pe Marte și prin alte locuri. Practic, construcția știe mult mai mult decât voi ști eu vreodată, dar nu-mi va spune nimic decât dacă-i pun întrebările potrivite. Și asta, încă înainte de a ajunge în vid, în zonele vieții ei pe care nu le pot documenta.

Ridică din umeri, cu un aer de scuză.

— Dar merită să încercăm. Orice merită, măcar o încercare.

— Cum am s-o văd?

— Ca pe o plăsmuire. Cu intimitate limitată, astfel încât s-o poată vedea numai oamenii pe care-i las eu. Pentru asta va trebui să accesezi versiunea noastră după sistem. E elementară, concepută deliberat așa, dar ne permite să chinguim plăsmuirile și să interacționăm cu ele. Pot să merg mai departe și s-o autorizez?

— Te rog.

Sunday vocaliză comenzile necesare, oferindu-i fratelui ei acces nerestricționat la construcția Eunice. Însă chiar și lui Geoffrey îi era interzis să umble la arhitectura de profunzime a construcției; putea să-i spună tot felul de lucruri, fapte pe care construcția avea să le absoarbă în baza ei de date, dar n-o putea instrui să uite sau să ascundă ceva, nici să-și modifice vreun parametru comportamental anume.

Sunday era singura care avea acces să editeze sufletul lui Eunice.

— O invoc pe Eunice Akinya, spuse ea încet.

Bunica ei dobândi formă. Era cât se poate de materială, aruncând și o umbră palpabilă, generată de program.

Sunday alesese s-o reprezinte pe Eunice așa cum arăta la ultima ei reîntoarcere din spațiu, chiar înainte de începutul exilului ei lunar, în 2101. O femeie scundă și slabă, cu trăsături delicate, nepărând nici pe departe atât de rezistentă, încât să facă măcar jumătate din lucrurile puse pe seama ei. Acestea fiind zise, duritatea ei congenitală se vedea în faptul că nu arăta chiar atât de bătrână ca o femeie de aproape șaptezeci de ani. Avea părul scurt și de un alb luminos. Ochii-i erau mari și

întunecoși, strălucind de o inteligență care putea fi pe cât de iute și plină de discernământ, pe atât de crudă. Părea mereu gata să izbucnească în râs, dar dacă o făcea, râdea numai de propriile ei ironii. Purta – sau, mai bine zis, fusese îmbrăcată în – haine atât corecte istoric, cât și destul de neutre ca să nu pară prea demodate: pantaloni negri subțiri, sandale sport cu tălpi moi și pernițe geckopad aderente, pentru imponderabilitate, și o tunică în tonuri aurii și roșii autumnale, cu mânecă scurtă. Niciun fel de bijuterii sau alte podoabe, nici măcar un ceas de mână.

Stătea așezată pe un scaun virtual – Sunday îl modelase practic și simplu – ușor aplecată înainte, cu mâinile unite în poală și capul înclinat întrebător într-o parte. Era o atitudine atentă, dar care sugera și o persoană având încă o sută de planuri pentru ziua respectivă.

— Bună seara, Sunday, salută Eunice.

— Bună seara, Eunice, răspunse Sunday. Sunt aici cu Geoffrey. Ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc, și sper că și Geoffrey e la fel de bine. Pot să te ajut cu ceva?

Tipic pentru Eunice: nimicurile politicoase erau pentru oamenii care aveau la dispoziție tot timpul.

— E vorba de o mănușă, spuse Sunday. Restul spune-i-l tu, Geoffrey.

Fratele ei îi aruncă o privire:

— Totul?

— Absolut. Cu cât știe mai multe, cu atât devine mai completă.

— Vă rog, nu vorbiți despre mine ca și cum n-aș fi de față.

— Scuzele mele, Eunice, răspunse Sunday.

Evident, n-o numea niciodată „bunică” – nici chiar dacă aceea ar fi fost forma de adresare aleasă de Eunice. Sunday ar fi găsit-o nepotrivită. „Eunice” era numai o etichetă, un nume aplicat pe un pachet de reflexe software care doar întâmplător arăta ca o ființă omenească.

— Am găsit o mănușă, spuse Geoffrey. Era într-o casetă de depuneri a Băncii Central-Africane, în Copernic City. Înregistrată pe numele tău.

— Ce fel de mănușă? întrebă Eunice, pătrunzător ca la un interogatoriu.

— De la un costum spațial vechi. Credem că s-ar putea să fi fost un costum lunar.

— Și ne întrebăm dacă s-ar putea să însemne ceva, continuă Sunday. De exemplu, a existat vreo mănușă care să fi avut o semnificație deosebită pentru tine, eventual în legătură cu una dintre expedițiile tale?

— Nu.

— Ai pierdut o mănușă sau s-a întâmplat vreun lucru în care o mănușă să fi jucat un rol decisiv?

— Ți-am răspuns deja la întrebarea asta, Sunday.

— Iartă-mă!

— În mănușă este ceva, îndesat în degete, adăugă Geoffrey. Îți trezește unele amintiri?

— Dacă nu-mi amintesc nimic despre nicio mănușă, e cam improbabil să aduc vreo lămurire legat de conținutul ei, nu-i așa?

— În regulă, replică Sunday, simțind prezența unui zid de cărămidă. Hai să extindem investigațiile. Ai folosit niște costume spațiale la viața ta. A existat vreunul care să iasă în evidență? Unul care să-ți fi salvat viața sau așa ceva?

— Va trebui să îngustezi aria, scumpo. Principala funcție a costumelor spațiale este conservarea vieții. Pentru asta sunt făcute.

— Vreau să zic, într-un mod semnificativ, dezvoltă Sunday cu răbdare. A avut loc vreun accident, sau așa ceva – o situație dramatică în care un costum spațial să fi jucat un rol de pivot, un rol decisiv?

Oricât de obișnuită era să discute cu o construcție – și avea la activ sute de ore de conversație – uneori tot nu-și putea stăpâni nemulțumirea și frustrarea.

— Au existat multe „situații dramatice”, răspunse Eunice. Aș putea îndrăzni să spun că întreaga mea carieră a fost alcătuită din „situații dramatice”. Așa se întâmplă când alegi să te plasezi în medii periculoase, departe de plasa de siguranță a civilizației.

— Te-a întrebat, doar, preciză Geoffrey.

— Suntem pe Lună, spuse Sunday, părând răbdarea întruchipată. S-a întâmplat vreodată ceva aici?

— Mi s-au întâmplat multe pe Lună, copilă dragă. A fost un mediu cu nimic mai îngăduitor sau mai ostil decât în oricare alt loc din sistem. Simplul fapt că Pământul stă suspendat pe cer ca

o bilă mare și albastră nu înseamnă c-o să te salveze dacă faci vreo prostie. Iar eu, deși *nu* eram proastă, totuși am dat de belea.

— Cam țepoasă, nu? murmură Geoffrey.

Eunice se întoarse spre el:

— Ce-ai spus?

— N-are rost să șoptești în prezența ei, spuse Sunday. Aude totul, chiar și subvocalizările. Probabil ar fi trebuit să ți-o spun dinainte.

Oftă și intră într-o transă momentană a sistemului.

Eunice și scaunul ei dispărură.

— Ce s-a întâmplat?

— Am dezactivat-o și am șters ultimele zece secunde din memoria activă. Așa nu-și va aminti că ai făcut-o țepoasă și, ca atare, n-o să-ți poarte pică permanent, câte zile oi avea.

— Întotdeauna s-a comportat așa cu adulții?

— Nu cred că era deosebit de receptivă la critici. Și mai cred că nu suporta tâmpiții, chit că era obligată sau nu.

— Atunci, cred că tocmai m-a etichetat ca atare.

— Până i-am șters memoria activă. Dar să nu te simți prea prost din cauza asta. Pe la începuturi, cred c-a trebuit să șterg iar și iar de vreun milion de ori. Dacă aș spune că porneam mereu cu stângul… ar fi un eufemism. Dar, din nou, vina a fost a mea, nu a ei. Ceea ce-avem acum e un desen animat, o caricatură grosolană a realității. Încerc să-i cizelez contururile, să atenuez exagerările. Până nu termin, n-o să putem emite nicio judecată despre adevărata Eunice Akinya.

— Atunci, am să-i acord beneficiul îndoielii. Deși nu prea ne-a fost de ajutor, așa-i?

— Dacă are ceva folositor să ne spună, va trebui să ne focalizăm asupra subiectului cu mai multe informații, să-l scoatem la lumină. Cealaltă variantă e să stăm și s-o ascultăm cum povestește toate incidentele semnificative din viața ei. Și, crede-mă, viza ta turistică n-ar acoperi nici pe departe așa ceva.

Un sunet al perdelelor cu mărgele anunță revenirea lui Jitendra.

— S-ar putea ca acum să vă fiu de ajutor.

Întinse mâna: cele trei pachețele din palma lui semănau cu niște bomboane învelite în hârtie.

Jonathan le puse pe masa de cafea. Luară fiecare câte unul și-

l desfăcură. Pe tăblia de sticlă a mesei zornăiră câteva pietricele colorate, arătând întocmai ca dulciurile pe care le sugeraseră ambalajele.

— Veritabile? întrebă Sunday.

— Mă tem că nu, răspunse Jitendra. Imitații de plastic ieftin.

Rămaseră toți trei uitându-se dezamăgiți la nestematele false, ca și cum le-ar fi putut preface cu privirea în cine știe ce rarități semiprețioase. Cele din fața lui Sunday aveau o culoare verde vie, și artificială, ale lui Geoffrey erau sângerii, iar ale lui Jitendra, de un albastru deschis ca al gheții.

Erau opt pietre verzi, dar cele roșii și cele albastre păreau să fie de câte două ori mai multe. Jitendra le număra deja, ca și cum ar fi avut vreo importanță.

— Ai stricat ceva la mănușă când le-ai scos? întrebă Sunday.

— Deloc. Și am avut grijă să notez din care deget a ieșit fiecare grup de pietre.

— Am putea s-o butăm din nou și s-o întrebăm despre ele, propuse Geoffrey.

— Nu cred că vom ajunge nicăieri, se îndoi Sunday.

— Și cred că ar fi mai înțelept să n-o provocăm deliberat, repetându-ne, adăugă Geoffrey. Poate să ne ascundă lucruri?

Jitendra continua să plimbe pietricelele pe masă, aranjându-le în diverse forme, ca un copil care se joacă, distrat, cu mâncarea din farfurie.

— Sora ta și cu mine, spuse el, avem discuții lungi și aprofundate despre statutul epistemologic precis al construcției Eunice. Sunday are convingerea că e incapabilă de disimulări răuvoitoare. Eu nu-s la fel de sigur.

— N-o să mintă, preciză Sunday, sperând să preîntâmpine o nouă dezbatere interminabilă despre un subiect pe care nu puteau spera c-o să-l rezolve vreodată, dar adevărata Eunice ar fi putut foarte bine s-o facă. Asta trebuie să reținem.

— Opt, cincisprezece, șaptesprezece… încheie Jitendra numărătoarea. Verzi, roșii și albastre, în ordinea asta. Atâtea sunt din fiecare.

— Crezi că are vreo semnificație? vru să știe Geoffrey.

— Cele verzi sunt mai mari, observă Sunday. N-ar fi putut să bage la fel de multe în degetul mănușii.

— Posibil, consimți Jitendra.

— Poate culorile sunt cele care înseamnă ceva, nu numerele,

presupuse Geoffrey.

— Numerele contează, nu culorile, replică Jitendra nepăsător.

— Ești sigur? îl întrebă Sunday.

— Categoric. Pietrele au culori diferite doar ca să nu le amestecăm între ele. Ar fi fost la fel și dacă erau portocaliu, roz și galben, tot nu se schimba nimic.

— Principala întrebare, reluă Geoffrey, este când anume să le spun verilor. Când am șterpelit mănușa din seif, nu știam că s-ar putea să aibă ceva înăuntru.

— Nimic nu te oprește să bagi pietrele la loc și să susții că habar n-ai avut de ele, replică Sunday.

— Cineva se va uita atent la mănușă, când am să trec prin vamă, spre Pământ. Atunci, voi avea de dat niște explicații serioase.

Sunday ridică din umeri.

— Nu-i tocmai crima secolului să faci contrabandă cu niște imitații ieftine de nestemate.

— Eu sunt un cercetător care se târăște pe burtă, cerșind bani. Cea mai mică pată pe reputația mea, cea mai vagă aluzie de necinste, și-am încurcat-o.

Geoffrey se ridicase, cu brațele încrucișate pe piept, într-o atitudine de hotărâre imperturbabilă. Sunday își cunoștea fratele destul de bine ca să-și dea seama că în privința asta era de neclintit.

Prin urmare, n-avea să mai insiste. Deocamdată.

— Opt, cincisprezece, șaptesprezece, repetă Jitendra. Cunosc numerele astea. Și sunt sigur că înseamnă ceva. Își apăsă degetele pe frunte, ca un om chinuit.

05

Dimineața, taxiul îi lăsă la baza unuia dintre turnurile care străpungeau tavanul, un ananas fațetat cu șerpi de neon ce se încolăceau în sus pe margini. În holul de culoare fumurie se formase deja coadă la lifturi. Diverși tineri cu expresii serioase forfoteau prin jur, unii dintre ei fiind vizibil cunoscuți de Sunday și Jitendra. Se strângeau mâini, se atingeau degete, se dădeau *high-five*-uri, se schimbau confidențe șoptite. Oamenii vorbeau în swahili, rusă, arabă, chineză, punjabi, engleză. Unii erau poligloți, alții se descurcau cu căștile, de obicei împodobite cu bijuterii și luminițe, sau doar gesticulau cu mult entuziasm.

Aerul trosnea de tensiunea rivalităților și de potențialul loviturilor iuți pe la spate.

Geoffrey nu mai simțise așa ceva de la ultima lui conferință academică.

— Pentru Jitendra e foarte important, îi explică Sunday. Doar două-trei turniruri pe an contează la fel de mult ca ăsta. E și motivul pentru care toți au ieșit din decor.

Îi dădu partenerului ei un pumn jucăuș în braț.

— Ți-au început nevricalele, Mister Gupta?

— Dacă nu-ncepeau, ar însemna că am o mare problemă.

Jitendra își flexa degetele, iar mușchii antebrațelor i se încordau și se relaxau într-un ritm mașinal. Alerga pe loc, înnebunit, până sosi ascensorul.

— Oricum, nu mi-e teamă.

Liftul se repezi cu ei în sus – prin mijlocul clădirii, prin tavan, prin câțiva metri de sol lunar compact, până pe suprafața acoperită de întunericul nopții. Ieșiră într-o bășicuță cu pereți de sticlă: salonul de îmbarcare în roverurile cu capote transparente, aliniate prin jurul clădirii ca niște purcei la supt. În toate direcțiile, la vreo sută de metri depărtare, solul era străpuns de vârfurile altor clădiri, strălucind de lumini și simboluri, revărsând aure roșii, albastre și verzi peste terenul brăzdat de roți. Câteva siluete în costum umblau printre vehiculele parcate, cărând truse de scule mari cât niște valize. În afara lor, domnea o absență frapantă a oricăror activități omenești vizibile.

— Aici se întâmplă totul? întrebă Geoffrey.

— Mai avem de mers, frate, răspunse Sunday.

Nu peste mult, se aflau într-un rover, îndepărtându-se de clădirea pentru îmbarcare. Mașina avea șase roți enorme, cu spițe printre care solul prăfos se cernea continuu, în cascade cenușii. La trecerea peste câte un bolovan, roțile se deformau, pentru ca deplasarea să rămână cât mai lină. Șoferița – o șoferiță adevărată, nu un robot – se amuza vizibil, îndreptându-se anume spre cele mai mari obstacole. Stătea în față, cu mâinile pe joystick-uri, dând din capul plin de cozi împletite, în ritmul unei muzici numai de ea auzite.

Curând, clădirile rămaseră în urmă, undeva departe, ca un ciorchine de lumini multicolore, și nu peste mult dispărură la orizont. Acum singurele lumini proveneau de la bula în mișcare

a carcasei roverului și de la câte un vehicul ocazional care venea rareori din sens contrar.

— Mă așteptam să am semnal complet, de-acum, spuse Geoffrey.

Iconul sistemului continua să prezinte un glob spart. Toți trei se țineau de agățători, în spațiul plin până la refuz al roverului.

— Ești tot în Zonă, replică Sunday. Imaginează-ți o limbă scoasă, cu o micro-Zonă la capăt. Aici nu e semnal de la Mech, doar de la sistemul nostru privat, sumar. Chiar dacă Lumea Supravegheată ne-ar ajunge până aici, am activa propriile noastre dispozitive de bruiaj.

În lipsa unei atmosfere care să difuzeze lumina, Geoffrey fu surprins ca, ajungând pe culmea unei movile, să se pomenească dintr-odată privind peste un amfiteatru strălucitor: un crater cu lățimea de un kilometru, transformat în arenă, cu galerii presurizate încastrate în peretele interior. Capsulele de vizionare sferice, cu glugi, arătau ca niște ochi bulbucați, legați prin nervii optici grăsoși ai tunelurilor ombilicale. Roverul trecu printr-o breșă excavată în peretele craterului și porni împrejurul arenei.

Geoffrey se înghesui lângă fereastră. Solul era plin de mașini uriașe, parcă eșuate pe plaja unei vaste mări selenare. Viermi, râme sau miriapozi: trupuri mari cât submarinele, segmentate, cu plăci de blindaj întrepătrunse abil și rânduri de membre puternice parcurgându-le pe toată lungimea. Aveau guri care mestecau, proboscisuri care sfredeleau, dispozitive fioroase de apucat și sfâșiat. Ici și colo, mai supraviețuiau urme fantomatice ale emblemelor pictate cu spray, șterse aproape complet de abraziune, după ce mașinile se răsturnaseră pe-o parte sau se frecaseră între ele. Cicatrice argintii strălucitoare, încă neafectate de modificările chimice cauzate de razele cosmice, indicau cele mai proaspete răni.

Mașinile dispuse în jurul perimetrului erau în curs de pregătire pentru luptă. Pe lângă ele fuseseră înălțate tot felul de macarale și scări, iar lucrătorii în costume reparau stricăciunile sau executau înfrumusețări subtile ale modelelor, cu aparate de sudură în vid. Să tot fi fost cel puțin douăzeci de mașini, fără a le număra și pe cele aflate mai departe în arenă, zăcând alături sau încolăcite unele peste altele, majoritatea în perechi. Geoffrey presupuse că tocmai avea loc o pauză între runde, de

vreme ce nu părea să se întâmple mare lucru.

— Cred că mașinile astea n-au fost făcute de la început pentru jocurile și distracțiile voastre, îi spuse el lui Jitendra.

— Echipamente grele de minerit și săpat tuneluri, răspunse acesta. Prea învechite sau încete pentru ca marile companii să le mai folosească, așa că ni le vând nouă, la un preț doar cu puțin peste cel al fierului vechi.

Geoffrey râse.

— Și ăsta-i cel mai productiv mod de a le folosi la care v-ați gândit?

— E un spectacol preferabil pe departe unor războaie *reale,* replică Sunday.

— Ăsta-i al meu, i-l arătă Jitendra, în timp ce treceau pe lângă unul dintre combatanți. Sau, mai degrabă, e al meu pe sfert și ajung să-l conduc când îmi vine rândul.

Dacă era posibil, el arăta și mai marcat de lupte decât vecinii săi, cu spărturi în blindaj prin care se vedea o încâlceală urâtă de instalații hidraulice, cabluri electrice și conectoare de comandă. Nodul nervos al emblemei Plexus se distingea vag pe o latură a mașinii.

— A primit câteva lovituri, explică Jitendra ceea ce se vedea cu ochiul liber.

— Ai să... intri în el?

— Futu-i, nu! se holbă Jitendra la Geoffrey de parcă și-ar fi pierdut mințile. Pentru început, chestiile astea-s *murdare* – folosesc reactoare nucleare din Epoca de Piatră. Și-apoi, înăuntru nici nu e loc. Și mai e și incredibil de periculos să stai într-un robot, în timp ce altul încearcă să ți-l sfărâme în bucăți.

— Ai dreptate, consimți Geoffrey. Deci... când începe?

Jonathan îl privi pieziș:

— Nu înțeleg.

— Vreau să zic, când încep luptele?

— Au și început, frate, răspunse Sunday. Chiar acum se luptă. Acolo. În clipa asta.

După ce au coborât din rover, l-au condus într-una dintre capsulele de vizionare private. Conținea un bar și un semicerc de scaune normale, grupate în jurul a opt carlingi: fotolii parțial închise, mari și voluminoase ca scaunele ejectabile, cu ramele de un verde pal acoperite de abțibilduri publicitare și

autocolante de avertizare cojite. Cinci oameni stăteau deja în ele, cu centurile de siguranță încheiate și căști de stimulare transcraniană pe capete.

— Geoffrey, spuse Sunday, aș vrea să-ți fac cunoștință cu June Wing. June, el e fratele meu din Africa.

— Încântată de cunoștință, Geoffrey.

June Wing era o chinezoaică aparent timidă, îmbrăcată cu o fustă neagră, lungă până-n pământ, și un sacou maro peste o bluză *gris-perle,* cu o încheietoare argintie la gât. Părul cenușiu-albicios îi era pieptănat cu grijă și prins în agrafe, iar expresia, gravă. Avea o înfățișare prea disciplinată ca să fie întâmplătoare, conchise Geoffrey. Dorea să exprime o fermitate autoritară.

Își strânseră mâinile. Pielea ei era rece și avea o consistență ca a cauciucului. Un alt golem, așadar, deși îi era imposibil să determine dacă era o formă fixă sau un claybot.

— Sponsorizăm echipa lui Jitendra, spuse June. În mod normal, nu-mi pot găsi timp ca să ajung la turniruri, dar azi am făcut o excepție. Văd că ești aici în carne și oase. Cum a fost călătoria până acum?

— Foarte plăcută, răspunse Geoffrey, ceea ce nu era tocmai o minciună.

— Sunday mi-a spus că te ocupi de psihologia cognitivă a elefanților. Ce obiective urmărești?

Întrebarea atât de directă a lui June îl făcu pe Geoffrey să clipească din ochi.

— Păi, sunt mai multe aspecte diferite…

— Te interesează cunoașterea în principiu sau cu vreun scop practic?

— Ambele, sper.

— Tocmai ți-am accesat lista publicistică. Ținând seama de faptul că lucrezi singur, într-o zonă care nu poate fi considerată foarte populară, ai un factor de impact rezonabil.

Rezonabil. Geoffrey îl considera mult mai mult decât rezonabil.

— Poate n-ar strica să vii să lucrezi pentru Plexus, continuă June Wing.

— Păi, eu…

— Ai obligații acasă.

— Da.

— Ne interesează foarte mult minţile, Geoffrey. Nu doar studiul proceselor mintale, ci şi misterele mai adânci. Cum gândeşte o altă minte? Ce simte? Când eu mă gândesc la culoarea roşie, percepţia mea se potriveşte cu a ta? Când afirm că mă simt fericită sau tristă, trecem cu adevărat prin aceleaşi stări emotive?

— Problema qualia.

— Credem că e abordabilă. Corelaţia procesuală directă între o minte şi alta. O poartă cognitivă. N-ar fi interesant?

— Ar fi, recunoscu el.

Era clar că June Wing îi înţelegea mai mult decât superficial activitatea sau îi dedusese esenţa printr-o trecere în revistă a listei publicaţiilor. Tindea să creadă a doua variantă, dar asta ducea la nişte implicaţii cam neliniştitoare.

Foarte probabil, vorbea cu una dintre cele mai inteligente persoane pe care le întâlnise vreodată.

Ce senzaţie ar fi avut dacă se afla în aceeaşi încăpere cu ea, nu doar în compania unei copii robotice?

— Ei bine, dacă te hotărăşti vreodată să-ţi extinzi orizonturile, ştii cum să mă găseşti. Eşti prima oară la Războaiele Robotice?

— Da. Nu mi se pare că s-ar întâmpla mare lucru, totuşi. Mereu e aşa?

Între timp, se convinsese şi mai mult. În arenă, perechile de maşini nu se mişcaseră vizibil de când le văzuse din rover.

— Numai unul dintre operatori conduce efectiv un robot în momentul ăsta, îi răspunse June Wing. Ceilalţi patru asistă sau ajută la testele de alimentare ale uneia dintre maşinile de rezervă. Operatorii rivali – competitorii noştri – sunt în celelalte capsule de vizionare.

— Dar nu se întâmplă nimic.

— Sunt maşini de săpat tuneluri, îi aminti Jitendra. Construite ca să scurme prin roca-mamă lunară, nu să bată recorduri de viteză la suprafaţă.

Chiar în timp ce vorbea, Jitendra se aşeză într-una dintre carlingile goale. Ridică mâna şi-şi trase stimulatorul transcranian pe cap, potrivindu-şi-l cu grijă.

— Nu putem face ’boţii să se grăbească, urmă el, dar putem să încetinim noi. Nici chiar cele mai bune implanturi civile ale voastre nu pot interveni asupra creierului la un nivel destul de profund încât să modifice percepţia temporală, aşa că avem

nevoie de puțin ajutor extern. În speță, stimulare directă a cortexului bazai. Asta, plus niște intervenții cam neplăcute la nivel neurochimic profund…

— Ca întotdeauna, am să mă prefac că n-am auzit, comentă June Wing.

Jitendra își strecură mâinile prin manșetele medicale masive prinse de brațele fotoliului.

— Ăia din Lumea Supravegheată ar face o criză. Dar, desigur, acum nu suntem *în* Lumea Supravegheată… iar asta nu exclude sponsorizarea externă, nici spectatorii din afară. Sunt bani de câștigat, reputații de clădit și de pierdut…

— Cred că sponsorizarea de la Plexus ajută și ea, remarcă Geoffrey.

— Nu e vorba doar de publicitate, preciză June Wing. Aici are loc un RD real. Roboții au piloți umani, dar mai au și propriile lor creiere tactice la bord, încercând mereu să găsească o strategie decisivă, o soluție câștigătoare pe care să i-o poată oferi pilotului.

— O.K., hai că vine, spuse Jitendra, închizând ochii. Începe încetinirea. Urați-mi… (făcu o pauză între cuvinte)… succes.

Și tăcu, la fel de inert și lipsit de viață ca și ceilalți piloți. Nu era inconștient, dar decelerase până la ritmul senzorial extrem de lent al mașinii din arenă.

— Acum o conduce, spuse Sunday, arătând spre robotul pe care-l controla Jitendra. Puteți distinge mișcarea, comparând umbra de pe sol cu cea a macaralei de întreținere.

— Și când vreți o distracție mai adevărată, ce faceți? Curse de melci?

— Când ești melc, viața se mișcă destul de repede prin jur, îl admonestă June Wing. Totul ține doar de sistemele de referință ale percepției.

Arătă spre una dintre carlingile libere.

— Geoffrey poate asista, dacă dorește. Mi-am rezervat un loc, dar pot să mă lipsesc pe ziua de azi.

— Am în mine niște piese de sistem destul de specializate, preciză Geoffrey, referindu-se la echipamentele pe care le folosea ca să între în legătură cu Matilda.

— N-o să se strice nimic, frate, îți promit, îl asigură Sunday.

— Și dacă se strică, laboratoarele mele vor remedia orice, rapid, adăugă și June Wing, indiferentă la grijile lui. Așa că, hai,

treci!

Geoffrey era încă temător, dar o altă parte din el voia să profite cât mai mult posibil de pe urma acelei experiențe lunare.

— N-ai nevoie la toaletă? îl întrebă Sunday. Ai să stai în fotoliul ăla cel puțin șase ore.

Geoffrey își consultă vezica.

— Rezist. N-am băut prea multă cafea în dimineața asta.

Sunday îl ajută să se așeze în carlinga liberă.

— Manșetele îți vor analiza sângele – la orice semne de stres, dincolo de nivelurile normale ale competiției, sistemul te va extrage. La fel și pentru stimularea transcraniană. E de tipul scris/citit. Nu prea are ce să se întâmple anormal.

— Nu prea…

Înclinându-și capul într-o parte, Sunday păru să stea un moment pe gânduri.

— Ei, a fost odată un tip…

Coborî casca transcraniană, potrivindu-i-o cu grijă pe cap.

— Dac-o făceai la nivel competitiv, ți-am fi tuns cârlionții ăștia, ca să fie mai aproape de piele, dar ca spectator, merge perfect și așa.

În câmpul lui vizual fulgerară câteva mesaje de status, informându-i că un agent extern îi afecta funcțiile neurale. Implanturile se ofereau să reziste intruziunii. Le răspunse să se conformeze.

— Și ce-a pățit ăla?

— Nu mare lucru, răspunse nepăsătoare Sunday. Doar că statul permanent în carlingă i-a resetat ceasul interior. Chiar și după ce i-au retras stimulii și drogurile, a rămas la timpul arenei.

— Și acum cum o duce?

— Aia e, că încă n-a apucat să ne spună.

Manșetele își înfipseră colții nedureroși în pielea lui. Două atingeri reci, agenți neurochimici injectați, și simți cum începea să alunece, ca pe un tobogan cu pantă tot mai abruptă. Dădu să se agațe de brațele fotoliului, pentru sprijin, dar își simțea mâinile, inclusiv degetele, parcă încastrate în granit.

Apoi, senzația de glisare încetă și simți că rămânea absolut nemișcat, de un calm amniotic. Ceva nu mersese bine, conchise el.

— În regulă, spuse Sunday. Ceea ce auzi acum e vocea mea,

încetinită la ritmul tău perceptiv. Ești deja în carlingă de douăzeci de minute.

— Nu te cred, răspunse Geoffrey.

— Hai douăzeci și unu. June și cu mine ne-am dus la bar; revenim într-o secundă, două. Vom începe să-ți inserăm în cap imagerie directă. Distracție plăcută.

Era aproape gata să n-o creadă, dar cifrele vizei sale turistice se succedau cu o viteză amețitoare.

Percepțiile lui Geoffrey făcură un salt sălbatic, și deodată se pomeni afară, dematerializat, capabil să circule în voie prin spațiul ching al arenei. Acum, robotul lui Jitendra nu se mai târa imperceptibil; se propulsa în smucituri convulsive, cu ghearele de tracțiune zgâriind solul și diversele secțiuni ale trupului pistonând înainte și-napoi ca un mecanism industrial greu, care scăpase de sub control. Solul lunar, răscolit de trecerea robotului, se prăbușea la loc ca și cum ar fi fost făcut din plumb topit, sub gravitația imensă a lui Jupiter.

În jurul perimetrului arenei, pe lângă mașinile ce așteptau, forfotea o frenezie de mișcări neclare. Prin alte locuri, perechi de combatanți se încleștau în lupte corp-la-corp, zvârcolindu-se și zbătându-se pe viață și pe moarte.

Adversarul lui Jitendra străbătea terenul brăzdat de urme ca un vierme de fier scos din minți. Arăta altfel la nivel de detaliu, dar avea o mărime comparabilă cu a robotului lui Jitendra și era echipat cu un arsenal de dispozitive combative aproape similar. Pe flancurile sale strălucea sigla triunghiulară, roșie luminiscentă, a Metapresence, principalul competitor al firmei Plexus în instalații ching și robotică de reprezentare. Emblema în formă de nodul nervos a mașinii lui Jitendra arăta acum la fel de strălucitoare și nouă, remediată de către sistem peste imaginea reală. Pe lângă aceste straturi se succedau o serie întreagă de date tehnice și statistici, speculând asupra eficacității probabile a armurii, armamentului și tacticilor combative.

Cei doi roboți se opriră lângă cercul de luptă marcat cu laserul. Îndoindu-se din articulațiile aflate la două treimi din trup – fuseseră proiectați pentru a putea șerpui, în timp ce săpau tuneluri –, roboții se ridicară și făcură câte o plecăciune. În timp real trebuia să fi trecut minute chinuitoare, pe când se oficia acest ritual marțial.

Atacul fu la fel de brusc și brutal ca între doi luptători de sumo care se reped unul la altul. În primele momente, mașina lui Jitendra păru să se afle în avantaj. Se flexă în jurul inamicului, folosindu-și șirurile de membre propulsoare pentru a se agăța cât mai strâns, cu vârfurile ascuțite înfipte în spațiile dintre platoșele blindajului. Arcuindu-și capătul dinainte, își aduse în joc coșmarul rotitor al dinților circulari pentru săpat. Când intrară în contact cu capul de aliaj al adversarului, din acesta țâșniră jerbe de metal topit, în parabole luminoase ca neonul. Reflectând succesul inițial al lui Jitendra – și schimbarea configurațiilor de pariuri – statisticile basculară violent în favoarea lui.

Nu dură mult. Chiar în timp ce robotul lui Jitendra rodea din el, celălalt robot se ambiționa să riposteze. Pe la jumătatea trupului său, niște panouri blindate se deschiseră ca aripile dintr-o pupă, lăsând să iasă forfecând un dispozitiv complex. Tăietoarele de vid cu servomotoare începură să ardă burta mașinii lui Jitendra, imobilizată în loc cu propriile sale gheare de tracțiune. Un soi de undă peristatică porni prin trupul robotului atacat, ca și cum acesta ar fi simțit cu adevărat durerea. Dădu drumul prăzii, arcuindu-se înapoi și desprinzându-și vortexul rotitor de dinți. Cifrele se actualizară. Vapori trandafirii țâșneau cu viteză arterială din rana tăiată în latura mașinii lui Jitendra: un soi de fluid hidraulic sau de răcire, revărsându-se în spațiu.

Cele două mașini se îndepărtară una de alta. Dușmanul își retractă aparatul de tăiat, cu plăcile armurii închizându-se la loc. Robotul lui Jitendra își opri hemoragia. Urmară câteva secunde obiective de remiză, înainte ca lupta să se reia. Inamicul își răsuci ansamblul capului și se agăță cu piesele agățătoare ale gurii, niște mecanisme oribile, groase ca grinzile. Ronțăia – sfredelea, penetra – în trupul mașinii lui Jitendra, aruncând în toate părțile cu piese smulse și frânturi metalice. Din partea posterioară a robotului inamic, prin anusul său de fier, ieșea o trâmbă cenușie de materie procesată. Mesteca, mânca, digera, defeca, totul în doar câteva secunde. Cifrele lui Jitendra erau acum jalnice și continuau să scadă.

Dar nici el nu terminase. Dușmanul mușcă dintr-o componentă pe care nu putea s-o proceseze la fel de ușor ca în cazul rocilor lunare: o jugulară de mare presiune. Rău pentru Jitendra, și mai rău pentru robotul care încerca să-l mănânce la

cină. Inamicul se smuci, regurgitând o cantitate mare de piese mestecate. Mecanismele bucale fură străbătute de un spasm și se înmuiară, în timp ce un val de stricăciuni îi parcurgea măruntaiele. Mașina lui Jitendra se smuci brusc, scăpând. Fusese mușcată în jurul gâtului, dar burghiele sale continuau să se învârtească. Se ridică înapoi ca o cobră gata de atac și sări asupra inamicului. Bucăți din mașină săriră în toate direcțiile, presărând arena cu mici cratere. Sosise momentul ca robotul lui Jitendra să scoată dispozitive suplimentare de prindere și tăiere de sub plăcile ce se deschideau ca trapele tunurilor unei fregate. Statutul lui Jitendra ținea pasul.

Dar duelul nu avea să se încheie printr-o victorie pentru niciuna dintre mașini. Dușmanul era rănit, poate fatal, însă la fel era și luptătorul lui Jitendra. Piesele sale sfredelitoare nu se mai roteau cu aceeași furie ca în urmă cu câteva momente. Și se moleșea din tot trupul, fără să se mai poată susține deasupra solului, nici chiar în atracția slabă a gravitației lunare. Când sosi, sfârșitul fu surprinzător de brusc. Robotul lui Jitendra căzu pur și simplu inert, ca și cum ar fi fost tras în jos de niște fire invizibile. Un moment, mașina adversă făcu o încercare eroică de a redobândi avantajul, dar degeaba. Și ea suferise defecțiuni catastrofice ale sistemelor. Asemenea unui balon care se dezumflă, se nărui și rămase încremenită ca un cadavru.

Fulgerător, sosiră echipele de recuperare. Tractoare se repeziră afară din silozuri. Siluete mici – liliputani înnebuniți, în costume spațiale – roiră afară din tractoare și săriră spre monștrii prăbușiți, cu harnașamente de tracțiune, învăluindu-i de la cap la coadă cu o repeziciune comică. După ce forfotiră prin jur, siluetele dispărură înapoi în tractoare, ca și cum ar fi fost aspirate înăuntru. Tractoarele începură să tragă mașinile moarte spre perimetrul arenei, lăsând în sol urme adânci, late cât niște drumuri.

Lupta luase sfârșit. Geoffrey știa, fiindcă era tras înapoi în timp real. Simțea substanțele chimice metabolizându-se afară din fluxul sangvin. Cifrele vizei își încetiniră rostogolirea. Stimularea transcraniană se terminase, iar casca îi era ridicată de pe cap.

— Ei? întrebă Sunday, stând în picioare lângă carlingă. Cum ți s-a părut?

Un moment, gura lui Geoffrey refuză să funcționeze.

— Cât timp am stat? îngăimă el.

— Patru ore și jumătate. June s-a întors la lucru.

Dacă Sunday mințea, același lucru era valabil și pentru viză.

— Cred că toată lumea spune la fel: nu mi s-a părut real.

— A fost o luptă scurtă, față de altele. Nu e deloc neobișnuit să dureze șapte, opt ore, răspunse Sunday, punându-i în mână ceva de băut. Nici chiar douăsprezece, treisprezece n-ar fi ceva ieșit din comun.

Gâtul lui Geoffrey înțepenise neplăcut. Jitendra, care tocmai era scos din carlinga lui, avea înfățișarea deshidratată și apatică a unui pilot de curse. Prietenii și asociații îl lua deja cu asalt, bătându-l pe spate și făcând tot felul de mutre pline de compasiune.

— Îmi pare rău, spuse Geoffrey, împleticindu-se spre Jitendra. O vreme, am crezut că merge în avantajul tău. Nu c-aș fi expert, sau ceva…

— Mi-am pierdut concentrarea, răspunse Jitendra, clătinând din cap. Ar fi trebuit să trec la un alt plan de atac când am avut fereastra. Totuși, nu e chiar așa de rău. O remiză îmi acordă destule puncte ca să-mi păstrez rangul, câtă vreme ceilalți aveau nevoie de o victorie ca să nu se ducă de râpă.

Își flexă umerii, ca și cum ambele brațe i-ar fi sărit din încheieturi și aveau nevoie să fie potrivite la loc.

— Și cred că nici stricăciunile de-acolo nu-s atât de grave pe cât păreau.

— Nimic care să nu poată fi sudat la loc, confirmă Sunday.

— Totuși, m-am ales cu ceva de folos și din asta, continuă Jitendra înainte de a-și acoperi chipul cu un prosop cald și umed.

— Și anume? se interesă Sunday.

— Opt, cincisprezece, șaptesprezece, le zâmbi el larg amândurora. Măcar pe-asta am descifrat-o. Și am avut dreptate: numerele alea înseamnă într-adevăr ceva pentru mine.

Când au ajuns înapoi în apartament, Sunday și fratele ei au pregătit o masă simplă și au mai băut o sticlă de vin, pe care Geoffrey insistase s-o cumpere pentru a sărbători succesul acelei zile. Au cinat în acompaniamentul Kora al lui Toumani Diabaté. Înregistrarea era veche de o sută de ani, realizată pe vremea când respectatul cântăreț ajunsese deja foarte bătrân, dar rămânea la fel de veselă și sclipitoare ca reflexiile soarelui

pe apă.
După ce vasele au fost strânse și paharele de vin umplute din nou, Sunday a știut că sosise vremea să invoce construcția. Era sigură că ăsta era momentul-cheie. Dacă Eunice nu putea oferi nicio indicație, rămâneau doar cu o mănușă veche și murdară și câteva nestemate de plastic ieftin. Și, cu posibilitatea misterului izgonită definitiv din viețile lor, puteau reveni cu toții la preocupările obișnuite.
— Bună seara, Sunday, salută Eunice în swahili. Bună seara, Jitendra. Bună seara, Geoffrey.
— Bună seara, Eunice, răspunseră toți trei în cor.
— Cum îți place sejurul? se interesă Eunice, adresându-i întrebarea direct lui Geoffrey.
— Foarte mult, mulțumesc, replică el, dar și cu o undă de nervozitate, căci nu prea avea încredere că memoria activă a lui Eunice fusese ștearsă complet după ultima lor convorbire. Sunday și Jitendra sunt niște gazde clasa întâi.
— Excelent. Sper că și continuarea vizitei va fi la fel de plăcută.
Apoi, Eunice își întoarse privirea poruncitoare spre Sunday.
— Pot fi de vreun folos?
— Avem o întrebare, o informă Sunday.
— Dacă este în legătură cu mănușa, mă tem că v-am spus tot ce puteam.
— Nu e tocmai în legătură cu mănușa. Sau, mă rog, într-un fel este, dar acum avem să te întrebăm altceva.
Sunday îl privi pe Jitendra, invitându-l să vorbească.
— Am descoperit o configurație, spuse acesta. Trei numere. Sunt legate de Pitagora.
— Unde era această configurație? se interesă Eunice pe un ton tăios, ca și cum i s-ar fi adresat unui băiețel care a mormăit ceva nelalocul lui în clasă.
— În mănușă erau niște pietre prețioase – roșu, verzi și albastre. Numerele lor formează o tripletă pitagoreică: opt, cincisprezece, șaptesprezece.
— Înțeleg.
— Mi-a luat ceva timp să fac legătura, continuă Jitendra. Era în fața mea, dar nu reușeam s-o stabilesc. Pe urmă, am văzut sigla Metapresence pe carcasa celuilalt robot… triunghiul… și parcă mi s-ar fi răsucit o cheiță în cap. Nu era un triunghi

pitagoreic, desigur, dar a fost de-ajuns.
— Întrebarea este: de ce Pitagora? zise Sunday. Ar putea însemna mai multe lucruri. Dar, din moment ce suntem pe Lună, și având în vedere că e foarte posibil ca mănușa să provină de la un costum lunar... mă întrebam dacă ar putea să aibă ceva de-a face cu Pitagora cel de-aici.
Înghiți în sec și adăugă:
— Craterul. De pe fața dinspre Pământ.
Eunice chibzui câteva secunde chinuitoare, cu o expresie absolut imobilă. Sunday făcuse mari eforturi să imprime construcției propriile particularități de vorbire și comportament ale lui Eunice, iar acest gen de hiatus făcea parte dintre ele.
— Acolo mi s-a întâmplat ceva, spuse bătrâna, rupând tăcerea. O defecțiune a sistemelor, în drum spre stația chineză din Anaximenes. Mi-am pierdut propulsia și am aselenizat forțat în Pitagora.
Își lovi palma cu pumnul, scoțând un sunet puternic, cărnos.
— Nava s-a făcut praf, dar am reușit să-mi pun combinezonul și să ies înainte de a pierde presiunea. Chinezii știau unde căzusem. Problema era că roverul lor plecase într-o excursie, iar dacă stăteam pe loc, așteptând să ajungă la mine echipa de salvare, praful se alegea și de mine. Nu-mi mai rămânea decât să pornesc pe jos, încercând să le ies în întâmpinare la două treimi din drum, dincolo de peretele craterului. Așa că, asta am făcut: am mers – în salturi, pe cea mai mare parte a drumului – și am urcat, iar când îmi mai rămăseseră trei ore de consumabile utile, le-am văzut roverul apărând la orizont.
Ridică din umeri, profund neimpresionată de propria ei poveste.
— Ne-am întâlnit la limită, dar pe vremea aceea multe lucruri se întâmplau tocmai la limită.
— Deci, asta-i tot? întrebă Sunday cu îndoială. Altceva nu ți s-a mai întâmplat în Pitagora?
— Dacă ai prefera să nu fi reușit, copilă dragă, nu pot decât să-ți prezint scuze.
— N-am vrut să desconsider cele întâmplate, o asigură Sunday. Numai că, vezi tu, e doar una dintre povestirile lui Eunice. În cazul oricui altcuiva ar fi cel mai uluitor lucru, dar când e vorba de viața ta... nu e nici măcar un capitol. Doar o anecdotă.

— Am avut și eu partea mea de aventuri, recunoscu Eunice.

— Și când s-a întâmplat asta? se interesă Jitendra.

— Să tot fi fost anul… începu Eunice, cu eforturi vizibile de a-și aminti… cincizeci și nouă, cred. Pe vremea când Jonathan și cu mine încă mai eram căsătoriți. Pe-atunci, Luna era altfel, desigur. Sălbatică încă, în multe privințe. În următoarele două, trei decenii, s-au schimbat multe. De-asta ne-am hotărât să mergem mai departe.

— Pe Marte. Cu indienii, preciză Sunday. Însă nici chiar Marte nu era destul de sălbatică pentru a te mulțumi.

— Lui Jonathan îi convenea să-și trăiască tot restul vieții acolo. Pe mine nu mă aranja. Până la urmă, m-am întors pe Lună, dar numai când restul sistemului solar și-a epuizat resursele de a mă uimi.

— Mă mir că nu te-ai întors chiar în Africa, remarcă Geoffrey.

— Și să mă strivească din nou gravitația terestră? Abia dacă mai pusesem piciorul pe Pământ vreme de patruzeci de ani, băiete dragă. Mi-era dor de casă; mi-era dor de salcâmi și de asfințituri. Dar nu-mi lipsea deloc atracția acelei mase de materie inertă de sub picioare, care mă țintuia de pământ sub un cer pe care-l simțeam ca pe o plapumă groasă într-o noapte caldă.

Își împunse o latură a capului cu degetul.

— Spațiul mă schimbase. Nu mă mai puteam întoarce pe Pământ. Ăsta e efectul spațiului asupra ta. Dacă te deranjează, atunci mai bine stai acasă.

— Scuză-mă că am avut și eu o părere, răspunse Geoffrey.

Bunica lui îl privi, apoi dădu din cap o dată. Eunice pusese întotdeauna mult mai mult preț pe cei ce îndrăzneau să înfrunte forța monstruoasă a personalității ei, decât pe aceia care cedau fără luptă.

— N-ar trebui să te condamn pentru că trăiești într-o epocă mai târzie decât a mea, spuse ea, adoptând un ton cât de conciliant a putut. Nu tu ai ales să te naști în secolul ăsta, cum nici eu n-am ales să mă nasc într-al meu.

— Iar de-atunci a trecut mult timp, completă Jitendra.

— Așa crezi? i-o întoarse construcția. Afară mai sunt destule roci care continuă să stea pe suprafața lunară, fără să se fi mișcat din loc de la Ultimul Bombardament Greu.

— S-ar putea să aibă dreptate, spuse Sunday. Dacă Eunice s-a

prăbușit într-un loc izolat, cum e Pitagora, sunt toate șansele ca urmele ei să mai fie acolo, de la locul aselenizării până afară din crater, unde au salvat-o chinezii.

— Cu condiția ca Pitagora să nu fi fost răscolit după apă sau heliu, preciză Jitendra. Sau să-l fi căptușit peste tot cu cazinouri.

— Stația chineză de la Anaximenes era un punct de aprovizionare pentru operațiunile de minerit și rafinare din jurul polului nord, spuse Eunice, accesându-și baza de date instantanee. Odată ce s-au instalat conductele și extracția a devenit automată, n-a mai fost nevoie să se țină deschise toate acele stații cu personal uman.

În Anaximenes nu mai e prezent niciun om, iar ultima persoană care a pus vreodată piciorul în Pitagora am fost eu.

Făcu o scurtă pauză, continuând apoi înainte ca altcineva să fi apucat să vorbească:

— Ba nu, mint: s-a dus o echipă de recuperare să ia de pe navă tot ce mai era recuperabil – ’tronice, carburant, protecții. Erau indieni și, conform legii spațiului, aveau dreptul să jupoaie epava. Dar asta s-a întâmplat abia peste câteva săptămâni, și de majoritatea probelor nu s-ar fi atins.

— Probe, repetă Geoffrey. Parcă am vorbi deja despre locul unei crime.

— Poate că exagerăm puțin, comentă Sunday. Dacă mănușa era destinată să ne conducă spre crater, de ce nu s-a pus în ea o hartă și atâta tot?

— Ca să vi se testeze capacitățile de a trage concluziile necesare pe baza indiciilor, eventual? sugeră Eunice.

— Ei bine, succes, spuse Geoffrey. Mă va interesa profund să aflu ce găsiți acolo – dacă veți găsi ceva.

— Suntem împreună în povestea asta, frate, zise Sunday.

— Vorbește în numele tău. Eu n-am făcut decât să examinez o mănușă, la cererea familiei.

Sunday se întoarse iar spre construcție.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat, Eunice. Ne-ai fost de mare folos.

— S-a terminat, spuse Geoffrey, după ce plăsmuirea dispăru. Nu e niciun mister. Niciun motiv de a nu spune adevărul despre mănușă și despre pietre.

Sunday ridică din umăr, hotărând – poate și cu ajutorul ușoarei euforii date de alcool – să meargă pe mâna lui.

— Perfect. Vorbește cu verii. Spune-le ce-ai găsit.

— Ei cred că mănușa e tot la Copetown.

— Zi-le că te-ai întors și ai luat-o. Va fi o minciună nevinovată.

Jitendra trase aer printre dinți.

— Încep să-mi doresc să nu fi fost atât de deștept, totuși.

— E-n regulă, îl liniști Sunday. Nu ne privește decât pe noi doi, ca frate și soră.

— Ceea ce nu pricepe Sunday, interveni Geoffrey, e că pentru mine, personal, miza e mult mai mare decât reputația lui Eunice sau afacerile familiei.

— Crezi că ești singurul care are responsabilități?

— Trebuie să pun elefanții pe primul loc, iar asta înseamnă să-i mulțumesc pe veri. Așa c-am să duc mănușa înapoi pe Pământ și-i voi declara conținutul la vamă.

Sunday nu răspunse nimic. Știa când fratele ei nu terminase ce avea de spus.

— Despre partea matematică, însă, n-am să le spun nimic. N-au decât s-o descopere singuri, dacă-i duce mintea. Și nu le voi spune nici ce-am aflat de la Eunice.

— Nu-s tâmpiți, replică Sunday.

— E un compromis. Tu și Jitendra puteți continua vânătoarea asta de comori, dacă vreți. Nu e nevoie ca verii să știe. În primul rând, ei vor fi ușurați că în seif nu era nimic bătător la ochi și incriminator. Acum, se pot întoarce la meciurile lor de polo cu conștiința curată.

— Măcar în privința asta suntem de acord, încuviință Sunday. Niciunul dintre noi nu-i prea simpatizează.

— Sunt din neamul Akinya, încheie Geoffrey. Cred că asta spune totul.

06

De dimineață, o găsi pe Sunday în studioul ei. Fusese deja harnică și sârguincioasă – toată viața se manifestase ca o persoană matinală. Îl aștepta cu pâine proaspătă și lapte, iar mirosul de cafea tare se răspândise prin tot apartamentul.

— Arată foarte frumos, remarcă el, admirând piesa la care lucra. Era un fel de studiu corporal cu aspect de Massai, la scara de unu pe doi: o figură scheletică, subțire ca un băț, cu o suliță. Sunday folosea un instrument electric pentru a-i cizela muchia unui obraz, mușcându-și limba de concentrare.

— I-un căcat, de fapt. Lucrare de comandă. Fac două, ca să încadreze ușa unui restaurant etnic din caverna a treia.

Purta o fustă lungă, un tricou negru și o eșarfă roșie pe cap. Diverse unelte electrice, stropite cu punctișoare albe uscate, îi atârnau sub centura cu care era încinsă pe șolduri.

— Cam din astea plătim chiria aici, nu din scormoniri prin trecutul strămoșilor răposați.

— Tot artă e.

— E și ăsta un punct de vedere.

— Tu nu crezi?

— Voiau ceva african. Le-am spus: trebuie să restrângeți un pic aria; vorbim despre coasta de vest, coasta de est, poate chiar regiunea subsahariană? Nu, au zis ei, nu vrem ceva *atât* de concret.

— Cum spuneai: plătește chiria.

— Cred că n-aș avea de ce să mă plâng. Picasso desena pe șervețele ca să-și achite nota la bar. Iar dacă pe astea le termin la timp, s-ar putea să mai am de lucru, când își vor deschide încă o concesiune, în cealaltă parte a orașului.

Își agăță instrumentul la loc și descheie catarama centurii, petrecându-și-o peste una dintre suprafețele de lucru mânjite cu vopsea și ipsos.

— Oricum, te-ai trezit. Vrei micul dejun? Mă gândeam ca azi să mergem la zoo.

— Am mâncat puțină pâine, răspunse Geoffrey. Jitendra unde-i?

— Doarme. Cel mai bine gândește când nu e conștient.

Se duse la un castron și-și înmuie mâinile în apă, înainte de a și le șterge de fustă.

— Sper că n-a fost prea complicată toată chestia aia de-aseară.

— Orice are de-a face cu familia duce inevitabil la complicații.

Geoffrey coborî privirea, dându-și seama că pășise pe ceva umed și lipicios.

— Ascultă, voiam să zic… am făcut o greșeală de neiertat, că nu ți-am spus de la început cu ce treabă venisem aici, dar simțeam că aveam și eu unele obligații. Dacă mă poți ierta…

— Te-am și iertat. De data asta.

Sunday își șterse degetele, lăsându-și pete ovale de umezeală pe fustă.

— Dar, ascultă – noi doi trebuie să fim deschiși unul cu altul. Mereu am fost așa, nu? Tu și cu mine împotriva familiei, din clipa când am învățat cum să deranjăm pe toată lumea. Cum de nu ne-o fi strâns de gât scumpul de Memphis, în veci n-am să pricep.

— Oricum, pe-atunci viața era altfel. Atunci nu ne costa nimic faptul că eram rebeli, decât, cel mult, că eram trimiși în dormitoare înainte de cină. Acum, există ființe și lucruri care depind de noi.

— Asta nu înseamnă că nu putem fi cinstiți unul cu altul, nu?

— Verii nu voiau să știi. Dacă află că ți-am spus, nu mai văd un ban de la ei.

Sunday își luă de bază sculptura și o puse sub un mănunchi de becuri albăstrii.

— Atunci, s-avem naibii grijă să nu afle.

În parc, copiii înălțau zmee și baloane. Alții erau preocupați de niște alcătuiri zburătoare ca un fel de dragoni, nu cu mult mai mici decât avionul Cessna, a căror principală funcție părea să fie aceea de a se lupta cu alte alcătuiri zburătoare ca niște dragoni. Aveau penaj de folie lucitoare, cozi fâlfâitoare și aripi miraculos de precise anatomic, care băteau prin aer cu încetineala unei inimi de balenă. Prin alte locuri se vedeau cupluri de îndrăgostiți, spectacole de teatru sau oratorie în public, gherete cu înghețată, teatre de păpuși și o mulțime de oameni pe catalige, în costumații fabuloase. Geoffrey se uita cu uimire la o fată pe catalige, uluitor de frumoasă, acoperită cu frunze și machiaj verde pe față, ca un spirit al pădurii încarnat.

— Crezi, îl întrebă Sunday, că verii aveau idee ce s-ar fi putut să găsești la bancă?

— Dacă da, s-au ascuns bine.

— Cam mare riscul, totuși, să te trimită pe tine să te uiți în seif.

— Un risc mai mic decât dacă ar fi implicat un străin, răspunse Geoffrey, lingând înghețata pe care Sunday i-o cumpărase de la o tarabă. Ideal ar fi fost ca Hector și Lucas să vină aici personal, dar atunci oamenii ar fi început să se întrebe ce motive au avut să viziteze Luna. Și, nu peste mult, tot sistemul se apuca să-și bage nasul în afacerile Akinya.

— Crezi că Memphis știe despre seif?

— Dacă știe, mie nu mi-a spus nimic.

Lui Geoffrey îi picură un strop de înghețată pe mânecă. Ridică brațul la gură și linse materialul.

— Totuși, știe că se întâmplă *ceva.* Nu sunt sigur ce părere are restul familiei despre absența mea, dar Memphis știe că am venit pe Lună.

— Spre sfârșit, Memphis a păstrat legături mai strânse cu Eunice decât oricare dintre noi.

— Atunci, s-ar putea să-i fi spus unele lucruri. Sau în oricare alt moment din timpul exilului. A stat aici mai mult de șaizeci de ani.

— În cazul ăsta, poate că cel mai simplu ar fi să-l întrebi direct. Vezi dacă știe ceva despre mănușă și pietre și o posibilă legătură cu Pitagora.

— Dacă vrei…

Mergeau pe marginea unui lăculeț civic unde copiii se bălăceau în apa mică, iar mai spre mijloc, corăbioare cu pânze pastelate se luptau legănându-se pe valuri. Pe malul opus, Geoffrey distinse ceva mic, cu aspect de mamifer, ieșind fulgerător din apă, ca să dispară imediat printre smocurile de iarbă. O vidră sau, poate, un șobolan, cu blana udă lucindu-i argintiu.

— Nu ești deloc curios în legătură cu toate astea, așa-i? remarcă Sunday, fără a se osteni să-și ascundă dezaprobarea. Când te întorci acasă, în Africa, ai să te întorci direct la vechea ta viață.

— Vorbești de parcă ar fi ceva rău.

— Doar un lucru te rog să faci pentru mine: află ce știe Memphis.

— Ascultă, înainte să scormonești mai adânc în povestea asta, ești absolut sigură că e ceva în care chiar vrei să te amesteci? Ție n-ai să-ți poți șterge în cinci minute propria memorie activă.

— Cunosc un neuropractor bun.

— Nu asta voiam să zic.

— N-a fost un monstru, Geoffrey. Poate, doar, o ființă omenească nu tocmai perfectă. Și mai e ceva: *ea* a pus mănușa acolo, nu altcineva. Nu ți se pare o coincidență prea mare că detaliile despre acest seif din bancă au ieșit la lumină în primele săptămâni de după moartea ei? Peste tot se văd amprentele lui

Eunice.

— Sper să ai dreptate.

După ce părăsiră parcul, intrară în caverna alăturată, oprindu-se în cele din urmă la restaurantul unde aveau să fie instalate sculpturile comandate lui Sunday. Localul era închis, încă necurățat după lucrările de renovare. Sunday vorbi cu decoratorul de interior, parcurgând câteva detalii de care trebuia să se asigure înainte de a termina proiectul. Ieși clătinând din cap, buimăcită și exasperată.

— Acum le vor negre, spuse ea. Mai întâi erau albe, acum sunt negre. Va trebui să le refac de la zero.

— Și cu cele albe ce-ai să faci?

— Le distrug, probabil. Prea kitsch ca să le vând.

— Te rog, nu le distruge, îi ceru Geoffrey insistent.

— Nu-mi folosesc la nimic. Ocupă doar spațiul de lucru.

— O să le cumpăr eu, sau ceva... Trimite-le acasă. Numai nu le distruge.

Sunday părea mișcată și surprinsă.

— Ai face tu asta pentru mine, frate?

Dând solemn din cap, Geoffrey răspunse:

— Numai dacă n-ai un preț pe care să nu mi-l pot permite.

Porniseră iar la drum, străbătând alte câteva străzi înainte de a ajunge într-un loc unde părea să se afle – cel puțin, după standardele Zonei – o clădire comercială sau rezidențială fără nicio personalitate. Laturile sale convexe erau acoperite cu un mozaic de oglinzi ca niște solzi, sugerând tegumentele reptiliene. Intrară și coborâră cu ascensorul până în subsol.

Sunday îi dădu lui Geoffrey o cască de traducere.

— Pune-ți-o, îi spuse ea. Chaim nu știe swahili.

Rostise deja comanda și, când ușile se deschiseră, le ieși în întâmpinare un bărbat înalt, cu o expresie intensă. Geoffrey aprecie că avea cam aceeași vârstă cu a lui, plus/minus zece ani. Părul lung și negru îi atârna pe lângă față ca două perdele ciufulite. Avea pielea cafenie, iar barba, neagră și îngrijită, era tunsă cu o precizie de laser.

— Chaim, spuse Sunday, pornindu-și propriul traducător împodobit cu nestemate. Ăsta-i Geoffrey, fratele meu. Geoffrey: el e Chaim Akbulut.

Chaim întinse mâna și o luă pe a lui Geoffrey. Spuse ceva într-o limbă pe care Geoffrey n-o recunoscu, în timp ce traducerea

răsuna limpede și aproape simultan:

— Am auzit multe despre tine.

— Nimic de rău, sper.

— Nicidecum, deși Sunday spunea că n-ai veni aici nici într-un milion de ani. Ce te-a făcut să te răzgândești?

— Probleme de familie, interveni Sunday.

— Sper că nu deranjăm, adăugă și Geoffrey.

— Întotdeauna ne face plăcere să primim vizite.

Chama purta o salopetă largă, cu șiret la guler, pe sub o vestă lungă de piele cu multe buzunare și buzunărașe.

— Ai vreo reținere să vezi menajeria, Geoffrey?

— Nu neapărat…

— A, bun. Așa e întotdeauna cel mai bine.

Îi conduse în adâncurile clădirii, până ajunseră într-un coridor săpat în stâncă, cu pereții acoperiți de izolație plastică fumurie. Pe sub tavan treceau țevi și cabluri electrice, fixate în dezordine.

— Există reguli stricte care guvernează transportul și întrebuințarea materialelor generice în cadrul sistemului, spuse Chama, aruncând o privire peste umăr. Și sunt foarte mândru să afirm că Gleb și cu mine le-am încălcat pe cele mai multe.

— Regulile astea nu au motive temeinice? întrebă Geoffrey. Presupun că nimeni nu vrea să vadă oamenii murind, fiindcă cine știe ce virus vechi scapă în sălbăticie.

— Nu ne interesează nimic hazardat, răspunse Chama. Gleb și cu mine am comis fapte penale numai fiindcă am fost nevoiți să încălcăm anumite legi prost construite. O legislație făurită de guverne proaste și mioape.

Geoffrey se încordă. Știa din experiență că guvernele erau niște lucruri foarte utile: îi era greu să vadă cum ar fi răzbit lumea prin crizele Resurselor și Relocațiilor fără ele. Dar retorica anticentralistă făcea parte din teritoriu, aici, în Zona Descrutinizată.

— Cred că depinde de intențiile pe care le ai, replică el.

— Am avut mult timp pentru bunica ta, răspunse Chama. Crezi că scumpa de Eunice a stat să analizeze până la prăsele fiecare decizie, privind-o din toate unghiurile etice posibile? Sau, vorba aia, a acționat pur și simplu?

Ajunseseră la o ușă masivă, de soiul celor care pot duce la suprafață sau într-un sistem de tuneluri nepresurizat. Chama se

trase într-o parte și lăsă inelul ca un coș de baschet al unui scanner eidetic să-i coboare peste craniu. Închise ochii, în timp ce vizualiza succesiunea de imagini a sfinxware-ului.

Ușa se deblocă imediat, cu trosnetul solid și liniștitor al unui pod mobil de castel, și se deschise încet.

— Bine ai venit în menajerie, spuse Chama.

Încăperea de dincolo de ușă era mai mare decât se așteptase Geoffrey – mult mai spațioasă decât sala seifurilor din Banca Central-Africană –, dar nici așa nu se apropia de capacitatea necesară unei grădini zoologice. Ochii lui avură nevoie de câteva momente pentru a se adapta la lumina ambientală redusă, o aură roșie slabă care radia de la marginile pardoselii. Pereții erau împărțiți de panouri rectangulare, situate câte două unul deasupra celuilalt, dar în rest nu puteau distinge decât cele mai schematice detalii. În capătul opus mai era o ușă, conturată cu roz pal luminos.

— Simt că-mi scapă ceva, spuse Geoffrey.

Sunday zâmbi:

— Cred c-ar fi cazul să-i arăți, Chama.

— Iartă-mă că te întreb, dar ești absolut sigură că putem avea încredere în el?

— E fratele meu.

Chama rosti o comandă. Ecranele cu polarizare deveniră transparente. Panourile dreptunghiulare de pe pereți erau, de fapt, geamuri. Dincolo de ele se aflau spații pline de vegetație.

Geoffrey se clătină pe picioare. Se observa limpede, chiar și de la prima vedere, că habitaturile erau diferite, în sensuri subtile – sau nu chiar atât de subtile. Unele erau inundate de lumină ecuatorială puternică – intensitatea soarelui de amiază peste savană. În altele domnea penumbra permanentă a pădurii de sub acoperământul dens al copacilor. Iar altele erau aride precum deșertul.

Se duse la cea mai apropiată pereche de ferestre. Erau dispuse una deasupra celeilalte, fără niciun semn că habitaturile ar fi fost în vreun fel interdependente.

— Nu cunosc atât de multă botanică pe cât ar trebui, spuse el privind uluitoarea abundență de plante înghesuite în fereastra de sus; frunzele lor măslinii erau diamantate cu stropi de rouă sau picături rămase de la o ploaie recentă; sub gravitația lunară, tensiunea de suprafață le dădea particulelor de lichid forme

emisferice aproape perfecte. Dar dacă în sala asta există atâta biodiversitate pe cât mi se pare mie, înseamnă că e o realizare uimitoare.

— Cultivăm plante în spațiu încă de pe vremea primelor stații spațiale, răspunse Chama. De la Saliut, Mir și I.S.S. Unele dintre genealogiile plantelor de-aici datează chiar de-atunci: familii cultivate de primii o mie de oameni care s-au aventurat în spațiu. *Mâinile lor le-au atins.*

O spunea de parcă ar fi vorbit despre niște relicve sacre, pipăite de sfinți.

— Dar activitatea a fost dintotdeauna, încă de la început, orientată către scopuri științifice și comerciale – mai întâi, pentru a explora efectele imponderabilității asupra mecanismelor de creștere, apoi spre a ne ajuta să înțelegem mai bine hidroponica, aeroponica și așa mai departe. După ce tehnicile ’ponice s-au maturizat îndeajuns, am încetat să mai aducem sortimente noi în spațiu. E prima oară când majoritatea acestor specii de plante s-au stabilizat în afara Pământului. Deosebirea este aceea că, aici, motivația nu e nici știința, nici comerțul, ci imperativul Panspermic.

— Aha, făcu Geoffrey cu o profundă senzație de prăbușire. Exact. Cred c-ar fi trebuit să mă aștept.

— Nu ești de acord? îl întrebă Chama.

— Să zicem că sunt mai mult decât oarecum sceptic.

— Ăsta-i stilul fratelui meu de a spune că te consideră nebun de legat, explică Sunday.

Geoffrey îi aruncă o privire exasperată:

— Mersi.

— Mai bine să dăm totul pe față, spuse sora lui.

— Întocmai, fu Chama de acord, destul de cordial. Deci, da – sunt Panspermian. Și Gleb este la fel. Și, da, credem în mișcare. Dar asta-i tot – o idee, un imperativ suprem. Nu e vorba de vreun cult fanatic.

Ușa din capătul opus al sălii se deschise, lăsând să între un nou personaj. Era mai scund și mai îndesat decât Chama și împingea un cărucior plin cu vase și containere de plastic multicolor.

— El e soțul meu, Gleb, spuse Chama. Gleb, avem musafiri! Sunday l-a adus pe fratele ei.

Gleb lăsă căruciorul lângă perete și veni spre ei, scoțându-și

mănușile și îndesându-și-le în buzunarele halatului de laborator lung și alb.

— Omul elefant?

— Omul elefant, confirmă Chama.

— E o mare plăcere, afirmă Gleb, întinzându-i mâna lui Geoffrey. Gleb Orezov. Ai văzut…

— Încă nu, îl întrerupse Chama. Tocmai i-am dat vestea cea proastă.

— Ce veste proastă?

— Că suntem nebuni de legat.

— Aha. Și cum a primit-o?

— Cam așa cum e primită de obicei.

Geoffrey îi strânse lui Gleb mâna. Și-ar fi putut câștiga existența sfărâmând diamante în pumn.

— O să treacă peste asta, până la urmă, spuse Gleb, privindu-l cu o atenție deosebită. Pari dezamăgit, Geoffrey. Nu la așa ceva te așteptai?

— Este o sală plină de plante, răspunse Geoffrey, nu grădina zoologică promisă.

Gleb era puțin mai vârstnic decât Chama – sau, cel puțin, arăta puțin mai vârstnic – cu trăsături din Asia Centrală. Rus, poate mongol. Avea părul negru și tuns foarte scurt, și era proaspăt bărbierit. Pe sub halatul alb de laborator, îi dădea lui Geoffrey impresia unei musculaturi compacte, ca a unui luptător.

— Ascultă, spuse el, tu ești cetățean al Uniunii Africane, iar U.A. Este o entitate transnațională membră a Națiunilor Unite de Suprafață. Asta înseamnă că privești lucrurile printr-un anumit… filtru ideologic, să zicem.

— Cred că pot vedea și dincolo de propaganda N.U.S., răspunse Geoffrey.

— Noi suntem Pani. Panii sunt finanțați de Națiunile Unite Acvatice, cum fără îndoială știi, iar N.U.A. Sunt mereu în conflict cu N.U.S. Așa merg lucrurile. Dar nu suntem în război și nu înseamnă că Panii ar urmări dominația globală, pe Pământ sau aici, pe Lună. Atâta doar că noi credem în anumite… valori neortodoxe.

Glasul lui Gleb, auzindu-se pe sub traducere, vorbea într-o limbă diferită de a lui Chama, sacadată și guturală, câtă vreme a celuilalt avea o intonație lirică și înaltă. Își ținea cuvântarea cu

brațele încrucișate pe piept și mușchii umflați sub materialul alb al mânecilor.

— Panii consideră că specia umană are o îndatorire, o obligație morală, de a ajuta proliferarea organismelor vii în spațiu. A tuturor organismelor vii, nu doar a celor câteva pe care întâmplător *dorim* să le luăm cu noi, fiindcă răspund cerințelor noastre imediate.

— Ne dăm toată silința, spuse Geoffrey. Suntem abia la început.

— Ăsta-i un punct de vedere, replică vesel Gleb. Mai ales când încerci să scapi de responsabilitate la nivel de specii.

— Merge foarte bine, remarcă Sunday.

— Într-adevăr, confirmă și Geoffrey. Sunt aici doar de cinci minute, și deja mă simt gata să fiu spânzurat, tras pe roată și ciopârțit pentru crimele mele la adresa biosferei.

— Chama și Gleb n-au nimic personal cu nimeni. Nu-i așa?

— Ba da, zâmbi Gleb, dar în cazul fratelui tău vom face o excepție.

— Câtă mărinimie din partea voastră, comentă Geoffrey.

— Aici avem o fereastră, spuse Chama. Specia umană se află în pragul unei veritabile transformări. Ar putea fi minunată: o explozie de viață și vitalitate, o *Eflorescență Verde,* ajungând până dincolo de Sistemul Solar, în spațiul interstelar. Suntem la un pas de a putea s-o facem. Dar, în același timp, am putea fi și la un pas de blocare, de pietrificare, chiar și de un soi de regres.

Geoffrey clătină din cap.

— De ce Dumnezeu am regresa, când am ajuns atât de departe?

— Fiindcă, în curând, nici nu va mai fi nevoie să fim aici, răspunse Geoffrey.

— Curând, foarte curând, continuă Chama, mașinile vor deveni destul de inteligente pentru a înlocui oamenii în tot Sistemul Solar. Odată ce se va întâmpla acest lucru, ce motiv vor mai avea oamenii să trăiască în spațiile astea reci și pustii, dacă în schimb pot veni aici prin ching?

— Mașinile gânditoare nu se vor ridica împotriva noastră, să ne zdrobească, preciză Gleb. Dar ne vor face să devenim delăsători, fără spirit de aventură, deloc dispuși să ne punem în pericol propriile trupuri, când mașinile o pot face în locul nostru.

Geoffrey începea să-și dorească să fi rămas în parc, printre

tarabele de îngheţată şi luptele între zmee.

— Nu văd ce-ar avea maşinile de-a face cu toate astea, spuse el, arătând spre incintele cu panouri de sticlă.

— Ar avea enorm de-a face, replică Gleb. Fiindcă de aici începe totul.

Geoffrey privi în fereastra de jos a celei mai apropiate perechi. Era un soi de tablou al unui iaz stâncos, cu plante scunde şi apă ce bolborosea.

— Câte specii de plante aţi adus aici? întrebă el.

— Vii şi în curs de reproducere, cam opt sute, răspunse Chama. În criosuspensie, sau ca modele genetice, încă şaisprezece mii. Şi mai avem şi altele.

— Dumnezeule, aici e ceva viu! observă el, punându-şi degetul pe geam. Vreau să zic, ceva care se mişcă. În apă.

— O ţestoasă de apă dulce, confirmă Gleb, pe un ton plictisit. Cu broaştele-ţestoase e simplu. Dacă n-am fi putut face nimic, mă lăsam păgubaş.

— Arată-i şi restul, îi ceru Sunday.

Gleb se duse la o altă fereastră, cu câteva compartimente mai încolo.

— Vino aici, îl chemă el pe Geoffrey, bătând cu degetul său gros în sticlă.

Partea vizibilă a habitatului – căci era clar că se întindea pe o suprafaţă mult mai largă – consta într-un cerc de pământ gol, prăfos, mărginit cu ierburi înalte, gălbui ca grâul. Deasupra lor se ridica o perdea parcă smălţuită cu albastru, proiectată astfel încât să arate la fel de convingătoare şi îndepărtată ca un cer veritabil. În timp ce Geoffrey venea lângă Gleb, acesta continua să ciocănească în geam cu degetul. Avea unghii foarte închise la culoare, lăcuite într-o nuanţă de verde aproape neagră. Geoffrey ajunse tocmai la timp ca să vadă ierburile unduindu-se şi despărţindu-se pentru a lăsa să apară un animal de mărimea unui iepure.

Era un rinocer cenuşiu ca un crucişător, mare cât o pisică domestică. Nu era pui. Proporţiile şi atitudinea lui, din câte-şi putea da Geoffrey seama – luând în calcul şi mişcarea în salturi care era o consecinţă inevitabilă a gravitaţiei lunare –, erau întru totul cele ale unui animal adult.

Întâmplător, numai, era destul de mic ca să încapă într-o servietă.

Tocmai se convingea de corectitudinea aprecierii sale, când doi pui autentici săriră din spatele animalului care se dovedea astfel ca fiind mama lor. Aveau mărimea unor șobolani, dar mergeau pe niște picioare absurd de groase și musculoase, cu pielea zbârcită. Erau la fel de mici și precis formați ca niște jucării de baie modelate din plastic gri.

Râse, uimit de ceea ce vedea.

— Esențială e încărcătura de resurse, spuse Chama, venind și el lângă fereastră. Nu avem mijloacele pentru a ține în viață specimene adulte în mărime naturală.

Își dădu la o parte o șuviță de păr de pe obraz, înainte de a continua:

— Noroc că – pentru moment, cel puțin – nu e nevoie. Natura ne-a oferit deja un mecanism de miniaturizare gata realizat.

— Nanism filetic, spuse Geoffrey.

— Da. Aproape copilărește de ușor să-l obținem la mamifere și reptile.

Chama avea dreptate. Nanismul insular apărea adesea când o specie anterioară se diviza în subpopulații izolate, pe insule. Specierea allopatrică și nanismul care decurgea de aici se produseseră în repetate rânduri de-a lungul evoluției, de la allozaurii pitici până la *Homo floresiensis* – hominizii din Indonezia. Li se întâmpla chiar și copacilor. Era o reacție codificată genetic față de stresul ambiental, o modalitate de a permite unei populații să supraviețuiască prin perioade dificile.

— Aceleași mecanisme vor asista tranziția vieții animale prin strâmtori dificile, în primele stadii ale Eflorescenței Verzi, declară Gleb. Tot ce-am făcut noi a fost să stimulăm puțin mecanismul existent, pentru a produce un nanism extrem. E ca și cum natura ar fi anticipat această adaptare viitoare pentru supraviețuire.

Pentru Geoffrey, „să stimulăm puțin” suna ca o aserțiune mai mult decât modestă, date fiind proporțiile de jucării ale rinocerilor. Dar nu-i era deloc greu să creadă că Chama și Gleb nu avuseseră de intervenit genetic la un nivel prea profund ca să reușească. Cu siguranță, nu exista niciun indiciu că animalele pitice ar fi fost traumatizate în vreun fel de pe urma condițiilor lor de viață, judecând după felul cum adulmecau încântate și se foiau prin tot locul, puii înghiontindu-se în joacă.

Gleb își adusese iar căruciorul, scosese niște hrană granulară

dintr-un container, iar acum o presăra în incintă, printr-o deschizătură de deasupra ferestrei. Probabil rinocerii pitici îi luaseră ciocănitul cu degetul în geam ca pe un semn că se apropia cina.

— Este o… soluție ingenioasă a problemei, spuse Geoffrey.

— Te cam tulbură, observă Chama.

— Mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să țineți organismele astea la gheață, până aveați mijloace ca să le creșteți în mărime naturală.

— Chiar dacă însemna să așteptăm zeci de ani?

— Eflorescența Verde nu pare un plan pe termen scurt.

I se părea ciudat să vorbească el însuși despre Eflorescență, ca și cum pronunțându-i numele i-ar fi acordat acțiunii o oarecare legitimitate, ba chiar și o aprobare tacită. Încă nu se hotărâse dacă nu cumva era vreun soi de eco-fascism mizantropic. Trebuia să știe mult mai mult înainte de a se decide.

— Aceste animale nu știu că sunt pitice, răspunse Gleb destul de răbdător. La nivel neurologic și comportamental nu există niciun semn de dezvoltare defectuoasă. Există o redundanță enormă în țesuturile cerebrale – motiv pentru care păsările sunt cel puțin la fel de bune ca primatele la rezolvarea problemelor, chiar și ținând seama de imensa disparitate a volumului cranian. Prin urmare, nu avem de ce să ne facem niciun fel de reproșuri de natură etică. Chama și cu mine nici n-am concepe să cauzăm nefericire numai pentru a servi vreun obiectiv utopic îndepărtat.

— Arată într-adevăr destul de fericite, recunoscu Geoffrey.

— Nu negăm că încă mai sunt de învins anumite dificultăți la unele dintre celelalte specii.

În capul lui Geoffrey se produse un declic amenințător.

— Dacă puteți face rinoceri, înseamnă că puteți face și mamuți și elefanți. A trecut un timp, dar îmi amintesc ceva despre populațiile pitice din cadrul acelor specii: elefanții cretani, mamuții din Insulele Mării Bering…

— Putem face *Proboscidea,* spuse Chama, și le-am și făcut. Dar există complicații.

Îi conduse pe Geoffrey și Sunday la o fereastră mai îndepărtată. Geoffrey simți un gol în stomac…

— Nu sunt sigur că e-n regulă.

Gleb pornise din nou cu căruciorul.

— Oricând e loc de îmbunătățiri. Dar asta nu înseamnă ca elefanții să fie puși la congelat sau eutanasiați.

În comparație cu habitatul rinocerilor, aici iarba era mai scundă, mai aspră, uscată și îngălbenită ca Serengeti înaintea ploilor scurte. La o oarecare distanță se afla o adăpătoare, din care mai rămăsese doar o adâncitură noroioasă. Pe cealaltă parte a gropii stăteau trei elefanți pitici, strânși laolaltă ca o masă cubistă cu mai multe capete și picioare. Aveau mărimea unor iezi, cu trupurile cenușii pătate de noroi uscat, ca pentru camuflaj.

— Spuneți-mi cum s-au născut elefanții ăștia, ceru Geoffrey.

— Din utere artificiale, aici, în Zona Descrutinizată, răspunse Gleb. Ovulele fertilizate au fost importate, transportate *în vivo,* în gazde umane. Chama și cu mine am adus amândoi ovule și amândoi am avut probleme cu autoritățile lunare indiene și chineze, la un moment sau altul.

— Totuși, pentru o populație viabilă, ați avea nevoie de sute, de mii chiar…

Chama dădu din cap.

— Avem câteva sute. Până acum, însă, n-am lăsat să se nască decât acești trei elefanți.

— Numai ăștia trei?

— Atâția cât pot trăi rezonabil în habitat, explică Chama.

Geoffrey fusese neliniștit în legătură cu rinocerii. Acum, dezgustul i se accentuă, devenind o repulsie cu țintă precisă.

— Nu e bine. Oricare-ar fi obiectivele voastre, nu le puteți face așa ceva animalelor ăstora.

— Geoffrey… începu Sunday.

N-o luă în seamă.

— Elefanții nu se nasc în vid: se nasc într-o societate complexă, cu o puternică ierarhie maternă, care-i crește și-i educă. Un clan de elefanți poate conține de la treizeci până la o sută de indivizi și mai există și legături strânse între clanuri. Ceea ce faceți voi aici e același lucru ca și cum ați pune bebeluși umani în cuburi de izolare!

Sunday îi pusese mâna pe braț. Îl strânse și mai tare.

— Sunt și ei conștienți de problemele astea, frate.

Chama, însă, nu părea deloc ofensat de izbucnirea lui Geoffrey.

— Din momentul când au fost concepute aceste habitaturi,

am știut că elefanții ar avea nevoie de familii înlocuitoare pentru a le oferi un context de dezvoltare. Așa că am căutat cel mai potrivit mod de la li le oferi.

De pe vremea când erau embrioni, aceste animale au crescut cu neuroaparatură în capete. Asta n-ar trebui să te îngrozească, așa-i?

— Nu neapărat, dar depinde ce faceți cu aparatele alea, răspunse Geoffrey.

— Elefanții de-aici au nevoie de un context de socializare, detalie Gleb. Prin urmare, li-l furnizăm. Neuroaparatura le creează în minte halucinații, prin activarea directă a modulelor vizuale, auditive și olfactive. Creăm plăsmuiri – cu alte cuvinte, o turmă fantomă – pentru a le oferi stimulente și îndrumări. Elefanții se mișcă într-o realitate augmentată, la fel ca noi când facem ching.

— Diferența e că noi știm că plăsmuirile nu sunt decât simple plăsmuiri. Elefanții nu au un aparat cognitiv destul de puternic pentru a înțelege această deosebire.

— Dacă-l aveau, plăsmuirile și-ar fi pierdut orice sens, preciză Chama.

— Sunt generate de computer, dar au la bază observarea dinamicii sociale din turmele reale, milioane și milioane de ore, adăugă Gleb. Aceeași bază de date ne asigură că reacțiile piticilor corespund întru totul cu ceea ce-ar fi fost de așteptat, dacă plăsmuirile erau reale. Nu sunt ființe handicapate din punctul de vedere al dezvoltării.

— Ei, dacă vă mulțumiți cu atât…

— N-am spus că am fi atins perfecțiunea, îl întrerupse Gleb.

— Plăsmuirile generate pe computer pot oferi un soi de sistem referențial stabilizator, consimți Geoffrey, alegându-și cuvintele cu o precizie de echilibrist, dar elefanții sunt ființe individuale. Au amintiri, emoții. Nu pot fi modelați de un software fără minte. Poate că piticii ăștia nu vor ajunge niște monștri… dar nici nu vor deveni elefanți pe deplin socializați.

— Într-adevăr, aprobă Chama. Dar ai putea să ne ajuți și tu în privința asta.

— Să vă ajut? Sunt la un pas de a vă cere extrădarea pentru biocrime privind Programul Unu!

— Suntem la curent cu munca ta, spuse Gleb. Ți-am citit articolele. Unele dintre ele sunt foarte bune.

Așteptă o secundă pentru ca vorbele lui precis calculate să-și facă efectul înainte de a continua:

— Știm ce-ai făcut cu turmele din Amboseli.

— Dacă-mi cunoașteți activitatea, ar fi trebuit să știți că nimic din toate astea n-o să mă încânte…

— Am mai văzut și că ne-ai putea oferi o soluție, adăugă Chama.

Geoffrey își agăță un deget de curea.

— Sunt fascinat să aud.

— Știm despre matriarha ta, Matilda – am urmărit-o printr-un ching pasiv. E magnifică. Și ea are neuroaparatură la fel ca majoritatea elefanților tăi.

— Doar ca instrument de monitorizare, nimic altceva.

— Dar aceeași neuroaparatură, cu câteva resetări ale configurației, poate oferi un layer de augmentare.

— Nu sunt sigur unde vreți să ajungeți cu asta.

În realitate, înțelegea mai limpede decât îi convenea să recunoască, chiar și în sinea lui.

— Acești elefanți pitici interacționează deja cu halucinațiile, continuă Gleb. În loc de a fi niște ficțiuni generate pe computer, de ce n-ar putea să fie plăsmuiri ching ale Matildei și ale clanului ei? Nu există niciun motiv pentru care Matilda și ceilalți elefanți să nu-i poată percepe pe piticii lunari ca fiind prezenți fizic în bazin, ca o altă familie sau un grup de orfani care au nevoie de adopțiune. Pe același principiu, piticii lunari ar putea trece prin interacțiuni în timp real cu elefanții autentici din Amboseli, ca și cum aceia s-ar afla aici, pe Lună.

Geoffrey și-a dat seama că nu era nevoie să se gândească la implicațiile tehnice. Era clar că Chama și Gleb luaseră în considerare toate posibilitățile. Clătină din cap cu tristețe:

— Chiar dacă s-ar putea face… n-ar merge. Elefanții mei n-au întâlnit niciodată pitici și nici ai voștri n-au văzut niciodată adulți complet maturizați. N-ar ști ce să creadă unii despre alții.

— Diferența de mărime nu contează, răspunse Chama. Poate fi eliminată prin ching, împreună cu deosebirile morfologice dintre cele două populații. Fiecare grup l-ar percepe pe celălalt ca fiind absolut normal. Se poate face, Geoffrey. E *mai mult* decât banal.

— Îmi pare rău, nu se lăsă Geoffrey. Am avut nevoie de ani și ani ca să stabilesc o legătură bazată pe încredere cu Matilda și

familia ei. N-o pot trăda manipulându-le experiența fundamentală a realității.

Chama, însă, nu voia să cedeze.

— Din punctul de vedere al Matildei – din punctul de vedere al întregii sale familii – n-ar fi decât un detaliu minor în tot ansamblul lucrurilor. Trei elefanți noi, atâta tot. Orfanii sunt tot timpul adoptați de familii, nu?

— Uneori, mai sunt și lăsați să moară.

— Dar se întâmplă. Nu e un lucru straniu și necunoscut, după standardele elefanților, aminti Gleb. Între timp, toate celelalte interacțiuni complexe ale turmei s-ar desfășura absolut normal. Pentru orfani, însă, ar fi un câștig incalculabil. După ce au crescut într-un sistem de referință stabilizator, ar ajunge apoi în situația de a fi mentorii unei a doua generații de pitici lunari, până la maturitate. Nu peste mult, am avea baza unei societăți elefantine complet independente, cu perpetuare proprie, aici, pe Lună.

— Ajutându-ne, adăugă Chama, ai putea participa la o acțiune eroică.

— Eflorescența Verde?

— Las-o pe-aia, pentru moment, făcu Gleb un gest cu mâna. Gândește-te doar la acești elefanți și la ceea ce-ar putea să se întâmple cu ei. Ce minuni! Ce companie!

— Companie? repetă Geoffrey, străduindu-se să nu se strâmbe. Da’ ce, sunt animale de companie?

Chama clătină din cap.

— Ca egali cognitivi. Gândește-te la toate crimele pe care le-am comis împotriva speciei lor de-a lungul secolelor sângeroase. Atrocitățile, nedreptățile... Carnajele și cruzimile... Iar acum, gândește că în schimb le dăruim stelele.

— Ca ce? Ca o recompensă?

— N-ar reuși nici pe departe să compenseze toate relele pe care li le-am făcut, recunoscu Chama.

Apoi, în glas i se strecură o undă de blândețe:

— Dar tot ar fi ceva.

Vechiul local, văzu Sunday cu ușurare, nu era atât de plin pe cât se temuse.

— Găsim o masă în modulul japonez? E vreo șansă? întrebă ea, în timp ce se opreau în interiorul unghiular, alburiu, nu

tocmai curat, al Stației Spațiale Internaționale.

— Veniți după mine, îi răspunse un angajat în costum albastru, având brodate pe umeri emblemele multor agenții spațiale aproape căzute în uitare.

Sunday fusese cu ideea să se reîntâlnească iar cu toții, inclusiv Chama și Gleb, când terminau munca pe ziua aceea. Cei doi zoologi puteau fi copleșitori, până când îți formai suficientă toleranță la expunere. Sunday depășise acest nivel cu ani în urmă: cele mai neînfrânate excese ale idealismului lor entuziast treceau acum prin ea ca un flux de neutrino.

Și-n plus, cam era timpul să-i mai dea lui Geoffrey o veste: familia Akinya era deja implicată.

— Deci, începu ea, când își primiră primul rând de băuturi, cum ți s-au părut Chama și Gleb?

— Au realizat multe, răspunse Geoffrey. Nu sunt neapărat de acord cu toate, dar nu pot nega câtă osteneală și-au dat, nici riscurile pe care și le-au asumat.

— Dar tot ai îndoieli privind toată povestea asta cu Panspermia, interveni Jitendra, cu o halbă uriașă de bere în mână.

— Nu prea le am pe astea cu cultele și cultiștii, recunosc…

— Ascultă, reluă Sunday, există ceva ce-ar putea pune lucrurile într-o lumină diferită. Îți convine sau nu, suntem deja implicați și noi.

— Care „noi”?

— Noi. Familia. Vorbesc acum despre niște fapte din trecut, dar ăsta-i adevărul. Ai auzit de o femeie numită Lin Wei?

Geoffrey nu făcu niciun efort vizibil de a-și scormoni memoria.

— N-aș putea spune.

— E Prima Pan, cea care a lansat toată mișcarea cu ani în urmă. Pe-atunci, existau mulți gânditori radicali. Extropieni. Transumaniști. Prolongevivi. Ceasul Lungului Prezent. Societatea Marțiană. Și zeci de alți susținători ai spațiului, fără prea multe argumente – la prima vedere – cu care să fii de acord. Totuși, Lin Wei a reușit să-i facă pe toți s-o asculte, pentru a se înțelege asupra unui obiectiv comun. Unii au zis nu, mulțumesc, și și-au văzut de ale lor. Cu alții, însă, Lin Wei a găsit puncte comune, obiective împărtășite. Era foarte charismatică. De-aici au luat naștere Inițiativa Panspermiană și baza pentru N.U.A.

Geoffrey afișă un zâmbet drăguț:

— Iar ideea este...?

— Lin Wei și Eunice erau cele mai bune prietene. Asta-i toată ideea.

— Aha...

— Eunice n-a fost niciodată Panspermiană, sau nu la nivel formal, dar conexiunile s-au simțit în toată cariera ei. Panii au susținut masiv un proiect numit Ocular.

Luă o sorbitură din vin.

— Ai auzit de el?

— Amintește-mi.

— Ocular a fost primul pas spre colonizarea exoplanetară. Un telescop destul de mare ca să distingă detaliile de suprafață ale unei eventuale planete de tip terestru din afara sistemului nostru solar. Ei bine, și chiar l-au construit. Sau, mă rog, aproape... Proiectul s-a destrămat pe la jumătate și așa a început marea despărțire dintre Lin și Eunice.

Interesul lui Geoffrey părea să se înviorеze.

— Ce s-a întâmplat?

— E greu de spus, altceva decât că era ceva în legătură cu Mercur. Acolo asamblau piesele telescopului și le lansau în spațiu. Noi ajutam cu transportul materialelor și cu know-how-ul. Nu gratis, oricum: or fi fost Eunice și Lin amice, dar aici era vorba de afaceri. Panii, însă, nu ne plăteau în mod direct. În schimbul serviciilor noastre, familia Akinya și-a lansat prima antrepriză de afaceri pe Mercur.

— Ce fel de antrepriză?

— Aici începe să se încurce treaba. Deși fac parte din familie, nici chiar *eu* nu pot înțelege până la capăt ce n-a mers.

Fu nevoită să coboare tonul: era o reacție fără rost, dar inevitabilă.

— Am construit acolo o instalație, ca să ne conectăm la aceeași rețea de energie solară pe care o foloseau Panii, pentru uzina lor de asamblare și lansare a Ocularului. Ce făceam noi în unitatea noastră... ei bine, nu-i prea ușor de spus. Varianta oficială era cercetarea în domeniul fizicii, ceea ce avea sens deplin: eram implicați în conceperea sistemelor de propulsie și, ca să faci ceva care să merite, în sensul ăsta, ai nevoie de multă energie. Se pare, însă, că nu era decât un paravan.

— Mi-aș dori ca și familia mea să fie măcar pe jumătate la fel de interesantă, spuse Jitendra; adusese pietricelele de plastic cu

el și le tot plimba prin jurul cercului umed lăsat de halbă, în diverse configurații criptice.

— Crede-mă, spuse Sunday, nimeni n-are nevoie de o familie așa de interesantă ca a noastră.

— Un paravan? reveni Geoffrey la subiect. Pentru ce anume?

— Pentru mașini rele. Artilecte. Ca aia care mi s-a băgat mie-n cap când am căzut în groapă. Nu s-a dovedit nimic, dar se pare că ne foloseam mijloacele și resursele ca să transportăm artilecte de contrabandă pe Mercur, pe sub nasul autorităților, în scopul ingineriei inverse și al duplicării. Ca să ne asigurăm că eram cu câțiva pași mai înainte, dacă și când cei de la Gearhead slăbeau restricțiile privind cercetările asupra inteligenței artificiale.

Fratele ei își frecă bărbia cu un deget.

— Cât de multe din toate astea sunt deducții?

— Lin Wei avea propriile ei suspiciuni, așa că a lansat niște operațiuni de spionaj împotriva noastră. A trimis spioni industriali în organizație și a aflat despre cercetările pentru artilecte. De-aici au început resentimentele: nu numai că mințiserăm în legătură cu intențiile noastre, dar mai și construiam mașini gânditoare. Inutil de spus, Lin Wei a luat-o ca pe o insultă personală foarte gravă, cum și era de așteptat: o trădare a prieteniei și încrederii de-o viață. Între timp, cei de la Gearhead își desfășuraseră propriile investigații. S-au concentrat asupra planetei Mercur, urmărind să facă o inspecție forțată.

— Și ce s-a întâmplat?

— Până au intrat ei în unitate, fusese răvășită toată. Sabotaj deliberat, pentru a ascunde orice dovezi. A ieșit un mare scandal la vremea respectivă: am avut de suferit și noi, și Panii, dar ne-am revenit și unii, și alții. Odată cu ruperea relațiilor dintre familia Akinya și Pani, proiectul a rămas finalizat doar pe jumătate.

Arătă vag cu capul spre tavan, deasupra căruia se întindeau roca-mamă lunară și, mai sus, vidul cosmic.

— E tot acolo, recoltează date, dar nu la un nivel așa de extensiv pe cât se plănuise.

— Și morala poveștii? întrebă Geoffrey.

— Doar că deja suntem în aceeași oală cu Panii, frate. N-o mai fi subiectul favorit de discuție al nimănui, dar istoria nu se poate

șterge.

— Indiferent ce punea la cale Eunice, n-are nicio legătură cu mine sau cu elefanții mei.

— Nu, dar ar putea să aibă legătură cu *mine.* Poate că știu despre Eunice unele lucruri pe care din altă parte nu le pot afla.

În ochii lui Geoffrey se ivi înțelegerea.

— Deci de-asta trebuie să luăm masa cu Chama și Gleb.

Sunday își stăpâni exasperarea. Îi cerea atât de puțin lui Geoffrey... De ce măcar o dată în viață nu se putea gândi la imaginea de ansamblu?

— Sunt doar niște jucători mărunți, frate. Nu au cheile tuturor secretelor Panspermiene. Dar, dacă-i ajutăm, poate conving și ei pe cineva să ne ajute. Cu titlu de reciprocitate.

— Vizita aia la grădina zoologică n-a avut loc după un impuls de moment, așa-i?

Sunday observă că Chama și Gleb tocmai erau conduși spre masă, aplecându-se pe sub barele joase și dulapurile de scule prinse pe tavan, a cărui suprafață avusese cândva altă întrebuințare pe S.S.I. Ea și Jitendra se traseră mai încolo, ca să le facă loc zoologilor.

Chama se întinse spre Geoffrey, dându-i mâna.

— Mă bucur să te revăd! spuse el, cu un zâmbet larg.

În timp ce-i strângea mâna, Geoffrey răspunse, mai indiferent:

— Asemenea.

Gleb nu mai avea pe el halatul de laborator, iar Chama își scosese din buzunarele vestei obiectele cele mai voluminoase. În rest, nu se schimbaseră prea mult după întâlnirea de la grădina zoologică.

— Deci, Jitendra, spuse veselă Sunday, în timp ce Chama și Gleb își îngropau fețele în lista băuturilor, vreo veste în legătură cu Eunice?

— Sunday... începu Geoffrey.

Îl privi nedumerită:

— Ce?

— Nu sunt sigur că ăsta-i un subiect pe care să-l discutăm în public.

— Chama și Gleb ne-au încredințat deja multe aspecte ale muncii lor, replică Sunday. Putem măcar să le facem aceeași favoare, nu crezi?

— În regulă, răspunse Geoffrey, aruncându-i o privire care-i exprima foarte clar părerea.

Chama se uită la ei:

— Nu vrem să cauzăm niciun moment penibil.

— Fratele meu se referă la niște probleme de familie, nu la un secret de stat, îi spuse Sunday. Și cred că nu se va întâmpla nimic rău, dacă știți și voi.

Jitendra zâmbi cam încurcat.

— S-ar putea să am ceva. Posibil… În lipsa voastră, m-am hotărât să adulmec puțin prin Pitagora, să văd ce se poate găsi. Rezoluția ching nu e ideală. Prin partea aia a Lunii nu sunt destui ochi publici ca să creeze o acoperire fără cusur. Ceea ce ar cam fi o problemă, dacă încerci să faci pe detectivul amator…

— Nu încercăm, declară ferm Geoffrey.

— Este, totuși, încurajator într-un alt sens, continuă Jitendra, căci confirmă ceea ce am bănuit tot timpul: orice urme ar fi lăsat acolo Eunice în 2059, cu siguranță n-au fost deranjate între timp, zâmbi el radios, delicios de încântat de propria-i iscusință. Sau, mă rog… poate nu, poate da…

Dădu la o parte condimentele, adună pietricelele colorate într-o grămăjoară și descrise o imagine rectangulară pe masă. Reprezenta întinderea de pulbere aspră, cenușiu-argintie, a solului lunar cufundat în umbră, de la latitudini înalte. Caroiată și adnotată cu coordonate, imaginea trebuie să fi fost făcută de pe un satelit.

— Un plan apropiat cu interiorul craterului Pitagora, datat cam acum opt săptămâni, spuse el. Destul de recent pentru scopurile noastre.

— Ai găsit punctul de impact? se interesă Sunday.

— Mai mult decât atât, își înlănțui Jitendra degetele, trosnindu-și-le. Stați să vă fac un zoom.

— Punctul cărui impact? vru să știe Gleb.

— Eunice a aselenizat – sau s-a prăbușit – în craterul ăsta acum o sută trei ani, îl informă Sunday. Se pare că ne-a lăsat ceva în legătură cu acel incident.

Dreptunghiul rămase la fel de mare, dar imaginea se apropie, pentru a dezvălui steaua alburie, cu multe brațe – nu era tocmai un crater, arătând mai degrabă ca o stropitură înghețată – unde ceva căzuse pe suprafața lunară. Steaua era alungită și asimetrică, sugerând că impactul se produsese pe o direcție

oblică. Într-o parte exista o pată mai mică, semn că obiectul ricoșase o dată, înainte de a se opri.

— Arată rău, dar știm că a fost un impact din care se putea supraviețui, spuse Jitendra.

— Totuși, nici urmă de navă, observă Geoffrey, devenind curios fără să vrea, deși cam fără tragere de inimă. Ești sigur că ăsta-i locul?

— Altul nu se potrivește. Nava nu mai e acolo fiindcă a fost ridicată de echipa indiană de recuperare.

Jitendra transfocă și mai mult, indicând ceva cu vârful degetului pe tăblia mesei:

— Aveau propria lor navă. Aici s-a depus pe sol, aselenizând, iar astea sunt urmele lor de picioare și rover, străbătând tot craterul lui Eunice, la fel de proaspete și acum ca atunci. Asta-i tot, însă. De-un secol n-a mai trecut nimeni pe-acolo.

— Și lungul drum al lui Eunice spre ieșire? întrebă Sunday.

— O putem urmări până în afara craterului. Urmele ei de pași sunt singurele din Pitagora.

Imaginea glisă la dreapta, spre est. Acum Sunday distingea clar urmele, care mergeau în linie dreaptă, doar cu mici ocoluri pentru a evita obstacolele. Era un mesaj lung și monoton în alfabetul Morse: șiruri de linii, în locurile unde picioarele îi alunecaseră, intercalate cu succesiuni de puncte, pe unde pășise normal. Când Jitendra transfocă înapoi, micșorând urmele până nu se mai distinseră decât ca niște zgârieturi abia vizibile, Sunday își dădu seama ce distanță uriașă fusese nevoită Eunice să străbată.

O prezență omenească măruntă, un săculeț de aer și căldură, pierdut în imensitatea aridă a peisajului lunar, ca un gândăcel traversând o autostradă.

— Putem merge pe urmele astea spre peretele craterului, peste el și în afară, până unde s-a întâlnit cu grupul de salvatori chinezi, explică Jitendra. Se mai distinge și acum locul unde au întors roverul, pornind înapoi, cu Eunice la bord. Toate se leagă.

Sunday expiră.

— O.K. Deci povestea ei se verifică. Asta-i tot ce-ai aflat?

— Există o *mică* ciudățenie...

Jitendra lăsă imaginea să se deruleze și transfocă din nou înainte, spre șirul de urme.

— Aici, suntem la treizeci de kilometri și ceva de locul

impactului. Și deodată… ia uitați-vă!

— A, da, făcu Chama.

La nord de umbre – poate pe la vreo sută de metri – se distingea o zonă de sol spulberat, unde coborâse o navă. Sunday putea să vadă clar urma cruciformă a picioarelor de aselenizare.

Se observau și urme de pași – două rânduri, mergând de la navă la primul șir de pași și înapoi. Nu era nevoie de un criminalist expert ca să remarce că spațiile dintre urme erau similare, poate chiar identice, cu cele ale lui Eunice.

În locul unde noile urme le intersectau pe cele vechi, solul era răscolit. Pe o porțiune de vreo cinci metri, urmele inițiale ale lui Eunice se ștterseseră.

— S-a întors, comentă Sunday. Ce chestie! Chiar s-a dus din nou acolo.

Jitendra dădu din cap.

— Așa se pare. *După* ce o salvaseră chinezii – și s-ar putea să fi trecut săptămâni, luni, ani de zile, cine naiba să știe? — a revenit în același loc și a făcut ceva.

— Pare să fi săpat, spuse Gleb. Fie ca să ia ceva ce îngropase acolo data trecută, fie ca să îngroape ceva nou. Poți să cauți înapoi după niște imagini mai vechi?

— Gleb are dreptate, confirmă Sunday. Dacă găsim o vedere luată după salvare, dar înainte de apariția noilor urme, ne va ajuta să îngustăm aria.

— Caut, răspunse Jitendra. Dar sunt și foarte atent. Nu vreau să-mi las amprentele slinoase peste tot pe-un traul de imagini.

— Nimeni nu mai urmează direcția asta, spuse Geoffrey. Sau, cel puțin, nimeni n-a făcut-o până când sora mea a început să dea din gură spre oricine era dispus s-o asculte.

— Ceea ce trebuie să facem e să ne ducem acolo, replică Sunday, să vedem ce e în sol.

— Poate fi puțin cam problematic, zise Jitendra. Acum, Pitagora e sub Administrația Lunară Chineză. Cu Zidul Fantomă nu te-ncurci.

— Atunci, bine că n-o s-o facem, comentă Geoffrey.

— Nu ești nici măcar pe departe curios? îl întrebă Sunday.

— Sunt doar supoziții, bazate pe câteva mâzgăleli.

— Am afla sigur, dacă am merge acolo, insistă ea. Luăm cu noi două cazmale, poate închiriem și un excavator. Cât timp

credeți că ne-ar lua?

— Cu chinezii suflându-ne în ceafă, curioși ce căutăm? Cam cât crezi c-ar trece până să ajungă vestea și la verii noștri?

— O treabă ca asta nu se face mergând pe canalele oficiale, sublinie Jitendra.

— Am o propunere, interveni Chama.

Își privi soțul, iar Gleb dădu ușor din cap, a încurajare. Tocmai atunci sosiră băuturile. Chama sorbi o înghițitură înainte de a continua:

— Orice s-ar întâmpla, va fi un posibil scenariu de tip arestare-și-detenție implicându-i pe bunii noștri prieteni, chinezii. Și-acum, deși niciunul dintre noi nu s-ar repezi spre așa ceva, nu se prea poate spune că n-avem deloc experiență în domeniu.

— Asta nu înseamnă că data viitoare o să vă dea drumul, spuse Geoffrey.

— Nu facem trafic sau altceva asemănător, spuse și Gleb. Doar niște săpături pe sol chinez: nu-i tocmai crima secolului, așa-i? Inițiativa nu e lipsită de influență în cercurile chinezești, iar voi o aveți în colțul vostru pe June Wing. Cu vorbele potrivite și persuasiunea adecvată, vom circula din nou pe stradă destul de curând.

— Sau nu, se încăpățână Geoffrey.

— Ne asumăm riscul.

Chama se aplecă înainte, cu coatele pe masă.

— Voi aflați ce se ascunde în solul ăla. În schimb, o să vă obținem și noi ceva. Cum ți se pare, omule elefant?

Geoffrey clătină din cap.

— Am mai vorbit despre asta. Nu mă amestec.

— Tot ce-am dori în schimb, spuse Gleb, este să-ți oferim șansa de a-i ajuta pe piticii noștri.

— Sunt deja șantajat emoțional de familia mea. Mulțumesc, n-am nevoie de încă o doză.

— Hai că nu-i mare lucru ce-ți cerem, insistă Chama pe un ton rezonabil.

Mai sorbi un deget de bere și se șterse de spumă cu dosul mâinii.

— Toate riscurile sunt de partea noastră. Despre implicarea ta nu e nevoie să mai afle nimeni.

— Mai rămâne, totuși, mica problemă a omisiunii etice, spuse

Geoffrey.

— Hai, mai dă-o-n mă-sa, făcu Gleb. Pentru început, ar trebui să se afle despre existența piticilor, iar noi nu suntem gata să ieșim în public.

Geoffrey păru mai ușurat, ca și cum ar fi găsit în fine o obiecție irefutabilă.

— Atunci, nu se poate merge mai departe. Chiar dacă am face neuroaparatura să comunice, cineva, undeva, va dori să știe de ce are loc un asemenea trafic ching între elefanții mei și Zona Descrutinizată.

— Pe-asta o putem rezolva, răspunse Chama. Inițiativa are deja destule căi de comunicare în surplus între Pământ și Lună. Nu e infailibil, desigur, dar nici de lepădat.

— Va trebui să munciți destul de greu ca să găsiți o idee care lor nu le-a venit deja, spuse Sunday.

— Pe lângă faptul că, dacă iau parte la treaba asta, devin și eu un infractor.

— Nu e nevoie să știe nimeni, i-o întoarse Gleb. Oricum, la nivel de ansamblu, ai deține în continuare avantajul moral, nu? Ți s-a prezentat o situație, doar, un *fait accompli,* pe care ai acceptat să-l îmbunătățești.

Își privi soțul, spunându-i ceva ce nu se auzi în căști: era într-o limbă sau un dialect prea obscur pentru traducere.

— Sunt sigur că pot surveni și stimulente financiare, zise Chama după câteva clipe de gândire. Nu promit nimic, dar… n-ar fi exclus. Acum te bazezi pe donații din partea familiei tale, nu?

— Fondurile mele provin din mai multe surse, replică Geoffrey, privind-o încruntat pe Sunday.

Chama ridică din umeri.

— Sunt sigur, totuși, că mai multă autonomie ar fi oricând bine-venită.

Profitând de ocazie, Sunday interveni:

— Până ne stabilim termenii, aș vrea să am puțin acces la arhivele voastre.

— Ce anume te interesează? vru să știe Chama.

Sunday ezită înainte de a răspunde:

— Bunica mea a cunoscut-o pe fondatoarea voastră, Lin Wei. Au învățat la aceeași școală, în fosta Tanzanie independentă, dinaintea Federației. Uite…

Și eliberă un spațiu pe masă pentru a-și afișa propria imagine, care reprezenta două fete de aceeași vârstă. Una era Eunice Akinya. Cealaltă, Lin Wei.

Lin Wei purta o rochie roșie, ciorapi albi și pantofi negri.

Sunday își privi fratele și dădu o dată din cap. După expresia din ochii ei, era clar că și ea făcuse legătura cu fata cea misterioasă de la ceremonia funerară, necunoscuta cu conexiunea ching imposibil de rezolvat.

— Eunice a cunoscut-o pe Prima Pan? exclamă Gleb uluit. Cum de chestia asta n-a ieșit la lumină până acum?

— Nici eu n-am descoperit-o decât recent, răspunse Sunday, foindu-se pe scaun.

Era o minciună, dar, în situația existentă, una nevinovată. Sau, poate, doar puțin vinovată.

— E o parte din istoria familiei noastre asupra căreia se păstrează discreția, continuă ea. La fel stau lucrurile și cu voi, după câte se pare. Au fost bune prietene și în final au colaborat la proiectul de pe Mercur. Dar, cumva, Eunice a abuzat de încrederea lui Lin Wei. Nu știu cât și cum au mai ținut legătura pe urmă.

— Eunice abia a murit, îi aminti Geoffrey.

— Hmm, da, răspunse Sunday, am observat.

— Voiam să zic, nu era chiar *atât* de bătrână. Cel puțin, după standardele moderne. Așa că, dacă a fost colegă de școală cu această Lin Wei, cine poate ști dacă nu cumva Lin Wei mai e în viață? Lasă-ncolo arhiva, lasă-i pe Pani, ai putea s-o întrebi direct.

— Mă tem că nu, spuse Chama cu tristețe. Lin Wei *a fost* Prima Pan. A murit acum câteva zeci de ani.

Sunday dădu din cap.

— La fel am auzit și eu. Cred că s-a înecat sau o grozăvie din asta.

07

A doua zi dimineața, când sosi apelul ching al lui Chama, pe Sunday o încercă un sentiment de spaimă intensă, în timp ce-și punea jos ceașca de cafea. Acceptă legătura cu o teamă profundă și familiară.

— Am niște noutăți, anunță Chama. Cred că sunt chestii pe care trebuie să ți le spun ție mai întâi, ca să poți trece de partea

mea și să le explici lucrurile și celorlalți.

— Se va dovedi că are legătură cu ce-am discutat aseară, nu-i așa?

Pe pasarela metalică de afară se auzi zgomot de pași. Cineva bătu în ușă cu putere.

— Frate! strigă Sunday. Poți să deschizi tu, te rog?

Geoffrey se duse la ușă de unde reveni în bucătărie cu Gleb. Zoologul părea nervos.

— Nu-i a bună, spuse el.

— Chama, întrebă Sunday plăsmuirea din fața ei, de ce dai ching din afara Zonei?

— Fiindcă, date fiind împrejurările, din altă parte mi-ar fi foarte greu să apelez.

Chama era legat într-un fotoliu negru, masiv, adâncit în îmbrățișarea lui capitonată. Purta un costum spațial modern, ultraușor, de culoarea alamei, dar casca nu o avea pe cap.

— Ești la bordul unei nave, înțelese Sunday; coordonatele spațiale se modificau încontinuu, ultimele câteva cifre rostogolindu-se neclar. Ce cauți acolo, Chama?

— Ai auzit vreodată că e bine să bați fierul cât e cald?

— E de rău, repetă Geoffrey, aplicându-și casca auditivă. Sunday, trimite-mi privilegiul plăsmuirii, te rog. Vreau să pot și eu să-l văd și să vorbesc cu el.

Sunday cunoștea deja răspunsul la următoarea întrebare, și totuși zise:

— Chama, plănuiești ceva ce-ar putea să-i supere pe chinezi?

— În linii mari, cam așa ar fi, răspunse Chama, în timp ce Sunday modifica setările chingului, pentru ca toată lumea să poată lua parte la conversație.

— Soțul tău e aici, spuse ea. Nu e mulțumit deloc.

— Gleb, iartă-mă, dar nu era un lucru pe care să-l putem discuta în liniște. Tu ai fost dintotdeauna mult mai prudent decât mine. Mi-ai fi spus s-o las pe mai târziu, să-i dau timp să se așeze…

— Și pe bună dreptate! strigă Geoffrey.

— Trebuia s-o facem acum ori niciodată. Ascultă, am vorbit cu Panii din Tiamaat. Am primit… autorizația tacită. O să mă acopere ei, orice s-ar întâmpla.

— Se vor strădui, adică, asta vrei să spui!

— Se pricep foarte, foarte bine la lucruri de soiul ăsta, Gleb.

Totul va fi bine.

— A cui navă e aia? se interesă Sunday. Și cât de sigură e conexiunea ching?

— E o navă înmatriculată pe numele Panilor, răspunse Chama. Cu rază scurtă de acțiune, abia-i ajunge delta-ve-ul să învingă gravitația lunară, dar merge de minune pentru transferuri balistice și câte o aselenizare ilicită. Am folosit-o de multe ori.

— Și conexiunea? insistă ea.

— Are cod quangle. Deci e foarte improbabil să ne asculte cineva, chiar și chinezii. Sigur, vor încerca… dar va trece un timp până să spargă codul și avem aliniate căi suplimentare, zâmbi scurt. Oricum, trebuie, totuși, să știi cu ce ai de-a face. În esență, mă pregătesc într-adevăr pentru o faptă foarte urâtă.

— Nu, răspunse Sunday, n-ar fi trebuit să discutăm niciodată asta, nici măcar ca pe o posibilitate improbabilă. Era o simplă *idee,* Chama, nu un angajament obligatoriu.

— Vrei să vii și tu? Calea asta are o capacitate suficientă ca să mai luăm și pe cineva în cârcă.

— E o problemă a familiei Akinya, interveni și Geoffrey. N-are nimic de-a face cu tine.

— A încetat să mai privească doar familia aia nefericită și preocupată numai de sine, când ați dat voi din gură despre ea, băiete elefant. Oricum, vă fac o favoare, punându-mi eu capul pe butuc în locul vostru.

Plăsmuirea lui Chama se uită într-o parte, când o voce înregistrată începu să vorbească pe un ton ferm, dar nu ostil.

— Aha, uite că-ncepe. Prima alertă. Doar o cerere politicoasă de a-mi modifica traseul. Nimic prea amenințător încă. Nici măcar Zidul Fantomă nu l-am trecut.

— Întoarce-te imediat, îi ceru Sunday.

— Mă tem că e cam târziu pentru asta. Cursul e setat dinainte, nu-l mai pot schimba nici să vreau.

— Ești nebun… replică ea.

— Nu, doar foarte, foarte hotărât. A, stai… Al doilea avertisment. Mai sever de data asta. Notificare de contramăsuri și represalii. Mamăăă, ce *interesant!*

Plăsmuirea ridică mâna și luă casca, până atunci ascunsă vederii.

— Nu mă aștept să mă doboare la sol. Totuși, ar fi o prostie să

nu-mi iau măsuri de prevedere.

Își coborî casca până la câțiva centimetri de cercul de la gât și lăsă magneții de fixare s-o potrivească la locul ei. Cu o serie de țăcănituri și zbârnâieli repezi, casca și gulerul se îmbinară. În afara unei coloane ca un gât de lebădă care se arcuia de la ceafă până în creștet, casca era transparentă.

— Dar poți veni și tu cu mine, Sunday. Toți puteți.

Bătu câteva comenzi pe tastatura bondoacă, izolată cu cauciuc, de pe manșeta mănușii.

— Totuși, trebuie să ne grăbim. N-o s-avem tot timpul, chiar dacă mă lasă să ajung la țintă. A, uite c-a apărut și Zidul Fantomă. Foarte impresionant. Foarte chinezesc. Mai menține cineva o halucinație consensuală de frontieră măcar pe jumătate la fel de spectaculoasă?

Sunday îi întrerupse monologul:

— Ce spuneai despre imposibilitatea de urmărire? Ești absolut convins, sută la sută sigur?

— Nu, răspunse Chama, ridicând vizibil din umeri, în costumul mulat pe trup. Cum să fiu? Dar voi sunteți în Zonă, Sunday. Blocurile de putere, cum sunt chinezii, detestă Zona tocmai fiindcă *nu pot* urmări semnalele înapoi până la sursă. Iar faptul că ne urăsc și ne disprețuiesc pentru asta e cea mai bună garanție posibilă că nu vor veni după noi. Așa că liniștește-te. Stai pe ching cu mine.

— Ai adus și delegați? întrebă Gleb.

— Doi. Atâția au încăput. Restul, puteți asista pasiv.

Sunday nu se gândise la delegați.

— O să mai discutăm despre asta când te-ntorci, spuse ea.

— Vorbești ca o adevărată prietenă… Aha, al treilea avertisment!

Plăsmuirea lui Chama se zgâlțâi violent, ca și cum nava lui, uitând că nu exista atmosferă, ar fi nimerit într-o turbulență de aer.

— Interesant, continuă el, cu glasul auzindu-i-se limpede chiar și prin cască. Vor încerca să-mi smulgă comenzile navei. Interesant, dar nici pe departe satisfăcător. Va trebui să mai învețe, dacă vor să rezolve ceva.

Nava se stabiliză. Sunday trase adânc aer în piept.

— Lasă-mă câteva clipe…

— Nu plec nicăieri, răspunse Chama.

— N-ai fi putut să-l oprești? îl întrebă ea pe Gleb, furioasă.

— S-a trezit și a ieșit din apartament până să-mi dau eu seama ce se întâmpla. Crezi c-am fost de acord?

Sunday făcu un efort să se calmeze. N-avea niciun drept să-i facă reproșuri celuilalt zoolog.

Dintr-odată, înțelese cât de greu trebuia să fie pentru Gleb, cu soțul lui acolo, în spațiu, jucând leapșa cu cea mai puternică entitate națională de pe Lună.

— Deci, noi suntem patru, și avem la dispoziție doi delegați, spuse Jitendra. Eu trec pe pasiv. Gleb poate lua una dintre mașini.

— Mă descurc și fără trup material, replică Gleb. Dacă-mi pun brațe și picioare, aș putea fi tentat să strâng pe cineva de gât.

— Dacă în solul ăla e vreo comoară, spuse și Geoffrey, privindu-și sora, ne aparține nouă. Cred că tu și cu mine ar trebui să ne luăm trupuri.

Erau deschise patru conexiuni ching: două pentru legătura cu delegații, două pentru ching pasiv. Sunday își alese unul dintre contactele de delegare, pe celălalt lăsându-i-l lui Geoffrey. Jitendra și Gleb puteau să se ocupe de propriile lor legături.

— Intru, anunță ea. Faceți bine și fiți și voi acolo când ajung.

Activă chingul. Un moment, mult prea familiar ca s-o mai deranjeze, își simți sufletul lunecând afară din trup, nu în vreo direcție anume, ci în toate părțile odată, ca și cum ar fi fost o imagine a ei înseși care-și pierdea claritatea, dizolvându-se în ceața cuantică. Era faza în care neuroaparatura o lua în primire, șuntând intrările senzoriale și proprioceptive spre robotul care aștepta, la jumătatea distanței, până în partea cealaltă a Lunii.

Apoi, totul redeveni clar și se pomeni în alt loc, într-un trup diferit, la bordul unei nave care tocmai violase spațiul suveran al Regiunii Autonome Speciale Lunare aparținând Republicii Populare Chineze.

Stătea legată într-un locaș de pe perete, cu fața spre Chama.

— Sunt aici, spuse ea. Acum, ce trebuie să fac ca să te conving să întorci nava asta din drum?

— Ți-am spus deja, răspunse Chama, întorcându-și viziera transparentă ca să se uite la delegat, acum nu mai e nimic de făcut decât să savurezi excursia.

Sunday se simțea fixată într-o formă care nu prea se potrivea cu trupul ei, ca și cum ar fi fost vârâtă cu forța într-o armură

țeapănă, parțial ruginită. Apoi, simți că *ceda* ceva – ca o relaxare în creier – și se produse tranziția finală.

Își studie noua anatomie. Cel mai ieftin tip de unitate Aeroflot produsă în masă, doar cu puțin mai mult decât un șasiu android, numai tuburi albastre-metalice și articulații universale bulbucate. Era un manechin mecanic din bețe, ca un cric hidraulic pentru mașini care se hotărâse să se dezdoaie și să umble în picioare.

La dreapta ei, un alt delegat începu să se miște. Era de un roșu metalic – dar, în rest, foarte asemănător.

Se uită la Chama, apoi la Sunday. Capul arăta ca un ananas unghiular, fațetat cu senzori de jur-împrejur și închis între gratii de protecție din aliaj.

— Ei bine, spuse Geoffrey, sunt aici.

Își mișcă un braț, ridicându-l ca să-i examineze încheietura și mâna, cu degete elegante, abile, configurate uman. Mișcările lui Geoffrey erau lemnoase, dar efectul avea să dispară curând. Nu se putea spune că fratele ei nu mai folosise niciodată un delegat, doar că trecuse ceva vreme de când nu mai exersase.

— Unde anume suntem? îl întrebă Sunday pe Chama.

— Bună întrebare, spuse Geoffrey. O va urma îndeaproape: ce naiba facem aici și de ce sunt amestecat și eu?

— În adâncul spațiului suveran chinez, răspunse Chama. Coborâm spre Pitagora, la cincizeci și cinci de k-uri de obiectiv. Ar trebui să ajungem cam în șase minute.

Sunday privi în jur. Fusese, la viața ei, în boxe de duș mai spațioase. Naveta era mare, cam ca pe vremea când încă se mai foloseau ca mijloace de transport spațial înainte de a deveni capsule de salvare sau costume foarte încăpătoare.

— Indiferent ce-i acolo, îngropat în sol, spuse Geoffrey, nu e treaba ta, Chama.

Naveta se scutură și se clătină din nou, iar golemurile zăngăniră în locașurile lor. Înjurând, Chama mișcă joystick-ul manual fixat în brațul scaunului, smucindu-l violent până când mișcarea redeveni lină.

— Sunt vicleni, trebuie să recunosc, spuse el. Au găsit o intrare dosnică în software-ul de comandă, despre care nici chiar eu nu știam.

— Parcă spuneai că n-ai comenzi manuale, remarcă Sunday.

— O să vorbim pe urmă. Apropo, Gleb și Jitendra unde-s?

Capul și umerii lui Jitendra apărură în cabină.

— Aici.

— Și eu, adăugă Gleb.

— Da’ știu că nu v-ați grăbit, comentă Sunday.

— Conexiunea era mai strâmtă decât ai spus, replică Jitendra. Ne tot blocam.

— Ăștia-s chinezii, spuse Chama, încearcă să spargă căile quangle sau să ne strângă pe lățimea legăturii.

— Pot face asta? întrebă Sunday.

— Nu-i prea greu, dacă ai un guvern în spate. Transmisiuni cu prioritate diplomatică, chestii de-astea. Inunzi lățimea de bandă cu semnale de nivel guvernamental care *trebuie* să fie trimise înaintea traficului de rutină. Foarte abilă chestie.

Prin casca lui Chama, Sunday observă un zâmbet.

— Noroc că avem de partea noastră niște oameni și mai deștepți. ’Op-paa…!

— Ce înseamnă „’op-paa” în contextul de față? vru să știe Geoffrey.

— Înseamnă că tocmai am primit ultimul avertisment! declară încântat Chama. Interceptoarele armate de frontieră sunt pe drum.

— Ar putea fi un bluf, presupuse Sunday.

— Atâta doar că și radarul primește semnale. Vin spre noi și zboară prea repede ca să fie vehicule cu echipaj uman. Doar drone înarmate, probabil.

— Drone înarmate, repetă Geoffrey. Nici nu-ți pot spune ce bine mă simt când aud asta.

— Intimidare, replică disprețuitor Chama, ca și cum Geoffrey ar fi spus cel mai naiv lucru. Atâta tot. Nimeni nu mai trage să te doboare la sol. Aici nu suntem pe Pământ.

Un semnal începu să urle: alarmă de impact. Părțile din carcasă care nu erau ocupate de ferestre, instrumente și module de echipament începură să pâlpâie stacojiu. Sunday îi văzu pe Jitendra și Gleb oscilând și dispărând și aproape imediat simți ca niște sfori de păpușă care încercau s-o smucească înapoi în propriul ei trup, în Zona Descrutinizată.

Preț de-o clipă, fu acolo: stătea în mijlocul îngrămădelii de obiecte casnice din livingul ei. Apoi, reveni în navă, odată cu ceilalți trei.

— O.K., spuse Chama. Schimbare de plan. O luăm mai abrupt

și mai repede decât aveam de gând. Grozavă distracție, nu?

— Sunt în toiul unui incident diplomatic major, comentă Jitendra pe un ton uimit. Când m-am trezit, de dimineață, nu aveam așa ceva în planurile pe ziua de azi.

— Nu ești în toiul a nimic, îl corectă Chama. Observi doar. Nu te vor putea acuza de nimic. Of, *te rog,* mai taci odată!

Vorbea cu nava. Semnalele de alarmă tăcură, iar luminile stroboscopice se stinseră.

Suprafața lunară se derula pe dedesubt cu viteză tot mai mare, pe măsură ce vehiculul pierdea din înălțime. Deși peste Pitagora era zi, altitudinea înaltă a craterului făcea ca umbrele să rămână alungite și negre precum cerneala. Nu prea se zăreau semne că oamenii trecuseră vreodată prin acele locuri cenușii ca piatra ponce; nicio lucire de metal sau plastic care să indice o așezare sau măcar truda grea a loialelor mașinării.

Existau, însă, urme. Prin talcul străvechi al suprafeței săreau imediat în ochi semnele lăsate de pași și vehicule. Pe Pământ, ar fi putut să fie luate drept torente de lavă sau albii de râuri secate. Pe Lună, nu puteau însemna decât că pe-acolo umblaseră oameni sau mașini.

Sunday fu nevoită să-și ajusteze ideile preconcepute, când își dădu seama că urmele de o intermitență curioasă a vehiculelor, pe care încerca să le descifreze, erau de fapt lăsate de pași, iar nava zbura la doar câteva sute de metri înălțime, nu la kilometri întregi. Coborâseră mult mai repede decât crezuse.

— Acolo e, arătă Chama mai în față. Locul în care s-a întors bunica voastră… Vedeți, unde e deranjat solul?

— Nu disting nimic, răspunse Sunday.

— Ghidează nava. Te-am autorizat.

Sunday dădu comanda – până atunci nu-i trecuse prin minte – și cea mai mare parte a navei dispăru. Nu mai rămăsese decât o schiță ca de neon a conturului, o prismă în formă de pană tridimensională, cu Chama suspendat undeva la mijloc. Golemurile, ca și busturile plutitoare ale lui Gleb și Jitendra, zburau laolaltă.

Acum putea într-adevăr să vadă terenul răscolit, acolo unde revenise Eunice, la un interval imposibil de presupus după lungul ei drum de la locul prăbușirii din 2059. Totul arăta la fel ca în imaginea luată din spațiu, pe care Jitendra le-o arătase în S.S.I.: semnele de aselenizare ale unei alte nave, bifurcația

urmelor, în locul unde cineva venise până la traseul inițial al lui Eunice, întorcându-se apoi la navă. Locul săpăturii în regolit, ca groapa lăsată de un cal care s-a tăvălit pe spate prin noroi.

Altceva, nimic. Nimic care să sugereze că mai trecuse cineva pe-acolo.

— Acum devine interesant, spuse Chama. Uite și interceptorii…

Sunday se încordă. Nu era în niciun pericol concret, dar încrederea în sine a lui Chama putea fi cam deplasată. E-adevărat că trecuseră zeci de ani de când nu mai avusese loc vreo acțiune letală, la nivel de stat, între două puteri spațiale… dar asta nu însemna că nu putea să se întâmple din nou dacă erau provocați prea tare.

— Câți? întrebă Gleb.

— Trei. Cum mă și așteptam. Drone autonome mici. Camuflaj demon. Vreți să le vedeți? Dacă nu, pot să trec peste sistemul chinezesc de augmentare, dar și-au dat atâta osteneală, încât aproape c-ar fi păcat să nu…

Dronele se apropiau cu repeziciune, cotind în ultima clipă ca să nu se ciocnească de navă. În forma lor necamuflată, erau prea rapide și fugare ca să se distingă mai mult decât ca niște scântei zburătoare. Puteau avea arme sau era posibil să se bazeze doar pe iuțeala și agilitatea lor pentru a izbi orice obiect în mișcare. Oricum, nu încăpea nicio îndoială că erau absolut legale. Or fi operat ele în spațiul suveran chinez, dar tot trebuia să respecte tratatele de neproliferare mai ample care guvernau toate entitățile spațiale.

Totuși, nu exista nimic care să le împiedice să proiecteze niște layere aug înfricoșătoare în jurul lor. Camuflajul de tip demon le făcea să pară mult mai mari decât nava. Fiecare avea câte un cap rânjit, de strigoi, în stil chinezesc, târând după el fâșii de flăcări luminoase. În timp ce șfichiuiau prin jurul navei ce cobora, hărțuind-o, dar fără să între vreodată în contact direct, cozile de foc ale dronelor se încâlceau într-un vârtej multicolor. Un demon avea o culoare verde deschisă, bolnăvicioasă, altul era de un albastru înghețat. Al treilea arăta roșu-vinețiu ca ficatul. Ochii le erau albi și holbați, scânteind furios sub sprâncenele încruntate. Arătau ca spectrele unor pekinezi turbați.

— Opriți coborârea, se auzi un glas răsunând în cabină. Nu

încercați să aselenizați. Veți fi escortați înapoi în spațiul lunar neutru. Refuzul de a coopera imediat va fi considerat acțiune ostilă. Acțiunea ostilă va fi contracarată prin forță militară autorizată.

Vâltoarea demonilor se apropia, spiralând tot mai strâns în jurul navei.

— Fă ce zic ei, îl rugă Gleb.

— Vorbe goale, replică Chama. Nici nu mă așteptam la altceva.

În același timp, însă, ridică mâna și-și atinse inelul de la gât, ca pentru a se asigura că avea casca prinsă bine și închisă ermetic.

— Opriți coborârea, repetă glasul. Este ultimul avertisment.

— Cred că vorbesc serios, zise Sunday.

— Blufează. Ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă ar fi să doboare vreun idiot de turist care întâmplător și-a băgat coordonatele greșite în pilotul automat.

— Și-or fi dat seama de-acum că n-au de-a face cu un idiot de turist, comentă Geoffrey.

— Tot ce se poate, recunoscu Chama.

Demonul albastru izbi nava. În timp ce drona se îndepărta, fără să pară avariată, nava începu să se rostogolească încet. Chama dădu drumul joystick-ului, lăsând vehiculul să se stabilizeze de la sine. Dar n-a fost de prea mare folos. Tocmai când nava își regăsea orientarea și controlul, un alt demon o lovi, dând-o de-a dura prin spațiu. Ciocniturile deveneau tot mai violente, iar solul se repezea spre ei ca fundul unui puț de ascensor. Acum, dronele atacau câte două, câte trei deodată, izbind carcasa. Rostogolirea era complet necontrolată, terenul se învârtea, apărând și dispărând de câteva ori pe secundă.

Chama începu să spună ceva – poate „Țineți-vă bine!”, dar Sunday nu era prea sigură. Tot ce știa era că, în clipa următoare, Chama nu se mai afla acolo. Locul unde stătuse era un cocon de impact, o cochilie adaptativă capitonată, albă ca o ciupercă, în care scaunul și ocupantul său fuseseră înválu iți cât ai clipi din ochi.

Nu se mai văzu nimic. Urmă un moment de orbire, după care Sunday se pomeni din nou în apartament. Doar pentru o clipă, însă. Conexiunea ching fusese întreruptă, dar nu se pierduse. Căzu la loc în golem, iar golemul ieșise din legături, zăcând într-

o încurcătură de membre peste un modul de echipamente de pe peretele opus. Nava își recăpătase materialitatea, fără să se mai vadă doar ca o schiță de neon. Capul și bustul lui Jitendra apăreau și dispăreau, străbătute de paraziți ca niște desene animate indicând compresia lățimii de bandă. Gleb pâlpâia. Golemul lui Geoffrey atârna din harnașament.

— A mers bine, afirmă Chama.

Coconul de impact se depliase, iar Chama își descheia centura. Cu capul în jos, căzu lent, tras de gravitația lunară, pe tavanul devenit podea. Jitendra își redobândi consistența. Geoffrey își scoase golemul din legături. Sunday încercă și ea să-și miște trupul surogat și constată că membrele metalice albastre îi funcționau normal.

— Ne-au doborât... murmură ea uimită.

— Anihilare tactică, replică Chama, complet netulburat. Și foarte bine executată. Suntem încă izolați etanș, iar coliziunea s-a produs în parametrii de supraviețuire.

Apucă un mâner galben și se trase spre ușa cabinei.

— Fiți pe fază! Deschid. Acum nu mai are rost să economisim aerul.

Cu un sunet ca un lătrat care se stingea, aerul țâșni afară din navă, stârnind un nor de praf argintiu și rămășițe scânteietoare. Mișcându-se prin vid, Chama acționă mecanismul masiv de deblocare a ușii. Aceasta se deschise spre un peisaj ca un Rothko târziu: dreptunghi de cer negru dedesubt, deasupra dreptunghi de sol lunar strălucind orbitor.

Sistemul vizual al golemului aplică peste imagine filtre software, până când culoarea suprafeței deveni de un cenușiu suportabil.

Chama ieși primul. Sări pe ușă afară și căzu pe sol, aterizând ca o pisică. Sunday îl urmă, în timp ce Chama sălta deja spre partea cealaltă a navei, unde ajunse tocmai când golemul ei atingea solul.

Privi înapoi ca să vadă delegatul lui Geoffrey ieșind din nava răsturnată, urmat îndeaproape de bustul plăsmuirii lui Jitendra, care sălta ca un balon, apoi și de al lui Gleb. Jitendra și Gleb erau doar niște puncte de vedere mobile, complet dependente de Chama și de golemuri ca să le țină tot timpul legăturile ching în contact cu ambianța mereu schimbătoare. Dronele cu camuflaj demonic continuau să se învârtească pe sus, în cercuri

și spirale, deasupra locului unde se prăbușise Chama.

— Pe-aici, spuse el, în timp ce o lua la fugă cu pași de șapte poște, dând din brațe la fiecare salt. Nu poate fi prea departe, la nord, de locul unde-am căzut.

Golemurile, construite mai mult pentru durabilitate decât pentru viteză, se țineau cu destule dificultăți după costumul cel săltăreț. Chama avea o cazma legată la spate, de tipul cel mai banal, pentru grădinărit. Probabil o pusese într-unul dintre dulapurile de bagaje exterioare ale navei, pentru a fi gata s-o ia imediat ce aselenizau. Și mai avea ceva: un cilindru de aliaj gri, vârât sub ranița de supraviețuire.

Probabil că demonii primiseră un nou ordin, căci își încetară zborurile în spirală și se repeziră în trei direcții, zburând spre peretele craterului care marca orizontul vizibil. Nu plecau, însă. La vreun kilometru distanță, se întoarseră și porniră înapoi, săgetând la nivelul unui stat de om peste fundul craterului, cu chipurile demonice aplecate înainte, ochii scăpărând și limbile șiroind de bale, ca turbate.

Zbierau și urlau prin sistemul aug.

— Mergeți înainte! strigă Chama. E doar intimidare. N-au să ne atingă.

— Fii sigur că mă simt intimidat cum se cuvine! replică Jitendra.

Sunday tresări, când demonul roșu îi tăie drumul, cu chipul său de câine mare cât o casă. Învelișul era nebulos; prin transparența sa învolburată se distingea corpul real al dronei, susținut de microreactoare subțiri.

— Nicio mișcare, spuse același glas autoritar pe care-l auziseră în navă. Sunteți în stare de arest. Veți rămâne în zonă pentru procesarea efectuată de către oficialitățile de frontieră.

— Mergeți, mergeți! repetă Chama.

Și înaintarea lui era stânjenită de un demon: cel albastru. Chama însă nu se oprea, iar demonul chiar bătea în retragere, ca să nu ajungă prea aproape de o prezență pe care o percepea ca fiind umană, caldă, foarte vulnerabilă. Demonul verde îl alesese pe Geoffrey. Niciunul dintre ei nu le dădea vreo atenție lui Jitendra și Gleb, ale căror plăsmuiri erau aproape nedetectabile.

Dacă, însă, demonul albastru nu încerca prea convins să-l obstrucționeze pe Chama, ceilalți doi blocau golemurile fără

niciun scrupul. O inteligență superioară determinase deja că erau doar niște mașinării dispensabile. Chipul cel monstruos se strâmba încruntat, anticipând mișcările lui Sunday, sărind și fentând într-o parte și-n alta ca un portar la fotbal.

Apoi, fără veste, camuflajele demonice dispărură.

În fața ei stătea acum un om, cu mâinile la spate și drona suspendată puțin mai încolo. Purta un costum de birou argintiu-platinat, cu croială modernă, peste o cămașă albă și o cravată *gris-perle.* Pantofii nu i se scufundau în praful de pe jos, plutind cu tălpile cam la un centimetru înălțime. Era tânăr, chipeș și plauzibil.

— Bună dimineața, salută omul, destul de binevoitor. Sunt Domnul Pei, de la Departamentul de Control al Frontierelor. Aveți amabilitatea de a rămâne pe loc până reușim să rezolvăm această problemă? Oficialitățile vor fi cu dumneavoastră foarte curând.

Un alt exemplar al Domnului Pei apăruse în fața lui Geoffrey, probabil recitând același text. Era posibil ca înapoia acelor plăsmuiri să existe o persoană reală, dar la fel de bine se putea să fie un soi de reacție automată.

— N-aș crede, Domnule Pei, răspunse Sunday, considerând că, indiferent în ce se băgase, lucrurile nu puteau deveni mult mai rele dacă încerca să țină pasul cu Chama.

Făcu încă un efort de a trece pe lângă dronă.

— Trebuie să insist, spuse Domnul Pei; tonul îi era ferm, dar plăcut, iar cuvintele temperate de un zâmbet plin de regrete.

— Vă rog să mă lăsați să trec.

Domnul Pei continua să-și țină mâinile la spate.

— Sunt nevoit să vă cer să nu complicați situația, refuzând o cerere absolut rezonabilă. După cum am spus, foarte curând vor fi aici oficialitățile de frontieră, după care va putea începe procesarea și chestionarea. Ați fi atât de bună să-mi spuneți numele dumneavoastră și locul unde vă aflați? Pe moment, nu vă putem localiza mai precis decât în Zona Descrutinizată.

— Atunci, cred că n-am să mă deranjez, mulțumesc.

— Ar fi numai în propriul dumneavoastră interes. Complicele dumneavoastră va fi reținut în curând. Orice ajutor ne puteți da acum va fi luat în considerare când vom evalua sancțiunile pentru contravenția pe care ați săvârșit-o.

Zâmbi din nou, aducându-și mâinile în față cu un gest care o

invita să coopereze.

— Cine sunteți, așadar, și de unde v-ați conectat? Vom descoperi aceste lucruri la momentul potrivit, așa că puteți foarte bine să ni le spuneți acum.

— Mă tem că va trebui să uniți dumneavoastră înșivă punctele, Domnule Pei.

— Este aceasta o declarație de necooperare fără niciun echivoc?

— Cam așa a sunat, nu?

— Foarte bine.

Domnul Pei se uită peste umăr și dădu din cap. Drona se repezi prin el, drept spre golem. Îi smulse un braț și-i spulberă restul trupului, împrăștiind pe sol fragmente care se rostogoliră tresărind fără rost. Sunday nu simți durere, doar o oprire bruscă a feed-back-ului senzorial. Un moment, rămase cu privirea spre cer, până când Domnul Pei apăru din nou, aplecându-se asupra ei.

— Regret că a fost necesar să luăm această măsură, dar nu ne-ați dat de ales.

Drona trecu prin el și se învârti, până când țeava armei se îndreptă spre epava golemului. O străfulgerare și totul se întunecă.

Sunday se aștepta să revină în modulul ei din turn. Când colo, punctul de vedere i se mută în același loc cu al lui Chama, privind în lungul unei perechi de mâini înmănușate care dădeau la o parte solul lunar, folosind lopata de grădină cu mâner de plastic. Chama stătea în genunchi, răsuflând greu. Începuse să sape în mijlocul zonei de teren răscolit și tăiase deja un șanț mare cât un trup de om. Costumul îl ajuta, dar tot trebuia să facă eforturi destul de mari.

Un duplicat al Domnului Pei stătea lângă groapă, dojenindu-l pe Chama, în timp ce o altă dronă aștepta în apropiere.

— Trebuie să vă cer să încetați. V-ați creat deja probleme intrând clandestin pe teritoriul nostru și refuzând să cooperați în vederea reținerii. Vă rog să nu complicați lucrurile și mai mult efectuând această excavație neautorizată pe teren chinezesc.

Chama aruncă o lopată de țărână pe marginea șanțului.

— Că de nu, ce, Domnule Pei? O să mă împușcați, ca pe golemuri? N-aș crede. Sunt observat, să știți. Există martori.

— Știm foarte bine că participă și alții la această gravă

încălcare a legii interplanetare, replică Domnul Pei. Fiți sigur că toți contravenienții vor suferi pe deplin consecințele procesului judiciar. Acum, vă rog să încetați orice activitate.

— Eu sunt tot aici, spuse Gleb.

— Și eu, adăugă Sunday.

— Ca și mine, zise și Geoffrey.

— Prezent! declară Jitendra cu entuziasm. E confortabil, nu-i așa, în casca lui Chama?

Domnul Pei se uită într-o parte, pe când celelalte două drone veneau lângă prima și se dispuneau în triunghi împrejurul omului care săpa. Acum nu se mai vedea decât un singur Domn Pei; probabil celelalte plăsmuiri fuseseră considerate redundante.

— Iată, spuse el. Oficialitățile de frontieră.

Un dragon se apropia, șerpuind prin vid ca și cum ar fi urmat contururile unei topografii invizibile. Arăta ca un șarpe stacojiu, plin de aripi și picioare cu gheare, și avea un chip de vulpoi mustăcios. Râgâia flăcări. În el era fixat un soi de transportor sub-orbital, un vehicul rectangular cu șase picioare de asolizare și propulsoare îndreptate în jos, sub burtă.

— Foarte melodramatic, Domnule Pei, remarcă Sunday.

— Nu vă faceți probleme. Măcar atâta putem face pentru onorații noștri oaspeți străini.

— Poate-ar fi bine să sapi puțin mai repede, îi spuse Sunday lui Chama.

Un moment mai târziu, reveni cu adevărat în apartament, ținută de o rază de soare care strălucea peste masă. Geoffrey, Gleb și Jitendra stăteau alături ca niște somnambuli, cu mințile aiurea. Interluciul dură o secundă, apoi se pomeni iar cu Chama.

— V-am pierdut un moment, spuse el. Cred că ăștia iar strâng lățimea de undă. A mai simțit-o și altcineva?

— O secundă, răspunse Geoffrey. Cred că n-ar trebui să punem la socoteală…

Și se făcu nevăzut.

— Geoffrey și Jitendra au dispărut și ei, spuse Chama, așa că acum am rămas doar noi doi. Atâta timp cât va rezista quangle-ul.

— O iei mult mai în serios decât mă așteptasem. Ai dat peste ceva?

Chama nu-i răspunse, prea preocupat de săpături. Domnul Pei

îl privea, clătinând din cap cu un aer dezamăgit, ca și cum și-ar fi putut imagina un milion de moduri mai favorabile în care ar fi putut evolua acea succesiune de evenimente, numai de-ar fi fost toată lumea rezonabilă și pregătită să se supună voinței de fier a autorității de stat.

Dragonul ajunse pe deasupra, cu mișcări unduitoare, ca ale unui bici șfichiuind cu încetinitorul. Aripile sale arătau ca ale unui liliac și fâlfâiau prea lent pentru o făptură atât de absurd de uriașă. Își arcuia gâtul și expulza flăcări de desen animat. Întinzându-și numeroasele gheare, coborî la sol și se strânse repede, într-o masă ca un piton încolăcit. Învelișul de dragon mai stărui câteva secunde, apoi se risipi, în timp ce o rampă cobora încet din partea anterioară a vehiculului gărzii de frontieră. Se iviră câteva siluete în costume, fiecare cu câte o armă de mărimea unei puști, ținută strâns la piept cu ambele mâini. Coborau rampa într-o cadență perfectă, ca o trupă de balet bine coordonată.

— Cred că ne-am exprimat punctul de vedere, spuse Sunday. Acum ar putea fi momentul să ne predăm.

Sapa lui Chama se lovi de un corp dur. Sunday simți șocul prin tot costumul și prin mănunchiul de fire ching care legau senzorii de trupul ei din Zonă.

— Dumnezeule… murmură ea.

— De ce te miri?

— Mă mir și eu…

— Tot ceea ce se descoperă pe teritoriul chinez sau sub acesta rămâne în proprietatea statului chinez, îi informă îndatoritor Domnul Pei.

Chama săpa febril. Începu să descopere obiectul atins de lopată chiar în timp ce agenții de frontieră săltau către el, dinspre transportor. Nu erau camuflați. Armele și costumele lor blindate arătau destul de impresionant.

— Încă o dată, trebuie să vă cer să vă opriți, spuse Domnul Pei.

Chama continua să lucreze. Obiectul, orice ar fi fost, devenea tot mai vizibil. Era o cutie rectangulară, în poziție orizontală. Dronele trecuseră în fața Domnului Pei, înclinate în jos ca să vadă mai bine. Chama scoase obiectul din șanț și-l puse alături, între două grămăjoare de sol excavat. Mare cam cât o cutie de pantofi, era făcut din metal simplu. Degetele groase ale

mănușilor lui Chama găsiră un mecanism de deschidere și, cu o ușurință surprinzătoare, capacul se ridică. În cutie se afla ceva…

O amestecătură mecanică, numai sârme și cabluri.

— Acum trebuie să vă cer să vă ridicați, continuă Domnul Pei, în timp ce oamenii lui se adunau în jurul lui Chama.

Acesta își înălță privirea, simultan cu unghiul de vedere al lui Sunday.

— E-n regulă, spuse el. Puteți să mă arestați, de-acum.

— Vă rog să nu mai atingeți obiectul, îi ceru Domnul Pei.

Dar Chama se conforma deja. Se săltă din poziția îngenuncheată, lăsând jos cutia și conținutul ei.

— Și acum? întrebă el.

— Întrerupeți legătura, vă rog. Până veți fi interogat.

— Întrerupeți-o singuri, replică Chama.

Domnul Pei îi făcu semn unuia dintre agenți.

Costumul fără chip își îndreptă țeava armei înainte și trecu la spatele lui Chama. Sunday îl văzu prin partea dinapoi a căștii, văzu arma ridicându-se ca un ciomag. Lovitura îl doborî pe Chama, tăindu-i respirația.

— Mă tem că acum va fi necesar să aplicăm constrângeri administrative, spuse Domnul Pei.

Chama se ridică în genunchi. Alt agent se apropie, desprinzându-și de la centură un dispozitiv ca un extinctor miniatural de incendiu. Omul îndreptă aparatul spre Chama, apoi îl coborî ușor, ajustându-și ținta, astfel încât să nu atingă nicio zonă vulnerabilă a costumului. Un torent argintiu țâșni spre pieptul lui Chama, unde substanța se organiză într-o formă plată obscenă, ca o stea de mare, și începu să-și întindă în jur tentaculele de explorare, căutând puncte de intrare spre instalațiile costumului.

Chama încercă să dea substanța la o parte, dar aceasta se strânse împrejurul degetelor lui și începu să urce repede spre încheietura mâinii, mișcându-se cu o grabă de amoebă nerăbdătoare.

— Se pare că în câteva momente mie mi se vor stinge luminile, spuse Chama. Până mă întorc, veți fi fetițe și băieți cuminți, nu-i așa?

Mai rămase timp doar pentru ca unul dintre agenții Domnului Pei să se aplece și să ia cutia. Omul ridică obiectul dinăuntru, ținându-l între două degete înmănușate, pentru inspecție.

Sunday apucă să-l vadă mai bine. Se întrebase dacă nu cumva prima oară o înșelase vederea.

Nu. Tot ca o vechitură arăta.

Apoi legătura ching se întrerupse, iar Sunday reveni în Zonă.

Tremurau toți, Sunday îi privi, întrebându-se de ce nu puteau să se stăpânească, să nu arate atât de nervoși în fața lui Gleb. Apoi, își simți tremurul adrenalinei prin mâini și înțelese că și ea era în aceeași situație.

— N-o să le ia mult ca să afle cine e, spuse Gleb. Chama nu e omul care să respecte regulile, dar tot ar fi trebuit să pună la punct un plan de zbor înainte de a porni cu naveta aia.

Sunday expiră din greu.

— Mă simt groaznic. Nu trebuia să vă amestecăm în toată povestea asta.

— Chama a acționat din proprie inițiativă; nu i-ați ținut pistolul la tâmplă. Și nu se poate spune că n-avea și unele interese proprii.

— Noi n-am semnat nimic, replică Geoffrey.

— Gura, frate! Chiar că *nu* e momentul.

— Iartă-mă, se scuză Geoffrey – și, un moment, păru dispus să tacă. Dar ascultă, reluă el, cu încăpățânare, nu noi i-am cerut lui Chama să-și vâre gâtu-n laț, iar acum suntem la mare ananghie. Încă nu știm ce-a îngropat acolo Eunice și după câte se pare nici nu vom mai afla vreodată. Și reține ce-ți spun: chestia asta o să bubuie prin tot sistemul. Cam cât crezi că va trece până când verii vor aduna doi și cu doi?

Ochii lui Jitendra erau sticloși.

— Parcurg buletinele de știri. Încă nu s-a anunțat nimic.

— La naiba! N-au trecut decât cinci minute, pufni Geoffrey.

— Poate că nici n-o să se anunțe, spuse Sunday. Chinezii nu fac publică orice incursiune. Nu vor să dea impresia că nu-s în stare să păzească Zidul Fantomă.

— Paza părea destul de eficientă de unde stăteam eu, ripostă Geoffrey. Și cum de-ai devenit așa, dintr-odată, expertă în afacerile internaționale?

— Degeaba faci pe sarcasticul, frate. Nu spun decât că s-ar putea să nu iasă atât de rău pe cât dai tu de înțeles.

— Să sperăm că așa va fi, spuse Gleb.

— V-ați uitat bine la ce era în cutie? întrebă vesel Jitendra, ca și cum în conversație tocmai s-ar fi deschis un nou capitol, mult

mai amuzant.

Sunday clătină din cap.

— Nu prea. Abia am zărit ceva. Părea o rablă, la drept vorbind. Ceva mecanic, ca o parte dintr-o instalație mai mare. Putea să fie una dintre piesele tale de roboți, mai mult nu știu.

— Cu asta n-o s-ajungem foarte departe, comentă Geoffrey.

— Chama a văzut mai mult decât mine. Poate că a fost de-ajuns.

Geoffrey își puse mâinile pe masă, cu degetele răsfirate, ca și cum s-ar fi pregătit să cânte la pian.

— O.K. Să clarificăm lucrurile. Tocmai am luat parte la o *infracțiune.*

Sunday trebuia să recunoască: termenul în sine avea o anume aură seducătoare. A reuși să comită o infracțiune, chiar și în Zona Descrutinizată – sau, cel puțin, pornind din ea – era o realizare rară.

— Da, spuse ea, asta am făcut. O infracțiune. Ceea ce înseamnă că suntem *infractori.*

Cuvântul avea un gust ciudat în gura ei, ca o injurie obscură.

— Însă, per ansamblu, a fost o infracțiune minoră. Nimeni n-a avut de suferit. Nu s-a stricat nimic. N-au existat intenții rele. Am vrut doar să… luăm înapoi un lucru care ne aparținea.

— Aici suntem absolut în siguranță? Sau chinezii vor putea să dea de urma pachetelor ching? se interesă Geoffrey.

— Se pricep, răspunse Sunday, dar porțile noastre oarbe ar trebui să ne păstreze anonimatul. La nivel internațional, ar putea cere o analiză retroactivă a datelor, dar nu cred că se va ajunge până acolo – am pătruns pe un teritoriu străin, atâta tot; nu e ca și cum am fi încercat să răsturnăm ordinea de stat.

Făcu o pauză, înghițind în sec.

— Desigur, ar putea pur și simplu să-l *întrebe* pe Chama…

— Mă întreb cât timp va rezista interogatoriului, murmură Geoffrey, meditativ.

Gleb îi aruncă o privire:

— Te rog!

— Scuze. Dar cred că trebuie să ne punem și întrebarea asta.

— Din nefericire, fratele meu are dreptate, confirmă Sunday. S-ar putea să nu treacă prin nimic neplăcut, dar, dacă e supus unei intervenții neurale complete, Chama n-o să le poată ascunde prea multe. Totuși, s-ar putea să nu fie cazul. Chinezii

nu-s idioți. Nu au niciun interes să amplifice lucrurile mai mult decât e strict necesar.
— Să sperăm, spuse Geoffrey.
În câmpul vizual apăru un icon ching. Apelant: Hector Akinya. Loc: casa Akinya, Federația Est-Africană, Terra.
— Așa, gemu Sunday, nici că se putea mai bine. Acum Hector vrea să stăm de vorbă.
— Ai vreun motiv credibil de a respinge apelul? o întrebă Geoffrey.
— Cu rarele ocazii când e nevoie să vorbim, Hector și cu mine chinguim de obicei pe un teritoriu neutru. Dar, dacă nu răspund, va părea ciudat. Jitendra, du-te și fă niște cafea. Gleb, poate-l ajuți și tu…? Cred că ne-ar prinde bine tuturor.
În timp ce bărbații porneau spre bucătărie, Sunday aprobă plăsmuirea, având grijă ca și Geoffrey s-o poată vedea. Imaginea lui Hector apăru stând în picioare, cu un zâmbet, în timp ce privea decorul cu un amestec de oroare și fascinație antropologică detașată.
— Ce privilegiu rar, remarcă el. N-am prea mai avut plăcerea Zonei Descrutinizate și cu atât mai puțin a locuinței tale.
— Ești la mine în casă, replică Sunday. Cu permisiunea mea…
— Ei, nu cred că are vreun rost să fii o artistă care muncește pe brânci, dacă nu mergi până la capăt. În fine, ce mai faci? Și tu, Geoffrey? Începeam să ne cam îngrijorăm. A trecut ceva timp de când n-am mai primit vești de la niciunul din voi.
— Nu e niciun motiv să aveți insomnii, răspunse Geoffrey.
— A, nicio grijă, că n-am. Și nici Lucas. O duce splendid, apropo, piciorul i se vindecă frumos și-l interesează situația ta la fel de mult ca pe mine. *Aveai* de gând să ne mai cauți și pe noi, nu?
— Am zis să admir și eu niște peisaje până mă-ntorc pe Pământ.
— Neapărat! replică Hector pe un ton de parcă Geoffrey i-ar fi cerut aprobarea pentru ceva indescriptibil de sordid. Dar ne poți înțelege și nouă… n-am să spun „nerăbdarea”, ci mai degrabă nevoia stringentă de a rezolva problema cât de rapid și curat se poate.
— Despre ce problemă e vorba, vere? întrebă Sunday.
— Acordă-mi și mie dreptul la puțină inteligență, verișoara. Fratele tău e lângă tine, iar noi tocmai am aflat despre un

incident diplomatic comis de un asociat al tău într-o regiune a Lunii cu care bunica noastră avea legături directe… chiar te-aștepți să trec peste toate potrivelile astea?

— Ești foarte ager, Hector, spuse Sunday.

— Mă străduiesc.

— Dar nu există nicio legătură, teamă mi-e…

Făcu un salt mortal de credință și continuă:

— Da, Geoffrey mi-a spus despre mănușa aia care vă interesează așa de tare. L-am tras eu de limbă. Dar asta-i tot. Acel… cum i-ai zis? Incident diplomatic? N-are nicio legătură cu noi.

— Sursele noastre vorbesc despre reținerea unui prieten apropiat al tău.

— Am sute de prieteni apropiați. Treaba lor cu ce se ocupă.

— Și e doar o simplă coincidență că acest prieten – apropo, îl cheamă Chama Akbulut – a fost arestat în apropierea locului unde s-a prăbușit bunica?

— Tu ai spus-o, Hector. Coincidență. Și, de fapt, la ce prăbușire te referi?

Hector vru să răspundă, apoi strânse buzele și clătină, foarte încet, din capul său lat și chipeș. Apoi, privirea profund dezamăgită și disprețuitoare a plăsmuirii se îndreptă spre fratele ei.

— E o situație profund regretabilă, Geoffrey. Nu trebuia să-i spui nimic surorii tale. Asta e în sine o încălcare clară a aranjamentului nostru.

— Fratele meu habar n-are să mintă, replică Sunday. Dar vina e a voastră, că l-ați trimis din capul locului aici sub un pretext fals. Și dacă i-ați promis ceva, ați face bine să vă țineți de cuvânt.

— Asta va depinde de înapoierea în siguranță a mănușii și de cooperarea deplină în continuare, i-o întoarse Hector.

— O să vă primiți mănușa aia nenorocită, mormăi Geoffrey.

Hector dădu din cap, o dată:

— Nici nu aștept altceva. Dar am vorbit serios. Și e valabil și pentru tine, Sunday: Lucas și cu mine pretindem transparență totală.

Plăsmuirea dispăru. Sunday rămase cu ochii spre locul unde stătuse Hector, simțindu-se ca și cum ar fi fost privită în continuare de o prezență ostilă.

— Puteai să refuzi chingul, spuse Gleb, revenind din bucătărie.

— Și să dea senzația că avem ceva de ascuns? replică Jitendra, care venea în urma lui, cu cafeaua; deși numai de-o cafea n-avea nevoie, la nervii ei, Sunday se repezi să ia una dintre ceștile aburinde.

— Da, trebuia să accept.

Fratele ei își scărpină cârlionții.

— Mă întreb cum o fi aflat Hector așa de repede…

— Cum a spus: pe surse… Facem afaceri cu chinezii, așa că de ce n-ar avea Hector un prieten, doi, dincolo de Zidul Fantomă? Ce știm noi, s-ar putea să ajungă chiar și până la Domnul Pei.

— Credeți c-ar trebui să vorbim cu cineva? întrebă Gleb. În fond, soțul meu tocmai a fost arestat!

Stomacul lui Sunday se contractă și mai tare. Pentru ea, Chama era un prieten, dar Gleb se confrunta cu arestarea și detenția omului pe care-l iubea cel mai mult în univers. Trăiau împreună de mult cei doi zoologi, iar căsnicia lor era una dintre cele mai solide. Chiar încercând să și-l imagineze pe Jitendra în locul lui Chama, nu credea că ar fi fost o situație comparabilă cu cea prin care trecea Gleb. Oricât de cinică o făcea să se simtă acest lucru, era adevărat.

Dar, la o adică, Chama avea destule antecedente asemănătoare. Ca și Gleb, de fapt.

De afară se auziră pași zăngănind pe scara exterioară.

— Nu pot fi autoritățile, spuse încet Sunday. Nu există nimic care să facă legătura între noi și incidentul de la frontieră.

— Numai dacă vărul tău s-a hotărât să dea de veste, preciză Jitendra.

Geoffrey își îngropă fața în mâini.

— Asta a fost din capul locului o greșeală.

— Fii și tu puțin bărbat, frate. Nu putem fi arestați sau extrădați fără un proces legal, și nu noi am intrat pân-la gât în rahat dincolo de Zidul Fantomă.

Cineva bătu la ușă. Sunday avu impresia că recunoștea ritmul.

— Deschideți, vă rog, se auzi o voce de femeie, care-i suna și ea cunoscut.

Își puse jos cafeaua și se reculese. Era destul de ușor să

arunce cu asigurări că nu puteau fi arestați, dar în sinea ei nu era nici pe departe la fel de sigură. Violarea suveranității teritoriale chineze era o treabă serioasă.

N-ar fi fost deloc exclus ca „protocoalele” obișnuite să fie suspendate.

Îi deschise ușa unei femei în bluză cu guler pe gât și fustă lungă, formală, având o față pe care Sunday n-o cunoștea.

— June sunt, anunță fața.

— Cum pot fi sigură?

— Nu poți, dar lasă-mă să intru oricum.

Sunday primi reprezentarea, închizând ușa în urma ei. Fața se topi ca un ceas de Dali. Când se reconfigură, Sunday se uita la June Wing, chinguită printr-un claybot Plexus similar cu prototipul care o reprezentase pe Sunday la ceremonia funerară.

— Nu e o vizită de curtoazie, așa-i? întrebă ea.

Claybotul își potrivi fusta, în timp ce se așeza.

— Situația e destul de încurcată, dacă nu te superi că-ți spun. Ce anume căuta Chama Akbulut dincolo de Zidul Fantomă?

— Cu cât știi mai puțin despre asta, cu atât mai bine, replică Jitendra.

— În acest caz, mai întreb o dată.

Sunday se uită la Jitendra, la Gleb și la fratele ei, apoi din nou la golem. Nodul din stomac i se strânsese atât de tare, încât i-ar fi putut furniza unui topolog o întreagă teză. Era uimită că vestea se dusese atât de repede, dar, la o adică, își dădea seama că n-ar fi trebuit să se mire. La fel cum existau interese comerciale între Akinya Space și China, și Plexus avea afilierile și contactele sale în interior.

— Săpam după ceva ce ne aparține nouă, răspunse ea. Familiei noastre. Nu e treaba nimănui.

— A fost un impuls de moment, așa-i? Și de ce făcea Chama săpăturile în locul tău?

— Chama a luat o hotărâre unilaterală… începu Gleb.

— Fiindcă vrea să-i fiți îndatorați? îl întrerupse June Wing, răstit. Da, cunosc metodele lui Chama. Obraznic și… care-i contrariul de la „prudent”? Necugetat până la sinucidere?

— Chinezii n-au chef de furtuni diplomatice, spuse Jitendra.

— Într-adevăr, aprobă June Wing. Iar pe moment, ăsta-i singurul lucru în favoarea voastră.

— Va interveni familia mea, adăugă și Sunday.
— Numai dacă există o amenințare directă la adresa libertății voastre și poate nici chiar atunci, replică June Wing, cu un calm înghețat care făcea ca totul să sune și mai plauzibil. Cât despre Chama, pentru el de ce-ar mișca un deget?
— Dacă-i vorba să țină îngropat un secret de familie, poate că tocmai asta au să facă, zise și Gleb.
Golemul dădu din cap cu convingere:
— Da, iar optimismul e un lucru bun și minunat și ar trebui să fie încurajat din răsputeri, în rândurile tinerilor. Dar, din câte înțeleg eu, acțiunile lui Chama n-au scos la lumină nimic folositor.
— Știi cam multe, remarcă Geoffrey.
— Sunt June Wing, răspunse ea, ca și cum asta ar fi fost singura explicație necesară.
— Atunci, va trebui să-i dea drumul lui Chama, spuse Gleb. Nu-l pot ține în arest numai fiindcă a scurmat puțin prin țărână.
— În cutia aia era ceva, aminti Sunday. Am văzut cu ochii mei. O vechitură, cel mai probabil, dar tot mai mult decât nimic. Și cine știe ce-o fi însemnat pentru Eunice, sau ce vor crede chinezii că înseamnă?
— Iată ce se va întâmpla, spuse June Wing pe tonul ferm al cuiva care preia inițiativa, fără să admită nicio disensiune. Le vom lăsa chinezilor timp să răspundă. O zi, cel puțin. Poate chiar trei. Dacă nu survine nicio deschidere încurajatoare dinspre Zidul Fantomă, vom explora posibilitățile de a folosi mijloace comerciale subtile de persuasiune.
— Și o să meargă? întrebă Geoffrey.
— Numai dacă nu se simt încolțiți. Folosesc produse Plexus, miliarde și miliarde, furnizate și întreținute sub termeni foarte competitivi. Nu se vor grăbi să-și pericliteze aranjamentul.
— Iar eu mă îndoiesc foarte tare că Plexus va da cu piciorul unui contract lucrativ numai ca să-l salveze pe prietenul unui prieten, replică Geoffrey, atrăgând o privire încruntată a lui Sunday, care nu considera deloc că ușura situația.
— Nu se va ajunge până acolo, răspunse calmă June Wing. Dar ambele părți au toate interesele să mențină relații cordiale.
— Ceea ce mă îngrijorează, reluă Sunday, e c-o să vă rămânem datori dacă-l scoateți pe Chama din belea.
— Singura voastră grijă trebuie să fie aia de a vă ține familia

sub control, Sunday. Lasă restul în seama mea și se va rezolva favorabil. Dacă, însă, Akinya Space dă buzna cu amenințări și sancțiuni, să nu vă așteptați ca Plexus să vă scoată din groapă.

Sunday clătină din cap.

— Mă tem că n-am niciun cuvânt de spus în fața verilor. Va trebui, pur și simplu, să sperăm că Hector mi-a înghițit povestea și nu crede că există vreo legătură între Chama și mănușă.

— Despre care nu mi-ai spus nimic.

— Toate la timpul lor, June, replică Sunday.

June Wing nu spuse nimic – sau, mai bine zis, păru la un pas de a răspunde... Imediat, însă, fața îi încremeni, ca paralizată. Golemul rămase țeapăn ca de ceară în fața lor. Din claybot dispăruse orice semn de viață.

— June? întrebă Jitendra.

— S-o fi rupt chingul, presupuse Sunday. June e în afara Zonei. Ar fi posibil să fi băgat chinezii un blocaj pe quangle?

— Nu fac ei gesturi atât de grosolane, dar ai văzut deja de ce sunt în stare, răspunse Gleb.

Fața tresări, se animă din nou. Hainele claybotului își schimbară forma și culoarea. Acum aveau în față un bărbat de vârstă și etnie nedeterminate, îmbrăcat într-un costum de satin verde ca marea. Avea chipul frapant de banal, cu nimic memorabil, ca o medie matematică a tuturor fizionomiilor bărbătești. Pielea-i era de o paloare perlată nerealistă, cum nu se poate vedea decât la morgă. Ochii mari și goi, fără pupile, arătau ca două găuri într-o mască.

— Nu mă cunoașteți, spuse el, cu un zâmbet benign, dar cred că vom face prezentările imediat.

— Cine ești, se răsti Sunday, și, la dracu', de ce mi-ai întrerupt conversația?

— Pentru eficiență, răspunse omul, arătându-și palmele. O legătură ching era deschisă, o cale quangle alocată. Ca să nu mă mai obosesc cu complicațiile de a deschide alta, am preferat să mă folosesc de cea deja existentă.

— Credeam că sistemele noastre de comunicații trebuia să fie sigure, remarcă Jitendra.

— Trebuia... zise omul după o clipă, cu un zâmbet care dezvăluia o gaură fără dinți și fără limbă, în loc de gură.

— Panii sunt, îi spuse Geoffrey lui Gleb. Nu-i așa? Mi-ai spus deja că au posibilitatea de a manipula traficul quangle pe sub

nasul oricui.

— Posibil, confirmă Gleb, ca și cum ar fi fost răspunsul de care se temea cel mai mult.

— Mă numesc Truro, spuse omul. Și, da, într-o calitate pe care ar fi prea complicat s-o explic acum, vorbesc într-adevăr în numele Inițiativei Panspermiene.

— E decalat, observă încet Sunday. I-am urmărit reacțiile. Încearcă să se sincronizeze cu ceea ce vorbim, dar nu se pricepe destul de bine ca s-o ascundă complet. Probabil vorbește de pe Pământ sau din spațiul circumterestru.

— Nu e nevoie să insistăm asupra locului unde mă aflu, spuse Truro. Vă felicit, însă, pentru perspicacitate.

— Ce vrei de la noi? întrebă ea.

În caz că Gleb îl cunoștea pe acel om, nu spunea nimic.

— Nimic. Chiar nimic. Adică, vreau să nu faceți nimic și să nu spuneți nimic. Nici nu pot sublinia cât de important este. Sunt la curent cu situația în care vă aflați – cum aș putea să nu fiu, când Chama Akbulut este unul de-ai noștri? — și se iau deja măsuri pentru a ameliora lucrurile.

— Cred că asta s-a cam rezolvat, mulțumim, replică Geoffrey.

— Iar eu cred că nu înțelegeți bine în ce măsură sunteți deja implicați. Chama a întreprins această acțiune asumându-și riscuri considerabile în ce privește vătămarea fizică, precum și în ce privește încarcerarea. Cu siguranță, înțelegeți că altruismul lui vă îndatorează, nu?

— Chama nu ne-a cerut părerea, aminti Geoffrey.

— Are dreptate, interveni și Gleb. Chama a făcut-o pe cont propriu. Niciunul dintre noi n-ar fi fost de acord. Inclusiv eu.

— Cu toate astea, continuă Truro, vizibil nedescurajat de noua turnură a discuției, nici nu v-ați fi putut aștepta să acționeze altfel, când i s-au prezentat faptele ca atare.

— Vrei să zici că, destăinuindu-i un secret, l-am încurajat să facă asta? întrebă Sunday.

— Cunoscându-i caracterul, trebuie să fi înțeles că existau șanse excelente. Și-n plus, când s-a ivit posibilitatea, cu toții i-ați susținut acțiunile, însoțindu-l la Zidul Fantomă.

— N-am susținut nimic! se răsti Jitendra. Încercam să-l împiedicăm!

— Până la capăt?

— Eram îngrijorați pentru el, adăugă și Sunday. Am încercat

să-l observăm cât de mult am putut.

— Totuși, s-au creat anumite obligații. Chama și Gleb nu vorbesc în numele întregii Inițiative, dar n-au greșit recunoscând importanța activității lui Geoffrey, în raport cu a lor.

Truro se uită prin cameră, cu același zâmbet ca o spărtură neagră.

— Avem… influență. Chinezii simt de zeci de ani în ceafă suflul rece al istoriei. Au avut parte de secolul lor și jumătate sub soare, apogeul unei statalități neîntrerupte vreme de trei mii de ani. Au făurit lucruri minunate și glorioase. Acum, însă…? S-a ridicat India, și vine și rândul Africii. Roata se învârtește, tot înainte. Problema e că un asemenea stat nu face calea-ntoarsă cât ai pocni din degete. Chinezii au nevoie de o direcție nouă. Așa că ceea ce fac ei e să revină la treaba pe care o stăpânesc cel mai bine: gândirea pe termen lung, conturarea unor mari ambiții imperiale. Inutil de spus, Inițiativa Panspermiană n-a scăpat atenției lor. Eflorescența Verde este tocmai genul de întreprindere absorbantă a vieții în care-și pot ei înfige dinții cel mai bine. Dintre toate statele membre ale Uscatului și ale Cerului, China a avut întotdeauna cele mai cordiale relații cu Națiunile Unite Acvatice.

— Și asta cu ce ne-ajută? întrebă Geoffrey.

— Simplu spus, noi dorim foarte mult să nu-i ofensăm pe chinezi, iar ei doresc la fel de mult să nu ne ofenseze pe noi. Nu se știe niciodată, s-ar putea să lucrăm împreună *enorm* de mult timp. Oricum, toată lumea e extrem de atentă la următoarea mișcare, dornică să nu facă nici cel mai mic lucru care ar putea periclita viitoarele manevre. Acesta este motivul pentru care mica expediție a lui Chama cauzează atâtea dificultăți – dar nu insurmontabile, sper.

— Ai zis să nu facem nimic, spuse Sunday.

— Foarte curând, cu o precizie de ceasornic, la autoritățile relevante de frontieră va ajunge recomandarea ca Chama să fie tratat cu o clemență neobișnuită. O să fie eliberat și toată situația asta neplăcută va rămâne în urmă.

Se apleacă înainte, cu vizibilă insistență:

— Dar mecanismul negocierilor este delicat. O intervenție greșită din partea firmelor Akinya Space sau Plexus ar putea face ca tot procesul să deraieze. Catastrofal, poate. Vreți să-l revedeți pe prietenul vostru, nu? Cu amintirile mai mult sau mai

puțin intacte? Atunci, nu faceți nimic.

— Ai face bine să ai dreptate cu asta, spuse Geoffrey.

— Eu nu greșesc niciodată, replică Truro, care acum se uita doar la Geoffrey. Vom ține legătura, domnule Akinya. În legătură cu elefanții. Sunt sigur că ne așteaptă o relație îndelungată și fructuoasă.

Golemul se ofili. Un moment, păru să se înmoaie, până când niște fire invizibile îl readuseră smucit la viață. Chipul dansă prin permutările premergătoare încărcării, în timp ce hainele și părul se unduiau și forfoteau cu un bolborosit ca al unei sorbituri. Apoi, în cameră reapăru June Wing.

— S-a întâmplat ceva de-a dreptul scandalos, declară ea.

Se vedea clar că June Wing nu era o femeie obișnuită cu deturnările.

Împuterniciții robotici ai Administrației Lunare Africane aveau luciul de oțel cenușiu al tacâmurilor suedeze scumpe. Căștile lor erau cromate, iar fețele arătau ca niște măști de scrimă neutre, negre. Nu omorau, dar purtau asupra lor nenumărate mijloace de constrângere neucigătoare. Multe dintre acestea erau peste măsură de neplăcute, riscând să producă vătămări de lungă durată ale sistemului nervos central.

— Care dintre voi e Gleb Ozerov? întrebă primul, cu glasul sintetizat bubuindu-i din chipul ca o plasă.

— Eu sunt… răspunse timorat Gleb.

— Gleb Ozerov, ești însărcinat cu custodia acestui individ, potrivit legislației lunare. Confirmă.

— Confirm, răspunse Gleb. Confirm categoric. Vă mulțumesc. E bine așa.

Mai rămâneau multe de rezolvat, desigur, dar termenii suplimentari ai eliberării lui Chama erau incluși într-un sumar aug lung, doldora de clauze, pe care soțul lui îl citise deja și-l luase la cunoștință înainte de predare.

Dată fiind anvergura posibilelor repercusiuni, era incontestabil că scăpaseră ușor cu toții. După opt ore de reținere și interogatoriu, Chama fusese trimis înapoi la Copetown cu un vehicul suborbital și dat în custodia împuterniciților. Roboții îl aduseseră la gară, unde-l urcaseră în primul tren. Chama încă mai stătea supus între paznicii săi, când Sunday, Geoffrey, Jitendra și Gleb veniseră să-l aștepte în stația de tramvai.

— Mamăăă… șoptise Sunday. Asta-i treabă serioasă. Niciodată n-am mai *văzut* împuterniciți. Cred că pe bulangii ăștia nici măcar nu-i asamblează, până n-are nevoie cineva de ei.

— Te bagă-n toți sperieții, comentă Geoffrey.

— Asta și era ideea, replică ea.

După ce efectul șocului trecuse, termenii arătaseră destul de generoși. Nu se lansase nicio acuzație la adresa lui Chama, deși primise un avertisment oficial care avea să rămână la dosar până în secolul următor. Îi era interzis să între pe teritoriul chinez, de pe Lună sau din oricare altă zonă a sistemului, timp de încă zece ani. Mai mult, i se cerea să rămână în Zona Descrutinizată pentru următoarea sută de ani, o formă de detenție moderată care-i interzicea și să folosească folosirea chingurilor pasive și a încorporărilor. Toate comunicațiile cu orice persoană din afara Zonei aveau să fie supuse interceptării și analizei mecanice și umane.

În rest, Chama era, tehnic vorbind, „liber”.

Sunday cam ezita, la gândul de a se întâlni cu Chama, temându-se că o asocia prea îndeaproape cu incidentul de la frontieră. Jitendra însă insistase că nu avea niciun motiv de îngrijorare.

— Chiar și dacă Chama făcea totul fără participarea noastră, îi spusese el, până acum tot am fi fost implicați. Suntem prietenii lui.

— Sper să ai dreptate.

— Sigur că are dreptate, întărise Gleb. Dar vă mulțumim că veniți și voi, oricum. Nu-mi prea plac împuterniciții ăia.

— Niciunuia din noi nu-i plac, replicase Sunday.

Chama avea foarte puțin de spus, în primele minute de după predare. Poate că nu-i prea venea a crede că nu mai era în custodie. Eliberarea lui și revenirea în Zonă avuseseră loc în văzul public al Lumii Supravegheate. O fi avut Chama doar un număr mic de prieteni apropiați, dar era cunoscut de sute de concetățeni și toți voiau să știe de ce fusese adus în stația de tramvai de niște roboți atât de antipatici. Când ajunseră la coada de pe peronul taxiurilor, erau bombardați cu întrebări din toate părțile. Începeau să apară, prin ching, chiar și doritori de bine, o turmă de fantome adunându-se în jurul lui Chama și al prietenilor lui, ca o ceață de materie întunecoasă și rece.

— Asta n-o să ne ușureze prea mult situația cu Hector și Lucas, comentă Geoffrey, în timp ce taxiul se repezea prin traficul din centrul orașului.

— Dă-i în mă-sa, replică Sunday. Hector nu făcea decât să se umfle în pene. N-ar fi mișcat un deget, ca să ajute.

— Tot au să-mi dea de furcă la întoarcere.

— Păi atunci, începe să-ți pregătești povestea. Ai găsit o mănușă, atâta tot. Dacă Hector și Lucas vor să creadă că există o legătură cu cele întâmplate în Pitagora, treaba lor. Nu ne obligă nimeni să le dăm o mână de ajutor.

— Și astea? întrebă Jitendra, desfăcând pumnul în care ținea pietricelele colorate. Se duc cu Geoffrey sau nu?

Sunday întinse mâna peste umărul lui Jitendra și le luă în palmă.

— Rămân la mine. Nu trebuia nici măcar să le scoți din apartament.

— Suntem cu toții aici, spuse Jitendra. Eram îngrijorat să nu intre cineva și să le caute în lipsa noastră.

— Aha… făcu Sunday pe un ton nemulțumit, dând de înțeles că era o posibilitate la care nu se gândise.

Geoffrey și Jitendra stăteau în față, iar Sunday, Chama și Geoffrey, în spate. Chama încă mai purta costumul spațial cu înveliș dur, iar casca și-o ținea în poală. Chinezii curățaseră complet costumul; acum sclipea ca la paradă.

— Se pare că au fost foarte meticuloși, remarcă Geoffrey.

Capul lui Chama se înclină, în cercul din jurul gâtului.

— Destul…

— Și presupun că nu s-au răzgândit să te lase să-l păstrezi ce-ai dezgropat de-acolo, adăugă Sunday.

Chama afișă o mină de regret.

— Nu mi-am forțat norocul. Și-așa mi-au făcut o favoare că mi-au dat drumul.

— N-aveam nicio șansă, spuse Geoffrey. Cu ce ne-am ales din chestia asta, pe lângă o întâlnire cu garda de frontieră, o datorie față de Truro și câteva fire albe?

— Asta voi decideți, răspunse Chama, întorcându-și casca pentru a scoate ceva din ea. Poftim. Faceți cu el ce vreți.

Îi dădu lui Sunday obiectul. Era un cilindru albicios, rigid, ca o bucată de bambus.

Sunday avu nevoie de câteva momente ca să-și dea seama că

primise o hârtie, făcută sul și prinsă cu un elastic. Smulse elasticul și desfășură cu grijă sulul. Era un teanc de pagini, vreo douăsprezece, înfășurate strâns. Le simțea fragile între degete, gata să se fărâmițeze la cea mai mică neatenție. Textul era scris în engleză, de-atâta lucru putea să-și dea seama, după cuvinte, deși frazele erau dificil de descifrat. Chiar și când ochii ei așternură peste coală o traducere în swahili, tot nu înțelese mare lucru.

— Oare asta are vreo semnificație? întrebă ea, frunzărind hârtiile.

— Pe mine mă-ntrebi? întrebă Chama. Altceva nu era în cutie.

Geoffrey întoarse capul spre el.

— Știm ce era în cutie, Chama. Am văzut și noi. Era o piesă de la ceva, nu un sul de foi. Dacă le vedeam pe astea, am fi știut.

Chama oftă.

— Piesa era pentru chinezi. M-am așteptat să confiște orice găseam în groapă, așa că am luat-o cu mine. Când ați intrat voi în spațiul meu senzorial, deschisesem deja cutia și am înlocuit sulul cu vechitura aia. N-ați observat ce ușor am deschis-o a doua oară, ca și cum aș fi știut clar ce aveam de făcut?

— N-aveai cum să știi dacă urma să-ți reușească sau nu, răspunse Geoffrey.

— Nu ajungi prea departe în viață dacă nu ești pregătit să-ți asumi și unele riscuri. Așa că trebuia să pot deschide cutia și să-i înlocuiesc conținutul fără ca dronele să vadă bine ce făceam. N-a fost greu deloc, fiindcă nu voiau să se apropie prea mult, cu proiectilele lor cu propulsie nucleară, de un om plăpând într-un costum spațial, pe suprafața Lunii mă-sii.

— O.K., îi acceptă Sunday, măcar pentru moment, explicațiile. Îmi dau seama cum ai putut substitui conținutul și cum au confiscat chinezii vechitura, ca și cum aia ar fi fost în cutie. Dar nu-mi vine să cred că pe urmă n-au găsit hârtiile în timpul interogatoriului.

— A, păi le-au găsit. Le-am spus că le avusesem la mine tot timpul, că erau o amintire, un talisman. Un sul de hârtii amărâte, atâta tot. De ce să între la bănuieli? Cine s-ar fi așteptat ca un om să dezgroape de pe Lună niște hârtii vechi?

— Un noroc chior, comentă Geoffrey. N-aveai cum să știi ce era în cutie.

— Chiar c-a fost un noroc chior. Oricum, indiferent ce-am

găsit, substituirea mi-a lăsat prea puțin timp ca să examinez conținutul. Chinezii au confiscat cutia pe loc. N-au ajuns să mă percheziționeze decât peste două ore, în tancul lor. Chiar dacă-mi luau și ceea ce fusese cu adevărat în cutie, tot aveam timp să mă uit.

Conform colontitlului tipărit în partea de sus a paginilor cu numere impare, foile fuseseră desprinse dintr-un exemplar al romanului „Călătoriile lui Gulliver”. După câteva momente de gândire, Sunday își aminti că, la funeralii, Memphis le reamintise că fusese una dintre cărțile preferate ale lui Eunice, pe care-i plăcea s-o citească sub salcâmii de lângă casă.

— Sigur, asta nu ne e neapărat de folos, spuse Chama, ca și cum ar fi avut un hotline până-n capul lui Sunday. Vreau să zic, presupun că paginile astea înseamnă ceva concret pentru voi, alde Akinya, ceva care pe mine mă depășește.

— Lui Eunice îi plăcea s-o citească, îl informă Geoffrey. Asta-i tot. Stabilește o legătură între ea și hârtii, dar mai mult decât atât…

— A avut ea un motiv să le îngroape, îl întrerupse Sunday. Ai făcut o treabă bună, Chama. Să le strecori drept pe sub nasul chinezilor… N-a fost chiar o nimica toată.

— Mă gândeam eu, răspunse Chama.

— Dar tot n-am ajuns nicăieri, nu se lăsă Geoffrey.

— Încă, preciză Sunday. Trebuie să le arătăm și construcției, să vedem la ce concluzii ajunge. Mai putem și să testăm hârtiile, să vedem dacă nu conțin și ceva ascuns – cerneală invizibilă, puncte minuscule, coduri secrete strecurate în text, chestii de-astea. Sau, poate, ceva în cuvintele propriu-zise.

— Distracție plăcută. Eu mâine plec înapoi în Africa. Viza îmi expiră după-amiază și n-am de gând să-mi forțez norocul doar de dragul câtorva ore în plus.

— Deci mi le lași mie?

Întrebarea ei păru să-l surprindă pe Geoffrey.

— Fă cu ele ce vrei. Am să te susțin întru totul.

— Moral, dacă nu și fizic.

— Nu pot să fiu în două locuri în același timp. Dacă mă apuc să bag chinguri aici cu fiecare ocazie, verii chiar vor începe să se întrebe ce se întâmplă, și nu prea ne dorim asta, așa-i?

— Da, răspunse Sunday, fără tragere de inimă. N-ar fi bine.

— Dar va trebui să fii gata pentru tot ce-ți pune-n față Eunice,

interveni și Chama. Te-a adus de pe Pământ pe Lună. Chiar crezi că a vrut să te oprești aici?

— Sora mea mai are de plătit și chiria, spuse Geoffrey. Poate continua micul joc al lui Eunice până la un punct, dar după aia va trebui să revină la realitate. Amândoi avem slujbe cu ziua. Și, în caz că v-ați făcut o impresie greșită, niciunul dintre noi n-are găleți de bani să arunce-n stânga și-n dreapta.

— Atunci, fac eu cinste cu cina, declară mărinimos Chama. Așa-i cinstit, nu? Am chef de sărbătorit. Nu în fiecare zi ți se-ntâmplă să devii un pion în relațiile internaționale.

Așa că în seara aceea au ieșit în oraș cei cinci prieteni, alegând un local care servea specialități est-africane și indiene, iar după ce au terminat două feluri de mâncare și au scăpat în sfârșit de ultimii doritori-de-bine băgăreți, dornici să-l felicite pe Chama pentru că se întorsese nevătămat, Sunday scoase cilindrul de coli rulate, îl eliberă din elastic și-l întinse cu grijă pe o parte a mesei care încă nu fusese pătată de vin și sosuri. Fixă hârtiile cu două sticle pline, ca să nu se îndoaie la loc.

— Cred că m-am prins, spuse ea, abia îndrăznind să-și exprime gândurile cu voce tare, de teamă să nu le pară celorlalți niște prostii. Faptul că e un fragment din „Călătoriile lui Gulliver” nu e singurul lucru care leagă colile de Eunice.

Precaut, dar și curios, Geoffrey o îndemnă:

— Continuă.

— Când ajungi înapoi acasă, vreau să-mi confirmi că paginile astea au fost într-adevăr smulse din cartea pe care o avem în arhiva casei. Oricum, pun pariu că așa e. Și mai pariez și că Eunice n-a ales deloc întâmplător tocmai partea asta. E un reper. Ne spune unde să căutăm în continuare.

— Și anume? întrebă Jitendra.

Sunday trase aer în piept.

— Trebuie să mă duc pe Marte. Sau, mai bine zis, pe lunile lui Marte. Despre asta-i vorba.

Chama ridică privirea dinspre al treilea fel pe care-l comandase, în timp ce restul erau încă la al doilea.

— Gulliver a călătorit pe Marte? Partea asta n-o mai țin minte.

— Ăla a fost Robinson Crusoe, declară ferm Gleb. Sau, cel puțin, cred că s-a dus pe Marte. Altfel, de ce-ar fi acolo un oraș cu numele lui?

— Ideea, continuă Sunday, înainte ca discuția să se abată

irevocabil de la subiect, e că Gulliver i-a cunoscut pe astronomii din Laputa. Pe insula lor zburătoare. Iar astronomii i-au arătat lui Gulliver instrumentele lor și i-au spus că în jurul lui Marte gravitează două luni.

— Ceea ce e destul de... puțin remarcabil, din moment ce *sunt* într-adevăr două luni în jurul lui Marte, remarcă Jitendra încet, cu aerul năuc al unui om în curs de cherchelire profundă. Luă una dintre sticlele de vin, făcând ca paginile să se strângă iar ca un sul alburiu.

Sunday scrâșni din dinți și explică mai departe:

— Asta a fost înainte de a fi știut cineva despre lunile reale. Swift a ghicit doar. A descris până și orbitele și perioadele lor de revoluție. Nu le-a nimerit bine, desigur, da' știți, măcar are meritul de a fi încercat.

— Și crezi că asta-i cheia?

— M-am consultat și cu construcția. E de acord cu mine.

— Poate că nu-i tocmai surprinzător, comentă Geoffrey. În fond, tu ai făcut-o.

Sunday se încruntă feroce.

— E absolut capabilă să-mi facă teoriile praf și pulbere, frate. De data asta, însă, crede că sunt pe drumul cel bun.

— Marte e o planetă mare, spuse Geoffrey, gânditor. De unde vei începe?

— Indiciul se referă la cele două luni, deci acolo am să caut. Iar pe Deimos o putem exclude imediat. Eunice n-a fost niciodată acolo. Așa că ne mai rămâne...

— ... Phobos, completă Chama. „Frică”, pe lângă „Panica” lui Deimos. Hmm... Chiar ești sigură că vrei să te duci pe o stâncă numit Frică?

Jitendra umplea din nou paharele.

— Ar putea să se cheme și Luna Plină Zâmbitoare, și tot n-ar fi mai ușor să ajungi pe ea. Ascultă, e o idee drăguță, cu toată aventura asta, dar trebuie să fim realiști. Nu ne putem permite un zbor pe Marte.

— Aș putea să mă duc singură, spuse Sunday.

— Și asta-nseamnă că așa, deodată, e mai fezabil? clătină din cap Jitendra, zâmbind cu aerul superior al singurului om matur de la masă. Mă tem că nu-i deloc de nasul nostru. Ai comenzi de terminat, eu trebuie să-mi finalizez cercetările pentru June Wing. Nu ne putem permite să lăsăm oamenii baltă, când avem facturi

de achitat.

Sunday nu era deloc mândră de ea însăși, și se mai și bosumflă.

— Facturile pot să se ducă-n mă-sa.

— Și Eunice la fel, replică Geoffrey. Chiar dacă a presărat indicii prin tot Sistemul Solar, e clar că a făcut-o cu zeci de ani în urmă. Ce mai contează dacă-i dăm curs acum sau mai așteptăm câțiva ani?

— Hai, frate… Chiar nu-nțelegi, nu? clătină din cap Sunday, bătând cu degetul în masă. Asta-i realitate, nu e o repetiție cu costume. Dacă n-o facem acum, putem la fel de bine să ne planificăm funeraliile. Nu vreau să fiu nici rezonabilă, nici prudentă. Rațiunea și prudența sunt pentru niște căcănari ca Hector și Lucas. Noi am refuzat stilul ăla, nu-ți dai seama? Ne-am dorit viață, surprize, riscuri… nu acțiuni și pachete majoritare și căcaturi de ședințe plicticoase despre cât costă importurile de gheață de pe… Neptun, futu-i Neptunu’ mă-sii!

Dându-și seama că vorbea tot mai tare, atrăgând privirile altora din restaurant, coborî vocea.

— Pentru mine asta nu e viață, clar? Poate că tu te-oi fi răzgândit. Eu, una, nu. Și dacă trebuie să găsesc o cale de a ajunge pe Marte, am s-o fac!

Geoffrey dădu din cap, cu cel mai înnebunitor aer calm al lui:

— În regulă. Am priceput. Ai dreptate, așa e. Și, deși poate n-ai să mă crezi, sunt de acord. Dar, dacă ne apucăm de treaba asta, trebuie s-o facem împreună. Să împărțim riscurile. Și să nu ne repezim.

— Toată viața ți-ai trăit-o nerepezindu-te la nimic.

Cu o ridicare din umeri, Geoffrey trecu peste împunsătură.

— Așa o fi, Sunday, dar acum vorbesc serios. Dacă insiști să te duci pe Marte, atunci vreau să particip și eu. E și bunica mea. Dar o vom face așa cum zic eu, fără să cerșim favoruri de la nimeni. Verii au promis c-or să mă plătească bine pentru călătoria pe Lună și vor urma și alte fonduri. Pot găsi o cale de a canaliza o parte din ele spre costul unui bilet pentru Marte… ba chiar și pentru două bilete… și am s-o fac. Dar am nevoie de timp și ultimul lucru pe care-l doresc acum e să le mai dau motive de a intra la bănuieli.

Făcu o pauză, zgâriind absent marginea etichetei de pe o sticlă de vin.

— Dacă asta-nseamnă să așteptăm câteva luni, poate chiar un an… așa să fie.

— E o conjuncție favorabilă, chiar acum, replică Sunday. Marte nu ajunge niciodată mai aproape, niciodată traversarea nu e mai ușoară.

— Ce merge-n cerc, revine în același loc, răspunse Geoffrey.

— Mulțumesc. Cred că înțeleg măcar la un nivel elementar mecanica orbitală.

Jitendra o luă de mână.

— Știi, poate că Geoffrey are dreptate. Nimeni nu spune c-ar trebui să dăm uitării toate astea. Dar, un an, doi… ce mai contează, dat fiind că toate indiciile sunt atât de vechi?

Cu însuflețire, Geoffrey dădu și el din cap.

— Orice-am face, nu trebuie să acționăm chiar acum. Ar fi cel mai rău lucru posibil, dacă vrem să nu-i avem pe cap pe Hector și Lucas. După ce ajung acasă, am să le dau mănușa și, în câteva săptămâni, vor uita totul. Ai încredere-n mine – n-au atâta imaginație încât să gândească mai departe. Decât dacă e vorba de bani.

— O lăsăm să se răcească… apoi lovim? întrebă ea.

— Exact.

Simți o ușurare plăcută, văzând că Sunday ajunsese și ea la aceeași părere.

— Între timp, vom avea cu toții posibilitatea să… gândim lucrurile în amănunt. Nici nu știm despre ce este vorba. Azi am scăpat, dar a fost un noroc, și data viitoare n-o să se întâmple neapărat la fel. Poate credem că o cunoaștem pe Eunice, însă la fel de bine s-ar putea ca ăsta să fie doar modul ei de a se amuza pe seama prostiei noastre, de dincolo de mormânt. Sau, mă rog, de locul unde i-am împrăștiat cenușa…

— Și-a dat multă osteneală ca să îngroape cutia aia în Pitagora, sublinie Sunday. Indiferent ce-o fi motivat-o atunci, n-a fost o glumă. Și nici pe Marte nu ne-ar trimite în glumă. Știe că doar membrii familiei aveau acces în seif. Poate a vrut să ne pună la încercare, dar în niciun caz să ne facă vreun rău.

— Așa speri tu.

— O cunosc pe femeia asta, frate. La fel de bine ca pe orice persoană în viață.

În acel moment, se simțea mai sigură de ceea ce spunea decât de orice altceva din univers.

Se trezi în toiul nopții, lângă silueta calmă, pătată cu albastru, a lui Jitendra. Făcuseră dragoste, în timp ce fratele ei dormea în camera alăturată, apoi o furase un somn adânc și fără vise, până când ceva o readusese la viață. Prin cine știe ce minune, în lumea din afara apartamentului domnea o tăcere aproape deplină. De alături îl auzea prin perete pe Geoffrey sforăind încet. Frânturi de conversație îi ajungeau la urechi de undeva de jos, cu vreo două, trei niveluri sub modulul ei. Ceva țăcănea în circulatorul de aer, iar din țevile instalațiilor se auzea un gâlgâit înfundat. De la o stradă distanță răsuna miorlăitul unui cotoi. Iar pe sub toate murmura vuietul îndepărtat al orașului, ca niște motoare în subsolul realității.

Sunday se dădu jos din pat, având grijă să nu-l deranjeze pe Jitendra. Conștientă că fratele ei se putea trezi în orice moment, luă pe ea un cearșaf cu modele. Trecu prin balamucul lăsat în living, la întoarcerea de la restaurant: alte sticle de vin, de bere, pahare pătate cu roșu; Chama și Gleb trecuseră pe la ei înainte de a se întoarce acasă. Deși în conversație existaseră și momente tensionate, totul se încheiase destul de cordial. În fond, erau prieteni. De fapt, își petrecuseră tot restul serii făcând schimb de instrumente muzicale, iar Geoffrey se dovedise surprinzător de îndemânatic cu kora ei veche și zgâriată. Chama îi uimise pe toți, izbutind să scoată niște piese blues dintr-o chitară acustică prăfuită, lăsată într-un colț al studioului de către un fost chiriaș. Priviseră un meci de cricket, mai băuseră vin, apoi zoologii își luaseră rămas-bun. Nu peste mult timp, Geoffrey se culcase, obosit și neliniștit la gândul întoarcerii lui pe Pământ.

Din living, în studio. Sunday închise ușa în urma ei și se duse la lucrările comandate, cele două siluete albe și subțiri, pe care acum clienții le voiau refăcute în negru. Le mângâie contururile muncite din greu, simțind furnicăturile electrice ale orelor de trudă acumulată. Granița dintre artă și kitsch era negociabilă, poroasă chiar. Într-un decor potrivit, în contextul adecvat, acele piese puteau chiar să aibă o anume integritate discutabilă. Dar știa foarte bine unde aveau să ajungă, negre sau albe: de-o parte și de alta a ușii unui restaurant etnic în legătură cu care nici nu se putea deranja să se decidă ce parte a Africii ar fi vrut să parodieze.

Indiferența se ascuțea spre ură. Detesta orele pe care i le

furase din viață acea comandă. O disprețuia în numele adevăratei arte pe care o împiedicase s-o creeze. Îi era silă de ea, pentru calea pe care i-o trasase pe viitor. Încă-i mai plăcea să creadă că avea ambiții. Încropirea de gunoaie emblematice pentru clienți fără minte nu făcea parte dintre ele. Îi era ușor să ia o comandă ici, alta colo, doar ca să plătească chiria. Totuși, dacă făcea prea multe, putea foarte bine să nu se mai considere artistă.

Într-un moment de furie îndreptată spre sine, ridică mâna să sfărâme sculpturile. Dar se stăpâni, nedorind să-i trezească pe Jitendra sau Geoffrey.

Într-un cuvânt, asta ești tu, își spuse. *Nu poți suporta ceea ce trebuie să faci ca să rămâi pe linia de plutire, dar nici n-ai curajul să schimbi cu adevărat ceva în sensul ăsta. Lucrezi tot felul de căcaturi ca să-ți plătești chiria și nu ajungi să mănânci în restaurante mai de soi decât atunci când fac cinste Chama și Gleb. Ești prizoniera banilor la fel ca și cum ai fi ales să lucrezi în afacerile familiei. Te amăgești, doar, că ai evadat. Poți tu să râzi de fratele tău, să-i reproșezi că n-are spirit de aventură, dar el măcar îi are pe elefanții lui.*

Dimineața, se treziră devreme ca să-l conducă la plecare, cu ochii umflați și capetele tulburi după petrecerea din seara trecută. Geoffrey era nervos că trebuia să se ducă iar la Banca Central-Africană, în Copetown. N-avea încotro, totuși. Conform variantei actuale, mănușa era încă în seif. Dacă nu era văzut revenind la sucursală, povestea lui avea să se destrame la prima întrebare mai delicată din partea verilor.

— Ai să te descurci, îi spuse ea.

Geoffrey dădu din cap, nu tot atât de convins.

— Trebuie să intru în sala seifurilor și să ies iar. Atâta tot. Iar cei de la bancă nu vor găsi că e un comportament cam ciudat?

— Nu e treaba lor, frate. De ce le-ar păsa?

Îl însoțiră pe Geoffrey până la terminal, unde se îmbrățișară de rămas-bun. Sunday își privi fratele cum pornea cu viteză înapoi spre Lumea Supravegheată, gândindu-se la minciuna pe care tocmai i-o spusese.

Fiindcă ultimul lucru pe care i-l ceruse el era să-i promită că n-avea să facă nimic necugetat…

Liftul înfuleca distanța cu o mie de kilometri pe oră – o nimica toată. La terminalul din Copernic îl adormiseră, dar Geoffrey își folosise dreptul – și contul de cheltuieli al verilor lui – ca să fie trezit când mai avea trei ore până la Libreville. Deșteptarea înainte de a ajunge la destinație costa mai mult decât să doarmă tot drumul – necesita asistență medicală la bord, precum și un salon de recuperare, cu spațiu unde să-și întindă picioarele – dar se îndoia că Hector și Lucas aveau să-i poarte pică pentru acea șansă unică de a contempla peisajul. La urma urmei, nu putea ști dacă avea să mai plece vreodată de pe Pământ.

Era după-amiaza zilei de doisprezece februarie. Stătuse pe Lună doar șase zile încheiate, dar era mai mult decât suficient pentru a face ca tranziția la gravitația terestră să fie cât se poate de neplăcută. Unii dintre tovarășii lui de călătorie circulau în exoschelete integrale, purtate fie pe sub haine – deși se vedeau invariabil prin ele –, fie ca modele externe, coordonate cromatic cu îmbrăcămintea de dedesubt. Geoffrey se mulțumea cu plasturii de eliberare treptată aplicați pe membre. Îi trimiteau semnale chimice în oase și mușchi, pentru a le accelera recondiționarea, blocând simultan cea mai mare parte din disconfort. Se simțea înțepenit, ca și cum ar fi făcut mari eforturi fizice cu o zi, două în urmă, și trebuia să fie mereu atent cum pășea, ca să nu se împiedice. La prima vedere, trebuia să recunoască, erau doar simptome minore de readaptare. Mai presus de orice, se simțea ușurat că totul se terminase. La Banca Central-Africană nu avusese nicio problemă: intrase în sala seifurilor, deschisese sertarul și-l închisese la loc. Mănușa rămăsese în geanta lui. Sunday păstrase pietrele și paginile smulse din cartea lui Eunice.

Se terminase. Putea să se relaxeze, să admire priveliștile.

Puntea de recuperare și observație se afla la fundul cilindrului negru, singura fereastră, circulară, fiind orientată pentru o vizibilitate optimă. Ceilalți pasageri se aflau mai sus, la etajul cu restaurantul și salonul. Cu excepția unei femei care studia peisajul cam pe la o treime a curbei, Geoffrey era singur la nivelul de observație.

Africa se întindea sub ochii lui, în toată imensitatea ei uluitor de diversificată. Punctul de ancorare din Libreville se afla, de

fapt, la o sută de kilometri mai spre sud de orașul cu același nume și cu tot atâția spre vest, fiind construit în Atlantic. Privind drept în jos, putea să vadă zgârietura cenușie a peninsulei artificiale bătute de valuri, ieșind ca un pumnal din coasta gaboneză, cu o lățire circulară în capătul apusean, unde se afla punctul de ancorare.

La nord, începând să dispară dincolo de curbura Pământului, se întindea marea pustietate, abia locuită, a Africii Sahariene, din Mauritania până-n Sudan. Zeci de milioane de oameni trăiseră acolo, până cu un secol și ceva în urmă – destul ca să umple cel mai dens populat megalopolis de pe planetă. Adunate în jurul micilor puncte dătătoare de viață ale oaselor și râurilor, milioanele acelea lăsaseră pustietatea practic neatinsă. Fusese nevoie de multă rezistență și îndrăzneală ca să trăiască în acele spații deșertice, unde cele mai copleșitoare greutăți se aflau doar la o foamete sau o secetă distanță. Iar oamenii o făcuseră, cu succes, vreme de mii de ani. Abia începutul Antropocenului, modificarea climatică instigată de oameni în ultimele secole, dusese în sfârșit la depopularea sahariană. În doar câteva vieți de om, toată regiunea fusese supusă unei masive migrații planificate. Mali, Ciad, Niger... erau entități politice care încă mai existau, dar numai în sensul cel mai tehnic și mai abstract, cu frontierele încă recunoscute și G.D.P.-urile încă urmărite. Pe teritoriul lor nu mai locuia aproape nimeni, doar un personal strict necesar de îngrijitori și industriași ai U.A.

Creșterea nivelului mării, din secolul XXI, abia dacă modificase coastele Africii, și mare parte din teritoriile care ar fi fost înghițite de ocean fuseseră conservate cu ajutorul miilor de kilometri de diguri, ridicate în grabă și ulterior fortificate și securizate contra altor inundații. Africa, însă, nu fusese complet cruțată. Comutarea musonilor răpise ploile din unele zone și le redistribuise în altele, pârjolind Congo, sau udând regiunea subsahariană a Sahelului, cândva aridă, din Guineea până în Nigeria.

Niște schimbări pe o asemenea scară, redesenând efectiv hărțile, nu puteau fi niciodată nedureroase. Fuseseră vremuri de grea încercare, anii Resurselor și ai Relocărilor – aproape tot ce puteau suporta oamenii mai rău. Totuși, erau africani, obișnuiți cu așa ceva. Străbătuseră tunelul sumbru al secolelor XIX și XX, și ajunseseră la lumină. Iar schimbările climatice măcar nu

năvăliseră în orașe cu tancuri, puști și machete.

În cea mai mare parte. N-avea niciun rost să-și închipuie că nu existaseră și izbucniri de prostie locală, microatrocități. Tensiunile etnice, care fierbeau la foc mic de zeci de ani, se inflamau la cea mai ușoară provocare. Dar așa stăteau lucrurile în întreaga lume. Nu era o problemă strict africană.

Un milion de reflectări ale soarelui sclipeau spre Geoffrey din centura energetică a Saharei Centrale. După plecarea oamenilor, veniseră mașinile. Lăsaseră în urma lor regimente întregi de captatori solari, rânduri-rânduri de celule fotovoltaice, lanțuri maiestuoase de turnuri solare, alimentate de oglinzi pivotante mari cât radio-telescoapele. Centura energetică se întindea pe mii de kilometri, din Orientul Mijlociu până în Atlantic, și peste ocean, spre Statele Unite de Sud, învăluind tot restul planetei în tentacule superconductoare care vibrau, spre a trimite energie în noile aglomerări urbane dense din Scandinavia, Groenlanda, Patagonia și Antarctica de Vest. Acolo unde cu o sută cincizeci de ani în urmă fusese o întindere de gheață, se întindeau acum zone verzi sau cenușiul cald al infrastructurii orașelor. Jumătate din totalul nevoilor energetice ale lumii era acoperit de lumina soarelui saharian, sau cel puțin așa fusese până când reactoarele cu fuziune începuseră să ia și ele pe umeri o parte din povară. Într-o oarecare măsură, centura energetică era dovada calamității globale, simptomul vizibil al unei crize care handicapa toată planeta. Și mai era, indiscutabil, un spectacol minunat la vedere.

— Vezi pata aia de-acolo, spuse femeia, care se apropiase de Geoffrey? Arăta spre litoralul sudanez-eritrean, marginea estică a centurii energetice sahariene. Pata aia, puțin mai la nord de Djibouti. Aia a fost prima rețea care a intrat Online, în cincizeci și nouă. Tot acolo ne-am scufundat și primele captatoare geotermale cu penetrare în profunzime.

Geoffrey simțea nevoia să fie politicos, dar nu-și dorise cu adevărat o conversație.

— Mă scuzați...? întrebă el indiferent.

— Oglinzile și captatoarele noastre, Geoffrey. Proiectele Akinya solare și geotermale.

O privi cu uimire, abia acum observându-i pentru prima oară fața.

— Ce se întâmplă? întrebă el, coborând glasul până la o

șoaptă șuierătoare. Cum de ești aici?

— Hai, liniștește-te. Nici nu sunt *aici* cu adevărat, îl privi ea cam iritată. Sunt nevoită să ți-o spun, deși e clar că nu-i un lucru pe care l-aș spune vreodată în viața reală. Gata, putem merge mai departe?

Acum, că o privea mai atent, vedea și că nu avea umbră. Iar în locul unde mâna ei se rezema pe bara din jurul ferestrei, degetele erau neclare.

— Nu e răspunsul pe care-l așteptam.

— Poți să vocalizezi, am să te-aud destul de bine.

Se întoarse spre fereastră și privi câteva secunde peisajul.

— Ascultă, e foarte simplu. Sunday te-a autorizat să accesezi un complicat al meu. Se gândea că ți-ar face plăcere compania.

Cu o mișcare a mâinii, trasă conturul indigo al atmosferei, ca și cum ar fi fost flancul transpirat al unui cal de curse.

— Uită-te la planeta asta. Tot frumoasă e. Tot a noastră e, tot căminul nostru. Oceanele au crescut, atmosfera s-a încălzit, vremea a luat-o razna, am avut războaie prostești și inutile. Și totuși, am găsit o cale de a trece peste ele, de a rămâne în viață. De a face mai mult decât să supraviețuim doar. De a ieși din toate astea, simțind că încă mai avem un cămin.

— Cum de apari doar în capul meu? Nu ți-am autorizat plăsmuirea.

— Sunday are autoritate executivă de trecere peste bariere, fiindcă sunteți frați, iar când erați mici v-ați înțeles să aveți încredere deplină unul în altul. Sau partea asta ai uitat-o?

Nu-i așteptă răspunsul.

— După cum văd eu lucrurile, totul e ciclic. Ai auzit vreodată despre evenimentul de cinci-virgulă-nouă-kilo-ani?

Nici de data asta nu-l lăsă să răspundă.

— Bănuiam eu că nu. A fost un episod de aridizare, o mare uscăciune. S-ar putea să fi început în oceane. A deshidratat Sahara. A pus capăt Subpluvialului Neolitic. I-a urmat o migrație pe scară mondială, silindu-l pe toți să se înghesuie pe lângă văile râurilor, din centrul Africii de Nord până în Valea Nilului, și să înceapă acel lucru fără precedent, numit civilizație. Așa a început de fapt: apariția societății conduse de stat în mileniul patru înainte de Hristos. Orașe. Agricultură. Birocrație. Iar pe scara timpului geologic, s-a întâmplat *ieri.* Tot ceea ce-a urmat, întreaga istorie consemnată, cu toate momentele ei, de la

Hanibal la Apollo, a fost doar o consecință a acelui unic eveniment care i-a forțat începutul. Am fost împinși spre malurile râurilor. Am clădit orașe. Am inventat hârtia, drumurile și roata. Am construit cazinouri pe Lună.

— Sunday ar fi trebuit să mă-ntrebe.

— Atunci, vorbește cu Sunday. Eu n-am avut niciun cuvânt de spus în privința asta.

Eunice îl ocoli până-n cealaltă parte, unde-și rezemă din nou mâna pe bară.

— Dar această schimbare a climei globale, încălzirea din Antropocen... e un alt eveniment de forță, cred. Un alt declanșator. Suntem atât de aproape de începutul noului ciclu, încât nu-i putem întrezări cu adevărat deznodământul.

— În nicio privință n-ai vreun cuvânt de spus, Eunice.

— Încălzirea a fost într-adevăr globală, dar Africa s-a numărat printre primele regiuni care au simțit cu adevărat impactul schimbărilor meteorologice. Programele de depopulare, migrațiile forțate... Noi ne-am aflat în avangarda absolută a tuturor acestora. În unele privințe, acela a fost momentul în care Lumea Supravegheată a luat, ezitant, prima gură de aer. Am înțeles cele mai bune și cele mai rele lucruri de care eram capabili, Geoffrey. Diavolii din noi și îngerii mai buni. Dar, mai mult, diavolii. Din acea perioadă de criză a luat naștere rețeaua de supraveghere globală, acest zeu invizibil și atoateștiutor care ne pândește fără să obosească niciodată nu încetează niciun moment să ne împiedice să ne facem rău unii altora. A, pe alocuri existase încă dinainte, dar asta a fost prima ocazie când i-am cedat Mecanismului autoritatea absolută. Și știi ceva...? N-a fost cel mai rău lucru care ni s-a întâmplat. Cu toții trăim într-un stat totalitar, dar în cea mai mare parte este o dictatură benignă, binevoitoare. Ne lasă să facem cele mai multe lucruri, înafară de a ne accidenta și de a comite crime. Iar acum, Lumea Supravegheată nici măcar nu se mai sfârșește la începutul spațiului. A devenit o noțiune, un mod de existență, răspândindu-se prin Sistemul Solar cu aceeași viteză ca a frontului de expansiune omenească. Dar suntem încă abia la început. Ce înseamnă un secol? Crezi că efectele evenimentului de cinci-virgulă-nouă-kilo-ani au avut nevoie doar de o sută de ani ca să se facă simțite? Lucrurile de soiul ăsta se desfășoară pe scale temporale mult mai ample. Aproape șase mii de ani

pentru un singur tip de societate umană complexă, foarte organizată. Iar acum, trecerea la un alt model. Complexitate la pătrat, sau chiar la cub. Unde vom fi peste o mie de ani sau peste șase mii?

— Pot să te închid, sau și asta e tot prerogativa lui Sunday?

— Ai fost crescut cu maniere mai alese.

— O întrebare simplă: ești la mine-n craniu indiferent de voința mea?

— În niciun caz. Nici măcar nu sunt în craniul tău. Sunt delocalizată, răspândită prin sistem. Poți oricând să treci peste setări și să mă oprești. Dar de ce ai refuza darul lui Sunday?

— Fiindcă-mi place să fiu de capul meu.

Plăsmuirea oftă, ca și cum ar fi fost sub demnitatea ei să vorbească despre asemenea lucruri.

— Când ai nevoie de mine, îți voi sta la dispoziție. E de ajuns doar să-mi rostești numele. Când nu mă mai vrei, voi pleca. Nimic mai simplu.

— Și n-ai să privești lumea prin ochii mei, când eu cred că ești în altă parte?

— Așa ceva ar fi nepermis de grosolan. Ceea ce văd și aud eu este numai ce-mi permite mediul. Nu voi invada puțina intimitate care ți-a mai rămas.

— Dar vei vorbi și cu Sunday?

— Eu sunt un exemplar. Sunday are altul. Am fost una și aceeași până în momentul duplicării, dar acum am văzut și am auzit lucruri pe care cealaltă nu le cunoaște... Și viceversa, desigur. Ceea ce ne face să fim două persoane diferite, până când ne consolidăm din nou.

Ridică privirea spre tavan – spre cer.

— Periodic, au loc schimburi de amintiri și caracteristici dobândite. Remergență. Nu vom fi niciodată absolut identice, dar nici prea radical divergente.

Își apropie o mână de a lui, dar abținându-se să-l atingă.

— Ascultă, Geoffrey, să nu mă înțelegi greșit. N-am fost trimisă ca să te chinuiesc, sau să-ți fac viața insuportabilă. Sunday a avut cele mai bune intenții.

— Am mai auzit asta.

— Voi doi semănați foarte mult.

Întoarse iar capul spre fereastră, cu un mic surâs stăruindu-i pe față. În timpul petrecut de Geoffrey pe puntea de observație,

coborârea neîntreruptă a liftului spațial adusese Pământul mai aproape. Curbura orizontului, deși încă destul de vizibilă, nu mai era la fel de pronunțată ca atunci când venise el la fereastră, și putea începe să distingă unele trăsături ale suprafeței care înainte nu se deslușiseră. Acolo, nu prea departe de punctul de ancorare, se zărea *v*-ul alb-strălucitor al siajului unei nave maritime – putea distinge chiar și vaporul, în locul unde cele două linii se întâlneau. Probabil avea mărimea unui vas oceanic, dar arăta doar ca o fărâmă de sclipici. Mai putea să distingă și unele comunități mai mici – sate, nu doar orașe.

— E frumos, nu-i așa? comentă Eunice. Nu doar lumea, ci și faptul că suntem aici, vii, și o putem vedea.

— Unul dintre noi este.

— N-am crezut niciodată că voi mai trăi să văd zăpezile revenind pe Kilimanjaro. Dar situația se îmbunătățește, nu? Verdețurile apar din nou în deșert. Oamenii se întorc în orașe pe care le crezuserăm abandonate definitiv. Nu va mai fi nicicând aceeași lume cu cea în care m-am născut. Dar nici iad nu este.

— N-ar trebui să fim nerecunoscători, remarcă Geoffrey. Dacă lumea nu se încălzea, nici noi n-am fi făcut avere.

— A, nu e chiar atât de simplu. Da, ne-am aflat în locul potrivit, la momentul potrivit și cu ideile potrivite. Dar n-a fost numai un noroc. Eram inteligenți și adaptabili. Nu e ca și cum am fi depins de vreo perfuzie a nefericirii umane ca să ne construim noi fericirea.

Așa era, probabil – sau, cel puțin, așa voia s-o lase să creadă. Nu că ar fi știut vreodată cineva cu certitudine. Nimeni nu putea da înapoi ceasul ultimilor o sută cincizeci de ani, pentru ca Pământul să-și reia goana înainte în alte condiții de pornire. Familia Cho se îmbogățise din digurile maritime cu autoasamblare și autoînnoire – niște construcții uriașe care creșteau direct din mare, ca un recif viu. Când nivelul mării încetase să mai crească, aceleași tehnologii le dăduseră industriașilor Cho posibilitatea de a se diversifica spre construcții scufundate și orașe-stat plutitoare, la mijlocul oceanului. Cultivau palate marine fabuloase, în stil bizantin, elegante, luminoase și pline de turnuri și le populau cu sirene și sireni frumoși. Erau arhitecții și artizanii din spatele acvalogiilor Națiunilor Unite Acvatice.

Și familia Akinya profitase bine de pe urma catastrofei.

Precum elixirul pentru un bolnav, captatoarele lor geotermale, ansamblurile de oglinzi solare și căile energetice fără pierderi îi dăruiseră lumii gigawații de care avea nevoie ca să scape cu bine din febra celor mai grave convulsii ale secolului XXI. Acele artificii cu ingineria din adâncurile scoarței, alinierea precisă a oglinzilor și fizica superconductorilor furnizaseră setul elementar de abilități necesare pentru a construi conducta Kilimanjaro.

Accidente ale geografiei și ale circumstanțelor, își spunea Geoffrey. Familiile Akinya și Cho fuseseră inteligente și ambițioase de la bun început, dar inteligența și ambițiile nu erau întotdeauna suficiente. Orice-ar fi crezut Eunice, norocul chior și lipsa de scrupule își jucaseră și ele rolurile.

— Nu știu dacă avem mâinile mânjite cu sânge, spuse el, dar nici dacă suntem complet nepătați nu știu.

— Nimeni nu e vreodată complet nepătat.

— Cu excepția ta, desigur. Stai și judeci restul speciei umane din castelul tău de pe orbita lunară. Râzi de noi, de dincolo de mormânt.

Vocea ei deveni severă.

— Faptul că sunt moartă nu e un motiv de râs pentru nimeni, Geoffrey. Și cu atât mai puțin pentru mine.

— Atunci, de ce-ai făcut-o?

— De ce-am făcut *ce,* copile?

— De ce-ai îngropat lucrurile alea în Pitagora?

Clătină din cap, înnebunit de faptul că accepta cu atâta nepăsare plăsmuirea aceea ca pe o ființă vie, gânditoare.

— Of, ce rost are…? La fel de bine aș putea întreba o fotografie. Îi dau foc și-i cer să-mi spună adevărul.

— Cred că Sunday a explicat cât se poate de clar că nu pot nici să mint, nici să ascund informații. Dar nu pot nici să spun un lucru pe care nu-l știu.

— Deci, cu alte cuvinte, ești folositoare de tot căcatu'.

— Știu multe, Geoffrey. Sunday a împachetat în mine o viață întreagă de studiere publică. Și ți-aș spune totul, dac-aș putea, dar asta ar dura încă o viață și niciunul dintre noi nu are *chiar* atâta timp la dispoziție. În schimb, nu ne mai rămâne decât să ne suportăm unul pe altul. Dacă ai vreo întrebare concretă, îmi voi da toată silința să răspund. Iar dacă am de făcut vreo observație anume, care cred că ți-ar putea fi de folos, mă voi strădui să ți-o ofer la momentul oportun.

— Vorbești de parcă ar exista o minte activă în spatele ochilor ăstora.

— Și tu.

Era o scamatorie, desigur. Nicio voință conștientă nu anima construcția Eunice – doar un mecanism ingenios. Într-o viață întreagă de reacții capturate și date culese de motoarele posterității, existau suficiente exemple de situații conversaționale similare cu aceea din care puteau fi extrase și adaptate, după necesități, reacțiile reale, consemnate, ale lui Eunice. Un simplu truc de salon.

Dar, trebuia să recunoască, impecabil realizat.

— Ei bine, n-am vrut decât să-mi fac cunoscută prezența, spuse Eunice. Acum îmi iau rămas-bun de la tine. Cred că ai multe pe cap.

— Ar fi vreo câteva…

— Mă voi bucura să revăd casa. Măcar satisfacția asta ai să mi-o acorzi, nu-i așa?

Niște algoritmi care veneau cu rugăminți.

— Cu condiția să nu deranjezi.

— Îți mulțumesc, Geoffrey. Ai fost îngăduitor. Dar, în fond, Sunday mi-a garantat că așa vei fi. Voi doi mi-ați plăcut cel mai mult, întotdeauna, îți dai seama. Dintre toți copiii și nepoții mei, voi ați fost singurii care aveați scânteia aia rebelă.

Geoffrey se gândi la toate ocaziile când Eunice se ostenise să comunice cu el, pe vremea când trăia. Dacă opinia construcției era o reflectare corectă a sentimentelor femeii din realitate, reușise de minune să și le ascundă de restul familiei. Orbitând deasupra lui, privind în jos din exilul ei lunar, Eunice emanase cam tot atâta căldură ca Pluto.

— Chiar ne-ai făcut să ne simțim admirați, spuse el.

Era un șoc să se regăsească în lumina soarelui, înapoi în Gabon, ca un om liber reîntors pe Pământ.

Trecuse prin vama de intrare pe Lună; acum îl aștepta încă una, în Libreville. Geoffrey știa că toate documentele lui erau în ordine și nu încălca nicio regulă, cu bună știință. În minte, însă, continua să-i stăruie incidentul de la frontiera chineză, și era convins că mai devreme sau mai târziu numele lui avea să fie târât în procedurile juridice. O bătaie pe umăr, o șoaptă la ureche. Introdus într-o cameră fără ferestre, de niște funcționari cu un aer de scuză și cu un mandat de arestare.

În Libreville, însă, nu se întâmplă nimic. Nici măcar nu-i interesa mănușa, pe care avusese grijă s-o declare înainte de a trece prin filtre. Erau nedumeriți, poate, că-și dădea cineva osteneala să importe un obiect atât de banal, dar nu îndeajuns de nedumeriți ca să ia vreo măsură.

O vreme se plimbă prin grădinile punctului de ancorare, poposind cu regularitate pe băncile din parc, ca să-și odihnească mușchii. În jurul lui, clipoceau și scânteiau fântâni arteziene. Era o după-amiază fără nori, cu cerul infinit și neverosimil de albastru, ca și cum s-ar fi întins tocmai până în Andromeda, în loc de a fi închis în capsula indigo pe care o văzuse din spațiu. După cavernele iluminate artificial din Zona Descrutinizată, avea impresia că realității i se adăugase o dimensiune separată. Era întru totul mulțumit doar să se rezeme de spătarul băncii, urmărind cu privirea cele șase corzi ca de chitară ale ascensorului spațial, cum se înălțau spre cer, pierzându-se în depărtare, într-o demonstrație exactă a perspectivei punctului de dispariție. Lifturile urcau și coborau, ca niște picături meniscoidale de ulei negru lunecând pe sârme. Brizanții se spărgeau de zidul marin ce înconjura peninsula, cu nesfârșitul lor vuiet ca de talgere. Pescăruși săgetau pe cer, ca niște ferestre în formă de păsări, orbitor de albe, spre o altă creațiune, mai pură.

Se ridică în picioare, cu greutate, și-și săltă geanta sport, care acum îi dădea senzația de a conține o duzină de lingouri de tungsten. Strâmbându-se de efort, porni înapoi prin grădină spre stația de cale ferată, unde se aștepta să prindă expresul ecuatorial spre Nairobi. În trenul de noapte urma să aibă timp pentru a-și aduna gândurile, amânând totodată sosirea acasă cu câteva ore. Dar, când ajunse pe peron, sistemul aug îl informă că în zona rezervată de aterizare îl aștepta o capsulă aeriană privată, trimisă anume pentru el.

— Futu-i! Mulțumesc mult… mormăi Geoffrey printre dinți.

Două ore mai târziu, se afla din nou în spațiul aerian al Federației Est-Africane. Soarele încă nu apusese când ateriză acasă; acolo găsi un exo așteptându-l, ca un schelet fără cap, gata să-l primească în îmbrățișarea sa căptușită. Îl împinse cu piciorul la o parte și intră în casă ca un om pregătit pentru o încăierare într-un bar.

Hector și Lucas îl așteptau, tolăniți în fotolii de grădină, pe

terasa dinspre apus, unde-și sorbeau băuturile de după-amiază. În fața lor se întindea, ca un joc de societate, proiecția unui meci de fotbal din Premier League.

— Geoffrey, îl întâmpină Hector, schițând gestul de a se ridica în picioare, dar fără s-o facă. E minunat să te revedem înapoi pe terra firma, în sfârșit!

— Era și greu, replică Geoffrey, lăsându-și geanta la picioare. Totuși, nu trebuia să vă deranjați.

— Am găsit că era util să-ți facilităm o întoarcere cât mai grabnică, spuse Lucas, aplecându-se să se scarpine la picior, sub miriapodul de plastic viu colorat prins pe el. Purta pantaloni scurți, tenişi și o bluză cu dungi portocalii și galbene. Ai preferat să nu folosești exoscheletul?

— Nu-s schilod, vere.

— Sigur că nu ești, dădu din cap Lucas, în timp ce făcea să dispară meciul de fotbal. Oricum, aveam în vedere doar propriul tău interes. Fratele meu și cu mine ne adaptăm rapid la gravitația terestră, de-acum, dar numai fiindcă amândoi am acumulat un număr mare de ore în spațiu. Experiența face ca adaptarea să fie mai ușoară.

— Am să rețin.

Nu voia să fie prea ambii cu verii, mai ales acum, când avea ceva de ascuns.

— Nu că aș avea vreun plan de a mai pleca în spațiu prea curând.

— Oricum, Luna nu prea contează, remarcă Hector. Dar hai să nu-i stricăm cheful lui Geoffrey. Sunt sigur că pentru el a fost o mare aventură. Și situația aia penibilă, cu reținerea prietenului tău...? Nu vom mai vorbi despre ea. Sincer, îți suntem foarte recunoscători.

Aruncă o privire sugestivă spre geantă.

— Și... ăă... obiectul... e acolo?

Geoffrey se aplecă și desfăcu fermoarul genții. Mănușa se afla deasupra hainelor; o pusese ultima în bagaj, după controlul vamal. Scoțând-o, o aruncă neceremonios spre Hector, care fu nevoit să-și lase paharul jos în mare grabă, ca s-o prindă.

Începu s-o examineze cu ochii îngustați, atent ca un filatelist.

— Arată-mi-o și mie, îi ceru Lucas.

— Putem consulta registrele casei, spuse Hector, dându-i mănușa, ca să vedem dacă se potrivește cu vreunul dintre

costumele pe care se știe că le-a purtat Eunice.

Lucas atinse mănușa cu dezgust nedisimulat, strâmbând din nas.

— Strict la nivel de costuri/beneficii, s-ar putea ca drumul lui Geoffrey până pe Lună, ca să ia chestia asta, să nu fi fost cea mai prudentă dintre deciziile noastre financiare recente.

— Arată într-adevăr cam jerpelită, recunoscu Hector, înainte de a-și lua iar paharul. Și chiar nu mai era și altceva în seif, Geoffrey?

— Nu așa v-am spus?

— Nimic-nimic? îl iscodi și Lucas. Niciun document care s-o însoțească?

— Doar mănușa, răspunse scurt Geoffrey.

— Avea idei ciudate, comentă Hector, luând mănușa înapoi de la fratele său. Asta-i singura explicație posibilă. Nu c-ar *conta* foarte mult de ce a pus-o acolo. Grija noastră era ca în seif să nu fie ceva periculos, care să impieteze asupra reputației familiei. Cel puțin, acum ne putem liniști în privința asta, nu?

Continua să examineze mănușa, privind-o cu concentrare reînnoită.

— Cred că da, confirmă Lucas. Măcar am scăpat de principala noastră grijă.

— Și anume…? se interesă Geoffrey.

— Că am găsi hârtii, documente, îi răspunse Hector. Ceva care ne-ar fi impus să luăm măsuri, nu o relicvă pe care o putem îngropa liniștiți în muzeul familiei, unde nimeni n-o să-i dea vreo atenție.

— Dacă numai pentru asta ați avut nevoie de mine… spuse Geoffrey, aplecându-se să încheie fermoarul genții.

— Da, firește, zâmbi Hector radios. Te-ai descurcat de minune! Discreția întruchipată. Nu-i așa c-a fost magnific, Lucas?

— Cerințele noastre în privința asta, afirmă Lucas, au fost îndeplinite satisfăcător.

— Un lucru pot să spun despre tine, Geoffrey, continuă Hector. Orice opinie a exprimat vreodată altcineva în legătură cu devotamentul tău față de familie, de sarcina asta te-ai achitat cu brio. Acum poți să ții capul sus ca un adevărat Akinya, alături de noi.

— Foarte frumos din partea voastră, răspunse Geoffrey.

— Și, desigur, ne vom onora promisiunea, urmă Hector. De cum îmi termin paharul ăsta, voi da drumul primei rate pentru noul tău buget de cercetare.

Geoffrey își săltă geanta pe umăr.

— Memphis e pe-aici?

— Afacerile l-au obligat să facă un drum până la Mombasa, în persoană... spuse Lucas, privindu-l cu mult interes. Dar ar trebui să fi ajuns acasă, de-acum. Voiai să discuți cu el ceva anume?

— Suntem prieteni. Voiam doar să mai povestim.

Lucas zâmbi subțire.

— E firesc ca toți să câștigăm la maximum de pe urma unei resurse atât de prețuite.

Reactivă meciul de fotbal, bătând din palme spre o pasă cu boltă din partea mijlocașului camerunez.

— Gene de focă, îi spuse el fratelui său, admirativ. Mioglobină musculară îmbunătățită pentru creșterea absorbției și înmagazinării de oxigen. Mă gândeam să-mi fac și eu.

Geoffrey își lăsă bucuros verii cu meciul lor de fotbal, pentru a se retrage în răcoarea din casă. Camera lui era curată și spartană, cu patul făcut și rafturile goale, cu excepția câtorva cărți și artefacte. Perdelele se mișcau ușor în boarea după-amiezii, care intra prin fereastra întredeschisă. Atinse elefantul de lemn sculptat din fruntea procesiunii, mângâindu-i spinarea netedă, lustruită, și-și puse geanta pe pat. Apoi, deschise unul dintre dulapuri ca să vadă dacă avea haine de schimb pregătite.

Se așeză la birou și-și accesă fondurile de cercetare. Prima rată era deja prezentă, așa cum îi promisese Hector. Era o sumă năucitoare, mai mult decât văzuse vreodată Geoffrey în oricare dintre conturile sale, la un moment dat. Trebuia să cheltuiască banii pentru studiile lui asupra elefanților, dar se îndoia că verilor le păsa unde ajungeau. Banii, cel puțin în asemenea sume, erau pentru ei ca apa. Aveau o funcție, la fel ca fluidul hidraulic, dar când erau atât de puțini, abia dacă meritau atenție.

Amânându-și dușul, ieși din cameră și porni prin casă, până-l găsi pe Memphis, așezat în biroul lui de la parter, cu spatele spre ușă. Stătea cu spinarea dreaptă și costumul vechi, dar în perfectă stare, atârnând de pe umerii lui colțuroși, iar finanțele casei se ridicau împrejur într-un semicerc de registre multicolore

și tabele contabile. Muta numere de pe un panou pe altul, plimbând prin aer simbolurile luminoase ca un circar jonglând îndemânatic cu niște spiriduși.

— Memphis, îl interpelă Geoffrey, ciocnind ușor în tocul ușii. M-am întors.

Bărbatul termină o tranzacție, apoi își abandonă registrele și conturile. Scaunul său pneumatic rotativ, de modă veche, scârțâi când se întoarse să-i zâmbească lui Geoffrey.

— Cum a fost drumul înapoi?

— Rapid. Abia așteptam să iau trenul de noapte, dar verii aveau alte idei. Mi-au trimis o capsulă de zbor.

— Pot să înțeleg că nu voiai să te grăbești. Totuși, presupun că pe de altă parte erai nerăbdător să ajungi acasă.

— Nu că aș fi avut vreo îndoială privind felul cum te-ai ocupat de toate în lipsa mea.

— Poate că talentele mele sunt mai potrivite pentru administrație, decât pentru creșterea animalelor. Ai vizitat deja turma?

— Nu, nu încă. Voi zbura într-acolo nu peste mult, doar ca să afle că m-am întors. Și pe urmă, mâine dimineață… mă întrebam dacă ai avea chef să vii cu mine.

— Mă tem că mai am niște treburi în Mombasa și știi cât îmi displac chingurile. Aș putea să-mi schimb planurile, dar…

— Nu e nevoie. Poimâine…?

— Nu văd de ce nu. Vrei să-mi arăți ceva anume?

— Doar chestiile obișnuite. E bine ca elefanții să te întâlnească regulat și să te asocieze cu mine.

— Mă bucur că-ți pot fi de ajutor. Cred că treburile cu care ai plecat s-au rezolvat și acum poți reveni la normal.

— Așa sper.

Memphis dădu din cap, o dată.

— Și eu.

Geoffrey își luă rămas-bun și porni iar prin casă, până când plimbarea îl duse în răcoarea aripii cu muzeul. Nu mai era nimeni prin preajmă, nici un alt membru al familiei, vreun îngrijitor sau vizitator, așa că făcu un lucru necaracteristic pentru el: intră în muzeu, începând să examineze vitrinele pe care până atunci nu le învrednicise cu mai mult decât o privire trecătoare.

Într-un târziu, găsi și cartea, exemplarul din *Călătoriile lui*

Gulliver despre care pomenise Memphis în timpul ceremoniei funerare. Se afla într-o vitrină, rezemat pe un suport negru, în poziție aproape verticală.

Geoffrey deschise vitrina. Capacul cu geam scârțâi în balamalele metalice vechi. Ținându-l ridicat cu o mână, luă cartea cu cealaltă. Avea o copertă gri-albăstruie decolorată, cu colțurile îndoite. Părea mai prăfuită decât era în realitate. O deschise cu grijă.

Pe dinăuntru, coperta era acoperită cu hârtie marmorată. Distinse niște semne cenușii în zigzag, un scris de mână nefamiliar, dar nu lipsit de eleganță. Era în engleză, însă prea șters și înclinat pentru ca sistemul aug să-l detecteze și să-l traducă din proprie inițiativă.

— „Pentru Eunice, la împlinirea a douăzeci de ani, 20 ianuarie 2050”, citi el cu glas tare. „Cu drag, Mama și Tata.”

Se vedea clar că volumul era mult mai vechi: trebuia să fi fost o antichitate chiar în momentul când Eunice îl primise în dar. Îl răsfoi.

După un timp, găsi locul paginilor smulse, puțin după jumătatea romanului. Ar fi fost greu de observat, dacă nu-l căuta anume: doar o mică neregularitate în felul cum erau legate paginile de cotor. Poate că lipsa fusese observată când puseseră cartea în bibliotecă, după care nimeni nu se mai gândise la ea – în fond, cărțile cele mai valoroase riscau în mod special să sufere stricăciuni, pentru că erau citite și mânuite atât de mult.

Pe de altă parte, era la fel de probabil ca nimeni să nu-și fi dat seama vreodată.

Își fixă în minte numerele paginilor lipsă, apoi puse cartea la locul ei. Se pregătea să închidă capacul și să plece, când remarcă textul gravat la baza suportului, cu litere mici și albe:

Donată colecției private de către Eunice Akinya, în 2100, înaintea ultimei sale misiuni în spațiu.

Revenise după un an și câteva luni de la marginea sistemului solar. Chiar și acum, aproape nimeni nu ajunsese atât de departe. La întoarcerea pe orbita lunară, însă, Eunice nu mai avusese posibilitatea de a se duce să îngroape obiecte pe Lună. Dacă părăsea Palatul de Iarnă, mișcările ei ar fi fost urmărite și consemnate pentru posteritate. Își petrecuse toți cei șaizeci de ani ulteriori pe stația spațială.

Indiferent ce făcuse, de la depunerea mănușii în seiful de la bancă și până la îngroparea hârtiilor în solul craterului Pitagora și presupunând că nu mai fusese implicat nimeni, acel lucru trebuia să se fi întâmplat înaintea plecării ei spre marginea sistemului solar.

Prin urmare, fusese ceva premeditat.

09

Kilimanjaro era un diamant căzut din cer, cu o dâră subțire de ceață tăindu-i la bază. Părea să plutească deasupra solului, prin cine știe ce monumentală minune a levitației.

Geoffrey găsi clanul fără dificultate, după nici treizeci de minute de zbor. Coborî încet, executând o cotitură strânsă, cu vârful aripii drepte mai-mai să reteze vârfurile palmierilor și ale celorlalți copaci de la marginea unei adăpători. Elefanții se întoarseră să-l privească, ridicându-și trompele și fâlfâind din urechi. O distinse fără greutate dintre ei pe Matilda: era singura care rămăsese neimpresionată, continuând să scormonească și să caute cu trompa, în timp ce încerca vitejește să dea impresia că întoarcerea lui nu era deloc un mare eveniment.

Alese o porțiune de teren, cu iarba tocită și pământul brăzdat de șanțuri uscate, de la numeroasele aterizări anterioare și depuse rapid aparatul Cessna pe sol. Opri motorul imediat după ce roțile ricoșară prima dată și rulă mai departe aproape în tăcere, cu aripile și burta avionului foșnind și trosnind prin vegetația uscată, până se opri. Îmbrăcat cu aceleași haine pe care le luase cu el la plecarea din apartamentul lui Sunday, își luă trusa și coborî din carlingă.

Lăsând aeronava în urmă, Geoffrey porni încet prin iarba înaltă, spre elefanți. Vântul, atâta cât era, sufla din spate, împingându-i mirosul înainte. Nu-și schimbase hainele, nici duș nu făcuse, tocmai din acest motiv. După o asemenea absență, nu voia să-și asume niciun risc. Bătea periodic din palme și striga câte un semnal fără cuvinte, ca să-și confirme și mai mult identitatea.

Ziua era pe sfârșite. Umbrele se alungeau, negre, cenușii și violete, mișcându-se și închegându-se, în timp ce vegetația fremăta în vânt. Creierul lui începu să umple golurile, sugerând forme musculoase ghemuite, perechi de ochi lucind cu vigilență. Foșnetul crepuscular al ierbii devenea respirația înceată a unor

făpturi răbdătoare și flămânde, care-și trăgeau suflarea pentru ultima oară înainte să se repeadă. Formele întâmplătoare de pe sol dobândeau un aspect șerpesc, târâtor, făcându-l să ezite o dată la trei, patru pași. Acea parte a creierului său, oricât de veche și proastă era, nu putea fi niciodată scoasă complet din funcțiune. Învățase, însă, atâta cât putea, să nu-i ia în seamă bolboroselile de maimuță nervoasă.

Acolo, în față, se afla Matilda, cu profilul ei întunecos brăzdat de doi arbori candelabru. Cu subsuorile transpirate, Geoffrey chiui și bătu iar din palme, apoi strigă:

— Bună, Matilda. Eu sunt, Geoffrey. M-am întors acasă.

De parcă n-ar fi știut că el era, căzând așa din cer. Avionul Cessna era la fel de rar și ciudat ca un inorog.

Matilda îl așteptă să ajungă mai aproape, dar în postura ei se citea o anume prudență, o stare precaută care li se transmise și celorlalți elefanți. Când auzi un mârâit amenințător din partea unei alte femele de rang înalt, Geoffrey se opri. Matilda răspunse cu o vocalizare proprie, poate un semnal liniștitor sau doar echivalentul elefantin al frazei: „Taci și lasă-mă s-o rezolv eu.”

Geoffrey așteptă un timp, apoi porni iar.

— Ți-am spus că trebuia să plec, zise el. Bucură-te că n-am lipsit mai mult.

Îi cuprinse familia cu privirea. Plutind în aer, un layer aug verificase că toți erau prezenți și în regulă, dar Geoffrey se putea uita după semne de răni și boli numai la fața locului. Acorda o atenție deosebită puilor și nu vedea nimic anormal.

— Deci totul a mers ca de obicei, spuse el încet, atât pentru Matilda, cât și pentru sine.

Găsi o buturugă, se așeză și-și scoase caietul de desen și creionul 2B. Începu să lucreze energic, în timp ce lumina scădea, străduindu-se să imortalizeze esența momentului din cât mai puține trăsături de creion posibil, ca un matematician în căutarea celui mai scurt drum spre o teoremă. Nu avea timp pentru detalii, nuanțe și umbre; totul se referea la o economie brutală și la o atitudine devotată, marțială, abordând actul de a însemna hârtia. Desenă până când se întunecă de tot, elefanții rămânând vizibili doar ca niște movile cu spatele rotunjit, cenușii cu umbre vinete. Ochii lui Geoffrey își amplificaseră vederea, iar sistemul se oferi să-i aștearnă un strat de

ameliorare peste câmpul vizual, dar Geoffrey refuză.

După ce umplu trei coli, își puse caietul la loc, luă geanta pe umăr și se ridică de pe buturugă, cu dureri de oase. Acum elefanții erau mai calmi, acceptându-i prezența cu o nepăsare benignă. Se apropie de matriarhă, oprindu-se pentru a o lăsa să-l examineze cu trompa.

— N-o să-ți vină să crezi unde-am fost, îi spuse el. Sau, poate, da, dacă ai fi capabilă să înțelegi. Probabil că ție nu ți s-ar părea că e mai departe decât Namibia. Am fost pe Lună, Matilda. Cât de uluitor ți se pare? Acolo, sus, am fost.

În seara aceea, Luna nu se vedea, însă i-ar fi arătat-o, dacă ar fi putut.

Geoffrey accesă legătura, iar imaginea scanată în timp real a creierului Matildei apăru în colțul din stânga-sus al câmpului său vizual. În toate regiunile funcționale obișnuite se vedea activitate, dar nimic ieșit din comun. Starea ei de spirit era la fel de normală ca întotdeauna când o văzuse, cu precizarea că modelele normale se asociau cu atenția sporită din timpul nopții.

N-ar fi trebuit s-o facă, își spuse. Se scursese prea puțin timp de la revenirea pe Pământ ca să treacă la următorul pas spre inițierea unui contact complet între minți. Dar... de ce nu? Era absolut relaxat, calmat de zbor și de dispoziția placidă a turmei. Mâine avea să fie altfel.

Își deschise propria imagine cerebrală și începu tranziția. Străbătu rapid procentajele joase, zece, douăzeci și mai departe. La douăzeci și cinci la sută, își simți imaginea de sine pierzându-și definiția, mintea decuplându-se de trup, simțul proporțiilor suferind o balonare, ca prin vis, în timp ce Matilda se micșora, până nu i se mai părea decât ca unul dintre piticii filetici.

Trecu prin treizeci și cinci la sută, apoi și prin patruzeci. Schemele neurale prezentau zone de congruență, anumite teritorii ale creierului luminându-se în același timp. Detaliile anatomice erau diferite, desigur, dar relațiile funcționale se conservau cu precizie. Procesele de gândire ale Matildei le ghidau pe ale lui, ca un foc ce-i circula prin craniu. Încă se mai simțea calm și stăpân pe situație, conștient că mintea-i era influențată de o agenție externă și, în același timp, rămânând suficient de detașat pentru ca procesul să nu-l irite. Nu simțea

teamă – încă – chiar în timp ce trecea de patruzeci și cinci la sută, pentru ca apoi să atingă bariera psihologică de cincizeci la sută, mai mult decât îndrăznise vreodată să riște. Acum nu se mai simțea doar deconectat de propriul lui trup; se simțea submultiplu, ca o parte dintr-un întreg mult mai mare. Identitatea Matildei ca matriarhă era atât de strâns legată de familia ei, încât cuprindea și alți elefanți. Geoffrey se clătină, amețit de schimbările percepției, dar își adună forțele și continuă să urce, prin cincizeci și cinci la sută, apoi spre șaizeci. Ajunsese departe, înotând în apele neurale adânci. Lumea răzbătea până la conștiința lui cu acuitatea nefirească a unei halucinații, străpungându-i simțurile, inundându-i creierul cu mai mulți stimuli decât era pregătit să asimileze dintr-odată. Zgomotele de fundal ale adăpătorii și ale împrejurimilor erau risipite, demontate, ca separarea matematică a unui semnal în cele patru componente Fourier, despletit în fire de sunet distinct și specific – fiecare copac și fiecare tufiș aducându-și contribuția șoptită, fiecare respirație, fiecare pas fiind un lucru în sine. Mormăieli de la elefanți mai apropiați sau mai îndepărtați, simțite mai mult în burtă decât în cap.

Și totuși, acea proclamație nemărginit de complexă nu era decât o parte din întreaga tapiserie senzorială. Matilda avea un simț al mirosului acut și neobosit, iar conexiunea accentua proporțional centrul olfactiv al lui Geoffrey. Translația era mult prea rudimentară pentru a reproduce impresii concrete, dar Geoffrey se simțea, totuși, copleșit de mirosurile extrase din propria lui experiență, fiecare sosind cu un ambalaj de amintiri și stări emotive care-l însoțeau. Aroma covorului de frunze proaspăt căzute, într-o cameră recent mobilată a casei, pe vremea când avea opt ani. Mirosul uleiului de transmisie scurs dintr-un jeep. O cutie de creioane cerate învelite în hârtie, ordonate după spectrul culorilor, ca un curcubeu parfumat așteptând să-și reverse tonurile pe hârtie. Mâna care i se afunda într-un morman de bălegar proaspăt de hienă, odată când se împiedicase – și fuga înapoi acasă, plângând și ținându-și mâna murdărită ca și cum s-ar fi tăiat. De obicei, erau amintiri ale unor lucruri care i se întâmplaseră când era mic, provenind din cele mai vechi straturi cerebrale, așternute pe vremea când arhitectura minții încă-i mai era viguros deschisă în fața schimbărilor.

Șaizeci și cinci la sută, șaptezeci. Era de-ajuns pentru moment, își spuse. Ar fi putut să fie destul chiar și pentru totdeauna. Alte rafinamente puteau să urmeze – un acord fin al interfeței, astfel încât impresiile senzoriale să fie redate mai precis, iar când Matilda adulmeca un leu, să simtă și el mirosul leului și să știe ce era. N-ar fi fost decât o acumulare de date, corelând încrucișat stări neurale și factori externi. Nu exista niciun motiv teoretic sau filosofic de a nu putea percepe lumea Matildei așa cum o făcea ea, cu toate particularitățile sale specifice. Și atunci, abia atunci, poate începea să întrezărească ceva din procesele ei de gândire, fie și numai în jocul umbrelor de pe peretele grotei care era mintea ei.

Pe tot parcursul fuziunii, Matilda rămăsese suprem de calmă și atentă, fără a lua în seamă aparatele care-i citeau mintea; fără să dea atenție faptului că mintea ei era reverberată și oglindită în capul altei ființe. Geoffrey știa că acela era punctul unde ar fi trebuit să întrerupă contactul, după ce realizase deja mai mult decât în cursul oricăreia dintre sesiunile anterioare. Dar o altă parte a lui voia să forțeze înainte, acum că-și învinsese temerile inițiale. Nu împingând și mai sus nivelul procentual, ci lăsând traficul s-o ia în altă direcție. În fond, acesta fusese întotdeauna scopul lui final: nu doar să arunce o privire în mintea ei, ci și să stabilească un canal de comunicare. Ce expresie folosise June Wing – o poartă cognitivă? Protocoalele neuroaparaturii erau instalate deja; nu i-ar fi luat mai mult decât o succesiune de comenzi vocalizate pentru a începe să-și împingă starea mintală în capul Matildei.

Ea, însă, era gata pentru așa ceva? Cum ar fi făcut față un animal, în lipsa oricărui cadru de referință rațional care să-i tempereze reacțiile instinctive? Nimic din trecutul ei evolutiv n-o echipase pe Matilda cu mecanismele necesare pentru a accepta ceea ce plănuia el să-i facă.

Totuși, nu ajunsese atât de departe cu proiectul pentru a se lăsa oprit de asemenea scrupule tocmai acum. Ideea era să efectueze experimentul și abia *după aceea* să învețe ceva – chiar dacă singura concluzie era aceea că tot proiectul ducea într-o fundătură, fără să mai aibă nicio valoare ulterioară.

Ca măsură de prevedere, reduse pragul interfeței neurale existente până la treizeci la sută. Era destul de scăzut pentru ca sentimentul de sine să-i revină mai mult sau mai puțin la

normal, dar nu atât de jos, încât să nu mai poată simți cum lumea senzorială a Matildei se infiltra într-a lui cu toată gama ei pestriță de impresii multicanalizate.

Cinci la sută în cealaltă direcție, își spuse. Pentru început, era mai mult decât suficient.

Se gândi să n-o facă, să închidă legătura și să revină la Cessna. Apoi, în minte îi veni Sunday, cum ar fi clătinat din cap la adresa lipsei lui de îndrăzneală.

Vocaliză comanda.

Lipsa oricărei schimbări evidente era dezamăgitoare. Activitatea cerebrală a Matildei varia de la o secundă la alta, dar o făcea încă din momentul când activase legătura. Nu vedea altceva decât zgomotul de fundal firesc, cauzat de stimulii arbitrari permanenți, în timp ce elefanții ceilalți se mișcau și vocalizau, și de diverse imagini, sunete și mirosuri mai îndepărtate care-i atrăgeau atenția. Propria lui minte era supusă acelorași modele în continuă schimbare, dar nu lansa un semnal destul de puternic ca să evoce o reacție măsurabilă în configurația Matildei. Nu făcea decât să adauge un zgomot peste alte zgomote.

Matilda vedea mai bine decât el, așa că cea mai mare parte a activității din centrul lui vizual era preluată de la ea. Unele impresii fugare, la fel ca imageria hipnogogică dinaintea somnului, îi fulgerau peste ecranul de proiecție al minții. La fel ca în cazul mirosului, transferul era prea puțin precis ca să rezulte în ceva imediat recognoscibil, deși îi tot venea în minte *impresia* formelor masive și rotunjite – fragmentate, amestecate și reasamblate, tulburător de amorfe, precum concepția unui cubist despre elefanți.

Geoffrey închise ochii, blocând puținele informații extranee care mai ajungeau la ei. Se concentră asupra unui anumit gen de rebus mintal: să țină în minte o figură Escher, triunghiul Meta Prezenței, apoi să-l rotească, încercând tot timpul să păstreze detaliile cât mai clare. Era nevoie de un efort conștient intens și, întrucât exercițiul recurgea la aparatura vizuală a minții, producea o reacție în harta neurală a propriului său creier, care continua să stea suspendată în colțul din stânga-sus al câmpului vizual. Cortexul său vizual strălucea, în timp ce fluxul sangvin și marcatoarele neurochimice semnalau o concentrare de resurse.

Avu nevoie de un efort și mai mare pentru a ține figura

Escher în minte și a urmări simultan schimbările neurale prin scanări paralele, dar se antrenase pentru asta, în repetate rânduri, până devenise capabil de a-și comuta atenția în acel mod rapid care-i dădea posibilitatea să-și facă exercițiile de concentrare și în același timp să le monitorizeze efectele.

Iar acum, culegea roadele: cortexul vizual al Matildei începea să se lumineze de asemenea, ca răspuns la al lui. Nu avea idee ce senzație trăia matriarha, dar știa că n-ar fi putut primi un asemenea nivel de stimulare fără să simtă nimic. Un moment, și el simți creșterea potențialului, în timp ce reacția vizuală pe care i-o provoca începea să ricoșeze în creierul lui. Totuși, se stinse la fel de repede; instalase protocoale de atenuare, ca să se apere de un asemenea feedback pozitiv.

Încetă să mai țină figura Escher în cap și deschise iar ochii. Mințile li se liniștiseră din nou, fără nicio activitate de excepție în cortexurile vizuale.

Geoffrey nu se îndoia că legătura funcționase conform planului și că reacția pe care o observase avea să se mai repete. Nu făcuse nimic care să încalce legile fizicii, conectase doar două minți una de alta, într-un anumit mod. Ar fi fost și ciudat să nu reușească.

Era vremea să încerce altceva.

Lui Geoffrey nu-i plăceau scorpionii. Călcase pe unul, în copilărie – într-o noapte, artropodul se ascunsese în pantoful lui – iar amintirea acelei dureri sfâșietoare, electrice, când veninul îi atinsese sistemul nervos, era la fel de prezentă și acum, după aproape treizeci de ani. Învățase să-și învingă teama – altfel, i-ar fi fost dificil să mai funcționeze, când existau atât de multe alte lucruri care puteau să înțepe și să rănească – dar acel incident din copilărie îi imprimase o fobie profundă, care avea să-l însoțească tot restul vieții. Avusese destule ocazii s-o blesteme, însă cel puțin acum acea teamă avea să-i folosească într-un fel.

Simplul gând la scorpion era de ajuns pentru a-i trezi senzații neplăcute, dar făcu un efort nu doar să-și reamintească incidentul, ci și să și-l imagineze în cele mai fetișiste detalii. Fusese destul de mare ca să înțeleagă că trebuia să fie atent la scorpioni, destul de mare ca să știe că era foarte rău să fie înțepat, dar la vârsta de cinci ani încă nu-și formase disciplina riguroasă a adulților de a se asigura de fiecare dată. Totuși, când piciorul lui luase contact cu scorpionul și acul se înfipsese,

cunoscuse un moment de limpezime delicioasă, un hiatus calm în care înțelesese întru totul cele întâmplate și ceea ce *urma* să se întâmple, și că în tot universul nu exista nimic care să oprească mersul faptelor. O simțise ca pe o flacără adusă de vânt, urcându-i prin picior, prin labirintul de ramificații ale sistemului nervos – prima lui înțelegere reală a faptului că *avea* un sistem nervos.

Iar sistemul nervos se afla acolo, trasat în toată luminozitatea sa strălucitoare, palpitând, ca un greement de corabie învăluit în focul St Elmo. În acel moment, ar fi putut să-și deseneze propria hartă anatomică.

Era o amintire asupra căreia se străduise din răsputeri să nu mai revină, dar poate tocmai din acest motiv rămăsese crudă, cu marginile încă tăioase și culorile și senzațiile la fel de vii. Își simți pieptul contractându-se, ritmul inimii crescând, sudoarea îmbrobonându-i spatele. În imaginea neurală a creierului, văzu aprinzându-se reacția de teamă.

Matilda o simțea acum și ea. Ca răspuns, scoase un mormăit amenințător, iar Geoffrey făcu un pas înapoi, simțindu-i agitația crescândă. Acum avea ochii larg deschiși. Putea da drumul amintirii, lăsând-o să cadă la loc în sertarul mintal unde o ținuse atâția ani. Pentru moment, era destul. Ajunsese suficient de departe ca să-și dovedească ideea. Păcat că prima demonstrație implicase frica, dar avusese nevoie de o stare capabilă să genereze o reacție lipsită de orice ambiguitate. Tiparul neural al Matildei se liniștea. Geoffrey spera că n-avea să rămână tulburată de cele întâmplate.

Se pregătea să suspende legătura, când, pe neanunțate, apăru Eunice. Stătea în dreapta lui, cu mâinile la spate, privind ceea ce se întâmpla.

Geoffrey era pe punctul să admonesteze plăsmuirea – aproape că-i promisese să nu mai apară fără invocare directă – când îi trecu prin minte că, din moment ce Matilda îi împărtășea universul senzorial, însemna că și ea ar fi trebuit să fie conștientă de prezența lui Eunice.

Ceru suspendarea legăturii, dar efectul se produsese. Matilda văzuse ceva acolo, ceva complet nou, ceva ce nu mai întâlnise în viața ei. Plăsmuirea, în sine, ar fi fost destul de tulburătoare, apărând așa, pe nepusă masă – elefanții evoluau printr-o lume a persistenței solide, a terenurilor prăfoase, a pietrelor și a

copacilor conturați de vreme – dar plăsmuirea trebuia să fi fost și vizibilă, și spectrală, și translucidă, datorită pragului de cinci la sută. Nu era nevoie ca elefanții să creadă în fantome pentru a găsi profund neliniștitoare o asemenea apariție.

Matildei nu-i plăcea în niciun caz. Geoffrey o surescitase, stimulându-i reacția de teamă, dar era îndoielnic că ar fi primit cu bine plăsmuirea chiar și în oricare alte împrejurări. Matriarha începu să trâmbițeze, alternativ cu mormăieli amenințătoare, retrăgându-se din apropierea locului unde apăruse plăsmuirea. Geoffrey ar fi putut să rupă legătura, însă Matilda n-avea de gând s-o lase să-i scape atât de ușor.

— Proasta naibii! strigă el. Ți-am zis să nu mai apari așa!

— Ce-i cu ei? De ce se poartă așa?

— Fiindcă era în capul meu când ai apărut. Te-a văzut, Eunice. Și nu știe ce să creadă.

— Cum să mă poată *vedea*, Geoffrey?

— Pleacă de-aici, se răsti el. Dispari. Imediat! Până nu te smulg de la mine din cap c-o piatră!

— Am venit să-ți spun ceva important. Tocmai am aflat vestea de la omoloaga mea de pe Lună. Sora ta e în drum spre Marte.

— Ce?

— Spre Marte, repetă construcția. Mâine pleacă o navă rapidă Maersk Intersolar, iar Panii i-au cumpărat un loc la bord. Asta-i tot.

Plăsmuirea dispăru, lăsându-l singur cu elefanții.

O fi fost Matilda singurul elefant conectat neural cu Geoffrey, dar fuseseră de ajuns câteva secunde pentru ca starea ei de agitație să li se transmită și celorlalți. Nu văzuseră nimic, dar, când matriarha îi alertase că exista o problemă, o crezuseră pe cuvânt. Geoffrey nu putea să le vadă ochii, însă pozițiile lor îl înștiințau că-și îndreptaseră atenția spre porțiunea de teren unde apăruse Eunice. Nu putea ghici ce credeau c-o fi văzut sau simțit Matilda acolo, dar era cât se poate de clar că nu voiau să-și asume niciun risc.

Se gândi să redeschidă legătura și să se străduiască să proiecteze o încurajare calmantă... dar, în actuala lui stare de spirit, așa ceva ar fi fost cel mai rău lucru pe care putea să-l încerce.

Marte. De ce jocuri se ținea Sunday, după tot ce-i promisese?

Nicio decizie pripită.

Ridică mâinile.

— Îmi pare rău, Matilda. Nu e nimic în neregulă, dar nu mă aștept să înțelegi acum asta. Și a fost greșeala mea.

Începu să se retragă, aproape fără să se gândească la ce s-ar fi putut petrece în spatele lui, în întuneric.

— Cred că e mai bine să te las în pace, ca să rezolvi singură problema. Chiar îmi pare foarte rău.

La asta, matriarha trâmbiță spre el, cu o reacție sonoră pe care Geoffrey n-o putu interpreta altfel decât furioasă. Nu se îndoia că lui îi era adresată. La urma urmei, el era singura prezență străină în mediul lor. Iar dacă Matilda înțelegea că plăsmuirea era într-un sens ireală, atunci mai putea și să se fi făcut de râs, repezindu-se la ceva ce nu exista, de față cu restul turmei. Ea era matriarha, dar numai până când următoarea femelă se ridica s-o provoace.

Îi lăsă pe elefanți cu mormăielile lor, continuând să simtă nemulțumirea Matildei chiar și când a riscat să-i întoarcă spatele. Își găsi drumul spre Cessna, lăsând sistemul aug să-i lumineze calea și abia după ce decolă, mâinile încetară să-i mai tremure. Își dădu seama că-și lăsase geanta lângă adăpătoare, împreună cu desenele: uitase complet de ea, la apariția plăsmuirii.

În alte împrejurări, poate s-ar fi întors ca să și-o ia. Dar nu în noaptea aceea.

Făcuse deja destul rău.

10

Sunday tocmai se întreba ce oră o fi fost în Africa – sau, mai precis, acasă – când fratele ei îi plasă un apel ching. O asemenea coincidență ar fi trebuit s-o năucească, dar învățase de mult să ia din mers lucrurile de acest fel.

Se retrase într-un colț cu plante al salonului de plecări, în timp ce Jitendra se ducea să se ocupe de unul dintre boții de întreținere, care se blocase într-un soi de buclă comportamentală patologică.

— Tocmai mă gândeam să te chem, îi spuse ea lui Geoffrey, când plăsmuirea lui apăru la vedere.

După obișnuitul decalaj temporal de două secunde și jumătate, fratele ei răspunse:

— Bun, mă bucur foarte mult să aud.

Sunday îi studie reacția.

— Nu pari prea încântat, Geoffrey. Am făcut ceva ce nu trebuia?

— Nu-s sigur cu ce să încep. Ești în drum spre Marte fără să-mi fi spus, în ciuda a tot ceea ce-am vorbit, și m-am trezit dintr-odată cu bunică-mea în cap.

— Deci ați făcut deja cunoștință.

— Se poate spune și așa.

— Ascultă, probabil ar fi trebuit să te anunț, dar… ei bine, ce rost au surprizele, dacă n-ai putea să le și facioamenilor din când în când? Și-n plus, m-am gândit că ar fi util pentru construcție. Are nevoie să vadă puțin mai mult lumea și e clar că-n privința asta nu prea pot s-o ajut. Așa că mi-am luat libertatea…

— Fără îndoială.

— Credeam c-o să-ți placă gestul. E o… resursă foarte utilă.

— Bine. Acum poți să-mi spui ce ți-ai pus în minte. După cum arată eticheta, ești deja în stație, gata de plecare.

— Suntem. Jitendra și cu mine tocmai ne vom îmbarca pe nava rapidă.

Veniseră pe orbită cu o navetă, petrecuseră vreo două ore în imponderabilitate și în secțiile rotative ale stației, luaseră masa, băuseră prea multă cafea și trecuseră prin ultimele examene medicale dinaintea somnului criogenie.

— Ne vor adormi curând, continuă ea. Stingerea, până pe Phobos.

— Și de unde naiba au venit banii pentru treaba asta?

— De la Plexus. June Wing îl plătește pe Jitendra să facă o muncă de teren pentru divizia RD.

— Eu am auzit că Panii achită drumul.

— Mda. Vor să bage în combinație și o artistă, cineva care să poată comunica publicului larg ideile lor mărețe. Întrucât îi cunosc pe zoologi, am primit eu misiunea. Sau, cel puțin, cu titlu de încercare, ca să vedem cum merge. Și pe Marte sunt Pani. Au acolo niște proiecte incipiente.

— Și nimic din toate astea nu vine fără obligații.

— A, câteva… Dar nu e nevoie să le accept ideologia, doar să mi-o asum pentru o perioadă.

— Cât timp veți fi plecați?

— Cel puțin zece săptămâni, chiar dacă mă întorc pe navă imediat ce ajungem pe Marte. Ceea ce, evident, n-o să se întâmple. Probabil, va dura cam patru luni, la modul realist, iar zborul înapoi o să dureze mai mult, și el. Nu fac atâta drum doar ca să stau acolo câteva zile, iar dacă Panii achită nota…

Se întrerupse.

— Ești de acord cu toate astea, da?

— De parc-aș avea de ales.

— E la doi pași, pe Marte. Nu plec într-un zbor transneptunian.

— Există o diferență între a fi pe Lună și a fi la… cât o fi, douăzeci de minute-lumină distanță.

— Trebuie s-o fac, Geoffrey. Am treizeci și cinci de ani și, cu excepția unei mici coterii de admiratori din Zonă, sunt practic necunoscută. În doi ani, voi fi mai bătrână decât Van Gogh când a murit! Nu mai pot accepta situația asta: e acum ori niciodată. Mi s-a ivit o ocazie și trebuie să profit. Înțelegi, nu-i așa? Dacă era ceva în legătură cu elefanții și însemna la fel de mult și pentru tine…

— Atunci, poate că ți-aș fi spus. Măcar așa, în treacăt.

Se angajaseră într-un dans colocvial straniu.

Geoffrey era supărat de-a binelea din cauza hotărârii ei de a pleca pe Marte, dar îi cunoștea prea bine adevărata motivație, care nu avea nimic de-a face cu Inițiativa Panspermiană. Totuși, dată fiind slaba probabilitate ca discuția lor să fie interceptată, trebuia să se prefacă teribil de șocat, fără a părea să aibă nicio legătură cu evenimentele din Pitagora. Iar întrebările lui despre finanțare erau absolut sincere. Propriile ei fonduri n-ar fi putut acoperi o asemenea cheltuială.

Dar nici nu fusese nevoie. O vorbă bine plasată pe lângă Chama și Gleb, și nu peste mult Truro își făcuse din nou apariția. Așa se rezolvase cu biletul, chiar dacă o împingea și mai adânc în combinația cu Panii. Jitendra, de asemenea, își mărise datoria față de June Wing.

— Și dacă-ți spuneam, zise ea, tot la conversația asta am fi ajuns, cu singura diferență că m-ai fi putut convinge să renunț.

— Nu încerc să fiu peste măsură de protector…

Geoffrey făcu o pauză.

— Sau, mă rog, poate doar puțin. Dar până pe Marte e cale lungă. Acolo se întâmplă tot felul de chestii.

— Nu călătoresc singură și n-o să mă țin de pozne.

Lăsând la o parte pozna despre care ea și fratele ei știau deja.

— Știu că ai avut intenții bune, cu construcția, spuse Geoffrey, dar mi-a creat o mare problemă.

— Cum așa?

— A reușit să-mi dea peste cap unul din schimburile cu Matilda. A speriat tot clanul, iar acum va trebui să mă întorc și să le refac încrederea.

— Cum… începu să întrebe Sunday, care nu-și putea imagina în ce fel ar fi putut construcția să joace un rol în studiile lui Geoffrey asupra elefanților. Instinctul, însă, o îndemnă să abandoneze subiectul. Dacă așa stau lucrurile, îmi pare rău. Sincer. E vina mea. I-am acordat suficientă autoritate ca să se autoinvoce, pe baza stimulilor tăi perceptuali. În esență, dacă simțea o concentrare atențională suficientă, o lua ca pe un semnal potrivit ca să apară.

— Chiar și când i-am spus să n-o facă?

— Poate avea momente rebele din astea. Dar nu e nevoie s-o suporți. Am să-ți dezactivez copia. Pot s-o fac de-aici.

— Stai, o opri Geoffrey, oftând. Nu mă deranjează cu nimic s-o am pe Eunice la dispoziție. Numai că nu vreau să apară așa, ca o păpușă pe arc, și să mă sperie de moarte. N-ai putea doar să-i mai atenuezi… autoritatea aia, sau cum i-ai zis?

Sunday zâmbi.

— Voi opera modificările necesare înainte să adorm.

— Mulțumesc.

— Îmi faci o mare favoare cu asta, deși sunt sigură c-o știi și tu.

— Cu condiția ca un lucru să fie clar, preciză Geoffrey. Am s-o păstrez până mă scoate din minți sau până te întorci tu de pe Marte. Care s-o întâmpla prima.

— Am să te caut când mă trezesc. Dar să fii pregătit pentru decalajul temporal. N-o să putem chingui, așa că ne vom simți… ciudat. Ca pe vremea telegramelor și a vapoarelor cu aburi.

— Dacă altfel nu merge, trimite-mi o carte poștală.

— O să-ți trimit. Până atunci, îi transmiți salutările mele lui Memphis?

— Mâine mergem la elefanți. O să putem sta de vorbă în voie, ca pe vremuri.

— Cât aș vrea să pot veni și eu…

Geoffrey zâmbi.

— Altă dată.
— Da, dădu ea din cap. Altă dată. Ai grijă de tine, frate.
Răspunsul lui întârzie mai mult decât ar fi justificat decalajul.
— Și tu de tine, surioară.
Geoffrey închise chingui, ca s-o scutească de această sarcină.

11

Intră într-un spațiu care se vedea clar că era un salon de plecări, luminos și mărginit cu copaci, magazine și restaurante construite dintr-un material asemănător cu piatra albă, numai ferestre neregulate, intrări semicirculare și acoperișuri rotunjite. Pardoseala și plafonul urmau linii curbe, pierzându-se din vedere, iar oamenii mergeau prin jur cu acel pas săltat în care se recunoștea numaidecât efectul unei gravitații apropiate de cea lunară.

Nu avea trup fizic. Toate surogatele și golemurile locale fuseseră rezervate și așa aveau să rămână timp de încă o oră. Totuși, plăsmuirea care-i fusese alocată avea să fie de ajuns pentru scopurile lui. Când porni din loc, se produse un decalaj de trei secunde fără să se întâmple nimic, după care se pomeni că punctul de vedere îi glisa înainte, iar brațele fantomatice i se legănau firesc în timp ce picioarele spectrale lunecau fără fricțiune pe pardoseală. Trupul era ușor transparent, dar acesta era doar un accesoriu mnemonic, ca să nu uite că nu era complet material și că nu putea (de exemplu) să intervină în vreo urgență medicală sau să prevină prin forță un accident sau o crimă. Celelalte persoane din salon îl vedeau fie ca pe o plăsmuire realizată complet, o prezență spectrală, un nimb plutitor, ca o stafie – pur și simplu, un punå de vedere fie deloc (în funcție de felul cum își configuraseră setările de augmentare).

Îi era greu să meargă în condițiile decalajului temporal, dar opririle erau și mai dificile. Lui Geoffrey sau mediului în care se afla nu li se putea întâmpla nimic rău, desigur, iar chingul avea destulă considerație pentru a-i încetini sau corecta traiectoria înainte de a da impresia că se ciocnea de obstacole, dar tot risca să pară neîndemânatic.

În rest, îi era dezarmant de simplu să uite că exista vreun decalaj. Putea întoarce capul instantaneu, dar numai fiindcă „ochii” lui interceptau doar o porțiune restrânsă din câmpul

vizual disponibil.

Se plimbă prin salon, încheind un ocol complet al centrifugii fără să vadă nimic din navă. Într-un târziu, găsi ieșirea, spre o porțiune a stației orbitale care nu se rotea. Protocoalele ching permiteau o formă de înot aerian, care, de fapt, era pe departe mai eficientă decât dacă ar fi avut o formă materială. Lopătă din brațe și picioare spre o fereastră, dispusă astfel încât dădea spre axul central al stației, și găsi acolo nava rapidă a surorii sale, străpungând pe toată lungimea spațiul din interiorul cilindrului.

Geoffrey o privi câteva minute, până-i trecu prin minte s-o invoce pe Eunice.

— Merită să vezi, spuse el încet, când construcția apăru alături. Este nava lui Sunday, cea care o s-o ducă pe Marte. Acum e la bord. Adormită, probabil.

— Vorbești din nou cu mine? întrebă Eunice. După neplăcerea aia cu elefanții?

— Sunday a spus că ai nevoie de mai mulți stimuli, replică el, arătând spre navă. Așa că, uite-aici. Profită la maximum.

Mâinile fantomatice ale lui Eunice stăteau rezemate pe bara curbă. Nimeni nu-i dădea nici cea mai mică atenție. O fi fost plăsmuirea lui Geoffrey vizibilă pentru oricine prefera s-o vadă, dar Eunice era o halucinație complet privată.

— Sunt aproape gata de plecare, comentă ea. Conexiunile de andocare, cordoanele de alimentare – toate, decuplate și retractate.

Tăcu câteva momente, privind nava.

Vehiculul Maersk Intersolar era, în esență, un singur șasiu scheletic, lung de o sută de metri, cu motoarele la un capăt, diversele sisteme de depozitare, navigație și manevrare în mijloc, și cabinele pentru pasageri și echipaj în față, după conul bont și negru al aerofrânei. Motoarele se aflau departe în lungul cilindrului, dificil de distins mai clar decât ca trei structuri rectangulare mari cât niște cvartaluri urbane, dotate cu aripi de răcire. Arăta atât de urâtă și asimetrică fiindcă nu avea la bord niciun kilogram de masă care să nu fie critic pentru misiune. În termeni darwiniști, era la fel de suplă și nemilos de eficientă ca un pește-spadă.

— Toată povestea aia cu angajarea ei ca artistă, de către Pani, remarcă Eunice. Evident, e un camuflaj, n-ai zice?

— N-am nicio opinie în privința asta.

— Nu fi obtuz, Geoffrey. Putem ajuta sau dăuna oricât de mult dorim, iar azi am venit ca să vă ajut. Știu de ce trebuie să se ducă Sunday pe Marte – pentru obiectul găsit de noi în Pitagora.

— „De noi”, pufni el. Ca și cum ai fi intrat și tu în joc.

— Totuși, uită-te la nava aia, continuă ea cu interes reînnoit. Ce n-am fi dat pentru ceva ca o rachetă din astea cu magnetoplasmă în tinerețele mele. Nici chiar motoarele noastre VASIMR nu puteau atinge viteza de care e ea în stare. Velocități de ieșire în jur de două sute de kilometri pe secundă, impulsuri specifice proporționale... Ne-am fi omorât mamele, și mai multe nu, pentru așa ceva. Pe vremea aia, cele mai bune reactoare cu fuziune erau mari cât niște crucișătoare, chiar și având răcire Mpemba – cam nepotrivite ca să zburde prin Sistemul Solar. Iar acum, ajungi pe Marte în patru săptămâni și nici măcar nu e nevoie să stai treaz pe drum! Asta-i problema cu voi, tinerii – abia dacă știți că v-ați născut. Tocmai am ieșit din era rachetelor chimice, iar în cincizeci de ani am făcut mai mult decât veți face voi într-un secol.

— Tu ai trăit ca să vezi cu ochii tăi toată evoluția asta, replică Geoffrey, și în loc să te bucuri de ea, ai preferat să putrezești în recluziune.

— Am avut parte de orele mele sub soare.

— Atunci, nu da vina pe noi că ne trăim viața. Ați împins tot mai departe frontierele spațiului exterior. Mulți dintre noi fac același lucru cu spațiul interior, cu mintea. N-o fi având chiar aceeași grandoare sau același romantism ca explorarea sistemului solar, dar asta nu înseamnă că e un lucru mai puțin vital.

— Nu te contrazic. Totuși, aș vrea să fiu și eu pe nava aia.

După un moment, Geoffrey spuse:

— Știu când ai fost ultima dată pe Phobos – în 2099, chiar înainte de expediția finală. Peste un an, poate mai puțin, ai donat muzeului cartea. Și dacă am putea descoperi momentul când te-ai întors în Pitagora, trebuie să fi fost cam tot pe-atunci, nu? Alergai de colo-colo, ascunzând indiciile. Ce va găsi Sunday pe Phobos?

— Nu știu.

La vederea expresiei frustrate a lui Geoffrey, adăugă:

— Tot nu înțelegi. Nu mă aflu aici ca să mint sau ca să-ți

ascund ceva. Dacă voi considera că știu ceva ce-ți poate fi de folos, ai să afli.

— Dar nici măcar nu știi ce-ai făcut pe Phobos.

— M-am întors pe Marte la funeraliile lui Jonathan. Ce am mai făcut în rest sau unde, nu știu. Dar Phobos e o lună mică și nu există prea multe posibilități.

— Totuși, Sunday ar fi putut să-mi spună ce planuri avea.

— Și să riște ca verii să afle și ei? Acum, putem purta conversația asta în condiții destul de sigure, dar pe o legătură ching de rutină între Lună și Pământ, cu quangle minimal? Sunday n-a avut curaj să mizeze pe asta, Geoffrey.

— Hector și Lucas n-ar fi putut s-o oprească.

— Nici acum nu pricepi. Nu o îngrijorau eventualele lor presiuni asupra ei, ci asupra ta. La tine se gândea, la elefanții tăi, la toată existența ta egocentrică din Africa. S-a purtat ca o soră bună cu fratele ei mai mic.

— Am să mă bucur când va reveni acasă, spuse Geoffrey peste un timp, după ce reflectase la cuvintele lui Eunice, ajungând la concluzia că probabil avea dreptate. Când voi ști că nu e mai departe decât pe Lună.

— Am eu grijă de ea. O să fie bine.

Cu toate că era un eveniment banal, plecarea atrăsese un mic grup de privitori, inclusiv delegați și golemuri. Două împingătoare portocalii scoaseră încet nava din locaș, până când capătul ei posterior ieși complet. Apoi, motoarele de orientare se aprinseră (o mulțime de luminițe stroboscopice scânteind pe toată lungimea vehiculului) și nava începu să se întoarcă, până se îndreptă spre Marte – sau, mai bine zis, spre punctul de pe ecliptică unde avea să ajungă planeta peste patru săptămâni.

Nava o luă încet din loc, cu împingătoarele încă prinse de ea, până nu se mai văzu. Mâna fantomatică a lui Eunice îl trase pe Geoffrey de mâneca lui la fel de fantomatică.

— Hai să mergem la cealaltă fereastră, nu vreau să pierd spectacolul.

Ceilalți spectatori trecuseră la un hublou extern, ca să vadă mai bine. Geoffrey și Eunice îi urmară și ei, fără grabă. Timp de o oră, nava nu făcu decât să stea în loc, pe fundalul Lunii care se învârtea încet. Din când în când, câte un reactor de orientare se aprindea, operând microajustări sau verificări de ultim

moment ale sistemelor. Unii dintre privitori se îndepărtară, pierzându-și răbdarea. Geoffrey aștepta, hotărât să vadă totul până la capăt. Aproape începuse să uite că trupul lui se afla încă în Africa, așteptând pe un acoperiș cald, când o insectă binevoitoare alese momentul ca să-și înfigă aparatul bucal în gâtul lui.

După un timp, propulsoarele navei fură activate. Trei stilete de plasmă, ca niște neoane roz, țâșniră din ansamblul de propulsie, devenind apoi luminoase ca o lance. Împingătoarele se desprinseseră, folosind rachetele de cârmire pentru a se îndepărta rapid de nava cea mare, înainte să riște coliziunea cu vreuna dintre părțile ei. Geoffrey își concentră atenția asupra stelelor din fundal. Nava avu nevoie de aproape un minut pentru a străbate o distanță egală cu propria ei lungime. Apoi, se puse clar în mișcare, accelerând, fiecare secundă mărindu-i viteza cu câte un metru pe secundă. Parcă ar fi privit o casă alunecând pe panta unui munte, tot mai repede, înfiorător de inevitabil.

Motoarele aveau să ardă încă o zi, accelerând constant, până când nava atingea o sută de kilometri pe secundă… mai repede decât orice i-ar fi fost *lui* ușor să conceapă, dar tot (calculă în minte) la o biată treizecime de sutime din viteza luminii. Greșise, desigur, nu? Probabil îi scăpase vreo zecimală, dacă nu chiar două. Ba nu, calculele erau corecte. Două sute de ani de zboruri spațiale, două secole de progres constant, metodic, combinat cu salturi îndrăznețe, intuitive… și era nivelul maxim pe care-l putea atinge specia umană: o viteză atât de mică încât, în termeni cosmici, abia dacă se putea numi mișcare.

— Credeam că într-o zi vom fi în stare de mai mult decât atât, spuse Eunice, ca și cum i-ar fi citit gândurile. În fond, au avut la dispoziție destul timp, aproape cât toată viața mea, ca s-o facă.

— Îmi pare rău că ești dezamăgită de noi.

— De „voi”?

— De restul speciei umane. Că nu ne-am ridicat la nivelul exigențelor tale.

— Ați încercat, replică Eunice. Măcar atâta lucru trebuie să recunosc.

A doua zi dimineața, Geoffrey se întoarse la elefanți. Memphis îl însoți, cu Cessna, și aterizară pe o pistă semipermanentă vecină cu postul de cercetare al lui Geoffrey. Acesta consta din

trei colibe modulare, dispuse pe trei laturi ale unei incinte pătrate, unde dormitau un camion străvechi, cu dungi de zebră și un jeep și mai vechi, tot zebrat. Firele de iarbă gălbuie ca grâul mângâiau apărătorile de noroi și barele de șoc blindate.

Geoffrey îl ajută pe bătrân să coboare din avion. Dacă mai avusese unele îndoieli privind propria sa readaptare musculară la gravitația terestră, îi fură reduse la tăcere când suportă greutatea lui Memphis, sprijinindu-l de cot în timp ce cobora din carlingă. Memphis părea la fel de ușor și uscat ca un sac cu bețe.

— Scuze, spuse Geoffrey, când pantofii negri lustruiți, cu șireturi, ai lui Memphis atinseră solul. Nu trebuia să te supun la asemenea eforturi. N-aveam niciun motiv să nu venim cu una dintre capsule.

Cele trei colibe înălțate pe pari, construcții de plastic ca niște săpunuri cu colțurile rotunjite, reprezentau un modul de locuit, o secțiune de cercetări și o magazie. În practică, Geoffrey avea nevoie doar de cea pentru cercetare, de vreme ce acolo ajungea de obicei să doarmă și să-și gătească. Toate echipamentele lui, mostrele, medicamentele veterinare și documentația ocupau doar o treime din magazie, restul fiind rezervat pentru folosirea de către asistenții (studenți sau absolvenți) pe care bugetul încă nu-i permisese să-i angajeze. Bănuia că situația avea să se schimbe de-acum. Cu siguranță, noile fonduri îi dădeau posibilitatea să-și plătească un ajutor, poate chiar doi oameni, precum și un munte de instrumente noi și lucitoare, pentru studiu. Trebuia să-și mute obiectele gospodărești în coliba de locuit, ca să elibereze spațiul și să dea o aparență de ordine secțiunii de cercetare. Nu i-ar fi stricat puțină ordine, la drept vorbind. Dar abia acum își dădea seama că zilele de singurătate, liniște și pace îi puteau fi numărate.

Deocamdată, însă, erau acolo doar în trecere. Geoffrey făcu un ceai pentru Memphis și-l pofti să ia loc în coliba de cercetare, până sorta el echipamentele, punându-le în cutii pe care apoi le încărca în Cessna. Ieși spre unul dintre turnurile de pe perimetru și schimbă un modul în captatorul solar, apoi înlocui cablul altuia. În tot acel timp, mintea-i era muncită de gânduri, întrebându-se cum să aducă vorba despre Eunice, față de Memphis.

Până la urmă, Memphis însuși fu acela care-i ușură situația. Își

luaseră din nou zborul, spre vest, la o sută de metri deasupra copacilor.

— Poate mă înșel, spuse bătrânul, dar ceva îmi spune că n-am venit aici numai ca să vizităm elefanții.

Geoffrey încercă să treacă peste remarca lui cu un zâmbet, aruncându-i o privire înainte de a reveni cu atenția la comenzile avionului.

— Ce te face să spui asta?

— Te gândeai la lucruri pe care trebuie să le faci, dar care puteau fi amânate cu încă o săptămână sau chiar o lună. Ca și cum ai fi avut nevoie de o scuză pentru ziua de azi.

— Nu pot să le tărăgănez așa de mult, răspunse Geoffrey. Știi și tu cum e.

— Și totuși… insistă Memphis.

Se uită afară pe fereastră, zărind în depărtare niște girafe și urmărindu-le cu privirea. Străbăteau teritoriul forfecând cu pași mari, ca niște perechi de compasuri topografice plimbate pe o hartă. De două sute cincizeci de ani tot vedeau mașini zburătoare și încă se mai purtau de parcă acum ar fi fost prima oară. Dominate de instinct și spaimă, mereu în panică, temându-se și de propriile lor umbre.

— De fapt, ar cam fi ceva…

— Sigur că da, răspunse Memphis. Și ar fi de presupus că are legătură cu recenta ta călătorie. De asemenea, și că este un lucru despre care nu voiai să vorbești în casă, de teamă să nu te-audă cineva.

— Mă tem că mă cunoști prea bine. Îmi pare rău pentru subterfugiul ăsta, dar nu mi-a venit în minte nicio altă cale ca să discutăm.

— Nu e nevoie să te scuzi, Geoffrey. Cred că ne înțelegem perfect unul pe altul.

Geoffrey se uită în jur, după următorul loc de aterizare, și aduse aparatul la sol aproape fără nicio zdruncinătură și mai atent decât de obicei, din cauza pasagerului său. Coborâră, Memphis fără ajutor, de astă dată. Nu se aflau în apropierea niciunei turme, dar Geoffrey o făcuse intenționat. Nu voia ca elefanții să-l asocieze cu ceea ce avea de făcut.

Într-una dintre cutiile de echipamente se afla un obiect delicat și translucid, ca o libelulă preistorică gigantică. Geoffrey îl ridică între degete, cu grijă, ținându-l de chila neagră aflată sub

toracele din fibră de carbon. Întoarse libelula cu susul în jos, deschise un capac și puse înăuntru săgețile de căutare a țintelor, din altă cutie. Semănau cu niște avataruri miniaturale ale aceleiași făpturi, până la complicatul origami de pe aripile strânse ca niște bricege.

— Știi de ce m-au trimis verii pe Lună?

— O problemă de familie, răspunse Memphis, ridicând un picior pe trenul de aterizare, ca să-și lege la loc șiretul. Atâta au vrut Hector și Lucas să știu, Geoffrey. Spre binele tău, poate că n-ar fi înțelept să-mi spui mai mult.

— Fiindcă bănuiești că ar exista vreo cale să afle?

— Fiindcă există cel puțin o posibilitate. Mai putem presupune și că misiunea asta a fost însoțită de un stimulent?

— Da, și nu e nimic rău dacă-ți spun, cel puțin. Știi cu ce fel de buget lucrez, așa că ai fi primul care să observe când încep să curgă banii.

— Poate-ți va veni cam greu să crezi, spuse Memphis, trecând la celălalt pantof, dar verii tăi au intenții bune.

— De obicei, și eu sfârșesc prin a mă convinge de asta.

Geoffrey închise capacul abdominal și întoarse la loc libelula.

— Sunt venali și manipulatori și nu-i interesează cu adevărat decât marjele de profit, dar nu sunt niște oameni cu adevărat răi. Și cred că nici măcar nu știau în ce mă bagă.

Smuci viguros libelula, făcându-i aripile să se desfacă la maximum. Cu excepția unei rețele de suporturi subțiri, ca firele de păianjen, erau aproape invizibile.

— Dacă știau, nu m-ar fi implicat niciodată.

— Poate ar fi mai bine să nu-mi mai spui nimic despre asta, reluă Memphis.

Geoffrey atinse un nodul de contact de pe capul libelulei, iar aripile începură să bată aerul într-un ritm calm care se acceleră treptat, până la un ticăit ca de ceasornic.

— Memphis, i s-a întâmplat ceva lui Eunice înainte de a pleca în exil?

— I s-au întâmplat destul de multe, răspunse bătrânul.

— Vreau să zic, în afară de lucrurile pe care le știm deja.

Dădu drumul libelulei, lăsând-o să plece din mâna lui. Ajunsă la vreun metru deasupra capului său, se opri, așteptând noi instrucțiuni. Cu ochii mijiți în lumina soarelui, abia putea s-o distingă. Aripile arătau ca un nimb vibrant, în formă de fluture,

iar trupul alungit, cu încărcătura lui de săgeți, era doar o pată pe fundalul cerului.

— Nu mă refer la aventurile și realizările cunoscute de public, preciză el.

— Nu sunt sigur că te pot ajuta.

— Eunice a făcut ceva, continuă Geoffrey. Nu e nevoie să intrăm acum în detalii, dar e ca și cum ar fi pus ceva la cale, lăsând o serie de indicii care nu trebuia să iasă la lumină decât după moartea ei.

— Zborul lui Sunday spre Marte, spuse gânditor Memphis. Să aibă oare vreo legătură?

— Trage singur concluzia.

— O.K.

— Verii m-au trimis pe Lună să verific ceva, un detaliu despre care nu se așteptau că nu va duce la ceva semnificativ.

— Înțeleg că i-ai dezvăluit totul surorii tale?

— Ceea ce-am găsit acolo... nu era lucrul la care se așteptaseră Hector și Lucas. Și nu l-am putut ține secret față de Sunday.

— Ai să-mi spui ce era?

— Nu vreau să ricoșeze ceva din toate astea și să-ți facă rău, iar dacă-ți spun prea multe, s-ar putea...

Făcu o pauză pentru a trimite libelula la drum, în direcția unde depistase ultima oară turma. O fereastră aug se deschisese deja în mijlocul laturii de sus a câmpului său vizual, prezentând imaginea văzută de libelulă din zbor.

— Dar vreau să aflu un lucru, Memphis. Înainte de a se întoarce din spațiu, în 2101 – cu câteva zile, luni, ani, n-am de unde să știu – trebuie să fi pus toate acele indicii la locurile lor. Fie a făcut-o de una singură, fie a ajutat-o cineva. În momentul de față, nu știu care variantă e cea corectă. Dar dacă a existat vreodată un om căruia să-i fi cerut ajutorul, sigur vorbesc cu el chiar în clipa asta.

— Numești lucrurile acelea „indicii". Poți fi sigur că asta sunt?

— Dacă nu, atunci cu toții ne imaginăm conexiuni acolo unde nu există. Totuși, iată ce cred eu: capătul rămas în aer, obiectul pe care verii m-au trimis să-l investighez, n-a ieșit la lumină întâmplător. Eunice trebuie să fi planificat lucrurile în felul ăsta. Știa că, după moartea ei, urma să aibă loc o trecere în revistă meticuloasă, inițiată de familie, a tot ceea ce-i aparținuse.

— Dacă voia să trimită un mesaj de dincolo de mormânt… de ce nu l-a spus direct?

Geoffrey zărise turma, cam la un kilometru distanță de libelulă.

— Poate că lucrurile o să devină mai clare când se va întoarce Sunday de pe Marte.

— Până atunci, însă, te întrebi dacă n-aș putea aduce puțină lumină asupra problemei.

— Îmi pare rău că-ți fac asta, Memphis.

— Iar eu aș dori să te pot ajuta mai mult.

Speranțele lui Geoffrey se năruiau văzând cu ochii.

Poate că fusese nerealist, dar sperase mai mult decât atât. Și totuși, după atâția ani în slujba lor, cât de probabil ar fi fost ca Memphis să cedeze la prima chestionare – și încă una atât de blândă?

Presupunând că știa ceva, cât de cât.

— Dacă este vreun lucru pe care l-a spus sau l-a făcut… orice ar putea fi relevant… mi-ai spune, nu?

— Te-aș ajuta, dacă aș avea cea mai vagă idee ce formă ar fi putut lua acele indicii.

Memphis îl privea sever, dar imediat îl învrednici cu un zâmbet consolator.

— Dar îți înțeleg reticența. Simplul fapt că ai abordat subiectul te-a pus sub un stres considerabil.

— Ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac e să stric prietenia noastră.

— Ar fi nevoie de mai mult decât atât, Geoffrey, îl bătu bătrânul pe umăr, cu mâna lui osoasă. Nu e niciun pericol.

— Îți mulțumesc.

— Totuși, ești dezamăgit.

— Sperasem să știi mai mult. Atunci, mi-ai fi putut spune cum stau, ce să fac în continuare.

— Vorbești de parcă Sunday și-ar fi format propria părere.

— M-aș fi dus cu ea, dacă nu erau elefanții. Nu că nu te-aș crede în stare să ai bine grijă de ei, dar…

— Este o diferență între a lipsi o săptămână și câteva luni. O să fie în regulă, Geoffrey. Nu e nevoie să-mi dai explicații. Elefanții ăștia au nevoie de tine.

— Au nevoie de *noi*, îl corectă Geoffrey cu blândețe. Slujitori umani. Nu suntem stăpânii lor și nu ne arogăm niciun fel de

superioritate morală. Dar, după tot ce-am făcut pentru ei până acum, avem, totuși, obligația de a-i mâna spre vremuri mai bune.

Se reculese cu un zâmbet.

— Auzi la mine, vorbesc aproape ca un Panspermian. Așa pățești dacă stai un timp cu prietenii lui Sunday.

— Sunt sigur că nu ți-a făcut niciun rău, replică Memphis, cu o tuse ușoară. Și acum, te pot ajuta în vreun sens practic? La urma urmei, ăsta era scopul plimbării de azi.

— Am ajuns aproape deasupra turmei, răspunse Geoffrey. Sistemul îți va arăta puii care mai au nevoie de implanturi. Îi desemnează cu ajutorul libelulei, apoi lasă săgețile să-și găsească singure drumul. Același protocol ca data trecută.

— Mă voi strădui să țin minte.

Memphis se opri din mers, într-o atitudine concentrată, cu mâinile la spate și fața ușor ridicată spre cer.

— Ești sigur că ai încredere în mine cu asta?

— N-aș lăsa pe nimeni altcineva să se apropie. Îți transfer libelula… acum!

Bătrânul își lăsă pleoapele să se închidă aproape complet.

— Am luat-o. Zbor în cerc peste turmă. Priveliștea e minunată. Mă vor vedea?

— Unii dintre ei, dar nu vor face legătura între libelulă sau săgeți și oricare dintre noi. Nu le prea pasă când intervin mașinile, dar e mai bine să fim siguri și să evităm orice asocieri negative.

— Am desemnat primul dintre pui. E Melissa, cred.

— Dacă are două crestături apropiate, pe urechea dreaptă, ea e.

Memphis dădu drumul primei săgeți, care-și desfăcu aripile și luă în colimator puiul țintă. Sistemul aug afișă o etichetă de clarificare – un chenar însoțit de subiconuri care denotau prezența unei nanoaparaturi potențial dăunătoare, împreună cu numerele și codurile seriale care stabileau statutul legal al acelei nanoaparaturi, în raport cu diversele convenții N.U.S. Și protocoale veterinar-medicale interguvernamentale.

Memphis așteptă ca Melissa să ajungă la cel puțin o lungime de trup distanță de ceilalți elefanți, apoi lansă săgeata. Aceasta îi căzu pe ceafă, chiar sub baza craniului, și se fixă pe poziție ca o machetă miniaturală a unui robot de minerit pe asteroizi, cu

picioruşele de aterizare ghimpate înfigându-se în crusta moale a ţesuturilor vii. Următorul pas era ca săgeata să împingă în ţesuturi un penetrator superficial pentru prelevat sânge, un burghiu telescopic de mare viteză care, după ce recolta şi analiza rapid o mostră de A.D.N., putea confirma că aterizase într-adevăr pe un elefant, nu pe vreun alt organism, ales din greşeală. Acest lucru dură încă trei sute de milisecunde, ajungând la aproape o jumătate de secundă de la sosirea săgeţii. Altundeva în lume, un sistem biomedical de pază al N.U.S., fiind anunţat despre rezultatele analizei A.D.N., dădea autorizarea finală pentru efectuarea nanoculării.

Sonda de aplicare elibera anestezic în timp ce pătrundea în ţesuturi, Melissa simţi, totuşi, că i se întâmpla ceva. După două secunde de la începutul procesului, trâmbiţă şi începu să-şi arcuiască trompa înapoi, căutând să înlăture obiectul care o deranja.

Între timp, goana ca de argint-viu a nanoaparaturii începuse, o armată lichidă de dispozitive medicale microscopice invadând un teritoriu străin. Aparatele îşi cunoşteau drumul printr-un creier, fie şi un creier de elefant. Începură să se reproducă, ţesând o reţea de conectivitate sclipitoare.

Toate acestea luau timp. Deşi sământa populaţiei fusese instalată în câteva secunde, aveau să treacă săptămâni întregi înainte de a se realiza integrarea neurală completă. Şi chiar şi atunci, numai o miime din volumul creierului Melissei urma să fi fost cooptat în noua reţea. De atâta era nevoie pentru a-i oferi lui Geoffrey o fereastră – şi o uşă – de acces în mintea ei.

La nici cinci secunde după sosire, misiunea săgeţii era încheiată. Îşi retrase sondele cu autocauterizare, se desprinse de pe pielea elefantului şi-şi luă iar zborul spre cer. Melissa se opri din trâmbiţat şi-şi coborî trompa, cu un aer distrat, ca şi cum n-ar fi fost prea sigură ce anume o sâcâise. Ceilalţi elefanţi, tulburaţi pentru moment, reveniră la ale lor. Melissa porni înapoi spre mama ei, una dintre femelele de rang înalt. Memphis trimise o comandă prin care autoriza săgeata să se dezintegreze.

Mai erau încă patru elefanţi de injectat, dar Geoffrey nu se îndoia că Memphis era la înălţimea sarcinii. Se simţea uşurat la gândul că vechiul său prieten şi mentor nu fusese ofensat vizibil de întrebările pe care i le pusese. Sau, cel puţin, aşa credea.

În plus, Memphis spusese adevărul. În viața lui Geoffrey nu fusese mai sigur de ceva.

Când ultimul dintre elefanți fusese nanoculat și sistemul aug confirmase că semințele populației se instalau satisfăcător, Geoffrey și Memphis decolară cu Cessna spre nord și survolară alte câteva turme din Amboseli, cotind încet, pentru ca Geoffrey să vadă elefanții din toate unghiurile.

— Cunosc din vedere câteva sute dintre animalele astea, îi spuse el lui Memphis. Pe vreo două sute cred că le pot recunoaște într-o clipă, fără să stau pe gânduri. Iar, după particularitățile urechilor, aș putea identifica până la vreo cinci sute, cred.

— Mă îndoiesc că mai are altcineva aptitudinile tale, remarcă Memphis.

— E o nimica toată. În comparație cu unii dintre vechii cercetători, oamenii care-au trecut pe-aici acum o sută, două de ani, eu sunt doar un începător.

— Nu-s sigur că aș putea să identific nici cinci sute de oameni, darămite elefanți.

— Sunt convins că te-ai descurca la fel de bine ca mine dacă ți-ai petrece tot timpul lucrând aici.

— Când eram tânăr, poate. Dar am îmbătrânit prea mult ca să mai învăț asemenea lucruri.

— Nu ești deloc bătrân, Memphis. Doar solicitat și luat de toți ca un punct de reper. Nu există niciun motiv de a nu trăi și tu cât Eunice, și chiar mai mult. O sută cincizeci de ani, fără probleme. Trebuie doar să ai mai multă grijă de tine și să nu lași familia să-ți domine viața.

— Familia *este* viața mea, Geoffrey. Ea e tot ce am.

— Dar nu-i datorezi nimic; nu-i mai datorezi, de-acum. Pe delegați îi tratează mai bine decât pe tine.

— I-am dat cuvântul meu lui Eunice că le voi fi alături celor din neamul Akinya când ea nu va putea. Orice-ar fi.

După un moment, Geoffrey îl întrebă:

— Când ți-ai dat cuvântul, Memphis? Și de ce ți l-a cerut? N-o fi fost ea prezentă aici în sens fizic, dar ne-a fost mereu alături, privind în jos din Palatul de Iarnă.

— Mi-am dat cuvântul, repetă Memphis. Atâta tot.

A doua zi, pe Geoffrey l-a vizitat tatăl lui. Golemul lui Kenneth Cho funcționa autonom, așa cum și trebuia, din moment ce aspectul organic al lui Kenneth se afla în acele momente pe Titan, supervizând operațiunile cu hidrocarburi ale Akinya Space de pe malul Lacului Kraken. Și era un golem foarte bun – nu un claybot, însă cel mai bun din câți se găseau de cumpărat. Chiar și cu eticheta ching care-i reamintea că delegatul era dirijat de la o distanță cât jumătate din diametrul sistemului solar, peste ore întregi de decalaj temporal, lui Geoffrey îi era greu să scape de senzația că tatăl său se afla acolo în carne și oase, cu respirația și autoritatea lui.

— Mama ta și cu mine, declară Kenneth, în timp ce mergeau împreună prin casă, suntem foarte îngrijorați de această întorsătură a evenimentelor, Geoffrey. Tu și sora ta ați fost dintotdeauna rebeli, însă am ajuns să acceptăm acest lucru, așa cum acceptă omul orice situație regretabilă pe care n-o poate influența. Dar, în același timp, am avut mereu încredere că tu vei acționa ca un factor moderator, îndrumând-o pe Sunday împotriva celor mai necontrolate impulsuri ale ei.

— Nu Sunday este... începu Geoffrey să protesteze.

— A întors spatele oricărei responsabilități, cu ani în urmă, continuă Kenneth, ca un tăvălug.

Era un bărbat slab și distins, cu trăsături precise, simetrice, și stilul discret-dezaprobator al unui bibliotecar vârstnic.

— A preferat o viață în care să-și satisfacă doar plăcerile proprii, în loc să-și asume obligațiile familiale. Nici tu n-ai fost mult mai grozav, dar la tine măcar se mai zăresc luciri de decență. Îți pierzi vremea cu elefanții, când ai putea să-ți folosești mintea aia sclipitoare în scopuri mai utile. Totuși, cel puțin plasezi animalele mai presus de binele tău personal, la fel cum și noi, ceilalți, am plasat familia.

— Voi trăiți în lux, tată, și zburdați prin tot Sistemul Solar când și cum vi se năzare. În ce sens puneți ceva mai presus de propriile interese?

Geoffrey era nervos și pus pe harță. Tocmai fusese contactat de o altă echipă de cercetare, care se plângea de accesul lui aproape exclusiv la grupul M. Ultimul lucru de care avea nevoie era să umble și altcineva prin capul Matildei – sau, în fond, printr-al oricărui alt membru al turmei. Îi putea ține la distanță, dacă era necesar, dar faptul că trebuia să-și apere teritoriul îl

irita.

Golemul procesă răspunsul.

— Ai fost la ea, pe Lună, recent. Am aflat și noi atâta lucru de la Hector și Lucas. Ai spus sau ai făcut tu ceva care i-a determinat acțiunea asta bizară.

— Nu-mi pot imagina ce anume, ridică el din umeri. Dacă te îndoiești de mine, mai vezi o dată acea ultimă conversație ching pe care am avut-o cu Sunday, cea pe care fără îndoială ai ascultat-o și tu. Vorbeam de parcă aș fi fost de acord sau măcar aș fi știut dinainte despre călătoria ei pe Marte?

Pe același ton scăzut și netulburat care-i caracteriza majoritatea afirmațiilor, Kenneth replică:

— Nu știu absolut nimic despre această conversație.

— Perfect. Și-n jurul lui Kilimanjaro zboară porcii în timp ce stăm noi de vorbă. Uite ce e, discută cu sora mea. Pe mine nu m-ar asculta nici dacă i-aș înșira toate căcaturile despre ce crezi tu, ca să-ncerc să-i mut gândul.

— Sunday e congelată în momentul de față, după cum bine știi. Nava ei a pornit la drum. Nimic nu-i mai poate împiedica sosirea pe Marte.

— Așa poți începe foarte bine să te-mpaci cu gândul.

— Tocmai asta ne preocupă, Geoffrey. Lăsând la o parte motivul, *cum* a găsit Sunday cele necesare ca să se ducă așa, deodată, tocmai pe Marte?

Geoffrey se gândi la părinții lui, Kenneth și Miriam, și se întrebă ce anume le trecea prin cap chiar în acel moment, pe îndepărtatul Titan. Tare se îndoia că rezultatul acelei conversații era cea mai mare grijă a lui Kenneth… Acesta proiecta versiuni de-ale lui oriunde era necesar, uneori chiar și mai multe în același timp. Faptul că varianta de-acum dădea impresia că și-ar fi făcut griji din cauza lui Sunday nu însemna că sora lui reprezenta mai mult decât o problemă trecătoare pentru adevăratul Kenneth.

— Oricât de greu ți-ar fi să înțelegi, poate că a câștigat niște bani cu arta ei, spuse el.

Kenneth îl privi cu un fel de compasiune, ca și cum ar fi avut să-i dea o veste neplăcută, dacă nu chiar foarte proastă.

— În ultimii doi ani, Sunday a reușit exact două mari vânzări, ambele făcute unor cumpărători anonimi, din afara lunii. Restul au fost mărunțișuri. O treabă ici, o treabă colo. Abia cât să-i

ajungă să aibă un acoperiș deasupra capului. Vrei să auzi adevărul adevărat?

— Nu, mulțumesc.

— Sunday este o artistă competentă și nimic mai mult. Are momentele ei, străfulgerările ei. Dar astea n-au să-i aducă nici faimă, nici avere și-n niciun caz nu-i vor cumpăra posteritatea.

— Nu știi nimic despre ea, îi spuse Geoffrey golemului. Nu există nici măcar o singură părticică din viața surorii mele pe care să fii în stare s-o înțelegi.

Totuși, ideea că tatăl lor cunoștea atât de precis situația financiară a lui Sunday i se părea întru totul plauzibilă.

— Ascultă-mă cu mare atenție, Geoffrey. Când Sunday ajunge la destinație, ție îți va reveni sarcina de a discuta rațional cu ea. Indiferent ce groapă are de gând să-și sape, trebuie s-o convingi să renunțe. O fi crezând ea că e stăpână pe viața ei, că poate face tot ce vrea, dar asta-i o concepție jalnic de greșită. Nu voi sta să mă uit cum ne târăște numele prin noroi.

— E fiica ta. De ce nu încerci s-o tratezi ca pe o ființă omenească, nu ca pe un bun al companiei care nu-și returnează investiția?

— Este fiica mea, da, confirmă golemul. Dar, mai presus de orice, e o Akinya, iar numele ăsta comportă anumite așteptări.

— Salutări mamei, încheie Geoffrey, întorcându-i spatele.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, zăcea pe spate în hamacul din postul de studiu, parcurgând un articol cu comentarii de specialitate – era tărăgănat și nu aducea nimic nou – când auzi semnalul de alarmă al perimetrului. Geoffrey se dădu jos din hamac și-și puse pantofii. Uneori, Massaii veneau să stea de vorbă, schimbând ceai și bârfe, dar de obicei nu la ora aceea. Nici sistemul aug nu depistase vreo prezență omenească prin zonă, în timpul de când se afla el acolo.

Se duse la ușă și-și desprinse pistolul din dulapul de aliaj aflat în dreapta intrării, chiar sub trusa de prim ajutor. Pe carcasa ușoară a armei erau montate diverse dispozitive de amețire și dezorientare, de la proiectoarele laser/acustice până la săgețile electrice și cele cu efect anestezic rapid.

Geoffrey apăsă pe butonul de armare și deschise ușa, ferindu-și ochii, cu cealaltă mână, de soarele după-amiezii. Cercetă împrejurimile, uitându-se după ceva – orice – care ar fi putut

declanșa alarma.

Și văzu ce era. Verii veneau spre el, apropiindu-se pe lângă camioneta zebrată. În depărtare, printre vegetația uscată, lucea o capsulă aeriană care aterizase destul de departe ca să nu-l deranjeze.

— Ce fu… începu Geoffrey să întrebe.

— Pune chestia aia la loc, îl întrerupse Hector. N-ar fi bine să se descarce accidental, așa-i?

Continuând să țină pistolul în mână, Geoffrey coborî scara colibei de cercetare.

— N-ai nicio treabă aici, Hector, spuse el, întorcându-și apoi privirea și spre celălalt văr. Valabil și pentru tine, Lucas. Asta-i munca mea, n-are nimic de-a face cu voi.

— În materie de bun-venit, replică Lucas, trebuie să spun că mai e loc de îmbunătățiri – și nu puține…

Amândoi verii erau îmbrăcați în pantaloni subțiri, pantofi de oraș și cămăși cu model. Hector purta ochelari de soare, un model aplicat care dădea impresia, destul de tulburătoare, că o bucată de plastic negru îi fusese înfiptă într-o fantă tăiată pe față. Lucas ținea în mână o umbrelă galbenă cu albastru; pantalonii îi erau umflați peste locul unde încă mai avea miriapodul prins pe picior. Și el purta ochelari de soare; ai lui erau cu oglindă – deși, în chip destul de ciudat, imaginea reflectată nu era cea la care se uita el de fapt.

— Pistolul, te rog, repetă Hector. Lasă-l jos, Geoffrey.

Geoffrey era gata să se conformeze, când se răzgândi și luă în schimb pisoiul de țeavă, cu degetele în jurul numeroșilor cilindri ai diverselor dispozitive de pacificare.

— Nu veți veni aici, spuse el. Nu fără acordul meu.

— Ostilitatea și spiritul defensiv își au locul lor în mediul modern de afaceri, comentă Lucas, închizându-și umbrela, dar dacă nici rudele nu pot veni într-o vizită neanunțată, atunci cine să poată?

— Nu te preface că te-a durut vreodată mai mult decât în cot de munca mea, Lucas.

— În contul tău se află o investiție semnificativă, îi aminti Hector. Doar nu credeai cu adevărat c-o să ne spălăm pe mâini de orice implicări ulterioare?

— Cerem supervizare, adăugă și Lucas. Verificări și balanțe de cheltuieli. Vigilența cuvenită în legătură cu fondurile alocate.

Geoffrey îndreptă țeava armei spre Hector.
— N-ați spus nimic despre implicarea asta…
— În asemenea împrejurări, replică Lucas, folosind umbrela ca pe un fel de baston pentru mers, e întotdeauna prudent să consulți și scrisul mărunt.
— Am avut o înțelegere, insistă Geoffrey, în timp ce Hector și Lucas ajungeau aproape în fața lui. V-am făcut treaba aia prostească și mi-ați dat banii. De alte obligații n-a fost vorba.
— Explică-mi ce caută sora ta la bordul unei nave spațiale Maersk Intersolar, cu destinația Marte, îi ceru Hector.
— Mi-e soră, nu subalternă. O privește ce face.
— Numai de-ar fi atât de simplu, replică Lucas, ai cărui ochelari cu oglindă reflectau acum o scenă nocturnă – cine știe ce club sau eveniment fițos, luminat de neoane, plin de oameni frumoși și strălucitori! De regulă, sora ta nu se duce pe Marte când îi vine pe…
Ezită.
— … chelie, completă Hector. Și ne întrebăm ce i-o fi determinat decizia asta.
— Mai bine întrebați-o pe ea.
— E congelată, spuse Lucas. Asta cam stânjenește schimburile de informații libere și eficiente.
— În orice caz, Sunday fiind Sunday, reluă Hector, nu ne-ar da atenție nici dac-am reuși să luăm legătura cu ea. Tu, în schimb… ai să vorbești cu noi indiferent dacă vrei sau nu. Mai ales acum, când fondurile alea sunt în contul tău. Știi, pot fi retrase.
— Procedurile de rambursare fiscală sunt pregătite, adăugă și Lucas.
— Mă cac în procedurile voastre, Lucas.
Încet, cu ochii ațintiți asupra lui Geoffrey, Hector începu să-și apropie mâna de pistol.
— Hai să n-o luăm pe calea asta, vere. Eram prieteni cu toții când te-ai întors de pe Lună. Nu e nevoie de asemenea antagonisme între noi.
Geoffrey își retrase mâna cu pistolul, astfel ca Hector să nu-l mai poată ajunge.
— N-am fost *niciodată* prieteni. Măcar atâta lucru să fie absolut clar. Iar ceea ce face Sunday o privește numai pe ea.
— Geoffrey, insistă Hector, te rog, încearcă să vezi lucrurile și

din punctul nostru de vedere. Trebuie să fi făcut sau să fi spus tu ceva care-a trimis-o în direcția aia. Și am vrea să știm ce anume a fost.

Zâmbi, dar fără pic de căldură – doar cu o răceală de-a dreptul criogenică.

— Deci. Discutăm ca niște adulți sau vei continua să ne insulți inteligența?

— N-aș putea nici dac-aș încerca, ripostă Geoffrey.

— Mă rog, e bine să stabilim o bază pentru viitoarele negocieri, spuse Lucas.

Se afla la doi metri distanță de Geoffrey, stând puțin mai departe decât fratele lui, dar dintr-o singură mișcare rapidă ridică umbrela și lovi cu putere patul pistolului, zburându-i lui Geoffrey arma care se rostogoli la pământ. Geoffrey își retrase brusc mâna, șocat, aproape așteptându-se să constate că are degetele rupte.

Hector îngenunche și ridică pistolul căzut.

— Fratele meu are reflexe foarte iuți, explică el. Nervi șuntați cu axoni de sepie – ultimul răcnet. Și augmentare a fibrei musculare lungi. Poate să se ia la trântă cu un cimpanzeu și să-l învingă. Dar n-ar fi tocmai o dovadă de fair-play din partea lui.

— Medicul meu oferă termeni foarte favorabili familiei, adăugă Lucas, potrivindu-și mâneca. Ar trebui să te pun în legătură cu el, Hector. N-are rost să fii așa de dezavantajat în viață.

Hector continua să țină pistolul în mână. Îl privi cu dezgust, acționă selectorul de moduri și trase o săgeată tranchilizantă în pământ. Apoi, i-l înapoie lui Geoffrey ca și cum ar fi fost o jucărie cu care considera că era prea mare ca să se mai joace.

— Mai bine pune-l la loc, îl sfătui el pe un ton confidențial.

Geoffrey încă mai tremura. Asistase la foarte puține acte violente în viața lui, necum să mai fie și victima lor.

— Stai și gândește-te, îi recomandă Lucas, la ce i-ai spus lui Sunday și cât de mult înseamnă cu adevărat activitatea asta de-aici pentru tine. Îți vei găsi timp, nu-i așa?

— Sigur c-o să-și găsească, zise Hector. Geoffrey e foarte apropiat de sora lui și nu-i putem reproșa asta. Dar, în ultimă instanță, știe ce e cel mai bine pentru el și pentru elefanții lui. Nu, bătrâne?

— Urează-i turmei numai bine din partea noastră, mai spuse

și Lucas.

Cei doi veri se întoarseră și porniră înapoi spre capsula de zbor. Geoffrey rămase în fața ușii, cu pistolul tremurându-i în mână și inima bătând nebunește. Plămânii îl dureau la fiecare respirație și încă mai simțea sudoarea pe spate, când capsula se ridică pe cer, se rostogoli ca un ou aruncat și porni spre casă.

PARTEA A II-A

12

Starea de spirit a lui Sunday, când îi reveni cunoștința, era de relaxare și mulțumire supremă. Cu toate grijile omenești suspendate, rămânea, totuși, destul de detașată ca să aprecieze just faptul că toată acea euforie își avea cauza în intervențiile biochimice și transcraniene profunde. Această înțelegere, însă, nu submina în niciun fel senzația de extaz. Și chiar în conștientizarea faptului respectiv găsea un motiv de bucurie, căci mașinile n-ar fi trezit-o dacă zborul nu s-ar fi încheiat cu bine. Era din nou conștientă, ceea ce însemna că nava străbătuse spațiul până la destinație: Marte.

Ajunsese pe Marte sau, cel puțin, se afla destul de aproape ca să nu mai conteze. Lucrul în sine era uluitor. Friza miraculosul: adormise lângă Lună, iar acum se afla... *acolo,* pe orbita acelui punct ostil de lumină aurie pe care-l văzuse uneori pe cer. Fulgerător, se înțelese pe sine însăși drept ceea ce era: o maimuță peste măsură de deșteaptă. Era o maimuță isteață care călătorise prin spațiul interplanetar într-un obiect făurit de alte maimuțe inteligente. Iar acest lucru în sine era de ajuns pentru a o face să râdă zgomotos, ca și cum dintr-odată, cu întârziere, ar fi prins poanta unui banc foarte hazliu.

„Eu sunt poanta”, își zise Sunday. „Sunt punctul, finalul, capătul unei argumentații enorm de lungi și întortocheate, al unui lanț dezlânat de întâmplări și contingențe care se întinde de la descoperirea focului, în Strâmtoarea Olduvai, trece prin inventarea limbajului vorbit, a hârtiei și a roții, prin toate secolele pierdute în uitare, până... *aici.* Până la condiția asta. Trezirea din hibernare, la bordul unei nave spațiale care orbitează în jurul altei planete. Faptul că trăiesc în secolul XXII. Că sunt o ființă cu un sistem nervos central destul de complex pentru a înțelege conceptul de *a fi o ființă cu un sistem nervos central. De a fi* pur și simplu.”

Se gândea la toată materia neînsuflețită din univers, la toți atomii inconștienți, la toate moleculele fără minte, toate acele fire de praf și pietricele, stânci și globuri de gheață, lumi și stele care nu știau nimic, toate galaxiile și supernorii cosmici care nu gândeau, rostogolindu-se prin megaparsecii bântuiți de timp ai

vidului cosmic. În toată acea imensitate, ea reușise cumva să *fie* o ființă omenească, o grămăjoară microscopic de mică și cosmic de neînsemnată, de sisteme care procesau informații, conectate la o minte mai complexă structural decât Calea Lactee însăși, poate mai complexă chiar și decât *tot restul afurisitului de univers.*

Vârâse ața prin acul creațiunii și-l înfipsese drept în ochiul cosmic.

Asta, își zise ea, era o realizare de futu-i mă-sa.

— Bună dimineața, Sunday Akinya, o salută o voce automată, dar liniștitoare. Am plăcerea de a te informa că perioada ta de hibernare s-a desfășurat fără niciun incident. Ai ajuns în spațiul de zbor al administrației marțiene, iar acum te afli sub observație în unitatea posteriogenică a Maersk Intersolar de pe Phobos.

Pentru confortul și comoditatea ta, controlul muscular voluntar este momentan suspendat, până se va termina ultimul examen medical. Acesta este un pas necesar în procesul de reanimare și nu reprezintă un motiv de nemulțumire. De asemenea, te mai rog să fii conștientă că poți trece prin stări emotive modificate, în timp ce ți se stabilizează neurochimia. Unele dintre aceste stări se pot manifesta sub forma unor revelații religioase sau spirituale, inclusiv sentimente de o semnificație exagerată. Nici asta nu reprezintă un motiv de îngrijorare.

Nu-și putea mișca nicio parte a trupului, nici măcar ochii, dar sistemul aug era activ și-i putea oferi un flux vizual pe deplin coerent, în orice direcție dorea să se uite. Zăcea pe o canapea, ținută acolo de o forță mai puternică decât gravitația lunară, dar nici pe departe atât de mare ca a Pământului.

Canapeaua conținea și un scanner medical. Sunday știa acest lucru, fiindcă un cerc glisa încoace și-ncolo în lungul ei, iar capul îi era înconjurat de un dispozitiv emisferic mai sofisticat. Se afla într-o cameră îngustă, mobilată în alb, având pe-o parte un perete curb de sticlă care se continua imperceptibil cu tavanul transparent. Dincolo de geam, o pajiște, un iaz, câțiva copaci cu frunziș dens din familia foioaselor. Un cer albastru, fără nori. Nu semăna deloc cu Africa, dar nu putea să nege că avea un efect terapeutic, într-un mod calculat, manipulator.

De fapt, i-ar fi fost greu să se gândească la vreun lucru care

să nu aibă rol terapeutic, date fiind stimulările profunde și invadatoare aplicate în acele momente creierului ei. Se hotărî să rămână acolo și să le accepte. Neavând nimic mai bun de făcut, parcurse buletinele de știri care circulau prin tot sistemul, cam decepționată că în timpul somnului ei nu se petrecuse niciun eveniment de o însemnătate epocală. Nu murise nicio celebritate; nimeni nu declarase război nimănui; se remarcase o dezamăgitoare lipsă de dezastre naturale. Yuanul avusese ezitări pe lângă euro, dar nu atât de catastrofice, încât să se-arunce cineva din zgârie-nori. Un tigru adult, capturat în Utar Pradesh și descoperit ca nefiind instrumentat, generase panică la gândul că și alte animale de pradă puteau umbla libere, necontrolate de Mecanism. Pe Marea Caspică, un vas turistic se răsturnase, ducând la pierderea a două vieți. În Riga, moștenitorii în viață ai unei mândre familii de artiști afirmau că Îmbunătățirile Obligatorii le răpiseră setul de talente creatoare la care aveau dreptul din naștere. O ceremonie solemnă însoțise demolarea ultimului loc de încarcerare din lume, o fostă închisoare de maximă siguranță de lângă Guadalajara. Un Stradivarius din „perioada de aur” fusese distrus într-un accident de transport, pe când un Vermeer pierdut apăruse în podul cuiva din Neapole. Pe Lună, un scandal de măsluire a meciului tulbura cel mai recent campionat de cricket. O epidemie de gripă, izolată și controlată imediat, izbucnise în Comunitățile Sincrone. O vedetă pop era gravidă. Alta se despărțise de clona sa.

Rând pe rând, Sunday simțea micile furnicături și înțepături ale revenirii senzațiilor în diferite părți ale trupului și, în cele din urmă, sistemul o informă că acum avea libertatea de a schița mișcări prudente.

Se dădu jos din pat.

Trebui să-și forțeze mușchii îngreunați să lucreze, agresându-i ca pe niște muncitori leneși. Purta aceeași cămașă de noapte argintie, subțire, brodată cu ecusonul Maersk Intersolar, pe care i-o dăduseră înainte de a adormi. Spera ca și hainele ei să fi ajuns pe Marte cu bine, fiindcă nu putea ieși în public îmbrăcată așa.

Încercă un apel vocal către Jitendra. Niciun răspuns.

După un timp, în poiană se deschise o ușă. Intră un medic chinez, cu un cărucior, pentru a efectua câteva teste finale,

dintre care unele implicau cele mai simple proceduri, cum ar fi lovirea genunchilor cu un ciocănel metalic, în timp ce dădea încurajator din cap.

— Puteți pleca, îi spuse el. Dacă simțiți ceva ieșit din comun, luați neapărat legătura cu un reprezentant al Maersk. Oricum, ar trebui să vă continuați călătoria pe Marte fără probleme.

— Am venit cu un prieten, răspunse Sunday în swahili. N-am putut lua legătura cu el adineauri.

— Încă nu s-a trezit toată lumea. Nu mai avem capacitatea de a reanima toți pasagerii în același timp, de când s-au dat în folosință navele cu o mie de locuri. Se construiește o unitate mai mare, în cealaltă parte a lui Fobe, dar mai e vreun an până să fie dată în folosință.

— Oricum, totul e în regulă, nu?

Medicul își strângea echipamentele.

— Totul e bine. N-am pierdut niciun pasager la ultimele zece călătorii.

Cumva, nu era tocmai asigurarea la care sperase. Totuși, Sunday își spuse că medicul avea intenții destul de bune și trebuia să-i accepte cuvintele ca atare.

Puțin mai târziu, fu condusă în altă cameră, unde i se aduseseră lucrurile, și-și scoase cu bucurie cămașa de noapte, îmbrăcându-se cu hainele ei. Își alese o fustă lungă până la glezne și un tricou fără mâneci. Pentru fustă, alese un model verde-chitră, iar tricoului îi lăsă culoarea sa neagră default, apoi își legă părul la spate cu o eșarfă albă și porni în căutarea lui Jitendra.

Jitendra, însă, era tot congelat. Reieși că fusese încărcat în altă parte a navei – nu i se dădu nicio explicație, în afară de faptul că era un lucru de rutină – și abia acum era descărcat și introdus în procesare. Aveau să mai treacă încă șase ore până să redevină conștient și mobil.

Îl apelă pe Geoffrey, fără a sta să verifice care era ora locală în Africa. N-avea să fie un ching în timp real, așa că, dacă nu voia să primească apelul, Geoffrey putea să-i asculte mesajul mai târziu.

— Eu sunt, Sunday, începu ea. Am ajuns cu bine pe Phobos. Acum aștept să se trezească și Jitendra, și pe urmă pornim la drum. Încă n-am văzut planeta Marte, dar în curând am să ies. Îți voi trimite câteva fotografii de pe suprafața lui Phobos. Totul

pare destul de ireal. N-am senzația că am dormit o lună. Că am fost împreună pe Lună, că am stat de vorbă în ziua plecării tale… toate astea par să se fi întâmplat acum câteva zile. Sunt mai bătrână cu o lună, cu o lună mai aproape de următoarea mea zi de naștere, și n-o simt deloc.

Se opri, dându-și seama că vorbise numai despre sine însăși.

— Sper că acasă e totul bine. Cred că verii au aflat despre mica mea călătorie de-acum. Sper că nu ți-au făcut probleme prea mari și că ți-ai putut petrece câtva timp cu elefanții. Și mai sper și că Eunice… a fost cuminte. În clipa asta, cred că ne poate fi de folos. Am la mine o copie a ei, iar altă copie e la tine… și este aceeași Eunice, plus/minus câteva diferențe, din cauza decalajului de timp. Chiar și când nu suntem în contact, se poate autosincroniza în continuare, actualizându-și memoria internă și învățând tot timpul. Și s-ar putea să ne ajute. E cea mai bună fereastră pe care o avem spre viața reală a lui Eunice și, așa cum ți-am spus pe Lună, construcția va ști întotdeauna mai multe despre trecutul consemnat al lui Eunice decât aș putea eu vreodată spera să-mi intre-n cap. Iar asta ar putea fi esențial pentru amândoi.

Făcu o pauză de respirație.

— OK, acum închid. Răspunde-mi când poți, dar nu te grăbi prea tare dacă ești ocupat cu ceva. Vorbim din nou când ajung pe Marte.

După ce legătura ching se întrerupse, repetă încet, pentru sine:

— Pe Marte…

Pe Marte. Și să mă-mpuști dacă există vreo ocazie când vorba asta nu sună uluitor.

Sunday simțea deja gravitația marțiană. Se afla într-una dintre cele câteva roți centrifuge concentrice, adunate ca angrenajele unui ceas, din Stickney, craterul lat de opt kilometri dintr-un capăt al micii luni în formă de cartof. Magazinele, buticurile și restaurantele erau amenajate în fațadele de piatră roșiatică, scobită aspru. Decorate cu mozaicuri albe și negre, străzile și drumurile șerpuiau pe lângă fântâni, indicatoare și obiecte de artă abstractă expuse în public, iar majoritatea instalațiilor de neon roz din jur aveau teme legate de dunele de nisip și diavolii-de-praf.

Un kitsch deloc aventuros, dar în fond nici Sunday nu avea căderea să-l judece: comisese și ea destule la fel.

Peste tot circulau călători, unii umblând cu pas sigur, alții în exoschelete, câțiva cu exourile pe standby, fără să se îndepărteze niciodată la mai mult de câțiva pași de posesorii lor. Mai erau și oameni prea firavi chiar și pentru exoschelete sau care poate uitaseră complet arta mersului. Se deplasau așezați în mașinuțe ca acelea din parcurile de distracții, lunecând încoace și-ncolo precum niște pacienți pe patul de moarte ieșiți pentru ultima oară la cumpărături. Veniseră în spațiul marțian de pe Ceres, din celelalte comunități ale Centurii, de pe sateliții galileeni sau de pe lunile lui Saturn ori chiar de mai departe. În lumile lor cu gravitație redusă, Sunday ar fi bâjbâit ca o handicapată, stârnind pe bună dreptate mila tuturor.

Fondurile Panspermiene îi dădeau lui Sunday posibilitatea de a închiria o unitate de suprafață. Printr-un tunel, ajunse la marginea craterului Stickney, într-o hală subterană unde angajații de la închirieri supravegheau procedurile cu expresiile plictisite ale unor oameni care au văzut de toate la viața lor.

Costumele de pe Phobos erau construite spre a preîntâmpina orice risc. Intrau clătinându-se sub o șină de pe plafon, ca niște cărucioare pe cablu. Fiecare consta dintr-o capsulă ovoidală pentru întreținerea vieții, cu o emisferă superioară complet transparentă, înconjurată de un grilaj metalic gros. De grilaj erau ancorate patru picioare segmentate, foarte flexibile, dintre care unul stătea agățat de șină, iar celelalte trei erau strânse în jurul ovoidului ca brațele unui candelabru. Nu exista nicio posibilitate de a apuca sau a atinge ceva.

Sunday fu ajutată să între în următorul costum disponibil, unde găsi un scaun și câteva comenzi de direcționare simple. Domul se închise etanș, după care Sunday se pomeni purtată de-a lungul unei serii de compartimente presurizate tot mai spațioase, pentru a ieși în cele din urmă printr-un fel de bunker înconjurat cu bare verzi care pulsau. Picioarele articulate ale costumului se flexară în jos, înfigându-și pitoanele de tracțiune în suprafața neagră ca asfaltul a lunii, care absorbea lumina. Al patrulea picior se desprinse de șina superioară, iar Sunday rămase liberă. Putea deplasa costumul-rover în orice direcție voia, doar atingând cu degetul săgeți sau mânuind un joystick simplu.

Costumul se ocupa de locomoție, ținându-se strâns ca o tarantulă pe suprafață, ca să nu scape din gravitația slabă a lui Phobos.

Oriunde se uita, Sunday vedea câte un alt păianjen în culori primare mergând cu agilitate fluidă pe solul negru ca smoala. Indiferent ce mișcări contorsionate trebuia să facă picioarele în timp ce navigau peste cratere și șanțuri de toate mărimile, capsulele presurizate urmăreau traiectorii grațioase. Cu cât se aflau mai departe păianjenii, cu atât devenea mai acut unghiul de vedere. Îi privea cum dispăreau după curbura lumii.

— Phobos dă senzația unei mari distanțe față de Pământ, spuse Eunice, a cărei siluetă în costum mergea pe lângă roverul lui Sunday. Dar nu e chiar așa când iei în calcul mecanica de transfer orbital.

— Exact. Mă și întrebam când o să apari.

— Doar n-aș fi pierdut ocazia să vizitez din nou locurile astea, după ce am petrecut aici atâta timp.

Pașii hotărâți și săltați ai lui Eunice nu se potriveau deloc cu gravitația slabă.

— Nu văd cum ar putea fi locul ăsta altcumva decât foarte departe de casă, spuse Sunday.

— Energetica, fată dragă. Delta-*v*. Dacă pornești de pe Pământ, te costă mai mult combustibil să aselenizezi decât să ajungi pe Phobos. Contraintuitiv, cred… Dar nu tocmai, dacă înțelegi corect principiile.

— Atunci, eu ies din combinație.

— Natura ne-a oferit gratis piatra asta de hotar. Nu făcea decât să se învârtească în jurul lui Marte, așteptând să fie exploatată. Așa că am venit, am văzut, am cucerit.

Își întoarse casca, pentru a o urmări pe Sunday cu privirea:

— Unde te duci?

— La vechea ta tabără. În care alt loc ai fi îngropat un indiciu?

— Hai să ne uităm la Marte mai întâi, propuse Eunice. Pe urmă, vom merge și la tabără. Măcar atâta lucru îmi datorezi.

Sunday nu considera că i-ar fi datorat ceva construcției, dar își ținu gura înainte de a răspunde. Orice frază care nu era genul de lucru pe care i l-ar fi putut spune bunicii ei pe vremea când era în viață n-ar fi fost decât un zgomot de fond – în cel mai bun caz… În cel mai rău, putea fi o contribuție cu potențial nociv.

— Îți vei împlini dorința.

Membrele agile ale roverului parcurgeau cu vioiciune kilometrii necesari, procesând terenul cu o precizie furioasă. Curând, planeta Marte începu să se ridice dinapoia crestei negre și tăioase de la orizont.

Sunday nu se opri până când ceasul nu afișă două ore, jumătate din acordul ei de închiriere. Abia atunci sosi momentul să admire în voie gloria acelei lumi noi.

Marte domina cerul. Era luminată pe jumătate, emisfera întunecată servind doar să accentueze faptul că era un corp tridimensional, o sferă cu convexitatea spre ea. Fără aer între ea și atmosfera planetei – care conținea din capul locului foarte puțin aer – trăsăturile solului se vedeau nefiresc de precis, definite cu pedanteria unui cartograf. Emisfera luminată avea o nuanță caldă de mov-somon, străbătută ici și colo de dâre prăfuite, ocru și sienna ars. Polul vizibil era albit de zăpadă. Peste fața planetei treceau liniile, ca niște urme de gheare, ale unui amețitor sistem de canioane săpate adânc în carnea lumii. *Valles Marineris,* își spuse Sunday: atâta lucru știa și ea, cel puțin. Iar zona aceea de fractură, unde canioanele se dizolvau într-un caroiaj sfărâmat complex, era *Noctis Labyrinthus,* Labirintul Nopții. Cei trei vulcani de dincolo de labirint: *Ascreaus Mons, Pavonis Mons, Arsia Mons.*

Tocmai se pregătea să apeleze sistemul aug și să ceară suprapunerea unui strat topografic detaliat, când își dădu seama că deja călătorea împreună cu cel mai bun ghid posibil.

— Amintiri dragi? întrebă ea.

— Când Jonathan și cu mine am asolizat pe Phobos, nu era așa, răspunse Eunice. O furtună de praf planetară se stârnise în timp ce eram pe drum, așa că, la sosirea aici, n-am prea avut ce să vedem. Nu ne-a mai rămas decât să așteptăm până ne puteam continua drumul spre Marte.

— Totuși, acolo erau deja alți oameni.

Eunice ridică o mână înmănușată ca să acopere lucirea căștii.

— Aveau suficiente provizii pentru a le ajunge până trecea furtuna, cu condiția să nu dureze luni întregi. Dar nu prea puteau să circule și ar fi fost mult prea periculos să se trimită vreo navă, în sus sau în jos. Asta se întâmpla înainte de liftul spațial, desigur.

— Am dedus și eu atâta lucru.

— Nu era ca pe Pământ. Ratează-ți punctul de aterizare, iar

salvarea nu e niciodată prea departe. Pe Marte nu mergea la fel, mai ales în acele vremuri.

Eunice avea treizeci și unu de ani când sosise cu soțul ei pe Phobos, în 2062; nu cu mult mai tânără decât era Sunday acum. Fusese a nouăzeci și noua ființă umană care pusese piciorul pe solul acela ruginiu, chiar înainte ca influxul să devină inundație.

— Acum putem să vedem tabăra? întrebă Sunday. Trece timpul acordului meu de închiriere.

— Urmează-mă, o chemă Eunice, oftând. Nu e foarte departe. Pe Phobos, nimic nu e prea departe.

Furtuna de praf nu era cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla. Cu toate astea, niciunul dintre exploratorii timpurii nu fusese încântat ca expedițiile lor pe Marte să fie întrerupte de condițiile meteorologice de la suprafață. Phobos, însă, avea de câștigat. După ce reprezentase mult timp doar o escală comodă pentru explorările marțiene, pe mica lună se organizase de la sine, cam de prin 2062, un întreg bidonville transnațional, constând dintr-o mulțime aproape neplanificată de domuri, barăci de suprafață și habitaturi săpate în subsol, unde locuia o populație semipermanentă numărând deja zeci de persoane.

Chiar din acele vremuri, unii hotărâseră deja că preferau cu adevărat viața pe orbită, mai degrabă decât jos, în gravitația marțiană, sau în cea lunară ori terestră. Aveau parte de toate peisajele dorite, doar privind pe ferestre sau aventurându-se pe suprafața satelitului, iar succesiunea constantă de nave care soseau și plecau genera o diversitate nesfârșită. De asemenea, și serviciile lor tehnice erau foarte prețuite, în diverse întreprinderi, de la întreținerea vehiculelor până la furnizarea de narcotice și servicii sexuale pe bani.

De-acum, o mare parte din bidonville-ul inițial dispăruse, înghițită de construcțiile din Stickney. Prin alte locuri de pe Phobos, însă, mai rămăseseră câteva avanposturi risipite, inclusiv cel unde Eunice își petrecuse cea mai mare parte a timpului.

Când la orizont începu să se contureze ceva, Sunday presupuse că se apropiau de tabără. Obiectul, însă, se înălța prea sus pentru așa ceva.

Era la fel de închis la culoare, dacă nu chiar și mai întunecat decât restul lui Phobos și se ridică până la vreo nouăzeci de metri față de suprafață. Se îndreptară spre terenul accidentat

din jurul bazei, unde construcția fusese înfiptă în Phobos cu ani și ani în urmă. Alte două costume rătăceau prin zonă, plimbându-și fasciculele luminoase peste înălțimile obiectului. Acolo unde ajungeau, luminile dădeau la iveală detalii complicate: instalații, țevi, flanșe, elemente care se tot repetau ca arabescurile, semănând cu niște vertebre sau coaste. Excrescențe osoase fuzionate cu piese fosilizate de la mecanisme străvechi. Duze de rachetă ca orbitele unor ochi, porturi de andocare ca fălcile căscate ale unor organe de reproducere. O armură uriașă, străbătută de fisuri ca în jurul unei fontanella.

— I se spune Monolitul, o informă Eunice. A fost găsit în fotografiile de pe Phobos, demult, la începutul secolului XXI. Nu se distingea chiar el, doar umbra lui, dar umbra dădea de înțeles că trebuia să fie foarte mare. Nu mai e nevoie să-ți spun că a fost un obiectiv de prim ordin pentru cei dintâi exploratori, ca să-l examineze de aproape.

Privirea lui Sunday urmărea detaliile morbide și fascinante. Obiectul era masiv, asimetric, dar se vedea clar că fusese un soi de vehicul, înfipt cu botul în scoarță.

— Cumva, cred că aș fi auzit despre o navă extraterestră prăbușită până acum.

— Unii dintre primii exploratori s-au plictisit, stând izolați aici fără nimic de făcut și având tot timpul la dispoziție. Printre ei era și o femeie numită Chakrabarty – cred că era indiancă. Sau, poate, pakistaneză. Într-o zi, ca să se distreze, a făcut un plan foarte detaliat și meticulos și a început să sculpteze Monolitul. Echipa ei avea echipamente de tăiere, explozivi, tot ce era necesar. A început de jos și a tot urcat. Mergea destul de ușor. Poți să te cațări până sus, fără niciun fel de coardă de siguranță, și chiar dacă te prăbușești din vârf, nu e mai rău decât dac-ai sări peste gardul unei grădini, pe Pământ.

— Toate astea au fost făcute de... o singură femeie?

— Chakrabarty le-a început. Pe urmă, s-a dus pe Marte și, peste un timp, s-a aflat că murise – o defecțiune a costumului, cred. Oricum, planurile ei rămăseseră în tabără. După aceea, a devenit un soi de tradiție. Oricine stătea aici mai mult de câteva zile... își lua costumul și pornea spre Monolit, ca să-și adauge contribuția la capriciul lui Chakrabarty. Era un mod de a-i cinsti memoria și de a spune: „Am fost aici, uite ce-am făcut”. Peste

milioane și milioane de ani, Monolitul va fi tot aici. Până când Phobos se va prăbuși pe Marte.

— Acum e terminat?

— Au ajuns în vârf cu câteva decenii în urmă. Au și pulverizat plastic peste tot, ca să-l protejeze de vandali și de micrometeoriți.

Sunday distingea niște cratere cât pumnul în locurile unde Capriciul lui Chakra, odată sculptat și decorat, fusese lovit de particule mici care-i distruseseră unele detalii. Probabil stricăciunile datau dinainte de a se fi adăugat învelișul protector.

— Ai contribuit și tu la el?

— Cred că da.

— De ce „crezi", doar?

— Nu mai țin minte dacă am făcut-o sau nu. E de-ajuns atâta pentru tine?

Sunday își stăpâni frustrarea. Nu putea învinui construcția că nu știa unele lucruri care nu-i fuseseră spuse niciodată.

— Trebuie să existe pe undeva vreo listă cu contribuțiile tuturor.

— Nu fi prea sigură. Și poate că n-am adăugat nimic. În momentul de față, s-ar putea ca nici măcar să nu putem afla vreodată.

Eunice se apleca să culeagă ceva de jos, o bucată de material care zăcea pe suprafață – smulsă din Monolit, poate – dar degetele îi trecură drept prin ea.

— Nu era nevoie să faci atâta drum pentru a examina Capriciul, spuse ea, ridicându-se, cu un mormăit iritat. Puteai să apelezi o plăsmuire și s-o studiezi în detaliu, pe Lună. Oricum, nu cred că ar putea fi ăsta motivul pentru care am vrut să vii aici. Tot ce se poate ști despre Monolit e public. Nu puteam ascunde un mesaj în el, oricât aș fi încercat.

— Ceva strecurat printre încrustații, poate?

— Cam dificil. Nu le convenea să te abați de la planul lui Chakrabarty. Se zicea că aduce ghinion.

— De parc-ai fi crezut tu vreodată în așa ceva.

— N-aș fi avut niciun chef să caut necazul cu lumânarea.

Eunice își dădu capul pe spate, cu o mână deasupra vizorului.

— Oricum, e magnific. Serios, acum: nu-i așa?

— Păcat că Chakra n-a apucat să-l vadă terminat.

— Îl vedem noi în locul ei, replică Eunice.

Sunday ar fi vrut s-o contrazică. Pronumele „noi”

era cam nepotrivit în ceea ce-o privea pe ea; existau doar ochii ei, creierul ei și sentimentele ei proprii. Totuși, oricât de absurd ar fi făcut-o asta să se simtă, n-o lăsa inima s-o contrazică pe Eunice. N-avea decât să creadă că era un mod de a cinsti memoria unei femei decedate, dacă așa voia.

N-a durat mult ca să ajungă până în tabăra indiană după ce au plecat de la Monolit. Aceasta se contura la orizont ca un galion care se apropie, în chip de catarge și vele având turnurile și seriile de oglinzi ale unui nod de comunicații de mult abandonat. Grupul principal de clădiri era înconjurat de altele, mai mici. Un oraș fantomă, părăsit de ani și ani.

— Neînțelegeri între indieni și chinezi, pe la jumătatea anilor cincizeci, explică Eunice, iar Sunday își reaminti că vorbea despre jumătatea anilor *două mii* cincizeci, nu două mii o sută cincizeci. Nu s-a ajuns niciodată la tancuri și bombe, dar au existat suficiente animozități, din ambele părți, pentru ca indienii să nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu tabăra chineză. Așa că au venit tocmai până pe Phobos și au construit-o pe asta, la doi pași, practic, de bidonville-ul inițial.

— N-au putut să ne facă tuturor o favoare și să lase în urmă politicalele din Lumea Veche?

— Eram tineri, lumea era și ea tânără…

Sunday nu-și putea da seama dacă în ultima vreme se mai apropiase cineva de avanpost. Pe Phobos nu se vedeau urme de pași, iar adânciturile rămase în urma costumelor de suprafață nu puteau fi deosebite de gropile și spărturile existente deja de miliarde de ani. Totuși, de ce s-ar fi deranjat cineva să dea vreo atenție așezării?

Poate că, peste o sută de ani, istoricii aveau să privească în urmă spre acel loc neglijat și să considere că părăsirea lui fusese impardonabilă. Acum, însă, nu era decât încă o groapă de gunoaie de-ale oamenilor, resturi la marginea drumului, lăsate în urmă când cei de-acolo se mutaseră în altă parte.

Eunice trecu pe lângă o construcție curioasă, ca un rastel, care fusese înfiptă lateral în solul lui Phobos. Stătea înclinată, având un aspect improvizat, ca și cum ar fi fost înjghebată sub efectul entuziasmului buimac de după o noapte de beție. Eunice

își trecu mâna peste roțile prinse de cadru, pe axe verticale, astfel încât să poată fi învârtite cu ușurință.

— Tibetanii și mongolii, explică ea. Au făcut parte din misiunea indiană inițială, sau au ajuns aici mai târziu. Nu mai țin minte care din două.

— Ce naiba-s chestiile alea?

— Roți de rugăciune. *Khor,* cum le spuneau tibetanii. Giroscoape de ceramică și discuri de control al reacțiilor, luate din sistemele de stabilizare ale navelor spațiale. Pe marginea lor sunt scrise cu vopsea incantații budiste, în majoritate – cele opt simboluri faste din *Ashtamangala.* Se zice că accentuează karma pozitivă dacă învârtești roțile ori de câte ori vii și pleci din tabără.

Mâna fantomatică a lui Eunice trecea prin roțile de rugăciune, fără să le pună în mișcare.

— Să nu-mi zici că și tu crezi în aiurelile astea.

— Nu e nevoie să crezi într-un lucru pentru a rămâne în termeni buni cu vecinii. Găteau excelent, și nu mă costa nimic să le învârtesc prostiile astea de roți vechi. Am propus chiar să le cuplăm la niște dinamuri, ca să mai producem puțină energie în plus.

Scoase un sunet, ca și cum și-ar fi supt dantura.

— Nu le-a picat bine.

— Și-atunci, acum de ce le mai atingi?

— O veche obișnuință.

Eunice ezită.

— Din respect pentru oamenii care au trăit cândva aici. Era unul… un tibetan tânăr. Cred că spațiul își făcuse deja efectul asupra lui, când a ajuns pe Phobos. Izolat aici, bietul băiat a sărit de-a binelea de pe fix. Cel mai adesea, nu făcea decât să stea jos, cântând și legănându-se. Pe urmă, s-a luat de mine. Din vina mea, la drept vorbind. Aveam o cască… îi pictasem o mutră de leu pe vizieră. Toți ne personalizam costumele, așa că pentru mine nu era mare lucru.

— Și?

— Bietul tânăr… există o figură pe care ei o numesc Dakini. *Khandroma* în tibetană înseamnă „cea care străbate cerul”. Una dintre manifestările sale este Senge Dongma, „cea cu față de leu”. Apare și ea pe unele dintre roțile astea. Când am apărut cu casca… să zicem doar că a avut câteva probleme de adaptare.

Sunday nu-și amintea să mai fi auzit vreodată acea poveste. Totuși, era acolo, undeva în viața documentată a lui Eunice, fie în date publice, fie în vreo înregistrare privată, descoperită ulterior de motoarele de căutare ale familiei. Altfel, construcția n-ar fi avut cum s-o cunoască.

Cât de miraculoasă era viața, cât de complexă și plină de surprize uluitoare – fără niciun efort...

— L-ai împins dincolo de limită, comentă Sunday. În zona nebuniei.

— N-a fost vina mea că era deja pregătit să creadă toate balivernele alea, replică Eunice. Asta se întâmpla înainte de îmbunătățirile Obligatorii, adu-ți aminte. Dar era un băiețel foarte dulce. Am încercat să-mi reduc statura karmică pe cât de mult am putut, dar nu voiam să-i subminez întregul sistem de credință.

— Câtă considerație din partea ta.

— Și eu ziceam la fel.

La baza turnului de comunicații se afla un dom scund, îmbrăcat în piatră, umflat și presurizat, apoi acoperit cu un strat de pietriș izolator, fuzionat până la un luciu ca de abanos. De la acel dom central porneau trei tuneluri radiale, cu profil semicircular, conectate la trei movile, fiecare având câte o valvă în formă de igloo și, deasupra, o fereastră ca o roată de căruță, cu geamuri groase.

Întregul complex indian era mai mic decât oricare aripă a casei din Africa, dar acela era locul unde Eunice își petrecuse luni și luni din viață cuibărită împreună cu vreo duzină de tovarăși de drum, în timp ce așteptau să treacă peste ei furtuna.

— Și cum vă... petreceați timpul? se interesă Sunday. Doar nu puteați ieși de-aici prin ching, nu?

— Aveam o formă de ching diferită, răspunse Eunice. O variantă mai veche de tehnologie a realității virtuale, mult mai robustă și complet neafectată de decalajele temporale. Poate ai auzit de ea. Noi o numeam „citire”.

— Știu și eu despre cărți, replică Sunday. Una dintre cărțile tale tâmpite m-a adus aici.

— Mă rog, citeam mult. Și ne uitam la filme, și ascultam muzică, și ne complăceam în acel comportament straniu numit „a ne făuri singuri distracțiile”.

Făcu o pauză.

— Nu ne mulțumeam să stăm degeaba și să ne uităm cum trec zilele. Aveam treburi de făcut, ca să menținem baza în stare de funcționare, să forăm în Phobos, uneori chiar să ne întâlnim cu chinezii și cu alți coloniști din Stickney. Simplul fapt că guvernele ne puseseră să construim baze separate nu ne împiedica să socializăm.

Sunday își plimbase costumul de jur-împrejurul domului principal și al celor trei sateliți ai săi.

— Nu văd nicio intrare. Fiecare dintre domurile mai mici are sasuri, dar toate sunt sigilate. Și chiar dacă n-ar fi, nu-s sigură că aș încăpea pe ușă cu costumul ăsta.

— Tabăra a fost abandonată la sfârșitul secolului, moment când a trebuit să mă întorc și eu aici. Dar stratul ăla care le sigilează trebuie să fie mai recent.

— Și nu ți-a trecut prin minte, acum șaizeci de ani, când erai ocupată să te gândești la tot felul de moduri ingenioase de a mă face să-mi pierd timpul, că poate nici n-aveam cum să ajung aici tocmai acum?

Eunice se aplecă să privească printr-un hublou în cea mai apropiată valvă, ștergând geamul cu mâinile ei fantomatice.

— Emiți o supoziție nesusținută. S-ar putea să nu fie nevoie să intri fizic în domuri. Aici există sistem aug, e de la sine înțeles. Dacă ajunge până-n domuri, putem intra prin ching.

— Am încercat deja. Nu există nicio cale de acces înăuntru, nici activă și nici pasivă.

Eunice dădu ocol următorului sas.

— Lasă-mă să mă asigur.

Sunday echipase construcția cu o suită de rutine care să mărească la maximum eficacitatea simulării, chiar și când semnalul aug era slab sau traficul local de date foarte congestionat. Aceleași rutine făceau ca discuțiile cu Eunice să fie foarte nesigure, chiar și la niveluri quangle dintre cele mai modeste. Poate că Eunice reușea să adulmece o cale de intrare în dom, folosind aceleași trucuri.

Nu era foarte optimistă în legătură cu asta. Dacă înăuntru nu exista vreun dispozitiv capabil de supraveghere – o cameră de securitate, un robot, o rețea de senzori distributivă – se întorceau la punctul de plecare. Și de ce-ar fi existat așa ceva într-o tabără abandonată?

— OK, am găsit un mod de a intra. Ești impresionată,

nepoțică? Fă bine și fii! Nu mi-am pierdut agilitatea.

— Da, sunt...

Dar Sunday lăsă fraza neterminată. Ar fi fost normal să fie impresionată că un software făcuse treaba pentru care era conceput? Nu era ăsta rostul lui?

— Spune-mi doar ce avem.

— Ching activ, draga mea. Este un... robot. L-a lăsat cineva acolo și e încă activ.

— Cineva a *lăsat* un robot înăuntru?

— Vrei chingul sau nu? Nu e nevoie să știi coordonatele, te pot conecta eu, din partea mea.

— Și unde am s-ajung?

Eunice făcu un gest vag:

— În domul din stânga noastră, cred. Nu prea contează, fiindcă voi fi și eu cu tine și cunosc locurile. După ce intrăm, putem merge până la locuința mea.

— Fă-mi legătura, îi ceru Sunday.

Era cam cel mai rudimentar lucru pe care-l trăise vreodată, mai primitiv chiar și decât golemul pe care-l folosise pe Lună în timpul expediției lui Chama dincolo de Zidul Fantomă. Avea un punct de vedere, dar nicio senzație că s-ar fi aflat în alt loc. Trupul ei, cel puțin așa cum și-l percepea mintal, rămăsese tot în costumul-rover. Când încerca să se uite în jur, punctul ei de vedere se bâțâia ca o cameră cu axul dereglat.

— Ești aici? o întrebă Eunice.

Stătea lângă Sunday, ținându-și casca sub braț. Casca, observă Sunday cu uimire, dobândise un înveliș personalizat, în cele câteva secunde de când o văzuse ultima oară pe Eunice.

Chipul unui leu urlând, colorat în auriu și ocru, cu doi ochi de un albastru surprinzător și un bot larg, cu dinții lucindu-i printre gingiile roșii, căscat în jurul vizierei.

— Foarte drăguț, comentă ea.

— Nu e aer, conform senzorilor tăi, dar tot mă simt ciudat cu costumul pe mine, aici, înăuntru.

Bolta domului avea în mijloc o fereastră circulară, dar care nu lăsa să între prea multă lumină. Robotul lui Sunday dispunea de o lanternă montată în cap, care probabil fusese activată imediat ce se stabilise conexiunea ching. Îi întoarse lumina gălbuie prin camera fără aer, descoperind o îngrămădeală mizerabilă de gunoaie și resturi. Încăperea arăta de parcă ar fi trecut printr-un

cutremur sau ar fi fost prădată. Conținea paturi, dulapuri de echipamente, computere vechi și stricate. Pe pereții curbi rămăseseră prinse fotografii ale celor dragi, desene făcute de copii și alte printuri.

Robotul stătea ghemuit cu spatele la perete și genunchii strânși la piept. Sunday încercă să-l ridice. Robotul ezită, apoi se puse în mișcare, smucit. Șchiopăta și avea sistemul de control fin al motoarelor dereglat. Se vedea bine că era foarte avariat, motiv pentru care probabil fusese lăsat să mucegăiască în tabără. Avea ceva prins pe piept, un soi de păianjen mecanic cu membre albe articulate și un trup plat, ca de crab. Sunday bănuia că era un bot de reparații, care se stricase în timp ce încerca să-l dreagă pe cel mare.

Îl dislocă dintr-o mișcare țeapănă a antebrațului și mâinii. Degetele acesteia nu se puteau mișca, încremenite ca ale unei mâini degerate.

— Pe-aici, spuse Eunice, alegând un drum printre grămezile de vechituri.

O luară pe coridorul de legătură dintre domuri, Eunice privind în urmă cu nerăbdare, în timp ce Sunday se chinuia să țină pasul cu ea. Decompresiunea, când se produsese, trebuia să fi avut loc brusc. Se vedeau plante înghețate instantaneu, cu cârceii cățărați încă pe pereții culoarului. Când Sunday le atingea, se sfărâmau în cioburi mărunte, ca niște alcătuiri de zahăr casant.

— Nu-mi place locul ăsta. Sper că nu era nimeni aici când s-a depresurizat.

— Vezi vreun cadavru?

— Nu.

— A fost abandonat cu mult timp înainte de a fi intrat în descompunere, sunt sigură. De foarte multă vreme n-a mai venit nimeni între pereții ăștia.

— Și de ce-ar fi venit? E mort și-ngropat. Orice om cu un dram de minte își poate folosi timpul mult mai cu folos.

Eunice îi aruncă un zâmbet ironic:

— De când intri tu în categoria asta?

— Găsește-ți camera și hai să plecăm de-aici!

Domul principal avea despărțituri interioare, cu uși presurizate între ele. Acum, toate ușile erau deschise, iar aerul ieșise de mult. Exista o încăpere gen salon/club, cu o masă

rotundă, care avea gravat pe tăblia neagră un model zodiacal și scaune viu colorate, destul de normale, dar cu centuri de siguranță și scări pentru picioare ca ale unor șei. Pe masă se mai afla o cană, cu capacul de plastic închis și o deschizătură pentru băut. Sunday se apropie s-o examineze, dar degetele robotului nu se puteau desface destul de mult pentru a o apuca, iar cana se răsturnă de pe masă, căzând încet până pe podea, fără să se spargă. Avea scris pe o latură „Reykjavik 2088”, deasupra celor cinci cercuri ale simbolului olimpic.

— Pe-aici, spuse Eunice.

Intră pe ușa uneia dintre despărțituri, urmată de Sunday până în cameră.

Acolo, femeia își plimbă raza lanternei prin jur.

— Sigur e asta?

— Categoric.

Nu era nevoie de alte explicații. Dacă Eunice era sigură, însemna că înregistrările o plasau în acea zonă a bazei indiene. Existau imagini, filme pe care construcția le devorase cu toată curiozitatea ei hămesită.

— S-ar putea, totuși, să nu fi fost eu ultima ocupantă și nu aveau niciun motiv să facă din locul ăsta un altar al măreției mele.

— Atunci, ne cam pierdem timpul, nu?

— E clar că vechea mea persoană era de altă părere, altfel n-ar fi îngropat acele hârtii în Pitagora.

— Ei, aia i-a reușit de minune, nu? Dacă tu, cea veche, n-ai anticipat înghițirea acelei părți a Lunii de către China, atunci s-ar putea ca și planurile de-aici să ți se fi încurcat.

— Ai și tu puțină încredere, copilă.

Într-un colț al încăperii cu margini segmentate se afla o combinație de pat și hamac, optimizată pentru a se putea dormi în condițiile microgravitației. Alături, era un birou pliant, cu un ecran și o oglindă deasupra. În rest, se mai vedeau dulapuri și rafturi pentru echipamente, pline de lăzi, cutii, pachete vechi, articole medicale și alte obiecte obișnuite în activitățile spațiale.

Sunday își trecu mâna peste un raft, măturând praful. Acesta avusese la dispoziție decenii întregi, după depresurizare, ca să se așeze, formând un sediment cenușiu și înecăcios pe toate suprafețele.

Apoi, Sunday observă ceva pe pat. Merse șontâc-șontâc într-

acolo și încercă să ridice obiectul, dar mâinile robotului nu-i erau de niciun folos.

— Este mănușa ta, spuse ea. Perechea celeilalte. Arată exact la fel ca aia pe care-a găsit-o Geoffrey în Copetown. Dar nu reușesc s-o apuc.

Apoi, îi veni un nou gând:

— Și chiar dac-aș *putea* s-o iau în mână, cum naiba s-o scot de-aici?

— Sparge fereastra din tavan și arunc-o afară, numai ai grijă să n-ajungă pe orbită.

— Și pe urmă? Până revine pe suprafață, poate cădea oriunde pe Phobos.

Eunice își ținea casca sub braț, iar cu mâna cealaltă se scărpina în ceafă.

— Nu mănușa ne interesează, spuse ea încet. Mănușa este doar un cadou, o confirmare că ai ajuns pe-aproape. Dar nu ea contează. Așa cred.

Sunday se duse într-o altă parte a camerei. Observase deja oglinda, dar abia acum se nimeri să stea în fața ei, văzându-și imaginea reflectată. O clipă nu-și dădu seama la ce se uita, ce anume se vedea în oglindă. Intrase prin ching într-un robot androform, așa cum se așteptase: cu blindaj solid și articulații ca ale unei ființe omenești. Lumina oglindită a lanternei din fruntea robotului o orbea.

Numai că nu era un robot androform. Era un costum spațial, cu casca la locul ei.

Iar dincolo de vizieră se zărea ceva.

Sunday privi chipul morții, care o privea la rândul său. În cască era un craniu. Un craniu cu pielea uscată și lipită pe oase, subțire ca hârtia de orez.

— Eunice… ăsta nu-i un robot, murmură ea, cu o voce pe care groaza o făcea să sune nefamiliar.

— Poftim?

— E un costum spațial cu un cadavru înăuntru, iar eu merg în el. Te rog, spune-mi că nu știai.

Eunice o privi. Pe fața ei nu se zărea nicio schimbare de expresie, niciun început de înțelegere.

— De unde să fi știut, Sunday?

— Știai. Ai căutat ceva pentru ching, și ai găsit… asta. Ai găsit o intrare. N-ai fi putut-o face, fără să-ți dai seama: coordonatele

ching indicau un costum, nu un robot.

— Am… improvizat, dragă. Este un costum cu servomotoare și o cameră montată în cască. Se mișcă, vede… În termeni practici, prin ce e diferit de un robot?

— Prin aia că are-n el un mort!

Sunday era prea furioasă ca să înjure, prea furioasă ca să-și manifeste, măcar verbal, furia.

— Soarta ne-a oferit deschiderea asta. Am folosit-o…

— Cum poți fi atât de cinică? Asta e… era o persoană, iar tu te folosești de ea ca… ca de o unealtă ieftină, continuă Sunday, căutându-și cuvintele. Ca de un echipament de unică folosință… Și eu sunt închisă împreună cu persoana asta moartă, în… într-un… *sicriu.*

— Revino-ți. Crezi că o doare undeva, Sunday? Oricine-o fi, oricine-ar fi fost, n-a avut pe nimeni căruia să-i pese de ea îndeajuns ca să vină s-o caute aici. Au sigilat locul ăsta, fără să-și dea măcar seama că înăuntru rămăsese un cadavru. Iată cât de mult i s-a simțit lipsa.

— Așa nu mi-e cu nimic mai ușor, să știi.

— Acum am găsit-o, nu? Când ne întoarcem la Stickney, vom anunța autoritățile și pot veni aici ca să deschidă tabăra. Probabil vor putea lua urma costumului, ca să afle al cui a fost. Dar până atunci…? Să refuz să folosesc costumul ăsta numai fiindcă a murit cineva în el, odată, demult? Asta-i treabă serioasă, Sunday!

Femeia își înghiți repulsia.

— Hai, să terminăm mai repede! Și dacă-mi mai faci vreodată o figură ca asta…

— Ce-o să-mi faci? Mă ștergi, numai fiindcă am avut temeritatea de a lua o decizie? Te credeam mai deșteaptă, nepoată. Apropo, în timp ce vorbeam, am observat întâmplător că dulapul ăla nu e la locul lui.

— Ce…? întrebă Sunday, temându-se de o diversiune.

— Uită-te la urmele din praful de pe jos. A fost mutat din loc. S-ar putea ca alea să fie chiar propriile mele urme.

Sunday nu putea apuca dulapul cu mâinile, la fel cum nu putuse apuca nici cana sau mănușa, dar în gravitația lui Phobos nu-i era greu să-l împingă într-o parte, până când dulapul se răsturnă, cu încetinitorul. Apoi, Sunday își îndreptă lumina lanternei din cască spre porțiunea de perete pe care o acoperise

dulapul până atunci.

Intuiția lui Eunice fusese corectă. Era un desen sau, mai bine zis, o pictură murală, trasată direct pe peretele curb al domului.

Sunday o privi cu uimire. Un moment, uită complet de cadavrul din costum.

— Știu ce-i asta…

— Sigur că știi. E copia celei din camera mea de-acasă. Nu-mi asum nicio responsabilitate pentru original, dar sunt sigură că eu am făcut copia asta.

— Tu ai pictat-o?

— Am proiectat imaginea originală pe perete, apoi am copiat-o. Nu-nseamnă că aș fi o artistă.

Ar fi vrut ca plăsmuirea să permită ca fiorul recunoașterii să dureze măcar câteva momente înainte de a risipi vraja. Eunice avea perfectă dreptate, desigur. Sunday vizitase dormitorul abandonat al bunicii ei de câteva ori, cu ocazii solemne – întotdeauna i se păruse camera unei persoane moarte, nu doar absente – și recunoștea de-atunci imaginea.

— Cine-ar fi crezut?

Construcția îi aruncă o privire tăioasă:

— Cine-ar fi crezut ce, copilă?

— Că ție, lui Eunice Akinya cea mare și cumplită, i s-ar fi putut face dor de casă. Altfel, de ce ai fi adus cu tine amintirea asta din trecut?

Trasată cu linii groase, copilărești, pictura reprezenta o imagine viu colorată a vârfului Kilimanjaro. Pantele muntelui erau exagerat de abrupte, iar vârful înzăpezit se profila diamantin pe albastrul cerului. Prin mijlocul picturii trecea un șir orizontal de copaci, redat cu o precizie și simetrie aproape naive. Copacii erau împodobiți cu numeroase păsări multicolore, cu cozi lungi și ciocuri încovoiate, stând pe ramuri asemenea unor bijuterii sau felinare. În planul întâi se întindeau ierburi ocru și tufișuri smaraldine. Prin iarbă umblau tot felul de animale, vărgate cruciș și curmeziș, de la zebre și girafe până la lei și rinoceri, șerpi și scorpioni. Se vedeau chiar și câțiva Massai, ale căror siluete înalte, negre cu roșu, strângând sulițele în mâini, erau singurele elemente verticale recurente din întreaga compoziție.

— Nu mi-era dor de casă, spuse Eunice după mult timp. Eram mândră de casa mea. Nu-i același lucru.

Sunday clipi, înregistrând pictura.

— Am imortalizat-o. Dar nu sunt sigură că pe asta trebuia s-o găsim.

— Iar eu sunt sigură că da. Când m-am întors aici, trebuie s-o fi schimbat. Era bine lucrată, n-ai zice? Poate am refăcut totul, ca să mă asigur că nu se observau lipiturile.

— Ce vrei să spui?

— Nu se potrivește. Țin bine minte originalul și... ceva arată altfel.

— Spune-mi.

— Hai să ne asigurăm, bine? Nu pot fi sigură că-mi amintesc exact originalul. Fratele tău, însă, e tot în Africa. Trimite-l în camera mea, ca să clipească și să ne trimită imaginea. Apoi, vom putea sta de vorbă.

Jitendra se afla în pragul mahmur al treziri, într-o încăpere de același gen cu cea unde fusese reanimată și ea, în aceeași zi. O văzu pe Sunday așezată pe scaunul de lângă pat zâmbind. Jitendra miji ochii în lumină, lingându-și buzele uscate de somn.

— Bine ai revenit, iubitule. Suntem pe Marte. Aproape.

I se restabilise deja funcția musculară voluntară, așa că putu să ridice capul și să-i surâdă și el. Avea chipul flasc, dar urma să-i revină curând tonusul.

— Am ajuns... spuse el, vorbind greu și cu pauze. Nu c-aș fi avut vreo îndoială... da’ totuși...

— Tot un miracol e.

Tehnicianul îi dăduse lui Sunday o cutie cu șase mici cuburi de burete, prinse în capătul unor bețigașe, ca niște acadele. Erau îmbibate într-o substanță dulce, ajustată chimic după gusturile lui Jitendra. Întinse mâna spre el și-i tamponă buzele cu unul dintre ele.

— Mulțumesc... spuse Jitendra.

— Cum te simți?

— Ca și cum aș fi fost mort o lună.

— Ai și fost, Mister Gupta. Se numește călătorie prin spațiu.

Jitendra se chinui să se ridice în capul oaselor, rezemându-se într-un cot. Purta o pijama argintie. Îl și bărbieriseră, așa că, sărutându-i pe obraz, Sunday simți că avea pielea fină ca piersica și parfumată cu miros de violete. Jitendra privi prin jur, studiind camera albă și fereastra falsă, cu valurile ei care se spărgeau la nesfârșit.

— Totul a mers OK, nu?

Sunday îi umezi din nou buzele.

— Nici cea mai mică problemă. Pe mine m-au trezit mai devreme, dar se pare că uneori așa se întâmplă. Am avut timp să fac o mică plimbare pe-afară și să admir peisajul.

— Te rog, nu-mi spune că ai văzut planeta Marte înaintea mea.

— Nu, replică ea, cam prea repede. Încă nu. Era pe partea cealaltă. O s-o vedem împreună.

— Mi-ar plăcea, spuse Jitendra, frecându-și pielea ușor țepoasă a capului. Trebuie să mă tund.

— Știi, noi… am găsit ceva, nu se mai putu abține Eunice.

— „Voi?”

— Eunice și cu mine. Trebuie să vorbesc cu fratele meu, dar… cred că știu deja unde vom merge de-aici.

Jitendra rămase tăcut, așteptând-o să continue.

— Îmi dezvălui și mie marele secret? întrebă el, în cele din urmă.

— Pe Marte. Adică, acolo unde mergeam oricum, desigur. Doar că a intervenit o complicație.

Jitendra izbuti să zâmbească.

— De ce nu mă mir?

Când planeta Marte răsări la vedere, aspectul ei era diferit, dar Sunday nu menționă acest lucru. Într-un fel, îi era mai ușor, fiindcă aceea era o altă față a lumii, nu cea pe care o văzuse deja și pe care putea s-o studieze cu interes sincer, fără a fi nevoită să se prefacă. Își regreta minciuna, dar fusese una mică.

Stăteau unul lângă altul, destul de departe de ceilalți turiști ca să-și poată imagina că erau numai ei pe acea creastă fără atmosferă, singurii oameni vii de pe Phobos. Curând, aceea avea să fie amintirea pe care să și-o aleagă Sunday, lăsând-o pe cea dinainte să se șteargă. Și, cu timpul, era posibil să ajungă chiar la convingerea că atunci văzuse într-adevăr pentru prima oară răsăritul planetei Marte, în toată imensitatea ei străveche și brăzdată de timpuri.

— E minunat, spuse Jitendra.

— Este o lume. Lumile sunt minunate.

Rămaseră nemișcați, în tăcere, până când un semnal slab al consolei îi anunță că se apropia momentul pentru a înapoia costumele închiriate, urmând ca apoi să se pregătească pentru

continuarea călătoriei.

— Înainte de a ne întoarce înăuntru, spuse Sunday, ar trebui să vezi Capriciul lui Chakra. Cred că mai avem timp. Pe drum, ai să-mi poți povesti despre Evolvarium.

— De ce te interesează așa, dintr-odată? Credeam că era mai degrabă domeniul meu.

— Fiindcă acolo mergem.

13

Chingul era pasiv, dar avea o rezoluție mai mult decât adecvată pentru scopurile pe care le urmărea. Geoffrey ieși din trup, care stătea în picioare, se ridică în aer și porni plutind peste vârfurile copacilor, luând viteză și altitudine. Uneori, era mai bine să nu zboare cu Cessna sau cu oricare dintre celelalte aparate, ci doar să devină un martor imaterial, cu un punct de vedere asamblat din numeroși ochi publici egal distribuiți prin spațiu. Scena era redată cu cea mai meticuloasă exactitate, până la ultima frunzuliță, ultima urmă de copită sau picior de elefant în praf. Orice incertitudine din fluxul de imagini se interpola fără cusur, cu mult înainte de a avea nevoie creierul lui să umple golurile.

Găsi turma destul de curând. Indiferent ce pierdere de prestanță o fi suferit Matilda printre celelalte femele, când o speriase plăsmuirea lui Eunice, și-o recuperase în săptămânile următoare. Poziția și postura ei corporală erau la fel de autoritare ca întotdeauna. Își conducea familia pe o cărare îngustă, mărginită cu salcâmi și palmieri.

Desfătându-se cu libertatea – oricât de mult îi plăcea să zboare cu Cessna, tot era ceva delicios în lipsa corporalității și a inerției, în capacitatea de a străbate cerul ca un demon, la cea mai mică toană – Geoffrey scruta celelalte turme, profitând de ocazie ca să-și reîmprospăteze amintirile despre structurile și ierarhiile lor. De asemenea, mai repera și masculii, solitari sau în grupuri mici și certărețe. Mințile elefanților masculi, îmbibate cu testosteron, preocupate de statut și împerechere, îi păreau incomparabil mai străine decât cele ale matriarhelor și ale turmelor lor. Și totuși, pe mulți dintre acei masculi îi cunoscuse când erau tineri, la fel de zburdalnici și fără griji ca toți ceilalți.

Mințile lor erau niște entități extrem de stranii. Când acei elefanți erau tineri, nu avea nevoie de niciun efort pentru a

vedea scânteile de conștiință omenească, în curiozitatea și spiritul lor ludic. Putea chiar și să-și spună că mințile lor erau de fapt mai umane, înainte ca maturitatea să înăbușe și să zăvorească acele atribute, după zidurile de fier ale dominației și ale agresivității.

Societatea elefantină era un produs al necesității, conturată de factori ambientali, de-a lungul a milioane și milioane de ani. Dar ce însemna asta, acum și aici? Situația elefanților se schimba, de secole începuse să se schimbe. Veniseră oamenii și acționaseră asupra diluatului lor în feluri care făcuseră lumea să între în convulsii. De la vapoare până la lifturi spațiale. Și toate acestea, cât ai clipi din ochi pe scara darwinistă, într-o străfulgerare instantanee, plină de modificări masive comprimate. Elefanții încă nu se obișnuiseră pe deplin cu faptul că maimuțele aveau foc și sulițe. Nici măcar nu *începuseră,* să proceseze revoluția industrială, darămite epoca spațială sau Antropocenul.

Și se mai anunțau schimbări și mai îndrăznețe, schimbări cu care trebuia ca până și oamenii să facă eforturi ca să se acomodeze. Inițiativele Panspermiene, Eflorescența Verde...

Observarea elefanților, monitorizarea lor – chiar și penetrarea creierelor lor – erau acceptabile pentru Geoffrey. Dar transformarea lor în altceva, reorganizarea societății lor ca și cum n-ar fi fost nimic mai mult decât un mecanism defectuos, aducerea ei la o formă mai bine echipată ca să supraviețuiască...? Nu era sigur ce părere avea despre așa ceva. Oamenii făcuseră destul rău, chiar și cu cele mai bune intenții.

Când reveni în propriul său trup, cineva îi aștepta permisiunea de a se manifesta. Tagul era nefamiliar, așa că un moment presupuse că venea de la Sunday, pe o rută neortodoxă, puternic quanglificată.

Primi apelul în baraca de cercetare. Înainte de ching, făcuse cafea, iar acum, în timp ce plăsmuirea dobândea realitate, își turnă zațul amar în ceașcă.

— Sper că nu v-am prins într-un moment inoportun, domnule Akinya. Am spus că vom mai ține legătura, nu-i așa?

Geoffrey îl studie pe omul în costum verde marin, cu ochii săi inexpresivi, gura ca o spărtură fără dinți și pielea atât de palidă, încât părea să fi fost grefată de pe burta unei reptile.

— Cam speram să fi uitat, Truro.

— Ei, nu vă pot acuza de nesinceritate. Dar, nu, noi nu ne uităm datoriile. Mai ales când s-au extins. Când s-au reipotecat.

— Dacă Sunday a încheiat vreun târg cu dumneata, vă privește numai pe voi doi.

— A, dar nu așa merge. De parc-ar fi mers vreodată… V-am făcut amândurora două favoruri până acum, domnule Akinya. Aș dori foarte mult ca măcar să începem o discuție apropo de reciprocitate.

— Pentru început, poți să-mi spui de unde vorbești.

— A, nu de la o distanță prea mare. Sora dumneavoastră a dedus, pe bună dreptate, că am baza pe Pământ sau undeva în apropiere. Întâmplător, mă aflu practic la o zvârlitură de băț. Vă apelez din Tiamaat, nu foarte departe de litoralul somalez. Ați auzit despre el, desigur.

— Nu-s tocmai idiot. Și de ce-ai așteptat până acum ca să mă contactezi?

— Aveați nevoie de un timp de gândire, ca să vă evaluați obligațiile față de familie. Sunday a ajuns la destinație: i-am facilitat vizita și legătura quangle de pe Phobos. S-a trezit din hibernare. Istoria s-a reluat. Părea un moment potrivit pentru a relua și noi negocierile.

Geoffrey știa că Sunday era în siguranță. Îi primise mesajul și se hotărâse să-i clipească o imagine cu Kilimanjaro, ca răspuns.

— Nu sunt sigur că e nevoie de vreo negociere.

— Chama Akbulut… a găsit ceva, nu-i așa? Pe Lună, în sectorul chinez?

Geoffrey culese o muscă din meniscul rece al cafelei.

— Dacă zici dumneata…

— Mărturisesc că există două motive pentru care ar trebui să ne întâlnim personal, și sunt destul de urgente. Unul e afacerea cu Chama, Gleb și piticii filetici. Este un proiect minunat și se bucură de sprijinul meu deplin. Dar mai e ceva. Ați intrat în atenția… ei bine, pentru moment, nu voi spune a cui. Doar că o colegă de-a mea a solicitat o audiență.

— Problema e că am un calendar destul de încărcat.

— Și este vorba de știință, domnule Akinya. Oricare ar fi planurile dumneavoastră, mă îndoiesc că sunt atât de presante, încât să nu poată aștepta câteva zile.

Geoffrey deschise gura să-l contrazică, dar, dincolo de obișnuitele idei, destul de vagi, de a-și continua lucrul cu

hârtiile, alte intenții mai detaliate nu avea.

— N-ai de gând să pleci, așa-i?

— După cum veți constata, sunt un suflet remarcabil de persistent.

— Dacă vei continua să mă deranjezi, cred c-ar fi mai bine să terminăm cât mai repede.

— Splendid, răspunse Truro, ca și cum nici nu s-ar fi așteptat la alt răspuns. Veți veni la Tiamaat, și toată plăcerea va fi de partea mea! Am coordonatele dumneavoastră ching. Să zicem… aici, mâine dimineață? La orele zece? Foarte bine.

Clanța țăcăni, iar ușa se deschise, cu un chițăit de protest ca al unui șoarece. Camera lui Eunice era răcoroasă, cu obloanele de la ferestre închise tot timpul. Sub tavan, un ventilator răscolea aerul, fără niciun rezultat perceptibil. În copilărie și adolescență, Geoffrey aruncase câte o privire în odaia aceea, cu diverse ocazii, dar de-atunci n-o mai făcuse decât rareori. Uneori, plăsmuirea lui Eunice se manifestase acolo, dar cel mai adesea apăruse prin alte locuri, în casă sau prin împrejurimi. Oricum ar fi stat lucrurile, de obicei Geoffrey se străduise să fie în altă parte.

Camera era ca o capsulă a timpului, o mostră a secolului XXI fixată în prezent. Tapetul cu trandafiri era din hârtie, nu din material activ: fusese lipit pe pereți și nu putea fi modificat la orice toană de moment. Dreptunghiuri vagi indicau locurile unor foste tablouri, se distingeau liniile dintre fâșii, unde nu se îmbinau perfect, și micile leziuni albe ale rosăturilor. Covorul de pe podea era din material textil, nu din fibre organice cu autocurățire. Când stătea pe el, nu i se prelingea peste pantofi, încercând să-i curețe de substanțe nutritive. Mobila era de lemn – nu acel gen de lemn care crește intenționat în formă de mobilă, ci cel care începe în chip de copac, înainte de a fi tăiat și prelucrat. În camera aceea se găseau lucruri mai vechi decât Cessna.

Un perete nu avea tapet, sau fusese tapetat cândva, apoi pictat pe deasupra. Imaginea nu-l acoperea pe toată suprafața; avea un chenar alb și era mai mică decât și-o amintea Geoffrey. Peretele era cel de la est, spre adevăratul Kilimanjaro.

— Am avut dreptate, spuse Eunice. Poți să-l clipești pentru Sunday, dar acum l-am văzut prin ochii tăi și e cam același

lucru.

— Pe celălalt nu l-am văzut. Unde-i diferența?

— Chiar sub munte. Uite, aici, răspunse ea, arătând spre o pasăre cu picioare lungi, poate un cocor sau un ibis. Etimologia numelui Kilimanjaro nu e foarte clară, dar poate însemna „munte alb” sau „colină albă”. Pasărea asta e albă, vezi?

— Văd.

— În versiunea de pe Phobos e o altă pasăre. Am observat imediat, dar trebuia să mă asigur. Sunday nu și-ar fi dat seama niciodată, dar…

— Treci la concluzii, Eunice, o repezi Geoffrey, care încă mai era nervos după vizita lui Truro. Unii dintre noi mai au și alte treburi.

— Este un păun, continuă ea, pictat exact în aceeași poziție. Asta-i singura deosebire dintre cele două picturi murale. Avem fotografii ale taberei indiene, făcute cam prin 2062, iar în unele dintre ele se vede tabloul. În perioada aceea, nu exista nicio diferență între ele, ceea ce înseamnă că am operat modificarea când m-am întors pe Phobos, în 2099.

— Perfect. Și asta ar trebui să-nsemne ceva pentru mine?

— De la muntele alb la păunul alb, Geoffrey. Chiar trebuie să-ți explic ca unui copil? Pictura originală se referă la Kilimanjaro; cea de pe Phobos nu se poate referi decât la Pavonis Mons.

— Pavonis Mons? repetă el.

— Pe Marte. Este…

— Cel mai înalt munte. Sau vulcan. Sau ceva.

— Ăla-i Olympus Mons, dar ești pe drumul cel bun. Pavonis Mons este și el destul de impresionant. Principalul e că am fost acolo. Dacă nu exista nicio referință documentată la trecutul meu, poți fi iertat că ai trecut pictura cu vederea. Dar *am fost acolo.* Am umblat pe muntele ăla. Era în anul 2081; aveam cincizeci și unu de ani, eram însărcinată cu Miriam. Cunoaștem coordonatele exacte.

— Atunci, tot ce are Sunday de făcut e să…

Geoffrey se întrerupe, apoi reluă:

— A menționat niște complicații, Eunice.

Plăsmuirea înghiți în sec, sonor.

— Există… dificultăți.

— Ca de pildă?

— Partea aia de pe Marte… Cocoașa Tharsis… s-a cam

schimbat, de pe vremea mea.

Memphis îi făcu semn să ia loc până termina convorbirea. Geoffrey își turnă apă din urciorul pus pe o masă joasă, lângă biroul lui Memphis.

— Ce pot face pentru tine, Geoffrey? întrebă binevoitor bătrânul după ce ieși din ching.

— Trebuie să plec mâine-dimineață, doar pentru vreo două zile. Poți să te ocupi tu de toate în lipsa mea?

— M-ai luat cam din scurt…

— Știu, dar aș fi mult mai liniștit dacă ai putea face asta pentru mine.

Memphis clătină din cap, cu un aer de exasperare binedispusă pe care Geoffrey îl cunoștea bine, încă din copilărie. „Ce să ne facem noi cu tine, tinere?”

— Două zile, ai zis?

— Atâta tot. Și nu e nevoie să petreci ore întregi acolo.

— N-ai putea să intri prin ching de oriunde vei fi?

— Nu știu dacă e posibil. Oricum, aș prefera să se ducă cineva acolo în persoană. Știi cum e…

— Mda, făcu Memphis pe un ton de îndelungată suferință. Știu. Ei bine, nu mi-ai cere asta dacă n-ar fi ceva important, cred. Am să inspectez turma Matildei dintr-o capsulă. E suficient atâta?

— Ai putea și să aterizezi pentru a inspecta monitoarele perimetrului, apoi să te uiți prin tabără. Așa ar fi și mai bine.

— O inspecție pe zi va fi de ajuns?

Geoffrey se foi pe scaun.

— Dacă mai mult nu poți.

— Adică vrei să spui că ai prefera să fac cel puțin două.

Cu un zâmbet ușor, Geoffrey răspunse:

— Îți mulțumesc, Memphis.

— Călătoria asta misterioasă a ta… sigur ai să-mi spui și mie despre ce e vorba la întoarcere?

— Da, îți promit. Nu vreau să existe secrete între noi.

— Nici eu.

Urmă o pauză. Memphis părea gata să revină la treburile lui, așa că Geoffrey dădu să se ridice. Dar bătrânul său mentor încă nu terminase.

— Acum, că Eunice nu se mai întoarce, ar trebui să ne gândim

ce facem cu camera ei. N-ar fi vrut să fie păstrată ca o nenorocită de capelă, plină de praf.

— Sunt destule camere nefolosite prin casă.

— Când avem mulți musafiri – ca la împrăștierea cenușii – suntem destul de strâmtorați. Dacă subiectul te deranjează, n-am să mai aduc vorba despre asta. Dar știu că verii tăi vor fi dornici să mergem înainte.

— Să îngropăm trecutul, vrei să zici.

— Toți trebuie să facem asta, dacă vrem să trăim mai departe, replică Memphis.

Dimineața, Geoffrey văzu o lucire argintie în mișcare, un avion cu derivă verticală, coborând deasupra copacilor. Treptat, auzi murmurul unui... Clătină din cap, gata să râdă de absurditatea patentată a ideii. Nu cunoștea alt obiect care să scoată un asemenea sunet decât aparatul său Cessna, iar Cessna stătea la sol, sub ochii lui.

— Eunice, spuse el încet. Mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Plăsmuirea apăru alături într-o clipă, ca și cum n-ar fi fost decât la câțiva pași distanță.

— Ce este, Geoffrey?

— Am nevoie de un control al realității. Spune-mi că nu mă uit la un aeroplan mai vechi chiar și decât al meu.

Își ținea mâna streașină la ochi, apărându-se de soare. Eunice îi reproduse gestul, dar în același timp – de unde anume, Geoffrey nu observase – scoase un binoclu îngust, verde-lăcustă, pe care-l ridică la ochi cu o singură mână, delicat de parcă ar fi fost în lojă la operă. Urmări mișcarea aeronavei, care acum venea aproape direct spre ei.

— Dacă nu mă înșel foarte mult, ăsta-i un DC-3. Există vreun motiv anume pentru ca un DC-3 să aterizeze aici, departe de lume, în mijlocul Africii ecuatoriale de Est?

— A venit să mă ia, spuse Geoffrey.

Eunice își coborî binoclul.

— Unde?

— Într-un loc interesant, sper.

DC-3-ul coborî mai jos de vârfurile copacilor, cu motoarele încetinind. Porniră în întâmpinarea lui.

— Erau extraordinar de numeroase și longevive, spuse Eunice, în timp ce-și croiau drum prin ierburile uscate.

Șaisprezece mii, fără să punem la socoteală toate variantele și copiile. Chiar și după ce s-au învechit, puteai să le pui motoare noi și s-o iei de la zero. Aparatele Dakota încă mai zburau în copilăria mea.

— Îți plăceau avioanele?

— Le adoram, dădu ea din cap, în timp ce mergea veselă prin iarba înaltă până la coapse, ca și cum nici n-ar fi existat. Ia-o așa: te-ai născut într-o vreme când era posibil *să zbori prin aer, în mașinării.* Cine nu s-ar îndrăgosti de o asemenea idee?

Avionul DC-3 stătea la capătul pistei. Era uluitor de frumos: o aeronavă suplă și lucioasă, la fel de aerodinamică și hotărâtă ca un delfin.

Dar, în chip ciudat, nu se zărea niciun semn al vreunui comitet de primire. O ușă fusese deschisă, o scară coborâtă, însă în capătul treptelor nu stătea nimeni să-l invite la bord.

— Ești sigur că e pentru tine?

— Eu așa credeam, răspunse Geoffrey, cam fără convingere.

Și totuși, ce altceva putea fi, dacă nu mijlocul de transport pe care i-l promisese Truro? Apoi, văzu o mică siglă, o galaxie în spirală vopsită cu verde, singurul însemn de pe tot fuzelajul argintiu lustruit ca oglinda.

Dacă nici asta nu era confirmarea, nimic altceva n-ar fi putut să fie.

Urcară la bord. Înăuntru era răcoare, cu fotolii și canapele dispuse ca într-un salon și un bar situat în partea din spate a fuzelajului. Compartimentul se continua până la botul avionului: carlingă nu exista, nici comenzi de zbor sau panou cu instrumente – doar încă două fotolii de salon, pentru cei care voiau să admire priveliștea din față.

În spatele lor, scara se plie la loc în avion și ușa se închise. Motoarele se ambalară din nou, iar Geoffrey simți cum aeronava se întorcea pe pistă.

— Și n-ai idee despre ce este vorba?

— Despre tine, în ultimă instanță, răspunse el.

Curând, săltau pe pistă, apoi decolară, urcând în pantă lină, la doar câteva palme deasupra copacilor.

— Ei, e o distracție nemaipomenită, comentă Eunice, mergând cu pas decis de la o fereastră la alta. Și uite că sunt tot aici. Cine ți-a trimis avionul ăsta îți permite acces deplin la aug. Încurajator, nu-i așa? Nu te-au răpit.

— Nici nu mă așteptam.
Curând, Eunice se plictisi de peisaje și se așeză într-un fotoliu.
— Deci cine ți-a trimis aeronava?
— Inițiativa Panspermiană. Știi despre ei. Umblai cu Lin Wei, într-o vreme.
— Nu cunosc pe nimeni cu numele Lin Wei.
— Ba ar trebui, dar asta-i o parte din viața ta care lipsește. Sunday a stabilit legătura cu Lin, dar nu are destule informații ca să umple și restul golului.
— Atunci, nu-mi rămâne decât să te cred pe cuvânt. Deci te duci să te întâlnești cu această Lin Wei?
— Mă îndoiesc, din moment ce e moartă. Punctul meu de contact e cineva numit Truro.
— În care ai suficientă încredere ca să te urci în avionul ăsta?
— Îi sunt îndatorat. De fapt, cu toții îi suntem datori, dar eu sunt cel care pare desemnat să efectueze plata.
— Inițiativa Panspermiană… repetă Eunice alene, lungind cuvintele ca și cum le-ar fi citit, scrise pe cer; era conectată la aug, absorbind galoane de date. Cu niște oameni ca ăștia trebuie să ai grijă. Toate chestiile alea cu imperativul speciilor? Baliverne megalomane.
— Consideră că s-ar putea să trecem printr-o perioadă critică, și avem o oportunitate rară. Dacă nu profităm acum de ocazie, s-ar putea să nu mai ieșim niciodată din Sistemul Solar, în spațiul galactic.
— Ceea ce ar fi, automat, bine, nu?
— Nu prea duceai lipsă de viziuni mărețe la vremea ta.
Eunice pufni.
— N-aveam niciun fel de intenții nobile pentru restul omenirii. Mă interesa doar persoana mea, și oricine era destul de inteligent ca să meargă cu mine.
— Nu, clătină din cap Geoffrey, ai fost o pionieră și o aventurieră, neîndoielnic, dar ai avut și ambiții. Nu te-ai dus pe Marte doar ca să-ți lași amprenta pe solul de-acolo și să te întorci acasă. Ai vrut să trăiești acolo, să dovedești că era un lucru pe care-l puteam face.
— Eu și alții o mie.
— Nu contează. Te-ai dus acolo imediat ce-ai putut. Problema ta, însă, era că nu puteai să stai locului. Trebuia să te miști încontinuu, să forțezi tot mai departe. Îți plăcea mai mult ideea

de a trăi pe o planetă, decât faptul propriu-zis. De-asta l-ai lăsat pe soțul tău în urmă.

— Jonathan și cu mine ne-am îndepărtat unul de altul. Ce legătură are asta cu ce discutam?

— Dacă acum ai mai fi vie și ai avea destulă influență ca să iei și tu parte la chestia asta, ai fi unul dintre principalii promotori.

— Vorbești cu siguranța de sine a tinereții. Ei bine, îmi pare rău că-ți sparg balonul, dar te-ai întrebat vreodată de ce m-am întors la Palatul de Iarnă? Tot ceea ce reprezenta Eunice Akinya începuse să mă plictisească de moarte.

— Așa că te-ai hotărât să devii o vrăjitoare bătrână și claustrată, care-și numără banii și țistuie din buze spre urmașii ei.

— De vreme ce o spui atât de fermecător, nu pot decât să-ți dau dreptate.

Zburau deja de două ore, în linie dreaptă, când lăsară Africa în urmă, trecând peste zidul alb fortificat, cu autoreînnoire, al litoralului, în spațiul aerian de deasupra Oceanului Indian.

Pe mare se vedeau ambarcațiuni, de pescuit și de agrement, inclusiv câteva dintre elegantele cyberclippere cu multe catarge: benigne „Marie Celeste”, cu cala plină de încărcături masive, non-perisabile. La sud se afla marginea uneia dintre platformele plutitoare, o insulă artificială, acoperită cu propriul ei sistem meteorologic, mic și febril. O altă insulă, mai mică de astă dată, susținea o adunătură deasă de zgârie-nori, ca și cum Singapore s-ar fi desprins din loc, pornind în derivă peste jumătate din lume. În timp ce avionul DC-3 se apropia, orașul se dezvălui ca fiind o aglomerare de ferme-turn, înălțându-se până la doi kilometri deasupra nivelului mării. Turnurile erau înverzite de vegetație, cu flancurile drepte acoperite de draperii verzi.

Dirijabile robotizate recoltau platformele din vârf, înghesuindu-se prin jurul lor ca niște bondari îngrășați, în timp ce-și așteptau rândul. Pe lângă un personal redus de tehnicieni strict necesari, nimeni nu mai locuia pe acea insulă.

DC-3-ul zbura mai departe. Geoffrey se uită la ceas. Era două după-amiază, se aflau în văzduh de patru ore. Nu se așteptase ca deplasarea să dureze atât de mult.

Tocmai când începea să se îngrijoreze că avionul avea să-i ducă tocmai până-n India – oricâte ore ar fi durat un asemenea

drum – ceva se profilă prin pâcla oceanului. Se ridica drept din mare o masă solidă cu vârf rotunjit, simetric. Era o construcție, una foarte mare, cu o gură ca a unui tub de oxigen căscată spre el. Avionul zbura direct într-acolo.

Geoffrey știa că nu era cazul să se alarmeze. Dacă Panii ar fi vrut să-l omoare, aveau la dispoziție metode mult mai simple decât o catastrofă aviatică. Tonalitatea motorului se schimbă, iar podeaua se înclină, în timp ce aeronava pierdea din altitudine.

— Știi ce-i asta?

— O conductă de tranzit acvalogic, răspunse Eunice. Sunt construite începând de pe fundul mării, urcă pe piloni de corali artificiali și se reproduc la fel ca zidurile litorale cu autorefacere.

Se mutaseră pe locurile din față, ca să vadă mai bine. O navă de culoare deschisă, în formă de liliac, ieșise din gura tubului și gonea spre sud. Unul dintre dirijabilele de recoltare zăbovea pe lângă intrare, așteptând autorizația să înainteze. Plute de biomasă verde salivau din coșurile de colectare.

DC-3-ul avea prioritate de abordare. Coborârea deveni mai accentuată, apoi se pomeniră în interiorul tubului, zburând în josul unui coridor închis absolut etanș. Geoffrey încercă o apreciere a unghiului descendent, dar fără un orizont vizibil îi era greu să-l estimeze. Părea mult mai abrupt decât panta obișnuită de aterizare cu Cessna, dar în același timp inspira o senzație de rutină calmă, coborârea fiind lină ca a unui lift. Nici măcar nu i se spusese să se așeze sau să-și încheie centura de siguranță.

Coridorul devenea tot mai întunecat, pe măsură ce lumina soarelui rămânea în urmă. De-o parte și de alta lunecau lămpi roșii, marcând distanța. La un moment dat, o altă navă cu aripi de liliac trecu pe-alături cu viteză, în direcție opusă: era argintie și însemnată cu spirala Inițiativei pe carcasă.

— Am coborât cam mult, spuse Geoffrey. De-acum, cred că suntem sub apă.

— Mă blochează.

— Ce?

— Degradare aug. Probabil conducta interferează cu semnalul. Cred că nu e accidental.

— Și nu poți face nimic?

— Dumnezeule mare, aproape că pari preocupat de binele

meu.

— Nici vorbă. Atâta doar că o a doua pereche de ochi îmi prinde bine.

Apoi, după o scurtă pauză:

— Eunice?

Câmpul vizual se umplu cu mesaje de eroare. Construcția se pierduse.

Îi pocneau urechile. Pe o porțiune, traseul deveni orizontal. Apoi, îndeajuns de ușor ca să creadă, aproape, că putea fi efectul propriei lui imaginații, avionul ateriză. Rulă pe o mică distanță, la fel de lin ca și cum ar fi alunecat pe gheață, și se opri. Tunelul se lărgise, intrând într-un spațiu mai încăpător, luminat de bancuri de lămpi albastre.

Ușa se deschise cu un sunet slab, iar scările se depilară în același timp. Geoffrey își luă geanta de călătorie și coborî din vehiculul care amuțise. Păși pe o suprafață dură și neagră, lucioasă ca asfaltul umed. Sala era destul de mare ca să mai conțină încă vreo șase aeronave, deși niciuna nu era la fel de veche ca DC-3-ul. În apropiere erau curățite coșurile de colectare ale unui recoltator.

Fără Eunice și fără aug, se simțea mai vulnerabil decât se așteptase. Nu voia să se gândească la toate megatonele de apă marină aflate undeva deasupra capului său, mai ales de vreme ce o parte din ea părea să picure prin tavan.

— Ei, mulțumesc pentru primire, spuse el încet.

O sirenă ieși din penumbră. Proteza motrice îi cuprindea trupul de la coaste în jos, strânsă ca un corset. Picioarele mecanice ieșeau din centura pelviană a exoscheletului, depărtate, cu încheieturi complexe. Erau articulate spre înapoi, dându-i sirenei înfățișarea unei păsări uriașe. Exoscheletul țârâia și clănțănea, semn că nu era întreținut foarte bine. Avea un cadru verde ca sticla, trasat cu modele luminoase în formă de alge.

Vorbind într-o swahili impecabilă, femeia spuse:

— Bună ziua, domnule Akinya. Sper că ați călătorit bine.

— Cine-a avut ideea cu Dakota?

— Truro s-a gândit că v-ar plăcea o tușă antică. Stați liniștit, totuși, veți fi trimis înapoi acasă cu mijloace convenționale. Eu sunt Mira Gilbert, de la Biroul de Legături Științifice și Tehnologice al N.U.A. E o plăcere să vă primim la Tiamaat. Sper

că absența conexiunii aug nu e prea incomodă…?

— Fac față.

— Avem aici propriul nostru sistem aug și ceva foarte asemănător cu Mecanismul. Veți avea acces la funcțiile de bază, dar înainte de asta, teamă mi-e că va trebui să neutralizăm orice dispozitive de înregistrare pe care le puteți avea asupra dumneavoastră.

— Nu am.

— Sunt incluși și ochii, domnule Akinya. Funcția lor de imortalizare și înregistrare trebuie să fie dezafectată.

Vorbea pe un ton de scuză, dar insistent.

— Sper că nu vă va fi prea incomod. Toate informațiile existente deja în ochi vor fi protejate.

Geoffrey era cam iritat, dar ajunsese prea departe ca să mai protesteze.

— Dacă altfel nu se poate…

— Vă rog să mă urmați.

Mira Gilbert se răsuci în loc și porni cu pași zgomotoși, conducându-l pe Geoffrey printr-o ușă laterală care dădea într-un coridor cu pardoseala umedă.

— Vorbiți swahili foarte bine, îi spuse el.

— Prinde bine, în zona asta. Înțeleg că ați fost recent în spațiu?

— Până pe Lună și înapoi, presupunând că ar conta… Plecați des din Tiamaat?

— Nu plec foarte des nici din *apă,* darmite din oraș. Sincer, abia aștept să ies din drăcia asta zăngănitoare. Totuși, nu-mi pare rău că am venit să vă întâlnesc.

După câțiva pași, adăugă:

— Oricum, am fost în spațiu. Lucram ca pilot înainte de a fi fost trimisă în Tiamaat.

— Și de cât timp sunteți…?

Nu putu rosti cuvântul.

— Acvatică? S-au împlinit treisprezece ani. Durează o vreme până te obișnuiești cu modificările. Creierul trebuie să învețe un mod de mișcare cu totul nou, o hidrodinamică întreagă. Primele șase luni au fost dificile. După aceea, n-am mai privit niciodată în urmă.

— Și ați putea… urma și procesul invers? Dacă ați dori?

— Poate, răspunse Gilbert, reușind să dea impresia că nici nu-

i trecuse prin minte așa ceva. Unii au dezertat, înapoi la împleticeală. Dar trebuie să fi fost formați din motive greșite.

Întoarse capul, aruncând o privire peste umăr.

— Oamenii cred că transformarea asta e un fel de vrajă care le va aduce ordine în viață, va pune capăt tuturor necazurilor lumești. În zilele noastre, ecranarea psihică e mult mai riguroasă. Mai există și o listă enormă de așteptare pentru noile intervenții chirurgicale. Nu poți să te trezești pur și simplu într-o dimineață și să iei decizia de a deveni acvatic.

— Cred că nu vă îngrijorează aglomerația, așa-i?

— Nu prea. Aici există o arie de suprafață mai întinsă decât pe toate masele terestre la un loc. Pământul coexistă cu o planetă la fel de spațioasă ca Marte și, pentru a călători de pe una pe alta, e de ajuns să înoți. Dar există și anumite limite. Clinicile noastre pot face față doar unui anumit număr de transformări și, cu progresele tot mai accentuate ale programelor de adaptare genetică, în curând va exista o a doua generație de acvatici care nu vor fi trecut niciodată prin clinici – copii-sirene născuți din părinți-sirene. Atunci, va trebui să impunem cote mult mai stricte. Nu mai e nevoie să spun că propriii noștri copii vor avea prioritate. Totuși, nu e prea târziu să vă alăturați nouă.

— Să devin cetățean? Mulțumesc, dar am alte planuri pentru restul vieții.

Luară un ascensor și urcară până într-o încăpere curată, cu pereți și pardoseală de faianță albă. Dușumeaua cu dale ducea spre un dreptunghi de apă turcoaz, accesibil prin diverse scări și rampe, ca o piscină interioară mare. O lumină verzuie difuză se infiltra prin ferestrele din plafon, armate cu bare solide. Pesemne, deasupra capului său se afla oceanul, își spuse Geoffrey: suficient de multă apă pentru ca strălucirea soarelui să scadă până la acea lumină tulbure, cu nuanțe măslinii.

— Vă puteți continua ambulatoriu drumul, spuse Gilbert, dar ar avea mult mai mult sens ca în schimb să vă deplasați prin apă. Înotați?

Geoffrey nu mai ținea minte când pusese ultima oară piciorul în apă.

— Puțin.

Sirena arătă spre o ușă albă din dreapta lui Geoffrey.

— Costumul e acolo. Lăsați-vă hainele și lucrurile în cabină.

Vor fi transportate mai târziu la locuința dumneavoastră.

Cu o oarecare reținere, Geoffrey se închise în cabina de schimb și-și scoase hainele. Le puse într-un coș de sârmă, apoi examină costumul care-l aștepta. Era prins pe perete cu niște dispozitive ascunse, stând cu brațele și picioarele desfăcute. Avea o culoare verde-gălbuie vie și o textură ca de glass-papier fin. Tocmai începea să caute metoda cea mai potrivită pentru a-l lua pe el, când costumul se deschise de-a lungul unor linii până atunci nevăzute, exact ca și cum un poltergeist binevoitor s-ar fi oferit să-l ajute.

Întorcându-se în loc, Geoffrey se retrase cu spatele spre costum, imitându-i poziția brațelor și a picioarelor, și așteptă ca materialul să se închidă peste trupul lui. La început, se strânse cam alarmant, sugându-i pielea ca o pompă de vid. Constată cu oarecare surprindere că putea respira fără dificultate. De fapt, se simțea complet dezbrăcat, iar când își trecu degetele goale peste materialul de pe piept, avu senzația că-și atingea propria piele. Un sistem de transmisie tactilă cu înaltă rezoluție, probabil, la fel cum aveau și costumele spațiale de fabricație recentă. Ieși din cabină, simțindu-se mai stânjenit decât ar fi vrut. Costumul îl acoperea de la glezne până la gât, dar conturul său mulat pe trup nu prea reușea să-i satisfacă pudoarea.

— Bun, spuse Gilbert, privindu-l doar o clipă. Și acum, harnașamentul de mobilitate acvatică.

Îl conduse la perete, unde stăteau aliniate vreo duzină de aparate albe lucioase. Semănau cu scheletele parțiale ale unor mamifere marine, fiecare având câte o coloană vertebrală segmentată, o gheară de ancorare, înotătoare laterale articulate, o sugestie de craniu dantelată. Mai exista și un soi de cușcă toracică larg deschisă.

— Trebuie să mă bag într-unul din alea?

— Ar fi cel mai indicat, dacă vreți să țineți pasul cu mine, răspunse Gilbert. După ce vă luați harnașamentul, restul am să rezolv eu.

Geoffrey se conformă, alegându-i pe primul. Coastele artificiale se închiseră încet în jurul lui, cuprinzându-i ferm pieptul, cu căptușeala interioară mulându-se strâns pentru a mări la maximum contactul de suprafață. Craniul îi înconjură capul, formând o colivie echipată cu aparatură respiratorie și ochelari de protecție ermetici. Simți harnașamentul

desprinzându-se din perete, astfel încât ajunse să-i suporte greutatea redusă. Părea la fel de subțire ca un costum de carnaval dintre cele mai ieftine.

— Acum ce fac cu el? întrebă Geoffrey, simțindu-se cam încurcat. Putea vorbi și vedea liber: aparatul de respirat încă nu i se aplicase pe gură și nas și nici ochelarii peste ochi.

— Coborâți în apă. Harnașamentul vă va simți intențiile și va funcționa conform cu ele.

Cu aceste cuvinte, Gilbert își scoase exoscheletul. Ieși din el și lunecă în apă, suplă ca o vidră. Fără exoschelet era complet goală, dar avea o formă atât de neomenească, încât îi dădea lui Geoffrey senzația că se uita la un documentar despre viața animalelor.

Alese una dintre rampele înclinate și coborî în apa caldă ca sângele. După ce se scufundă până la talie, harnașamentul i se strânse pe picioare, silindu-le ușor să se unească. Apoi, fără niciun efort conștient din partea lui, îl împinse în poziție de înot orizontală. Înainte de a apuca să ia vreo gură de apă, masca și ochelarii îi acoperiră fața. Prin lentile, totul se vedea luminos și limpede ca ziua, fără neclarități sau distorsiuni.

— Urmați-mă, îl chemă Gilbert cu vocea răsunându-i clar prin apă. Își flexă trupul și trecu pe lângă el ca o torpilă, executând o rostogolire exuberantă.

Geoffrey începu să dea din picioare și brațe. Ca prin miracol, se repezi înainte, cu harnașamentul flexându-se pe toată lungimea trupului și antrenându-i și picioarele. Vâslitul slab al brațelor era amplificat de zece ori, dacă nu chiar o sută, de către înotătoarele elegante, desfăcute larg până la vreo doi metri într-o parte și-n alta.

Gilbert era mai în față, înotând pe sub apă cel puțin la fel de repede pe cât se poate face jogging pe uscat, dar Geoffrey o urma doar la circa o lungime de trup distanță. Cu tot efortul de a înota, se vedea clar că era un proces foarte eficient, judecând după lipsa oricăror turbulențe în urma ei.

— Nu sunteți claustrofobic, așa-i? întrebă ea.

— Dacă eram, acum ar fi cam târziu ca să aflu.

— Vom lua tubul expres. O să vă placă.

În pereții din jurul bazinului subacvatic se deschideau câteva guri de tunel, fiecare înconjurată cu câte un cerc de culoare primară luminoasă.

— Cele roșii sunt tuburi de ieșire, nu pe-acolo o luăm, îl informă Gilbert. Oricum n-am putea să înotăm împotriva curentului ascendent, nici chiar cu propulsie auxiliară.

Se orientă spre gura de tunel încercuită cu violet, părând să accelereze chiar în ultima clipă, pentru a intra. Geoffrey o urmă, semnalându-și muscular intenția de a coti și simțind cum harnașamentul reacționa aproape instantaneu. Într-adevăr, părea să se adapteze la mișcările lui tot atât de rapid pe cât se adapta și el la sistem. Înota pe sub apă la fel de ușor ca un delfin.

Zâmbi. Ar fi fost o nebunie să nu-i placă.

Simți creșterea de viteză când curentul tunelului îl captură și porni vertiginos în lungul lui, printre pereții de sticlă, nu foarte departe în urma lui Gilbert. Pe când tubul cotea în diverse direcții, iar apa din el curgea în sus și-n jos, Geoffrey se întrebă ce anume propulsa acel flux: nu vedea niciun fel de elice sau pompe, doar dacă nu cumva se retractau din drum la apropierea înotătorilor. Poate că nu era decât mișcare peristaltică, un impuls ușor, dar continuu, imprimat chiar de pereți.

Nici nu-și conturase bine ideea când, pe neașteptate, se pomeniră *afară* – trecând dintr-o parte a Tiamaatului în alta, doar cu tubul de sticlă între ei și presiunea apei din jur. Străbăteau o pădure de turle sclipind de lumini, presărate cu flanșe, turnulețe și cupole, zgârie-nori submarini înălțându-se din adâncurile întunecate, plini de ghirlande luminoase multicolore.

Clădirile erau unite și fortificate cu arcade enorme, înalte de mai multe etaje, și tot cartierul, cât vedeai cu ochii, se afla în mijlocul unei mulțimi de tuburi acvatice încâlcite ca un cuib de pasăre. Putea distinge chiar și câteva mici forme în mișcare, departe sus și departe jos – înotători cu propriile lor surse de iluminat, astfel încât arătau ca niște corpusculi luminiscenți într-un sistem arterial titanic. Prin alte locuri înotau liber acvatici, deplasându-se în afara tuburilor, și tot felul de vehicule submersibile, de la submarinele individuale până la nave de serviciu mari, cel puțin cât cyberclipperele pe care le văzuse din aer.

Geoffrey se simțea ușor amețit. Auzise despre Tiamaat, știa despre Națiunile Unite Acvatice și avea o oarecare idee privind

ceea ce se petrecea sub apă – dar scara de proporție a localității era uluitoare.

Își dădu seama că trăise cu o impresie profund greșită. Locuind pe uscat, îi era ușor să creadă că acvaticii constituiau doar un experiment șovăitor în traiul submarin, ca o bază lunară timpurie.

Acela, însă, era un întreg regat. Pentru o clipă, începu să se întrebe dacă nu cumva existența *lui* era experimentul eșuat.

La fel de repede pe cât apăruse, priveliștea Tiamaatului se făcu nevăzută. Geoffrey era din nou în interior, iar tubul șerpuia, urcând și coborând cu nepăsare veselă, printr-o serie de serpentine verticale, până-i depuse pe amândoi într-o altă piscină – sau, mai degrabă, ceva în genul unei stații de tranzit între diverse sisteme de tuburi, cu propriile sale portaluri codate cromatic. Era o intersecție mai mare, iar de astă dată nu mai erau singuri. Prin bazin înotau și alți acvatici, nu prea aproape de punctele de intrare/ieșire, cu curenții lor puternici. Existau chiar și câțiva vizitatori sau nou-veniți, echipați cu harnașamente ca al lui. Erau adunați în grupuri, vorbind și râzând.

Unii erau acva-formați complet, la fel ca Gilbert, dar existau și alții care-și mai păstrau ceva din anatomia de uscat, cu un număr normal de membre. Unele dintre aceste cazuri intermediare păreau mulțumite de scufundarea prelungită, în vreme ce altele purtau echipamente respiratorii ușoare, de diverse tipuri. Din câte dedusese Geoffrey, procesul acva-transformării depline nu se desfășura peste noapte: pe parcurs existau multe escale și nu toată lumea alegea să-și continue intervențiile chirurgicale după aplicarea modificărilor de bază.

Gilbert înotă spre un portal oranj, după care se repeziră printr-un alt tub – nu la fel de lung, de astă dată – până ajunseră într-o nouă stație, cam la fel de mare cât prima. Această piscină avea și ea partea ei de portaluri, dar existau și ieșiri codate cromatic care încă nu se deschiseseră spre apă. Gilbert o luă către una dintre ele și-și apăsă mâna palmată pe panoul din dreapta. Ușa circulară glisă într-o parte, dezvăluind un coridor luminat, plin cu apă.

Peste puțin timp, ieșiră într-un bazin nu cu mult mai mare decât un jacuzzi privat. Ocupa o încăpere cu pereți curbi, verzi, și ferestre într-o parte. Geoffrey schiță gestul de a se ridica în

picioare, scoțându-și capul la aer, iar masca și ochelarii se desprinseră automat, cu pocnetul slab al depresurizării. Apa începu să șiroiască de pe el, în mii de stropi ca niște gândăcei.

Prin ferestrele dintr-o latură a camerei văzu un alt aspect din vasta întindere subacvatică a Tiamaatului: turnuri, o bogăție de domuri geodezice ca o plantație de ciuperci, în care strălucea verdeață scăldată în lumină. Tiamaatul se întindea pe kilometri și kilometri.

Din jacuzzi pornea un fel de canal sau șanț, pe sub o arcadă, până într-o cameră alăturată. Gilbert înota înainte, cu fața și partea superioară a trupului aproape afară din apă. Geoffrey, în picioare de-acum, o urmă. Harnașamentul își retractă înotătoarele, strângându-și-le ca pe niște aripi de înger. Devenise acvatic doar de câteva minute și deja mersul pe picioare îl făcea să se simtă ca o fundătură absurdă a evoluției.

Șanțul plin cu apă îi duse până în fața lui Truro.

— Mă bucur foarte mult că ați acceptat invitația mea, îl întâmpină el pe Geoffrey, solemn. Nu aveați, desigur, nicio obligație de a trata din nou cu noi.

— Eu n-am avut senzația asta, replică Geoffrey.

— Mă rog, să privim latura pozitivă. Acum vă aflați aici și avem toate șansele de a găsi un teren comun.

Truro se schimbase. Nu mai era omul în costum verde-ca-marea.

Acum plutea într-un bazin placat cu faianță verde, de forma unui rinichi, bolborosind de spumă parfumată. Capul îi era unit armonios de torsul ovoidal, iar detaliile scheletului și ale musculaturii de mai jos erau ascunse sub straturile de clăbuci izolatori. Pielea lui cenușie, complet lipsită de păr, prezenta un luciu ceros-perlat. Nu avea urechi exterioare și, aproape deloc, nici nas. Nările-i erau două fante activate de mușchi, care se deschideau și se închideau la fiecare respirație. Avea ochi mari, aproape rotunzi, întunecoși și pătrunzători. Clipeau complex, dintr-o membrană dublă.

— De ce nu arăta așa și plăsmuirea dumitale?

— N-ar fi făcut decât să complice și mai mult lucrurile. În plus, când mă manifest, tind să revin la fosta mea anatomie. Să zicem că e un atașament nostalgic.

Truro își duse o mână cu degete palmate pe zona unde, înainte de operații, avusese nasul.

— Nu că aș avea vreun regret. Dar uneori, înțelegeți, în amintirea vechilor vremuri…

Pe apă săltau diverse console și display-uri de date, cu tastaturi impermeabile, ca niște jucării de baie colorate. Geoffrey nu-și putea aminti când văzuse ultima oară vizualizări de date și sisteme de interfață solide, reale, în afara unui muzeu. Cărțile erau mai comune decât ecranele și claviaturile.

Truro împinse într-o parte jugul unei tastaturi, eliberând spațiul din fața lui.

— Poftiți aici, îl invită el. Luați loc lângă mine. Avem multe de discutat.

— Acum pot să plec, domnule? întrebă Gilbert.

— Desigur. Îți mulțumesc, Mira.

Când rămaseră singuri, Geoffrey își scoase harnașamentul de mobilitate, lăsându-l rezemat de perete, și reveni spre bazin. Coborî în apa înspumată și turbulentă, așezându-se cu picioarele încrucișate în fața sirenei masculine.

— Deci cum vi se par locurile? se interesă Truro, rezemându-se de margine, cu brațele sale musculoase întinse lateral și degetele palmate atârnând în apă.

— Atâta cât am văzut, arată destul de impresionant.

— Aici, jos, viața e minunată. Suntem maimuțe acvatice, în esență. Reîntoarcerea în mare este doar expresia unei calități aflate în adâncul ființei noastre. O chemare, dacă doriți. Și, în fiecare an, tot mai mulți oameni răspund la apel.

— Credeam că voi, Panii, vreți o migrație în afară, nu înapoi în oceane.

— Mai multe căi spre un scop unic. Putem să revenim în mări și să luăm mările cu noi spre stele.

Zâmbi scurt, ca și cum l-ar fi trădat propriile lui cuvinte.

— Uneori, retorica îmi joacă feste. Vă rog, nu luați *prea* în serios nimic din ceea ce spun. N-ar fi deloc recomandabil.

— Eu mă simt foarte bine pe uscat, mulțumesc…

Geoffrey făcu o pauză, simțind că cel mai sigur mod pentru a termina totul cât mai repede era acela de a trece direct la subiect.

— Putem vorbi despre piticii filetici, din moment ce e clar că pentru asta mă aflu aici?

Această scurtare brutală a preliminariilor făcu să se citească durerea pe fizionomia neobișnuită a lui Truro.

— E vorba și despre ei, desigur. De fapt, chiar acum vorbeam cu Chama, și l-am rugat să aștepte. I-am spus că-l anunț când intrați.

— Credeam că Chama nu trebuie să aibă niciun contact cu lumea din afara Zonei Descrutinizate…

— Și pentru ce există căile quangle private, dacă nu ca să ocolească asemenea constrângeri legale plicticoase? replică Truro, întinzând mâna spre claviatura plutitoare pentru a apăsa una dintre tastele buretoase. Chama, acum te poți manifesta. A venit Geoffrey Akinya.

Întorcându-se spre Geoffrey, adăugă:

— Vă deschid accesul aug local. Scuzați-mă până-mi fac propriile aranjamente.

Bărbatul sirenă cotrobăi prin apă după niște ochelari de un galben țipător, punându-și-i apoi, cu ajutorul unui elastic, peste ochii negri, ca de focă.

— Nu ai implanturi retinale! constată Geoffrey uimit.

— Mi le-am scos în perioada acva-formării. Vă oripilează?

Truro privi la stânga, spre o porțiune a pardoselii de faianță unde stătea acum plăsmuirea lui Chama.

— Aha, făcu el cu un zâmbet mărinimos. Îmi pare bine să te văd.

Chama se uită la Geoffrey.

— Ce fac elefanții?

— Bine fac. Abia mi-au observat lipsa.

Decalajul temporal încetinea răspunsurile lui Chama.

— Gleb și cu mine am avut destul timp ca să discutăm toate detaliile și suntem și mai convinși că ăsta e drumul înainte.

— Chama m-a informat deja, în linii mari, preciză Truro. Din punctul nostru de vedere, nu există obstacole tehnice insurmontabile. Ar trebui să extindem intervenția neurală la toți elefanții din grupul dumneavoastră de studiu, poate doar cu excepția celor mai mici pui, și să limităm interacțiunea cu membrii neaugmentați ai turmei ori de câte ori e posibil. Dar, din câte am dedus, așa cum stau lucrurile acum, putem începe imediat, cu titlu de încercare.

— Căile quangle sunt alocate? întrebă Chama, ca și cum n-ar fi făcut decât să se ocupe de niște detalii mărunte.

— La locul lor, deja, răspunse „sirenul”. Sarcina anticipată nu e exorbitantă și ar trebui să putem rezolva totul fără a atrage

prea mult atenția.

— Nu era vorba numai de asta, interveni Geoffrey, alarmat de iuțeala cu care i se presupunea consimțământul. Considerentele etice, pentru început…

Truro își scărpină una dintre subsuorile lucioase și imberbe.

— Dragă prietene, ar fi greu să existe ceva *mai* etic, cu siguranță, decât servirea activă a bunăstării unei specii.

Geoffrey zâmbi, înțelegând dintr-odată care era locul lui în toată combinația.

— Deci, așa lucrați, nu? Mereu mergeți un pic prea departe, mereu mizați pe ideea că oamenii o să vă accepte argumentele când faptele vor fi consumate și nu le mai rămâne decât să coopereze.

— Poți s-o iei și așa: când vine vorba de finanțare pe termen lung, cu cine ai prefera să faci afaceri? Cu noi sau cu familia ta? Noi suntem pregătiți pentru un joc serios, pe termen lung. Și avem toate motivele să vă protejăm, pe tine și turmele din Amboseli, de orice intervenții din afară.

— Vă pricepeți la treaba asta, comentă Geoffrey.

— N-avem încotro, replică Truro. Așa se fac lucrurile.

— Îi putem da drumul aproape imediat, începând cu niște plăsmuiri simple, de testare, spuse vioi Chama. Plasăm imagini spectrale ale celorlalți elefanți în câmpul lor vizual, la o distanță suficientă pentru a nu fi necesare halucinații olfactive și auditive. Vom rula exact aceleași protocoale de evaluare și pentru piticii lunari.

— Trebuie doar să ne dați codurile ching, adăugă Truro. Atunci, vom putea începe cu adevărat să facem ceva concret.

— Colaborează cu noi, îl rugă și Chama. Fă ceva care să cuprindă mai mult decât doar familia ta. Ceva care să aibă sens și peste câteva secole de-acum încolo.

— Să devin un Pan… murmură Geoffrey, cu glasul sunându-i găunos și complet secat de energie.

— Să deveniți un tovarăș de drum, atâta tot. Nimeni nu vă cere să ne înghițiți în întregime ideologia, spuse Truro. Oricum, n-am să vă insult amintindu-vă că aveți de achitat o datorie, în schimbul a ceea ce a făcut Chama pentru dumneavoastră, pe Lună. Era ceva în legătură cu bunica dumneavoastră, nu-i așa?

Nu avea niciun rost să mintă sau să ocolească răspunsul.

— Sunt sigur că Chama ți-a spus destul.

— În linii mari. Tocmai când credeam că puseserăm mâna pe Eunice Akinya… ne-a luat pe toți prin surprindere. Cândva ne-a fost apropiată, știați?

— Am auzit despre implicarea ei alături de Pani.

— Povestea aceea de pe Mercur… ce *tragedie* că s-a sfârșit așa. Am fi putut face atâtea lucruri împreună, dar Eunice s-a apucat s-o trădeze pe Lin…

Geoffrey prinse momentul:

— Ai cunoscut-o pe Lin Wei? Sora mea spera să afle ce s-a întâmplat, de fapt, acolo.

— Nu, n-am avut niciodată plăcerea de a o cunoaște pe întâia Primă Pan… Lin Wei s-a înecat, desigur. Vi s-a spus asta.

— Într-adevăr.

— Arethusa o cunoștea foarte bine. Când actuala Primă Pan a aflat despre… interesul dumneavoastră, ați început… să prezentați un interes reciproc pentru ea, să zicem… explică Truro, părând să-și găsească dificil cuvintele potrivite. N-aș vrea să par lipsit de respect față de Chama sau de elefanții dumneavoastră, dar, de fapt, pentru asta vă aflați la noi. Arethusa *cere* o audiență.

— De vreme ce tot am fost târât până aici, răspunse Geoffrey, pot foarte bine să stau de vorbă cu oricine are chef de-o conversație. Prima Pan va veni aici?

Pe trăsăturile minimaliste ale lui Truro se așternu cu greu o expresie de scuză.

— Mă tem că trebuie să se ducă muntele la Mahomed. Sunteți dispus să mai înotați puțin?

14

Conform augului, erau undeva deasupra podișurilor ecuatoriale din Syrtis Major, pe cealaltă parte a planetei Marte față de Pavonis Mons.

Coborâse cu cel mai ieftin tip de navetă cu preț redus. Sunday nu regreta că o luase pe calea cea mai rapidă: era prea emoționată pentru așa ceva. Jitendra îi împărtășea nerăbdarea și a început să zâmbească și mai tare când întregul proces a luat-o de la capăt. Trecuseră de la gravitația centrifugală din Stickney la imponderabilitatea navetei, iar acum greutatea revenea, pe măsură ce naveta intra în atmosferă, învăluindu-se

într-un cocon de plasmă ca lumina roz de neon. Când decelerarea atinse apogeul, scaunele se ajustară pentru a le sprijini complet trupurile. Sunday nu mai simțise de ani de zile o gravitație atât de puternică. Îi plăcea să se uite cum se unduia și plesnea plasma în jurul carcasei, ca un drapel în vânt.

Apoi naveta încetini, mai mult zburând decât căzând. Carcasa își schimba forma tot timpul, optimizându-se conform condițiilor în continuă schimbare, rezistând gravitației până în ultima clipă. Râpe și cratere lunecau pe dedesubt, străbătute de umbre negre, iar Sunday era sigură că, dacă întindea mâna, ar fi putut simți textura ca de piele argăsită a suprafeței, zgâriindu-i ușor palma ca scoarțele unei cărți vechi. Până acum, cel puțin, jos nu exista nimic care să sugereze că erau altceva decât primii doi oameni ajunși în acea lume. Nicio așezare, niciun drum, nici măcar lucrul vreunui delegat mecanic de mult abandonat, așteptând să-l acopere praful secole de-a rândul. Era cutremurătoare toată acea pustietate.

Văzând ceva, Jitendra arătă surescitat spre o dâră întunecată șerpuitoare, în capăt cu un nod ce trepida furios, lăsând acea urmă pe suprafață:

— E un vehicul, cred. Un rover marțian sau poate vreun soi de aeronavă de joasă altitudine.

Sunday ceruse deja magnitudine maximă.

— Stârnește mult praf. Și merge destul de repede.

— E un diavol-de-praf, spuse Eunice, intervenind în gândurile lui Sunday. Doar un vârtej.

Sunday se întoarse spre Jitendra și repetă cuvintele lui Eunice.

— Aha... făcu el pe un ton cam dezamăgit.

— A crescut pe Lună, comentă Eunice dezaprobator. N-are nici cea mai cețoasă idee despre sistemele meteorologice terestre.

— Nu mă așteptam să apari înainte de a coborî, Eunice, vocaliză Sunday.

— Există aug local, o rețea suficientă ca s-o utilizez. În timp ce vorbim, mă sincronizez cu eul meu de pe Pământ. Va dura un timp. Ai primit vreo veste de la fratele tău?

— Am vorbit chiar înainte de a intra în navetă. Știe că sunt OK, răspunse Sunday, fără să scape din ochi priveliștea în desfășurare. Ai mai luat legătura cu el?

— De când s-a decuplat, nu.

Sunday se crispă.
— Cum adică, „s-a decuplat”?
— În prezent, fratele tău e în vizită la Națiunile Unite Acvatice, în Tiamaat. Truro a trimis un avion să-l ia.
— Nu mă așteptam să uite favorurile pentru care-i suntem datori. Eu mă aflu acum aici doar pentru că Panii s-au ocupat de biletul meu.
— Îi interesăm mai mult decât mă așteptam, totuși. Nu-i vorba numai de reciprocitate. Mă tem că, de fapt, după mine umblă.
— Tu nu exiști. Și, cu riscul de a-ți răni amorul propriu, nu toată lumea din universul cunoscut e obsedată de tine și de istoria ta secretă.
— Hai să fim cinstiți, totuși, există destui care sunt.
— Numai fiindcă ți-ai trăit jumătate din viață transformându-te într-un puzzle. Geoffrey mi-a clipit o imagine a frescei din camera ta. Se pare că ai avut dreptate în legătură cu modificările de pe Phobos.
— Mă bucur că mi s-au confirmat suspiciunile. Nu sunt infailibilă și nu pot garanta pentru perfecțiunea amintirilor mele.
— Ai încredere-n mine, nicio clipă nu m-am gândit că ai fi infailibilă. Ce știi despre Truro?
— Nu-i șeful haitei, deși nici mult nu mai are. Răspunde în fața Primului Pan, cine-o mai fi și ăla. Totuși, uite care-i poanta: caută prin conversațiile mele înregistrate – cum am făcut și eu – și vei găsi destule dovezi despre un trafic ocazional între mine și Tiamaat. Foarte codificate, așa că n-o să ai acces la conținutul de profunzime, dar e clar că-i trezisem interesul cuiva de-acolo. Ani întregi, decenii chiar. Încă de pe Mercur.
— Ai o teorie.
— Mmm… moartea mea a stârnit niște fantome, Sunday. Nu pot fi sigură de nimic. Dar nu există mulți oameni cu care să fi putut susține o asociere de-o viață, fără ca unul sau altul, sau amândoi, să nu fi înnebunit de plictiseală. Uite unde vreau să ajung: Primul Pan mă cunoștea? Eu îl cunoșteam pe Primul Pan?
— Spune-mi la ce te gândești.
— Încă nu. Voi mai aștepta unele date, până când mă sincronizez complet și, mai ales, reiau legătura cu Geoffrey.
Sunday fierbea.
— Îți ordon să-mi spui.

— Iar eu refuz. E un conflict epistemologic de adânc nivel, nepoată. Nu mă poți sili *să fiu cât mai asemănătoare cu mine însămi* și pe urmă să faci crize când mă hotărăsc să acționez absolut conform caracterului meu. Suportă-ți opera, draga mea. Tu m-ai făcut să fiu javra încăpățânată care sunt.

Nu peste mult, prezența omenească se afirmă sub forma unei țevi sau a unui cablu electric care străbătea tangențial suprafața. Puțin mai târziu, urmărind linia în zigzag, trecură peste un grup îngrămădit de domuri argintii, un avanpost sau vreun soi de complex de întreținere. Chiar și cu magnificare maximă, Sunday nu putea vedea niciun om. Apoi, după vreo cinci-șase minute, linia se uni cu alta, care venea dinspre nord, iar în bifurcație se afla ceva ca un sat sau cătun: domuri multiple, clădiri rectangulare, o pătură geometrică de hexagoane verzui-coclite întinsă spre sud – colectori solari sau poate plantații – și o zgârietură palidă pornind spre vest, care avea o formă prea vizibil euclidiană ca să fie dâra unui diavol-de-praf.

Sunday o urmă – și ei mergeau tot spre vest – până distinse conturul unui vehicul de suprafață care sălta greoi. Era un gândac argintiu cu șase roți enorme, croindu-și drum spre casă.

După aceea, semnele de civilizație se înmulțiră constant. Alte sate, apoi și un oraș, cupole dispuse în spirale galactice pornind din câte un punct central. Nu vedea nicio mișcare printre ele, nici chiar cu magnitudine completă, iar când încercă să coboare prin ching la nivelul străzii, cererea îi fu respinsă politicos.

Orașul avea o cale ferată care mergea tot spre vest, croindu-și drum prin unele cratere, ocolindu-le pe altele, pe alocuri vârându-se în subsol fără niciun motiv anume. Apoi, Sunday văzu și un tren, gonind pe linie din sens contrar – șase cilindri argintii în formă de eprubete, cu capete surprinzător de boante.

Urmară calea ferată până străbătu un alt oraș mare, după care, la orizontul vestic, apărură luminile altuia și mai mare. Crommelin Edge, anunță augul, iar Sunday își aminti că acolo aveau să fie procesați pentru etapa finală a imigrării marțiene. Locul de ancorare al liftului se afla la jumătatea distanței împrejurul lui Marte, așa încât Crommelin Edge – aflat aproape de ecuator și de meridianul zero, în platoul cu cratere Arabia Terra – era unul dintre principalele două puncte de sosire pentru

călători.

Naveta trecu peste oraș, reducând altitudinea și viteza. Localității i se contură forma de semilună, urmărind parțial peretele exterior al craterului cu același nume. Nu prea se vedeau semne de planificare, doar o spumă de domuri și diverse alte construcții de diferite mărimi și forme, cubice, romboidale și cilindrice, piloni și vane, arătând nu atât ca o așezare organizată, cât ca o grămadă de bile și cuburi de jucărie revărsate pe jos și adunate cam la întâmplare. Artista din Sunday admira forma ordonată a spiralei pe care o văzuse mai înainte, dar acest aranjament avea ceva arbitrar care o atrăgea de asemenea. Orașele îi plăceau cel mai mult atunci când conțineau geometrii dezordonate, contraintuitive.

Naveta coborî pe o pistă de asolizare înconjurată de cupole și terminaluri cu aspectul unor amoebe. Cascasa deveni perfect transparentă, iar centurile de siguranță se retraseră. Câteva vehicule de serviciu înconjurau deja naveta, pe când un tub de andocare se întindea spre ea, flexându-se și tatonând-o ca trompa unui elefant curios. Deasupra spațio-portului, cerul era mov închis, presărat cu scamele norilor de mare altitudine.

— Bine ați venit pe Marte, spuse un glas ascuțit. Data Sol Marțiană este o sută două mii, patru sute patruzeci și șapte de soli. Ora Solară Medie locală este optsprezece și treizeci și unu de minute. Pentru pasagerii care sosesc de pe Pământ este ora șaisprezece și treizeci și cinci, Timp Universal Coordonat, treisprezece martie.

Hala luminoasă a terminalului arăta ca orice mall comercial, de la Mombasa până pe Lună. Prin jur așteptau exoschelete pentru a-i ajuta pe cei ce se chinuiau cu gravitația, dar nimeni nu părea să aibă dificultăți vizibile. Reclamele se luau la întrecere, oferind produse și servicii care în cea mai mare parte erau exclusiv marțiene.

Sunday nu se miră deloc când fu chemată deoparte pentru câteva întrebări suplimentare. Raportaseră cadavrul de pe Phobos înainte de a se îmbarca în navetă și fuseseră reținuți pe parcursul procedurilor birocratice. Nu se comisese nicio crimă: Sunday avusese tot dreptul să umble pe satelitul natural și nu încălcase vreo regulă intrând prin ching în tabăra abandonată. Din necesitate, fuseseră nevoiți să aștepte până când autoritățile din Stickney își trimiseseră propriii anchetatori în

domul închis etanș, verificând relatarea lui Sunday, dar după aceea li se permisese să-și vadă de drum.

Totuși, prezența lor fusese remarcată. Era destul de dificil pentru un Akinya să călătorească incognito, dar acum se mai ivise și problema cadavrului și a afilierii ei Panspermiene.

Era încă în zona de tranzit, când sosi vestea de pe Phobos: anchetatorii examinaseră costumul și confruntaseră A.D.N.-ul trupului dinăuntru cu propriile lor registre. Cadavrul era al unui anume Nicolas Escoffery, cetățean marțian, care dispăruse pe Phobos cu aproape cincizeci de ani în urmă. Escoffery fusese comerciant de echipamente la mâna a doua, care făcea călătorii frecvente între lună și suprafață, pentru operațiuni aflate adesea la limita legalității. În perioada dispariției, era anchetat pentru nereguli vamale și părea să se fi străduit ca să nu se știe unde se afla. Fusese cercetată o zonă de pe Marte, dar nimeni nu bănuise că, de fapt, el era pe Phobos.

— Acum nu s-ar mai putea așa ceva, i se explică lui Sunday. Nu mai ai cum să scapi cu mizerii din-astea în zilele noastre.

Felul cum murise Escoffery era altceva. Nu rămăsese prizonier în tabără, iar ușile fuseseră închise ermetic abia după moartea lui. Se presupunea că i se defectase costumul, înțepenindu-i-se servo-sistemele, astfel că devenise un sicriu în formă de om. Sunday își amintea păianjenul alb care se dislocase din costumul lui Escoffery… Nu era foarte sigură, dar găsi că era mai cuminte să nu dezvolte subiectul.

În cele din urmă, au fost lăsați să plece. Oricât de dezgustătoare găseau autoritățile asocierea Panspermiană a lui Sunday, nu era un pretext suficient ca să-i refuze intrarea. Totuși, le simțea nemulțumirea că nu găsiseră nimic să le reproșeze, ei sau lui Jitendra.

Își adunară bagajele, care-i așteptau deja când ieșiră din biroul de imigrări. Sunday făcu un efort conștient de a lăsa în urmă evenimentele recente. Nu aștepta cu nerăbdare ceea ce urma și încă mai vedea craniul cu piele ca hârtia rânjindu-i prin vizieră… Dar totul se terminase și, dacă mai stăruia cu gândul, avea să distrugă acea experiență delicioasă: primii ei pași pe o altă planetă. Putea să revină în acel loc de-o mie de ori, dar niciodată n-avea să mai fie ca atunci…

— Iată-ne aici, spuse ea, îmbrățișându-l pe Jitendra. Nu-mi vine să cred. Sub picioarele mele… este Marte.

Literalmente. În piața de sosiri, fusese înlăturată o porțiune din pardoseală, pentru a dezvălui solul marțian brut, ca un covor roșu denivelat. Probabil fusese pulverizat cu vreun polimer de subțirime atomică, pentru a elimina praful, dar acesta nu se simțea sub atingerea tălpilor sau a mâinilor. Preț de-un moment ridicol, fu nevoită să-și stăpânească imboldul de a îngenunchea ca să-l sărute.

Jitendra termină de rearanjat conținutul valizelor, pentru a fi mai ușor de cărat.

— Trebuie să sărbătorim. Să bem ceva, acum, până nu trece momentul.

— Deci avem parte de experiența asta uluitoare, neprețuită, unică în viață, și, înainte de a avea ocazia să se formeze conexiuni neurale profunde, tu vrei s-o calci în picioare cu chimicale toxice?

Jitendra căzu pe gânduri.

— În esență, dacă trebuie să pui problema așa, exact la asta mă gândeam.

— Perfect, replică Sunday, ajungând la concluzia că era mult mai ușor să-i facă pe plac. Atunci, merg și eu.

Mai întâi, însă, aveam de rezolvat altceva. Panii îi dăduseră lui Sunday o adresă ching pe care s-o contacteze la sosire. Oricât o tenta să mai amâne, n-ar fi făcut decât să tărăgăneze inevitabilul. Găsi un colț liniștit al salonului de sosiri și vocaliză cererea.

Legătura se stabili printr-un quangle de înalt nivel și se pomeni într-o cameră care – judecând după poziția înaltă a soarelui – se găsea la o oarecare distanță spre vest de Crommelin. Sub picioarele ei se afla un geam, iar sub sticlă, un gol imens, până jos, la solul roșcat și aspru, atât de departe, încât parcă s-ar fi aflat pe orbită. De-o parte și de alta, niște faleze vechi și roase de intemperii se pierdeau într-un întuneric cețos. Pe pereții stâncoși erau prinse câteva clădiri lucioase, în formă de disc.

— Bine ai venit, Sunday, se auzi un glas. Cum a fost călătoria?

— N-am de ce să mă plâng, cu excepția întâmpinării prietenoase din Crommelin…

— Va trebui să scuzi personalul nostru de la vamă și imigrări: predică politețea și respectul, dar se poartă tocmai pe dos.

Sunday făcu un pas nervos într-o parte, neavând încredere în

podeaua de sticlă. Chiar și în ching, îi era greu să-și stăpânească amețeala sau instinctul de conservare – mai ales când gazda era un organism uman viu, care respira.

Trupul cu sânge cald îi aparținea unei femei cam de aceeași vârstă și constituție cu a ei, deși avea pielea mai palidă. Purta un costum de lucru: bluză și fustă coordonate cromatic, fond verde închis cu fir argintiu, ciorapi negri și pantofi tot negri, sobri, cu tocuri joase.

Sunday n-ar fi avut în niciun caz încredere să poarte tocuri înalte pe o pardoseală ca aceea.

Flexă degetele făpturii cu sânge cald. Mai procedase astfel, prin ching, doar de câteva ori, dar formula îi trezea deja un dezgust intens.

— Unde mă aflu?

— În avanpostul Pan din Valles Marineris, răspunse glasul. Suntem chiar pe marginea celui mai adânc canion, cea mai mare falie din întregul sistem solar. M-am gândit că ți-ar plăcea să admiri priveliștea prin ochi omenești. Chirurgul meu de transformări, Magdalena, a consimțit să-ți împrumute trupul ei.

— Un gest plin de considerație.

— Și foarte potrivit. Amândouă sunteți sculptorițe. Tu lucrezi cu piatră și lut, iar Magdalena cu carne vie. Acum, sunteți ca una.

Sunday se întoarse dinspre Valles Marineris. Interlocutorul o privea de pe un fel de pat, pus pe un dreptunghi de mochetă autosterilizantă. Patul era masiv și complicat, ca un fel de plămân metalic sinistru sau un scanner C.A.T. Din Evul Mediu medical. Era conectat la peretele din spate, prin tot felul de instalații, zumzăind și bolborosind ca un aparat de espresso. De fapt, arăta mai mult a cadă de baie decât a pat, căci ocupantul stătea scufundat aproape complet în fluid, între niște pereți înalți, prevăzuți împotriva revărsărilor. Lichidul gros ca melasa avea o tentă chimică albăstruie.

— Vino mai aproape, o chemă pacientul. Nu mușc. Mușcatul e una dintre foarte numeroasele acțiuni care în prezent nu-mi sunt posibile.

Două surori în uniforme verzi stăteau lângă pat: una cu un cărucior chirurgical, cealaltă ținând un soi de computer de tip Pan, cu planșetă și condei. Fără o vorbă, plecară, mergând ca niște modele la parada modei, una dintre ele împingând și

cărucioru. O ușă din fundul încăperii se deschise și se închise la loc, ca un iris.
Sunday se apropie. Nu putea simți niciun miros prin conexiunea ching, dar se întrebă dacă fluidul – sau poate chiar pacientul – răspândea o aromă puternică.
— Eu sunt Holroyd, se prezentă glasul. Nu trebuie să te alarmezi. De fapt, nu mă simt chiar atât de neplăcut și, în pofida aparențelor, nu cred că succesul e complet exclus – cel puțin, nu încă.
În fluid se afla un bărbat – sau, aproape… Primul cuvânt care-i trecuse prin minte fusese: cactus. Atât cât putea să-l vadă, era acoperit cu excrescențe spinoase de culoare închisă care-i ieșeau din piele peste tot. Erau lucioase ca niște frunze, cu margini ascuțite și pline de ghimpi și țepi. Partea de sus a torsului, membrele scufundate, capul și fața… niciun loc al ființei lui nu fusese cruțat de spini. Ochii priveau prin niște tuneluri de excrescențe date la o parte. Se întrebă cât putea să vadă din lume.
— Ce-ați pățit, domnule Holroyd?
Nu părea deloc deranjat de stilul direct în care-l întrebase.
— Orgoliul, cred. Sau nerăbdarea. Sau vreo combinație între ele…
Sunday nu vedea mare lucru din gura care rostea cuvintele.
— M-am oferit ca voluntar genetic. Pan, desigur… Și prieten vechi al lui Truro, deși mă îndoiesc că ne vom mai întâlni vreodată. Căile noastre s-au abătut în direcții foarte diferite. A lui, spre oceane. A mea, spre… ei bine, spre asta.
— Magdalena ți-a făcut asta?
— Magdalena a făcut parte din echipa care, cu consimțământul meu, a procedat la intervenția genetică…
Acum, face parte din echipa care încearcă să anuleze efectele acelei intervenții.
O mână, atât de țepoasă și spinoasă, încât nici nu mai putea fi folosită, cam ca o încrucișare de mănușă și buzdugan, ieși din fluidul vâscos. Armura avea răni, cicatrice palide și spintecături din care se scurgea ceva albicios.
— Intenția a fost aceea de a-mi schimba trupul, de a-l blinda atât de bine, încât, doar cu un minimum de măsuri suplimentare pentru întreținerea vieții, să pot supraviețui afară fără costum de suprafață. Izolare termală, protecție contra presiunii și

umezelii… toate ne erau accesibile. Aș mai fi avut nevoie de aprovizionare cu aer, desigur, iar pe Marte există peste tot zone insuportabile, chiar și pentru mine, dar merita să încercăm. Fie și numai ca intenție, dacă nu altceva. Ca semn că ne aflăm aici pentru totdeauna. Că vom face tot ce putem ca să reușim. Chiar și să ne schimbăm umanitatea cea mai elementară.

— Și unde s-a greșit?

— În știință nu există catastrofe, Sunday, numai lecții. Aș prefera pe departe să trăiesc într-un univers capabil de a produce monștri ca mine, decât într-unul unde am înțelege toate regulile, până la ultima notă de subsol. Eu sunt dovada vie că realitatea încă mai este capabilă să ne pună piedici. Cum spuneam, nu am dureri. Și, recent, am făcut… n-am să le numesc „progrese”, e un cuvânt prea pompos. Dar au apărut semne, indicii, ale posibilității unei modeste reușite terapeutice. Jocul încă nu e pierdut!

— Sper să se rezolve, domnule Holroyd.

— Încerc să privesc latura pozitivă. E vital, nu crezi?

Mâna și brațul se scufundară din nou sub suprafața fluidului. Patul scoase un țăcănit decis, iar fluidul începu să bolborosească viguros.

— Ei bine, cred c-ar fi timpul să trecem la treabă. Și-mi vei scuza schimbarea bruscă de ton, sper. Îmi pare bine că ai ajuns pe Marte și te asigur că Inițiativa va face tot ce-i stă în putere ca să-ți faciliteze… cercetările. Îți vei petrece următoarele două nopți în Crommelin Edge și sper că-ți vei găsi timp să vezi câte ceva din oraș și din crater, să te familiarizezi cu planeta Marte. După aceea, am aranjat transportul până la Pavonis Mons, sau cât de aproape te putem duce în mod rezonabil. Desigur, te vom ajuta cu orice alte cerințe logistice ar putea să apară, în limitele fondurilor și ale resurselor noastre, evident. Nu prea e nevoie să adaug că trebuie să existe o anumită reciprocitate, oricât de nedelicat ar suna.

— Înțeleg, domnule Holroyd. N-aș fi putut ajunge pe Marte fără sponsorizarea Pan. Am acceptat să fac câteva comisioane și sunt pregătită și dispusă să-mi țin angajamentul.

— Foarte bine, Sunday. M-am uitat la unele lucrări de-ale tale, știai?

— Nu, domnule.

— Nu sunt expert, dar îmi place ce văd. Există moduri vizibile

și publice în care poți ajuta Inițiativa și vom ajunge acolo la momentul potrivit. Dar, pentru început, mă întreb dacă ne-am putea gândi la un studiu mai personal, ca un fel de exercițiu de încălzire?

— Sunt receptivă la idei.

— Nu m-am îndoit nicio clipă. Dar poate că nu…

Holroyd ezită.

— Îmi dau seama că s-ar putea să nu-ți fie ușor, însă mă întreb dacă e posibil să te gândești la o sculptură inspirată de… mine?

— Așa cum ați fost, domnule, sau așa cum ați dorit să deveniți?

— Nu, o corectă Holroyd cu blândețe. Așa cum sunt, acum și aici. În toată splendoarea hidoșeniei mele. Un monument al necunoașterii și al posibilităților. Mândrie și speranță. Poftim: ți-am oferit deja un titlu. Cum ai putea spune nu?

Sunday nu se simțise niciodată mai puțin entuziasmată de o comandă sau mai puțin deranjată de titlu.

— Nu cred că pot, domnule.

Ușa se deschise și una dintre surorile în uniformă verde reveni cu un cărucior. Pe el luceau diverse instrumente cromate, inclusiv ceva ce semăna foarte mult cu o foarfecă de curățat copacii.

— Acum chiar am nevoie să beau ceva, spuse Sunday după ieșirea din ching.

— Un client dificil?

— Un mușteriu țepos.

Găsiră un bar numit Amenințarea Roșie, la marginea unul mall cu cupolă de sticlă, plin de magazine luxoase și buticuri de suveniruri scumpe. Marfa definitorie din Amenințarea Roșie era kitsch-ul de prost-gust despre invazia marțiană, de la cocktailurile verzui clisoase până la barmanii cu măști în chip de craniu și tripozii wellsieni acționați cu aburi, care aduceau comenzile zăngănind, cu paharele strânse în tentacule și gustările în coșuri atârnate sub trup. Fascicule de raze pulsau prin vălătuci de ceață înghețată, în timp ce o muzică militărească bubuia din boxele bass aflate sub pardoseală.

Sunday ar fi trebuit să se simtă oripilată, dar, de fapt, barul se

potrivea perfect cu starea ei de spirit. Tocmai ștergea sarea de pe buza celui de-al doilea pahar cu Lăcustă Argintie – Jitendra ajunsese la al treilea – când își dădu seama că cineva îi privea de la intrare, stând absolut nemișcat și uitându-se la ei prin norii de gheață uscată care încețoșau barul.

În timp ce-l studia pe negrul înalt, o cuprinse un simțământ rău prevestitor, ca un val slinos și rece, de parcă toate începuturile de supoziții i-ar fi fost brusc anihilate. Șocul îi tăie respirația. Universul păru să se oprească în loc, prelungind clipa la nesfârșit.

Forma feței, luciul pomeților, fruntea bombată, imperială. Era unul dintre veri.

Atinse mâna lui Jitendra și, deși efortul era aproape insuportabil, se strădui să tragă aer în piept și apoi să vorbească.

— Ia te uită!

Jitendra îl privi pe noul-sosit și-și lăsă paharul jos. Cu un calm ce părea foarte deplasat, spuse:

— Nu e o persoană.

Sunday își deschise și ea pragul aug, lăsând afișajul s-o informeze că aveau de-a face cu un golem.

— Salut, spuse acesta, sosind la masa lor. Mă bucur că ați ajuns aici cu bine. Îmi permiteți să iau loc? zise golemul, înclinându-și fața spre al treilea scaun, pe care nu stătea nimeni.

— Ce vrei de la noi? îl întrebă Sunday.

Golemul se așeză.

— Sunt prezența legală a lui Lucas Akinya desemnată pe Marte.

— E autonom, șopti Jitendra. Crezi că a fost aici tot timpul sau a venit pe aceeași navă cu noi?

— Cine știe? Probabil că Lucas și Hector au sute de căcaturi din-astea prin tot sistemul, gata să sară-n sus ca o felie de pâine prăjită oricând au nevoie de o prezență legală.

Îl privi încruntată:

— Te întreb din nou. Ce vrei de la noi?

— Vizita asta a voastră, răspunse golemul, a ridicat unele semne de întrebare. Am vorbit cu Geoffrey. Păstrarea secretelor nu e unul dintre principalele lui talente.

Sunday întrezărea capcana spre care era atrasă: să dezvăluie

mai mult decât trebuia.

— Și ce secrete ar fi alea?

Golemul vorbea foarte încet, zâmbind tot timpul:

— Susții că sunteți aici cu niște treburi Panspermiene.

— Nu „susțin” nimic.

— Cum ai caracteriza actuala ta relație cu acești oameni?

— Sunt artistă. Panii au nevoie de artă ca să-și comunice ideile. Asta nu-nseamnă că am și bătut palma...

Golemul făcu o pauză. Inteligența lui era subțire ca hârtia. Putea să emită afirmații și răspunsuri care sunau plauzibil, dar jocurile de cuvinte și subtilitățile unei conversații omenești normale îl derutau.

— Vizita asta pe Marte vine imediat după vizita fratelui tău pe Lună. Chiar și cel mai indiferent observator ar putea presupune o legătură cauzală rezonabilă între cele două acțiuni.

— Trage orice concluzie vrei. Nu e problema mea.

— Geoffrey a fost însărcinat să investigheze o chestiune din partea familiei. Orice ți-o fi spus, vizita la tine nu a fost singurul scop al călătoriei.

— În care caz, tocmai ai făcut o greșeală de tot căcatu’ menționând-o acum, nu?

Chipul golemului deveni o mască mortuară prea întinsă pe față.

— Mai e și altceva, continuă el după o pauză. Un incident de la frontiera chineză de pe Lună și o legătură demonstrabilă cu Panspermienii. Asociatul tău, Chama, a fost arestat, apoi eliberat, sub termeni de restricție.

— N-a avut nicio legătură cu mine.

— Incidentul s-a produs lângă locul prăbușirii lui Eunice, continuă golemul pe un ton mai puternic, aplecându-se spre ea. Ce-a găsit Geoffrey în Banca Central-Africană? În afară de mănușă, despre care știm?

— Habar n-am.

— Ar fi bine să dai dovadă de responsabilitate, Sunday. În aceste vremuri de incertitudine economică, menținerea bunei reputații a numelui Akinya trebuie să fie cea dintâi dintre preocupările noastre.

— Bună reputație? replică Sunday cu gândul la felul cum o trataseră la imigrări. Ne urăsc numele, chiar și aici. Crezi că-mi pasă de „reputația” asta?

Din nou, golemul păru nesigur cum să răspundă.

— Akinya Space e un bloc de temelie, declară el. Mii de oameni depind de noi în mod direct, ca să aibă unde lucra și să trăiască bine. Milioane depind indirect, prin contracte secundare și tranzacții de afaceri. Și alte miliarde, numai ca rezultat al existenței noastre. Mașinile noastre aduc materii prime valoroase din tot sistemul, de la centura principală până la aisteroizii transneptunieni. Fără certitudinea acestei circulații, toată infrastructura așezărilor și a colonizărilor omenești s-ar șubrezi.

— Nu încerc să dărâm civilizația umană, Lucas. Așa ceva ar însemna că dau pe ea mai mult decât o ceapă degerată.

— Grija noastră este că s-ar putea ca Eunice să fi avut impulsuri autodistructive. Ne temem că ceea ce era în cutia aia s-ar putea să fi fost o bombă cu ceas metaforică, pusă sub picioarele familiei de către o bătrână înverșunată și dușmănoasă.

— Nici tu nu crezi ce spui.

— Te rog, nu te îndoi de seriozitatea îngrijorărilor mele, nici de eforturile pe care le vom face, Hector și cu mine, ca să apărăm această familie.

Sunday rămase tăcută, ca și cum ar fi chibzuit adânc la vorbele golemului. Abia după ce trecu un interval de timp convenabil își permise să vorbească din nou.

— Vere, aici nu mai suntem în Africa. Nu suntem acasă. Acum ne aflăm pe Marte, departe de casă. Nu-ți datorez nimic. Asta-i viața mea și fac ce vreau cu ea. N-am chef să mai vorbesc cu tine, cât timp voi fi aici. Nici măcar să te mai văd nu vreau. Așa că te rog să ne lași în pace, până nu fac o scenă exact de soiul pe care tare ai mai vrea să-i eviți.

— N-om fi în Africa, replică golemul, dar nici în Zona Descrutinizată nu suntem. Acum te afli în Lumea Supravegheată, Sunday.

Se ridică de pe scaun, cu precizia bine unsă a unui periscop.

— Iar lumea asta se învârtește după regulile noastre, nu după ale tale.

15

Lucra repede, dar nu fiindcă ar fi considerat comanda mai prejos de ea. Era pur și simplu modul ei de a-și aborda arta.

Pregătiri, gândit dinainte, ore de meditație, după care urma o explozie de acțiune rapidă și decisivă, precum căderea iute și neîndurătoare a unei spade. Execuție, în fiecare sens al cuvântului.

A doua zi dimineața după sosirea în Crommelin revenise prin ching în localul Pan de lângă Valles Marineris – într-un delegat, de astă dată, nu în trupul cu sânge cald al îngrijitoarei lui Holroyd. Își făcuse cunoscute preferințele, iar Panii i le acceptaseră. Acum, Magdalena era liberă să-și facă treburile, iar Sunday purta un manechin negru cu talie de viespe. Era un model recent, ornamentat cu lujeri pastelați luminoși și margarete cu cozile înlănțuite.

— Voiam să spun că ți-am pregătit un ghid, o anunță Holroyd. Are experiență în Evolvarium, lucru care ție ți-e categoric necesar. Nu sunt mulți care să se apropie de acel loc fără un motiv temeinic, de obicei implicând interese comerciale. Încă mai ești sigură că nu vrei să subcontractezi operațiunea asta unor… specialiști?

— Am venit pe Marte cu un anumit motiv, domnule Holroyd.

— Asta a fost înainte de a fi aflat unde îngropase bunica ta următorul obiect.

Holroyd așteptă ca Magdalena să taie o excrescență cât degetul mare de pe unul dintre spinii lui pectorali, lăsând o rană cu scurgere lăptoasă. Dacă simțea vreo durere, avea grijă să n-o arate.

— Această evoluție este… nefericită, continuă el, dar cred că n-o putem condamna pe bunica ta pentru că a privit atât de departe în viitor.

— Ne-ar fi putut scuti pe toți de mult deranj, punând primul și ultimul indiciu în același loc, replică Sunday.

— E clar că nu asta a fost intenția ei.

Sculptura se apropia, dacă nu de finalizare, cel puțin de punctul în care probabilitatea succesului sau a eșecului putea fi judecată corect. Sunday începuse cu un cilindru vertical de substanță gri-argintie lucioasă, pus pe un piedestal. Cilindrul, care era aproape la fel de înalt ca ea, era făcut din argilă activă: un mediu inert, saturat cu nanoaparate la o densitate de cinci la sută din greutate și volum. Aparatele erau programate să răspundă la semnale gestice și proximale din partea mâinilor delegate ale lui Sunday, mișcându-și nu doar propriile corpuri, ci

și matricea inertă în care erau încastrate.

Sunday nu putea să vadă aparatele propriu-zise, dar efectul lor asupra materialului era destul de evident. Nu numai că era de ajuns să-și plimbe degetele prin apropierea suprafeței de lucru, pentru ca argila să reacționeze, retrăgându-se în canale sau șanțuri, ori curbe ample, crenelate, în funcție de orientarea precisă a mâinii și a degetelor – dar, în timp ce se deforma, lutul devenea și reflectorizant. Se supunea dinamicii pseudo-fluidelor, formând noduri, vârtejuri și turbulențe, unduiri ca ale valurilor sau extruziuni globulare cu suprafața ca oglinda, asemenea mercurului, dar de o mie de ori mai încet. După ce mâna ei se retrăgea, argila activă încremenea în ultima configurație. Apropiindu-și cealaltă mână, pentru a crea vectori opozanți de respingere, Sunday putea plămădi materia în geometrii solide de o complexitate surprinzătoare.

— Nu știu ce a pus la cale pentru noi. Tot ce știu e că nu poate fi ceva personal. Nu putea să prevadă că fratele meu avea să fie cel care se va uita în seiful de la bancă.

— Știa că urma să fie unul dintre voi, totuși. Categoric, un Akinya. Indiferent ce face, pare foarte hotărâtă ca totul să rămână în familie, nu-i așa?

Sunday își smuci încheietura mâinii printr-o parte a sculpturii, separând materia la fel ca un profet care desparte apele. Lucrarea nu arăta chiar ca un om, trebuia să recunoască. Semăna mai degrabă cu un plămân sau cu un copac scufundat în plumb topit. Dar țepoșenia ei, ghimpii și spinii deși sugerau imaginea modelului.

— Dacă ne pune la încercare, presupun că trebuie să existe un motiv.

— Aur la capătul curcubeului? Sau doar o femeie moartă care se ține de jocuri răutăcioase cu urmașii ei?

— Nu știu. Indiferent ce-a plănuit Eunice, însă, e clar că și-a pus planul în aplicare înaintea ultimei misiuni. O fi înnebunit ea puțin în Palatul de Iarnă – cui nu i s-ar fi putut întâmpla? — dar era întreagă la minte când a pornit cu „Regina iernii” în ultima expediție.

— În cazul ăsta, multă imaginație și multe materiale filmate.

Sunday dădu din cap, convingând un arc de argilă să iasă din propria sa parabolă marțiană leneșă, pentru a îngheța sub forma îndoită a unei aripi de pescăruș.

Nu avea foarte des ocazia să lucreze cu argilă activă. Era prea scumpă pentru comenzile ei obișnuite și existau condiții stricte privind importul de nanotehnologie în Zonă.

— Tocmai asta mă neliniștește. De când s-a întors, în tot timpul cât a stat acolo, pe orbită în jurul Lunii…

a știut despre… planul ăsta al ei.

— Vorbești de parcă ar mai fi în viață.

— Nu asta voiam, dar când scormonești în trecutul unei persoane și ai…

— Știu despre construcție, Sunday. O asemenea entitate de date, distribuită prin spațiul informatic… Nu prea aveam cum să nu-i detectăm prezența în augul marțian.

Sunday își ascunse șocul. Dacă Panii aveau să scotocească prin secretele ei personale, a dracului să fie dacă o să le dădea satisfacția de a se arăta surprinsă.

— Sigur că da. Numai că uneori, fie doar și pentru un moment, uit că nu e bunica mea.

— O greșeală de înțeles. Dar nu una pe care s-o faci prea des, cred.

— Mă străduiesc s-o evit.

După un moment, Holroyd spuse:

— Bunica ta s-a născut într-o lume diferită, Sunday. Într-un secol diferit. A trăit perioade dificile. A văzut cele mai bune și cele mai rele lucruri de care sunt capabili oamenii. La fel cum le-au văzut și alte miliarde de persoane… Dar ea se afla într-o poziție privilegiată, poate chiar unică. N-o fi cunoscut războaiele din proprie experiență, dar trebuie să fi întâlnit mulți oameni care au fost afectați de ele. Și afectați rău. Iar pe vremea lui Eunice nu existau nici îmbunătățiri Obligatorii. Ar fi înțeles că există ocazii, numeroase ocazii, când nu putem fi mereu demni de încredere că facem ceea ce e bine și drept. Chiar și cu Mecanismul care ne ghidează acțiunile, chiar și când neuropractorii ne-au extirpat ticăloșia din minte.

— Nu sunt sigură unde vreți să ajungeți, domnule.

— Tot ce vreau să spun este… că nimeni nu se afla într-o poziție mai potrivită pentru a vedea adevărul despre omenire decât bunica ta. Și, dat fiind tot ceea ce i s-a întâmplat, nimeni n-ar fi fost mai bine plasat ca să dea peste niște informații periculoase.

Sunday se opri din sculptat.

— Informații periculoase?

— Speculez, nimic mai mult. Dar, dacă bunica ta a aflat într-adevăr ceva, indiferent prin ce mijloace… vreun lucru pentru care considera că noi, ceilalți, nu suntem pregătiți… *chiar* crezi că ar fi fost atât de egoistă, încât să ia acele cunoștințe cu ea în mormânt pentru totdeauna?

16

Geoffrey cobora tot mai adânc. După un timp, canalul de tranzit se deschise într-o sală submarină căreia nu putea decât să-i ghicească dimensiunile. Era mare, categoric: probabil destul de mare ca să încapă în ea ambele aripi ale casei din Africa și o bună parte din incinta exterioară. Avea formă sferică și pereți negri, însă ecuatorul sferei era presărat la intervale regulate cu guri ale tunelurilor de tranzit, iar acele cercuri luminiscente, roșii și verzi, ofereau o oarecare noțiune a scării de proporție și perspectivei.

Vizavi de el – apa era limpede ca sticla optică – se contura o imagine luminoasă, proiectată pe peretele curb al sferei. Un moment, crezu că era Pământul văzut din spațiu: nu arăta foarte diferit de priveliștea pe care o zărise coborând cu liftul din Libreville. După câteva clipe, își dădu seama că nu era Terra, nici vreo altă lume din Sistemul Solar. Avea oceane de suprafață și continente și sisteme meteorologice, dar erau complet de nerecunoscut.

Ca o lună în eclipsă, o lume parteneră a acelei planete străine, un contur întunecat se intercală între Geoffrey și imagine.

Auzi, din casca harnașamentului:

— Îl puteți lăsa cu mine, mulțumesc. O să-l conduc eu, după ce terminăm.

Și în același timp cu acele cuvinte rostite într-o limbă swahili aproape fără accent, de către o voce feminină, simți o componentă subsonică, profundă ca un mormăit de elefant, propagându-se prin apă până în burta lui, în sistemul nervos.

Ca și cum Pământul însuși ar fi făcut un comentariu, formând cuvinte prin fricțiunea plăcilor tectonice.

Se uită în jur. Ghizii lui plecaseră.

— Bine ai venit, Geoffrey Akinya, îl salută vocea feminină, acompaniată de același huruit. Îți mulțumesc că ai acceptat să

ne întâlnim. Întrevederea ta cu Truro… a fost cât de cât productivă?

Geoffrey se uita în apă, încă încercând să distingă mai bine forma și mărimea corpului negru, cu speranța că nu era atât de departe – și, în consecință, așa de *mare* – pe cât insistau ochii lui că ar fi fost.

— Arethusa? întrebă el.

— Scuzele mele. Tind să presupun că vizitatorii mei nu au nevoie de prezentare, dar asta e o grosolănie de neiertat din partea mea. Da, eu sunt Arethusa.

Probabil era mai prudent să-i răspundă la întrebare, conchise Geoffrey.

— Truro a avut unele… propuneri interesante.

— Și răspunsul tău?

— Presupun că nu prea sunt în poziția de a spune nu după ceea ce s-a întâmplat pe Lună.

— Te simți îndatorat.

— Sunt făcut să mă simt îndatorat. Ceea ce e cam același lucru, cred.

— Am fost informată despre activitățile lui Chama și Gleb cu piticii filetici. Este doar un aspect mărunt al muncii noastre, dar important. Merită să reușească.

Sunt sigură că ai putea să joci un rol vital pentru ca acest lucru să se întâmple.

— Și să risc să-mi distrug toată cariera.

— Sau să-ți creezi una nouă și strălucitoare. De ce să rămâi prizonierul trecutului?

O luă ca pe o invitație de a orienta conversația în direcția aproximativă a lui Eunice.

— Mi s-a spus că o cunoști pe Lin Wei.

— Am fost apropiate. Vorbea adesea despre bunica ta.

— Totuși, pe Eunice n-ai întâlnit-o niciodată personal?

— Lin i-a făcut un portret foarte viu. Vorba aia… cu negi cu tot. Ai cunoscut-o bine pe bunica ta?

— Nu foarte. Era deja în Palatul de Iarnă la vremea când m-am născut eu și nu venea prea des prin ching în Africa. Sincer să fiu, nu cred că noi mai prezentam vreun interes pentru ea.

— Acum, însă, prezintă ea interes pentru voi.

Era clar că Arethusa știa despre mănușă, despre obiectul îngropat în Pitagora și incidentele de pe Marte.

— M-am încurcat în ceva cu care aș fi preferat să n-am nimic de-a face. Sora mea, însă, cotrobăie prin trecutul lui Eunice de mult mai mult timp decât mine. Proiectul ăla al ei…

— Construcția, da. Știu despre ea. Un efort lăudabil.

— Mă mir că ești de acord. Este o mașină gânditoare, pentru început. Iar Sunday mi-a spus că bunica n-a respectat înțelegerea cu Lin Wei.

— Ce-a fost a trecut. Lin Wei nu i-a mai purtat pică în ultimii ani. Nu văd niciun motiv pentru ca proiectul lui Sunday să nu ne bucure.

— În cunoștințele construcției există goluri. Nici măcar nu-și amintește de Lin Wei.

— Nu?

Ochii lui Geoffrey se acomodaseră treptat cu întunericul. Arethusa era o formă alungită, plutind oblic prin apă, cu capul mai aproape de el și coada în direcția opusă și în jos. Aproape sigur, era o balenă: mărimea și forma, înotătoarele de pe laturile trupului ei hidrodinamic, comunicarea subsonică. Mai rămânea doar întrebarea dacă se născuse balenă sau dobândise acea formă prin intervenții chirurgicale și genetice postnatale.

Nu mai auzise de vreo ființă ca ea, oriunde în lume. O balenă cu intelect de nivel uman, sau o persoană transformată în cetaceu. Nu era sigur care variantă ar fi fost un miracol mai mare.

— Știi ce s-a întâmplat, de fapt, pe Mercur?

— Știu că a avut loc o înșelătorie, replică Arethusa, cu precauție vizibilă. Mai recent, m-am întrebat cât de departe a mers…

Făcu o pauză și, cu o mișcare leneșă a aripioarelor, începu să-și rotească trupul masiv.

Prin cei câțiva metri de apă care-i despărțeau, Geoffrey simți masiva undă de șoc.

— Când ați vorbit ultima oară voi două?

— Chiar înainte de a muri. Am contactat prin ching Palatul de Iarnă și am stat de vorbă în jungla aia nebunească a ei. S-ar putea ca eu să fi fost una dintre ultimele persoane care au vorbit cu ea.

— Mă mir că ați avut prea multe de vorbit.

— Mă simțeam datoare. Bunica ta a jucat un rol central în Ocular.

Geoffrey își aminti ce-i spusese Sunday.

— Ăla era un fel de telescop, nu?

— Un aparat pentru cartografierea exoplanetelor, îl corectă Arethusa pe un ton profesoral. Gama Ultra-Amplă a Norului Oort: un roi de ochi îndreptați spre întunericul din afară și uniți laolaltă prin conexiuni laser interferometrice, astfel încât să poată funcționa ca o singură lentilă vastă, mai cuprinzătoare decât Sistemul Solar. Chiar și doar pe jumătate terminată, era o realizare tehnică uluitoare. Dar lui Lin Wei i s-a frânt inima să vadă ce se alesese de copilul ei cel frumos.

— Știu foarte puțin despre implicarea lui Eunice.

— Familia ta a fost chemată să ajute la transporturile de mare greutate. În schimb, noi le-am acordat licența pe Mercur. Akinya Space și-a construit unitatea polară, spunând că era pentru cercetări în domeniul fizicii.

— Ceea ce a fost o minciună, preciză Geoffrey, presupunând că nu făcea nimic rău povestind ce auzise. Desfășurau activități ilegale cu artilectele.

— Așa am crezut și noi la vremea respectivă. Eunice, însă, era mult prea deșteaptă ca să se pună în postura de a fi prinsă așa. Dacă voia într-adevăr, dacă-și dorea atât de mult să-și facă studiile ilicite cu artilectele, ar fi găsit pe altcineva, undeva la fel de departe de Poliția Cognitivă ca planeta Mercur. În fond, acolo e un întreg sistem. Nu lipsesc colțurile întunecate.

— Și ce vrei să spui? Că se mai întâmpla și altceva în afară de artilecte?

— Unitatea își extrăgea energia din rețeaua de lansare a Ocularului. Făcea *ceva.*

— Eunice a creat un paravan de fum ca să ascundă alt paravan de fum?

— Ai auzit despre metoda de a ascunde la vedere? Pe moment, nici chiar Lin Wei n-a ghicit. Era atât de fixată pe ideea că aveau loc cercetări ilegale asupra artilectelor, sub camuflajul cercetărilor fizice, încât nici nu i-a trecut prin minte să se uite la camuflajul propriu-zis, chiar la lucrul pe care Eunice nu făcea niciun efort să-l ascundă.

— Atunci… tot despre fizică era vorba? întrebă Geoffrey, care nu vedea altă explicație.

— Numai despre fizică.

— Asta-i doar o supoziție. Eunice nu mai e. Lin Wei nu mai e.

Dacă atunci Gearheazii n-au găsit nimic intact pe Mercur, n-o să fie nimic nici acum, când au trecut trei ani.

— Atunci, să căutăm în altă parte. Ai observat, fără îndoială, proiecția planetei pe sfera mea.

— Mă întrebam când ai să ajungi și acolo. E o lume reală sau o simulare?

— Este destul de reală. E o imagine compozită, prin Ocular, a planetei Șaizeci și unu Virginis f, căreia noi îi spunem Creuzet. E la o distanță de doar douăzeci și opt de ani-lumină – adică la doi pași în termeni cosmici. I-am arătat Creuzetul lui Eunice fiindcă avea ceva anume, ceva remarcabil, ce Lin Wei ar fi vrut și ea să vadă.

— Iar tu știi perfect care erau intențiile lui Lin Wei, așa-i?

— Întrebarea asta are un subînțeles ciudat, răspunse făptura cea imensă, pe un ton în care se simțea o amenințare inconfundabilă.

— Cum vrei, replică Geoffrey, care se gândea din nou la fata pe care o văzuse la împrăștierea cenușii, acea plăsmuire ce semăna frapant cu Lin Wei în copilărie. Descoperirea asta, continuă el, n-ar trebui să fie făcută publică?

— Va fi. Curând! Descoperirea a avut loc la sfârșitul anului trecut, acum nici patru luni. Încă mai suntem în faza de embargo, ceea ce înseamnă că... în momentul de față... s-ar putea ca în tot Sistemul Solar să existe mai puțin de o duzină de persoane la curent cu aceste date. Toate, cu o singură excepție, au o legătură intimă cu Ocularul. Iar excepția ești tu.

Geoffrey se întreba unde voia să ajungă.

— Și ce-ai aflat?

— Nu-mi pot aroga niciun merit pentru descoperire. Ocularul însuși a făcut-o – sau, mai degrabă, Arachne, inteligența din inima instrumentului, care-l controlează. Arachne este un artilect – unul foarte isteț, din roadele laboratorului lui Eunice. Poliția Cognitivă știe despre Arachne, iar în sens tehnic se situează în domeniul lor de competență. I-au acordat, totuși, o dispensă specială. Arachne e o orfană inofensivă care plutește în spațiul interplanetar, oarbă în fața lumii, cu excepția a ceea ce vede prin propriii ochi ai Ocularului. De-asta a ajuns în atenția mea.

Fără ca Geoffrey să observe, imaginea se schimbase. Era aceeași planetă albastră, dar acum stratul de nori fusese dat la

o parte, pe sfera verde-albăstruie lucind din nou oceanele, masele continentale și calotele glaciare.

— Eu nu… începu Geoffrey.

— Să ne apropiem, îl întrerupse Arethusa, până la o rezoluție efectivă de vreo trei sute de metri. Nu e de ajuns pentru a vizualiza structurile de scară fină, ca drumurile sau clădirile, dar este mai mult decât adecvat pentru a distinge lucrările geo-inginerești, orașele, despăduririle, culturile agricole, chiar și siajul vaselor maritime mari în mers. Zona pe care o vezi acum are o lățime cam de o mie de kilometri, fiind centrată foarte precis pe ecuator.

Geoffrey se uită lung la ceea ce-i arăta Arethusa. Îi sărea în ochi faptul că el n-avea ce căuta acolo.

— Arachne a numit-o Anomalia Entropiei Maxime S63/912261. Evident, avea nevoie de un nume mai potrivit. De aceea, eu m-am hotărât să-i zic Mandala.

— Man-da-la, repetă el, despărțind încet cuvântul în silabe. E un nume potrivit.

— Într-adevăr.

Și se minuna. Dacă pielea maleabilă a Creuzetului – scoarța planetară însăși – ar fi fost din ceară caldă, și în ceară era imprimată amprenta dură a unui sigiliu imperial, ca o pecete foarte complicată, rezultatul ar fi putut să fie ceva asemănător cu acea Anomalie a Entropiei Maxime, acea Mandala.

În mijlocul ei se afla un sistem de cercuri concentrice, valuri încremenite în timp ce se desfăceau, dar organizarea de bază rămânea ascunsă între straturi de complexitate geometrică suplimentară. Se distingeau acolo pătrate, triunghiuri, cercuri mai mici, unele poziționate în mijlocul formațiunii principale, altele la o anumită distanță de centru. Se observau spirale și sinusoide. Existau elipse, cozi-de-cal și formațiuni ca niște virgule. Din câte putea să judece Geoffrey, totul prezenta o simetrie miraculoasă, hipnotică, atât în planul orizontal, cât și în cel vertical.

— Și… chestia asta n-ar putea fi o greșeală, ceva ce… nu știu, ceva imprimat în date de către… cum i-ai zis?

— De Arachne? Nu. E infailibilă. Am injectat destule configurații de testare în fluxul de date al Ocularului ca să fiu sigură că e absolut demnă de încredere. Desigur, putem efectua chiar și teste mai exhaustive și, cu siguranță, până să dăm totul

publicității, vom face mult mai multe. Dar nu încape nicio îndoială – Mandala este autentică.

— OK, murmură el încet, simțind că aprecierea nivelului său intelectual de către Arethusa putea depinde acut de următoarea frază. Așadar, e reală. Și pot vedea că nu este naturală. Nimic natural n-a produs așa ceva, nici în zece miliarde de ani. Dar știi ce anume e?

— Din câte pot deduce eu… este un sistem de canale cu oglinzi tăiate în suprafața planetei. Căptușite cu o substanță foarte reflectorizantă, care uneori rămâne expusă, iar alteori e acoperită de apă.

— Uneori?

— Creuzetul are doi sateliți naturali mari. Efectele lor mareice produc o creștere a nivelului oceanic sau, mai bine zis, un sistem de fluxuri și refluxuri care uneori duce la inundarea canalelor. Apa nu e un bun reflectorizant, așa că efectul devine foarte pronunțat. Se curge în canale și le umple într-un fel complicat. Într-un mod la fel de complicat, apa se scurge sau se evaporă din canale, lăsând oglinzile expuse din nou. Sistemul nu pare să se repete întocmai de la un ciclu la altul. Dacă totul ține de hazard sau dacă sistemul parcurge iterări… schimbări de stare calculate… nu putem ști. Decât, poate, după ce-l vom examina mult mai îndeaproape.

— Există și părți mobile?

— Bună întrebare, iar răspunsul e același: nu știm. Rezoluția noastră nu e suficientă pentru a discerne acest aspect. Dar mai e și altceva: indiferent dacă vreo parte din Mandala se mișcă sau nu, tot ansamblul trebuie sau să se reînnoiască, sau să sufere reparații continue. Fie că are zece mii sau zece milioane de ani vechime, trebuie să se repare. Dacă am scobi asemenea canale pe propriul nostru Pământ, chiar și cu cele mai bune materiale pe care le avem actualmente la dispoziție, îți imaginezi că ar rezista mai mult de câteva milenii fără lucrări de întreținere?

— Poate că nici măcar nu este atât de vechi.

— Mă îndoiesc foarte tare că a fost construit în intervalul istoriei omenești. Dată fiind vârsta galaxiei, vârstele celorlalte stele și planete… ar fi o coincidență prea mare, nu crezi? Faptul că cineva a făcut lucrul acesta, iar noi am dezvoltat întâmplător o civilizație cu mijloace tehnologice de a-l detecta, doar cât ai

clipi din ochi, la nivel cosmic, mai târziu?

— Crezi că e mult mai vechi.

— Da, dar nici chiar de sute de milioane de ani. Creuzetul are plăci tectonice, la fel ca propriul nostru Pământ. Pe suprafața lui se mișcă mase solide. Le urmărim contururile litorale și deducem că s-au ridicat cândva împreună, la fel ca Africa și Americile. Nicio structură atât de mare n-ar fi putut suporta mișcările tectonice fără să se deformeze sau să fie distrusă. Simetria geometrică a Mandalei este pe cât de perfectă o putem măsura prin metodele noastre actuale. Nu poate fi mult mai veche de zece milioane de ani, ceea ce, recunosc, e tot doar un clipit din ochiul cosmic.

Geoffrey avea senzația că pășise în gol, de pe o faleză, și era în cădere liberă. În mod înțelept sau nu, respingea orice idee că s-ar fi putut ca Arethusa să mintă. Ceea ce-i arăta era real sau, cel puțin, așa credea ea. Ocularul găsise ceva de o semnificație epocală, una dintre cele mai importante două sau trei descoperiri din istoria speciei umane, iar el îi era părtaș aproape din primul moment. Arethusa o declarase stupefiantă și cutremurătoare. Nu exagera – trebuia să recunoască.

Acea revelație schimba totul. Mai devreme sau mai târziu, lumea avea s-o afle și, din acel moment… fiecare gând, fiecare acțiune, fiecare dorință și ambiție aveau să fie influențate iremediabil de această descoperire. Cum s-ar fi putut altfel…? Acolo exista o altă inteligență, destul de aproape ca s-o atingă. Și chiar dacă fusese doar în trecut, simpla existență a operei sale era îndeajuns de miraculoasă pentru a schimba fundamental viziunea omenirii asupra universului.

Mă rog, poate… Lumea asimilase destul de ușor lecțiile amețitoare ale științei moderne, nu? Realitatea era doar un truc al cunoașterii, o iluzie urzită de creier. Pe sub pielea aparent solidă a lumii se întindea o irealitate efervescentă a mecanicii cuantice, desfășurându-se peste un peisaj diform și suprarealist, plăsmuit de Salvador Dali. Lumi fantomatice erau înlăturate de pe timpul prezent cu fiecare decizie. Universul însuși avea să se reducă într-o zi la staza entropică absolută, sfârșitul timpului în sensul cel mai deplin și literal. Nicio acțiune, nicio amintire a vreunei acțiuni, nicio urmă de amintire nu putea dăinui la nesfârșit. Fiecare faptă omenească, de la cel mai mic act de bunătate până la cea mai grandioasă realizare artistică,

rămânea, în ultimă instanță, lipsită de orice sens.

Dar nu s-ar fi putut spune că oamenii stăteau să se gândească la toate astea, când aveau iubite de întâlnit, liste de bucate din care să aleagă, aniversări de ținut minte. Învălmășeala preocupărilor vieții normale strivea mereu sub picioare miraculosul. Moartea lui Eunice fusese o minune de șapte zile și același lucru avea să fie valabil și pentru descoperirea Ocularului, când devenea publică. Eventual, o minune de șapte luni, sau de șapte ani, completă Geoffrey, cu bunăvoință. Dar, mai devreme sau mai târziu, viața urma să revină la normal. Economiile aveau să se dezvolte și să decadă. Urmau să aibă loc scandaluri politice, chiar și câte o omucidere ocazională. Iar conștiința faptului că omenirea nu era singură în univers avea să rămână la fel de relevantă pentru cei mai mulți, ca aceea că protonii erau construiți din quarki.

Și totuși... Asta nu însemna că *nu era* monumentală, că pentru Geoffrey nu era un privilegiu uriaș să facă parte dintre primii care știau.

De ce anume considerase Arethusa că merita acest privilegiu sau ce anume aștepta să facă în schimb erau două mistere întru totul separate.

— Iartă-mi scepticismul, îndrăzni el, dar... ești absolut sigură că nu poate fi un fenomen de origine naturală? Vreau să zic, uită-te la mușuroaiele de furnici... la fagurii de albine... Au o structură, o organizare, care ar putea implica intenții conștiente. Până și procesele geologice sau chimice pot crea această iluzie de design.

— E bine că ai îndoieli, dar cred că încă nu te-ai gândit la toate posibilitățile. Acesta este un ordin de magnitudine mult mai complex decât orice lucru de care să fie capabilă natura. Avem aici o planetă asemănătoare cu Pământul, Geoffrey. Meteorologia și chimia ei de suprafață se supun unor reguli previzibile. Nu se poate trage decât o singură concluzie, și anume că Mandala a fost fabricată. Este artificială și a fost destinată spre a fi văzută. Oamenii*... ființele...* care au făcut lucrurile astea... trebuie să fi știut foarte bine cât erau de vizibile. Au știut că unele instrumente, ca Ocularul, aveau să fie capabile de a le observa de la zeci de ani-lumină distanță. Și totuși, le-au făcut pe deplin conștiente că o altă civilizație va putea să le detecteze creația. A fost o acțiune deliberată. Făcută

pentru a fi văzută.

— Ca o carte de vizită, remarcă Geoffrey.

— Sau, poate, ca o invitație de a rămâne la distanță. Un însemn teritorial. Poate chiar un avertisment binevoitor, ca simbolurile de radiații sau riscuri biologice. M-am gândit la imaginea asta luni de zile și tot n-am ajuns la nicio concluzie. Ocularul va continua să monitorizeze Creuzetul, iar relația semnal-zgomot se va îmbunătăți… dar există o limită a lucrurilor pe care le putem afla de aici. Va trebui să mergem mai aproape.

— Adică să ne ducem acolo?

— Dacă durează o mie de ani, se înscrie în parametrii noștri. Nu fi așa de surprins, Geoffrey. Credeam că ai mai multă imaginație.

Geoffrey se înfioră, simțindu-se la fel de incomod ca atunci când îi vorbea bunica lui.

— Sunt necesare luni întregi ca să ajungem fie și doar pe Jupiter.

— Dar Eflorescența Verde ne cere deja să obținem mijloacele de a străbate spațiul interstelar. Am pornit de-acum pe această cale. Dacă stimulentul pentru a ne apropia acest scop este Creuzetul, atunci așa să fie.

— Ai spus că descoperirea asta datează de la sfârșitul anului trecut.

— Corect.

— Tot cam pe-atunci a murit și bunica mea.

— Și te întrebi dacă… acest șoc o fi fost cel care a împins-o peste margine?

Geoffrey se îndoia că în univers existau prea multe lucruri capabile s-o șocheze pe Eunice.

— Eventual… murmură el.

— A fost surprinsă, așa cum te-ai și aștepta. Doldora de întrebări. Întrebări iscoditoare, pline de intuiție. Tăioasă până la sfârșit bunica ta! Dar, odată ce a asimilat vestea, odată ce m-a întrebat destule pentru a-și satisface curiozitatea, a fost aproape ca și cum s-ar fi hotărât să-și scoată din minte toată povestea, ca și cum realitatea n-ar fi fost chiar atât de importantă, doar un subiect de discuție, ca să ne mai treacă timpul. Ca și cum descoperirea unei inteligențe altundeva în univers n-ar fi fost mai semnificativă decât, să zicem, știrea că o

cunoștință comună de-ale noastre moare de cine știe ce boală rară. Îi dădusem cea mai uluitoare veste imaginabilă, îi dezvăluisem acest secret despre care atunci numai eu știam, iar ea a fost mai întâi uimită, apoi doar interesată și în cele din urmă indiferentă.

Arethusa făcu o pauză.

— Atunci am început să mă întreb dacă nu cumva avea vreo problemă la cap, după atâția ani de izolare. Își pierduse capacitatea de a se lăsa cu adevărat uimită, fiindcă atâta vreme nu i se mai întâmplase nimic surprinzător? Dar cum ar fi putut cineva să devină atât de blazat?

— Pe baza a ce știu eu despre ea, tot ceea ce mi-ai spus are sens pe deplin. Era detașată emoțional, desprinsă de lucrurile care cândva contaseră pentru ea. Nu sunt sigur că, la sfârșit, îi mai păsa de ceva.

— Mai rămâne și faptul că moartea ei a survenit atât de curând după vizita mea.

— S-ar putea să fie o coincidență.

— Aș fi de acord dacă ar fi existat un singur semn că suferea de vreo boală, că-și pierdea contactul cu viața.

— Te-ai dus acolo prin ching. Asta înseamnă că ai văzut numai ce te-a lăsat reprezentarea ei să vezi. Poate era mai bolnavă decât lăsa să se observe.

— Și asta e posibil, consimți Arethusa. Însă chiar și dacă era bolnavă, sincronizarea continuă să mă frământe. Eu îi arăt imagini cu Creuzetul, și peste câteva săptămâni ea moare? După ce o sută treizeci de ani *nu* a murit?

O nouă pauză. Apoi:

— Ai fost acolo de când a murit Eunice? În Palatul de Iarnă?

— Eu, nu. Doar Memphis – cred că i-am putea spune administratorul nostru… Lucrează pentru familie de ani întregi și e singurul dintre noi care încă mai avea de-a face cu Eunice față-n față, deși nu e un Akinya.

— Aș dori foarte mult să vorbesc cu Memphis. Se pare că o cunoștea mai bine decât voi toți, ceilalți.

— Nu cred c-ai să scoți prea multe de la el. Memphis nu e tocmai omul care să divulge secrete.

— Fiindcă are ceva de ascuns?

Geoffrey râse.

— Mă îndoiesc. Dar Memphis îi era loial pe vremea când trăia

și n-o să se schimbe dintr-odată, acum, că a murit.

— Și ai vorbit deja cu el despre Eunice?

— L-am întrebat una, alta, dar nu e omul care să trădeze o confidență. Indiferent ce s-a întâmplat între ei, mă tem c-o să se ducă în mormânt odată cu Memphis.

— Doar dacă nu începi și tu să investighezi, independent.

— Am o viață de care sunt destul de mulțumit. Sunt om de știință, nu expert în scormonirea afacerilor private.

— Cu siguranță, îți dai seama că de-acum povestea a depășit sfera familiei, Geoffrey. Ai dreptate să spui că am vizitat doar prin ching Palatul de Iarnă. Date fiind împrejurările mele de viață, era inevitabil. Dar tu l-ai putea vizita personal, nu?

— E cam târziu pentru asta.

— Mă gândesc la lucrurile pe care s-ar putea să le fi lăsat în urma ei. Înregistrări, mărturii… O explicație a morții… Ar trebui să te duci, câtă vreme mai ai posibilitatea s-o faci.

— Palatul de Iarnă e acolo de zeci de ani. N-o să plece nicăieri, prea curând.

— În privința asta, s-ar putea ca familia ta să fie de altă părere.

17

Chiar și cu ochii forțați la transfocare maximă, Sunday nu putea să vadă capătul îndepărtat al cablului de teleferic. Era din fibră-de-păianjen împletită, întins între piloni. O furtună de praf se învolbura dinspre marginea opusă a Crommelinului, și tot ce reușea să vadă pe moment era firul, suspendat ca un obiect de iluzionist înainte de a dispărea într-un perete de vălătuci untoși.

Cabina, mare cât opt module de container prinse la un loc, avea două niveluri, o punte de promenadă elegantă și un mic restaurant. Cel puțin o sută de oameni forfoteau prin ea și încă mai era loc. Golemul nu se afla în funicular – decât poate dacă purta chipul altcuiva, iar informațiile Panilor sugerau altceva – dar asta nu însemna că Sunday nu era privită, observată, examinată până-n cele mai mici amănunte. Cu siguranță, existau destule golemuri și plăsmuiri la bord și, după toate probabilitățile, mai erau și câteva ființe cu sânge cald. Într-un asemenea context, un ching i se părea lui Sunday absolut lipsit de orice sens. Tot rostul prezenței în teleferic era proximitatea fizică a peisajului. Prin ching pasiv, te puteai apropia oricât de

mult doreai, dar nu era același lucru cu a te afla efectiv acolo, suspendat pe un cablu din fibră-de-păianjen. Sau, poate, avea doar ea vederi învechite? Se întrebă ce-ar fi avut de spus June Wing despre acel subiect.

Jitendra reveni din cealaltă parte a punții de observație, cu două cafele pe o tavă de plastic.

— Acum ajungem mult mai jos, spuse el surescitat. Cabina coboară de sub cablul principal – probabil troleul are scripeți, așa că putem merge în sus și-n jos conform denivelărilor terenului.

— Poți să-mi faci o schiță mai târziu, răspunse Sunday, luându-și cafeaua. Sunt sigură că va fi fascinant…

— Nu-ți place?

— Mi-ar plăcea, dacă aș fi venit aici doar ca să casc gura la peisaj. Întâmplător, mai am și altele pe cap.

Buna dispoziție a lui Jitendra nu se spulbera atât de ușor. Sorbind din cafea, îi privea cu interes pe ceilalți turiști.

— Și ești sigură că asta e cabina potrivită?

— Am intrat în prima care-a venit. Așa mi-a spus Holroyd să fac. A zis că ghidul nostru își va face simțită prezența, în cele din urmă.

— Perfect. Atunci, nu mai avem altceva de făcut decât să așteptăm, așa-i?

Peisajul era ceva incredibil, trebuia să recunoască. Nu, nu venise să se joace de-a turismul, dar venise să joace *rolul de turist,* iar diferența era infimă.

În Crommelin, miliarde de ani de istorie marțiană străveche și secretă fuseseră disecate pentru inspecție, expuse sub cerul liber. De-a lungul timpului, pe parcursul inimaginabilelor și cumplitelor epoci trecute de la Noe încoace, vântul și apa așternuseră straturi de roci sedimentare, unul peste altul, depunere după depunere, până formaseră niște pături groase și imemoriale, la fel de prăfuite și impenetrabile ca paginile unei cărți de istorie, rămasă nedeschisă prea multă vreme. Interiorul Crommelinului – destul de larg pentru a înghiți în întregime un oraș ca Nairobi sau Lagos – era un mozaic format din acele straturi sedimentare. Aici, însă, se întâmplase un lucru neprevăzut și remarcabil. Nu cu mult timp în urmă – eoni, în termeni omenești, un simplu clipit din ochi marțian – un aisteroid sau o schijă de cometă se înfipsese în sol, sfredelind

prin toate straturile din Crommelin.
Obiectul de impact, orice-o fi fost, dezvăluise vederii depunerile sedimentare, expunându-le ca pe o serie de rafturi orizontale uriașe, zeci și zeci unele peste altele. Răbdătoare și impresionante, intemperiile modelaseră scena, realizând un decor de o stranietate nemaivăzută. Terase plate, piramide și formațiuni ca niște sfincși se înălțau de pe o suprafață închisă la culoare, laturile supraetajate formând trepte circulare, ca și cum ar fi fost tăiate cu laserul din placaj gros de-o milă. Unele dintre formațiuni erau osoase, făcând-o pe Sunday să-și imagineze vertebrele calcifiate ale unor colosali monștri morți, pe jumătate înghițiți în scoarța marțiană.
Altele aveau complexitatea arbitrară, învârtejită, a cafelei parțial amestecate sau a siropului caramel turnat în înghețată de vanilie. Era doborâtor, seducător, stupefiant. Dar, la fel ca peste tot pe Marte, mai era și ucigător, și mort.
Cabina telefericului coborî din nou – de astă dată, Sunday simți mișcarea, cablul de suspendare desfășurându-se puțin mai mult – și plutiră peste marginea unei faleze bej, înaltă cât orice clădire din Zonă. Stomacul lui Sunday tresări ca o aripă de fluture. Roboței în culori vii, verzi și galbeni, cu multe membre, stăteau agățați pe peretele falezei, prinși ca niște șopârle gecko. Sunday solicită o scală pentru a verifica proporțiile. De fapt, nici vorbă să fi fost atât de mici, ci cam cât buldozerele. Nu erau alpiniști sau delegați ching, i se dădea de înțeles, ci mașini științifice, care continuau să efectueze operațiuni de prelevare a mostrelor.
Telecabina se ridică și coborî iar, trecând peste o creastă prelungă, în trepte. Un alt teleferic venea dinspre nord-est, intersectându-se cu al lor sub un anumit unghi. Sunday privi cum cabina de pe celălalt cablu cobora spre o platformă cu balustradă, îndesată într-o latură a uneia dintre formațiunile stâncoase. Câteva siluete în costume așteptau îmbarcarea; alții coborâră din cabină, pornind pe o pasarelă metalică șerpuitoare, prinsă de peretele falezei. Cabina porni mai departe, strângându-și cablul pentru a urca mai repede, și curând se pierdu în norii de praf ca untul.
Un glas tăios întrebă:
— Sunday Akinya?
Aparținea unui reprezentant, un șasiu robotic de culoarea

alamei, cu multe rotițe și clichete învârtindu-se și țăcănind în carcasa deschisă a capului. Avea ochii ca două telescoape de muzeu, ieșiți în relief de pe fața ca un cadran.

— Desigur, confirmă ea. De vreme ce e clar că nu poți fi Holroyd, presupun că ești ghidul nostru, nu?

Sunday era singură. Jitendra se dusese să privească printr-unul dintre binoclurile cu stativ instalate în jurul punții de promenadă.

— Gribelin vă va aștepta la Vishniac. Cunoaște Evolvarium. A fost deja foarte bine plătit, așa că să nu-i dați nimic în plus, oricât ar cere. Aveți aici biletele de tren.

Delegatul îi întinse mâna, iar Sunday și-o lăsă în strânsoarea lui de alamă. Degetele cu unghii rubinii se contractară. În stânga câmpului ei vizual apăru un icon, arătând că acum era în posesia documentelor relevante. Două locuri, într-un compartiment privat din trenul-glonț de noapte între Crommelin și Vishniac, cu plecarea a doua zi.

— Acest Gribelin nu pare prea demn de încredere.

— Gribelin e un mercenar, dar și un om de nădejde. În salonul public de la Vishniac e o cafenea. Vă va aștepta acolo.

Sunday studie eticheta legăturii. Delegatul era acționat prin ching din Shalbatana, dar, având în vedere priceperea Panilor de a manipula căile quangle, asta însemna foarte puțin.

— Holroyd a spus ceva de golem?

— Știm despre el, și vom face tot ce putem ca să-l încetinim, dar dincolo de asta nu există nicio garanție.

— Nu-l puteți… opri, pur și simplu? Să puneți pe cineva să-i rupă picioarele?

— N-am rezolva nimic, decât să atragem atenția într-un mod nedorit. Vărul dumneavoastră ar putea obține cu ușurință un alt trup, chiar dacă n-ar arăta ca el. Îl putem împiedica să stabilească în avans un contact ching la Vishniac, închiriind toți delegații disponibili de-acolo, dar nu putem fi văzuți acționând în opoziție deschisă față de interesele Akinya.

Se uită în jur, cu ochii săi telescopici rotindu-se și țăcănind.

— Am blocat prin rezervare jumătate din tren, așa că golemul nu-și va putea cumpăra bilet în ultimul moment. Totuși, nu trebuie să-i dați nicio posibilitate. Gara nu e departe de hotelul dumneavoastră, așa că încercați să nu ajungeți mai devreme decât e nevoie.

— Vom avea grijă, îl asigură Sunday.

— Holroyd va lua legătura cu dumneavoastră când reveniți. Mi s-a spus să vă anunț că e foarte mulțumit de felul cum decurg lucrurile până acum.

— Mă… bucur să aud.

Delegatul de alamă dădu din cap și se îndepărtă, pierzându-se prin forfota turiștilor.

— Acordă-le credit, spuse Eunice. Au acoperit toate bazele sau cât de multe au putut. Rezervări pentru blocarea trenului, închirieri de reprezentanți în Vishniac… și asta nu-i decât jumătate. De când am venit, tot am dificultăți ca să mă sincronizez cu omoloaga mea de pe Pământ. Și nu e vorba doar de faptul că fratele tău se află în Tiamaat. Cineva face mari eforturi să blocheze comunicațiile între Pământ și Lună, pe toate căile posibile.

— Atunci, sunt de partea noastră, chiar dacă pe tine te incomodează.

— Suspiciunea mea, spuse construcția, e că sunt de partea cui e mai convenabil pentru ei, de la o clipă la alta.

Sunday simți o atingere pe braț. Se întoarse, așteptându-se să fie Jitendra sau, poate, doar delegatul, reîntors ca să-i spună ceva ce adineauri uitase. Dar tânărul în uniformă maro scrobită, cu broderii argintii, făcea parte din personalul telecabinei.

— Costumul pe care l-ați rezervat, domnișoară Akinya, spuse el, zâmbind de sub tichia ca o cutie de pastile. Vă așteptam acum vreo zece minute.

Sunday își îngustă ochii.

— N-am rezervat niciun costum.

— Cu siguranță, este rezervat unul, domnișoară Akinya. Îl pot contramanda, desigur, totuși, dacă doriți să folosiți rezervarea, facem următoarea oprire peste vreo zece minute.

Zâmbetul lui începea să se destrame pe la margini.

— Veți avea la dispoziție cam o oră pe sol, înainte de ultimul transport al zilei.

— Jitendra l-a rezervat?

— Regret, nu știu.

— Nu, nu el, îi răspunse Eunice la întrebare. Numai dacă a reușit s-o facă fără știrea mea și, oricât de inteligent este, nu mă îndoiesc, Jitendra, nu e chiar *atât* de inteligent. Prin urmare, altcineva a rezervat acel costum pe numele tău, iar dacă Panii

știau, probabil că delegatul ar fi menționat-o.
— Dacă doriți să veniți pe aici… o invită tânărul.
— Eu n-aș face-o, o preveni Eunice.
— Nu poate fi Lucas. Dacă voia să-mi vorbească, ar fi venit pur și simplu, așa cum a făcut când am amartizat.
— Deci nu știi de la cine provine. Un motiv în plus de a fi bănuitoare, dacă mă-ntrebi pe mine.
— Dar nu te-ntreb… replică Sunday, cu privirea pe fereastră, gândindu-se care era cel mai rău lucru ce i s-ar fi putut întâmpla.
Costumul trebuia să fie proprietatea companiei de transporturi pe cablu, deci era de presupus că e în bună stare, și doar n-avea să iasă cu el în sălbăticie. Pasarelele metalice din crater erau protejate cu balustrade, existau centuri de siguranță, Mecanismul era la fel de prezent ca oriunde în Crommelin și tot timpul circulau prin jur turiști.
Nu putea să i se întâmple nimic rău: se afla într-un loc și mai sigur, dacă era posibil, decât Zona Descrutinizată.
— Pe răspunderea ta să fie, spuse Eunice.
— Un singur lucru doar să faci pentru mine. Anunță-l pe Jitendra după ce plec. Poți, nu-i așa?
— Da, nu-mi va solicita peste măsură capacitățile.
— Să-i spui să stea pe lângă stația de teleferic unde-am debarcat. Mă întorc cât pot de repede.
— De ce nu-i spui tu?
— Fiindcă n-o să-i convină.
— Într-adevăr. Pentru că e o greșeală.
— Atunci, acordă-mi luxul de a mi-o asuma, bunico…
Se reculese, apoi adăugă:
— N-am vrut să spun asta.
— Și totuși, ai spus-o, răspunse Eunice, privind-o cu un zâmbet de mulțumire calmă. Ai uitat doar pentru o clipă. Ai uitat că nu sunt cu adevărat eu însămi.
Sunday întoarse capul, astfel încât construcția să nu-i vadă rușinea pe față.

Pe peronul de debarcare se mai aflau trei turiști: ultimii pe ziua aceea. Costumul era puțin cam rigid, având funcțiile locomotorii întârziate doar cu câteva milisecunde pentru ca decalajul să fie înregistrat de creier. Din toate celelalte puncte

de vedere părea să fie în perfectă stare de funcționare, cu o vizieră curată și toți indicii de întreținere a vieții pe verde. Răceala balustradei pătrundea prin mănușă. Putea simți micile zgârieturi aspre, în locurile unde vopseaua se cojise de pe metal.

Unul dintre angajații firmei de transport pe cablu zăvorî o poartă, dincolo de grupul debarcat, iar cabina plecă, îndepărtându-se și ridicându-se în același timp. Sunday o privi cum se pierdea în prag, sperând ca Jitendra să nu fie prea alarmat de acea nouă evoluție a lucrurilor.

Trei pasarele cu balustrade metalice porneau de pe platformă, începând să șerpuiască printre stânci și faleze. Nu se făcea nicio excursie cu ghid, nici măcar nu se sugerau direcții de deplasare, așa că Sunday așteptă până când ceilalți turiști se îndepărtară care-ncotro, înainte de a-și alege și ea drumul – pe acela care i se părea cel mai puțin popular.

Pasarelele erau prinse de pereții verticali ai formațiunilor stâncoase, suspendate la zeci, uneori sute de metri deasupra solului. Podeaua lor metalică era unsă cu o substanță abrazivă împotriva alunecării. O bară continuă parcurgea peretele falezei, dându-i posibilitatea de a-și prinde o coardă de siguranță glisantă, cu un capăt legat de centură. Nu exista niciun risc real de a cădea, dar și-o aplică…

Sunday porni cât de repede îi permitea costumul, conștientă că trebuia să se întoarcă la platformă pentru ultima telecabină din ziua aceea. Costumul avea rezerve mai mult decât suficiente pentru toată noaptea, dacă se ajungea până acolo, dar nu era o perspectivă care s-o încânte prea tare. De dragul lui Jitendra, își jură să nu întârzie la întoarcere.

Dar – și tocmai aici era problema – peisajul din Crommelin era literalmente uluitor. Alt termen chiar nu exista. Luna avea melancolia ei magnifică, la fel de tăcută și fără aer ca spațiul dintre gânduri, dar fusese nevoie de ploi și vânturi, vreme de eoni nebunești, ca să sculpteze acele forme surprinzătoare și atât de concrete.

„Natura n-ar trebui să fie în stare de asemenea lucruri”, își spuse Sunday. N-ar fi trebuit să poată produce ceva care semăna cu opera unei inteligențe dirijate, ceva artistic, când singurii factori implicați erau fizica inconștientă și niște cantități de timp obscen de risipitoare. Timp pentru depunerea

sedimentelor, în diluvii după diluvii, epoci întregi din trecutul imposibil de îndepărtat când Marte fusese o planetă atât caldă, cât și umedă, o lume amăgindu-se cu gândul că avea un viitor. Timp pentru ca hazardul cosmic să azvârle un pumn din cer, străpungând toate acele straturi suprapuse cu atâta grijă, sfredelind capitolele geologice ca un glonț tras printr-o carte. Și timp, timp și mai mult – milioane de ani fără număr – pentru ca vântul și praful să-și desăvârșească și ele manopera, rozând și scobind, tocind straturile expuse până la niveluri subtil diferite, în funcție de duritate și de compoziția chimică, până când acele trepte și contururi în unghi drept, atât de calculate în aparență, începuseră să dobândească o soliditate măreață, imperială, înălțându-se din adâncuri ca niște scări ale zeilor.

Impresionant, da. Uneori, era întru totul normal și just să fii impresionat. Iar faptul de a recunoaște în acele formațiuni fenomenele fizice, mâna timpului și a materiei și forțele nucleare aflate la baza tuturor nu reducea cu nimic sentimentul. Ce era ea, în ultimă instanță, dacă nu produsul final al fizicii și al materiei? Și ce era arta ei, altceva decât produsul fizicii și al materiei care acționa asupra ei însăși?

Trecu de o cotitură. Văzu pe cineva, alt turist în costum spațial aplecat peste balustradă, cu brațele încrucișate pe bara de sus. Simțindu-i apropierea – pașii ei făceau să vibreze pasarela –, turistul se uită la ea câteva secunde, apoi reveni cu privirea spre canionul de jos. Sunday își continuă drumul, fără să se îndoiască nicio clipă că aceea era persoana care-i aranjase rezervarea.

Costumul necunoscutului, auriu și cromat, era diferit de al ei. Arăta mai vechi – nu tocmai o antichitate, dar în niciun caz fabricat în ultimii douăzeci, treizeci de ani. Părea bine întreținut, iar Sunday nu avea nicio îndoială că era în perfectă stare de funcționare.

I se alătură, rezemându-și brațele pe balustradă, cu privirea în jos. Pe măsură ce temperatura scădea, vântul stârnea vârtejuri de praf în adânciturile formațiunilor cu aspect de cratere. Umbre întunecate, ca niște pantere negre, se furișau din adâncuri.

Persoana necunoscută atinse cu o mână mâneca lui Sunday, stabilind o conexiune între costume.

— Știu cine ești, se auzi o voce de femeie vorbind în swahili, dar cu un accent marțian distinct. Nu funcționa niciun layer de

traducere – cel puțin, nu din partea ei.

— Nu era greu deloc, răspunse Sunday.

— Sunday Akinya, îi rosti încet femeia numele, ca să nu încapă nicio confuzie. Ai venit pe Marte ca să afli despre bunica ta.

— Faptul că-mi știi numele nu-i nicio scofală. Oricâte eforturi aș face, nu se prea poate spune că mă deplasez incognito, așa-i? Puteai foarte ușor să rulezi un examen aug asupra mea când am ieșit din cabina funicularului sau oricând, după ce am debarcat.

— Și partea a doua?

— Nici ca să tragi concluzia asta nu e nevoie să fii un geniu, așa-i? Bunica mea a murit recent. La câteva zile după împrăștierea cenușii, am pornit spre Marte. Cât de probabil e ca între cele două evenimente să nu existe nicio legătură?

— Poate că simțeai nevoia să te izolezi, pentru un timp... Dar nu despre asta era vorba, nu-i așa? Cauți ceva.

— Nu toți căutăm câte ceva? întoarse capul Sunday ca s-o privească, dar viziera femeii era reflectorizantă, astfel că nu-și văzu decât propria față, pe fondul deformat al peisajului. Îmi știi numele. Ce-ar fi să mi-l spui și tu pe-al tău?

— Soya, răspunse femeia pe cel mai simplu ton, ca și cum acea informație n-ar fi costat-o nimic.

— Ăsta-i un nume african, cred. Și pari să vorbești swahili destul de bine.

— Strămoșii mei au fost nigerieni, dar eu m-am născut aici, explică Soya. Intenționezi să călătorești spre vest, cred. Nu e nevoie să intrăm în amănunte, dar ai în minte un plan foarte periculos.

— Hai, zi, dacă ești așa de-al naibii de sigură.

— Mai bine nu. Aici suntem *destul* de ferite ca să tragă cineva cu urechea, motiv pentru care mi-am dat osteneala să-ți închiriez costumul ăsta și să mă asigur că accesul aug era întrerupt – ai observat, măcar? Dar tot nu suntem în deplină siguranță. Nicăieri n-am fi.

— Bine, vorbește în șarade, atunci.

Sunday recunoștea în sinea ei că nu observase lipsa semnalului aug. Spre deosebire de unii oameni, și mai ales cei care locuiau dincolo de Zonă, nu înota în aug în fiecare moment treaz din existența ei. Era acolo, la dispoziție, când avea nevoie

de el. Și, în acel moment, s-ar fi bucurat foarte mult să-l folosească.
— Lucrezi pentru aceiași oameni ca Holroyd? se aventură ea.
— Nu „lucrez” pentru nimeni. Mă aflu aici doar ca să te avertizez să ai grijă.
— Asta-i o amenințare?
— Cu ce-aș putea să te ameninț? Cu violență? Nu fi proastă! Nu: oamenii cu care trebuie să ai grijă sunt cei care au organizat expediția asta. Oamenii lui Holroyd, cu alte cuvinte. Până acum, te-au ajutat foarte mult, nu-i așa?
Nu avea niciun rost să nege.
— În prezent, avem o relație reciproc avantajoasă.
La asta, Soya râse.
— Nu mă îndoiesc. Dar hai să nu ne prefacem că s-ar fi băgat în treaba asta din bunătate sufletească.
— N-am zis niciun moment așa ceva. Ei mă ajută pe mine, iar fratele meu îi ajută pe ei. Toată lumea are de câștigat.
— Poate că tu vezi lucrurile așa. Nu sunt sigură că și ei gândesc la fel.
Sunday începea să se plictisească.
— Treci la subiect, oricare-ar fi ăla.
— Să fie clar. Nu spun că Panii ar fi răi. Sunt zeloși, cu siguranță, și te cam sperii când îți vorbesc despre scopurile lor pe termen lung, și-ți spun cum pe noi, ceilalți, ne va lua valul, indiferent că ne place sau nu... dar asta nu-nseamnă că ar fi niște escroci. Când, însă, vine momentul decisiv, pe cine apără? Pe ei înșiși, categoric.
— Fiecare e pentru sine însuși, la un nivel sau altul.
— Într-adevăr. De ce te afli aici, dacă nu împinsă de curiozitatea intelectuală? Asta nu-i o motivație fundamental egoistă, dacă e s-o spui pe-a dreaptă? Dorești acele răspunsuri ca să te simți mai bine tu însăți, nu fiindcă ai considera că ne vor folosi neapărat la ceva și nouă, celorlalți.
— Până nu aflu răspunsurile, n-am cum să știu, așa-i?
— *Dacă* afli răspunsurile, o corectă Soya. Aici e-aici. Panii te-au urmărit la tot pasul, nu? Mereu alături, mereu gata să te ajute. Cu cine te-ai fi întâlnit în telecabină dacă nu erau Panii?
— Fără ei nu pot să fac asta. Nu-s puștoaica bogată și răsfățată despre care probabil ai auzit.
— Nu mă îndoiesc. Un lucru, însă, vreau să fie clar: indiferent

ce vei găsi acolo, pe aliații tăi cei noi și puternici îi interesează, foarte probabil, cel puțin la fel de mult ca pe tine. Și, foarte posibil, se vor hotărî să te scoată din combinație în ultimul moment.

— N-are nicio legătură cu ei. Sau cu tine, în fond.

Sunday se retrase de la margine, având însă grijă să nu rupă contactul cu cealaltă femeie.

— OK, mi-ai spus cum te cheamă. Dar asta nu înseamnă nimic. Cine ești tu, Soya? Ce urmărești?

— Consideră-mă o prietenă, răspunse Soya. Pentru moment, e de-ajuns să știi doar atât.

Ridicându-și cealaltă mână, cea pe care nu și-o ținea pe mâneca lui Sunday, atinse un buton dintr-o latură a căștii. Viziera deveni imediat transparentă, Soya întoarse capul, lăsând-o să-i vadă fața prin geam și o clipă Sunday abia mai putu să-și țină echilibrul.

Era propriul ei chip.

18

L-au dus pe Geoffrey înapoi în Africa a doua zi dimineața. Aeronava în formă de seceră era supersonică, o indulgență cam de prost-gust, când nici chiar cele mai rapide capsule aeriene nu spărgeau zidul sonic. Geoffrey era singurul ocupant și în cea mai mare parte a călătoriei a stat la fereastra curbată extravagant din față, cu mâna pe balustradă, precum Caesar cuprinzându-și Roma cu privirea.

După ce ajunseră deasupra oceanului, cu acces la aug și depășind toate obiectele zburătoare pe o rază de câțiva kilometri, Eunice reveni.

— Am fost îngrijorată pentru tine. Sper că nu s-a întâmplat nicio poznă în lipsa mea.

— Sunt în stare să-mi port singur de grijă, bunico.

— Ei, ăsta-i un progres, ai început să-mi spui „bunico”.

— A fost o simplă scăpare.

— Evident.

Rămase tăcută. Geoffrey spera că fusese ultimul lucru pe care-l avea de spus, dar, după un interval convenabil, construcția continuă:

— Așadar, ce s-a întâmplat acolo, jos? Sau n-ai de gând să-mi spui?

— Am vorbit despre Lin Wei, prietena pe care ai tras-o-n piept.

— Nici măcar nu știu de... A, stai, ai menționat-o deja, nu?

— Ce-ai *făcut,* de fapt, pe Mercur, Eunice?

— Ce face toată lumea: am adunat câteva suveniruri, am absorbit culoarea locală.

Geoffrey abandonă acest subiect de investigație, bănuind cât de departe putea să-l ducă.

— Lin Wei a venit la tine chiar înainte să mori.

— De unde știi?

— Știu, fiindcă bănuiesc că s-ar putea s-o fi întâlnit. Nici vorbă să se fi „înecat". Sau, dacă s-a înecat, totuși, a fost doar un înec metaforic. S-a făcut una cu marea. Acum e balenă, știai? își spune Arethusa.

— Încearcă să vorbești măcar cu *puțin* sens.

— Ocularul a găsit ceva. Îți mai amintești de Ocular, nu? Sau, poate, și asta-i o parte din trecutul tău pe care ai îngropat-o comod? remarcă el, ridicând din umeri cu dezinters. Ce contează? Am să-ți spun oricum. Lin a găsit indicii de inteligență extraterestră, structura Mandala, și s-a gândit că ar trebui să afli și tu. Evident, încă mai considera că-ți datora asta, indiferent de ce-i făcuseși.

Eunice stătea lângă el la fereastră, privind spre coasta africană care se repezea spre ei. Peretele alburiu al barajului litoral se înălța din mare ca o faleză de cretă. Pe dedesubt pluteau ambarcațiuni de pescuit și de agrement. Acum zburau la o înălțime doar cu puțin mai mare decât cea de navigație, însă chiar și la viteze supersonice aeronava Panspermiană era aproape silențioasă.

— Implicarea mea alături de Ocular a fost doar periferică, spuse plăsmuirea lui Eunice.

— Poate că așa arată datele publice. Lin, însă, trebuie să fi știut că era mai mult decât atât. Motiv pentru care a ținut să-și respecte înțelegerea, dându-ți vestea asta. Și pe urmă, nu peste mult timp, culmea, tu ai murit...

— Iar succesiunea asta de evenimente te intrigă?

— Începe să mi se pară o coincidență cam prea mare. Și Lin trebuie să fi fost de aceeași părere, altfel nu mi-ar fi spus. A venit la funeraliile tale, îți dai seama. Fetița aceea în rochie roșie, pe care n-o cunoștea niciunul dintre noi...? Era o

reprezentare prin ching a lui Lin Wei, manifestându-se sub formă de copil. Așa cum ar fi făcut pe vremea când voi două erați prietene.

După un moment, adăugă:

— Mă duc la Palatul de Iarnă. Dacă trebuie să știu ceva despre el, acum e momentul să-mi spui.

— De unde să știu eu?

— Ai locuit acolo, Eunice. Tu l-ai creat.

— Aș dori să te pot ajuta, Geoffrey. Și te-aș ajuta, numai să pot…

Se întoarse cu fața spre el.

— Un singur lucru-ți spun: să ai mare grijă, acolo, sus.

Își dădu seama că ceva nu era în regulă imediat ce aparatul Pan trecu la viteza subsonică și începu să zboare în cerc peste stațiunea de studiu, alegându-și locul de aterizare. Avionul Cessna era acolo unde-l lăsase, ca un crucifix prins pe pământul maroniu deschis. La mică distanță de el – nu prea departe de cele trei colibe pe pari ale stațiunii – stăteau două capsule aeriene curate, lucitoare. Una era chihlimbarie, cealaltă de un galben strălucitor, mult prea viu. Vedea oameni circulând pe jos, intrând și ieșind din colibe. Pe sol zăcea ceva ca o mumie înfășată în folie, cu un robot sau golem aplecat deasupra.

— Lasă-mă jos, ceru el răstit. Oriunde.

Aeronava coborî pe cea mai apropiată porțiune de pământ neted. Geoffrey sări prin trapă înainte ca manevra de aterizare să se fi încheiat, aruncându-și mai întâi geanta. Căzu cu picioarele pe pământul bătătorit, se îndreptă, își luă geanta și porni în fugă spre colibe. O umbră trecu pe deasupra lui, când aparatul Pan își luă iar zborul. Geoffrey abia dacă băgă de seamă.

— Geoffrey, îl întâmpină Hector, văzând că se apropia. Am încercat să te chemăm… prin ching. Nu erai accesibil. Unde naiba ai fost?

— V-am spus să nu vă mai prind pe-aici, replică Geoffrey, tușind, când praful stârnit de aeronavă îi intră în plămâni.

— E Memphis, spuse Lucas, care stătea lângă mumia culcată pe jos.

— Ce? exclamă Geoffrey stupefiat.

— Întârziase azi-dimineață, îi explică Hector, cam încurcat, cu

fruntea îmbrobonată de sudoare. Era așteptat acasă la o anumită oră, trebuia să ne întâlnim, să vorbim despre registrele contabile ale casei.

— Nu s-a putut stabili contactul ching, adăugă Lucas, după care repetă: nu s-a putut stabili contactul ching – ca și cum acest fapt ar fi implicat căscarea unui ditamai hăul de anormalitate existențială, o perversiune hidoasă împotriva ordinii firești a lucrurilor.

— Am venit imediat aici, continuă Hector. Capsula lui... am văzut unde aterizase.

Geoffrey îl împinse pe Hector înapoi, până lângă Lucas, care se uita în jos cu ochi goi. Tuși, eliminând încă puțin praf din trahee. Oceanul, tărâmul turcoaz din Tiamaat, dansul nocturn al sirenelor, păreau acum doar un vis frumos din care tocmai se trezise brusc. Nu era nevoie de niciun diagnostic medical ca să-și dea seama că Memphis era mort. Silueta lui se întrezărea în crisalida protectoare pulverizată împrejur. Prin tonul ei verde smaraldin, trupul lui strivit și plin de sânge arăta ca o jucărie care-i fusese dată unui copil violent și răzbunător. Ar fi fost de nerecunoscut dacă nu purta costumul său inconfundabil, mânjit de pământ și sânge, dar nu îndeajuns ca să ascundă dungile subțiri, familiare. Unul dintre pantofii negri de piele îi sărise din picior, lăsând să se vadă șoseta prăfuită. Pantoful zăcea la pământ, lângă crisalidă.

— Ce s-a întâmplat? șopti Eunice, apărând lângă el.

— Nu acum. Te rog, numai acum nu.

Construcția continuă să se uite la cadavru, fără să mai spună nimic. Forma robotică aplecată peste cocon, înaltă cât un om, se ridici Era unul dintre delegații obișnuiți ai casei, observă Geoffrey – slab ca un Giacometti, cu găuri și spații goale în membre, tors și cap.

— N-ați fi putut face nimic, declară reprezentantul, vorbind cu un accent senegalez discret. Judecând după aceste răni, a fost ucis foarte rapid. Va trebui să se facă un examen medical complet, desigur, dată fiind natura *accidentală* a morții, dar mă îndoiesc că vor apărea surprize. Spuneați că trupul a fost găsit lângă elefanți? îl întrebă el pe Lucas.

— Lucra cu ei, răspunse acesta, aruncând o privire spre Geoffrey.

— Elefanții nu fac așa ceva, replică el.

Hector îi puse o mână pe umăr.
— Știu că-ți va fi greu să accepți…
Geoffrey aproape că-i smulse mâna din loc.
— N-au fost elefanții.
— Astea sunt vătămări prin strivire, preciză pe un ton ezitant delegatul, ca și cum n-ar fi vrut să se lase antrenat într-o dispută de familie. Iar rana asta din abdomen… *corespunde* unei împungeri cu fildeșul.
— Ai și văzut multe de-astea, nu? ripostă Geoffrey. Credeam că accidentele au devenit foarte rare în zilele noastre.
— Am văzut asemenea răni în manuale, răspunse reprezentantul.
— Doctorul încearcă doar să ne ajute, preciză Hector pe un ton împăciuitor.
— Are dreptate, spuse și Eunice într-un murmur abia auzit. Nu e vina delegatului și nici a medicului pe care-l reprezintă.
Geoffrey, însă, nu putea accepta ceea ce vedea cu ochii lui și nici mărturia onestă a unui medic expert.
— Elefanții nu fac așa ceva, repetă el, dar mai puțin insistent, ca și cum pe sine însuși ar fi încercat să se convingă.
— Nu trebuia să vină singur aici, la vârsta lui, comentă Hector.
— Avea o sută de ani… preciză și Lucas.
— În ultima vreme, nu mi s-a părut prea viguros, continuă fratele său, cu mâinile în șolduri. Nu-și putea asuma un asemenea risc. Ce căuta aici, Geoffrey? Asta era munca ta, nu a lui.
Pe un ton plat, Geoffrey răspunse:
— Memphis m-a ajutat întotdeauna.
— N-ar fi trebuit să i-o ceri, spuse Lucas. Avea destule pe cap, în casă. Ai profitat de bunăvoința lui.
Geoffrey vru să-i dea una, dar nu-l nimeri. Inerția îl făcu să-și piardă echilibrul. Ar fi căzut dacă Hector nu întindea mâna să-l sprijine.
— Nu e momentul pentru reproșuri, comentă acesta spre fratele său. Dacă semnalul de la Mech era mai puternic aici, te-ar fi doborât la pământ ca pe o piatră, doar pentru că te-ai gândit la violență.
Geoffrey mai tuși o dată. Avea praf în plămâni, în nas, în ochii înlăcrimați.

— Nu făcea decât niște treburi de rutină, în locul meu, gâfâi el, în timp ce Hector slăbea strânsoarea. Cât timp eram plecat.

— Încă nu ne-ai spus unde-ai fost, îi aduse aminte Lucas.

— La naiba, fiindcă nu vă privește, vere.

Delegatul întoarse capul, reamintindu-le că încă era prezent, cu legătura ching activă.

— Am chemat o ambulanță. Cadavrul va fi dus la spital, în Mombasa. Vor face tot ce pot, dar e cazul să vă spun încă de pe-acum că există foarte puține șanse de reanimare.

Cu gravitate, Hector dădu din cap.

— Mulțumim pentru sinceritate, doctore.

— Dacă aș fi putut ajunge la el mai devreme… clătină din cap reprezentantul. Nu înțeleg de ce a permis să i se întâmple asta.

— Permis? repetă Geoffrey.

— Într-un loc atât de periculos, spuse Lucas, privind în jur, nu trebuia să fie lăsat singur. Mecanismul nu poate fi peste tot în același timp. Nu e Dumnezeu. Ar fi trebuit să-l însoțească un câine de pază, în caz că avea dificultăți.

Arătă spre trupul învelit în crisalidă:

— Uite, nici măcar brățară nu purta. Ce-ar fi făcut dacă-l mușca un șarpe sau își luxa glezna și nu se putea întoarce la capsulă?

— Știa el ce făcea, insistă Geoffrey.

19

Sunday și Jitendra se aflau în trenul-glonț de la suprafață, gonind spre vest peste câmpiile din Chryse, la amiaza zilei marțiene, când Geoffrey apăru prin ching.

Sunday știu pe dată că era ceva în neregulă.

— Dacă poți, hai să discutăm într-un loc privat, îi ceru plăsmuirea. Nu la Jitendra mă refer. Ar fi bine dacă poate veni și el cu tine. Dar nu trebuie să rămâi în public.

Chipul lui Geoffrey îi spunea tot ce avea nevoie să știe, în afară de partea cea mai rea.

— Nu am vești bune.

Panii plătiseră un compartiment privat în tren, așa că nu era nevoie ca Sunday să se ducă în altă parte. Lăsă plăsmuirea să vorbească în continuare, blestemând în sinea ei distanța care o împiedica să răspundă în timp real; blestemând fizica, sistemul referențial de la baza realității.

— Aici abia a trecut ora amiezii. În dimineața asta, m-am întors de la Tiamaat. Urma să aterizez la stațiunea de studiu, dar, în timp ce mă apropiam, am văzut că la sol se întâmpla ceva. Verii erau acolo și îl găsiseră pe Memphis.

Geoffrey înghiți un nod, mișcându-și fălcile.

— Era mort, Sunday. Se întâmplase ceva acolo și… era mort, zăcea la pământ.

Se întrerupse, privindu-și picioarele.

— Când am ajuns eu, era deja un medic la fața locului, însă trecuse prea mult timp. L-au dus pe Memphis la Mombasa, dar perspectivele nu sunt deloc pozitive… Nu cred că se mai poate face mare lucru.

Jitendra îi prinsese deja mâna într-a lui, deși Sunday abia dacă simțea atingerea. Compartimentul de tren, geamul rezistent la presiune, peisajele roșietice care goneau pe-afară, toate se pierdeau în depărtările galactice.

— Nu știu ce s-a întâmplat, continuă Geoffrey. Acceptase să mă ajute cu elefanții, în timp ce eram plecat. Medicul spune că a fost strivit… ca și cum ar fi avut un incident cu elefanții. Dar așa ceva e imposibil. Memphis îi cunoștea aproape la fel de bine ca mine, altfel, nu i-aș fi cerut ajutorul. Și nu există niciun alt om în care să fi avut încredere că făcea bine treaba.

Închise ochii.

— Asta-i tot ce știu, deocamdată. O să te chem imediat ce aflu mai multe, dar cred că ar trebui să te pregătești pentru tot ce e mai rău.

Acum deschise ochii și începu să spună ceva înainte de a se lăsa păgubaș.

— Cred că ar trebui să spun că mi-aș dori să pot fi cu tine, dar aș minți. Aș vrea să fii tu aici, cu mine, în Africa. În clipa asta, Marte mi se pare foarte departe.

Dădu din cap, privind-o în ochi, neliniștitor de direct.

— Ai grijă, surioară. Te iubesc!

Și dispăru. Trenul gonea înainte, indiferent față de vestea sosită. Ar fi trebuit să încetinească, își spuse Sunday, să-i lase gândurile să-și revină. Așa ar fi fost decent.

Nu știa ce să facă sau să spună, așa că, în momentul când Jitendra îi strânse mâna puțin mai tare, spunând că-i părea rău, se bucură atât de mult cât putea în acel moment.

— Trebuie să mă întorc pe Pământ.

— Așteaptă să afli ce au de spus medicii. Neuropractorii pot face minuni în zilele noastre.

— Ai auzit ce-a spus. Trecuse prea mult timp…

La asta, Jitendra nu mai avu ce să-i răspundă. Voise să fie bun cu ea, da, dar existau speranțe rezonabile și speranțe false, iar Sunday prefera să nu se agațe de cele din urmă.

— Trebuie să mă întorc, repetă ea.

— Nu va… rezolva nimic, spuse Jitendra, vorbind cu mare grijă. Ți-ar lua o lună ca să ajungi acolo și, chiar dacă ajungem înapoi pe orbită și, printr-o minune, am găsit un loc pe următoarea navă rapidă… ar trece cinci săptămâni, cel puțin, până să ajungem undeva în apropierea Pământului.

— Cu fiecare săptămână pe care o petrec aici, Pământul se îndepărtează tot mai mult…

— Dacă va avea loc o ceremonie funerară, oricum ai pierdut-o deja, chiar dacă pleci acum. Altfel, ar trebui să aștepte până ajungi. Cine erau cei mai apropiați de Memphis? Tu și fratele tău. Iar fratele tău s-a întors în Africa. Nu va lăsa să se întâmple nimic până n-ajungi și tu acasă, nu-i așa?

— Te rog, nu-mi vorbi despre funeralii, îi ceru Sunday. Nu încă. Nu înainte de a fi primit vești de la Mombasa.

Dar Jitendra avea dreptate. Se gândise deja la funeralii.

20

Sosită prin ching din Mombasa, unde trupul lui Memphis fusese examinat în detaliu, neuropractora își pronunță verdictul în fața membrilor familiei, adunați în casă.

Îl *puteau* readuce la viață, spuse plăsmuirea, posibilitatea aceasta exista întotdeauna, deși era costisitoare. Dar trebuia ca atât de mult din creier să i se reconstruiască, pornind de la foarte puțin, încât rezultatul n-ar mai fi fost omul pe care-l cunoscuseră. Organizarea structurală de bază a personalității lui fusese spulberată în bucăți.

— Nu există niciun mod de a v-o spune cu menajamente, dar ceea ce-ați primi înapoi ar fi un copil mic în trupul unui bătrân, îi informă plăsmuirea.

Geoffrey nu-și putea alunga senzația că textul era cam prea meticulos repetat, un discurs pe care neuropractora îl ținea în mânecă pentru a-l servi cu asemenea ocazii, în timp ce încerca să-l facă să pară că era potrivit de improvizat și sincer. Ar fi vrut

s-o dușmănească pentru asta, dar nu putea. Era doar binevoitoare.

— Un copil speriat și dezorientat, având doar atâtea amintiri cât să știe ce-i lipsește, continuă specialista. Memorie. Limbă. Toate urmele legăturilor de familie și prietenie. Deprinderile și cunoștințele de-o viață, dobândite cu atâtea eforturi. Și fără a mai avea destul de trăit pentru a recupera tot ce-a pierdut. Desigur, vă vom respecta dorințele, dar vă recomand să vă gândiți bine înainte de a lua o hotărâre.

Nu era necesară nicio discuție. În mod excepțional, toți cei din familia Akinya erau de acord. Decizia stătea în mâinile lor, întrucât Memphis nu avea nicio altă familie în afară de aceea pentru care lucrase.

— N-am dori asta, spuse încet Hector, în timp ce Geoffrey înclina din cap a încuviințare, știind că răspundea și în numele lui Sunday.

— Cred că procedați corect, spuse specialista. Și-mi pare foarte rău că s-a întâmplat așa.

Geoffrey încă mai încerca să accepte ceea ce se întâmplase în ziua aceea. Toate i se păreau ireale, nefirești. Memphis făcuse parte din viața lui într-un fel cum Eunice nu reușise niciodată. Era o persoană închisă în sine, care uneori se teleporta în jos din Palatul de Iarnă, dar niciodată nu circula personal prin casă. Desprinderea ei din viața lui era totuna cu o demontare a unei părți din propriul trecut, închisă undeva pentru posteritate. Era trist pentru el, dar nu sfâșietor.

Cu Memphis, lucrurile stăteau altfel. Îi fusese mereu alături, o prezență umană vie, care respira. Mirosul lui, textura aspră a costumului, scârțâitul pantofilor pe podelele ceruite în timp ce patrula pe coridoarele din casă, noaptea, mai vigilent decât orice dulău de pază. Blând când era nevoie, aspru când momentul i-o cerea. Mereu dispus să ierte, dacă nu și neapărat să uite. Cea mai decentă ființă omenească pe care o cunoscuse Geoffrey vreodată.

Își aminti cuvintele lui Lucas: „Ai profitat de bunăvoința lui.”

Implicațiile îl răneau, dar exact asta făcuse. O făcuse întotdeauna.

— Îți mulțumesc că m-ai anunțat, îi spuse Sunday, când îl contactă prin ching, ca răspuns la transmisiunea lui dinainte. În momentul ăsta, nu grea am habar ce să zic... Încă mai procesez

informația. Îmi pare atât de rău că a trebuit să-l vezi… așa cum era. Dar, orice-ai crede, n-a fost vina ta, OK? I-ai cerut lui Memphis să facă ceva pentru tine, dar asta nu înseamnă că trebuie să-ți asumi responsabilitatea pentru ceea ce i s-a întâmplat lui. Memphis era destul de bătrân ca să-și ia singur deciziile: dacă ar fi considerat că cererea ta îl punea în pericol, ți-ar fi spus. Așa că nu-ți îngreuna situația și mai mult. Te rog, frate, da? Pentru mine?

Sunday se reculese; privind plăsmuirea, era greu de spus dacă plânsese sau nu.

— Acum sunt în drum spre Pavonis Mons. Ține-mă la curent și voi lua legătura cu tine de îndată ce pot.

Și își atinse buzele cu un deget.

— Te iubesc, frate! Să fii tare, pentru amândoi.

Geoffrey dădu din cap. Avea să încerce, deși nu se aștepta să-i fie ușor.

Trebuia să iasă din casă, așa că se duse la o plimbare prin grădini, forțându-și mintea, pe cât putea, să se smulgă din amorțeală. Totuși, oriunde mergea, găsea urme ale activităților lui Memphis. Preferințe privind reamenajarea incintei, redecorarea fântânilor ornamentale, arabescurile detaliate ale zidului înconjurător, alegerea florilor și a arbuștilor din ronduri – toate aceste lucruri fuseseră în sarcina lui Memphis. Chiar și când familiei i se prezentau mai multe variante, Memphis le selecta dintr-un set mult mai mare de posibilități, până la limita unde oricare dintre opțiunile finale ar fi fost acceptabilă pentru el. Unul dintre cele mai mari și mai subtile daruri ale lui pentru cei din neamul Akinya fusese acela că le acorda iluzia libertății de a alege.

Mai târziu, în aceeași după-amiază, după ce Geoffrey se întoarse în casă, Jumai apăru prin ching ca să-i spună că era în tren, venind dinspre Lagos. Geoffrey fu nedumerit un moment, până-și aminti că, de fapt, îi lăsase un mesaj la scurt timp după ridicarea cadavrului. Toate se petrecuseră ca prin ceață. Jumai lucra, așa că nu putuse primi pe loc apelul. Totuși, Geoffrey află cu surprindere că era pe drum.

— Coboară din tren la Kigali, îi spuse el. Ne întâlnim acolo.

— Bine, răspunse Jumai, cam cu îndoială, ca și cum n-ar fi fost genul de primire la care se așteptase.

— Va fi plăcut s-o revedem pe Jumai, spuse Eunice,

anunțându-și prezența.

— N-ai cunoscut-o niciodată, se răsti Geoffrey. Tu niciodată n-ai cunoscut pe nimeni cu adevărat.

Abia mai târziu își dădu seama că Eunice avusese bunul-simț de a nu-i intra în craniu pe când se plimba prin curte.

Zborul durǎ două ore și pe la jumătatea serii ateriză în Kigali. Cădea o ploaie blândă și caldă, cu aromă de miere, colorată în stacojiu, cobalt și auriu de către neoanele de tip vechi ale firmelor din gară. Jumai tocmai sosise: stătea adăpostită sub copertina peronului, în timp ce prin jur se învârteau taxiuri și capsule aeriene, iar vânzătorii își strângeau tonetele pentru noapte. Singurul ei bagaj consta în două genți negre care zăceau moleșite pe cimentul umed, de-o parte și de alta, ca doi câini obosiți.

— Nu era nevoie să faci asta, spuse Geoffrey, după ce își luară zborul, întorcându-se peste priveliștea nocturnă a orașului Kigali, înapoi spre casă.

— L-am cunoscut pe Memphis destul de bine, răspunse Jumai, ca și cum Geoffrey n-ar fi ținut minte. Amândoi se udaseră între gară și capsulă, dar căldura caloriferului dinăuntru îi usca acum repede. Nu uita că am făcut parte din viața ta destul de mult timp.

— Slabe șanse să uit.

Dar, deși își amintise s-o anunțe pe Jumai – altfel, s-ar fi simțit lezată –, abia acum începea să-și aducă aminte cât de strâns împletite fuseseră viețile lor, de fapt. Săptămâni, luni de zile în Amboseli. Memphis venise adesea la stațiunea de cercetare, în timp ce Jumai concepea arhitectura pentru legătura neurală între om și elefant. De multe ori, luau cina împreună, noaptea târziu, la lumina unei singure lămpi care se balansa sub tavan în timp ce țânțarii orbitau prin jur ca niște mici planete înnebunite, prinse în strânsoarea de moarte a unei stele supermasive.

Povești lungi, râsete prostești, prea mult vin. Da, Jumai îl cunoștea pe Memphis... Îl *cunoscuse,* se corectă Geoffrey. De-acum, toate se mai puteau spune doar la timpul trecut.

Începu să plângă. Era ridicol. Nu existase nimic care să-l provoace, decât evoluția dezordonată a propriilor lui gânduri, dar, odată ce începuse, nu se mai putea opri. Ce prostie, să creadă că putea să se stăpânească, măcar până nu-l vedea

nimeni…

— Îmi pare rău, Geoffrey, îl strânse Jumai de mână. Înțeleg cât ți-e de greu. Știu ce mult a însemnat pentru tine.

— Și lui Sunday îi e la fel de greu, răspunse el când putu vorbi din nou.

— Vine și ea?

— Nu prea poate. Sunday este pe Marte, în drum spre Pavonis Mons.

Traversau capătul sudic al Lacului Victoria. Deasupra, norii se despărțiseră, iar apele erau nemișcate și lucioase, ca și cum ar fi fost un bloc de marmură neagră.

— Ce se întâmplă, Geoffrey? Eunice moare, Memphis moare… iar sora ta se hotărăște să se ducă pe Marte.

— Ceva… Nu știu ce anume.

După un moment, adăugă:

— S-ar putea să fie nevoie să mă duc și eu în spațiu. E o treabă…

Închise ochii.

— Are legătură, dar mai mult de-atât nu pot spune. S-ar putea să fiu nevoit să violez o proprietate a familiei.

— De-asta mă aflu aici? Fiindcă-ți pot fi de *folos?*

— Mă cunoști destul de bine.

— Poate.

Câteva secunde, Jumai tăcu.

— Ei bine, întâmplător, tocmai am demisionat, în Lagos. Am avut o zi proastă la serviciu.

— Serios?

— Da, foarte serios. A fost cât pe ce să mă ard. Și m-am gândit că era timpul să scap, până nu dădeam peste ceva foarte al dracului. Și pentru ce? Pentru un șef încăpățânat? Conturi bancare de-acum o sută de ani, secrete sordide despre șantajele celor bogați și faimoși?

Făcu o mutră scârbită, ca și cum tocmai și-ar fi dat la o parte de sub nas ceva respingător.

— Sinceră să fiu, dacă tot mi-e scris să mor la datorie, măcar s-o fac pentru ceva mai interesant decât subiectele de scandal vechi de-un secol.

Geoffrey se gândi la Palatul de Iarnă.

— Mă tem că nici eu nu-ți pot oferi ceva mai bun decât un scandal vechi de-un secol.

Se lăsă tăcerea. Capsula își corectă infim traseul. Din când în când, câte o altă capsulă trecea din sens opus, dar în rest aveau tot cerul nopții numai pentru ei.

— Dacă vrei să vorbești despre cele întâmplate, reluă Jumai după un timp, într-o șoaptă abia auzită, n-am nimic împotrivă.

Cum Geoffrey nu răspunse imediat, adăugă:

— Ai zis că l-au găsit lângă elefanți, că avusese loc un accident.

— L-a doborât ceva acolo. Dar n-au fost elefanții.

— Atunci, ce?

— Nu știu. Altceva. Memphis știa cum să se poarte cu turma. Nu elefanții au făcut-o.

După o vreme, Jumai murmură:

— Cred că s-a sfârșit foarte repede.

— Și medicul era de aceeași părere. Nu se poate să fi știut dinainte, altfel… s-ar fi apărat.

— Niciodată n-am văzut pe cineva făcând asta.

— Eu, da, spuse Geoffrey, cu gândul la ziua când găsiseră mașina ucigașă, iar Sunday fusese cât pe ce să moară. Odată, când eram mic.

Ideea îi veni a doua zi dimineața, în timp ce lua micul dejun cu Jumai – un gând pe care, privind retrospectiv (și date fiind părerile lui despre veri), era foarte posibil să-l fi nutrit de ceva vreme. Poate că, undeva la un nivel nerostit, chiar o făcuse, dar nu se apropiase atât de mult de el, încât să-l exprime în plan conștient. Iar acum, că o făcuse, acum că ideea își forțase drumul spre rațiune ca un rinocer care năvălește în lumina zilei, nu mai putu decât să încremenească uimit, șocat de ceea ce-i plăsmuise mintea.

— La ce te gândești? se interesă Eunice.

— Mă gândesc că ar fi o idee bună să te cari de-aici.

— Geoffrey? întrebă Jumai.

Se uita pe lângă ea, pe fereastră, spre copacii de dincolo de zidul înconjurător. Eunice dispăruse.

— Iartă-mă, murmură el distrat. Doar că…

— A fost o idee proastă că am venit aici, nu?

— Nu despre asta e vorba.

Dar, la drept vorbind, era deconcertant să fie din nou cu Jumai în casă, dar fără să se culce împreună. Cu atât mai mult, cu cât

Memphis nu se mai afla prin preajmă. În repetate rânduri, gândurile i se îmbulzeau prin aceleași trape mintale. „Memphis ar trebui să audă. Memphis trebuie să știe. Ce-o să aibă de spus Memphis?” Și, de fiecare dată, se oprea și jura că era pentru ultima oară. Și de fiecare dată se înșela.

Dormiseră în camere separate, iar dimineața se întâlniseră în aripa de est, la micul dejun. Atmosfera din casă încă mai oscila între reținere discretă și afișarea unor expresii stoice, toți comportându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Acest lucru îl zgândărea pe Geoffrey, până-și dădu seama că și el proceda întocmai la fel, zâmbind prea mult, făcând glumițe nervoase. Pur și simplu, încercau să se poarte așa cum ar fi dorit Memphis, adică să-și vadă de treburi ca de obicei, exact ca și cum totul ar fi fost normal. Dar întreceau măsura…

— Nu e nevoie să te scuzi, spuse Jumai. E firesc să fii tulburat de cele întâmplate. Dar, dacă prezența mea aici te face să te simți prost, pot pleca oricând.

Coborând vocea până la o șoaptă sonoră, adăugă:

— Asta nu mă va împiedica să mă ocup de acea, ăă… însărcinare.

— Cinstit, nu de tine e vorba, o asigură Geoffrey. Mă bucur să am alături pe cineva. Numai că… îmi trec foarte multe prin cap.

Ca de pildă, fantoma bunicii lui moarte, bântuindu-l de pe lumea cealaltă. Ca posibilitatea ca unul dintre veri, sau amândoi, să-l fi ucis pe Memphis.

Asta era situația, afirmată fără niciun fel de ambiguitate. N-avea rost s-o ia pe ocolite.

Verii îl omorâseră pe Memphis.

Sperase, în timp ce i se contura această suspiciune, s-o poată desființa imediat. Să dea la o parte molozul și să uite totul. Până în acel moment, la urma urmei nu-i urâse pe verii lui. Sau, cel puțin, dacă exista o oarecare ură, se afla în zona de antipatie moderată. Îi repugnau jocurile lor manipulatoare, îl îngrețoșa avariția lor, iar mai presus de orice îl dezgusta atașamentul lor față de familie. Dar nu-i disprețuia cu adevărat. Nu dorea realmente să-i știe suferind. În cea mai mare parte a timpului.

Dar ideea că era posibil să-l fi asasinat pe Memphis sau să-i fi cauzat în vreun fel indirect moartea… ei bine, când era formulată atât de clar, de ce nu, anume? Verii regretau amarnic că-i ceruseră lui Geoffrey să-i ajute, era clar. De la întoarcerea

lui de pe Lună, își dăduseră bine seama că le ascundea informații și că înșelătoria lui o implica și pe Sunday. Totul avea legătură cu Eunice, deci, ce cale ar fi fost mai potrivită pentru a limita extinderea pagubelor, decât înlăturându-l pe singurul om care avusese mai mult acces la bătrână decât oricare dintre ei? Uciderea lui Memphis bloca investigațiile lui Geoffrey în acea direcție. Mai însemna și că orice lucru vătămător pe care Memphis ar fi putut avea motive să-l dezvăluie nu mai avea de-acum mari șanse să iasă la lumină.

Și, da, *uciderea*... era o acțiune dificilă în Lumea Supravegheată. Mai ușor ar fi fost să fure cineva Marele Zid Chinezesc. Însuși cuvântul avea întunecata lucire alchimică a crimelor surghiunite de-acum în istorie, ca regicidul sau blasfemia.

Și totuși... Uciderea nu era imposibilă, chiar și în anul 2162. Chiar și dincolo de Zona Descrutinizată, sub iubitoarea privire panoptică a Mecanismului. Fiindcă nici Mecanismul nu era infailibil și până și acestui neobosit zeu artificial îi era imposibil să se afle peste tot în același timp. Îmbunătățirile Obligatorii ar fi trebuit să smulgă cele mai grave tendințe criminale din mințile în curs de dezvoltare, înainte ca oamenii să ajungă la vârsta adolescenței... însă tocmai acele tendințe erau imprecise, fiind astfel inevitabil ca, din când în când, câte o persoană să scape prin ochiurile plasei. Cineva cu cablajele mintale necesare pentru a premedita. Cineva capabil de rea-voință.

Iar dacă voiai să comiți o asemenea crimă, Bazinul Amboseli se afla departe de cel mai rău loc la care te-ai fi putut gândi.

Când murise Memphis? Când Geoffrey fusese plecat și nu-l avea sub ochi.

Unde murise? Afară, în savană, unde semnalul aug era rarefiat și Mecanismul ineficient. Memphis nu-și purta nici măcar brățara biomedicală, deși aceea ar fi putut să-i fie scoasă ușor după moarte.

Cine îl găsise? Hector și Lucas. Verii.

Geoffrey închise ochii, încercând să-și abată gândurile, să și le îndrepte în altă direcție. Nu mergea.

Verii îl uciseseră pe Memphis.

— Îmi pare rău că te-am băgat în povestea asta, spuse el.

— În ce m-ai băgat? Abia am început.

— Familia... Memphis... Toate.

— Mi-ai oferit o cale de ieșire din Lagos, Geoffrey. Doar n-am să-ți port pică pentru asta.

— Chiar și dacă există un element de interes propriu?

— Cum spuneam, e vorba de afaceri. Câtă vreme atâta lucru e clar, totul e bine.

Jumai lua din farfurie ca o pasăre ciugulind resturi pe marginea drumului. Nici Geoffrey nu prea avea poftă de mâncare. Până și cafeaua îi cădea greu la stomac, balonându-l ca un subprodus toxic.

— S-a vorbit ceva… începu Jumai, apoi ezită.

— Despre ce?

Trăgând aer în piept și strângând din fălci, fața ei afișă o expresie pe care Geoffrey și-o amintea bine.

— Presupun că se fac niște aranjamente funerare. N-am putut ajunge când s-a împrăștiat cenușa bunicii, dar acum, că tot sunt aici…

— Nu e nimic stabilit. Memphis nu mi-a spus niciodată ce dorea să se întâmple în eventualitatea că avea să moară și nu-mi imaginez că ar fi fost mai deschis cu alții din familie. Nici chiar Sunday nu i-a fost atât de apropiată cum îi sunt eu… Cum i-am fost, zâmbi el trist. Încă mă mai acomodez. Dar mă bucur că ai menționat funeraliile, fiindcă eu nici nu mă gândisem la ele.

— Serios?

— Sunt atât de obsedat de cele întâmplate și de ce înseamnă… Dar ai dreptate. Va avea loc o ceremonie, desigur, și vreau ca sora mea să participe.

Jumai nu părea prea convinsă.

— Chiar dacă e pe Marte?

— Tot se va întoarce, mai devreme sau mai târziu. Nu e nevoie ca incinerarea și risipirea cenușii lui Memphis să aibă loc prea repede, așa cum s-a întâmplat cu bunica mea. Atunci, nici n-a fost timp să ajungă toată lumea acasă, mai ales când unii dintre noi se aflau pe Titan. Cu Memphis nu va fi la fel.

Cu răceală, Jumai dădu din cap.

— Iar tu o să ai mare grijă de asta.

— Da. Fiindcă îi sunt dator surorii mele. Și la fel ar fi dorit și Memphis.

— Ăsta-i un lucru pe care nu l-am înțeles niciodată la bunica ta. Îmi pot da seama de ce nimeni n-a vrut să reprogrameze

împrăștierea, conform nevoilor mele. Dar de ce a trebuit ca toți ceilalți să vină aici atât de repede?

— Fiindcă așa dorise Eunice, îi răspunse Geoffrey. O incinerare rapidă și o risipire la fel de rapidă. Nu voia să aștepte un an sau cât de mult ar fi trebuit pentru ca toată familia să se întoarcă în Africa.

— Așa ți-a spus ea?

— Nu, zise el precaut. Memphis mi-a spus.

Apoi, se gândi la acest lucru și la ce anume însemna.

După micul dejun, Jumai se duse să înoate. Geoffrey reveni în camera lui și se așeză pe patul făcut. Deschise sertarul de jos al dulapului de lângă pat și scoase pantoful pe care-l adusese cu el de la stațiunea de studiu. Îl ridică în mâini, cu pulberea cretoasă ocru prăfuindu-i degetele. Șireturile erau încă înnodate: pantoful alunecase din piciorul bătrânului fără să se dezlege. Geoffrey atinse nodul, întrebându-se dacă Memphis obișnuia să-și lege mai întâi șireturile de la pantoful drept sau de la cel stâng. Își amintea imaginea lui rezemându-și un picior pe trenul de aterizare al avionului Cessna, înnodându-și șireturile, dar nu mai știa cu care pantof începuse. Detalii, amănunte cotidiene banale, care începeau să se încețoșeze. Și nu trecuse mai mult de o zi.

Puse pantoful la loc în sertar și-l închise. N-avea idee de ce se simțise îndemnat să-l ia cu el, pe când trupul învelit în cocon al lui Memphis era urcat în transportorul medical. Se putea ca Hector și Lucas să-l fi văzut, nu era sigur.

Se duse la birou, se așeză pe scaun și trimise la Națiunile Unite Orbitale o cerere de informații despre situația bunului patrimonial GGFX13419/785G, cunoscut și ca „Palatul de Iarnă”. Datele erau disponibile și publice, însă chiar dacă nu ar fi fost, solicitarea lui trecea prin canalele Akinya.

Textul apăru plutind:

La: 20/2/62 07:14:03:11 CUT

Subiect: Cerere de a dispune de un bun patrimonial abandonat

Codul bunului: GGFX13419/785G

Tipul bunului: Structură locuibilă în imponderabilitate, stabilizată axial

Situația: Autoritatea de a dispune acordată
Modul de a dispune: Discreționar

— Ce te deranjează? întrebă Eunice.

Un moment se gândi să nu-i răspundă, înainte de a accepta, totuși.

— Vor demola Palatul de Iarnă.

— N-au decât, replică ea, ridicând din umeri cu indiferență. Nu mai locuiesc acolo, Geoffrey. Ultimul lucru de care are nevoie cineva este un gunoi în plus care să aglomereze orbita lunară.

— Nu e gunoi. Este istorie, o parte din noi. O parte din ceea ce ne-a făcut să fim așa cum suntem. Verii nu-l pot distruge doar așa, că vor ei.

— Ba e clar că pot.

Construcția privea textul, accesând aceleași date.

— Numai dacă nu-i oprește cineva.

— Sper că nu pui la cale nimic necugetat, așa-i?

— O să mai vorbim noi despre asta.

Geoffrey șterse textul și ieși în căutarea verilor.

Îl întâlni mai întâi pe Hector. Se întorcea dinspre terenul de tenis, cu prosopul umed de sudoare pe după gât. Un delegat mergea pe lângă el, legănându-și racheta. Geoffrey le tăie celor doi drumul.

— Oricine-ai fi, îi spuse el reprezentantului, poți să te duci prin ching înapoi acasă.

— Nu-i frumos, Geoffrey, îl măsură Hector cu privirea. Sunt obișnuit cu mojiciile tale, dar nu e nevoie să te porți așa și cu invitații mei.

— Plecam oricum, răspunse delegatul. Frumoasă partidă, Hector. Să mai jucăm, cândva.

Umerii i se înmuiară și capul căzu în piept imediat ce legătura ching se rupse, iar racheta rămase atârnând într-o mână.

Hector luă racheta, lovind-o de a lui, apoi îi spuse delegatului să se depoziteze.

— Nu era cazul, vere.

— Las-că-ți trece.

Delegatul plecă, umblând ca un personaj dintr-un film proiectat cu acceleratorul. Hector afișă un zâmbet chinuit.

— Și eu, care ieri credeam că toți ne înțelegem așa de bine…

— Asta a fost ieri, replică Geoffrey.

— Te pot ajuta cu ceva anume?

— Pentru început, poți să-mi spui ce s-a întâmplat acolo, de fapt.

— Acolo *unde,* vere? se interesă Hector, în timp ce-și desfășura prosopul, începând să se șteargă pe cap.

— Moartea lui Memphis. V-a picat de minune, nu? Dintr-o lovitură v-a rezolvat toate problemele. Nici nu mă mir că ai chef să joci tenis.

— Întoarce-te-n casă, trage aer în piept și ia-o de la-nceput. Ne vom închipui amândoi că discuția asta n-a avut loc.

— N-am spus că voi l-ați omorât, îi scăpă lui Geoffrey.

Mersese prea departe, își dădu seama imediat. Nu trebuia să-și piardă cumpătul. În depărtare, Eunice clătina din cap.

Hector îl privi estimativ.

— Bine. Fiindcă altfel…

— Dar vă convine, nu? Abia așteptați s-o îngropați pe Eunice și tot ce-a făcut ea. Vreți doar să le conduceți voi pe toate mai departe, fără să mai aveți surprize care să se repeadă la voi din trecut.

Hector își aruncă prosopul pe cărare, știind că un robot gospodăresc trebuia să se afle prin apropiere ca să-l ia de-acolo.

— Cred că trebuie ca noi doi să avem o mică discuție. Te porți foarte ciudat de când te-ai întors de pe Lună. *Și mai* ciudat, aș zice. Ce-ai făcut în Tiamaat?

Geoffrey îl privi fără nicio expresie.

— Ce, credeai că unei aeronave nu i se poate lua urma? forță Hector mai departe. Știam unde erai. Acuma te-ai înhăitat cu Panii, nu? Mă rog, de bani nu duci lipsă, trebuie să recunosc. Oricum, toate au un preț. N-aș avea mai multă încredere în ei decât am în *noi,* dacă n-aș fi deja un Akinya.

— Are și el dreptate, comentă Eunice.

— Îmi aleg singur loialitățile, mulțumesc, spuse Geoffrey.

— Nu te oprește nimeni, replică Hector. E o mare greșeală, totuși, să crezi că-i poți face pe Pani să vorbească pentru tine. Ce anume ai tu și vor ei să obțină? Fiindcă nu de bani e vorba, iar dacă după farmec și diplomație umblă…

Hector se bătu în frunte cu rachetele unite.

— A, stai. E una din două, nu? Elefanții, sau bălegarul de elefanți.

Coborî rachetele.

— Crezi că le-ai luat-o înainte, Geoffrey? Că-i poți face să lucreze pentru tine, și nu invers? Ești mai naiv decât credeam, iar asta spune ceva.

Făcu o pauză, apoi continuă, pe un ton mai serios:

— Pe Lucas și pe mine oricum ne doare-n cur de Memphis, ca să ți-o spun p-a dreaptă. Era bătrân și nu mai era în formă. Dar, orice s-a întâmplat acolo, mai bine să-ți intre-n cap că noi n-am avut niciun amestec. Pe când tu, ai trimis un bătrân să-ți facă treburile murdare, în timp ce erai ocupat cu altele mai importante. Nu eu sunt cel care trebuie să-și examineze sever conștiința.

— N-am să vă las să dărâmați Palatul de Iarnă.

— Adică, ce?

— Nu e nevoie să spun mai mult. Eunice s-a dus, Memphis s-a dus. Acum, ultima legătură cu trecutul mai e... *chestia* aia de sus, de pe orbită. Iar voi n-o puteți lăsa să rămână acolo.

— Lucas a avut dreptate, m-a prevenit că e o greșeală să-ți cer să faci un lucru de folos. Trebuia să-l ascult.

Își șterse cu vârful degetului transpirația de la colțurile ochilor.

— Te bucuri de anumite beneficii, vere. Te crezi mai presus de noi, ceilalți, dar întotdeauna ești gata s-o tulești înapoi în casă, când îți vine la socoteală. O cameră pe care n-o plătești? Mâncare și transport gratis? Folosirea numelui familiei – oricând ajută să ți se deschidă niște uși?

Geoffrey se încruntă.

— Asta n-am făcut-o niciodată.

— Ai nevoie de o doză de realitate, cred. N-am să te dau afară din casă, mai ales când ai aici și o musafiră, dar consideră că toate celelalte privilegii sunt contramandate. De-acum înainte. Voi aranja un bilet de tren pentru Jumai și o capsulă care s-o ducă înapoi la gară, dar toate vor fi la discreția mea, nu a ta. Te-ai făcut de râs, Geoffrey. Oprește-te, până nu mai faci și alte rele.

Geoffrey vru să-i dea un pumn.

Era un impuls prostesc, nepremeditat, un lucru la care nu se gândise. Dacă s-ar fi gândit mai mult decât o clipă, cât să-l cuprindă furia, ar fi știut cât de inutilă avea să se dovedească o asemenea acțiune.

Hector nici nu tresări. Abia dacă ridică rachetele, într-un gest instinctiv de apărare. Făcu doar un pas înapoi, în timp ce Mecanismul evalua intenția lui Geoffrey și intervenea ca să împiedice săvârșirea unui act violent. Altfel stătuseră lucrurile la stațiunea de studiu, când Geoffrey avusese prima ciocnire cu verii lui: acolo, semnalul aug era slab, iar omnisciența Mecanismului, imperfectă.

Nu la fel era și aici, în ambianța perfect ordonată a casei. Un milion de puncte de vedere îl urmăreau de la o clipă la alta, un auditoriu de senzori care nu clipeau, conectați la neobosita rețea de menținere a păcii din Lumea Supravegheată. În pământul de sub picioarele lui, în luciul unui zid de granit, în aer însuși, existau mai mulți ochi publici decât ar fi putut să-și imagineze. Mișcările lui fuseseră modelate și proiectate dinainte. Algoritmii se declanșaseră, escaladând ca severitate. Din acel punct nodal aflat în estul Africii ecuatoriale, o undă seismică tulburase Mecanismul. În epicentrul său, un adevăr catastrofic: O *ființă umană încerca să-i facă rău alteia.*

Algoritmii dezbăteau. Sistemele experte se confruntau. Deciziile se succedau în cascadă. Antecedentele similare erau cernute pentru cea mai bună practică de intervenție. Nu era timp să se consulte specialiști umani. Aceștia aveau să fie anunțați numai după ce Mecanismul acționa.

Geoffrey abia începuse să inițieze lovitura de pumn, când ceva îi despică țeasta în două.

Era „doar” o durere de cap, dar atât de bruscă, atât de zdrobitoare, încât efectul fu la fel de instantaneu și imobilizator ca și cum l-ar fi lovit un trăsnet. Încremeni paralizat, fără a putea măcar să urle de durere. Eunice se destrămă, ca un semnal bruiat. Dezechilibrat de inerția mișcării pe care o începuse deja, Geoffrey se răsturnă pe lângă Hector și izbi solul cu putere, ca o statuie.

Paralizia începu să se risipească. Zăcea neputincios, tremurând în urma șocului intervenției, cu praf și pietriș în gură, cu palmele usturându-l, cu pantalonii uzi, după ce-și pierduse controlul vezicii.

Intervenția se sfârși la fel de brusc pe cât începuse. Durerea de cap trecu, lăsând în urma ei doar o migrenă interminabilă, ca un ecou.

— Asta a fost… o prostie, spuse Hector, pășind peste el și oprindu-se numai ca să-l bată pe coapsă cu rachetele. O mare, *mare* prostie. Acum, va trebui să aibă loc o anchetă și știi ce-o să însemne asta. Vor fi implicați psihologi. Neuropractori. Numele nostru va fi tăvălit și mai mult prin noroi. Și totul, numai fiindcă tu n-ai fost în stare să te porți ca un adult responsabil.

Geoffrey se ridică greoi în picioare. Prin șocul celor întâmplate, încă se mai simțea furia. Oricât era de absurd, mai dorea și acum să-l lovească pe Hector. Voia să-i șteargă în pumni zâmbetul de pe mutră.

Eunice nu mai apăruse.

— Nu s-a terminat, spuse el.

Hector își feri privirea dinspre spectacolul jalnic din fața lui.

— Du-te și fă-te prezentabil.

21

Geoffrey încă mai tremura, încă se mai străduia să nu se gândească la consecințele a ceea ce tocmai transpirase la vedere, când își aruncă în spălător hainele murdărite, schimbându-și-le cu altele, curate. Instinctul îl îndemna să dea vina pe Hector.

Însă chiar dacă Hector era răspunzător pentru actul violent pe care încercase să-l comită, nu i se putea cere socoteală pentru intervenție. Acela era tot *rostul* Mecanismului: era impermeabil la persuasiune, suprem de imun la orice influență. Și nici nu terminase cu el. Puteau dura câteva ore, puteau dura câteva zile, dar urma să fie chemat să dea seamă, la psihiatri și practori, supus unei profilări exhaustive: nu doar ca să fie siguri că se pocăia cum se cuvine, ci și pentru a-i convinge pe consultanții umani ai Mecanismului că impulsul fusese o aberație, nu manifestarea unei boli psihice mai profunde care avea nevoie de intervenții chirurgicale avansate.

Așadar, era clar că dăduse de belea. Totuși, încă mai avea toate motivele să-i suspecteze pe veri, toate motivele de a crede că n-aveau să piardă nicio clipă pentru a șterge moștenirea lui Eunice.

Rămânând în camera lui cu ușa întredeschisă, folosi calea quangle securizată a lui Truro pentru un apel ching spre Tiamaat.

— A avut loc un incident, spuse el, când în fața lui apăru

forma sirenului cu chip neted.

— Te referi la planurile de a dispune? întrebă Truro, care stătea scufundat într-o spumă albastră pastelată, după care dădu viguros din cap. Bănuiam că îți va atrage și ție atenția. Nu există o scală temporală pentru operațiunea asta, dar putem presupune cu destulă certitudine că va avea loc mai devreme, nu mai târziu, acum că s-a acordat permisiunea.

— Mai e și altceva. Tocmai am făcut un lucru… impetuos. Sau prostesc.

Geoffrey coborî privirea, incapabil să se uite drept în ochii Panului.

— M-am confruntat cu verii.

— Absolut de înțeles, în împrejurările date.

— Și am încercat să-l lovesc pe unul dintre ei.

— Aha, făcu Truro după un moment de gândire. Înțeleg. Și acest… *act…* a fost…

— Mecanismul a intervenit.

— Offf… clipi cu compasiune sirenul din ochii săi întunecoși, de focă. Dureros, sunt convins. Și, nu mă îndoiesc, destul de umilitor.

— Am avut și dimineți mai bune.

— Vreun, ăă… antecedent de soiul ăsta?

— În mod normal, nu dau în oameni, răspunse Geoffrey, conștient totuși că trebuia să fie atent cum gândea. M-am încăierat odată, în adolescență, din cauza unei partide de cărți. Sau a unei fete. Ambele, poate. Atunci a fost ultima oară. Înainte, au fost doar poznele obișnuite ale copilăriei, cam așa stau lucrurile.

— Atunci, mă îndoiesc că vor apărea complicații de durată. Suntem animale, în esența noastră, chiar și după îmbunătățiri: Mecanismul nu ne pretinde să fim sfinți. Totuși… *acum,* se cam complică lucrurile…

— La fel mă gândeam și eu.

— În situația asta, protocolul obișnuit ar consta într-o perioadă de… reținere probatorie, cred că se numește interzicerea unor drepturi de aug și ching, libertate de mișcare restrânsă, și așa mai departe – până când o echipă de experți va decide că nu reprezinți o amenințare permanentă pentru societate și poți fi lăsat să-ți continui viața fără alte îmbunătățiri… cu un fanion de avertisment aplicat pe dosarul

tău comportamental, desigur. Data viitoare când vei mai fi implicat în ceva similar, Mecanismul nu va ezita să presupună că tu ai fost inițiatorul… și s-ar putea să-și formuleze reacția în conformitate cu asta.

Fără menajamente: Mecanismul era gata să ucidă, dacă astfel împiedica luarea unei vieți nevinovate. Simplul fapt că nu se întâmpla prea des nu însemna că amenințarea era absentă. Delictul comis îl plasa pe Geoffrey foarte jos în spectru față de genul de infractor care ar fi meritat o asemenea intervenție. Și totuși… realitatea de a se afla pe același spectru cu un infractor nu-l încânta deloc.

— Ce să fac?

— Trebuie să te aducem la Tiamaat înainte de a se aplica reținerea probatorie. În acel proces trebuie să fie implicată o ființă omenească, probabil cineva care are deja vreo duzină de cazuri în lucru. Asta înseamnă că s-ar putea să avem la dispoziție o oră, două…

— Și dacă ajung în Tiamaat, la ce-o să-mi folosească?

— Avem diverse… căi și mijloace. Dar trebuie să vii la noi, Geoffrey. Acum nu mai putem veni noi la tine.

Geoffrey se uită prin încăperea puțin spațioasă, impersonală și mobilată sumar, ca a unui hotel unde tocmai se cazase. Își dădu seama că, dacă n-o mai vedea niciodată, n-avea să-i ducă dorul. Pe lângă câteva mărunțișuri, acolo nu era nimic care să-l reprezinte.

— Voi vedea ce pot face.

— Grăbește-te, insistă Truro. Și bagă viteză. Graba și viteza sunt două lucruri foarte utile în momentul de față.

Jumai înota lungimi de bazin, tăind apa ca un pește-spadă, toată numai iuțeală și suplețe lucioasă. Făcea ca acea activitate esențialmente neomenească să pară nu doar fezabilă, ci și singura soluție viabilă la problema mișcării.

— Mă gândeam să facem un zbor prin zonă, spuse el vag, când Jumai se opri să-și tragă respirația, la un capăt al piscinei, cu coatele pe margine.

— Ai de rezolvat anumite treburi în legătură cu Memphis?

— Nimic care să nu poată aștepta.

— Ești bine, Geoffrey? întrebă Jumai, privindu-i cămașa și pantalonii. De ce te-ai schimbat?

Geoffrey ridică din umeri.
— Așa mi-a venit.
Ridică și ea din umeri, părând să-i accepte explicația.
— Te superi dacă mai fac câteva lungimi?
Geoffrey arătă cu capul spre orizontul albastru și senin. Nu-l străbăteau nici cele mai subțiri scame de nori, nici cel mai mărunt semn al sistemului meteorologic prin care zburaseră pe lângă Kigali.
— Se apropie un front. Mă gândeam să încercăm să-l ocolim.
— Un front? Serios?
— Am revăzut buletinul meteo, explică el fără convingere.
— Și treaba asta nu poate să aștepte?
— Nu, răspunse Geoffrey, nădăjduind să-l înțeleagă, să-i citească în ochi mesajul pe care nu-l putea rosti prin viu grai. Nu, nu poate.
— OK. Atunci, cred că e timpul să ies din apă.
Se schimbă repede și veni lângă el, cu părul încă încrețit după ce și-l ștersese cu prosopul. Geoffrey era neliniștit, întrebându-se când avea să se prăvălească asupră-i cătușa de fier a restricției probatorii.
— Ce se întâmplă? întrebă ea, *sotto voce,* în timp ce porneau spre capsulele de zbor parcate.
— Ceva.
— În legătură cu prezența mea aici?
— Nu de tine e vorba, răspunse Geoffrey, la fel de încet. Dar am nevoie să fii cu mine.
— E ceva legat de munca ta?
— Poate.
Geoffrey îi ceru celei mai apropiate capsule să se deschidă. Jumai se urcă la bord încrezătoare, iar el o urmă îndeaproape. Abia când intră în răcoarea compartimentului de pasageri, Geoffrey își dădu seama ce transpirat era. Sudoarea se usca pe el, înțepându-i rece fruntea.
— Manual, comandă el, și așteptă comenzile să iasă din porturile lor ascunse, pentru a se deplia și asambla cu iuțeala precisă dintotdeauna, spre a fi prinse de mâinile lui.
Trecu un moment, apoi încă unul. Mâinile lui rămâneau goale.
— Manual, repetă Geoffrey.
— Mă tem că autoritatea manuală de zbor nu e disponibilă, răspunse capsula cu o amabilitate înnebunitoare. Te rog, dă-mi

o destinație sau un vector.

Jumai aruncă o privire spre Geoffrey.

— Ești deconectat?

— Du-mă la Acvalogia Tiamaat, ceru el.

— Această destinație nu este recunoscută, declară capsula. Te rog, reformulează.

— Du-mă la mare, deasupra bazinului somalez.

— Mai concret, te rog.

— Ia-o spre est.

— Mă tem că acel vector nu e acceptabil.

— N-ai voie să mă duci în direcția *est?*

— Nu am permisiunea de a accepta nicio destinație sau vector care ar implica zborul peste întinderi mari de apă.

Geoffrey clătină din cap nedumerit.

— Cine ți-a aplicat restricția asta?

— Mă tem că nu am permisiunea să…

— Lasă, nu contează.

Strânse pumnii, renunțând la capsulă. Deschise copertina, lăsând să se reverse afară balonul de aer răcoros și parfumat, înlocuit de arșița africană.

— Futu-i în cur pe Lucas și Hector.

Jumai ieși.

— Înseamnă că le-au blocat pe toate, nu?

— Toate capsulele, replică Geoffrey. Nu și Cessna.

Avionul era parcat în capătul șirului de aparate aeriene, întors deja, gata să ruleze pe pistă.

— Pornește motorul, comandă Geoffrey încă înainte de a ajunge acolo.

Elicea începu să se învârtească, fără ca motorul electric-cu-hidrogen să scoată aproape niciun zgomot, cu excepția unui zumzet ca de lăcustă care trecu rapid în ultrasunete. Cel puțin, atâta era bine: nu credea că verii aveau mijloacele să-i blocheze comenzile avionului, dar acum îi considera în stare de aproape orice.

— Dacă știai că nu puteau opri avionul, întrebă Jumai, de ce n-am…

Furtunul de alimentare cu hidrogen era decuplat, zăcând pe jos lângă avion. Geoffrey îl conectase la sosire, fiind încă destul de concentrat ca s-o facă, dar n-avusese idee că verii veniseră să-l scoată.

— Ai grijă la curentul elicei, spuse el, deschizând ușa pentru a o lăsa pe Jumai să urce, la umbra aripii, pe locul copilotului. Scoase calele de la roți, apoi i se alătură la rândul lui în carlingă. Trecând peste verificările dinainte de zbor, trase frânele și ambală motorul până la puterea de rulare la sol. Cessna o luă din loc, hurducându-se peste denivelări și șanțurile lăsate de roți, spre pista de decolare. Abia acum se uită Geoffrey la cadranul de carburant. Rezervorul conținea mai puțin decât ar fi vrut, dar nu era chiar gol. Bănuia că avea destul cât să ajungă la Tiamaat.

— Fugim, nu-i așa? ghici Jumai, încheindu-și centura de siguranță. În linii mari, despre asta-i vorba, da?

Geoffrey alinie avionul pentru decolare.

— Am făcut-o de oaie. L-am pocnit pe Hector.

— L-ai „pocnit” pe Hector.

— Am încercat. Înainte ca Mecanismul să intervină, dându-mi c-un bolovan în cap.

— Ho, băiete, zâmbi ea, prinsă undeva între plăcere și oroare. Așa te vreau, cu rezolvarea conflictelor, Geoffrey.

— Sunt în război cu familia mea. Escaladarea era următorul pas logic.

— Mda. Știi, cred că asta numesc ei pre-represalii.

Clătină din cap.

— Și acum…?

Geoffrey împinse manșa la viteza de decolare. Cessna se repezi înainte, săltând mai întâi, până când viteza făcu să nu se mai simtă terenul accidentat.

— Suntem în drum spre Tiamaat.

— Era prea de doi lei să-ți trimită ei un avion?

— Nu pot, acum, că am probleme cu Mecanismul. Și nici într-un conflict direct cu familia nu se vor repezi.

Ajunseseră la punctul de decolare. Geoffrey coti și desprinse avionul de sol.

— Te-ai schimbat, într-un fel, constată Jumai. Nu-s sigură că e de bine, dar ceva s-a schimbat categoric. Înainte, erai cam plictisitor.

— Și acum? întrebă Geoffrey, întorcând aeronava strâns spre stânga, peste „A”-ul alb cu albastru al casei.

— Mai puțin, răspunse ea, în timp ce-și descheia centura. Deci… cât de departe e coasta?

— Cam la cinci sute de kilometri.

Privi din nou cadranul carburantului, întrebându-se dacă nu cumva era prea optimist.

— Două ore de zbor, să zicem. Și pe urmă, va mai trebui și să ajungem la Tiamaat, adăugă, bătând cu palma în consolă. Dar merge perfect.

— Mai bine-am fi luat-o pe jos.

— E un avion vechi, dar prefer așa. Verii nu se pot atinge de aparatele vechi.

— Poate că nu verii ar trebui să ne îngrijoreze. Mai ales dacă tocmai ai ofticat Mecanismul.

Geoffrey zâmbi. Casa rămânea în urmă. Două siluete stăteau lângă unul dintre pereți, privind spre el, cu mâna streașină la ochi. Balansă aripile și o luă spre ocean.

Nu avea să meargă atât de simplu, desigur… Se aflau în aer doar de zece minute, când două capsule se apropiară, dintr-o parte și alta, prinzând Cessna între ele, la doar o lungime de aripă distanță. Geoffrey își luă privirea dinspre orizont, doar cât să se convingă că erau verii. Zburau cu aceleași mașini care fuseseră parcate la sol, lângă cadavrul lui Memphis: Hector în dreapta, Lucas în stânga.

— Cred că vor să-ți vorbească, spuse Jumai. Cineva tot încearcă să împingă o plăsmuire.

— Pot să se ducă-n mă-sa. Am trecut de mult de faza discuțiilor rezonabile.

Respingea cererile plăsmuirilor de când îi salutase cu aripile. Nu voia să mai audă de ei.

— Se cam apropie. Știu, capsulele nu se pot ciocni între ele, dar…

Jumai lăsă fraza neterminată.

— Nicio grijă, o liniști Geoffrey. Dacă ăștia fac vreun lucru care măcar să *arate* ca o încercare de a ne forța să aterizăm, dintr-odată n-am să mai fiu eu cel mai important lucru din creierul Mecanismului.

— Da, că mult o să mă mai consoleze asta când m-or culege de pe jos.

— N-o să ne prăbușim. Oricum, treaba asta ar trebui să fie ca o plimbare prin parc pentru tine, regina recuperării datelor de mare risc. Le râzi în față explozivilor și gazelor neurale.

— Geoffrey, interveni un glas, tăindu-i firul gândurilor ca un

brizant. Regret că folosesc canalul ăsta, dar nu mi-ai lăsat nicio altă cale.

— Ieși din capul meu, Lucas!

Jumai, care nu-l auzea pe văr, îl privi descumpănită.

— Aș ieși, răspunse Lucas, dacă aș crede că accepți comunicarea pe un canal mai ortodox.

— Ce se întâmplă? întrebă Jumai.

— Lucas a găsit o cale să-mi intre-n cap, strigă Geoffrey, ca să acopere glasul care continua să-i turuie între urechi. Nu știu cum a reușit.

Chiar nu știa. Nici măcar Memphis nu putea să-l acceseze, când el nu voia să fie accesat, și nu exista niciun motiv să presupună că verii aveau vreun mijloc voodoo secret care le deschidea o ușă dosnică spre mintea lui. Dacă așa stăteau lucrurile, ar fi folosit-o deja, când încercau să-l contacteze în legătură cu asasinarea lui Memphis.

— Situația e destul de simplă, continuă Lucas. Ai fugit de la locul unei intervenții de înalt nivel, înainte ca o echipă de estimare a riscurilor să aibă ocazia de a te chestiona. Mecanismul nu are o părere prea bună despre asta. Te-ar bloca din nou dacă n-ar exista riscul de a vă pune în pericol, pe tine și pe ostatica ta.

— Nu mi-e ostatică, replică Geoffrey.

— Asta să le-o spui autorităților, vere. Mech-ul mi-a dat privilegiul accesului direct, fiindcă îți sunt rudă și, cine știe, poate reușesc să te conving să nu-ți înrăutățești și mai mult situația.

— Ei, poți să le spui c-ai încercat. Și acum, dispari!

— Geoffrey, ascultă-mă. Înțelegem că e o perioadă dificilă și emoțională pentru tine, dar nu complica lucrurile comportându-te necugetat.

— Nu da vina pe mine, Lucas. De la voi a pornit totul, când m-ați trimis pe Lună.

— Există lucruri pe care e mai bine să le lăsăm în trecut, zise Lucas. Dacă-ți păsa de familia asta și de obligațiile ei, ai fi înțeles. Sunt milioane de oameni care depind de noi, care depind de stabilitate.

— Acțiunile noastre n-au înregistrat nicio oscilație semnificativă, Lucas. În afară de noi, nimănui nu-i pasă de Eunice.

— Motiv pentru care nimic din toate astea nu merită ceea ce faci tu. Ea e istorie, Geoffrey. O fantomă.

— Lăsați treaba asta în seama Mecanismului. Nu mai e problema voastră.

Nu se așteptase ca Lucas să cedeze, dar după câteva momente capsulele verilor se îndepărtară, lăsând avionul singur pe cer. Geoffrey fu surprins să simtă cât de zguduit era în urma întâlnirii. Se răsuci în scaun, pentru a privi vehiculele care se pierdeau în zare.

— Lucas s-a dus, spuse el încet.

— Nu puteau face nimic, zise și Jumai. Chiar tu ai spus: nu se putea pune problema să ne doboare de pe cer.

În cele din urmă, însă, Mecanismul veni, așa cum Geoffrey știuse dintotdeauna. De-acum, ajunseseră deasupra oceanului, iar avertizorul de combustibil sunase de trei ori. Două vehicule ale Administrației Civile se apropiară, cu însemne E.A.F. Și A.U. Generate prin aug în culorile oficiale albastru și alb, vectorizând către mare dinspre Nairobi sau poate Mombasa, mai mari și mai rapide decât capsulele verilor, cu carcase boante și aripi scurte, blindate cu plăci unghiulare, împănate cu guri de aer și cu protuberanțele negre ale sistemelor de armament, ca niște coarne hidoase de rinocer. Era un lucru deosebit în acele vremuri să te confrunți cu o asemenea manifestare fățișă a autorității de menținere a păcii. Geoffrey nu-și amintea când văzuse așa ceva ultima oară, cel puțin pe Pământ. *Toate astea, pentru amărâtul de mine?* îi veni lui să întrebe. *Zău așa, nu trebuia să vă deranjați.*

— Poate că plecarea a fost o greșeală, spuse Jumai.

— Ăștia își închipuie că te-am luat ostatică. Cel puțin, asta-i atitudinea pe care au decis s-o adopte, așa că eu în locul tău nu mi-aș face griji. N-au să spună sau să facă nimic care te-ar pune în pericol.

— Până vor scormoni prin trecutul meu și vor ajunge la concluzia că, ia uite, fosta lui iubită nigeriană i-ar putea fi complice, la urma urmei.

— Tot n-or să facă nicio prostie. N-am comis nicio crimă. Am fugit doar de la locul unei fapte pe care nu apucasem s-o săvârșesc.

— Pe-asta să i-o spui judecătorului.

Jumai se uita afară prin ferestre, întorcând smucit capul ba la stânga, ba la dreapta, ca și cum ar fi urmărit un meci de tenis serios.

— Am văzut eu ceva mașinării la viața mea, Geoffrey, pe unele le-am și condus…

— Sunt concepute să intimideze. Motiv pentru care nu ne vom lăsa intimidați.

Vehiculele de aplicare a legii, cu însemnele plutind în jurul lor ca niște fanioane luminoase prinse în turbulențele de aer, erau mult mai mari decât Cessna. Acest lucru, însă, funcționa și în avantajul lui Geoffrey. Uitându-se la aeroplanul lui ca o jucărioară albă, piloții vedeau un obiect ridicol de vechi și fragil, fără să-și dea seama că acea carcasă strămoșească era, de fapt, mult mai rezistentă decât părea.

— Geoffrey Akinya, spuse un glas, penetrând prin tot ce era în jur, la fel cum făcuse și Lucas. Aici Administrația Civilă. Te rugăm să te întorci la locul de origine.

— Scuze, nu se poate, răspunse Geoffrey.

— A fost necesară o intervenție pentru a preveni comiterea unei fapte violente, Geoffrey, continuă glasul, vorbindu-i pe un ton didactic, ca unui copil. În asemenea împrejurări, trebuie să aibă loc întotdeauna un proces de revizuire. Supune-te reținerii probatorii și nu ai niciun motiv de teamă. Insistăm să te întorci chiar acum.

Era un glas bărbătesc profund, cu accent tanzanian inconfundabil.

— Nu mă puteți opri, așa-i? Nu puteți face absolut nimic pentru a mă determina să-mi schimb traseul.

Vehiculele se apropiară și mai mult. Erau mari cât casele și blindate ca niște buncăre. Acel gen de tehnologie militară pentru aplicarea legii era ca un pește coelacanth: nu avea ce să caute în prezent. Și totuși, își dădea acum seama Geoffrey, fusese acolo tot timpul, o parte acoperită a lumii lui, ascunsă decent vederii, până când el încălcase regulile Mecanismului.

— E ultimul avertisment, spuse glasul. Întoarce-te imediat.

În acel moment, i se termină carburantul. Geoffrey nu mai aterizase niciodată forțat cu o aeronavă, nici nu se gândise vreodată că ar fi putut avea într-o zi posibilitatea asta. Aterizările forțate aveau loc atunci când lucrurile mergeau prost, când se făceau greșeli de calcul.

Și totuși, iată-l acum, amerizând forțat pe Oceanul Indian, cu Cessna. Coborî cu viteză redusă și eleroanele trase, ridicând abrupt din profundoare în ultimul moment. Aeronava încetini imediat, cu botul aplecat spre mare, apoi se înclină încet la dreapta, până când vârful aripii i se scufundă în apă. Motorul se oprise. Cessna rămase balansându-se pe valurile verzi ale Oceanului Indian, în tăcere, doar cu câte un scârțâit rar al fuzelajului, ca și cum dintotdeauna ar fi așteptat să-i vină vremea de a fi și barcă.

— Vesta de salvare e sub scaun, spuse Geoffrey; aerul marin îi gâdila nările. Trebuie să ieșim. Nu e făcut ca să plutească.

Jumai scoase vesta de salvare.

— Adică mai departe o luăm înot?

— Mă tem că nu prea avem încotro.

— Sunt rechini în apele astea.

Geoffrey dădu din cap.

— N-ar trebui să ni se întâmple nimic. Probabil că Mecanismul îndepărtează deja toate animalele mari de pradă din zonă sau le eutanasiază pe cele care nu pricep aluzia.

— Speri.

— În clipa asta, pericolul de a fi mâncați e ultima dintre grijile noastre.

Vehiculele Administrației staționau pe deasupra. Asta era bine, într-un sens, deoarece însemna că nu aveau mult de așteptat până sosea salvarea. Mecanism sau nu, pe Geoffrey nu-l încânta perspectiva de a petrece ore întregi în mijlocul oceanului. În alt sens, era rău, fiindcă odată ce Geoffrey și Jumai pluteau, n-avea să treacă mult până când autoritățile găseau o cale de a-i culege din apă, luându-i în custodie.

Cessna, însă, se scufunda văzând cu ochii. Apa începuse să pătrundă înăuntru din momentul amerizării, prin crăpăturile din jurul ușii și deschizăturile motorului. Cu vestele de salvare pe ei, Geoffrey și Jumai se urcară pe suprafața în pantă a unei aripi, dar astfel câștigau doar câteva minute, nu mai mult. Jumai se așeză pe aripa înclinată, cu picioarele atârnând peste margine. Geoffrey, în picioare, cu genunchii îndoiți ca să-și țină echilibrul și mâinile proptite în șolduri, scruta orizontul. Din aer, se vedea pământul, dar acum erau pe apă…

— Orice s-ar întâmpla, spuse Jumai, îmi pare rău pentru avionul tău.

— Și mie.

De sub fuzelaj se auzi un dangăt înfundat, atenuat de suspensie, ca și cum trenul de aterizare scufundat tocmai ar fi atins o masă solidă. Cu o smucitură, avionul se îndreptă, aripa revenind la poziția orizontală. Geoffrey se clătină, gata să cadă. Jumai întinse mâna spre el și-l apucă de gleznă, aproape pierzându-și și ea echilibrul. De pe aripă, apa se scurgea în pârâiașe.

Cu mișcarea lină a unui ascensor care urcă, Cessna se înălță din ocean.

— Ce futu-i? se miră Jumai.

Drept răspuns, Geoffrey ridică din umeri uimit.

Sub roți era un drum negru. Drumul negru se ridica, apărând la lumina zilei: apa oceanului se prelingea și de pe suprafața lui, în josul marginilor curbe și late. Geoffrey se întoarse încet în loc, pe jumătate știind ce avea să vadă. În direcția opusă, drumul ducea la un turn negru cu pereți drepți și netezi, a cărui formă tronconică avea în vârf o punte de veghe în forma unui cap de ciocan.

— Suntem pe un submarin, spuse Geoffrey. O spuse de două ori, numai ca să se convingă. Suntem pe un submarin.

Jumai se lăsă să cadă de pe aripă pe puntea lucioasă, străbătută cu fâșii de cauciuc.

— Iar asta e bine sau e rău?

— Cred că e bine. Deocamdată.

Sumersibilul era din Tiamaat; își dădu seama de acest lucru încă înainte ca o ușă să se deschidă la baza turnului, pentru a lăsa să iasă o persoană-sirenă în exoschelet. Geoffrey își miji ochii stropiți brusc de o jerbă de apă sărată.

Era Mira Gilbert. În spatele ei mai veneau trei sirene în exoschelete.

— Salut, împiedicaților! le strigă ea, făcându-le semn să se apropie. Veniți înăuntru. Vom fixa avionul, apoi pornim la drum.

Geoffrey coborî de pe aripă, atingând cu mâna carcasa motorului, ca pentru a-l asigura că urma să se întoarcă. La drept vorbind, nu prea avea idee ce o să se întâmple în continuare. Praful se alesese de toate planurile lui, oricât de organizate sau nu fuseseră. Făcuse un lucru rușinos, apoi fugise de la locul faptei. Refuzase să se supună autorității Mecanismului, iar acum se preda unor oameni pe care abia dacă-i cunoștea, necum să

mai și aibă deplină încredere în ei.

Nu era prea târziu. Vehiculele Administrației încă mai zburau prin apropiere. Încă mai putea să-și asume riscul și să le lase să-l ia în custodie. Un moment, ezitând între posibilitățile ramificate, cu două variante ale vieții lui îndepărtându-se între ele ca aripioarele unui ampenaj vertical dublu, rămase paralizat.

— Așteptăm, domnule Akinya, insistă Mira Gilbert.

— Nu e nevoie să te implici, îi spuse el lui Jumai. Încă mai poți să…

— Mă cac în sus, îl întrerupse ea, aruncând o privire plină de dispreț spre mașinile zburătoare. Prefer să mizez pe acvatici, dacă n-ai nimic împotrivă. Iar dacă ai puțină minte, vei face și tu la fel.

Avea dreptate, desigur. Geoffrey se angajase pe acea cale din momentul încercării de a zbura cu capsula aeriană. Acum nu mai avea niciun rost să stea pe gânduri.

Așa că intrară. Vehiculele Administrației încă mai așteptau prin apropiere, când submarinul își umplu rezervoarele și dispăru sub valuri. Reieși că era „Alexander Nevski”, o navă din mica flotă de marfă a Tiamaatului. Avea funcția de a transporta sarcini care erau prea grele, voluminoase sau periculoase pentru cyberclipperele elegante, hipereficiente, propulsate de vânt, care acum duceau nouă zecimi din încărcăturile întregii lumi.

„Nevski” avea vreo sută cincizeci de ani vechime, fiind recondiționat după cariera veche și tenebroasă a unui vas de descurajare nucleară. Acum, singura tehnologie atomică de la bordul său mai era motorul. Locașurile rachetelor fuseseră golite de secretele lor negre și transformate în magazii de depozitare. Trăgea după el un șir greoi de remorci cu marfă, învelite în polimeri din piele de rechin pentru a reduce la minimum aderența, fiecare la fel de mare cât submarinul însuși.

Nu avea nevoie de un echipaj prea numeros, judecând după spațiile de locuit extrem de reduse. De fapt, probabil că-și desfășura majoritatea activităților fără altă asistență omenească decât cea pentru orice pasageri care se aflau eventual la bord.

— Cum de-ați ajuns aici atât de repede? o întrebă Geoffrey pe Mira Gilbert, după ce porniră la drum și cerând pentru a douăzecea oară garanții că Cessna era în siguranță.

— „Nevski” se afla deja în zonă, răspunse sirena. Un transport

curent de marfă. Am venit și eu la bord, când a reieșit că am putea să ne întâlnim.

Geoffrey și Jumai primiseră haine curate, prosoape și căni pline de ceai sărat, verde ca marea. Acum se aflau sub apă, deplasându-se cu viteza maximă de croazieră submarină, dar în interior nu aveau cum să-și dea seama de acest lucru. Nu exista semnal aug și nici nu se putea deschide vreun hublou în epiderma de fier a carcasei.

— Nu știu cât de mult ți-a spus Truro, zise Geoffrey, dar am mari probleme cu Mecanismul. Nu cred că mă vor lăsa să scap atât de ușor.

— Îi putem ține pe loc, pentru o vreme, replică Gilbert. Tehnic vorbind, ai intrat fără permis pe proprietatea Inițiativei, înțelegi…

— Amerizând forțat cu avionul?

Gilbert dădu din cap cu entuziasm.

— Exact peste submarinul nostru.

— Nici nu știam că era acolo, declară Geoffrey cu exasperare benignă. Cum *poate* fi considerată asta o intrare fără permis?

— E spre binele vostru. Acum sunteți sub jurisdicția noastră imediată, ceea ce înseamnă că putem activa diverse măsuri de temporizare cvasilegale.

Geoffrey se înfioră. În „Nevski” era frig, chiar și cu hainele călduroase care li se oferiseră.

— Asta n-o să vă pună în conflict cu Mecanismul?

— Tu ai venit la noi, nu noi la tine. Astfel, situația se schimbă. Există acum… proceduri care pot fi aplicate.

— Ca de pildă? se interesă Jumai.

— Dacă Geoffrey solicită cetățenia în Tiamaat, Mecanismul trebuie să aștepte până ne terminăm propria baterie de evaluări psihologice… care, în limitele rațiunii, ar putea să dureze cât vrem noi.

— Și pe urmă, ce faceți? Mă predați înapoi oricum?

— Puntea asta o vom trece mai târziu. Deocamdată, hai să începem cu cererea de cetățenie.

Ezitarea lui o făcu să zâmbească.

— E doar o formalitate. Nu semnezi că-ți vinzi sufletul nemuritor lui Neptun și slugilor lui din apă.

— Ce trebuie să fac?

Gilbert ceru textul care apăru în aer.

— Citește, doar, aceste cuvinte și totul va fi în regulă.

22

În timpul nopții, traversaseră de mai multe ori complexul sistem de falii și cute din Valles Marineris. În timp ce treceau peste punțile imposibil de înalte și înguste, pe care abia dacă încăpea șina lucioasă a trenului monorail, dând iluzia deconcertantă că zburau peste niște spărturi imense, Sunday se uitase după semne ale clădirilor pe care le văzuse din camera lui Holroyd, încastrate în pereții canionului. O fereastră, o soră, un bărbat cu spini verzi într-o baie chirurgicală… Dar nu văzuse niciun semn de locuință omenească, nicio lumină, țeavă sau cale de acces în toate orele acelea pustii. Valles Marineris era destul de largă ca să acopere Africa de la un ocean la altul: într-o asemenea zonă puteai pierde din vedere țări întregi, darămite clădiri și ferestre.

Își reamintea acest lucru la nesfârșit, dar creierul ei pur și simplu nu era racordat să asimileze peisajele la scară marțiană.

Nu reușise să doarmă, după vestea primită de pe Pământ. Geoffrey revenise cu un apel, iar noutățile nu erau mai plăcute decât se așteptase. Adică, Memphis murise de prea mult timp ca să mai existe vreo speranță de revenire la viață. Nu avea motive să se îndoiască de acest lucru. Singurul lucru de la care familia n-ar fi făcut rabat era competența medicală, iar doctorii din Mombasa erau la fel de buni ca oricare alții.

Așadar, Memphis nu mai era: un întreg capitol smuls din viața ei, pe neanunțate, un fir auriu care începea încă din copilărie. Nu putea face față unei asemenea situații, cel puțin nu acum. N-avea nevoie de nicio consolare, fiindcă deocamdată nu simțea nimic asemănător durerii. În schimb, avea în suflet o lipsă ciudată de emoții, ca un vid. Era ca și cum mintea ei ar fi început să-și facă ordine în casă, înlăturând mobila de care nu mai avea nevoie. Altceva urma să se miște pe-acolo, vreme de luni sau chiar ani întregi. Sunday se întreba cum avea să i se simtă durerea atunci când în sfârșit va apărea.

Jitendra reveni în compartiment, arătând mai odihnit și mai bine dispus decât ar fi considerat Sunday că avea dreptul. Se dusese să mănânce ceva, la micul dejun, ea scuzându-se că nu avea poftă de nimic și exprimându-și speranța că nu-l deranja să ia masa de unul singur. Tocmai mușca dintr-un corn învelit în

hârtie.

— Aproape am ajuns la Vishniac, anunță el, trecându-și o mână peste bărbia proaspăt rasă, ca să și-o curețe de firimituri; arăta altfel, iar Sunday avu nevoie de câteva momente ca să identifice schimbarea: în mod normal, se rădea și în cap pentru ca stimulatorul transcranian să poată funcționa cât mai eficient, dar acum părul începea să-i crească la loc. Cred că vehiculul cu care vom călători mai departe ne așteaptă deja, continuă el printre înghițituri. Sigur vrei să mergi până la capăt? Nu e prea târziu să contramandăm totul.

— O să-mi mute gândul de la alte lucruri.

— Cu tot ce se întâmplă, poate-o să le mai vină și verilor voștri mintea la cap, comentă Jitendra, oferindu-i jumătatea rămasă a cornului; Sunday clătină din cap. Sigur nu vrei? Trebuie să mai și mănânci.

— Mi-e bine așa.

Dar nu se simțea deloc bine. Avea o stare de greață și amețeală, parcă nu s-ar fi aflat tocmai în propriul ei trup, ci altundeva, iar legătura ching se destrăma. Nu numai din cauza veștii despre moartea lui Memphis, deși juca și asta un rol semnificativ. Se simțea dezorientată de când o contactase Soya, în Crommelin.

Soya, cea cu viziera-oglindă și fața care o reproducea pe a ei.

Asta fusese tot: un ecou. Mai târziu, Sunday revăzuse captura retiniană și, cu toate că Soya semăna cu ea la față foarte mult, nu erau perfect identice. Amintindu-și momentul, cu distorsia produsă de straturile de geam, își putea ierta faptul că i se păruse altfel. Putea fi, însă, o asemănare de familie? Indiscutabil.

Ceea ce genera mai multe întrebări decât răspunsuri.

A crezut că nu recunoaște numele, dar, de fapt, fusese doar o lacună a memoriei sale. Pe mama lui Eunice, și nu pe altcineva, o chemase Soya. Acea Soya, însă, era moartă de peste o sută de ani și, lucru cel puțin la fel de crucial, nu părăsise niciodată Pământul. Născută în a doua jumătate a secolului XX, trăise o viață, după standardele epocii, lungă și binecuvântată, dar nu îndeajuns de lungă ca să vadă mai mult decât prima înflorire a realizărilor fiicei sale. În orice caz, imaginile Soyei Akinya nu corespundeau cu fața pe care o văzuse Sunday. Genele Akinya erau prezente la ambele femei, dar se exprimaseră în moduri

absolut diferite.

Ce ușor i-ar fi fost să execute o urmărire a semnalului aug dacă nu ar fi fost închisă în costumul ăla turistic… Dar, evident, tocmai acesta fusese rostul lui: nu doar să ecraneze conversația, ci și să dezvăluie cât mai puțin despre adevărata identitate a Soyei.

Toate astea erau convenabil de destabilizatoare, însă ceea ce o neliniștea pe Sunday aproape la fel de mult ca faptul de a-și fi văzut propria față era avertismentul pe care i-l dăduse Soya. Desigur, nu Presupusese niciodată că Panii erau indiscutabil demni de încredere – nu era chiar atât de naivă –, însă, dat fiind faptul că nu exista altă cale *decât* să aibă încredere în ei, ce anume era de făcut cu acea informație?

Și, în fond, cum știa Soya despre Pani, despre Sunday, despre dâra de firimituri a lui Eunice?

Nu-i plăcea deloc să se simtă ca o rotiță într-o mașinărie, fie și o rotiță supusă și binevoitoare. Acum la cine ar mai fi putut să apeleze? La Jitendra, pentru dragoste și afecțiune – era tot ce-și putea dori de la un partener. Dar Jitendra n-o putea ajuta să ia hotărârile care-i erau impuse acum. La fratele ei? Cât ai clipi. Numai că Geoffrey se afla pe altă planetă, și toate comunicările cu el erau intermediate de Pani…

Îi mai rămânea doar Eunice, un proiect artistic pe care ea însăși îl asamblase și căruia îi dăduse viață. O peticeală, un colaj, o păpușă gonflabilă. Eunice putea servi ca o depozitară la îndemână, ușor de chestionat, a tuturor cunoștințelor din lume despre tiza ei și putea să aibă câteva trucuri în mânecă, pentru obținerea de noi date, dar ideea de a fi putut recurge la construcție pentru sfaturi, pentru cugetări înțelepte, pentru *alinare* într-o perioadă de criză…

Era ridicol.

Sunt Sunday Akinya, își spuse ea. *Am treizeci și cinci de ani. Sunt bine și în formă. Nu sunt cea mai urâtă femeie născută vreodată. Lăsând la o parte accidentele, probabil mai am în față vreo sută douăzeci de ani, minimum minimorum. Sunt o artistă talentată, chiar dacă destul de obscură, locuiesc pe Lună și în prezent umblu pe Marte, alături de iubitul meu, cu un cont de cheltuieli pentru care unii ar face moarte de om dacă ar mai fi posibil așa ceva.*

Și atunci, de ce nu mă simt bine?

Gara din Vishniac era mult mai mică decât cea din Crommelin, mai mică și decât multe altele dintre cele unde se opriseră pe drum. Era presurizată – trenul trecuse prin gulerul ermetic, la intrarea sub suprafața planetei –, dar aerul era mai răcoros și, oarecum, îl simțea mai rarefiat în plămâni. O iluzie, fără îndoială, cauzată atât de starea ei mintală, cât și de conștiința faptului că ajunseseră la o altitudine considerabilă. Câteva zeci de pasageri debarcaseră și nu dură mult ca să se asigure că golemul nu se număra printre ei. Sunday așteptă, cu teamă, până când trenul plecă din stație, accelerând atât de repede, încât simți aerul absorbit în urma lui. Dispăru, iar golemul tot nu se vedea nicăieri.

Între sectoarele administrative marțiene nu existau formalități vamale sau de imigrare, așa că străbătură repede gara, ieșind în sclipirea cam jerpelită a esplanadei publice din Vishniac. Se prezenta ca un loc care arătase modern și proaspăt cu vreo treizeci de ani în urmă, dar de-atunci fusese lăsat să se decoloreze. Sunday găsi cafeneaua unde li se spusese că aveau întâlnire cu Gribelin: era înghesuită între o florărie și un salon de manichiură închis de câtva timp.

Ghidul lor se afla deja acolo, așezat picior peste picior, de unul singur, la o masă din margine, unde sorbea dintr-o ceașcă de cafea albă nu cu mult mai mare decât un degetar. Ochelarii săi bulbucați păreau să-i fi fost grefați chirurgical pe față. Era chel și cadaveric.

— Domnul Gribelin? îndrăzni Sunday.

Gribelin își puse cafeaua pe tăblia de sticlă a mesei, cu un *clinc* delicat și precis, și se ridică în picioare, luându-și de pe spătarul scaunului tunica de piele lungă până la genunchi. Era înalt chiar și după standardele lunare, dominându-i cu statura sa atât pe Sunday, cât și pe Jitendra.

— Nu puteți sta prea mult, spuse el, fără o vorbă de bun-venit. Prietenul vostru a luat următorul tren din Crom. A fost pe urmele voastre tot timpul.

— Cât timp ne dă asta? întrebă Sunday.

— Două ore, poate nici atât. Înseamnă că deja ne-am rasolit aproape tot avantajul din pornire.

Își luă pe el tunica de un maroniu noroios. Avea umeri lați, vătuiți, și un guler care ajungea până la jumătatea capului. Acum, că putea să-l vadă bine, Sunday observă că toată partea

vizibilă a pielii îi era acoperită de tatuaje mărunte, de pe față și, peste tot scalpul, până la ceafă. Desenele reprezentau niște personaje ciudate, din bețe, care dansau, trasate din linii și curbe primitive.

Nu avea nimic împotriva excentricității – ce naiba, doar trăise în Zona Descrutinizată –, dar sperase să aibă parte de un șofer care exprima încredere și autoritate calmă, nu de unul ce părea la limita psihopatiei.

— Atât despre capacitatea verilor tăi de a asculta de glasul rațiunii, spuse mohorât Jitendra.

— Poate că golemul e pe pilot automat. Oricum, n-am chef să stau de vorbă cu el.

— Vă simțiți bine? o întrebă Gribelin, ca și cum răspunsul abia dacă l-ar fi interesat.

Fața lui Sunday se reflecta în lentilele lui bulbucate.

— Am avut și săptămâni mai bune. Mergem odată?

— Sigur, dulceață mică.

Luară un ascensor. În spațiul strâmt, Gribelin emana un miros mucegăit greu de identificat, ca al unui dulap vechi. La vreo trei, patru niveluri mai jos, îi aștepta un garaj. Era presurizat și luminat puternic, dar și mai friguros decât spațiile publice de deasupra. Sunday jinduia după tunica și cizmele lui Gribelin. Pardoseala era acoperită cu un fel de asfalt bej din praf uleios compactat, care i se prindea de pantofi. Trecură pe lângă mai multe șiruri de mașini masive, unele mari cât casele: transportoare, excavatoare, autobuze turistice, toate pe seturi de roți multiple, cu spițe și suspensii.

— Cu ăsta mergem, anunță Gribelin, oprindu-se lângă unul dintre camioane. Vedeți să nu zgâriați vopseaua.

Desfăcu o scară și urcă mlădios spre sasul cabinei. La jumătatea distanței, se opri și întinse mâna după bagajul lui Sunday. Aceasta îi dădu geanta, apoi și pe a lui Jitendra, și îl urmă în vehicul, încercând să-și curețe pe cât posibil mâzga de pe tălpi. Vopseaua, atâta câtă mai rămăsese, putea să se ducă dracu', din partea ei.

Era un camion cu șase roți și, pe o parte, un dragon pictat grosolan cu airbrush. În față avea o cabină emisferică de comandă și pasageri, în spate motorul și containerul pentru marfă, iar pe acoperiș se aflau captatoare solare pliante și bule de comunicații, acum strânse ca niște lame de cuțit retractabile.

Sub marginea din față a cabinei de comandă era prins, ca un trofeu, un robot de întreținere androform.

Cabina era mai spațioasă decât se așteptase Sunday. Conținea și două cușete – una pentru Gribelin, alta pentru pasageri – și o chicinetă cu patru scaune pliante. Sunday și Jitendra se așezară de-o parte și de alta a ghidului lor, în zona de comandă. Camionul mirosea la fel de învechit ca șoferul, cu mucegai și murdării adunate prin colțuri, iar tapițeria avea pe alocuri arsuri de la țigări.

Gribelin puse o mână pe o manșă pentru condus, iar pe cealaltă o întinse spre un banc de manete selectoare. Ajunseră la spirala abruptă a ieșirii din garaj. Mașina se chinui puțin, apoi începu să urce. Gribelin apăsă pedala, învârtirea rapidă a roților smuci toată caroseria, iar apoi pereții curbați porniră înapoi la o lungime de braț de marginile roților. Urcau și tot urcau, abia încetinind când rampa deveni orizontală și camionul se repezi afară, prin trei cortine de presurizare cu autoînchidere etanșă.

Se aflau afară. Câteva minute, mașina durui pe drumuri de suprafață, printre șiruri de clădiri joase și masive, ca niște cazemate, cu ferestre înguste ca niște fante și inscripții roase, de plastic, pe acoperiș. Pancartele de pe catarge identificau diverse firme, cu săgeți enorme, de neon, arătând spre sasuri și rampe de parcare. Pe deasupra treceau cabluri electrice, care formau burți peste drum și diversele intersecții. Era periferia întinsă a unui oraș de pe o planetă unde până și cele mai mari localități erau mici, după standardele terestre sau lunare. Sunday văzu o echipă de depanare lucrând cu lămpi de sudură într-o parte a drumului, dar niciun fel de pietoni.

Clădirile se răriră și, curând, mașina trecu prin poarta unui zid de ciment, flancată de lămpi cu lumină intermitentă, dincolo de care drumul renunța la orice ambiții, devenind desfundat și accidentat, cu doar două benzi. Bolovani și stânci, date la o parte cu buldozerul și lăsate pe margini, formau două linii de demarcație rudimentare. La fiecare câteva sute de metri, întâlneau câte un indicator sau far montat pe o prăjină subțire și la cam atâta se rezumau însemnele drumului.

Părea să nu aibă nicio importanță pentru Gribelin, care nu făcea decât să forțeze și mai tare camionul. Sunday văzu vitezometrul urcând până la o sută șaizeci de kilometri pe oră. Praful se învolbura de sub roți, iar denivelările sculptate de vânt

făceau mașina să se ridice și să se încline ca o bărcuță pe valurile mării.

— Cât mai e până ajungem la Evolvarium? se interesă ea.

Cu multă ceremonie, Gribelin deschise un compartiment de bord și-și răsuci o țigară umplută cu un fel de iarbă de culoare roșie închisă, înainte de a răspunde:

— Opt, nouă ore. Mai precis de-atât nu știu.

— Aș fi vrut să avem un avans mai mare față de Lucas.

Gribelin trase din țigară și o examină cu multă atenție.

— Ăsta-i amicul vostru din tren, golemul? întrebă el după câteva momente.

— Nu ne e amic, replică Sunday.

— Vorba vine, dulceață mică. Se cam vede că nu sunteți în termeni de pupături.

Camionul ajunse pe culmea unei coline, iar Gribelin trase una dintre pârghiile selectoare. Trecură pe lângă epava unui alt vehicul, pe care praful o prefăcuse într-o broască țestoasă.

— Golemul va trebui să-și facă rost de o mașină, doar dacă nu cumva are de gând să meargă pe jos prin pustiu. Poate aveți noroc și nu găsește niciuna până mâine dimineață. Cine-i la celălalt capăt al legăturii?

— Vărul meu de pe Pământ.

Gribelin dădu încet din cap.

— Acolo de unde ești și tu, nu?

— Eu sunt de pe Lună. E o diferență.

— Pământ, Lună, de-aici sunt tot niște pișători mici pe cer. Ce vă roade, un soi de râcă familială?

— Cam așa ceva.

— Data viitoare, poate vă gândiți dacă n-ar fi mai bine să vă reglați conturile acasă, comentă el, scărpinându-se prin jurul ochelarilor. Ni s-au exportat aici destule politici terestre cât să ne-ajungă pentru șase vieți de căcat la rând.

— Mulțumesc pentru înțelegere. Ești plătit frumușel pentru munca asta, nu?

Drept răspuns, Gribelin ridică din umeri.

— N-am de ce mă plânge, dulceață mică.

— Atunci, te rog, ține-ți gura-n mă-ta până nu te-ntreb ceva clar. Tocmai am pierdut o ființă foarte dragă și ultimul lucru de care am nevoie e o doză de naționalism marțian îngust la minte.

Trase aer în piept.

— Și dacă mă mai faci o singură dată „dulceață mică”, personal am să-ți smulg benoaclele alea și ți le bag pe gât.

Gribelin rânji, mai trase un fum din țigară și se aplecă spre Jitendra, ca să-i spună la ureche:

— De la o clipă la alta îmi place tot mai mult de ea. Așa-i tot timpu’?

23

Oriunde acostase „Nevski” cu câteva momente în urmă – se auzise un zăngănit metalic surd, la contactul cu *ceva* – Geoffrey știa că nu putea fi aqualogia. Nu parcurseseră o distanță atât de mare. Totuși, în acel „zang!” se simțise o impresie de imensitate solidă. Poate o stație submarină prinsă de fundul oceanului sau un vas oceanic mult mai mare.

Persoanele-sirenă îi conduseră în lungul unor coridoare umede și întunecoase, cu pereți blindați, tuburi luminiscente pe tavan și canale pline de apă în podea. Prin ușile deschise, Geoffrey vedea alte sirene, tehnicieni tereștri și roboți lucrând în lumina puternică, înconjurați de paleți plini cu capsule de marfă complicate. O sirenă cu exoschelet mergea printre ele și bifa ceva pe o planșetă, folosind un instrument cu capăt luminos.

La scurt timp după ce Geoffrey înțelese că ajunseseră la rampa de lansare a unuia dintre elevatoarele orbitale din Tiamaat, îi arătară și racheta propriu-zisă.

De culoare verde pal, cu vârful bont, stătea în silozul ei ca un cartuș într-o cameră de pușcă. Prin pereți ieșeau centuri de încărcare, străbătând spațiul liber până la deschizăturile pentru marfă. Partea inferioară a rachetei înalte de trei sute de metri era deja scufundată. Chiar sub ochii lui Geoffrey, nivelul apei creștea perceptibil, înghițind carcasa aerodinamică a blocului motor. Inundau camera, în așteptarea lansării.

— În esență, nu e decât o sticlă mare de apă carbogazoasă, spuse Mira Gilbert, în timp ce priveau racheta printr-o fereastră de observație a silozului. Se scutură bine, apoi se așteaptă să vină cineva care să-i scoată dopul.

Carburantul rachetei era hidrogen metalic. Geoffrey știa despre H.M. Îndeajuns ca să fie adecvat de neliniștit, aflându-se atât de aproape de el. Hidrogenul metalic nu avea nimic rar sau exotic: se găsea în stare naturală, cantități enorme gratis, prin tot Sistemul Solar. Problema era că exista numai la fundul

atmosferei unor giganți gazoși ca Jupiter și Saturn, unde se formase prin apăsarea brutală a tuturor gazelor de deasupra. Sub presiuni aproape inimaginabile, de zeci și zeci de gigapascali, hidrogenul normal intra într-o fază de tranziție spre o stare ultradensă, conductivă electric. Cheia H.M.-ului era metastabilitatea lui: după ce presiunea înceta, nu revenea imediat la starea de hidrogen normal. Asta nu însemna că era *sigur,* conform oricărei definiții, ci numai că rămânea destul de stabil ca să fie transportat și folosit ca propulsor de rachetă cu energie foarte densă, având un impuls potențial specific mult mai mare decât tot ce se putea obține prin reacție pur chimică.

Încă nu-l extrăgeau. Akinya Space participa la programul elaborat pentru tehnologia de minerit a hidrogenului metalic, coborând efectiv o găleată stabilizată piezoelectric în atmosfera lui Jupiter, la capătul unui cablu din fibră-de-păianjen, ca să-l culeagă, și se făcuseră câteva demonstrații de fezabilitate promițătoare, dar realizarea acestui lucru pe o scară repetabilă, la costuri economice, ar fi făcut ca tehnologia ascensoarelor spațiale să arate ca uneltele omului din Neanderthal. Mai era nevoie de decenii, poate secole, și de investiții riscante, dat fiind că H.M. Nu avea aplicații economice clare pentru propulsia în spațiul interplanetar, fiind util doar pe scara redusă a puțurilor de scăpare din câmpul gravitațional al planetelor. Așa că, pentru moment, îl fabricau, la costuri ridicole, pe platforme-mamut orbitale de producție, captând energia cinetică a navelor care soseau pentru a pune în mișcare pistoanele de tip diamant-nicovală care erau ele însele la fel de mari și complexe ca niște motoare de rachetă.

— Rezervoarele nu sunt complet pline cu H.M., spuse Gilbert. Așa ceva ar fi *cu adevărat* terifiant, Rezervorul e mic, doar un balonaș acolo, jos, la baza vehiculului. Problema cu H.M.-ul e că arde mai fierbinte decât suprafața Soarelui și încă nu putem fabrica pompe și duze care să tolereze o asemenea căldură fără să se topească. Așa că trebuie să-l diluăm, să-i coborâm temperatura de ardere până la nivelul unde putem să gestionăm *la limită* reacția, iar pentru asta folosim hidrogen lichid.

— Cu alte cuvinte, spuse Jumai, M.H. E atât de înspăimântător, încât face ca hidrogenul normal, acea substanță groaznic de inflamabilă, care explodează și omoară oameni, să

pară o soluție sigură și drăgălașă.

— Progresăm, îi răspunse veselă Gilbert, indiferentă față de toate pericolele. Veți zbura cu ea, amândoi. Elevatoarele se folosesc în mod normal doar la transportul mărfii, dar *sunt* echipate complet și pentru oameni. O să vă cam zgâlțâie, dar n-aveți de ce să vă faceți griji: veți fi adormiți pe timpul zborului.

— Și toate astea, numai ca să ajungem în Palatul de Iarnă? întrebă Geoffrey.

24

Terenul refuza să nu se mai înalțe. De când plecaseră din Vishniac, mergând înainte prin frigul unei după-amiezi de primăvară marțiană timpurie, tot urcau, urcau întruna. Acum ajunseseră sus pe platoul Tharsis, la nouă kilometri deasupra suprafeței de nivel mediu a planetei, traversând o masă vastă de lavă, întinsă cât un continent și mai înaltă decât Kilimanjaro, mai înaltă și decât Everestul, mai sus decât orice punct de pe suprafața Pământului. Și chiar și acum, terenul continua să urce, spre conul lui Pavonis Mons.

Muntele Păun. Încă nu puteau să-l vadă – piscul era învăluit în ceață, iar vulcanul arăta doar ca o măgură oarecare, chiar și în condiții de vizibilitate perfectă.

Și nici măcar nu era cel mai înalt vulcan de pe Marte.

Nu întâlniseră pe drum nimic din categoria civilizației în funcțiune. Câteva vehicule abandonate, treapta de coborâre a unei rachete de mult părăsite sau uitate, carcasa sfărâmată de vânt a unui dirijabil de transport care probabil se prăbușise cu zeci de ani în urmă. Odată, trecuseră pe lângă un mic cătun câteva domuri de culoarea cositorului, cu ventilatoare de praf în partea de sub vânt. Pe turnurile de comunicații ardeau lumini, dar în rest nu exista niciun alt semn că ar fi locuit cineva acolo. Niciunul dintre acele semne de reper deprimante nu era învrednicit măcar cu o privire din partea lui Gribelin. Sunday presupunea că mergea pe-acolo atât de des, încât peisajul nu mai prezenta niciun interes pentru el. Asta fusese cu două ore în urmă. Mai făcuseră cale lungă de-atunci.

— Uite-vă gardul, copii, spuse într-un târziu Gribelin, încetinind pentru a introduce camionul printre două șiruri de catarge de comunicare, cele mai multe înclinate de vânt. Nu-nseamnă prea mult, la drept vorbind. Mașinile îl simt și știu că

vor fi pedepsite dacă trec dincolo. Da’ asta nu înseamnă că nu mai și încearcă din când în când. Și nu-nseamnă nici c-o să dăm de mașini imediat ce trecem.

Bătu cu degetul într-o hartă împăturită, reprezentare fizică a zonei de la est de Pavonis Mons. Reprezentarea pâlpâi și, de sub unghie, se întinse o pată de culoare. Liniile de contur arătau elevația terenului. Simboluri criptice, capete de cai, castele, cavaleri și pioni – ca niște piese de șah, cu deosebirea că printre ele mai erau și scorpioni, șerpi și cranii – stăteau izolate sau în perechi ori grupuri prin toată porțiunea circulară de demarcație a Evolvariumului. Erau sute de pioni, nu tot atât de mulți scorpioni, șerpi și capete de cai și doar câțiva cavaleri, cranii și castele.

— E o zonă întinsă și cuprinde al naibii de mult spațiu pe unde să te pierzi în ea.

— Simbolurile alea îți spun unde sunt mașinile? întrebă Sunday.

— Îmi spun unde-s cele mai mari șanse să fie, după cum au fost văzute ultima oară, adică în urmă cu câteva ore sau zile. Te cam buimăcește ideea să nu știi unde e ceva, nu?

— Eu sunt din Zona Descrutinizată, spuse Sunday. În zonă nu există nici aug, nici Mech – cel puțin, nu așa cum ar înțelege majoritatea oamenilor termenii ăștia.

— Dar asta e pentru că așa vrem, adăugă Jitendra. Cei din Zonă au ales să trăiască așa. Nu-mi pot imagina de ce n-ai vrea să știi unde sunt mașinile alea.

— Sunt ochi publici pe orbită, răspunse Gribelin, dar când se ridică praful, mai văd un căcat. Mașinile sunt viclene, exploatează praful ori de câte ori pot și, dacă nu e praf, multe dintre ele pot să-l stârnească sau să se bage sub pământ ori să se camufleze. Iar următoarea întrebare o să fie: de ce nu aruncă-n mă-sa un covor de bombe cu ochi peste tot peisaju’ ăsta de căcat?

Sunday deveni bățoasă. Într-adevăr, asta voise să întrebe.

— Și?

— Le-au mâncat mașinile. În esență, e ca și cum ai arunca alimente, hrană într-un deșert. Yum, yum.

— Atunci, să fixeze pe mașini dispozitive de localizare, propuse Jitendra.

— Aceeași problemă. Orice parazit de soiul ăsta, care nu e

folositor în mod direct gazdei, e înhățat și înfulecat.

Bătu iar cu degetul în hartă.

— Oricât ar fi de jalnic, asta-i tot ce-avem mai bun. Pe baza informațiilor compilate și împărtășite de Supraplutitori, când simt că-s într-o dispoziție binevoitoare și mărinimoasă.

— Supraplutitori? repetă Sunday.

Jitendra interveni înainte ca Gribelin să aibă timp să răspundă. Poate voia să arate că nu era complet neștiutor în legătură cu situația de-acolo, că măcar unele teme și le făcuse:

— Brokerii care conduc Evolvariumul. Mi-i imaginez ca pe niște... crescători de cocoși, care încearcă să creeze cocoșul ideal pentru lupte. Mereu visează moduri noi de a ameliora populația, de a sili mașinile să evolueze încontinuu. Și ori de câte ori mașinile scuipă câte ceva util, vreo inovație sau îmbunătățire a unei idei deja existente, brokerii se iau la întrecere s-o folosească și să scoată bani din schimbul de tehnologii. De-asta e locul ăsta pe radarul lui June Wing.

— June Wing? întrebă Gribelin.

Jitendra zâmbi.

— O... prietenă a mea. O interesează robotica de avangardă. Cât știi despre noi?

— Doar că e o treabă de făcut, că-n dosu' ei sunt mutrele-de-pește și că-n rest să nu mai întreb nimic.

— Știai despre golem, îi aminti Sunday.

— Panii au zis să nu pierdeți vremea după ce vă dați jos din tren. Mi s-a mai zis și să mă uit după un claybot, în caz că ăla care vă urmărește a venit după voi. Cât despre motivul pentru care golemul se ține de coada voastră, dulceață mică, nu i-am întrebat și nici ei nu mi-au zis.

Rânji larg, arătându-și calotele dentare metalice, cu încrustații ciudate.

— Căca-m-aș, iar ți-am zis așa, nu?

— Nu suntem turiști, spuse Sunday pe un ton neutru, preferând să treacă peste amenințarea de mai-nainte – cea cu băgatul ochelarilor pe gât. Panii trebuie să-ți fi spus să mă duci cât mai aproape posibil de un anumit set de coordonate din Evolvarium. Există un motiv pentru asta.

— Și anume?

Sunday schimbă o privire cu Jitendra înainte de a răspunde:

— În zonă e îngropat ceva, ceva ce-mi aparține.

— Aparține?
— Proprietate a familiei. Dar o proprietate pe care n-aș vrea să pună mâna golemul înaintea mea.
— Și știi că-i îngropată?
— Dacă nu e, ce șanse ar mai fi să fie tot aici?
— Mici de tot căcatu'.
— Tot trebuie să mă asigur, replică Sunday.
Capul lui Gribelin se bâțâi în sus și-n jos, în timp ce ridica din umeri.
— Cum vrei.
După un moment, Sunday îl întrebă:
— Ce-s alea de pe capul tău?
— Urechi.
— La tatuaje mă refeream. Semnifică ceva? Arată ca arta rupestră sau cam pe-acolo.
— Artă rupestră, rânji din nou Gribelin. Mda, ești pe-aproape.

Trecură de prima carcasă după o oră de la intrarea în Evolvarium.
Praful purtat de vânt și vânătorii de cadavre entuziaști, atât umani, cât și mecanici, despuiaseră mașina de război până nu mai rămăsese decât un schelet ruginiu, lung de-o sută de metri de la cap la coadă. Format din zeci de segmente modulare, robotul ruinat semăna cu șira spinării unei ființe mult mai mari, devorate de vulturi. Pe Măgura Tharsis, stratul de praf era subțire, doar de un centimetru, acoperind roca magmatică, așa că oasele metalice ale mașinăriei de război erau expuse sub cer aproape în totalitate. Gribelin încetini, privind cu prudență cadavrul în timp ce-l ocolea.
— Zace aici de mai mult timp decât majoritatea, murmură el încet. Mort ca moartea, complet inofensiv și ciugulit de tot ce se mai putea folosi. Da' câteodată, unitățile active îl folosesc ca ascunzătoare. Prădători în ambuscadă. Cred că azi e-n regulă, da'…
— Ne-ar ataca? întrebă Sunday.
— Cel mai adesea, mașinile au destulă minte ca să ne lase în pace.
Îi aruncă o privire, iar Sunday își văzu fața oglindită bulbucat în ochelarii lui.
— Autoconservare elementară: se bat între ele, folosesc tot

ce pot, evoluează, da’ de Supraplutitori nu se iau.

— Ai zis „cel mai adesea”, îi aminti Jitendra.

— Darwinismul în acțiune, prietene. Din când în când, apare câte ceva care dă peste cap regulamentul.

— Riști mult aducându-ne aici.

— Cunosc terenul, replică Gribelin, privind din nou harta. Și știu de cine să mă feresc. Crezi că eram aici dacă n-aș fi știut că sorții sunt în favoarea mea? Prietenii voștri plătesc bine, da’ nimic nu merită să-mi scurtez zilele.

La ora patru după-amiaza, un panaș de praf portocaliu-roșiatic se înălță la orizont. Venea peste priveliște, propulsat de o mână invizibilă. Primul gând al lui Sunday fu că se uitau la un diavol-de-praf, dar harta lui Gribelin arăta un simbol de pion în apropierea locului unde se aflau.

— Un ciur, spuse acesta. Casta de bază, care paște la mică înălțime. Rod praful și primul strat de rocă, în căutarea a tot ce ar fi reciclabil. Ce pot folosi ca să se repare sau să se alimenteze, folosesc. Ce mai rămâne, schimbă între ei, sau pe lanțul trofic.

— Aia ce e? întrebă Sunday, arătând drept înainte, în susul pantei blânde. Pe cer plutea o mânjitură cenușie-negricioasă, ca o muscă moartă pe parbriz, chiar deasupra orizontului. Atârna ceva din ea, de parcă i s-ar fi revărsat măruntaiele. Încercase un zoom, dar semnalul aug era aproape absent.

Gribelin trase în jos un binoclu prins de tavan, pe un suport pliant, și-și potrivi ochelarii în cupele de cauciuc pentru ochi.

— *Lady Disdain,* spuse el încet. De obicei, nu ajunge așa departe la est. S-ar putea să urmeze ciurul, căutând tot ce-ar arunca în urmă.

— O putem evita? vru să știe Jitendra.

— Numai dacă Dorcas e în toane bune.

Trase de manșă spre stânga, iar Supraplutitorul glisă încet la dreapta, dincolo de fereastră. Gribelin împinse binoclul spre Sunday.

— Te poftesc.

Cupele de cauciuc erau umede de sudoare și ușor cojite. Trecu un moment până când binoclul să-i simtă punctul de interes. Imaginea făcu o săritură, se stabiliză și deveni clară, suprapusă cu cruci de colimator și indici de distanță/alt-azimut.

Mașina Supraplutitoare era o aeronavă cu burtă plată, de forma aproximativă a unei săgeți. Sub ea atârna o gondolă, contopită în profilul deltoid al învelișului de gaz. „Intestinele” erau niște tentacule mecanice sinuoase, ca biciurile, vreo duzină la număr, ieșind din baza gondolei. Nava plutea la o altitudine suficient de joasă pentru ca brațele să poată culege obiecte de pe sol. Asta făcea *Lady Disdain* în acel moment: hoinărea, examina.

O ducea pe Sunday cu gândul la unul dintre elefanții lui Geoffrey, adulmecând pe jos cu trompa. Sau la o familie întreagă, adunată într-un singur organism scormonitor.

— Dorcas și cu tine sunteți prieteni? se interesă Sunday.

— Prieteni... repetă Gribelin, mestecând cuvântul ca și cum ar fi avut un gust nou pentru el. Ăsta-i un concept cam alunecos, pe-aici. De cele mai multe ori, rechinii se mănâncă între ei, de sus și până jos. Mașinile și-o trag între ele, Supraplutitorii le-o trag mașinilor și și-o trag și ei între ei, pentru o marjă de profit. Eu mă bat pentru ce mai rămâne. Dorcas și cu mine? Ne cunoaștem de ceva timp. Nu ne urâm, tocmai... Da’ asta nu-nseamnă nici că suntem verișori cu pupături.

— N-ai prefera să fii-n vârful grămezii de șobolani? îl întrebă Sunday.

Avea o oarecare idee cum mergeau lucrurile: cum mașinile, în nesfârșita lor luptă evolutivă, demontau uneori câte o noutate, gadget sau proces industrial pe care restul sistemului îl putea folosi. La fel ca tehnologia de la baza prototipului de claybot, cel cu care venise ea prin ching la risipirea cenușii. Materialul acela capabil de metamorfoze rapide fusese un produs colateral al Evolvariumului, iar acum urma să aducă trilioane firmei Plexus.

— Plutind acolo ca un zeu, adorat... Fiindcă asta se întâmplă aici, nu? Zei care domină muritorii, distrându-se pe seama războaielor și a nefericirilor lor nesfârșite.

— Eu n-aș merge așa de departe, interveni Jitendra. Or fi mașinile astea superadaptabile, dar aici nu se desfășoară niciun proces cognitiv autentic. Mașinile nu înțeleg că sunt mașini. Tot ce știu e cum să supraviețuiască și să încerce să nu rămână-n urmă în cursa înarmărilor. Nu sunt mai capabile de religie decât langustele.

— Ar fi bine să fie totu-atât de simplu, replică Geoffrey. Eu, unul, nu-s așa de sigur. După la fel de mult timp cât am petrecut

eu pe-aici, ați vedea niște lucruri care v-ar cam zgudui certitudinile.

— Serios? întrebă sceptic Jitendra.

— Credeți că mașinile astea nu pricep ce sunt, că nu-nțeleg diferența între existență și inexistență?…

Făcu o pauză, ca să soarbă din sticla de băutură, deschizându-i căpăcelul cu un deget, în timp ce conducea cu o singură mână.

— Odată, pe lângă flancul apusean, am văzut un ciur cerșind viața, rugându-se să nu fie distrus de un colector vagabond.

— O reacție evoluată, ca scheunatul unui câine, declară nepăsător Jitendra. Dar asta nu dovedește că în capul lui se întâmplă ceva.

— Dac-ai vedea ce-am văzut eu, ai fi de altă părere.

— Arată-mi imaginea și am să trag singur concluziile.

— Nu erau destui ochi publici ca s-o prindă, răspunse Gribelin. Ochii mei au fost predați Supraplutitorilor. Au șters înregistrarea.

— Nu văd ce motiv ar fi avut, remarcă Sunday.

Lady Disdain cobora panta, cu trei-patru tentacule târându-se pe sol. Acum, distingând-o mai bine, Sunday vedea că era un vehicul asemănător cu un calmar enorm – așa cum și trebuia, dată fiind rarefierea atmosferei marțiene. Pe gondola de un verde mohorât erau prinse motoare mari cât turbinele oceanice.

Își spunea că ar fi trebuit să scoată vreun sunet, un fel de huruit teribil apropiindu-se, dar nu se auzea nimic.

— N-o poți evita? întrebă Jitendra.

Gribelin scutură scurt din cap.

— Nicio șansă și, chiar dac-am putea, oricum vom da peste alți Supraplutitori, mai încolo, prin Evolvarium. Da’ nu vă faceți griji – sunt sigur c-o să găsesc o cale s-o îmbunez pe Dorcas.

— Folosindu-ți diplomația și farmecul înnăscut… completă Sunday.

— Te-ai mira să vezi cât de departe ajung cu ele.

Aeronava dădu ocol camionului în mișcare, apoi o luă mai spre sud, coborându-și peste ei umbra triunghiulară ca o mantie. Gribelin conducea mai departe, dar nu făcea niciun efort să forțeze motorul la limită. Sunday se uită în sus, privind cum partea inferioară a navei, lată de sute de metri și presărată cu petice și reparații, începea să eclipseze cerul. Gondola era la

fel de mare ca telecabina din Crommelin, plină de ferestruici luminate.

Prin dreptul lor circulau umbre misterioase, profilate pe lumina din spate.

Ceva îi atinse cu un dangăt. Sunday tresări. Jitendra se prinse de cea mai apropiată agățătoare. Gribelin înjură, dar în rest părea resemnat. Camionul se înclină, ca și cum ar fi nimerit dintr-odată în nisipuri mișcătoare, și începu să se înalțe, cu nisipul revărsându-se dintre spițele roților. *Lady Disdain* îi ridica la cer, trăgându-i cu unul sau mai multe dintre tentacule.

Cincizeci de metri, apoi poate o sută. Orizontul începu să se rotească, după cum se învârtea încet deasupra copertina deltoidă. Tentaculele îi țineau la nivelul părții din față a gondolei, astfel că se uitau spre ferestrele înclinate și adânci ale spațiului care conținea, fără îndoială, puntea de comandă a navei. Puntea era lată și se vedeau cel puțin șase membri din echipaj, dintre care niciunul nu era în mod evident delegat.

O siluetă îi atrase atenția lui Sunday. Era o femeie îmbrăcată cu o haină neagră, lungă până la cizme, și mergea dintr-o parte a punții în cealaltă, arătând cu degetul și gesticulând la adresa subalternilor. Se opri lângă o consolă sau un podium, apoi duse la buze un dispozitiv de vorbit greoi.

În camion apăru un bust, ușor translucid, plutind deasupra bordului.

— Nu vezi c-avem treabă, Gribelin?

Femeia era palidă ca o stafie, cu fața îngustă, bărbie ascuțită și un păr lung, cenușiu, pieptănat într-o parte, astfel încât îi acoperea jumătate din față ca o perdea. Avea un piercing în nas, iar din lobul urechii vizibile îi atârnau numeroși cercei.

— Și noi cam avem o treabă, Dorcas, replică Gribelin. Cum probabil ai înțeles și singură. Nu vrei să ne lași să mergem, cât mai e lumină afară?

— Prin ’varium treci numai în condițiile noastre, când avem noi chef să te lăsăm. De ce trebuie să-ți amintesc mereu asta?

— Ascultă, ar fi plăcut să stăm la o șuetă, dar…

Femeia își trecu degetele prin păr, lăsându-și-l apoi să cadă la loc.

— De obicei, nu ești așa grăbit. Are vreo legătură cu vehiculul care vine după tine din Vishniac?

Sunday aruncă o privire spre șofer:

— Întreab-o la ce distanță e în urma noastră.

— Nu e nevoie, te-am auzit oricum, spuse Dorcas. N-ați aflat de el până acum?

— Știi ce complicate ajung să fie lucrurile pe-aici, răspunse Gribelin.

— Mai ales când cineva a făcut mari eforturi să priponească toți delegații și să inunde ochii publici cu cereri prostești. De obicei lucrezi singur, Grib. De ce am senzația că de data asta îți trage altcineva sforile?

— Spune-mi despre vehicul, îi ceru Sunday. Te rog!

Expresia lui Dorcas păru să se mai îmblânzească, deși numai o clipă.

— Un rover de suprafață închiriat, puțin mai mic decât camionul vostru. Cam la o oră jumate distanță de voi, poate mai puțin.

— Lucas, spuse Sunday, ca și cum ar mai fi putut încăpea vreo îndoială. Și n-a pierdut vremea. Trebuie să fi aranjat închirierea vehiculului înainte de a sosi trenul.

— Nu e prieten cu voi? se interesă Dorcas.

— Sunt cu un comision pentru niște clienți, îi explică Gribelin. Un golem se ține după ei de când au plecat din Crommelin.

— Iar comisionul ăsta… n-ar fi ceva care să-mi încurce mie treburile, așa-i?

— Știi ce înseamnă Evolvariumul pentru mine, Dorcas. E doar un loc unde-mi place să intru și să ies cât mai repede posibil.

— Și clienții tăi?

Sunday se aplecă înainte.

— Și noi vom pleca de-aici la fel de repede pe cât am venit și nimic din ceea ce vom face nu va avea vreun efect asupra domeniului vostru de activitate.

— Vreți să vă cred pe cuvânt?

Închizând ochii, Sunday încercă să-și organizeze gândurile.

— Am să-ți spun adevărul. Mă crezi sau nu… cum vrei. Numele meu este Sunday Akinya.

— De la…

— Acum vreo șaizeci de ani, bunica mea a îngropat ceva aici, drept în mijlocul Evolvariumului. Desigur, pe-atunci încă nu era Evolvarium. Era doar o zonă de pe Marte care însemna ceva pentru ea. Acum, am venit să aflu ce anume a considerat că era atât de important, încât să îngroape, iar asta înseamnă că

trebuie să găsesc locul și să sap.

— I-am spus deja că-i sonată dacă-și închipuie că mai e ceva de dezgropat, interveni Gribelin, da’ așa i s-a pus ei pata…

— Aveți coordonatele?

Sunday dădu din cap.

— Există o oarecare incertitudine, dar cred că pot ajunge pe-aproape. Bunica mea a stat un timp într-o stație meteo rusească, abandonată, în apropiere de-aici, înainte de a se întoarce să îngroape obiectul. Poziția stației e cunoscută și, de când a vizitat-o ultima oară, n-au avut loc schimbări geologice.

— Mai avem vreo două sute de kay, adăugă și Gribelin. Putem fi acolo în două ore, poate trei, dacă trebuie să ocolim unii jucători mai barosani.

— Și până atunci o să se întunece, replică Dorcas. N-o să mai puteți face mare lucru.

— Măcar vom ajunge primii.

Dorcas stătu un timp pe gânduri înainte de a mai spune ceva, consultându-se în șoaptă cu echipajul, în timp ce-și pregătea răspunsul.

— Am avut mereu un aranjament de colaborare bun, nu-i așa, Grib?

— Cu plusurile și minusurile lui, consimți Gribelin.

— Niciunul dintre noi nu e filantrop. Dar, de-a lungul anilor, am reușit de cele mai multe ori să nu ne călcăm unul pe altul pe coadă.

— În mare, da…

— Ba chiar, s-ar putea spune, ne-am ajutat când era nevoie.

— La fel ca acum.

— Într-adevăr. Pe ideea asta, am să-ți fac o ofertă. Te duc mai aproape de locul respectiv, în mult mai puțin de trei ore. Vom folosi toate resursele de pe *Lady Disdain* ca să vă căutăm obiectul și o să vi-l predau intact când și dacă îl localizăm. În schimb, îmi dai și mie douăzeci și cinci la sută din suma pe care o primești. Indiferent dacă găsim sau nu ceva.

— Nu-s făcut din bani, replică Gribelin.

— Dar altcineva este. Într-un fel sau altul, tot voi afla cine-i implicat și cu cât te plătește.

— Nici nu m-aș gândi să te duc de nas, Dorcas.

Un moment, Gribelin păru paralizat de nehotărâre, înainte de a conchide că sinceritatea era singura opțiune viabilă.

— E vorba de Pani, spuse el, lăsând să-i scape un mic oftat sonor. Tot ai fi descoperit, mai devreme sau mai târziu, cu trucurile astea de comunicație.

Dorcas se strâmbă.

— De ce-i lași pe Pani să te ducă de lesă?

— Plătesc bine. Uluitor de bine. Iar clienții mei…

— Nu suntem Pani, declară Sunday cu tărie. Am intrat doar într-o combinație. Ce vreau eu și ce vor ei… sunt lucruri care coincid până la un punct. De-asta mi-au plătit drumul până aici și mă ajută să încetinesc golemul. Dar Pani nu suntem.

— Mda, își îngădui Dorcas un zâmbet vag. Cred c-am înțeles din prima.

La bordul lui *Lady Disdain* era ora ceaiului. Îngenuncheară în jurul unei mese, în timp ce unul dintre subordonații lui Dorcas le servea ceștile de porțelan Marsware alb. Hărți situaționale tactice, incomparabil mai complicate decât afișajul simplu al lui Gribelin, se întreceau să capteze atenția pe tăblia ca o lespede a mesei. Acele rezumate în timp real ale Evolvariumului erau însoțite de un murmur scăzut, continuu, al analizelor de teren făcute de către echipaj. Pe pereții din jur, sumare ale schimburilor de acțiuni din tot sistemul urmăreau produsele tehnologice de pe Mercur până la centura Kuiper. Istograme dansau pe o muzică ascunsă. Curbele de analiză a pieței creșteau și coborau în ritmuri sinusoidale regulate, precum componentele Fourier ale bătăilor unei inimi uriașe, extraterestre. Buletinele de știri se actualizau continuu. Afară, soarele cobora spre orizont, ca și cum ar fi avut o treabă de terminat.

Ceaiul era diluat, dar dulce, cu aromă de iasomie, conchise Sunday. Ea și Jitendra stăteau îngenuncheați într-o parte a mesei, iar Dorcas și Gribelin, în cealaltă. În gravitația marțiană, îngenuncheatul era aproape la fel de comod ca pe Lună, adică solicita genunchii mult mai puțin decât pe Pământ.

Conversația decurgea cel puțin în două direcții, poate trei. Jitendra savura șansa de a afla cât mai mult posibil despre istoria și organizarea Evolvariumului și-și împărțea echitabil întrebările între Dorcas și Gribelin. Dorcas părea dispusă să-i facă pe plac… dar și ea avea propria agendă de întrebări îndreptate în special către Sunday. Voia să știe mai multe

despre secretul îngropat și de ce putea prezenta interes pentru mai multe persoane.

— Nu-ți pot spune ce a îngropat acolo, îi răspunse Sunday. Dacă știam, n-aș fi făcut atâta drum. Nici măcar nu pot fi sigură că ăsta-i locul unde a vrut să vin.

— Și Panii? se interesă Dorcas. Unghiul lor care e?

Amintindu-și de avertismentul Soyei, Sunday se întrebă câtă libertate de discuție avea.

— Au un anume interes în legătură cu bunica mea, spuse ea pe un ton circumspect. A cunoscut-o pe Lin Wei, care e cea mai apropiată de statutul de fondator al Panilor.

— Și asta-i tot? Un simplu interes istoric?

— Cred că de-acum nu-și mai pot stăpâni curiozitatea.

Cineva din echipajul lui Dorcas se apropie și-i șopti ceva la ureche. Femeia dădu din cap, apoi își mișcă degetele pe deasupra mesei. Unii dintre jucătorii din Evolvarium își schimbară pozițiile.

— Revizie a informațiilor, explică ea. Activitate sporită a ciururilor în sectorul opt, și două subspecii noi, genul vânător-ucigaș, apărute în sectorul trei. Totodată, Agregatul a fost neobișnuit de activ în ultimele câteva zile.

— Agregatul? repetă Jitendra, luminându-se la față ca un copil care-și primește toate cadourile în același timp. L-ai întâlnit?

— A avut și Grib partea lui de fricțiuni cu el, nu-i așa?

— Pe cât pot evit să-i ies în drum.

Dorcas dădu din cap cu un aer cunoscător.

— Înțeleaptă atitudine.

— Ce este? întrebă Sunday.

— Ceea ce se întâmplă atunci când mai multe mașini se adună la un loc și hotărăsc să acționeze sincronizat, în loc de a se lupta pentru rămășițe, spuse Jitendra. Un soi de protocivilizație emergentă. Un oraș-stat mobil și cvasiautonom, făcut din sute de elemente mecanice care cooperează.

— O pacoste pentru unii, adăugă Dorcas. Pentru alții, un zeu marțian incipient. Nu-i așa, Grib? Sau e un lucru despre care nu-ți place să vorbești, zilele-astea?

— Ce-a fost a trecut, cum bine știi.

Dorcas zâmbi.

— V-a spus despre tatuaje? înțeleg că nu…

— Dacă mă deranjau tatuajele, mi le-aș fi scos.

— Ceea ce te-ar fi costat bani, pe care preferi să-i cheltuiești pe târfe, narcotice sau piese de schimb pentru camion.

Văzând că le captase atenția, Dorcas își drese ușor glasul.

— Acum treizeci-patruzeci de ani, Gribelin a dat peste un mic grup de bolnavi mintal, chiar lângă Evolvarium. Ceva din peisaj, din pustietate, din goliciunea care sucește mințile intră și apasă pe butonul „zeilor” pe care unii dintre noi îl mai avem înăuntru. Cum se numeau oamenii ăia, Grib?

— Agregaționiști, răspunse el scurt. Acum putem trece la alt subiect?

— De-atunci, au dispărut cu toții. Se spune că șeful lor, drogatul de la care pornise totul, s-a trezit într-o dimineață și și-a dat seama că era înconjurat de sonați. Și nu numai atât, ci niște sonați slugarnici la a căror nebunie contribuise și el. Apostatul, așa-i numeau, a șters-o și i-a lăsat să se descurce singuri. L-ai cunoscut, nu-i așa, Grib?

— Ni s-au încrucișat drumurile.

Dorcas mai turnă ceai pentru oaspeți.

— Indiferent ce s-o fi întâmplat cu Apostatul, Agregatul se descurcă binișor de unul singur. Este pe deplin autosuficient, din câte ne putem da seama, așa că nu e nevoie să aibă de-a face cu ciururile. Mai e și destul de puternic ca să poată respinge majoritatea amenințărilor de nivel mediu și destul de agil pentru a evita orice e îndeajuns de mare ca să-l intimideze. Câtă vreme construcția inițială era un stat național, ăsta de-acum e un oraș fortificat.

— Cred că următoarea întrebare ar fi… există vreo cale de a obține bani de pe urma lui? se interesă Jitendra.

— Dacă există, nimeni nu s-a gândit la ea încă, răspunse Dorcas, nepărând deranjată de modul direct în care îi pusese întrebarea. Agregatul nu aruncă bucățele din el și, până n-o muri, nu prea putem să-l demontăm și să ne uităm ce-are-năuntru. Până la urmă, însă, va ajunge cineva și acolo. Rivalii… noștri nu vor înceta să încerce. Și nici noi. Până acum, ne-au respins toate eforturile de a negocia niște schimburi. Dar totul are un preț, nu?

— Ai grijă să n-o sfârșești punând la cale evoluția unei soluții prea inteligente, o preveni Sunday. Știm cu toții unde duce asta.

Din nou, Dorcas zâmbi.

— Avem destule încărcături de demolare, numai pe nava

asta, ca să prefacem tot Evolvariumul într-o groapă radioactivă, dacă vrem. Nimeni nu ia lucrurile ușor. Desigur, ai prefera să n-o facem prea curând, nu? continuă ea, fulgerând-o pe Sunday cu o privire tăioasă. Cel puțin, până nu dezgropi secretul ăla al vostru.

— Nici măcar nu știu dacă există un secret.

— Dacă ai ajuns atât de departe, nu cred că mai ai prea multe îndoieli. Și nici Panii, dat fiind nivelul lor de interes. Ce-ți imaginezi c-a lăsat în urma ei?

— Pot presupune doar că încă un indiciu criptic care să mă trimită altundeva.

Dorcas înălță o sprânceană pensată fin.

— Pe Marte?

— Oriunde.

— Și dacă la capătul drumului nu e nimic, nicio găleată cu aur, atunci ce-o să faceți?

— Mergem cu toții înapoi acasă și ne vedem de viețile noastre.

Un alt ajutor veni să-i șoptească ceva lui Dorcas. Aceasta ascultă, apoi dădu din cap o dată.

— Celălalt vehicul a trecut de perimetru, spuse ea. A intrat printr-un loc foarte apropiat de al vostru și urmează cam aceeași direcție în care mergeați voi, înainte să vă luăm în primire. Spui că înăuntru e un golem?

Sunday dădu din cap.

— Foarte probabil.

— Atunci, înseamnă că de-acum acționează aproape autonom. Știe unde anume ar fi putut să fie îngropat obiectul?

— Oamenii care au trimis golemul, răspunse Sunday cu prudență, nedorind să dea mai multe informații despre familia ei decât era nevoie, sunt destul de inteligenți cât să fi făcut aceleași deducții ca mine.

— Nu ne-a rămas mare lucru, recunoscu Dorcas. Își puse ceașca de ceai pe masă și se ridică din poziția în genunchi, netezindu-și cutele hainei lungi și negre. Nu contează: avem un avans de două ore bune și aproape am ajuns.

— Te-aștepți să nu găsim nimic, așa-i? o întrebă Sunday.

— Mașinile sunt insistente, dar dacă un lucru a fost îngropat destul de adânc… ei bine, există o posibilitate să mai fie acolo, deși foarte redusă.

— Atâta doar că Eunice n-ar fi avut niciun motiv să îngroape ceva atât de adânc, preciză Jitendra.
— Hai să sperăm că facem o greșeală... în sens optimist, propuse Dorcas.

25

Nu mai rămăsese nimic din stația meteorologică rusească, din semnele revenirii lui Eunice acolo, cu zeci de ani în urmă. Toate urmele fuseseră șterse de vânt și timp. Toate artefactele și gunoaiele fuseseră de mult absorbite și reciclate de către mașinăriile Evolvariumului. Locul, însă, era cunoscut cu o aproximație de câțiva metri și, în timp ce *Lady Disdain* își regla motoarele ca să staționeze deasupra, nu încăpea nicio îndoială că se aflau exact peste porțiunea respectivă de teren.
— Dacă era ceva mare și magnetic, imediat sub praf, am fi știut deja, spuse Dorcas. Mă tem că lucrurile nu se-arată prea bine. La fel și pentru anomaliile gravitaționale. Dacă există ceva îngropat chiar sub noi, la câțiva metri de suprafață, trebuie să aibă aceeași densitate cu roca pentru a fi în limitele senzorilor noștri de masă.
Stătea la consola ca un amvon, cu brațele desfăcute pe lângă un display oblic.
— Mai putem încerca, totuși, câteva lucruri înainte de a ne gândi să căutăm mai adânc.
— Radar cu penetrare în sol? întrebă Gribelin.
— A ajuns deja la o adâncime de trei metri, pe o suprafață de cincizeci pe cincizeci. Putem extinde grila de căutare, desigur, dar asta o să dureze.
Gribelin își ținea brațele încrucișate pe piept.
— Și seismicul?
— Îl avem în vedere, dar, din nou, va trece câtva timp ca să se adune datele.
De la ferestrele cu vedere în jos ale gondolei, Sunday se uita cum tentaculele culegeau bolovani, îi ridicau la mare înălțime, apoi îi aruncau din nou la sol. Alte tentacule, întinse cât de departe se putea, măturau suprafața cu vârfurile, pentru a percepe vibrațiile transmise prin geografia subsolului. Timpii de sosire a impulsurilor îi dădeau lui Dorcas posibilitatea de a construi un profil seismografic al terenului local, penetrând mult mai adânc decât era posibil cu ajutorul radarului. Totuși, mergea

încet și cam la întâmplare – era evident că aeronava nu venise echipată cu sonde seismice specializate sau cu programe de analizare rapidă a datelor – iar Sunday se întreba ce efect aveau toate acele căzături și ciocnituri asupra locuitorilor nativi din Evolvarium. Dacă voiau să abordeze căutarea într-o manieră discretă, fără a atrage atenția spre activitățile lor, acesta i se părea cel mai nepotrivit mod de a o face.

— Eunice, Eunice, Eunice, mormăia ea printre dinți. De ce n-ai putut proceda mai simplu?

Acum, când nu mai avea acces la construcție, îi simțea lipsa. O fi fost Eunice o iluzie, un truc de salon care doar arăta și vorbea ca o ființă omenească gânditoare, dar ochii ei nu erau ochii lui Sunday. Și văzuse lucruri pe care Sunday n-avea să le vadă niciodată.

— Nu mă așteptam să meargă tocmai așa, spuse Gribelin, la câteva clipe după ce aroma lui de mucegai o anunțase că e lângă ea. Dar cred că putem avea încredere în Dorcas.

Acum, Sunday era complet singură, ceilalți Supraplutitori fiind ocupați cu instrumentele și sistemele lor tehnice, în timp ce Jitendra se adâncise în rezumatele la prima mână ale istoriei evreiești.

— Crezi sau știi? întrebă ea.

— Unde se-amestecă Dorcas, nimic nu mai e garantat, fetițo, scrâșni el într-o șoaptă încrezătoare. Nu ne mai rămâne decât să luăm lucrurile din mers și… să fim flexibili. Poate fi alunecoasă, asta-i sigur. Dar, la urma urmei, și noi putem fi.

Își plimbă ceva prin gât, vreun pachet de flegmă liber care era clar că se simțea acolo ca acasă.

— Felul cum m-am purtat… când v-am luat de la gară…

Lăsă fraza neterminată, ca și cum ar fi avut nevoie de o invitație ca să continue.

— Continuă, îi făcu Sunday hatârul.

— Într-o activitate ca a mea, ajungi să-ntâlnești tot felu’… Puști bogați, în special. Aventurieri. Știam că erau bani în spatele vostru, dar… n-ați venit aici doar ca să vă distrați, așa-i?

— Aveam o viață fericită pe Lună. Nu-mi doream nimic din toate astea. Ele au venit după mine, nu invers.

Rămase tăcută un moment.

— Nu cumva încerci să te scuzi, Gribelin?

— Că ți-am dat bătaie de cap?

Gribelin ridică din umeri, ca și cum asta ar fi fost tot ce era de spus despre acel subiect.

— De-aici încolo, însă… orice s-ar întâmpla, când mă bag într-o treabă, nu-mi las clienții baltă.

— Și dacă gazda noastră are alte idei?

— O să cântăm după ureche. Iar dacă situația se… intensifică, tu și nea prăjină faceți exact ce vă spun eu, e clar? Nimeni nu-l joacă pe degete pe moș Gribelin. Fiindcă, dacă intrăm în rahat, nu vom mai avea timp să parlamentăm despre ce facem și dregem.

— Te vom asculta. Nu se poate spune c-am avut răsfățul de a alege între ghizi aici…

Mai încet, adăugă:

— Îți mulțumesc, Gribelin.

Gribelin dădu să se întoarcă – Sunday crezu că terminase cu ea – dar ceva îl sili să se oprească. După un moment de tăcere, spuse:

— Pe drum, m-ai întrebat de semnele de pe capul meu. Dorcas a pomenit despre întâlnirea mea cu Apostatul. M-am gândit că asta te-a făcut și mai curioasă.

— Nu e treaba mea…

— Așa zic și eu. Dar se pare că nu toată lumea ar fi de acord.

Coborî privirea, înainte de a continua.

— Mi-am cam pierdut mințile acolo. Mi-au băgat în cap tot felul de idei. Omuleți care dansau, figuri scrijelite în stâncă… Apostatul înnebunise și el, odată, dar cred că și-a mai revenit. Mie mi-a luat mai mult timp și s-ar putea să mai fi rămas ceva în mine. Da’ asta rămâne între mine și dumnezeul în care nu cred.

Umbrele se alungiseră, iar vântul serii începuse să urle dinspre câmpiile nordice, când Dorcas ridică privirea de pe un display camuflat.

— Nu prea știu ce să înțeleg, spuse ea, atingând cu degetele comenzile de reglaj fin dintr-o parte a monitorului.

— Nu ești sigură cum să-mi spui că nu e nimic acolo? întrebă Sunday.

— Nu…

Dorcas își dădu părul pe după o ureche, ca să nu-i mai vină-n ochi.

— Cum să-ți dau vestea că am găsit ceva. Acolo, jos, e un

obiect. Metalic și nu foarte departe de suprafață. Ceea ce, sincer, nu e posibil…

Trebuia, însă, ca săpăturile să aștepte până la ivirea zorilor. Noaptea se făcea frig, iar frigul îngreuna totul, însă nu ăsta era motivul amânării. Noaptea, când se lăsau frigul și întunericul, castele cu hrănire inferioară deveneau mult mai puțin active, în general preferând să-și conserve energia și să-și răcească învelișurile exterioare cât mai aproape posibil de temperatura mediului ambiant, pentru a fi mai greu de detectat. Prădătorii, dimpotrivă, deveneau mai activi. Uciderile rămâneau dificile, dar probabilitatea reușitei, odată ce se iniția o urmărire sau un atac, era acum mult mai mare. Niciodată nu existau momente favorabile pentru a umbla pe suprafața solului, le explică Dorcas, însă noaptea era și mai rău decât ziua, chiar și pentru Supraplutitori, și nu puteau risca să foreze înainte de răsăritul soarelui.

— Și golemul? Am obținut avantajul ăsta față de el. Ce rost are să-i dăm acum cu piciorul?

— Golemul vostru e pe sol, răspunse Dorcas. Asta înseamnă că nici el nu va mai merge nicăieri, până nu răsare soarele, dacă știe măcar ceva despre Evolvarium și vrea să apuce întreg lumina zorilor. Așa că… să mai dormim și noi. Sunteți invitații noștri.

Sunday, însă, nu prea putea să doarmă, când știa că jos, în subsol, se afla obiectul acela, chemând-o. În timp ce nava Supraplutitoare și un echipaj redus se aflau în schimbul de noapte, rămase în gondola întunecată privind. Senzorii radar și cu infraroșii măturau platoul scorojit, chinuit de praf. Foarte rar, pe la jumătatea distanței spre orizont sau mai departe, câte ceva ieșea din ascunziș. Rapid, fugar, trecea peste contururile terenului. Prădătorii în ambuscadă erau experți ai disimulării, de la varianta păpușilor pe arc care se îngropau în găuri ale stâncilor și fisuri naturale, comprimate ca niște resorturi, până la formele metamorfice care-și puteau aplatiza trupurile ca niște clătite, chiar în stratul de praf de deasupra, pentru a pândi nevăzute. Erau unele asemenea calcanilor și altele ca șerpii. Mai existau și orori care umblau pe picioare, străbătând noaptea în nesfârșite patrule de descurajare, căutându-i pe cei slabi, răniți sau morți. Văzu una dintre acele arătări ca șacalii traversând linia orizontului: avea atât de multe picioare articulate, încât

părea să se miște fără voie, purtată de spasmele numeroaselor membre independente. Mai era și ceva ca un convoi de scorpioni, unul după altul, care putea (în chip îngrozitor) să fie o singură entitate, și o creatură cu partea de sus plată, ca o perie cât casa, pe nenumărate picioare ca niște țepi, care-ar fi putut să fie sau păscător, sau ucigaș.

Într-un fel, era minunat, presupunea Sunday. În Evolvarium exista o diversitate uluitoare, o amețitoare panoplie a strategiilor evolutive, a planurilor morfologice, a mecanismelor de supraviețuire. Viața de pe Pământ avusese nevoie de trei miliarde și jumătate de ani ca să ajungă la diversitatea radiantă pe care acele mașini iuți, nesfârșit de mutabile, o produseseră în doar câteva decenii. Presiunile de selecție impuse artificial transformaseră ceasul vieții într-un volant care se învârtea vertiginos. Cursa înarmărilor pentru supraviețuire fusese înhămată scopurilor de dezvoltare a produselor, alimentând o serie nesfârșită de noi tehnologii, noi materiale și concepte pe piața întregului sistem. În acest sens, era aproape miraculos: câștiguri gratis, iar și iar.

Dar nu erau tocmai gratis, nu? Evolvariumul însemna moarte și spaimă, teroare și foame, repetându-se la nesfârșit. N-or fi avut mașinile un potențial cognitiv suficient ca să-i deranjeze pe Gearheazi, dar asta nu le făcea să fie lipsite de minte, orice i-ar fi convenit lui Jitendra să creadă. Sunday se gândi la ciurul despre care le spusese Gribelin, mașina care cerșise viața. Poate că exagerase. Poate că suprapusese valori umane peste un schimb de atitudini care era esențialmente neomenesc, aflat dincolo de un hău al conceptualizării ce nu putea fi traversat niciodată.

Se întreba. Se întreba și știa că avea să se bucure foarte, foarte mult când plecau de-acolo.

Jitendra o cuprinse cu brațul de talie.

— Îmi pare rău pentru Memphis, spuse el încet. Îmi pare rău că nu suntem acasă cu fratele tău. Dar n-aș fi vrut să pierd asta pentru nimic în lume.

— Serios?

— E minunat.

Dincolo de orizont, o văpaie roșie cu verde lumina de jos în sus norii de praf ai nopții. Ceva murea în foc și lumină. Sunday se cutremură.

La momentul când redeveni conștient, deși încă buimac, Geoffrey se afla deja la jumătatea distanței spre Lună, iar pe Pământ avea loc un conflict diplomatic minor. Aparatcikii nu erau deloc mulțumiți că Geoffrey fusese ascuns înainte de a se supune unui examen psihologic și aveau o poziție tot mai sceptică privind presupusa inocență a lui Jumai în toată tărășenia. Nigeriana nu comisese nicio faptă rea în mod direct, dar mesajul – în termeni fără niciun echivoc – era acela că ar fi fost absolut în interesul ei să se supună jurisdicției Mech cât putea de repede. Cu alte cuvinte, se afla la un pas de a fi declarată ea însăși transfugă. Între timp, cei din Tiamaat – și, prin extindere, Inițiativa Panspermiană – își foloseau toate măsurile de tergiversare din arsenalul lor, argumentând că, întrucât Geoffrey ceruse cetățenie acvalogică, nu aveau altă cale decât să-și aplice propriile obligații procedurale în privința asta, altfel însemnând să comită o abatere gravă de la propria legislație.

Fum și oglinzi, bluff versus bluff, două superputeri geopolitice prinse într-un joc vechi, vechi de când lumea. Atâta vreme cât îl ajuta să câștige timp, pe Geoffrey nu-l interesa prea mult. Mai periculoasă, din punctul lui de vedere, era reacția verilor.

Lucas și Hector încercaseră să-l contacteze prin ching din momentul când îl luase submarinul „Nevski”. Cererile lor fuseseră respinse sistematic, după care Geoffrey zăcuse mult timp fără cunoștință, dar verii nu se lăsaseră descurajați. Nu le fusese greu deloc să urmărească submarinul – mișcările oricărei nave maritime, și mai ales ale uneia atât de voluminoase și masive ca un fost submarin nuclear sovietic, erau vizibile public – și făcuseră imediat legătura între destinația lui „Nevski” și ascensiunea elevatorului pe orbită. Geoffrey ieșise din radarul Mecanismului, așa că nu puteau fi siguri că se afla în spațiu. Dar nici altundeva sub jurisdicția Mecanismului nu era, ceea ce susținea ideea că fusese îmbarcat în rachetă. N-ar fi fost necesare resurse nelimitate pentru a urmări întâlnirea rachetei cu vehiculul interplanetar „Quaynor” și a presupune că Geoffrey și Jumai se aflau acum la bordul acelei nave.

După ce abandonaseră orice încercare de a vorbi cu el în mod direct, Hector înregistrase o declarație, pe care în cele din urmă Geoffrey se simțise obligat s-o asculte.

— Știm ce intenționezi să faci, vere. Știm ce cred că te vor ajuta să realizezi noii tăi prieteni. Dar se înșală. *N-o să meargă.* Și faci o greșeală foarte, foarte serioasă. N-ai nicio treabă în Palatul de Iarnă și nu ai dreptul să intri într-un loc unde nu ești bine-venit.

— Am dreptul la fel de mult ca voi, murmură Geoffrey.

— Dacă te-ai considerat vreodată un Akinya, continuă Hector, fă acum ceea ce trebuie! întoarce-te! Renunță la nebunia asta! Până nu faci un rău ireparabil numelui familiei.

— Mă fut în numele familiei, replică Geoffrey. Apoi, mai încet: și mă fut și-n familie, dacă tot ai adus vorba. M-am dus.

De undeva din navă se auzi vuietul surd al unui propulsor, se simți o iluzie de gravitație, când nava își ajustă cursul, iar din acel moment „Quaynor” porni drept ca o săgeată spre închisoarea orbitală unde-și sfârșise zilele bunica lui.

— Nu sunt prea multe de văzut, spuse Jumai, șase ore mai târziu, după ce avuseseră posibilitatea să privească bine Palatul de Iarnă. Nu știu la ce mă așteptam. La ceva mai mult decât atât, oricum…

Se opri să-i ceară manșetei medicale o creștere a dozajului antiamețeli. Geoffrey o surprinsese vomând într-o pungă, cu icnete seci, după câteva ore de zbor, strânsă ghem în modulul care-i fusese repartizat ca locuință temporară. O întrebase de ce nu-și tratase greața, iar Jumai răspunsese că substanțele chimice din manșetă îi slăbiseră puterea de concentrare – ceea ce, pentru ea, era mai inacceptabil decât spasmele ocazionale…

— Avem nevoie de tine lucidă, pe stație, susținuse el. Asta înseamnă să nu-ți verși mațele până te lasă puterile înainte de a ajunge acolo.

Și, luând-o ușurel de încheietură, îi introdusese în manșetă doza discreționară ca să corespundă cu a lui.

— Da, doctore, răspunsese Jumai, cam posomorâtă, dar Geoffrey văzuse ușurat că vorbele lui își făcuseră efectul.

— Construise stația în jurul vechii ei nave, „Regina Iernii”, spuse el, când cilindrul cenușiu apăru în fața lor, mărit enorm; încă mai aveau cincizeci de mii de kilometri până acolo, așa că imaginea era sintetizată din ochii publici distribuiți în spațiul circumlunar, nu de pe camerele cu rezoluție scăzută aflate la bordul lui „Quaynor”. N-am fost niciodată înăuntru, desigur, nici

măcar prin ching nu m-am dus acolo. Dar știu cum e. Am văzut destul de des imagini, ori de câte ori binevoia să mi se adreseze de pe tronul ei. E o junglă, umedă și înăbușitoare ca o seră. Nava e o rablă. Abia mai putea s-o țină în viață, alimentând stația cu energie, dar nimic mai mult. De-asta pot insista convingător verii s-o scoată din funcțiune – reactorul e aproape la fel de vechi ca și cel din submarin.

Cilindrul avea proporțiile a două sau trei cutii de bere puse cap la cap, doldora de echipamente pentru andocare și servicii, la ambele extremități. Se rotea încet în jurul axei, astfel că-i puteau vedea aproape toată suprafața. Între capete, învelișul exterior al stației era neted, neîntrerupt de aparatură, senzori sau orice obiecte care i-ar fi putut indica dimensiunile reale. Eunice se înfășurase în propriul ei microcosm de fier și nu simțise niciodată vreo înclinație cât de mică să vadă ce era afară.

— Nu ieșea niciodată de-aici? întrebă Jumai cu vocea pătrunsă de oroare. Vreau să zic, nici măcar să se plimbe puțin pe-afară, într-un costum? De-atâta timp?

— Am fi știut. Nu se ivea niciun moment în care cineva, de undeva, să observe Palatul de Iarnă. Ocazional, mai veneau și plecau nave – vehicule automate, de aprovizionare, Memphis cu câte un comision – dar de *ieșit,* nu ieșea nimeni. I-o fi pălit ei steaua, însă chiar și în ultimii ani de viață încă mai era destul de celebră ca să fi apărut la știri, dacă se întâmpla așa ceva.

— Dar să trăiască în chestia asta… după tot ce făcuse, tot ce văzuse… Cum a putut să facă așa ceva cu viața ei?

— Înnebunind puțin… răspunse Geoffrey.

— Putea să iasă și prin ching, cred. Dar pentru mine așa ceva n-ar fi fost o consolare suficientă.

— Tu nu ești bunică-mea. Avea acolo, înăuntru, toate cele necesare.

— Asta nu e viață.

— N-am spus niciodată că era viață, replică el.

După o scurtă tăcere, Jumai continuă:

— Ei bine, mai întâi andocăm. Pe urmă, vom vedea cât de ușor putem ajunge înăuntru. Cred că te-ai așteptat la unele complicații, altfel nu mă aduceai cu tine.

— Chiar dacă nu va fi nevoie să ridici vreun deget, tot vei fi plătită, o asigură el.

— Încă mă mai crezi o mercenară până-n măduva oaselor.

— Cred, doar, că-ți place riscul. Nu e tocmai același lucru…

— După părerea ta, ridică din umeri Jumai, deloc preocupată. Pentru moment, greața îi trecuse. Deci: să vedem care sunt posibilitățile de andocare.

Și, întinzând mâna, învârti imaginea Palatului de Iarnă ca pe o jucărie suspendată deasupra unui pătuț de copil, până aduse la vedere unul dintre capete. Își frecă degetele, pentru a transfoca, privind încruntată detaliile.

— Vezi ceva ieșit din comun? Tu ești călătorul prin spațiu cu experiență, nu eu.

— N-aș putea spune că sunt expert în sistemele de andocare.

— Nici nu e nevoie, se auzi o voce din spatele lor.

Era Mira Gilbert, acum imponderabilă, lipsită complet de harnașamentul ei pentru mobilitate, dar la fel de relaxată în gravitația zero ca și sub apă. Purta un costum cu fermoar, mulat pe trup, portocaliu cu verde și înzestrat cu buzunare și plasturi aderenți.

— Am evaluat situația. Interfețe și clampe de captură absolut standard: „Quaynor” va putea andoca fără nicio dificultate.

— Ai venit doar ca să ne spui asta? întrebă Geoffrey, care abia dacă apucase s-o vadă pe Gilbert după reanimare.

— De fapt, am venit să vă spun că a avut loc o evoluție nouă în Federația Est-Africană: ochii publici au detectat activarea lansatorului balistic Kilimanjaro.

— Futu-i, comentă Geoffrey.

— Nu suntem siguri despre ce e vorba: poate fi un pachet de testare, o capsulă de marfă sau altceva. În momentul de față, tindem spre „altceva”. Orice ar fi fost, a ajuns pe orbită, unde a fost întâmpinat de un alt vehicul.

— Ce fel de vehicul? întrebă Jumai.

— „Kinyeti”, o navă de minerit pe asteroizi înregistrată de Akinya Space, răspunse încet Gilbert. Ceva cu aceleași capacități și rază de acțiune ca ale lui „Quaynor”, dacă nu chiar mai mari.

Afișă o imagine – fie preluată în timp real de la mare distanță, fie scoasă din arhive. Geoffrey, din partea lui, ar fi putut zice că vedea chiar nava în care se afla. „Kinyeti” prezenta același contur al scheletului, fiind construită pentru operațiuni în vid, fără nicio cerință de a rezista atmosferei sau

accelerării/decelerării accentuate. Într-un capăt avea motoare și rezervoare de carburant, iar în celălalt, echipamente de andocare și minare, plus o pereche de brațe centrifugale cu rotire în sens invers, cu module de habitat în capătul fiecăruia, instalate în porțiunea mai voluminoasă din mijloc, unde se aflau spațiile de locuit.

Văzuse brațele lui „Quaynor” din interiorul navei. Erau statice, reduse la nemișcare, singura lor funcție rămasă fiind aceea de a servi la ajustarea echipamentelor de comunicații și a sistemelor pentru manevrele de precizie.

— Merge pe ardere intensă de când a întâlnit pachetul lansat, continuă Gilbert. Dacă o ține tot așa, va ajunge la Palatul de Iarnă cam cu nouăzeci de minute înaintea noastră.

— Trebuie să fie verii sau măcar unul dintre ei, spuse Geoffrey.

— Ne-a luat pe nepregătite, adăugă Gilbert. Nu credeam că lansatorul e deja în stare de funcționare.

— Nici nu era, o informă Geoffrey. Nu complet. L-au testat când a fost risipită cenușa bunicii mele, dar încă nu era gata pentru *oameni*... nici pe departe. Numai Lucas sau Hector ar fi așa de nebuni, încât să-și riște gâtu’ luând-o pe-acolo.

— Dacă voiau să ne ajungă din urmă, n-au prea avut încotro, spuse Gilbert. Le-ar fi luat prea mult timp ca să ajungă în Libreville și nu aveau acces la racheta lor proprie. Le rămânea sau lansatorul, sau nimic.

— Cineva are intenții serioase, remarcă Jumai. Dar pe-asta o știam deja. OK, ce s-a schimbat?

— Nimic, răspunse Geoffrey. Nu ne întoarcem din drum. N-am putea să mai grăbim puțin chestia asta, Mira? Acum, când nu mai avem motive să ne ascundem intențiile?

— Depinde cât de repede vrei să mergeți, răspunse sirena. Și cât de multe încălcări ale regulilor de trafic spațial ești dispus să îngrămădești.

— Destul ca să fim siguri că verii nu ajung acolo înaintea noastră. E de ajuns doar să-i închidem afară. N-ar trebui să fie prea greu, așa-i? Intrăm, găsim ce-a lăsat Eunice în urma ei acolo, dacă a lăsat ceva, și plecăm. Pe urmă, dacă se mai poate, putem să ne vedem cu toții de viețile noastre.

— *Asta* e viața ta de-acum, îi reaminti cu blândețe Gilbert, cetățene Akinya.

Geoffrey atinse geamul umed și cald al containerului Arethusei, încercând să distingă forma dinăuntru. Felul cum erau aranjate luminile din cală îl făcea să poată desluși doar puțin mai mult decât o umbră masivă care plutea în întunericul pătat cu verde al apei din rezervor.

— Este o extravaganță, desigur, recunoscu Arethusa. Vocea ei îi răsuna direct în cap, prin sistemul aug de la bordul navei. Aceea că circul și eu. Nu numai că-s făcută din carne și oase, la fel ca voi. Cântăresc cincizeci de tone, pentru început, și mai am nevoie și de mii de litri de apă în care să plutesc. Dar pe asta pot să mi-o datoreze mie. Avem carburant destul – sau, cel puțin, am avut, înainte ca familia ta să între și ea în competiție – și, în caz de urgență, fluidul meu de suspensie poate fi folosit ca lichid de răcire, masă de reacție sau protecție radioactivă.

— Și cu tine ce-o să se întâmple?

— Aș muri, cel mai probabil. Dar n-aș avea nicio obiecție față de nedreptatea elementară a situației. Nu înseamnă că m-am săturat de viață sau că sunt gata să mi-o închei – câtuși de puțin. Însă am depășit de mult limita unde accept că trăiesc doar într-un timp de împrumut. Clipă de clipă.

— Tot nu înțeleg. De ce tocmai acum?

— La ce te referi? întrebă ea, părând nefiresc de iritată.

— Nu-mi spune că te-ai hotărât să părăsești planeta așa, pe nepusă masă, Arethusa. Ceva te-a determinat s-o faci. Și-n fond, unde să te duci? În Palatul de Iarnă nu poți sta.

— Nici nu aveam de gând. Dar era cazul să merg înainte, de-o bună bucată de vreme. Mă plictisesc ușor, Geoffrey. Viața din acvalogie nu-mi prezintă provocări de zeci și zeci de ani și, fie și numai din acest motiv, am nevoie de orizonturi noi. Ocularul mi-a oferit, în sfârșit, impulsul să fac tranziția.

— Să pleci de pe Pământ.

— De foarte mult timp mă gândeam la asta. Însă ultimele știri – datele despre Creuzet, Mandala și moartea vechii mele prietene Eunice – mi-au dat cu adevărat senzația că a sosit momentul. *Carpe diem* și așa mai departe. Dacă n-o fac acum, de ce altceva ar mai fi nevoie? Noi, Panii, predicăm migrația în exterior, explorarea și colonizarea ca imperative ale speciei. Pot măcar să ofer fapte în loc de vorbe.

— Vrei să rămâi în spațiu, așadar?

— De întors, nu mă mai întorc, afirmă ea. Și, desigur, cu atât

mai puțin după toată cheltuiala de carburant necesară ca să mă salte până aici. Vrei cumva să par risipitoare?

Tăcu, chibzuind în întuneric. Rezervorul duduia și zbârnâia.

— Există un sistem întreg pe care să-l explorăm, Geoffrey, reluă Arethusa după o vreme. Lumi și luni, orașe și priveliști. Minuni și orori. Mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată Lin Wei, binecuvântată să fie. Și nu-i decât bulgărașul de piatră și praf din jurul acestei steluțe galbene.

— Ești Lin Wei, spuse el încet. Nu te-ai înecat. Doar ai devenit balenă…

Arethusa păru mai degrabă dezamăgită decât supărată.

— N-am putea măcar să continuăm cu convenția, de dragul politeței?

— De ce ți s-a întâmplat asta?

— Am făcut-o eu să se întâmple. De ce altceva? replică ea, părând sincer mirată că o asemenea întrebare mai avea nevoie de răspuns. A fost o fază.

— Să fii balenă?

— Să fiu ființă umană…

Apoi, după o clipă:

— Amândouă am devenit ciudate, Eunice și cu mine, amândouă am întors spatele spre ceea ce fuseserăm înainte. Eu, aici. Eunice, în închisoarea ei. Amândouă am trăit și am iubit și, după toate astea, tot n-a fost de-ajuns.

Imboldul de a-și apăra bunica era copleșitor, dar Geoffrey știa că ar fi fost o greșeală.

— Cel puțin, tu nu te-ai transformat într-o sihastră. Ești tot în lume, la un anumit nivel. Încă mai ai planuri.

— Da, recunoscu Arethusa. Am. Chiar dacă, din când în când, mă mai sperii și eu de ele.

— Știi de ce s-a ascuns?

— După ce-a revenit de pe Mercur, n-a mai fost niciodată aceeași. Dar, în fond, cine ar fi fost?

Arethusa făcu o pauză. Pentru el, încă mai era Arethusa: oricât ar fi încercat, Geoffrey nu putea să asocieze acea apariție plutitoare cu ideea lui despre Lin Wei, chinezoaica micuță care se împrietenise cu bunica lui pe vremea când lumea era un loc mult mai simplu.

— Medicii mei – oamenii care m-au ajutat să-mi dobândesc noua formă – mi-au spus că aș putea trăi foarte mult timp,

Geoffrey. O cale de a păcăli moartea este aceea de a crește încontinuu, înțelegi…? Încă mai formez noi conexiuni neurale. Creierul meu se uimește pe sine.

— Cât de mult?

— Zeci de ani, poate chiar un secol. Cine știe? Nu sunt foarte diferită de voi, în fond. Tu ești un om tânăr. Chiar te-aștepți ca, peste o sută de ani, medicina să nu fi progresat și mai mult?

— Nu gândesc chiar atât de departe în viitor.

— E vremea să ne obișnuim. Fiecare vietate, fiecare ființă umană care respiră. Fiindcă suntem cu toții împreună în povestea asta, nu-i așa? Am îndurat tumultul schimbărilor climatice, războaiele pentru Resurse și Relocare, potopurile și furtunile concrete și metaforice, nu? Sau, dacă n-am făcut-o, cel puțin am avut norocul miraculos de a avea strămoși care au trecut prin ele, ajutându-ne să ne naștem în această epocă a minunilor și a surprizelor incredibile, când se deschid mult mai multe posibilități decât se închid. Cu toții suntem copiii lui Poseidon, Geoffrey, fie că vrem sau nu.

— Copiii lui Poseidon, repetă el. Asta ar trebui să însemne ceva?

— Am răzbit. Atâta tot. Am trecut prin tot ce ne putea pune istoria în cale mai rău și am prosperat. Acum, e timpul să începem să facem ceva de folos tu viețile noastre.

27

Cizmele lui Sunday scrâșneau pe praful din Tharsis. Era prima oară, își dădu ea seama cu surprindere, că pășea cu adevărat pe solul marțian. Fâșia de teren plastifiat din terminalul de sosiri nu contase și nici pasarela întortocheată din Crommelin. Acum se afla afară, la sute de kilometri de orice loc care ar fi putut să fie numit, fie și cu indulgență, „civilizat”. Între trupul ei și praful și piatra acelei planete enorm de vechi se afla doar cea mai subțire membrană de aer, aliaj și plastic. Sunday era un fief mic și comod de căldură și viață, o enclavă pe tărâmul înghețului și al morții.

Se obișnuise să poarte costum, să umble pe-afară, în vidul lunar, cu temperaturile sale extreme. Marte era altfel, totuși. Însăși familiaritatea sa era îmbietoare. Nu părea să nu aibă atmosferă sau măcar să fie un mediu deosebit de ostil vieții. Sunday își petrecuse destul timp pe Pământ ca să recunoască

efectele intemperiilor. Cerul nu era negru, ci trandafiriu pal, ca al unui amurg de vară. Se vedeau nori și diavoli-de-praf ca niște tirbușoane. Solul, a cărui temperatură și textură i se transmiteau prin tălpile cizmelor, nu părea deloc neprimitor. Avea senzația că și-ar fi putut scoate cizmele, ca să umble desculță prin praf, ca pe o plajă.

Așa ucidea Marte, cu o viclenie de asasin. De pe Pământ și din alte locuri veneau oameni, cu cele mai bune intenții. Știau că era un mediu mortal, că numai costumele și zidurile puteau să-i protejeze. Și totuși, iar și iar, erau găsiți bărbați și femei morți afară, cu costumele pe jumătate scoase. Nu erau tocmai nebuni, iar cei mai mulți dintre ei nu avuseseră tendințe sinucigașe. Ceva din familiaritatea peisajului, însă, își croise în mod fatal drum până-n creierul lor, șoptindu-le încurajări liniștitoare, prietenoase chiar. *Ai încredere-n mine. Arăt primitor, fiindcă așa sunt. Scoate-ți armura aia prostească. Aici n-ai nevoie de ea.*

Nu era aceeași planetă Marte pe care pusese Eunice prima oară piciorul, cu o sută de ani în urmă, își reaminti Sunday. O fi fost ea departe de Vishniac, iar Vishniac era și mai departe de cel mai apropiat oraș, dar factorul crucial era acela că existau orașe. Pe vremea lui Eunice nu fusese niciunul. Nici trenuri, nici lifturi spațiale, nici infrastructură.

Dacă lui Sunday i se strica în acel moment costumul, lucru la fel de probabil matematic ca și căderea unui meteorit peste ea, Dorcas și echipajul ei erau aproape. Iar dacă Dorcas și echipajul aveau probleme, urmau să primească ajutor curând, de la alți Supraplutitori. Din Vishniac putea fi trimisă o aeronavă sau un avion, iar cu trenul-glonț, niciun loc de pe planetă nu era mai departe decât la o zi de Vishniac. Sunday era cuplată la un sistem global de întreținere a vieții, la fel de capabil ca acela pe care-l purta prins în spinare.

Lui Sunday nu-i lipsea curajul. Nu avea nevoie să i-o spună cineva. Însă era un curaj de alt gen decât acela care o adusese acolo pe Eunice, acel ordin de curaj care n-ar fi avut nicio valoare pe această planetă Marte nouă și prosperă, cu cazinourile, hotelurile și firmele ei de închirieri. Chiar și aici, în Evolvarium, riscurile la care se expunea Sunday erau măsurate, cuantificabile, iar dacă nu-i plăcea, putea foarte bine să plece. Și, în cel mai rău dintre scenarii, nu Marte ar fi fost cauza morții ei, ci lucrurile pe care oamenii le aduseseră pe planetă și le

lăsaseră s-o ia razna.

— Începem de-aici, spuse Gribelin, fixând burghiul la locul lui. Dacă greșim, nu vor fi mai mult de câțiva centimetri și ar trebui să ne rafinăm forajul pe măsură ce ne apropiem.

— Cât timp va dura? întrebă Sunday.

— Ca s-o roadem până jos?

Gribelin ridică din umeri, în armura strânsă pe trup a costumului.

— Două-trei ore, dacă era lavă tharsiană solidă. Dar nu e. A fost fărâmițată și turnată la loc în puț, deci vom înainta mult mai ușor. N-ar trebui să ne ia mai mult de o oră.

Supraplutitorii coborâseră iar camionul la sol, depunându-l ușor la câțiva metri de locul forării. Camionul își desfăcuse niște picioare de sprijin, după care Gribelin scoase din spatele benei pentru încărcătură un sfredel vertical, dirijându-l spre poziția de lucru cu ajutorul gesturilor, al comenzilor vocale și al câte unei împingeri cu umărul. Burghiul era uns cu lubrifiant pentru temperaturi joase și călăfătuit împotriva prafului. Potrivi echipamentul greu la locul dorit, apoi îl lăsă să se rotească încet în timp ce străpungea primul strat de praf, ajungând până la rocă. Apoi, începu să se învârtească mai repede, cu trâmba maronie de piatră digerată arcuindu-se înapoi din vârf. Sunday îi simțea vibrațiile prin tălpi.

— Acum înțelegi de ce-am așteptat până la răsăritul soarelui? o întrebă Dorcas, lăsându-și capul pe spate pentru a urmări traiectoria panașului, ca să se asigure că nu se apropia de prețioasa ei aeronavă. Mașinile vânează cu ajutorul vibrațiilor. Ar fi fost o idee foarte proastă să stăm aici noaptea, practic invitându-le să vină și să se uite mai de aproape.

Sunday dădu din cap: înțelegea prudența acestei atitudini, dar mai putea înțelege și necesitatea de a termina cât mai repede posibil. Burghiul progresa deja vizibil, capul său tăietor fiind adâncit la o lungime de o mână în lava solidificată.

Erau cinci oameni cu costumele pe ei: Gribelin, Jitendra, Sunday, Dorcas și o membră superioară a echipajului, o femeie marțiană pe care Sunday înțelesese că o chema Sibyl. Supraplutitorii aveau propriile lor costume, foarte moderne și elegante, cu modele neolitice și aborigen-australiene trasate cu cerneluri holografice luminoase. Jitendra și Sunday se mulțumeau cu unitățile pe care le avea Gribelin în camion

pentru cazuri de urgență. Erau mai greoaie, cu articulații mai țepene și fără niciun fel de ornamente, dar mergeau destul de bine și aveau suficientă funcționalitate de comunicații ca să faciliteze un aug local rarefiat. Celelalte siluete în costume erau identificate prin etichete, iar Sunday avea în colțul de sus al câmpului vizual o versiune simplificată a hărții tactice, gata să se dilate și să treacă în poziția centrală, când era nevoie de ea. În timpul nopții, harta nu suferise modificări semnificative, însă dimineața Supraplutitorii primiseră informații de la confrații lor, iar pozițiile principalilor protagoniști ai Evolvariumului fuseseră actualizate.

Existau rețele schimbătoare de rivalitate și cooperare, de favoruri și obligații. Nu se știa clar care date erau de încredere și care nu, însă Dorcas se obișnuise să le filtreze după propriile ei criterii. Aliații săi de mare valoare anunțaseră că golemul pornise din nou la drum, îndreptându-se spre ei după ce stătuse nemișcat toată noaptea.

— Dar își asumă mari riscuri, adăugase Dorcas, în timp ce-și luau pe ei costumele.

— Nu toți ni le asumăm? replicase Sunday.

Dorcas consultă o versiune a hărții.

— Două colectoare de clasă C au intrat în sectorul ăsta de când am trecut noi. O pereche de capete-de-ciocan. Nu-i cel mai grav lucru, dar e destul de rău. Dacă golemul tău o ține tot așa, va trece pe la mai puțin de doi-trei kay de pozițiile lor actuale.

Nu e golemul meu, își spuse acră Sunday.

— Asta va fi o problemă? Pentru el... vreau să zic.

Femeia dădu din cap, înțelept.

— Nu-l vor ambusca *automat,* acum, la lumina zilei. Dar e posibil ca unul dintre capetele-de-ciocan sau amândouă să se hotărască să-l atace, dacă-și zice că riscul de ripostă e mic. Și chiar așa ar putea să fie – golemul nici măcar nu e un sânge-cald – dar capetele-de-ciocan probabil nu știu asta.

— Probabil?

— Să nu pui nimic mai presus de ele. Adulmecă traficul de comunicații, fac deosebirea între un pilot uman și un delegat chinguit – astea intră în sfera lor cognitivă, la fel ca într-a noastră.

Sunday își trecu un deget peste iconul cel mai mare de pe hartă.

— Agregatul?

— Da, confirmă Dorcas.

— Poate mi s-o fi părând mie, dar arată mai aproape decât ieri.

— A acoperit ceva teren peste noapte, deși, probabil, nu înseamnă nimic.

— Probabil… repetă din nou Sunday.

— Nu poate ști ce facem aici, continuă Dorcas. Nu poate ști și, chiar dacă ar ști, nu l-ar interesa. Ți-am spus, e ca un oraș-stat. Nu însemnăm nimic pentru el.

Sunday se uită cum foreza mușca în continuare din sol, progresând vizibil. Ajunsese la cel puțin un metru adâncime, poate mai mult. Acum nu mai încăpea nicio îndoială că acolo, jos, exista ceva. Profilurile radar și cele seismice se amelioraseră de la prima detectare făcută de Dorcas, iar acum dezvăluiau ceva ce părea a fi o cutie îngropată intenționat, nu foarte diferită ca mărime și proporții de containerul pe care-l descoperise Chama pe Lună. Trebuia să se fi săpat un puț rectangular, în care cutia fusese introdusă pe lung, pentru ca apoi materia scoasă să fie pusă la loc și bătătorită. Cu echipamente mai bune, poate ar fi reușit chiar să se uite în cutie fără s-o aducă la suprafață. Nu că ar fi contat prea mult: în curând, aveau s-o țină în mâini. Gribelin săpa un puț circular, puțin mai larg decât cel inițial, și avea să se oprească înainte de a ajunge la obiectul propriu-zis, de teamă să nu-l strice sau să declanșeze vreo capcană sau un mecanism distrugător. Ca să fie sigur, urma să-l trimită pe delegatul legat în fața camionului.

— Cât mai avem? întrebă Sunday.

Gribelin se uită destul de mult timp la sfredel înainte de a răspunde:

— Șaizeci, șaptezeci de minute.

— Când te-am întrebat, ai spus că n-o să dureze mai mult de-o oră.

— Am spus că n-o să dureze *mult* mai mult, replică el răstit.

— Golemul e la cincizeci de kay distanță, îi informă Dorcas pe un ton neutru. Dac-au să facă ceva capetele-de-ciocan, vom afla destul de curând. Poate că norocul e de partea golemului tău.

— Dacă nu trebuia să săpăm aici, poate-am fi luat-o într-acolo, ca să-i ieșim în cale la jumătatea distanței, spuse Jitendra, tropăind nervos în loc, ca și cum frigul ar fi început să ajungă la

el prin izolația costumului.

— Și pe urmă? vru să știe Dorcas. Să folosiți puterea de persuasiune a rațiunii?

— Mă gândeam mai degrabă la un șut persuasiv în dinți.

— Nu există niciun Mech care să te oprească, dar tot ai avea o groază de probleme, după ce vestea ar ajunge în Lumea Supravegheată. Și nu știm dacă nu cumva golemul n-are cu el un ghid uman sau sânge-cald.

Arătă cu capul spre foreza care continua să zbârnâie:

— Vom merge până la capăt. Nu c-am avea pentru ce să ne luptăm…

— Nici acum nu crezi că vom găsi ceva, remarcă Sunday.

— Dacă acea cutie stă acolo de-o sută de ani, îi răspunse Dorcas, atunci tot ce știam despre Evolvarium e greșit. Și mă tem că lumea mea nu funcționează tocmai așa.

— Oricât m-ar durea să fiu de acord cu buna comandantă, interveni și Gribelin, are și ea dreptatea ei.

Existaseră zile care au trecut, cu siguranță, mai repede decât ora aceea. Privind operațiunea de forare, se simțea de parcă s-ar fi uitat la un ibric, așteptând să dea în clocot. În cele din urmă, Sunday renunță și plecă de lângă puț, cât de departe a îndrăznit. Chiar și când ajunse la două sute de metri de camion, încă mai putea să simtă vibrațiile de la echipamentul lui Gribelin. Cu excepția panașului de pietricele, cerul era limpede și senin, întunecându-se la zenit spre o subtilă culoare vinețiu-negricioasă. Pavonis Mons se distingea ca o movilă blândă la orizont, deloc copleșitor, iar Sunday ar fi fost naivă să se aștepte la ceva mai spectaculos. Se afla deja la poalele lui. Munții de pe Marte erau pur și simplu prea mari ca să fie văzuți dintr-o privire, altfel decât din spațiu.

Prefera oricând Kilimanjaro. Cel puțin, acela era un munte pe care-l puteai arăta cu degetul.

Vibrația se întrerupse. Sunday întoarse capul, tocmai la timp pentru a vedea panașul slăbind, cu ultima parte din el fluturând pe cer precum coada unui zmeu. Îl privi pe Gribelin cum trăgea foreza înapoi, dând-o la o parte din drum, fără ca nimic din mișcările lui deloc grăbite să sugereze că s-ar fi stricat ceva.

Reveni la locul săpăturii. Când ajunse acolo, Jitendra și Dorcas stăteau aplecați pe marginea gropii, cu mâinile pe genunchi,

uitându-se în adâncul ei.

— Vestea bună, spuse Dorcas, este că unul din capetele-de-ciocan a mușcat momeala.

— Și?

— Nu l-a omorât de tot. Vehiculul încă se mai apropie, deși nu la fel de repede ca înainte. E avariat și s-ar putea să-i trezească interesul și celuilalt cap-de-ciocan.

— Vor fi repercusiuni?

— Represalii? Probabil că nu. Golemul tău a pornit din nou la drum înainte de răsăritul soarelui, ceea ce toată lumea știe că înseamnă s-o cauți cu lumânarea.

— Sper că n-au mai fost răniți și alții.

— Dac-au fost, e din vina lor.

Cu grijă, Sunday se apropie și ea de groapă. Avea doar șaizeci de centimetri diametru, dar era destul de largă ca să înțepenească înăuntru, dacă aluneca.

— Cam atât mai avem, spuse Gribelin, ținându-și mâinile la o distanță cam cât o minge de fotbal. Acum ne retragem și-l lăsăm pe delegat să sape el mai departe.

— Ciururi, spuse Sibyl, arătând spre două vârtejuri roz, la orizont, care mergeau încet de la stânga la dreapta ca fumul unui vas oceanic din Lumea Veche. Ar fi bine să nu mai stăm prea mult pe-aici.

Camionul și aeronava se retraseră cu vreo două sute de metri. Robotul lui Gribelin se desprinsese de botul vehiculului și venea acum cu pași mari peste câmpie. Gribelin intrase în legătura ching, altfel stând nemișcat, în timp ce conducea delegatul spre marginea gropii. Era același tip de unitate scheletică, minimalistă, pe care o folosise Sunday prin ching pe Lună, construită din numeroase tuburi și pistoane. Se strecură în groapă fără efort, strângându-se într-un nod mic, ca un păianjen uscat, și dispăru în josul puțului. Peste câteva momente, din deschizătură începură să sară pietricele și țărână. *Dacă e o capcană,* își spuse Sunday, *mai bine ne rugăm să nu fie nucleară.*

Dar, după doar câteva minute de săpături, robotul dezgropase cutia. Considerând că nu era niciun pericol, cel puțin pentru moment, Sunday reveni lângă puț și se uită în jos. Delegatul ieșise, lăsând obiectul la vedere. Containerul fusese degajat cam pe două treimi și se vedea că nu era decât o

alcătuire mată și nimic deosebit. Mare cam cât un coș de picnic, avea aliajul gri zgâriat și cam îndoit. Sunday distinse marginea unui capac și ceva ca două încuietori simple, de-o parte și de alta.

Dădu din cap spre Gribelin:

— Scoate-l cu totul!

Se retraseră din nou, așteptând ca robotul să ia cutia din puț și s-o depună pe sol, cu capacul spre cer. În toată acea pustietate roșie de pe Marte, arăta ca un obiect pictat de Salvador Dali: poate o piatră de mormânt într-un deșert…

Sunday ajunse prima acolo. Îl dădu la o parte pe robot, nedorind să deschidă nimeni cutia înaintea ei, acum, că ajunsese atât de departe. Altfel stătuseră lucrurile pe Lună, unde Chama avusese acest privilegiu. Atunci, abia dacă știuse în ce se implica. Acum, era cel mai personal lucru din universul ei.

Îngenunche lângă cutie. Jitendra se afla în spatele ei, dar ceilalți încă mai păstrau distanța. *N-au decât,* își spuse Sunday, în timp ce-și strecura degetele înmănușate sub încuietori și le apăsa. Clemele se deschiseră imediat, iar Sunday avu primul moment de neliniște. Nicio clipă nu fusese pe deplin convinsă de argumentul lui Dorcas, că o cutie n-ar fi putut sta atâta vreme sub suprafața solului, fără să fie găsită de mașini. Dar niște încuietori care fuseseră închise cu cel puțin șaizeci de ani în urmă și apoi expuse frigului marțian vreme de șase decenii ar fi trebuit să cedeze mai greu.

Capacul se deschise la fel de ușor. Abia atunci își dădu Sunday seama că ar fi trebuit să se gândească la posibilitatea ca acea cutie să fi fost închisă și sigilată în condiții de presurizare normale, nu în atmosfera rarefiată de la suprafața planetei.

Prea târziu… Dar nu: fie nu fusese presurizată și închisă etanș, fie de-a lungul deceniilor se infiltrase aer.

Se uită înăuntru. Cutia conținea altă cutie – un receptacul negru, lăcuit, cu un model floral intarsiat pe capac. În jur era doar atâta loc cât să-și strecoare degetele. Întinse mâna să ia cutiuța.

Și simți ceva atingând-o în partea dinapoi a capului.

— Nu e o armă, îi spuse Dorcas. Să fie clar. Nu țin o armă îndreptată spre casca ta. Niciodată n-aș face asta. Obiectul din

mâna mea e o non-armă, un instrument, o piesă normală din echipamentul nostru, pe care o folosesc, în așa fel încât ar fi posibil să pățești ceva, dacă sunt neatentă. Nu voi fi, cu condiția să nu faci nimic care ar putea… să-mi distragă atenția.

Surprinsă ea însăși de calmul din propria voce, Sunday întrebă:

— Ce ai dori să fac, Dorcas?

— Aș dori să dai drumul cutiei celei mai mici și să te îndepărtezi de cutia cea mare. Sunt chiar în spatele tău și aici am să rămân.

Sunday își retrase degetele dintre cutii. Mișcase cutia cea mică doar atât ca să simtă că era ușoară, dacă nu chiar goală.

— Nu înțeleg ce se petrece, spuse ea, ridicându-se pentru a pleca de lângă cutie, așa cum i se spusese. Doar că mi se pare un act criminal.

— Câtuși de puțin, răspunse Dorcas. Dimpotrivă. Intervin pentru a preveni săvârșirea unui act criminal. În absența unui Mecanism eficient, sunt obligată s-o fac. Acum, îngenunchează din nou.

— Dacă ar fi un Mecanism, replică Sunday, în timp ce se supunea ordinului, tare mă mai îndoiesc că mi-ai ține ceva periculos lângă cască.

— Se prea poate. Dar, cum spuneam, ceea ce încercăm aici e să împiedicăm o infracțiune, nu să comitem una.

— Infracțiunea fiind…?

— Scoaterea artefactelor din Evolvarium fără autorizația necesară. Mă tem că toate obiectele non-geologice aflate aici aparțin Consorțiului Supraplutitorilor.

Ar fi trebuit să-ți dai seama de asta înainte de a te repezi încoace.

Cum stătea așezată în genunchi, Sunday privi încet în jur, atentă să nu facă nicio mișcare bruscă. Se îndepărtase de cutie la vreo douăzeci de pași, când Dorcas îi ordonase să îngenuncheze din nou. Femeia era tot în spatele ei. Sibyl, cealaltă Supraplutitoare, ținea un fel de burghiu pneumatic, cu ambele mâini, ca pe un pistol-mitralieră din perioada gangsterilor. Era greu, verde și înfășurat în cabluri. În fața ei, Gribelin și Jitendra stăteau și ei în genunchi, cu mâinile ridicate cât de sus le permiteau articulațiile costumelor.

— Înfigătoare de pitoane, spuse Dorcas. Le folosim ca să

fixăm cârlige în sol, când e nevoie să ne ancorăm în timpul câte unei furtuni. Folosesc aer comprimat pentru a trage cu cleme care se autofixează în roca solidă, la o adâncime de cincizeci de centimetri. Gândește-te numai ce efect ar avea asupra unui costum blindat obișnuit.

— N-am venit să fur nimic de la Supraplutitori. Știi bine de ce mă aflu aici. Conținutul acelei cutii este proprietatea familiei mele, nimic mai mult, și a fost îngropat în locul ăsta înainte de crearea Evolvariumului. N-are nimic de-a face cu voi sau cu mașinile voastre. Dacă-l iau, nimic nu se schimbă. Nimeni nu devine mai bogat sau mai sărac.

— Dacă așa stau lucrurile, replică Dorcas, nu vei avea nimic împotrivă să-l iau eu în locul tău, da?

— Am spus că-mi aparține mie, familiei mele.

— Poți s-o dovedești?

— Desigur. N-am ajuns aici întâmplător. Am urmat niște indicii, pornind tocmai de pe Lună.

— Atunci, poți depune o revendicare de proprietate confiscată, folosind canalele obișnuite.

Dorcas păru să stea un moment pe gânduri.

— Desigur, ca să dovedești că ai urmat acele indicii, va trebui să menționezi și incidentul cu chinezii, de care numele vostru încă nu a fost legat.

— Cine-i în spatele afacerii ăsteia? interveni Jitendra.

— Nimeni nu e „în spatele” a nimic. Nu fac decât să aplic prevederile legale.

— Ideea e că n-aveai cum să știi ce s-a întâmplat pe Lună decât dacă-ți spuneau Panii, continuă el.

— Eu nu mă mir, spuse Sunday. Cel mult, sunt surprinsă că le-a luat atât de mult.

— Să facă ce? întrebă Gribelin.

— Să-mi fure cutia de sub nas. A fost cel mai simplu lucru, nu? Până acum, se dădeau peste cap să ne ajute. Acum au hotărât: toate au o limită. Nu e nevoie ca Sunday să urmeze și restul indiciilor. Putem s-o facem noi singuri, mulțumim foarte mult, nu trebuie să vă mai deranjați.

Clătină din cap, dezgustată de faptul că refuzase să vadă lucrurile limpede până în acest moment dificil.

— M-a avertizat Soya, adăugă ea.

— Soya? repetă Dorcas. Asta cine naiba mai e?

— O persoană pe care ar fi trebuit s-o ascult cât mai aveam timp. Nu c-ar fi schimbat prea mult lucrurile. Cât de departe puteam să ajung fără ajutorul Panilor?

— Poate mi-o fi scăpând mie ceva, spuse Gribelin, da’ dacă pe mine mă plătesc Panii, atunci de ce se-ntâmplă căcatul ăsta?

— Să nu lăsăm atâta lucru să ne dezbine, Grib, îi răspunse Dorcas pe un ton liniștitor. Suntem amândoi prea bătrâni pentru așa ceva. Ai făcut o treabă cinstită și ți-ai primit răsplata. Nu aveai dreptul să participi la extragerea de materiale din Evolvarium, așa că ai putea spune că scapi foarte ușor, fiind oprit înainte ca delictul să se comită cu adevărat.

— Ți-am zis încă de la-nceput ce aveam de gând. N-ai scos o vorbă cum c-ai vrea să-mi furi cutia asta de căcat, în ultima clipă.

— Da, mă rog, pe-atunci încă nu cunoșteam pe deplin toate posibilitățile.

— Când te-au contactat? o întrebă Sunday. Ieri, după ce am fost aduși la bord? De-asta ai amânat excavația, când încă mai aveam lumină destulă? Ca să poți negocia termenii cu Panii?

— Nu va recunoaște că ei sunt în spatele întregii povești, spuse Jitendra.

— Da, ai dreptate, confirmă Sunday. Dar credeam că putem avea încredere în ei. Cel puțin până la un punct… În Chama și Gleb am avut încredere. Chiar și în Holroyd. Și dacă *mie* mi-o trag așa, fratelui meu ce-i fac?

— Mă îndoiesc foarte mult că Chama și Gleb au avut vreo legătură cu treaba asta, spuse Jitendra.

Pe un canal deschis, fiind clar că nu-i păsa dacă vorbele ei erau auzite de toți cei prezenți, Dorcas anunță:

— Cutia e în siguranță. Mai trimiteți jos doi oameni să ne ia și începeți pregătirile pentru plecare. Vreau să mergem de-aici înainte ca golemul să aducă la noi capetele-de-ciocan.

— Cred că e cam târziu pentru asta, interveni Gribelin, întorcându-și casca pentru a arăta cu capul spre est.

Încă în genunchi, Sunday se uită și ea într-acolo, cu mișcări line și încete. Distinse un nor de praf, cu o lucire argintie săltăreață în locul unde atingea solul.

Dorcas înjură, scuipând o sudalmă marțiană pe care layerul de traducere n-o putea reda.

— Trebuia să fiu alertată!

— Nouă kay și se tot apropie, spuse Sibyl. Mai avem timp, dacă ne grăbim.

— Ridică-te! o înghionti Dorcas pe Sunday.

— Poate te hotărăști. Abia mi-ai spus să îngenunchez.

Următorul ghiont fu mai puternic, îndeajuns pentru a face capul lui Sunday să se zgâlțâie în cască.

— A doua oară nu ți-o mai cer. Nu uita, aici se întâmplă lucruri rele. Nimeni n-o să clipească, măcar, dacă nu mai apari în Vishniac. S-au dus în Evolvarium fără escortă – la ce s-or fi așteptat?

Sunday se ridică.

— Orice-ai crede că faci, vreau să înțelegi un lucru: nu furi cutia asta numai de la mine. Furi o proprietate a corporației Akinya Space. Chiar ești sigură că vrei să-ți fim dușmani?

— Pe-asta spune-i-o lui Lin Wei. Parcă-mi aduc aminte că Akinya Space a înfipt cuțitul în afacerile ei, cu mulți ani în urmă.

Încă un ghiont, mai puțin violent de astă dată…

— Și acum, porniți. Toți trei. Mergeți până pe creasta aia și stați aproape unul de altul.

Sunday își alungă din minte orice gând despre mari acte de eroism. Nu voia să-și asume niciun risc cu înfigătorul de pitoane, când Dorcas se afla doar la câțiva pași în spatele ei. Se conformară toți trei, lăsând-o pe Sibyl să ia cutia mai mică. Întorcând din mers capul ca să se uite înapoi, Sunday o văzu pe cealaltă femeie scoțând cutia lăcuită din containerul mai mare, fără niciun incident. O ridică în dreptul vizierei și, cu o mână înmănușată, dădu la o parte capacul înflorat.

Sibyl examină conținutul câteva secunde, atingându-i cu un deget, apoi închise cu grijă capacul. Sunday nu avea cum să știe ce văzuse.

— Mergeți mai departe, zise Dorcas.

În ciuda ordinului, Gribelin se opri, arătând cu degetul.

— Cap-de-ciocan! mugi el ca un vânător de balene care vede sifonul uneia.

— Mișcă! mârâi Dorcas.

Capul-de-ciocan se afla la o oarecare distanță după roverul golemului, însă acum tocmai se ridica, arătându-se în toată grozăvia lui. Viziera lui Sunday operă un zoom la magnitudine maximă, simțindu-i punctul de interes. Un ciocan cu gheare, îndreptat în jos, mare cât roverul, pivotând la capătul unei

coloane vertebrale mecanice, lungă ca un tren. Mașina străbătea terenul urmând o sinusoidă, fiecare dintre modulele ei spinale cât o casă fiind echipat cu picioare repezite în afară, ca niște șerpi în continuă mișcare de biciuire. Golemul se deplasa cu repeziciune, aruncând praf înapoi spre urmăritorul său, dar capul-de-ciocan părea să se apropie de el tot mai mult. Îl văzură cum culegea bolovani și-i arunca prin aer, bombardând golemul cu o precizie balistică.

Sunday fugise de golem din momentul când acesta își anunțase prezența în Crommelin, dar acum se bucura de apariția lui. Dacă ar fi fost de ales, prefera să aibă de-a face cu Lucas, mai degrabă decât cu Dorcas și Panii. Privind cum capul-de-ciocan reducea distanța dintre el și vehicul, își dorea ca acesta din urmă să scape.

Nu era de ajuns. Un bolovan cât o mașină se rostogoli prin aer, căzând în fața roverului, mai, mai să-l nimerească. Vehiculul se ciocni de obstacol, cu botul aplecându-se și coada în aer. Roțile se învârtiră în gol, iar roverul, cu partea din față turtită, căzu pe o parte. Capul-de-ciocan continua să arunce cu pietre spre el, în timp ce se apropia.

Sunday își mută privirea dinspre spectacol atâta cât să vadă tentaculele aeronavei coborând pentru a le culege pe Dorcas și Sibyl. Le ridicară prin aer, împreună cu armele lor improvizate și cutia neagră.

— Mult noroc! le ură Dorcas prin canalul dintre costume. Vom face tot ce putem ca să împingem capul-de-ciocan în altă direcție, dar eu în locul vostru n-aș mai sta pe-aici.

Își lăsă pistolul cu pitoane să cadă în praf.

— Data viitoare când ne vedem în Vishniac, am să-ți fac cinste, Grib.

Sasul gondolei era deschis și un alt membru din echipaj le aștepta pe Dorcas și Sibyl. Motoarele aeronavei se învârteau, iar balonul deltoid se întorcea încet ca un nor. Gribelin părea năucit. Se grăbea înapoi spre camion, azvârlind praf de sub călcâie. Se opri să ia înfigătorul-de-pitoane, scuturându-i de nisip. Sunday și Jitendra porniră după el.

Dar nu putea să nu se uite și la golem. Acum, capul-de-ciocan ajunsese lângă el, ridicându-se deasupra roverului răsturnat. Își trase capul înapoi, cât de departe îi permiteau articulațiile, apoi izbi cu ciocanul, punându-și tot trupul în mișcare, astfel încât o

clipă robotul păru doar un bici care șfichiuia. Ciocanul se prăvăli peste rover. Apoi, capul se ridică și mai lovi o dată. Mașina era sfărâmată și pulverizată. Sunday se gândi la golemul dinăuntru, la ce-o mai fi rămas din el. Spera să fi venit singur.

Ajunseseră la camion. Între timp, capul-de-ciocan lovise celălalt vehicul de vreo șase sau șapte ori, făcându-l bucăți, iar acum mașina din Evolvarium își folosea picioarele ca niște cili ca să scormonească prin resturi. Se simțea ceva avar și obscen în graba cu care-și făcea treaba de a recicla vehiculul zdrobit, îndesând sfărâmăturile în deschizătura inelară aflată chiar sub articulație. Înăuntru, o oroare de dinți se roteau cu mare viteză în sensuri contrarii, sfâșiind și măcinând.

Gribelin se săltă pe o latură a camionului. Privi înapoi, cu înfigătorul-de-pitoane încă în mână, apoi își îndreptă atenția spre capul-de-ciocan. Sunday se uită și ea într-acolo. Era tot lângă epavă, dar se întrerupsese din mâncat. „Capul” se răsucea încet, ca turela unui crucișător în căutarea următoarei ținte.

— Știe că suntem aici, spuse Gribelin.

— Atunci, mai bine să facem ce-a zis Dorcas, răspunse Sunday. Să ne cărăm naibii.

— Lucas n-a putut scăpa de el, așa-i? întrebă Jitendra cu glasul frânt de spaimă. Ce șanse am avea?

— Poate reușește Dorcas să-l sperie, presupuse Sunday.

Aeronava, însă, în loc să se îndrepte spre capul-de-ciocan, pornise în direcția opusă.

— Că am și-o încredere de tot căcatu-n Dorcas, acum… replică Gribelin.

Dincolo de vizieră, chipul lui era încruntat și adâncit în gânduri. Aruncă încă o privire spre capul-de-ciocan, apoi se uită la camion, la Sunday și la Jitendra.

— Fugiți, spuse el.

Sunday se încruntă.

— Ce vrei să spui…

— Fugiți, repetă Gribelin, coborând pistolul cu pitoane spre ea, ca să nu mai încapă nicio îndoială. Fugiți, dulceață mică, și nu vă opriți. Capetele-de-ciocan aleg cele mai mari ținte pe care le pot găsi și sunt destul de deștepte ca să se ia după o mașină, nu după un om în costum. Până când mașina scapă sau până o prind. Oricare-o fi să fie.

Sunday nu înțelegea. Tot ce vedea era un om care ținea spre ea o non-armă, tăindu-i accesul la singurul lucru care oferea măcar o șansă infimă de a fugi mai repede decât creatura din Evolvarium.

— Te rog, insistă ea. Lasă-ne să intrăm.

Din locul unde stătea, lângă camion, Gribelin o lovi cu piciorul. Cizma lui o nimeri în mijlocul pieptului, Sunday căzu pe spate, peste Jitendra, care se clătină și dădu din brațe, înainte de a-și regăsi echilibrul.

— Gribelin! strigă el. Nu poți face asta!

— Fugiți, spuse încă o dată Gribelin.

Se urcase în camion, evacuând aerul din cabină cu o bufnitură explozivă, pentru a nu trebui să treacă prin ciclul ecluzei. Încă prăbușită pe spate, Sunday îl văzu cum se așeza la comandă, gata să apuce manetele. Picioarele stabilizatoare se retractară. Roțile se învârtiră în loc, găsindu-și priza pe sol.

— Ne abandonează, spuse Jitendra.

— Nu-s așa de sigură, replică Sunday, în timp ce camionul se retrăgea și se întorcea.

Se întoarse pe-o parte și făcu un efort să se ridice. Își amintea ce-i spusese Gribelin, că trebuia să facă numai ce le spunea ei, dacă dădeau de dracu'. Iar situația în care se aflau corespundea tuturor cerințelor…

— Cred că ar fi mai bine să fugim.

Așa că o luară la fugă, cât de repede le permiteau costumele, adică nici pe departe atât de iute pe cât i-ar fi convenit, poate cu o cincime din viteza roverului lui Gribelin, care acum se îndepărta în goană, stârnind în urma lui un nor uriaș de praf, ca o coadă de păun.

— A mușcat momeala, murmură Jitendra printre respirații întretăiate.

Sunday abia dacă mai avea suflu. Își forțau costumele la limită, propriii lor plămâni și mușchi făcând tot atâtea eforturi ca servomotoarele acestora.

— Nu te opri, spuse ea.

Dar fu nevoită să se uite în urmă. Capul-de-ciocan își abandonase prima victimă. Acum gonea după Gribelin, dar fără să pară prea grăbit. Își conserva energia, știind că-l putea prinde gradual, cu răbdare, pe parcursul a kilometri întregi. Sunday se strădui să se miște în continuare, într-o fugă greoaie, epuizată.

Începea să aibă ameţeli, iar prin jurul câmpului vizual vedea steluţe. Toate afişajele vizierei erau pe roşu, avertizând-o că forţa costumul peste învelişul său de performanţă recomandat.

Lasă-l încolo de costum, îşi spuse. *Şi eu sunt cam peste propriul meu înveliş de performanţă.*

Nu hotărâseră nimic, nu se înţeleseseră să alerge într-o anumită direcţie, doar să se îndepărteze de camion. Totuşi, îşi dădea acum Sunday seama, gândiseră suficient de asemănător ca s-o ia spre epava roverului. Păruse îngrozitor de departe, dar distanţele de pe Marte erau înşelătoare. Trecu peste un dâmb şi, cu un salt al contracţiei perspectivelor, ca prin vis, roverul golanului se văzu dintr-odată mult mai aproape.

Arăta rău. Sunday nu se gândise nicio clipă că atacul lăsa vreo şansă de supravieţuire, dar acum i se risipiră orice eventuale speranţe. Maşina era făcută praf. Fusese sfârtecată în bucăţi deformate şi strivite, în care abia dacă se mai recunoşteau piesele dinainte. Se gândi iar la Dali, la ceasurile moi drapate pe crengi fără frunze. Creatura din Evolvarium transformase roverul într-o operă de artă.

Semnalele de alarmă ale costumului ajunseseră la o intensitate peste puterile ei şi-şi simţea inima ca pe un aparat gata să-i sară din piept. În plămâni parcă i s-ar fi scurs metal topit. Nu mai putea să alerge.

Delegatul lui Lucas zăcea pe jos.

Golemul nu avea nevoie de costum şi era îmbrăcat la fel cum fusese în Ameninţarea Roşie. O clipă, vederea o înşelă, sugerându-i că era pe jumătate îngropat în praf, până-şi dădu seama că, de fapt, jumătatea aia lipsea. Golemul consta dintr-un cap, un piept, un braţ stâng. Trupul fusese secţionat pe diagonală, de la umărul drept până la şoldul stâng. Restul nu se vedea nicăieri. Poate rămăsese printre resturile roverului, sau se împrăştiase, sau fusese deja digerat de creatura din Evolvarium.

Era prima oară când vedea mecanismele dintr-un golem. Se zăreau straturi gelatinoase, teci de polimeri activi, o structură scheletică din plastic alb transparent, snopi fibroşi de nervi şi circuite electrice. Un amestec albastru-cenuşiu de muşchi artificiali, vascularizaţi precis cu tuburi pentru fluide. Nu conţinea mult metal şi foarte puţine mecanisme dure. Un ulei violet, lubrifiant sau mediu de răcire, se scursese din el şi îngheţa deja pe solul tharsian. Partea dreaptă a feţei era

strivită, cu urechea și scalpul smulse. Un glob ocular atârna afară din orbită, cu un mănunchi de fibre optice slinoase după el. Inteligența golemului, atâta câtă fusese, era distribuită prin toată anatomia lui, dar ochii rămâneau principalul sistem de achiziție vizuală.

Sunday stătea alături, cu mâinile pe genunchi, așteptând ca extenuarea care-i încețoșa vederea să se risipească.

Golemul o privea. Ochiul rămas valid se rotea în orbită, urmărindu-i mișcările, pe când celălalt zvâcnea ca un pește pe uscat. Gura se mișca, deschizându-se și închizându-se ca și cum ar fi fost acționată de un mecanism primitiv, asemenea păpușii unui ventriloc. Un moment, chipul rămase neînsuflețit. Arăta ca o mască de cauciuc pe care n-o poartă nimeni, turtită în cele mai nepotrivite locuri. Apoi, Lucas păru să iasă la iveală, personalitatea lui inundând golemul. Fața se încordă, se umplu, iar gura i se arcui într-un zâmbet.

— Am probleme, spuse Sunday, prin canalul general de comunicații al costumului. Nu reușesc să accesez augul și, pe lângă fratele meu și câteva persoane în care nu mai am încredere, nimeni nu știe că sunt aici. Asta înseamnă că mai rămâi doar tu, Lucas. Și nici măcar nu știu dacă mă auzi sau dacă mai ai o legătură ching cu Pământul.

Golemul vorbi. Îl auzi în cap.

— Cred că amândoi avem probleme, Sunday.

— Când ai primit ultima oară un update de la Lucas?

— Sunt autonom de câteva ore. Mă tem că e foarte improbabil să se mai restabilească legătura, cel puțin înainte să ies complet din funcțiune.

— Lucas știe unde mă aflu?

— Știe că te-am urmat în Evolvarium și că țintă ta probabilă era locul de amartizare al lui Eunice. Oricum, nu era complet sigur.

Sunday privi în jur. Gribelin și capul-de-ciocan ajunseseră foarte departe, abia dacă mai vedea ceva din panașul de praf al roverului. Spera ca Gribelin să fie încă tot în frunte.

Jitendra se opri împleticit, proptindu-și mâinile în șolduri. Văzu golemul și se cutremură instinctiv. Era o reacție firească. Arăta atât de plauzibil, atât de asemănător cu o ființă vie...

— Nu trebuia să ajungem aici, vere, spuse Sunday, cu regret sincer.

În ochiul funcțional al golemului se zări o lucire de amuzament dulce-amărui.

— Întotdeauna am fost pregătit să pun familia mai presus de propriile mele realizări personale. Păcat că n-ai făcut și tu la fel. Și-n fond, ce ai câștigat? Ți-au luat obiectul. Ai venit până aici degeaba.

Chipul zâmbi. De pe buze i se prelinse puțin fluid violet.

— Ai făcut să se piardă totul, Sunday.

— N-aș spune asta, replică ea, punându-și piciorul pe capul golemului. Există întotdeauna și compensații.

Simți țeasta de plastic trosnind umed sub greutatea ei, ca un ou mare, nefiert. Meschinăria gestului o îngrețoșă până-n măduva oaselor. Avea în ea o doză de invidie pe care nu și-o bănuise vreodată.

Dar, în același timp, n-o regreta deloc.

Jitendra scormonea de câteva ore prin resturile roverului, acele piese care nu fuseseră strivite complet. Căuta ceva, orice, care i-ar fi dat posibilitatea să trimită un semnal de alarmă. Sunday îl ajutase și ea, la început, apoi însă devenind conștientă de zădărnicia acelei acțiuni, într-un val de deznădejde neagră. N-avea să găsească nimic folositor, nici nu puteau contacta pe cineva care să-i ajute. Dacă încercau să meargă pe jos, noaptea urma să-i prindă tot în Evolvarium, iar costumele nu-i puteau în niciun caz ține în viață mai mult de vreo două zile. Amiaza trecuse de mult, iar soarele cobora spre orizont cu o grabă de-a dreptul indecentă.

— Nu cred că e bine să stăm aici, spuse ea, pentru a treia sau a patra oară. Dacă revine capul-de-ciocan ca să mai arunce o privire la epavă…

Pe de altă parte, rămânând aproape de resturile roverului aveau șansa de a bate mai puțin la ochi decât două siluete izolate în peisaj, departe de orice obiect fabricat. După ce anume se orientau în primul rând vânătorii, după căldură sau după sunet? Și avea vreun sens să stea aproape de locul excavației, în speranța slabă că golemul reușise să-l comunice acasă? Le-ar fi adus familia pe cap, dar verii nu i-ar fi lăsat să moară acolo. Nu cu bună știință, cel puțin. Așa spera…

Gribelin era mort. Nu mai avea nicio îndoială. Când norul de praf era gata să dispară în pâcla trandafirie din depărtare,

deasupra orizontului, avusese loc o explozie, luminoasă și fără zgomot. Sunday simțise unda de șoc peste câteva secunde, cutremurând solul cu un sunet ca mormăitul unui elefant. Și-l imagina lăsând capul-de-ciocan să se apropie de rover cât de mult îndrăznea, înainte de a declanșa ceva aflat la bordul vehiculului: o încărcătură explozivă, vreo armă ilegală... Dacă fusese de ajuns ca să distrugă capul-de-ciocan sau doar să excludă posibilitatea ca acesta să-l prindă pe Gribelin viu, nu avea de unde ști. Un nor în formă de ciupercă bonsai se înălțase pe cer, ca un creier umflat la capătul măduvei spinale, după care nu se mai zărise niciun semn al prezenței capului-de-ciocan.

Dar acesta nu era nici pe departe cel mai periculos prădător.

— O vreau pe Eunice, spuse Sunday. Ea ar ști ce e de făcut. Mereu știa ce să facă.

Jitendra înlătură cu piciorul o placă de metal îndoită.

— Aici nu e nimic de folos. Și nici măcar nu știu dacă-i bine să comunicăm așa. Poate ar fi cazul ca de-acum încolo să păstrăm tăcerea radio.

Făcu o pauză, respirând greu după efortul căutărilor prin epavă. Acela era modul lui Jitendra de a reacționa, își spuse Sunday: să aibă o ocupație, chiar și când nu-i mai rămânea decât să-i recunoască zădărnicia.

— Deci încotro o luăm? Vântul n-a suflat prea rău de când am venit aici. Dacă instalațiile noastre de reciclare rezistă, poate reușim să mergem înapoi pe urmele vehiculului până la Vishniac, chiar dacă pierdem navigația din costume.

Dacă pierdeau sistemul de navigație, își spuse Sunday, ultima dintre grijile lor ar fi fost aceea că puteau să se rătăcească. Însemna că sistemele costumelor cedau, inclusiv cel de menținere a vieții.

— Poate-o să i se facă milă de noi vreunui alt Supraplutitor.

— Da. După exemplul lui Dorcas, par să fie plini de considerație...

— Ziceam și eu... Când nu mai ai nicio posibilitate, te agăți și de cele mai nerealiste.

Sunday, însă, scruta cerul de ore întregi. Nu se mai vedea nicio altă aeronavă.

— Îmi vine s-o omor. Ba nu, mai bine: *am s-o* omor, numai să am ocazia.

Care nu se va ivi, adăugă o voce, în mintea ei.

— Nu cred c-a vrut să murim. Pe de altă parte, nu cred că a gândit toate detaliile până la capăt deosebit de bine.

— Fă-mi o favoare, răspunse Sunday. N-ai putea – măcar o dată – să nu mai tot încerci să vezi partea luminoasă a lucrurilor *pizdelor mă-sii?* Și mai încetează să găsești mereu ce-au toți bun în ei, fiindcă uneori așa ceva pur și simplu nu există. Uneori, oamenii nu-s decât niște căcănari. Niște căcănari răi de futu-le muma-n cur.

Jitendra trase lângă Sunday o bucată din carcasa roverului și o înfipse în sol, ca paravan contra vântului.

— Vom fi cele mai calde puncte pe o rază de câteva mile. Cu cât ne putem ecrana termal mai bine, cu atât ne cresc șansele.

— Șansele noastre sunt zero, Jitendra. Dar dacă asta te face să te simți mai bine…

Clipi cu putere. Ochii o usturau de lacrimi, dar nu avea ce face.

— M-aș simți mai bine dacă m-ai ajuta și tu puțin, spuse el. Unele dintre bucățile astea sunt prea mari ca să mă descurc singur cu ele.

Orice, numai să-l mulțumească pe Jitendra. Și avea dreptate. Mai bine să facă ceva. Mai bine să facă ceva, orice, indiferent cât de prostesc și fără rost era, decât să nu facă nimic.

În timp ce universul se uita la planurile lor șubrede și râdea.

Își făcuseră un adăpost rudimentar, deschis în partea de sus, dar oferind o oarecare acoperire față de orice se apropia pe sol sau la mică înălțime. Sunday se îndoia că avea să conteze prea mult – căldura lor tot se infiltra în afară, orice-ar fi făcut –, dar dacă așa deveneau o idee mai puțin vizibili, bănuia că efortul nu era în întregime irosit. Consumaseră puțin mai mult din energia și oxigenul costumelor, dar nu se dăduseră bătuți. Iar când au terminat de construit un adăpost cât de bun s-a putut face, iar soarele cobora și mai mult spre apus, s-au așezat unul lângă altul, umăr la umăr, ținându-se de mână, menținând contactul tactil pentru a putea vorbi.

— Îmi pare rău, spuse într-un târziu Sunday.

— Pentru că ai fost dusă de nas și înșelată?

— Pentru că te-am băgat în ce te-am băgat. Și că l-am băgat și pe Gribelin.

— Și mie-mi pare rău pentru el. Dar era bătrân și lucra într-un

domeniu periculos. Nu tu l-ai omorât, ci job-ul lui.

— Poate că era mai bine să stăm împreună.

— Suntem încă vii, îi aminti Jitendra, strângându-i mâna într-a lui, ca să-și accentueze cuvintele. El nu mai e. Cred că ăsta e rezultatul cel mai bun, nu?

— Nu știu, răspunse Sunday, surprinsă de propriile-i cuvinte, care au părut să iasă de la sine.

— Eu, da. Și, chiar dacă aș avea de trăit doar cu o secundă în plus, tot aș alege oricând viața în locul morții. Fiindcă în secunda aia se poate întâmpla orice.

— De când ai început să crezi în miracole?

— Nu cred, preciză el. Dar cred în…

Amuți, îndeajuns de mult timp pentru ca Sunday să se întrebe dacă nu cumva legătura tactilă ieșise din funcțiune. Îi urmări direcția privirii, prin deschizătura verticală îngustă dintre două plăci care nu se îmbinau tocmai bine.

— Jitendra?

— De când ne-am așezat, eu nu m-am mișcat din loc, spuse el. Am același unghi vizual. Și sunt sigur că acum o oră nu vedeam colina aia.

Sunday își schimbă poziția și văzu la ce se referea. Ar fi văzut-o și ea dacă ar fi stat puțin mai la stânga. Știa că nu era o colină. Cunoștea bine topografia regiunii: în afară de vulcani și de câteva cratere străvechi, nu exista nicio denivelare importantă de teren.

Mai mult decât atât, Jitendra avea dreptate. Colina nu se aflase în acel loc când își făceau adăpostul.

— Agregatul, spuse ea și, când Jitendra nu răspunse, știu că nu mai era nimic altceva de spus.

Iar Agregatul se apropia.

28

Geoffrey își verifică harnașamentul. „Quaynor” ardea combustibil din nou, continuându-și inserția orbitală și drumul spre contactarea Palatului de Iarnă. Sus, în bășica de control din față – așa-zisa „punte de comandă” a navei – Jumai și Mira Gilbert stăteau legate de-o parte și de alta, asigurate cu un păienjeniș de corzi elastice și centuri cu catarame. Bășica de comandă era o cupolă transparentă cu margini metalice, rezistentă la impact și dotată cu numeroase comenzi și afișaje

într-un elegant stil retro.

— Familia ta e încă în avans față de noi, spuse Gilbert, confirmând vestea la care Geoffrey se aștepta. Am avut ceva delta-*v* de rezervă. Din păcate, și „Kinyeti” a avut.

Bătu cu degetul într-un panou instrumental pliant, mormăind o înjurătură acvatică. Motoarele cu reacție pocniră și bolborosiră, ajustând traiectoria lui „Quaynor”.

— Mă tem că o să ne cam mușcăm unghiile. Îi vom întâlni pe aceeași orbită. Din păcate, se pare că vor andoca înaintea noastră.

— Câte porturi de andocare sunt? întrebă Jumai.

— Zoomurile ne arată câte unul la fiecare pol. Habar n-avem dacă amândouă sunt utilizabile.

— A trecut cam mult de când a fost necesar ca două nave să andocheze în același timp, spuse Geoffrey. Dacă a fost cazul vreodată…

„Quaynor” nu era nouă – Geoffrey își putea da seama fie și doar după mirosul rânced al spațiilor de locuit – dar se îndoia că data dinainte de începutul secolului. Mai degrabă, fusese croită după specificațiile ideologice ale Panilor, care dictau un minimum strict de servicii generate prin sistemul aug. Hublouri cu geam, astfel ca universul să poată fi observat foton cu foton, în propriii lui termeni arzători, nu prin starturi mediatice deformante. Sisteme de comandă și navigație care necesitau interacțiuni fizice, astfel încât trebuia să fie prezent un om, cu mintea și cu trupul. Procese de luare a deciziilor lăsate în seama piloților umani, cu gândire înceată, în locul sistemelor experte rapide și neobosite.

— Ce speră Hector și Lucas să obțină de-aici? se interesă Jumai.

Geoffrey își scoase din ochi o particulă de praf dură ca un cristal.

— Pe veri îi doare-n cur de ce-i în Palatul de Iarnă. Cel puțin, în ceea ce-i privește pe ei. Tot ce vor e ca *eu* să nu găsesc ceva care ar putea să afecteze reputația lui Eunice sau să primejduiască afacerile.

Își potrivi una dintre legături, care începea să-l roadă.

— Vor plănui să-l elimine, într-un fel sau altul. Au deja hârtiile puse la punct.

— Crezi că au adus cu ei bombe?

— Într-o navă se găsesc destule lucruri care să bubuie, răspunse Gilbert. Ca să nu mai vorbim că în Palatul de Iarnă e depozitată o navă întreagă.

Geoffrey se încordă, primind o cerere de ching. Era Hector, iar coordonatele ching-ului îl plasau în apropierea Lunii.

— Nu cred că avem multe să ne spunem, răspunse el, preferând să mențină conversația strict la nivel vocal.

— Ai primit apelul, replică Hector, cu răspunsul ricoșând din „Kinyeti” aproape imediat, ceea ce sugerează că ești de altă părere.

— Ești doar tu sau a venit și Lucas în excursie?

— E loc doar pentru unul dintre noi, Geoffrey. Am venit cu un transport de marfă, nu într-o capsulă cu echipaj. Stresul nu i-ar fi făcut bine lui Lucas, mai ales după ce-a pățit la picior.

Râse puțin, fără haz.

— A fost o călătorie grozavă. Ar fi bine s-o încerci și tu, cândva.

— Am făcut-o, o dată.

— Dar n-ai făcut-o așa, fără nicio amortizare și cu marje de siguranță reduse la zero. Șocul, când am lovit curba de la baza muntelui... ăla a fost ceva! Priveliștea, însă... după ce m-au prins laserele propulsoare, și am ajuns pe orbită... Superbă!

— Mă bucur că a meritat. Ești sau curajos, sau prost – una din două.

Hector lăsă să-i scape încă un mic hohot de râs.

— Încă nu e prea târziu ca s-o rezolvăm cu bine, Geoffrey. Indiferent ce crezi c-ai să rezolvi în Palatul de Iarnă, nu e nevoie să mergi până la capăt.

— Așa că să te las pe tine să-l faci praf?

— Avem o viață fericită aici, vere, nu ne lipsește nimic. De ce ții neapărat să distrugi totul?

— Dacă Eunice voia să facă vreun rău familiei, a avut toată viața la dispoziție.

— Ai o încredere înduioșătoare în natura umană. Eu aș zice că e absolut capabilă să ne facă rău și din Viața de Apoi, dacă așa a vrut.

— Hector, în privința asta, ai încredere-n sora mea. Sunday a cunoscut-o pe Eunice mai bine ca oricine. Eunice nu făcea gesturi fără rost, doar din dușmănie. Și-n fond, de ce naiba să fi avut ceva împotriva noastră?

— Își pierduse mințile, vere. Acolo, la marginea sistemului. De-atunci, n-a mai gândit normal.

— Nu cred că-și pierduse mințile. Cred, mai degrabă, că acolo a văzut ceva, a avut cine știe ce experiență... ceva care a făcut-o să privească în urmă, la tot ce realizase până-n acel moment, și să-și dea seama că nu merita neapărat tot sângele și efortul consumat. Asta nu înseamnă nebunie. I-aș zice, mai curând, simț al perspectivei.

După un interval, Hector spuse:

— Aș vrea să cred că ai dreptate, dar nu ne putem permite niciun risc. Prea multe depind de noi.

— Măcar lasă-mă să văd ce e în Palatul de Iarnă.

— Și dacă e ceva ce ne poate face rău? Așa încât să nu ne mai revenim pe urmă?

— N-am să distrug firma, spus Geoffrey, epuizat. Oricum mă doare-n cot de ea.

— Și dacă familia a făcut ceva rău? Vreo crimă despre care numai ea știa? Dacă ai afla că cineva din carnea și sângele tău a săvârșit o faptă de nedescris? Atunci, te-ar lăsa conștiința să păstrezi secretul, vere?

Și-l imagină pe Hector cum clătina din cap, țistuind din limbă.

— N-ai fi în stare să trăiești cu un secret ca ăsta.

Încet, Geoffrey întrebă:

— Ce fel de crimă?

— De unde mă-sa vrei să știu? Artilecte, genetică, arme... Cine știe de ce s-o fi ținut, acum o sută de ani? Cine știe de ce se ținea oricine, pe vremea aia?

— N-are niciun sens, Hector. Văd că vorbim aproape ca între egali. De ce n-am putut purta discuția asta acum câteva săptămâni?

Hector oftă, ca și cum l-ar fi plictisit să explice un lucru care trebuia să fie de la sine înțeles.

— Acum câteva săptămâni, încă ne mai erai rudă, Geoffrey. Acum, nu mai ești. Ne-ai înșelat așteptările, ai trădat. Ai devenit un adversar de afaceri. Egal cu noi. Asta schimbă totul. Simt că aproape aș putea să te respect.

— Te rog, întoarce-te!

— „Kinyeti” are traseul programat, vere. Eu, în locul tău, aș sta la o distanță sigură.

— Ce plănuiești să faci?

— Lucrul pentru care am venit aici, răspunse Hector. Demolarea.

În loc să se apropie până la capăt, „Kinyeti” se oprise la cincizeci de kilometri distanță, urmând aproape aceeași orbită cu Palatul de Iarnă. Geoffrey se întreba, optimist, dacă nu cumva Hector se răzgândise. Poate că, la urma urmei, începuse să se lase convins, să asculte de glasul rațiunii.

Dar, nu… După zece minute, un vehicul mult mai mic se desprinse de la un capăt al navei miniere și porni pe același vector de abordare. Începură să studieze naveta sferică, sub magnitudine maximă, prin camerele de pe „Quaynor”. Era soiul de feribot cu rază scurtă de acțiune, de la o navă la alta, care putea servi și drept capsulă de salvare sau vehicul individual de reintrare în atmosferă.

— Trebuia să mă aștept, murmură Geoffrey. Hector nu vrea ca echipajul lui „Kinyeti” să se apropie de Palatul de Iarnă mai mult decât e necesar. Încă mai ascunde de toată lumea secretele familiei.

— „Kinyeti” se retrage, observă Arethusa, în timp ce nava mai masivă își pornea un șir de motoare, în lungul spinării. Cred că vor reveni să-l ia pe Hector, dar pentru moment le-a spus să se ducă naibii mai încolo.

— Sunt plătiți destul de bine ca să nu pună întrebări incomode.

Odată ce pornise, Hector avu nevoie doar de douăzeci de minute ca să parcurgă distanța până la Palatul de Iarnă. Folosind micropropulsoarele capsulei, execută un zbor de inspecție, înconjurând în spirală cilindrul de la un capăt la altul, înainte de apropierea finală pentru andocare. Dacă Palatul de Iarnă ceruse autorizația navetei – apoi îi aprobase începerea manevrelor de andocare – nu exista nicio cale practică de a intercepta acel trafic comunicațional pe unde strânse de pe „Quaynor”. Geoffrey putea doar să presupună că aveau să întâmpine dificultăți când se apropiau și ei.

— Se sincronizează pentru andocare, spuse Gilbert, în timp ce naveta lui Hector începea să se învârtească încet, conform cu viteza de rotație centrifugală a stației. Contactul și captura, în cinci… patru… trei…

Capsula andocă. Brațele de prindere se îndoiră s-o fixeze.

Trecură două-trei minute, apoi se văzu o exhalație argintie din gulerul sasului. Un val de aer sub presiune care stătuse acolo de la ultima activare a valvei, acum eliminat, după care conexiunea fu închisă etanș. Micuța capsulă se pierdea aproape complet printre detaliile structurilor de andocare și servicii din capătul stației.

— Ne aliniem pentru celălalt pol, spuse Gilbert, bătând comenzile pe una dintre tastaturile pliante. Crezi că putem traversa toată construcția?

— E doar un tub mare, gol pe dinăuntru, cu „Regina Iernii” în mijloc, răspunse Geoffrey. N-ar trebui să avem probleme, mai ales că Arethusa a intrat prin ching la bord, nu demult.

— Am văzut numai ce m-a lăsat ea să văd, preciză Arethusa.

Transferul lui Hector în navetă anulase avantajul față de „Quaynor”, dar încă mai aveau treizeci de minute până la andocare. Geoffrey bătea nerăbdător cu degetele, secundele se târau cu o încetineală chinuitoare. Nu și-l imagina pe Hector pierzând vremea înăuntru, indiferent cât de inedit era faptul că putea cutreiera în voie regatul privat al lui Eunice.

Ajunseseră la cincizeci de kilometri distanță, când sosi primul avertisment: strident și automatizat, în deplin acord cu politica generală a lui Eunice de a nu-și întâmpina vizitatorii cu brațele deschise.

— Vehicul neidentificat pe curs incident unu-unu-nouă, trei-unu-șapte: nu ai autorizație de andocare sau de zbor în apropiere. Te rog, corectează-ți vectorul în mod corespunzător cu volumul nostru obligatoriu de excludere.

Vocea, care vorbea în swahili, ar fi putut trece ușor drept a bunicii lui.

— Dacă nu-ți ajustezi vectorul, nu putem fi făcuți răspunzători pentru orice avarii cauzate de sistemele noastre anticoliziune.

— Menține cursul, spuse Geoffrey. Las-o… lasă-l… să vadă că avem intenții serioase. Eunice: mă asculți?

— Aici sunt, răspunse construcția, fără a binevoi să proiecteze o plăsmuire în spațiul deja aglomerat.

— Fă-te auzită de toți cei prezenți, inclusiv Arethusa. Nu au niciun motiv să nu ne asculte conversația.

— Lui Sunday nu i-ar conveni.

— Fă-o oricum. Îți ordon!

Urmă o pauză abia perceptibilă.

— S-a făcut. Acum mă pot auzi.
— Bine.
Geoffrey îi privi pe cei din jur, sperând că amânau pentru mai târziu orice întrebări.
— Mă tem că nu am timp să te pun acum la curent, Eunice, dar ne este necesară autorizația de andocare pentru Palatul de Iarnă.
— Spune-i că ești cu treburi ale familiei Akinya.
Nu prea avea rost să ceară îndrumări de la construcție, dacă nu era gata să-i sugereze beneficiul îndoielii.
— Mira – sunt conectat?
— Zi ce ai de zis, răspunse Gilbert.
— Sunt Geoffrey Akinya, nepotul lui Eunice. Mă aflu la bordul vehiculului interplanetar „Quaynor” și solicit autorizația de apropiere și andocare.
Așteptă un moment, după care, oricât suna de pompos, adăugă:
— Am venit cu treburi importante de familie.
— Aprobarea de apropiere i s-a acordat deja lui Hector Akinya. Nu mai sunt disponibile alte locuri de andocare.
Geoffrey scrâșni din dinți.
— Hector a andocat la un pol, noi putem veni la celălalt.
— Nu mai sunt disponibile alte locuri de andocare, repetă vocea, de astă dată pe un ton cam amenințător.
— Am dreptul să intru, insistă Geoffrey. Dezamorsează-ți sistemele anticoliziune și dă-mi aprobare să folosesc docul neocupat. Nu ai altă cale decât aceea de a te conforma unei instrucțiuni de familie.
— Identitatea ta nu e verificată. Nu te mai apropia și modifică-ți vectorul.
— Nu crede că ești tu, spuse Eunice.
Geoffrey își înghiți un răspuns sarcastic înainte de a-i ieși pe gură.
— De ce pe Hector l-a acceptat și pe mine nu?
— Hector a venit cu un vehicul Akinya, arătând înmatricularea Akinya, la fel cum ar fi făcut și Memphis. Palatul de Iarnă nu avea niciun motiv de a nu-l lăsa să treacă.
Cu o strâmbătură, Geoffrey întrebă:
— Mira, putem falsifica o înmatriculare civilă?
— Nu infailibil, nu legal și mai ales nu *acum,* dat fiind că

habitatul ne-a taxat deja ca având altă apartenență, răspunse Gilbert, privindu-l cu un aer de scuză. Nu-ți mai rămâne decât s-o faci din vorbe, Geoffrey. Nici chiar Jumai nu ne poate ajuta înainte de a andoca.

— Avem nevoie de niște idei aici, Eunice, spuse el.

— Dacă habitatul recunoaște noțiunea drepturilor familiale de vizitare, dacă înțelege că Hector e un Akinya și ca atare are obligația de a-l lăsa să andocheze, atunci *s-ar putea* să funcționeze puțin cam ca mine. Nu tot atât de sofisticat, totuși ca un model al lui Eunice și încercând să folosească o bază de cunoștințe încorporate.

— Toate bune și frumoase, dar așa nu sunt sigur c-o să ajungem undeva.

— Vorbește-i! Explică-i că te numești Geoffrey Akinya și că ești pregătit să te supui unui interogatoriu pentru a o dovedi.

— Crezi c-o să meargă? îl întrebă Jumai.

— Nu știu. Alte idei strălucite, în afară de a trece cu forța de sistemele anticoliziune? Alea sunt, în esență, *tunuri,* în caz că v-a scăpat.

— Mulțumesc. Înțeleg prea bine că avem de-a face cu riscuri grave.

— Scuză-mă.

Vorbea serios: dintre toți oamenii pe care-i cunoștea, îi era greu să se gândească la cineva care să aibă un mai mare dispreț față de riscuri decât Jumai.

— Uite, continuă ea, privindu-l cu o expresie împăciuitoare, dacă asta e singura noastră șansă, cum a zis construcția…

— Mai suntem în emisie? întrebă Geoffrey.

— Zi ce ai de zis, confirmă Gilbert.

Geoffrey își drese glasul.

— Vorbește din nou Geoffrey Akinya. Nu am niciun mijloc formal de a-mi confirma identitatea în momentul de față. Dar sunt dispus să vorbesc. Eunice mă cunoștea. Poate nu foarte bine, dar la fel de bine ca pe oricare alt membru al familiei. Dacă pot spune ceva, orice, ca să dovedesc cine sunt… te rog să întrebi. Îmi voi da toată silința să răspund.

Urmară câteva momente de tăcere. Jumai deschise gura să vorbească, dar nici nu apucase să tragă aer în piept, când habitatul răspunse din nou:

— Decuplează toate comunicațiile externe cu excepția acestei

legături pe undă strânsă. Orice încercare de contact cu sistemul Akinya va fi detectată.

— S-a făcut, spuse Arethusa.

După o clipă, Palatul de Iarnă continuă:

— Elefanți de lemn, cadou de ziua nașterii. Câți erau și ce vârstă avea Geoffrey Akinya când i-a primit?

Geoffrey își privi tovarășii de drum.

— Trebuie să fi avut cinci, șase ani... articulă el aproape mut, ca să nu-l audă canalul dintre navă și stație. Nu mai țin minte!

— Am văzut elefanții ăia, răspunse Jumai, la fel de încet. Mi-ai spus că nici măcar nu credeai că veniseră de la Eunice.

— Era la noi o doică din Djibouti care avea grijă de Sunday și, atunci... m-am gândit că probabil ea îi cumpărase, sau poate Memphis.

— Întreabă construcția, îi propuse Gilbert.

— Nu pot. Mi-e afectată o copie a ei, ca un nor plutind în jurul meu prin spațiul informatic, dar nu e la mine în cap. Fără aug nu-mi poate spune nimic.

— Trebuie să primesc un răspuns, zise habitatul. Ce vârstă avea Geoffrey Akinya?

— Șase ani, răspunse el. Elefanții erau șase, iar eu... tocmai împlinisem șase ani. Era ziua mea.

Din nou tăcere, apoi:

— Autorizația de apropiere acordată. Procedați pentru andocare la polul din urmă.

Geoffrey răsuflă prelung, descărcându-și tensiunea acumulată.

— Am trecut. Sau, măcar, putem merge puțin mai aproape.

— Cum ai descoperit că erau șase, nu cinci? îl întrebă Jumai.

— N-am descoperit, am ghicit!

— Un noroc chior!

— Știa despre elefanți, spuse Geoffrey, vorbind aproape de unul singur. Poate că nu i-a cumpărat ea personal... dar n-am crezut niciodată că i-a păsat nici măcar atât cât să se intereseze de ei...

— Suficient ca să formuleze întrebarea de un miliard de yuani, replică Jumai.

— Ne-am aliniat, anunță Mira Gilbert. Tot fără aug. Și vom mai rămâne așa un timp.

Apoi, tonul i se schimbă:

— Stați. Se întâmplă ceva cu „Kinyeti”. S-au activat propulsoarele.

— Încotro merge? întrebă Geoffrey.

— Dă-mi câteva clipe să găsesc vectorul…

Gilbert privi, în așteptare, bătând comenzi pe keyboard și studiind afișajele multicolore complexe în timp ce acestea parcurgeau diferite scenarii.

— A pornit iar spre Palatul de Iarnă, spuse ea, fără să pară prea convinsă de propria ei analiză. Nu poate fi adevărat, nu? Hector e acolo doar de… cât, douăzeci de minute?

— Poate nici n-are nevoie de mai mult, răspunse Jumai.

— Tot n-ar vrea s-o cheme pe „Kinyeti”, preciză Geoffrey. Are mijloace proprii de a se întoarce. Deci poate că e o problemă cu naveta sau i-a cerut lui „Kinyeti” să ne taie calea spre docul celălalt.

— Avem autorizație de apropiere, le aminti Arethusa. Dacă ne blochează, iese un incident interjurisdicțional.

— Cred că a devenit deja, din momentul când am semnat pentru cetățenie, comentă Geoffrey.

— Ne încetinește deplasarea, reluă Gilbert. Vreau să văd ce țintă are „Kinyeti” înainte de a ne apropia.

Geoffrey își reaminti că nu se afla acolo prin ching, cu trupul său real aflat departe, la loc sigur, în Africa. Era prezent în carne și oase, la bordul unei nave uriașe, greoaie, fragilă ca hârtia, o mașină care n-ar fi tolerat o coliziune cu alta mai ușor decât putea să execute schimbări de direcție rapide ca în luptele aeriene. Și, cu două nave delicate atrase ca fluturii spre flacăra de lumânare a Palatului de Iarnă, riscurile unui accident, și cu atât mai mult ale unei acțiuni obstructive deliberate, nu puteau decât să crească.

— „Kinyeti” e la zece kilometri distanță, anunță Gilbert peste câteva minute. Pare să se alinieze pentru… nodul de andocare unde a sosit deja naveta lui Hector. Ar spune cineva că are vreun sens?

— O fi singurul punct de intrare în care au încredere, presupuse Jumai.

Geoffrey dădu din cap.

— Să vedem ce intenții au.

Peste vreo două secunde, Arethusa spuse:

— Pirați.

O văzuse cu o clipă înaintea celorlalți: o erupție de lumină din ambele capete ale habitatului, revărsarea strălucitoare a dispozitivelor magnetice și optice pentru evitarea coliziunii, care îndreptau masă și energie spre ceea ce sistemele autonome de apărare ale Palatului de Iarnă identificaseră ca pe o amenințare iminentă. Nu un dușman, fiindcă noțiunea asta necesita o presupunere de intenție, de deliberare dirijată, ci, mai degrabă, ceva inconștient și non-negociabil, un reziduu spațial sau o bucată de rocă și gheață primordială, rătăcind prin vid prea aproape ca să fie ignorată.

Geoffrey avu nevoie de un moment pentru a interpreta afirmația Arethusei. Nu erau pirați. Erau doar *sistemele de estimare a impactului proximal și eradicare a țintei,* iar în engleză acronimul forma exact cuvântul rostit de Arethusa.[1] În esență, tunuri, dar asigurate riguros împotriva erorilor, incapabile să fie orientate spre altceva decât un risc real de coliziune iminentă.

Non-arme.

Acceptaseră apropierea lui Hector, dar pe „Kinyeti" n-o tratau cu aceeași curtoazie. La un moment, după ce înțelesese ce se întâmpla, Geoffrey văzu înflorirea multiplelor puncte de impact pe carcasa lui „Kinyeti", însoțite aproape simultan de nori argintii strălucitori, în urma vaporizării instantanee a metalului și a ceramicii. Tot ce puteau face pirații era s-o supună unui atac distructiv continuu, urmărind să-i fragmenteze masa în bucăți mai mici care puteau fi date la o parte individual, folosind alte salve de energie cinetică.

Cea mai mare parte a navei rămăsese întreagă. Unul dintre brațele centrifugale îi fusese smuls, rostogolindu-se pe propria lui traiectorie nouă, și de-a lungul carcasei se vedeau peste tot cratere și goluri, unde fusese lovită. Un rezervor de combustibil era găurit, iar acum se golea cu furie, în timp ce apăreau și semne ale pierderii sistematice de presiune, prin trei sau patru puncte de ruptură din modulul anterior. Imaginea era obstrucționată de resturi și gaze ce se răspândeau în jurul navei, învăluindu-i avariile.

Dar nu era moartă. Își dădură seama de asta când o a doua izbucnire de căldură și lumină arătă că și „Kinyeti" își desfășura

[1] Proximal impact ranging and target eradication system – P.I.R.A.T.E.S. (n. tr.).

propriile sisteme anticoliziune, de astă dată într-o ofensivă coordonată împotriva habitatului. Cât de legală era o asemenea acțiune, Geoffrey n-avea nici cea mai vagă idee: cu siguranță, numărul situațiilor în care unele nave atacau alte nave era atât de mic, încât nu prea puteau exista precedente în legislația modernă. Faptul că „Kinyeti” se apăra era indubitabil, dar, în egală măsură, echipajul ei trebuia să-și fi dat seama că habitatul n-avea să permită o mai mare apropiere și că acțiunile lor erau provocatoare.

Cei de la bordul lui „Quaynor” nu puteau decât să asiste, încremeniți, la desfășurarea conflictului. Contraatacul lui „Kinyeti” eliminase pozițiile vizibile ale piraților din jurul celor două capete ale Palatului de Iarnă. Dar cilindrul se învârtea mai departe, iar rotația sa lentă aducea la vedere echipamente nevătămate. Palatul trase din nou, spulberând încă un rezervor de carburant, aproape retezând axul central și avariind și mai mult modulul de comandă din partea anterioară a navei. Norul de gaze se îngroșa, ca o ceață alburiu-negricioasă. „Kinyeti” ripostă, mai puțin convingător, ca și cum unele porțiuni ale propriilor sale sisteme de apărare fuseseră distruse sau scoase din uz. Palatul de Iarnă era ciuruit de impacturi, unele, departe de capete, găurind învelișul intact al cilindrului și pătrunzând în izolație atât de adânc, încât era posibil să fi atins stratul de sub solul serei private a lui Eunice. Habitatul continua să se rotească, greoi și nepăsător ca o piatră de moară. Alți pirați apăreau la vedere și bombardau nava Akinya. Urmă o salvă de ripostă, apoi nimic.

Palatul de Iarnă, în mare parte nevătămat chiar și acum, își menținu rotația, în timp ce norii de resturi și gaze se risipeau încet din jurul epavei lui „Kinyeti”. Nava de minerit, zdrențuită și cu spinarea frântă, continua să se deplaseze pe același vector de apropiere înspre habitat.

Nu mai urma niciun alt atac.

— OK, e cineva așa de bun să-mi explice *ce futu-i mama mă-sii s-a întâmplat*? întrebă Jumai evident retoric.

— Hector trebuie să fi chemat pe cineva în ajutor sau a întârziat cu vreun răspuns, spuse Geoffrey. La un moment dat, între sosirea lui și începutul tirului asupra lui „Kinyeti”, Palatul de Iarnă trebuie să nu-l mai fi considerat bine-venit.

Glasul îi suna mirat și copleșit, chiar și lui însuși, nepărând pe

deplin capabil să proceseze lucrurile la care tocmai asistase.

— S-ar putea să mai existe supraviețuitori, spuse Gilbert. Încerc să stabilesc comunicarea directă. Reiau accesul aug: acum nu mai avem mare lucru de pierdut, și s-ar putea să fie singura noastră cale de contact cu „Kinyeti”.

Sirena făcu o pauză, concentrată.

— A, stați! Uite ceva… Semnal general de avarie, cu punct de origine „Kinyeti”. Cheamă în ajutor.

— Îmi poți face legătura? întrebă Geoffrey.

— Habar n-am dacă ne mai pot auzi, dar încercăm. Vorbește când ești gata.

Tuși, ca să-și dreagă glasul.

— Aici Geoffrey Akinya, apel către „Kinyeti”. Am văzut ce vi s-a întâmplat. În ce situație sunteți și cum vă putem ajuta?

Răspunsul sosi numai pe canale vocale, sunând ca și cum ar fi fost bruiat, întretăiat și reasamblat doar parțial:

— Sunt Căpitanul Dos Santos… vehicul de minerit „Kinyeti”, Akinya Space. Am suferit avarii la sistemele critice… menținerea vieții… nefuncțională.

Era un glas bărbătesc, vorbind în swahili la sursă.

— Nu putem cârmi și nu avem capacitate de delta-*v.* Vehiculul nostru de salvare în caz de urgență s-a desprins.

— Au încurcat-o, spuse Eunice.

— Am văzut plecarea, continuă Geoffrey, încercând să escamoteze construcția, dar fără a dori s-o anihileze complet. Presupun că Hector a luat vehiculul?

— Păi…

Căpitanul Dos Santos ezită. Geoffrey și-l imagina întrebându-se cât de mult avea voie să dezvăluie.

— Da. Desigur.

— Eu sunt vărul lui Hector, dacă nu știai deja.

Aruncă o privire spre unul dintre afișajele lui Gilbert, în speranța de a-l interpreta corect.

— Acum se pare că nu vă veți mai ciocni de Palatul de Iarnă. Vectorul vostru trece prin apropierea nodului de andocare, dar evită o coliziune propriu-zisă. Aveți noroc.

— Probabil au evacuat suficient gaz ca să-și schimbe direcția, presupuse Eunice. Dar tot îi paște pericolul din partea tunurilor mele.

— Sunt tunurile tale, oprește-le! o îndemnă Jumai.

— N-am cum, dragă.
— Nu știm cât de multe dintre tunurile Palatului de Iarnă mai sunt funcționale, o întrerupse Geoffrey, și mă îndoiesc că informațiile voastre sunt mai bune decât ale noastre.
— Da, probabil că nu sunt, își îngădui căpitanul să râdă încet, resemnat. Ce propui, domnule Akinya?
— Nu putem risca să periclităm nava până n-ați ieșit din imediata apropiere a Palatului de Iarnă, răspunse Geoffrey. Cum ne convingem că tunurile nu se vor îndrepta spre noi, o să ne apropiem pentru andocare. Până atunci, trebuie să rezistați. Câți sunteți la bord?
— Opt, îl informă Dos Santos; între timp, comunicațiile se stabilizaseră: glasul lui se auzea mai clar și fără oscilații de volum. E echipajul obișnuit, inclusiv eu.
— Putem lua ușor opt supraviețuitori, spuse Gilbert. Nu ne vor suprasolicita sistemul de supraviețuire și va fi nevoie să-i ținem doar câteva ore, cel mult, înainte de a sosi autoritățile lunare sau ale N.U.O.
— Mai e și Hector, adăugă căpitanul.
— Tocmai voiam să întreb, replică Geoffrey.
— Hector trebuia să se întoarcă singur. Nu aveam intenția să ajungem atât de aproape. Apoi, a semnalat că are nevoie de ajutor.
— Avea nevoie de asistență tehnică?
— Salvare. Mai mult de-atât nu vă pot spune. Credem că e posibil să fi pățit ceva, dar e doar o presupunere. Eram numai pe comunicare vocală, fără ching, și nu primeam date bio de la costumul lui.
Dos Santos gemu de efort sau de durere – era imposibil de spus care din două.
— Dar nu ne-ar fi chemat dacă nu avea probleme.
— OK…
Geoffrey trase aer în piept, adunându-și gândurile.
— Sunteți în costume, căpitane?
— Le luăm pe noi chiar în timp ce vorbim. Pe urmă, o să ne târâm în pivnița de furtună. E partea cel mai bine blindată din „Kinyeti”. Acolo ar trebui să rezistăm la tot ce poate fi mai rău, chiar și la depresurizare.
— Orice s-ar întâmpla, ajutoarele sunt pe drum. Îmi pare rău că ați fost aduși în situația asta.

— Am făcut ce ni s-a cerut, răspunse Dos Santos. Atâta tot.

— Mult noroc, căpitane.

— La fel și vouă, domnule Akinya.

Dos Santos întrerupse legătura. Geoffrey rămase tăcut câteva momente, dorindu-și să nu-i revină lui rolul de a spune lucrul la care se gândeau cu toții.

— Nu-l putem lăsa acolo, zise el încet. Dar, în același timp, nu ne putem pune în pericol nava. Și mai avem și datoria de a-i ajuta pe supraviețuitorii de pe „Kinyeti”.

— Dacă reușesc să treacă de faza apropierii maxime, nu vor mai avea niciun motiv de teamă, spuse Arethusa.

Mira a zis chiar ea: autoritățile trebuie să fi fost deja anunțate despre atac și vor fi pe drum foarte curând. În câteva ore, poate mai puțin, acest volum din spațiu va fi plin cu servicii de aplicare a legii și de salvare.

— La fel de mult mă preocupă și siguranța ta.

— Dacă voiam să fiu cocoloșită, în veci n-aș fi plecat din Tiamaat, replică bătrâna acvatică. Oricum, avem un avantaj față de „Kinyeti” – energie și asistență în ce privește direcția. Mira, vreau să ne duci până înăuntru, la sasul pe care am stabilit de la început că-l vom folosi, dar în așa fel încât să ne reduci cât se poate de mult expunerea în fața acelor pirați despre care suspectăm că încă mai funcționează. Poți s-o faci?

— Hm… cred că da, răspunse Gilbert, cu mâinile alergându-i pe taste. Posibil. Dacă nava o să reziste, nu știu. O vom solicita la maximum, ca să se sincronizeze cu rotația habitatului.

— În astea se includ și marjele de siguranță, îi aminti Arethusa.

— Și am ținut seama de ele, replică Gilbert.

— Să arunc și eu o privire, se oferi Eunice. Poate reușesc să vă ajut.

— Vorbești serios? întrebă Geoffrey.

— Absolut. Dă-mi privilegiu ching activ. Trebuie să-ți conduc trupul.

— Nu, refuză el, încă dinainte de a fi început să se gândească la implicațiile solicitării.

— N-ai nicio obiecție să intri prin ching într-un golem oricând ți se năzare. N-ai obiecta nici ca altă persoană să-ți folosească trupul ca reprezentant cu sânge cald. De ce te ofensează atât de tare cererea mea?

Era gata să răspundă: *Pentru că ești moartă și ai fost bunica mea,* dar se opri la timp. Construcția era un sistem de date cu autoevoluție și nimic mai mult.

Încorpora cunoștințe și anumite seturi de abilități utile. Faptul că, întâmplător, se manifesta cu înfățișarea și vocea rudei lui decedate era absolut neconcludent.

Sau, cel puțin, așa își spunea.

— Nu știu dacă Eunice poate reuși mai bine decât oricare dintre noi să piloteze chestia asta, le spuse el celorlalți. Ce crede ea că poate face și ce poate face cu adevărat nu e același lucru.

— Am zburat cu nave ca asta pe vremea când tu nu erai nici măcar o luminiță în ochii mamei tale, replică Eunice. Sistemele de navigație, interfețele... sunt la fel de bătrâne și demodate ca mine.

— Dacă poate s-o facă... începu Jumai.

— Ar trebui să folosim tot ce avem la dispoziție, confirmă și Arethusa. Mira, dacă nu-ți convine ce se întâmplă, poți revoca privilegiul de comandă al lui Geoffrey oricând, nu?

Gilbert răspunse cu echivalentul sirenic al unei ridicări din umeri.

— Mai mult sau mai puțin. Oricum, voi accepta consecințele. Geoffrey, nu te pot obliga s-o faci, dar ai acordul meu să pilotezi „Quaynor”. Dacă Eunice te poate ajuta, cu atât mai bine.

— Trebuie s-o faci, spuse Eunice. Tonul îi devenise înțepător. Lași să-ți intre-n cap *elefanții,* nepoate. Cu siguranță, poți fi la fel de îngăduitor și cu mine.

— Dă-mi comenzile, îi ceru el, trosnindu-și degetele, răsfirându-și-le și destinzându-și mușchii umerilor, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o oră de zbor cu Cessna. Eunice, te las să intri. Știi că te pot da afară oricând, așa că să nu abuzezi de ospitalitatea mea.

— De parc-aș face vreodată una ca asta.

Geoffrey vocaliză comanda pe care o dădea atât de rar, cea care atribuia control voluntar deplin asupra propriului său trup unei alte inteligențe. Nu era nimic magic la mijloc: nu făcea decât să inverseze protocoalele ching uzuale. Impulsurile nervoase mergeau mai degrabă în sens contrar celui obișnuit, fluxul senzorial ieșind din creierul lui, în loc de a intra.

Totuși, era o senzație ciudată. Oamenii făceau asemenea

lucruri tot timpul, închiriindu-și trupurile ca reprezentanți cu sânge cald. Geoffrey nu avusese niciodată motive să între el însuși în trupul altcuiva, dar, dacă situația o cerea, bănuia că ar fi acceptat aranjamentul fără să se plângă. Invers însă… să fie *el* delegatul cu sânge cald? Nici într-un milion de ani!

Și iată că acum era condus de propria lui bunică.

Îi fură mai întâi ochii. Dintr-odată, nu se mai uitau unde voia el, ci la ceea ce avea ea nevoie să vadă, iar absorbția ei de informații vizuale era atât de eficientă, încât îi dădea senzația că intrase într-un soi de acces tremurător, de atac optic, cu globii oculari smucindu-i-se încoace și-ncolo la fel ca în faza R.E.M. A somnului. Apoi, îi preluă mâinile. Acestea începură să se miște pe tastele claviaturii pliante, bătând sacadat comenzi în sistemele de navigație ale lui „Quaynor”. O clipă, avu senzația că purta pe mâini o pereche de mănuși fermecate care-i forțau degetele să danseze.

În continuare, îi fură și glasul. Încă mai suna ca al lui: îl putea face să vorbească, dar n-avea cum să-i schimbe proprietățile de bază ale laringelui.

— Am o soluție ca să ne apropiem. E imperfectă și încă vom fi expuși contramăsurilor Palatului de Iarnă. Dacă ar fi să încercăm o coordonare precisă cu mișcarea lui de rotație, am pătrunde în maximum șaizeci de secunde. E un compromis care ne ajută să andocăm și reduce la minimum riscul de a suferi avarii catastrofale.

Voi prelua controlul până intrăm și voi face din mers toate ajustările necesare. Am autorizația?

— Ai nevoie de ea? întrebă Gilbert.

— M-am gândit că e mai bine să întreb întâi, copilă.

Accelerația începu pe neașteptate, fără nicio marjă de tranziție de la zero-G. Spre oroarea și uimirea lui, Geoffrey își dădu seama că putea auzi motoarele, chiar și în vid. Erau forțate atât de tare, încât ceva din efectele lor, vreo fantomă de vibrație neamortizată, se propaga prin șasiul navei, în ciuda tuturor straturilor intermediare de izolație și absorbire a șocurilor. Suna ca o alunecare de teren sau o turmă în galop și-l făcea să se simtă foarte, foarte nervos. Luminițe roșii începură să se aprindă intermitent, iar semnalele de alarmă să sune. „Quaynor” obiecta cu indignare față de abuzurile la care era supusă.

Își servise bine stăpânii umani. De ce o sileau să treacă prin așa ceva?

— Rezistă, anunță Eunice, prin gura lui Geoffrey. Dar asta a fost partea cea mai ușoară.

„Quaynor” trebuia să urmeze o traiectorie curbă pentru a se coordona, măcar aproximativ, cu mișcarea de rotație a Palatului de Iarnă. În Cessna, n-ar fi avut nevoie de nimic mai mult decât o manevră simplă, din manșă și direcție. Dar curbura însemna accelerație și, în vid, aceasta se putea realiza prin propulsie, orientată oblic față de vectorul momentan al navei. Motoarele cu magnetoplasmă nu erau articulate, așa că nava avea nevoie să folosească rachetele auxiliare de manevrare și cârmire, solicitate la limită. Sub o asemenea sarcină, posibilitatea de îndoire era un risc cât se poate de real. Geoffrey nu avea nevoie de senzori sau semnale de alarmă ca s-o știe. O simțea în tensiunea dintre propriile lui oase și centurile de siguranță, în trosnetele și gemetele structurii din jur.

Când ceva zăngăni în contact cu carcasa, presupuse că Palatul de Iarnă își reluase atacul, dar, nu: era doar o rămășiță din epava lui „Kinyeti”. Veniră și altele, în rafale zgomotoase, apoi ajunseră în zona cu densitate maximă. Impulsurile de accelerare și orientare se intensificau și scădeau în spasme sălbatice, după cum își rafina Eunice soluția de abordare. Acum erau foarte aproape, la vreo zece kilometri de stație, iar proporțiile avariilor suferite deveneau mult mai clare. Unele dintre dispozitivele-pirat, cam o cincime probabil, păreau nevătămate. Se iveau încet la vedere, dintr-o parte, și dispăreau la fel de încet în cealaltă, ca scăunelele unui scrânciob sau carusel.

— Poate că mai avem autorizația de andocare, spuse Jumai.

Ceva îi lovi. Nu primiseră niciun avertisment și se aflau atât de aproape de Palatul de Iarnă, încât chiar și un proiectil cu energie cinetică sosea aproape instantaneu. „Quaynor” se zgudui și continuă să vibreze, în timp ce energia impactului se propaga prin șasiu. După două, trei secunde, habitatul mai lansă o lovitură. Prin tremurul nevrotic al câmpului vizual, Geoffrey o zări pe Mira Gilbert studiind o schemă: un contur al navei, cu zonele avariate pulsând într-un roșu intens. Vru să spună ceva, să întrebe cât de grave erau stricăciunile, dar Eunice încă îl mai ținea sub dominația ei.

Apoi, se făcu liniște. Alte impacturi nu mai urmară și, la fel de miraculos, accelerația se uniformiză, scăzu, reveni la zero. Tranzitaseră volumul de risc maxim.

„Quaynor” mai scârțâi o dată, după care nu se mai auzi nimic. Până și semnalele de alarmă încetaseră să mai sune.

— Am trecut, spuse Eunice. Acum, tunurile mele nu ne mai pot atinge. În jurul fiecărui pol există câte o zonă de evitare și ne aflăm înăuntrul ei. Andocarea normală se va face în…

Simulă un moment de ezitare, deși cunoștea dinainte, cu siguranță, răspunsul.

— … treizeci de secunde. Vă rugăm să vă închideți măsuțele pliante și să ridicați spătarele fotoliilor în poziție verticală. Vă mulțumim că ați zburat cu Akinya Space.

— De ce-ai tras în noi? o întrebă Gilbert.

— N-a fost un atac, doar un avertisment că nu trebuie să fii sigur de nimic.

Îl lăsă pe Geoffrey să ofteze ușor, cu mândrie.

— Ei bine, nepoate… acum, că mi-am făcut treaba, ți-ai dori trupul înapoi?

Ochii lui își încetară mișcările spasmodice. Putea să vorbească din nou și să-și miște mâinile normal.

— Ai făcut treabă bună, spuse el.

— Simți nevoia să mă feliciți?

— Așa ar face Sunday, i se adresă Geoffrey vocii care redevenise imaterială. Atâta tot.

Nu peste mult, se auzi un zăngănit slab, urmat de rafala în succesiune rapidă a clampelor de capturare, ca petalele unei plante carnivore pregătite să înhațe orice vehicul ajungea până acolo.

Geoffrey începu să-și descheie centurile. Fusese dificil, dar andocaseră la Palatul de Iarnă.

Acum, tot ce le mai rămânea de făcut era să între și să vadă ce se întâmplase cu Hector.

29

Domnea întunericul, orice percepție era absentă, după care începu să se ivească o lumină chihlimbarie, primele tresăriri ale revenirii la realitate. Apoi se văzu o cameră, aurie și caldă, decorată cu finețuri precum cortul oricărui negustor bogat, într-o caravană prin deșerturile din O *mie și una de nopți.*

Iar Sunday era trează și se uita la sine însăși.

Își aminti: era o greșeală pe care n-avea s-o mai repete. Nu propria ei față o privea, dar existau destule asemănări pentru ca o relație de rudenie să nu poată fi negată. Era fața unei femei, destul de asemănătoare cu a ei ca să fi fost surori sau verișoare. Și o mai văzuse, după niște straturi de geam, pe fundalul unui peisaj mai vechi decât Africa.

Gura-i era uscată, cu buzele lipite. Totuși, reuși să rostească un cuvânt:

— Soya.

— Mă bucur că-ți amintești de mine. Amândoi erați destul de reci când am ajuns la voi. Costumele mai aveau resurse de menținere a vieții doar pentru câteva ore.

Soya purta o bluză albă, drapată cu vreo duzină de coliere, unele cu pandantive din pietre scumpe, altele cu talismane de lemn. Era numai piele și os, slabă și unghiulară prin toate locurile unde Sunday avea (cum nu se codea să recunoască) destulă carne pe trup. Deși aveau gene în comun, fuseseră crescute pe lumi foarte diferite. Picioarele Soyei, în pantaloni de piele și cizme înalte până sub genunchi, erau absurd de lungi și subțiri. Mai înaltă decât Sunday, o domina cu atât mai mult, cu cât acum Sunday zăcea pe spate, într-un pat sau pe o canapea, în colțul încăperii. Aceasta avea draperii în loc de pereți, iar din candele fumega tămâie. Mirosea a miere, scorțișoară și pâine proaspăt coaptă.

— Jitendra? întrebă ea, articulând numele din trei silabe separate, fiecare cu mare efort.

— E bine, nu-ți face griji.

Soya turna ceva într-un pahar. Pe încheietura mâinii i se ciocneau niște brățări, cu sunete metalice, la fiecare mișcare.

— Nu-ți mai amintești cum ați fost salvați?

— Nu...

— Dar îmi știi numele.

— Ne-am mai întâlnit.

— Într-adevăr, confirmă Soya, cu o notă de reproș. Și tot ai dat de necaz cu oamenii ăștia. Mă rog, nu poți spune că n-ai fost prevenită.

Se aplecă, apropiind paharul de buzele lui Sunday.

— Bea asta.

Lichidul era dulce și bine-venit. Îi alungă parțial uscăciunea

din gură și gât, readucând-o cu un pas mai aproape de lumea celor vii.

— Nu știu cine ești, Soya... spuse Sunday, încercând cu mari eforturi să-și limpezească o amintire din trecutul recent. Mi-ai spus că te-ai născut aici, pe Marte. Și ai mai zis ceva și despre Nigeria. Suntem *tot* pe Marte, nu?

— Ai fost inconștientă doar treisprezece ore. De ieri până azi.

La asta, Soya zâmbi – un surâs care o pătrunse adânc pe Sunday. Îl văzuse de-un milion de ori în oglindă. Doar că, în ultima vreme, nu atât de des pe cât ar fi dorit.

— Și asta-i tot ce ai să-mi spui? Suntem rude, Soya. Am știut-o din primul moment când ți-am văzut fața. Și de ce-ai fi vrut să iei legătura cu mine, dacă nu ai avea nimic de-a face cu familia mea?

Soya zâmbi din nou, dar mai puțin sigură pe sine decât înainte.

— Știu că vrei niște răspunsuri, dar ai trecut prin câteva zile dificile și cred că ar fi bine să te odihnești mai întâi.

— Adineaori mi-ai spus că de ieri am dormit întruna.

— După ce ai fost la un pas de moarte.

Sunday făcu un salt în gol. Întrebarea era absurdă din mai multe puncte de vedere, dar trebuia să i-o pună.

— Ești... rudă cu Eunice? Vreo nepoată despre care nu știu?

— Nu, nu sunt înrudită cu ea. Ți-aș oferi o mostră celulară dacă ai avea cum s-o analizezi.

Coborî privirea, jucându-se absentă cu colierele.

— Tu și cu mine, însă... asta-i altă poveste. Avem într-adevăr un strămoș comun. Dar nu este Eunice.

Sunday se ridică de pe canapea. Păturile grele lunecară într-o parte. Purta pantaloni scurți de fotbal, verzi-chitră, și un tricou turistic ieftin, galben, imprimat cu un lift spațial animat pe piept. Pe emblemă scria „Pontaniak”.

— Cine, Soya?

Cealaltă femeie era mai înaltă decât ea cu jumătate de cap, dar tot se retrase cu un pas, ca și cum nu s-ar fi așteptat la o atitudine atât de hotărâtă.

— Jonathan, răspunse ea.

Și, ca și cum atâta n-ar fi fost de ajuns – pe firmamentul lui Sunday exista doar un singur Jonathan – Soya adăugă:

— Beza. Soțul lui Eunice. Omul cu care a venit pe Marte.

Gânditoare, Sunday clătină din cap.

— Jonathan Beza a murit cu peste șaizeci de ani în urmă. La vremea aia, divorțaseră. A avut loc un accident, aici, pe Marte. Un soi de pierdere de presiune.

— Iar asta mă împiedică să fiu rudă cu el?

— S-a recăsătorit înainte de moarte. A avut mai mulți copii, iar unii dintre ei au avut copii la rândul lor. Nathan chiar a venit la funeralii și știu și despre toți ceilalți. Nu există nicio Soya în acel arbore genealogic.

— Atunci, ai greșit arborele.

Nu Soya rostise aceste cuvinte. Glasul era profund și sonor, tocit și crăpat. Vorbea în swahili, dar cu o dicție învechită, care lui Sunday nu-i putea aminti decât de Memphis Chibesa.

Se întoarse în direcția glasului. Acolo, într-o despărțitură a perdelelor – ca un actor care ezită să între în scenă – stătea cel mai bătrân om pe care-l văzuse în viața ei.

— Sunt Jonathan Beza, spuse el. Bunicul tău, Sunday Akinya. Am fost căsătorit cu Eunice. Și, da, sunt cât se poate de viu.

Jitendra se uita la ea, în așteptarea unei sugestii. Sunday dădu ușor din cap, semn că îl credea pe acel om că era întocmai cine pretindea că e. Oricât ar fi părut de absurd, după toate lucrurile pe care le acceptase în viața ei…

— Pe-atunci, era mai ușor să mori, spuse Jonathan Beza. Trebuie să rețineți că Marte era o planetă diferită, într-un timp diferit. Chiar și acum, după cum ați văzut, există pe-aici locuri unde un om poate să dispară de-a binelea. Sau să fie făcut să dispară.

Se întrerupse, ca să toarne ceai pentru fiica sa și cei doi oaspeți.

— Vrei să spui că n-a avut loc niciun accident? întrebă Sunday.

— Ba a avut loc. Același gen de accident care și în zilele noastre se mai întâmplă, foarte rar. A fost real și nu l-am pus la cale în niciun fel. Clar nu, pentru că, la urma urmei, au murit oameni de treabă în el.

— Dar tu ai profitat de ocazie ca să dispari, spuse Jitendra.

— Mă frământa gândul de câtva timp. Pe-atunci, Mecanismul era atât de primitiv, încât nici măcar nu i se spunea Mech. Cele câteva implanturi pe care le purtam asupra mea au fost ușor de

scos din funcțiune sau aranjate să trimită rapoarte false. Când mi s-a ivit ocazia să sar peste marginea lumii, am profitat.

Își îndreptă privirea asupra lui Sunday.

— Bunica ta nu știa. N-a fost complice. Chiar a venit la funeraliile mele.

— Când s-a întors pe Phobos, completă Sunday.

— Da.

Stăteau într-o altă cameră cu perdele. Sunday încă n-avea idee unde se aflau, pe lângă asigurarea lui Jonathan că erau tot pe Marte. Nu aveau acces aug și nici la Eunice. În locul acestora era numai un zgomot ca al unor motoare îndepărtate și câte o zguduitură sau clătinătură ocazională, care-i dădea de înțeles că se găseau într-un vehicul.

Se mai gândise la o posibilitate, dar o alungase imediat.

— Ne-ați găsit în Evolvarium, spuse Jitendra. Aveți idee ce făceam acolo?

— Mureați? replică Jonathan.

— Pe lângă asta, adăugă Sunday.

— Da, am o vagă bănuială. De fapt, chiar mai mult de atât.

Făcu o pauză, probabil ca să-și adune gândurile, să-și refacă forțele, înainte de a continua. Era un om scund, vânjos, vizibil foarte bătrân, dar nici pe departe atât de firav pe cât s-ar fi așteptat Sunday în cazul unui om de vârsta lui. Era mai vârstnic chiar și decât Eunice: ar fi întrebat construcția când se născuse Jonathan, dacă i-ar fi fost accesibilă. Născut cam prin jurul anului 2020, dacă nu chiar mai devreme. Asta însemna că era într-adevăr bătrân, dar nu de-o vârstă imposibilă. Purta stratul interior al unui costum spațial, strâmt și negru, cusut cu tuburi de răcire și presărat cu discurile aurii ale biomonitoarelor. Brațele-i erau descărnate, dar încă mai avea un oarecare tonus muscular, iar degetele nu prezentau niciun semn de artrită sau tremur neurodegenerativ. Sunday îl privise în timp ce turna ceaiul: nu vărsase nicio picătură. Capul îi era aproape lipsit de păr, cu excepția unei coroane de fire albe și rare în jurul scalpului, iar pe chip avea o sumedenie de riduri, pielea deja închisă la culoare fiind pătată de leziuni negre, însă rămânea surprinzător de expresiv. Ochii-i erau limpezi și atenți, iar zâmbetul, alarmant de tineresc.

— Atunci, știi că a fost o pierdere de timp, spuse Jitendra.

— Știu că Dorcas v-a înșelat. S-ar putea să nu fie tocmai

același lucru.

— Cât de mult știi? se interesă Sunday, adresându-i Soyei întrebarea. Ai fost în Crommelin. Trebuie să fii înregistrată ca turist sau cetățean pentru a te afla oriunde pe Marte, așa că n-ai putut cădea de pe hartă, cum a făcut tatăl tău.

Răspunse Jonathan în locul ei:

— Soya a fost centura mea de salvare, Sunday. Putea să circule prin Lumea Supravegheată, să fie ochii și urechile mele. Mi-a făcut rost de medicamente, în cele câteva ocazii când am avut nevoie.

— Am o istorie falsă, completă Soya, uitându-se pe rând la Sunday și la Jitendra. Legătura mea cu tatăl meu… și, prin extensie, cu bunica ta… nu face parte din acea istorie.

— Așa ceva nu s-ar fi putut realiza niciodată pe Pământ sau în oricare loc unde Lumea Supravegheată a atins dezvoltarea maximă. Și pe Marte e destul de dificil, acum. Când s-a născut Soya, era mai simplu.

— Câți ani ai? o întrebă Sunday.

— Cincizeci. Te surprinde?

— Nu cred că ar avea de ce.

— Eunice n-a fost mama ei, adăugă Jonathan, confirmând ceea ce Soya îi spusese deja lui Sunday. Era o femeie, o anchetatoare, pe nume Lizbet. A avut unele îndoieli cu privire la moartea mea și le-a dat curs, ajungând la mine.

— N-am auzit despre nicio anchetă, spuse Sunday.

— Lizbet a hotărât să nu dea publicității povestea, după ce a auzit ce aveam și eu de spus. A rămas cu mine și am avut o fiică. Am fost fericiți. Lizbet a murit acum douăzeci de ani.

— Îmi pare rău, spuseră Sunday și Jitendra într-un glas.

Apoi, Sunday continuă:

— Și ce ai avut tu de spus, Jonathan? De ce tot acest secret? Ce anume a convins-o pe Lizbet să-l păstreze pentru ea?

— Știu de ce a venit bunica ta pe Marte. Funeraliile mele au fost un pretext comod, însă ar fi găsit o cale să vină, orice s-ar fi întâmplat. A petrecut un timp pe Phobos, mai mult decât avea nevoie. Nu știu ce-a făcut acolo, dar presupun că asta te-a adus încoace, nu?

Sunday îl privi pe Jitendra înainte de a răspunde:

— De când a murit, urmărim niște indicii. Totul a început cu o anomalie în dosarele ei bancare private. Asta ne-a dus din Africa

pe Lună. Pe Lună, fratele meu a găsit ceva într-o casetă de depuneri. Astfel, am ajuns la Pythagoras. Ceea ce am găsit în Pythagoras m-a îndreptat spre Phobos, iar Phobos m-a trimis în Evolvarium.

— Și astfel ai ajuns la mine, încheie Jonathan.

— Atâta doar că nu te-am găsit. Tu m-ai găsit pe mine. Soya știa că eram pe planetă: de-asta m-a contactat în Crommelin.

— Mi-a fost ușor să-ți urmăresc sosirea, spuse Soya. Dat fiind momentul ales, nu putea exista niciun alt motiv de a veni pe Marte, decât ca să găsești ceea ce îngropase bunica ta aici.

— Și n-am reușit, spuse Sunday.

Jonathan își rezemă mâinile pe genunchi și se ridică de pe scaun.

— Ai idee unde te afli?

— Undeva în pustiu, cred. Într-o tabără sau stațiune pe care toată lumea o crede neocupată. Probabil destul de aproape de Evolvarium, căci mă îndoiesc că am călătorit foarte departe, peste noapte, încheie ea, având grijă să nu-și exprime suspiciunea că încă se mai deplasau.

— Nu aproape, o corectă Jonathan cu un zâmbet. Înăuntru. N-am ieșit din el.

Îi revenea în minte sub formă de fragmente disparate, ca un vis uitat până când i-l reamintea o asociație de idei întâmplătoare, mult mai târziu în timpul zilei. Jitendra îl văzuse primul: dealul acela, o formă de relief care n-ar fi avut ce căuta acolo, întrezărit din adăpostul lor improvizat, în timp ce așteptau noaptea și tot ce-ar mai fi putut să urmeze. Un deal care se apropia.

Agregatul.

Nu era un deal, ci o mașină mare cât un zgârie-nori, deplasându-se încet prin Evolvarium. Sunday își amintea ceea ce citise despre Agregat, la bordul navei Supraplutitorilor. Nu era o simplă mașină, ci o întreagă societate. De la nivelul ciururilor până la cei mai sofisticați prădători, se organizaseră în interesul sprijinului reciproc și al interdependenței. Era un afront usturător la adresa funcției de bază a Evolvariumului. Câtă vreme celelalte mașini se trudeau, se ciocneau și evoluau, făcând să apară noutăți industriale ca produse colaterale ale luptei lor pentru supraviețuire, Agregatul nu dădea nimic înapoi.

Își păstra pentru sine toate inovațiile.
Trimisese un sol să-i întâmpine. Odată cu această amintire, îi reveni și starea de spaimă prin care trecuseră amândoi, stând ghemuiți în adăpostul improvizat. Mesagerul Agregatului era un fel de furnică de fier cu blindaj negru și mișcări rapide, la fel de mare ca roverul de a cărui epavă se folosiseră. Chiar și cu costumele funcționând la capacitate maximă, n-ar fi putut fugi mai repede decât ea. Le smulsese plăcile adăpostului, aruncându-le care-ncotro, după care îi dominase cu aerul ei orb și beligerant. Capul era o sferă metalică fără trăsături, iar torsul, un cilindru îngustat la mijloc, ca un trup de viespe. Pe lângă picioarele negre care pistonau, mai avea și niște cili șfichiuitori. Îi smulsese pe Sunday și Jitendra de la sol, nu fără o anumită neglijență, iar în burta ei apăruse o deschizătură luminată cu roșu.
În continuare, Sunday nu-și mai amintea mare lucru.
Și totuși, acum erau acolo, în Agregat. Nu era nevoie să-l creadă pe Jonathan Beza pe cuvânt. Dintr-o perspectivă superioară, ca regină a propriului ei castel, Sunday se uita tocmai la mașina despre care Presupusese că urmărea s-o zdrobească și s-o recicleze pentru materiale folosibile.
Era pestriță. Sute de organisme elementare fuzionaseră sau se asociaseră pentru a forma conturul structural al Agregatului, iar asta nici măcar nu se apropia de complexitatea implicită a interiorului său. Nu era un zgârie-nori, așadar, căci asta ar fi însemnat mult mai multă simetrie și ordine. Agregatul semăna mai degrabă cu un cvartal de oraș, un grup de clădiri adunate strâns la un loc, construite în perioade diferite și conform unor obiective și principii estetice variate. Avea o formă aproximativ piramidală, cu baza întinsă și plată, urcând în trepte, culmi și metereze, spre un fel de vârf, dar fără să conțină nimic geometric sau armonios. Sunday vedea locurile unde unele dintre mașini se contopiseră cu masa principală, ca garguii unei catedrale. Altele trebuie să se fi schimbat până dincolo de orice recunoaștere, așa că nu era ușor de spus unde se termina una și începea alta sau care fuseseră formele și principiile lor locomotoare inițiale. De acolo, privind în jos, nu putea să vadă cum își mișca Agregatul masa colosală. Presupunea că sub baza plată a orașului se aflau nenumărate picioare, mișcându-se coordonate, astfel că deplasarea era în cea mai mare parte lină.

De la marginile Agregatului se ridicau încontinuu nori de praf, stârniți de mecanismele care funcționau dedesubt.

— Nimeni nu mi-a spus vreodată că ar fi locuit, spuse ea.

Se aflau într-o cupolă cu multe ferestre, la vreo sută de metri sau mai mult deasupra solului.

— Nimeni nu știe, răspunse Jonathan. Numai Soya și cu mine. Poate că și unii dintre Supraplutitori bănuiesc ceva, dar asta nu-i totuna cu a ști și în niciun caz nu e un subiect pe care să-l discute într-o companie politicoasă. Nu pot fi siguri, privind din afară. Geamul e unidirecțional și, cu toată risipa de căldură și chimie pe care o radiază o mașinărie ca Agregatul, nu există nicio cale de a distinge semnăturile unei perechi de ocupanți umani, mai ales când Agregatul nu *vrea* să știe nimeni despre noi.

— Deci sunteți prizonierii lui? întrebă Sunday.

Dar nu putea fi așa: Soya era liberă să circule pe Marte și e clar că se întorsese acolo de bunăvoie.

— Nu, răspunse Jonathan, eu îi sunt client. Agregatul beneficiază de pe urma unui consultant uman. Asta sunt eu pentru el, de fapt: doar încă o componentă modulară pe care se poate baza în caz de nevoie. Mă face să trăiesc comod – mai mult decât comod, chiar – și-mi tolerează absența când nu sunt aici.

— Te lasă să pleci și să vii în voie?

— Am stabilit niște termeni și am preferat să-i primesc pe-ai lui decât să fiu nevoit să mă sinucid. Inutil de spus, nu pot merge foarte departe – ăsta e unul dintre neajunsurile situației de a fi mort. Dar prizonier nu sunt.

— Toate astea mi se par cam dificil de acceptat. De când mă știu, te-am crezut mort.

— Mă tem că altă cale n-am avut. Tot ce-a putut face Soya a fost să te avertizeze în legătură cu Panii. Ne era clar că nu erau demni de încredere să te lase să pleci cu prada.

— Știați că plănuiau s-o fure? întrebă Jitendra.

— Nu, dar exista o mare probabilitate în acest sens. Dacă toate astea s-ar fi petrecut în Lumea Supravegheată, n-ar prea fi fost loc pentru trădare. Evolvariumul, însă, le-a oferit ocazia ideală pentru a comite o crimă fără martori.

— Am fost eu martoră, spuse Sunday.

Jonathan își îngădui un zâmbet subțire.

— Tu nu contezi.
— O să mai vedem noi când ajung înapoi pe Pământ. Vor descoperi că încă mai sunt o Akinya și cine ni se pune nouă de-a curmezișul o pățește.
— Daaa… lungi Jonathan cuvântul, reușind să sune nu tocmai convins de afirmația lui Sunday. Curios, cum te grăbești să revii sub umbrela familiei, în clipa când ai fost nedreptățită. Atâția ani ai fugit de familia ta, iar în clipa când viața îți aruncă-n față ceva ce nu-ți plece… te întorci drept în brațele lor, o Akinya mică și cuminte, cu familia în spatele ei.
Sunday se crispă, dar nu spuse nimic.
— Nu te învinuiesc pentru asta, continuă Jonathan, deși dădea tocmai impresia contrarie, dar ar fi extrem de neînțelept să-i subestimezi pe Pani. Nu sunt doar o mișcare cu câteva nave și persoane. În spatele Inițiativei se află toată armura geopolitică a Națiunilor Unite Acvatice. Înfruntă-i și vei înfrunta jumătate din planetă.
— Văd că ai ținut pasul cu politica de pe Pământ, remarcă Sunday pe un ton acru.
— Oi fi eu mort, dar eremit nu sunt.
— Mă rog, oricum nu folosește la nimic, interveni Jitendra. Habar n-avem ce conținea cutia și nici măcar nu putem dovedi că au furat-o. Fără dovezi sau martori, lucrurile pe care le-am văzut cu ochii noștri nu vor fi admise de nicio instanță. S-ar putea ca pentru ei conținutul cutiei să nu însemne nimic, fără toate cunoștințele lui Sunday despre Eunice – asta, presupunând că le pasă. Poate că n-au vrut decât să nu ajungă în mâinile noastre. Ei bine, au reușit. Acum toți am pierdut.
— Supraplutitorii trebuie să fi fost surprinși, comentă Jonathan.
— De ce anume? întrebă Sunday, iritată și obosită.
— Că obiectul încă mai era îngropat, după atâția ani. Nu și-au exprimat scepticismul că s-ar mai fi aflat acolo?
— Dorcas a spus că era ciudat că mașinile nu-l găsiseră, răspunse Jitendra. Și totuși, acolo era.
— Sau, mai degrabă, nu era, replică Jonathan. Haideți cu mine, mergem jos. Am ceva ce s-ar putea să vă intereseze.

— Și eu, care mă gândeam că poate voi fi plătită degeaba,

spuse Jumai. Proasta de mine. De parc-ar merge vreodată ceva așa de ușor.

— N-am vrut să-ți creez așteptări nerealiste, spuse Geoffrey.

Mergeau unul pe lângă altul prin tubul docului, atingându-se în treacăt între ei și de pereții cu textură aspră.

— Ia-o așa, totuși, continuă el. Sper ca povestea asta să facă minuni pentru reputația ta. Dacă reiese că e prea simplu, n-ar mai fi atât de bine, nu?

— Mă cac în ea de reputație. În clipa asta, prefer calea cea mai simplă.

Se sincronizaseră cu rotația habitatului cu câteva momente înainte de andocare, dar, în timp ce traversau tubul de legătură, Geoffrey încă se simțea imponderabil, deși cu senzația că lumea se rostogolea încet în jurul lui. Tubul era aliniat cu axa de rotație a Palatului de Iarnă și, prin urmare, Geoffrey trebuia să meargă mult mai mult înainte de a simți ceva asemănător cu o atracție gravitațională normală. Însă, chiar și în lipsa indicilor vizuali, acea rotație era imposibil de ignorat.

Purtau costume spațiale, desigur: modele ușoare, hipermoderne, mulate pe trup, din magaziile de echipamente de la bordul lui „Quaynor”. La fel ca harnașamentul submarin din Tiamaat, costumul lui Geoffrey se aplicase de la sine pe trup, deschizându-se, cuprinzându-l din cap până-n picioare și strângându-se la loc de-a lungul a vreo zece linii improbabile care acum erau complet invizibile și închise etanș. Tehnologia făcuse cale lungă de pe vremea când vechea mănușă lunară a lui Eunice fusese ultimul răcnet.

Harnașamentul de mobilitate al Mirei Gilbert nu era optimizat pentru imponderabilitate și, din moment ce stația bloca pe moment accesul aug, Arethusa nu avea cum să folosească un delegat prin ching. Întrucât cineva trebuia să între fizic în Palat pentru a-l găsi pe Hector, Geoffrey se bucura că erau numai ei doi. Arethusa avea să întrebe ce găsiseră și să între prin ching de îndată ce era posibil, dar pentru moment trebuia ca Panii să aibă răbdare. Nici chiar Eunice nu putea să vină.

Trecuseră fără niciun incident prin ecluzele interconectate dintre „Quaynor” și Palatul de Iarnă, dar acum se aflau în fața primei obstrucții: o ușă internă, blindată împotriva pierderilor de presiune, le tăia calea. Era circulară, fortificată cu spițe masive, dungate. Comanda manuală nu avea niciun efect, iar ușa era, cu

siguranță, prea mare ca s-o forțeze.

— Tot trebuie să-mi reamintesc că Hector nu pe-aici a venit, spuse Geoffrey. Poate că ușa asta n-a mai fost deschisă de ani întregi, ce știm noi…?

— Lasă-mă un minut, îi ceru Jumai. Am spart seifuri de date care nu mai fuseseră deschise de-un secol. Asta-i doar o treabă de încălzire…

Jumai își petrecuse profitabil timpul la bordul lui „Quaynor”, umplând o geantă cu tot ce considera util. Acum scotocea prin conținutul ei imponderabil, dând la o parte suluri de cabluri și senzori aderenți. Scoase un paralelipiped de plastic negru, îl lipi pe marginea ușii, deasupra panoului de comandă, și-l conectă cu un cablu gri la antebrațul costumului.

Bătu într-un panou de pe antebraț, care se deschise brusc, formând o tastatură cu ecran surprinzător de mare. Or fi fost costumele moderne, dar fuseseră construite după specificațiile Panilor, care implicau afișaje și opțiuni fizice pentru introducerea datelor.

— Ce zice? îndrăzni Geoffrey, după ce Jumai tastase ceva, privind numerele care se derulau, cu buzele strânse, timp de câteva minute.

— Zice că… am intrat.

Apăsă o ultimă tastă și desprinse dreptunghiul de lângă ușă. Aceasta se deschise, retrăgându-se de jur-împrejur într-o fantă circulară din perete. Marginile metalice rămase vizibile erau dințate, ca ale unui angrenaj.

— Așa de ușor a mers?

— Mai ușor decât părea. Am vrut să fiu absolut sigură că dincolo de ușă nu e nimic urât, ca de pildă foc, vid sau gaz sarin.

— Avem costume.

— Prefer garanțiile suplimentare, spuse Jumai strângându-și echipamentele în geanta pe care o închise. În domeniul meu, nu prea ai și a doua șansă. Am învățat asta în Lagos.

Apelară din nou nava, spunându-le celor de pe „Quaynor” că intrau pe ușă. Încă nu aveau semnal aug, dar pentru moment comunicațiile simple se puteau stabili.

— Am ajuns la o cotitură în unghi drept, raportă Jumai. E singura cale înainte. Pare să se întoarcă spre înveliș.

— Are sens, spuse Geoffrey. „Regina Iernii” ocupă tot mijlocul habitatului, iar motoarele și frânele ei aeriene ne-ar bloca

drumul dacă am încerca s-o luăm în lungul axei de rotație. Ca să mergem înainte, trebuie să urcăm. Și Hector s-a izbit de aceeași problemă, intrând prin partea cealaltă.

— Presupunând că a ajuns până aici, preciză Jumai.

— A stat o vreme înăuntru, înainte de a chema în ajutor.

Porniră de-a lungul puțului radial. Era larg și plin de prize pentru mâini și picioare. Pentru început, nici nu simțeau dacă urcau sau coborau. Dar, cu fiecare metru care-i îndepărta de axă, mărind astfel forța gravitației centrifugale, erau împinși tot mai puternic. O vreme, plutirea în derivă rămase destul de ușoară și plăcută, dar ajunseră și la punctul în care aveau nevoie de eforturi mai mari decât prevăzuseră, pentru a împiedica mișcarea. În acel moment, urechea internă a lui Geoffrey fu nevoită să decidă că universul lui local conținea un sus și un jos precis definite, iar el stătea suspendat invers într-un puț ca de lift, care părea infinit de adânc.

Îl cuprinse amețeala. Cu respirația tăiată, închise ochii.

— Ușurel, îi spuse Jumai.

Geoffrey făcu un efort să-și deschidă ochii iar.

— Trebuie să existe o cale mai bună.

— Probabil că era, dacă am fi intrat prin cealaltă ecluză. Nu văd prea mulți oameni descurcându-se cu căcatul ăsta. Dar, în fond, nici bunica ta nu prea primea vizite, așa-i?

— Da, confirmă el, în timp ce se întorcea cu mare grijă, astfel încât forța gravitației să acționeze în direcția picioarelor, nu într-a capului. Doar Memphis venea, și nici el prea des.

— Ia-o treaptă cu treaptă și nu te uita în jos mai mult decât trebuie.

— În veci n-o să-l ridicăm pe Hector prin puțul ăsta, dacă e rănit.

— La nevoie, vom chema ajutoare de pe „Quaynor”. Pot să ne coboare o coardă sau să folosească propulsoarele navei ca să reducă rotația habitatului.

— Oricine te-aude, ar crede c-ai făcut treaba asta de-un milion de ori.

— Totul e doar intrare prin efracție.

Auzind-o, Geoffrey și-o putea imagina pe Jumai zâmbind.

— Mă amăgeam cu gândul că am eu ceva la cap, vreo imperfecțiune de dezvoltare care însemna că poate sunt predispusă spre criminalitate. N-ar fi fost superb? Dar mă

înșelam. Am primit rezultatele scanărilor și sunt… aproape plicticos de normală. Niciun modul cerebral nelalocul lui sau subdezvoltat. Întâmplător, doar, sunt de o competență peste medie în a pătrunde prin tot felul de lucruri.

Geoffrey făcu și el efortul să zâmbească. Chiar dacă n-o adusese cu forța pe Jumai din Lagos – venise din proprie inițiativă – nu putea să nege că fusese și mult interes propriu la mijloc. Indiferent cum, se bucura s-o aibă din nou în viața lui.

Treptat, pe măsură ce amețeala îi trecea, găsi un ritm de coborâre constant, asigurându-se mereu că avea trei puncte de contact cu peretele. Costumul ar fi trebuit să-l protejeze în cazul unei căderi, dar nu dorea deloc să-l pună la încercare.

Când ajunseră în sfârșit „jos”, parcurseseră – după calculele costumului – un total de șaptezeci și cinci de metri pe verticală. Acum, gravitația ambientală era de 1G, sau atât de aproape, încât nici nu mai conta și, de vreme ce Palatul de Iarnă avea doar cu puțin peste o sută cincizeci de metri în diametru, însemna că se aflau foarte aproape de suprafața interioară a învelișului izolator. În spațiul restrâns de la baza puțului, Geoffrey abia dacă putea face câțiva pași în orice direcție, înainte de a ajunge la perete sau la câte o ușă închisă. Gravitația părea destul de convingătoare în termenii eforturilor necesare și ai tracțiunii asupra articulațiilor, dar urechea lui internă insista că ceva nu era tocmai în regulă.

Jumai se ocupa deja de ușa care era singurul lor punct de acces spre restul habitatului. Arăta la fel ca cea pe unde veniseră deja, dar după câteva minute în care n-au reușit s-o deschidă, Geoffrey își dădu seama că această ușă prezenta provocări suplimentare…

— Crezi că e ceva rău dincolo de ea? o întrebă el pe Jumai, abia îndrăznind să-i strice concentrarea, dar fără să se poată stăpâni.

— Presiune există, răspunse ea încet. Și, dacă indiciile astea nu mint, nu e nici gaz sarin, nici foc. Mă tem că nu asta-i problema.

— Atunci, care e?

— Ușa e conectată cu cea de sus. Dă-mi o zi și mai multe echipamente decât astea cu care am venit și poate reușesc să fentez mecanismul de conectare. Acum, însă, și cu ce am la îndemână, n-am s-o pot deschide pe asta fără s-o închid pe

cealaltă.

— Și, astfel, pierzând contactul cu „Quaynor”.

— Corect. Judeci.

Geoffrey se gândi un timp, înainte de a răspunde. Nu-i plăcea situația și se îndoia că i-ar fi convenit și lui Jumai, dar făcuseră cale lungă, ca să se mai întoarcă din drum.

— Ai mai fost vreodată într-o împrejurare ca asta, în Lagos sau oriunde ai mai lucrat pe contract?

— O întrebare prostească, dacă i-ai pune-o altcuiva, dar… da. O dată sau de două ori. Unele dintre fermele alea de servere erau concepute de niște căcănari paranoici rău de tot.

— Și tot ai răzbit.

— Aveam o treabă de făcut.

— Deci ai judecat corect la momentul respectiv. Ai luat o hotărâre… și a meritat.

— Altfel, n-am fi purtat conversația asta. Adică, nu vreau să zic c-aș fi murit, dar mai mult ca sigur nu rămâneam în același domeniu de activitate.

— În care caz… cred că ar trebui să deschizi ușa aia.

Mâna lui Jumai stătea deasupra tastaturii depliate pe antebrațul mânecii.

— Să fie clar un lucru, băiețaș de bani gata. N-avem nicio garanție despre ce ne așteaptă în partea cealaltă sau cum o să-mi apară atunci mecanismul ușii. S-ar putea să nu ne fie la fel de ușor să ne întoarcem, ca la venire.

— Orice-ar fi.

După ce vorbiră cu cei de pe „Quaynor”, Jumai întrebă:

— Ți-au crescut așa, deodată, boașe de oțel?

— Cred că tocmai mi se face lumină-n cap. Mi-am ars prea multe punți ca să mai încep acum să mă răzgândesc.

Se bătu cu pumnul în pieptarul costumului.

— Mai dă-le-n mă-sa. Sunt Geoffrey Akinya. Asta-i casa bunicii mele. Și am dreptul să văd ce naibii e înăuntru.

— Pe bune că da, replică Jumai.

Și apăsă pe tastatură.

31

Jonathan Beza smulse pătura la o parte cu gestul teatral al unui scamator, zâmbindu-i lui Sunday radios, de parcă ani întregi ar fi plănuit momentul acela.

Pătura acoperise o cutie. La prima vedere, era foarte asemănătoare cu cea pe care delegatul lui Gribelin o dezgropase cu o zi în urmă: aceleași dimensiuni, același aliaj cenușiu. Totuși, părea mai veche. Sunday nu putea spune prea exact de ce, dar știa că privea un obiect care fusese închis și îngropat cu mult timp în urmă. O dovedeau îndoiturile și zgârieturile.

— Nu înțeleg, spuse ea.

— Eunice s-a întors aici, la funeraliile mele, spuse Jonathan. Asta știm cu toții. Dar nu numai pentru asta a venit. Am… urmărit-o.

Ezită, privind într-o parte, ca și cum i-ar fi fost rușine de ceea ce făcuse.

— De la distanță, evident, și cred că n-a bănuit nicio clipă nimic. Nu mi-a fost greu să-i reperez mișcările, iar pe-atunci Evolvariumul nu exista. Am văzut că s-a întors la vechiul ei loc de amartizare, lângă Pavonis Mons – locul unde a fost îngropat obiectul.

— Ai văzut-o îngropând cutia? întrebă Sunday.

Jonathan scutură din cap ferm.

— Nu, n-am putut ajunge atât de aproape, fără a-mi face cunoscută prezența. Dar, după plecarea ei, nu m-a mai oprit nimic să mă duc iar la locul asolizării. Am așteptat un an, doi, doar ca să las praful să se așeze. În parte, eram îngrijorat să nu fie totul doar o cursă ca să mă scoată la iveală.

— Și nu era.

— Nu era. Oricât de dureros ar fi pentru mine, cred că eram ultimul lucru la care se gândea cu acea ocazie. Chiar și la funeralii… îi fusese ușor să participe, dar poate că avea deja alte planuri…

Lăsă fraza în aer, înainte de a spune:

— Poate ar fi mai bine să deschizi cutia.

— Știi ce e înăuntru? se interesă Jitendra.

— Da, și nu e niciun pericol. Mie, însă, nu vrea să-mi vorbească.

În timp ce desfăcea închizătorile de pe laturile cutiei, Sunday spuse:

— Eu tot nu înțeleg. Cutia pe care a furat-o Dorcas… aia de unde apăruse?

— A, aia… făcu Jonathan, de parcă ar fi fost un detaliu pe care

aproape îl lăsase să-i scape din minte. Eu am pus-o acolo, evident. Știam că adevărata cutie trebuia să fie găsită de cineva, cineva care avea de-a face cu familia. Timp de șaizeci de ani, n-a venit nimeni. Pe urmă, s-a anunțat moartea lui Eunice și, după nici patru luni, nepoata ei apare pe Marte.

Își atinse bărbia cu degetele, ca și cum ar fi reflectat la o problemă dificilă.

— Hmm... Mă întreb dacă ar putea fi vreo legătură între una și alta...

— Eu urmăream tot ce se întâmpla, interveni Soya. Când a devenit limpede că intenționai să intri în Evolvarium, n-a mai încăput nicio îndoială că după cutie veniseși.

— În timp ce Soya se întâlnea cu tine în Crommelin, continuă Jonathan, eu m-am dus acolo, să îngrop cutia falsă. Nu m-a văzut nimeni. Cu toate mașinile care adulmecau prin jur, n-ar fi avut nicio șansă de a rămâne neobservată mai mult de câteva săptămâni. Dar n-am avut nevoie de atâta timp – doar de cele câteva zile cât ți-a luat ca să traversezi planeta și să ajungi la locul unde era îngropată.

— Am făcut bine că te-am prevenit să nu ai încredere deplină în Pani, adăugă Soya. Așa, imediat ce Dorcas s-a întors împotriva ta, ai înțeles cum stăteau lucrurile. Din câte-am dedus, v-ați jucat foarte bine rolurile. Dorcas n-a avut nici cea mai vagă idee că fusese dusă de nas.

— A luat cutia cealaltă, remarcă Jitendra cu mirare.

— Și v-a lăsat la discreția Evolvariumului, completă Soya. A trecut peste multe învoieli ca să facă acea captură. Sinceră să fiu, nimeni nu va vărsa o lacrimă dacă ceilalți Supraplutitori o sfârtecă pe *Lady Disdain* în bucăți.

Sunday reușise în sfârșit să desfacă încuietorile. Dădu la o parte capacul, ale cărui balamale erau cam țepene, dar încă funcționale. Nu știa la ce să se mai aștepte și de data asta. În cutia falsă se aflase una mai mică, dar poate că rostul ei fusese tocmai acela de a-i întârzia pe Supraplutitori. În această cutie găsi un pachet compact, din spumă de ambalaj, printr-al cărui capăt ieșea un obiect rotunjit.

— Scoate-l, o încurajă Jonathan. Nu mușcă.

Înțelese semnificația cuvintelor lui când luă din cutie casca spațială veche. Chiar și în gravitația marțiană, o simțea grea în mâini, ca un obiect turnat din fier sau sculptat în marmură.

Niciodată nu mai mânuise o cască atât de antică.

Dar o mai văzuse.

Casca era vopsită în culori vii: dungi galbene, aurii și negre, pete albe și roșii în jurul vizierei. Pe alocuri, vopseaua se cojise, lăsând să se vadă metalul, prin alte locuri era zgâriată și murdară, dar desenul se distingea clar. Era o leoaică feroce, cu ochi albaștri și botul căscat în jurul vizierei.

— Senge Dongma, murmură Sunday cu respect și uimire. Cea cu față de leu. E casca reală a lui Eunice.

— Știam c-ai s-o recunoști, înclină din cap Jonathan.

Sunday se abținu să spună că n-ar fi recunoscut-o în veci dacă nu-i spunea construcția despre ea.

— Am… văzut o imagine a căștii, pe Phobos, răspunse. Foarte recent. Chiar a fost a ei?

— Pe asta a îngropat-o. De-atunci a stat în grija mea.

Întoarse casca în mâini, ca pe un glob pământesc, legănând istoria între degete. Exilată forțat din propria ei familie, Sunday mânuise remarcabil de puține artefacte care aveau legătură directă cu bunica ei. Această cască, dacă ajungea în muzeul casei, ar fi fost una dintre cele mai venerate relicve.

— Numai asta era? întrebă ea. Altceva, nimic?

— Te așteptai la mai mult? replică Jonathan.

— E *doar* o cască. Celelalte lucruri pe care le-am găsit indicau câte ceva, un alt loc unde era ceva îngropat. Asta, nu.

— Ești sigură?

— Nu mă duce mai departe decât pe Marte. Știu că o avea când a fost pe Phobos, așa că trebuie s-o fi adus pe Marte când a trecut furtuna de nisip. Dar noi suntem pe Marte deja. E o fundătură.

— Doar dacă nu-ți scapă ceva, insistă Jonathan.

— Nu e o simplă cască, nu? interveni și Jitendra. Vreau să zic, *este* o cască, dar asta nu-nseamnă că-i numai un obiect din metal și plastic. Are înăuntru instalații de calcul. A văzut și a înregistrat lucruri, în timp ce Eunice o folosea.

Sunday îl privi pe Jonathan.

— Ai investigat?

— Casca e veche, spuse el, dar din punct de vedere mecanic nu e nimic în neregulă cu ea. Totuși, nu are sursă proprie de energie. Eunice n-a făcut decât s-o lase acolo, în acel loc anume. Dar nu e nevoie să fie cuplată la același costum, ca să

funcționeze. E de-ajuns doar să se potrivească.

— Va trebui, totuși, să găsești un costum vechi, sublinie Jitendra.

— De-asta există piețele de antichități, replică Soya cu o undă de mândrie. Mi-a luat mult, mult timp, dar până la urmă tot am găsit unul, nu departe de Lowel. Nu e la fel de vechi precum casca, doar de vreo șaptezeci de ani, dar are același sistem de conectare.

Dădu la o parte una dintre perdele, dezvăluind un costum spațial compozit, de modă veche, în tonuri gri și măslinii, cu urme de stricăciuni și reparații peste tot. Costumul era complet de la guler în jos, atârnând pe un suport care fusese prins de piesele metalice interne ale Agregatului.

— E un căcățiș, explică în continuare Soya. Nu ți-ai încredința viața unuia ca ăsta decât în absolut ultimă instanță. Dar încă mai poate alimenta casca.

Sunday puse întrebarea cea mai evidentă:

— L-a încercat vreunul dintre voi?

— Amândoi, răspunse Jonathan. Are înăuntru un program tip sfinx, de nivel inferior. Pe lângă câteva întrebări de testare, n-a mai vorbit cu niciunul dintre noi. Cu voi, însă, s-ar putea să meargă.

Intrarea în acel costum vechi și mucegăit nu avea niciun aspect despre care Sunday să fi putut spune că-i plăcea. Costumul se potrivea prost în toate locurile critice (îi dădea senzația că fusese croit pentru un copil grăsun, nu pentru o femeie) și, fiind vechi de șaptezeci de ani, nu contribuia cu nimic spre a ușura procesul purtării lui. Altfel decât cu ajutorul lui Jitendra, al lui Jonathan și al Soyei, se îndoia că ar fi fost vreodată în stare să pună pe ea hidoșenia aia. Și, fără ei alături, probabil n-ar fi avut niciodată curajul de a încerca în continuare. Fiecare componentă a costumului, când era aplicată, îi sporea senzația de încarcerare și paralizie.

Costumul nu funcționa, în niciun sens acceptat al cuvântului. Alimentarea cu energie a aparatelor motrice era moartă, așa că Sunday trebuia să-și folosească toate puterile și voința ca să-l miște măcar puțin. Nu reușea decât să se foiască țeapăn și greoi, ca o mumie, cu prețul unor eforturi care aveau s-o epuizeze în scurt timp. Nu că ar fi putut ajunge prea departe,

oricum. Sistemele de răcire și recirculare a aerului abia mai funcționau, așa că înăuntru era cald și înăbușitor ca într-un sac de dormit. Nu avea alimentare internă independentă cu energie, drept care trebuia să fie conectat la Agregat printr-un cordon ombilical. Abia atunci putea costumul să alimenteze cu energie și casca, aceasta trebuind să fie aplicată pe el înainte de a intra în funcțiune. Sunday se simțea gata de a fi îngropată. Aparatul circulator aerian pufnea și țiuia ca un câine astmatic. Indicatorii de avertisment, blocați pe roșu, luminau deja afișajul vizierei. Încă dinainte ca sistemul să i se buteze complet, casca își dăduse seama că fusese conectată la un gunoi foarte nesigur și nu era deloc încântată.

— Actualul utilizator nu este recunoscut, spuse casca în swahili, bâzâind ca o viespe în urechile lui Sunday. Te rog să te identifici.

Cu o îndrăzneală care o cam surprinse chiar și pe ea însăși, Sunday afirmă:

— Sunt Sunday Akinya.

Casca tăcu apoi câteva secunde, ca și cum ar fi stat pe gânduri.

— Te rog să-ți declari relația cu Eunice Akinya.

— Sunt nepoata ei. Am venit pe Marte pentru această cască. Te rog să-mi recunoști autoritatea de a o purta.

— Ce te-a, adus pe Marte?

La asta, fu nevoită să se gândească, simțind că era posibil să fie așteptat un răspuns foarte concret.

— Ceva ce am găsit pe Phobos, răspunse ea, cu prudență.

— Ce ai găsit pe Phobos?

— O pictură.

Trase aer în piept, simțind cum sudoarea îi îmbrobona fruntea.

— O frescă. Avea o greșeală… o modificare. În locul păunului ar fi trebuit să se vadă o altă pasăre. Un cocor, poate un ibis.

— Ce te-a adus pe Phobos?

Trecuse proba sau doar i se punea întrebarea următoare, după ce pe prima o ratase? Casca nu-i dădea niciun indiciu.

— Pagini dintr-o carte, spuse Sunday, înghițind în sec. *Călătoriile lui Gulliver.* Era o referire clară la lunile lui Marte, dar Eunice nu fusese decât pe Phobos, așa că despre aceea trebuia să fie vorba.

Prin viziera căștii, care începea să se încețoșeze, îi vedea pe ceilalți trei privind-o cu interes avid. Erau gata să-i sară în ajutor, dacă se întâmpla ceva cu sistemul de menținere a vieții, dar faptul că știa asta nu-i ușura cu nimic senzația de încarcerare.

— Am găsit paginile pe Lună – pe Luna terestră, preciză ea. În craterul Pythagoras.

— Ce te-a dus în Pythagoras?

— O mănușă, pe care am găsit-o într-un seif de depuneri, tot pe Lună. Mănușa fusese a lui Eunice Akinya. Înăuntru erau… niște pietricele. Imitații de pietre prețioase, din plastic, în trei culori diferite. Numerele corespundeau tripletei pitagoreice. Cunoscând trecutul lui Eunice, am putut repera locul unei prăbușiri în crater.

Începea s-o ia cu leșin.

— Asta-i tot ce știu. Existența casetei de depuneri a fost aflată dintr-un audit al afacerilor lui Eunice după moartea ei.

— Care era semnificația pietrelor colorate?

— Culorile nu aveau… nicio semnificație.

Dar de ce o întrebase casca acest lucru, dacă răspunsul era așa de simplu?

— Atâta doar că trebuia să aibă culori diferite, ca să le putem număra.

Cel puțin așa spusese Jitendra, iar ea fusese mai mult decât dispusă să-i accepte explicația. Dar pietrele fuseseră îndesate în trei degete diferite. Dată fiind grija cu care examinaseră mănușa, ar fi fost improbabil să le încurce.

— Nu ai trecut toate probele de securitate, spuse casca. Totuși, ești recunoscută ca având autoritatea necesară. Te rog să aștepți.

— Mă rogi să aștept ce?

— Te rog să aștepți.

Chiar și prin condensul de pe vizieră, Jitendra trebuia să-i fi văzut în ochi îndoiala. Își apropie fața de a ei.

— Ce se întâmplă? o întrebă, cu glasul sunându-i înfundat, ca de la câteva camere distanță.

— Mi-a pus o serie de întrebări! strigă Sunday, prilej cu care simți și un val de amețeală. Am greșit răspunsul la cel puțin una dintre ele, dar mă acceptă oricum. Nu poți să dai mai tare sistemul de răcire din drăcovenia asta? Aici e ca-ntr-o baie

turcească.

Jitendra și Jonathan schimbară câteva cuvinte. Soya dădu din cap și se duse într-o parte, ieșind din câmpul vizual al lui Sunday. Un moment mai târziu, aceasta simți niște bocăneli și bătăi ușoare, semn că Soya umbla la ranița costumului.

Viziera continua să se încețoșeze, deși aerul deveni o idee mai răcoros decât înainte. Sunday se întrebă dacă ar fi fost mai bine să închidă ochii, ca să nu mai vadă geamul acela mat la câțiva centimetri de nasul și gura ei.

Apoi, ceața începu să se șteargă. Dar tocmai când condensul se retrăsese aproape complet la marginile vizierei, geamul redeveni mat. Sunday era gata să strige la Jitendra, când își dădu seama că nu era condens. Mai degrabă, viziera îi obstrucționa acum în întregime vederea. Imaginea se schimba, dar ceea ce văzu nu mai era camera din Agregat.

Era un aeroplan stricat.

Zăcea pe spate, cu aripile rupte și căzute în curciș peste fuzelaj. Lângă el se adunase praful. Avionul se afla pe o pantă blândă, alb ca osul pe fundalul unui orizont de culoare închisă, ca a untului. Din ochiul spart al carlingii se scurgea de asemenea praful. Sunday se gândi la fratele ei, spunându-și că o fi fost o imagine sinistră a aparatului său Cessna, prăbușit cu burta în sus. Dar nu era aeronava lui Geoffrey.

În dreapta epavei, cam la o sută de pași mai în sus pe pantă, se afla un grup strâns de module presurizate. Furtunile de praf tociseră carcasele străbătute de nervuri, dându-le un luciu metalic mat. Și lângă ele, vântul adunase praful. Se mai vedea și un steag cu secera și ciocanul, decolorat până la a nu se mai distinge aproape nimic pe el. O giruetă, cu cupele mari cât niște ligheane, se învârtea deasupra celei mai înalte construcții.

Sunday constată că punctul ei de vedere se îndrepta spre avion. Independent de voința ei, direcția privirii coborî, ca și cum ar fi îngenuncheat să se uite în carlinga spartă, întoarsă cu susul în jos. Centurile de siguranță atârnau pe lângă scaun. Carlinga era goală.

Direcția privirii se schimbă din nou, tot fără vreo intervenție din partea ei, și începu să se apropie de cele câteva colibe. Semnificația stației meteorologice și a avionului distrus era inconfundabilă. Acolo, pe pantele Muntelui Pavonis, asolizase Eunice, apoi căutase să se adăpostească, în timpul unei furtuni

de praf feroce. La amartizare, avionul rămăsese intact, dar apoi vântul îl smulsese din ancoraje, răsturnându-l și zdrobindu-i ca pe o jucărie de hârtie.

Stația meteo și avionul nu mai existau, dar realitatea atestată a acelui episod fusese singurul lucru care indica un anumit punct al terenului din jurul vulcanului marțian. Sunday o știa deja. N-ar fi putut găsi casca, fără a face deja această legătură.

Prin urmare, ce voia acum Eunice de la ea?

O scară de metal, cu treptele de jos îngropate în praf, urca spre sasul celei mai înalte dintre colibele rusești. Ușa exterioară și cea interioară erau amândouă deschise. Punctul de vedere al lui Sunday urcă treptele.

Înăuntru, totul era viu luminat și arăta complet anormal: regulile fizicii și ale rațiunii se învălmășiseră ca într-un vis. Nu era interiorul unei stații meteorologice rusești de pe Marte, ci o anexă gospodărească. Lumina intra oblic, prin ferestrele pătrate, cu geamuri groase. Cădea peste mobila ușor de recunoscut: mese și scaune, covoare și perdele, pereți vopsiți în alb. Pe mese se aflau ornamente, prin aer luceau tremurător fire de praf. Într-un loc de pe perete, niște perdele de mătase erau umflate de vânt. Sunday s-ar fi îndreptat într-acolo dacă ar fi putut controla punctul de vedere al costumului.

O mână înmănușată se întinse înainte și dădu la o parte perdelele. Intră prin deschizătură.

Afară era Africa.

Se apropia asfințitul, într-un anotimp când cerul era plin de nori, colorați viu de jos în sus: roz-somon, vermilion, nuanțe rare de tangerină și trandafiriu. Printre nori, fâșiile de cer senin aveau o strălucire improbabilă de cobalt. Siluetele închise ale copacilor îi aminteau de decorurile decupate ale unui teatru de jucărie.

Privea prin jur. Apăru la vedere Kilimanjaro, fără zăpadă. Casa, cu tencuială albă și țigle albastre, pereții reflectând cerul într-o sută de combinații pastelate. Un stol de cocori, păsărele dintr-o acuarelă chinezească.

Un pâlc de copaci, arătând mai solid și mai realist decât siluetele. Punctul de vedere porni spre acel adăpost. Iar femeia care stătuse cu spatele rezemat de un copac, așezată la rădăcina acestuia, citind în ultimele raze de lumină ale unei zile de demult, începu să se ridice, nici grăbită, ca și cum ar fi fost

deranjată, dar nici alene, ca și cum ar fi avut tot timpul. Se mișca, pur și simplu, de parcă ar fi sosit un moment îndelung așteptat.

Femeia își puse o mână în șold. În cealaltă ținea cartea din care citise, rezemată pe coapsă. Purta pantaloni de călărie și cizme și o bluză albă cu mânecile suflecate până la coatele osoase. Bluza semăna foarte mult cu cea pe care o purta Soya.

— Bună seara, Sunday, salută femeia.

— De unde-mi știi numele? se interesă ea, întrebându-se cu cine sau cu ce avea de-a face.

— Mi l-ai spus tu adineaori, când ai răspuns la întrebările căștii. Înțelegi ce sunt?

— Nu prea.

— Când am îngropat casca asta pe Marte, avea deja patruzeci de ani vechime. Îi modernizasem sistemele pe cât de mult posibil, dar încă mai existau limite cu privire la ce putea face și ce nu. Acum nu interacționezi cu Eunice Akinya, ci, mai degrabă, cu un model al ei foarte simplu, care are o gamă limitată de reacții și o bază de cunoștințe interne foarte restrânsă. N-o confunda cu mine.

— Deci… acum tu vorbești?

— Este o… înregistrare interactivă, un mesaj pentru tine, oricine ai fi. Sistemul *sphinxware* nu te-ar fi primit dacă nu descopereai urma care a dus până în acest punct, așa că sunt șanse excelente de a fi o membră a familiei sau, cel puțin, o persoană foarte apropiată de ea.

— Cum ziceai adineauri, ți-am spus cine sunt.

— Da, și vom merge înainte pornind de la asta.

Eunice – de fapt, înregistrarea lui Eunice – coborî privirea spre cartea pe care o citise.

— Mai întâi, bravo pentru că ai ajuns până aici. Ai avut nevoie de resurse. Sper că n-au existat neplăceri deosebite pe parcurs.

— Puteai să alegi un loc de îngropare mai bun, pe Marte.

Privirea lui Eunice deveni tăioasă.

— Au fost dificultăți locale?

— Suntem în mijlocul căcatului de Evolvarium, bunico.

— N-am idee despre ce vorbești. Evol-cum…? Succint, te rog.

— Pe lângă că ai îngropat casca într-un câmp minat, nici n-ai fi putut găsi un loc mai nepotrivit pe Marte. Toată regiunea asta, pe-o mie de kilometri în orice direcție, e o zonă interzisă. Un loc

unde mașinile cu autoreproducere sunt lăsate să facă tot ce li se năzare. Evoluează de la o generație la alta, luptând pentru supraviețuire. Din când în când, procesul ăsta evolutiv dă la iveală câte un truc, câte o idee sau gadget care-i poate aduce bani cuiva din afara ’variumului. Mașinile sunt periculoase, iar oamenilor care stăpânesc locul nu le convine ca străinii să-și bage nasul. Ghidul nostru a fost omorât acolo, iar Jitendra și cu mine am fost la un pas de moarte.

— Îmi... pare rău.

Regretul suna sincer.

— Voiam să înfrunți provocări, dar nu să te pun în vreun pericol real. Totuși, nu mi se poate atribui mie răspunderea pentru cele întâmplate pe Marte după ce am îngropat casca.

Privirea îi deveni din nou mai pătrunzătoare.

— Totuși, e ciudat că s-a întâmplat așa. E singurul loc de acel gen de pe Marte?

— Ți-am spus, altul mai rău nu puteai să găsești.

— Atunci, e într-adevăr ciudat. Nu cred în coincidențe, Sunday. Sau, cel puțin, nu în coincidențe de acest gen. Trebuie să existe o explicație.

— Spune-mi-o tu!

— Nu știu decât ceea ce știu. Dar cum o fi putut mica mea aventură pe Pavonis Mons să ducă aici?

Lăsă impresia perfectă că stătea pe gânduri, redeschizând cartea și răsfoind-o, zgâriind cu unghia hârtia subțire ca a unei Biblii, deși nu se uita la textul tipărit mărunt.

— După ce am pierdut aeroplanul... dar nu, scutură ea din cap scurt. Nu poate fi asta.

— Ce nu poate fi ce?

— A trebuit să mă adăpostesc un timp de furtuna care făcea prăpăd. Stația rusească era încă închisă ermetic și avea electricitate și dotările de bază. Însă nu puteam sta acolo la nesfârșit. Vântul stricase aeronava, dar eu tot aveam nevoie de o cale de ieșire.

— Continuă, îi ceru scurt Sunday.

De parcă Eunice ar fi avut nevoie de vreo permisiune...

— Rușii lăsaseră în stație multe echipamente, dintre care unele încă mai erau semifuncționale. Înainte de a asoliza, observasem un număr de unități și bunuri abandonate în zonă. Dacă puteam salva ceva din acele resturi, puteam rămâne în

viață mai mult timp. Baterii, filtre de aer, chestii de-astea. Poate chiar reușeam să găsesc o cale de a repara cumva aeronava. Dar nu puteam să mă duc acolo. Costumul meu nu era prevăzut contra furtunilor și, în orice caz, avea doar o rază limitată de acțiune. N-aș fi putut merge pe jos îndeajuns de mult ca să-mi folosească la ceva.

— Intraseși în rahat.

— Până am găsit roboții, replică Eunice, închizând din nou cartea. Rușii îi lăsaseră pe loc, într-o magazie. Nu mă mir. Erau vechi, înceți, cu programarea făcută praf. Totuși, nu aveam nevoie să facă mare lucru pentru mine.

Zâmbi scurt, parcă rușinată de propria ei inventivitate.

— I-am... peticit, le-am dres programarea cât puteam de bine. Opt zile mi-a luat, dar mi-a alungat gândurile la tot ce putea fi mai rău. Pe urmă, i-am trimis în direcții diferite, mergând cu autonomie maximă. Le-am spus să găsească tot ce părea de un potențial folos și să-mi aducă mie.

— Și cred că a mers.

— Nu. Salvarea a venit mai repede decât prevăzusem. Furtuna a încetat, iar oamenii mei m-au putut scoate de-acolo. Cât despre roboți... am uitat de ei. Dar au rămas pe loc, funcționând cu programarea încropită de mine. Trebuia să-și poarte de grijă și să acționeze competitiv, în caz de nevoie. Crezi că...?

— Te gândești că, involuntar, tu ai creat Evolvariumul? Aș zice că da, dacă nu m-aș teme că orgoliul tău ar putea fi deja la un pas de colapsul stelar.

Eunice își alungă o muscă de pe frunte.

— Am realizat multe cu intenție, fără să insist asupra lucrurilor pe care le-am făcut să se întâmple accidental. Cu toate acestea, îmi pare cu adevărat rău dacă împrejurările au devenit mai complicate decât îmi imaginasem, dar se pare că ai învins adversitățile. Felicitări, Sunday. Ai scos-o la capăt foarte bine.

— Am împărțit povara cu fratele meu.

— Iar asta înseamnă că ai în spate autoritatea deplină a familiei?

— Nu, n-aș merge chiar așa de departe.

— Nici nu contam pe asta. Important este că ai dovedit intuiția și hotărârea necesară ca să ajungi până aici.

Ridică privirea, studiind soarele.

— Ceasul meu intern îmi spune că au trecut peste șaizeci de ani de la îngropare. Chiar așa este?

— Da, confirmă Sunday. Și ai murit recent. Motivul pentru care mă aflu aici e un audit efectuat de familie imediat după decesul tău.

— Un timp îndelungat, după criteriile oricui. Cum au mers lucrurile în lipsa mea?

— Cu familia?

— Cu toate. Lumea, carnea și diavolul. Noi. Am reușit să nu încurcăm borcanele de-a binelea?

— Sunt aici, spuse Sunday. Asta ar trebui să însemne ceva, nu?

— Eu m-am născut în 2030, îi reaminti Eunice. Oamenii mi-au spus că a fost perioada cea mai bună și cea mai rea. Mie mi se pare că pur și simplu așa e lumea. Indiferent dacă te naști cu foamea-n burtă sau cu lingurița de argint în gură, lucrurile merg întotdeauna așa, nu? Altă cale nu cunoști. Mai târziu, mi-am dat seama că aveam noroc, un noroc extraordinar. Norocul de a mă fi născut africană, în primul rând, în locul potrivit și la momentul potrivit. Părinții îmi spuneau mereu că trebuie să profităm cât mai mult, în orice situație, așa că asta am făcut. Lumea încă mai avea destul de recuperat, dacă nu ți-e cu supărare. Am crescut în timp ce pe Pământ aveau loc ultimele războaie purtate vreodată. Nu m-au atins niciodată în mod direct, dar nici nu puteam scăpa complet de influența lor. Te rog, spune-mi că au fost ultimele. N-aș suporta gândul că am revenit la vechile năravuri.

— Războaie n-au mai fost, dar asta nu înseamnă că lucrurile merg perfect pe Pământ. Îl tachinez pe fratele meu destul de des în legătură cu asta. Încă mai există poliție, armate și forțe de menținere a păcii, câte un incident de frontieră ocazional... Dar nu mai e ca pe vremuri.

— Criza Resurselor și a Relocărilor m-a învățat să mă maturizez, spuse Eunice. În cea mai mare parte a istoriei noastre, am fost ca o casă plină de copii care se certau. Și pe urmă, casa a luat foc. Trebuia să creștem repede, altfel ardeam de vii înăuntru.

— Într-adevăr.

— Cum e acum pe-acolo? Ai văzut mult din sistem?

— Nu prea mult. M-am născut pe Pământ, dar mi-am trăit cea mai mare parte a vieții adulte pe Lună. Acum e prima oară când am mers și în alt loc.

— N-ai avut mijloace?

— E… complicat.

Sunday arătă cu capul spre cartea din mâna interlocutoarei sale.

— Aia-i *Călătoriile lui Gulliver?*

Absentă, Eunice aruncă o privire la titlu.

— *Veghea lui Finnegan,* spuse ea. Când eram mică, îmi plăcea Swift. Poate că Gulliver a făcut din mine o exploratoare. Dar asta e o carte mai… densă. Încă n-am ajuns la capătul ei. Atât de multe întrebări… Ai putea petrece o viață întreagă cu ea, și tot n-ai înțelege-o.

O deschise la întâmplare, privind încruntată ceva scris pe pagină.

— Cine a fost Muster Mark? Ce crezi că a vrut cu trei quarki?

— Nu știu.

De-acum, Sunday era gata să abandoneze costumul.

— Despre ce e vorba, Eunice? De ce-ai îngropat casca? De ce mă întrebi toate astea?

— Mă dezamăgești, Sunday. Să ai la dispoziție atât de mult din lume și să vorbești așa de puțin despre ea… Credeam că avem în sânge dorul de ducă. Credeam că focul era cel care a făcut din noi niște Akinya.

— Ai văzut totul, apoi te-ai întors… O femeie bătrână și tristă pe care n-o mai interesa nimic altceva decât banii și puterea și să domnească peste noi, ceilalți. Asta nu sugerează că toate acele explorări n-au fost decât o pierdere de timp?

— Ar sugera-o, dacă nu m-ar fi schimbat.

Scoarța de piele a cărții se plânse cu un scârțâit, când Eunice o închise.

— Am văzut lucruri minunate, Sunday. M-am uitat în urmă, de la marginea sistemului, și am văzut planeta asta, Pământul ăsta, redus doar la un punctuleț albastru. Cunosc senzația. Să te gândești că locul de unde venim noi, unde-am evoluat, din haos și noroi, e un punct… să te gândești că Africa e doar o parte din acel punct, că punctul conține nu numai Africa, ci și toate celelalte continente, oceanele și calotele polare… sub un sărut al atmosferei, ca roua dimineții, urmând să se evapore curând în

căldura de peste zi. Și știu cum e să-ți imaginezi că mergi mai departe. Să ai în minte acel gând incredibil și primejdios. Să te întrebi: dacă nu mă mai întorc acasă? Dacă merg doar mai departe, și atâta tot? Privind acel punct albastru deschis rămânând tot mai în urmă, până când îl înghite întunecimea și nu mai ai cale de întoarcere. Până când Pământul nu mai e decât o amintire albastră.

Disprețul lui Sunday era copleșitor.

— N-ai avut niciodată curajul.

— Poate că nu l-am avut, răspunse blajină Eunice. Dar, cel puțin, am stat la marginea prăpastiei și m-am gândit să sar.

— Eu am venit pe Marte. Asta nu e o faptă destul de aventuroasă pentru tine?

— Ai făcut doar niște pași de copil mic, fetițo. Însă nu-ți pot reproșa îndârjirea. La urma urmei, m-ai găsit.

— Da. Și ce-am rezolvat cu asta?

— Ai ajuns până la acest punct. Și n-am terminat cu tine. Nici pe departe. Există o hotărâre care trebuie să fie luată, una dificilă și recunosc, cu toată sinceritatea, că pur și simplu nu am capacitatea mintală de a o lua.

— O modestie necaracteristică ție…

— A, nu despre *mine* vorbesc. Mă refer la lucrul ăsta care am devenit: grămăjoara asta de rutine care clănțăne, îndesate într-o cască spațială veche de-o sută de ani. Nu va fi de ajuns, când miza e atât de mare. De-asta voi lăsa lucrurile în mâinile tale. Întoarce-te în spațiul lunar. Du-te la Palatul de Iarnă, dacă mai e acolo.

— Este.

— Dacă ai reușit să găsești casca, atunci vei trece și de *sphinxware*-ul care păzește Palatul. Și dacă ești, așa cum spui, o Akinya… atunci, restul va urma de la sine.

Făcu o pauză.

— La un moment dat, te vei confrunta și cu un alt *sphinxware.* Răspunsul pe care o să-l dai va fi decisiv. Dar nu-ți pot spune care ar trebui să fie răspunsul. Am stat îngropată sub solul planetei Marte timp de șaizeci de ani.

— Și asta… cum anume ar trebui să mă ajute?

Ochii lui Eunice licăriră.

— Cine e prevenit dinainte e înarmat…

— Îți mulțumesc, răspunse Sunday, îmbibându-și răspunsul cu

tot sarcasmul de care era în stare.

— Aș vrea să-ți pot spune mai mult, dar adevărul, cât se poate de simplu, e că nu știu decât lucrurile pe care am nevoie să le știu, acum și aici. Și totuși, în mod înțelept sau nu, am încredere în tine, Sunday Akinya.

— Tocmai mi-ai spus că ești o grămadă de rutine îndesate într-o cască. Cum ai putea să știi dacă sunt sau nu pe măsura sarcinii?

— Fiindcă-mi amintești de mine, replică Eunice.

— Adică-s adâncită pân-la cur în propria mea importanță divină?

— Este un pas în direcția potrivită.

Sunday trăgea aer în piept, adânc și cu recunoștință. Hainele-i erau leoarcă de sudoare, stând lipite de piele în timp ce ieșea din costum.

— Sper că n-a fost prea traumatic, spuse Jonathan, punându-i un pahar în mâna năclăită de transpirație.

— Ai avut casca în tot timpul ăsta, și totuși, vreme de șaizeci de ani, n-ai găsit o cale de a trece de *sphinxware*?

Bău paharul pe nerăsuflate.

— Chiar dacă tu n-o puteai face, altcineva ar fi putut, cu siguranță, nu…?

— S-ar putea să fi existat o cale, răspunse Jonathan, dar oare ar fi meritat riscul? Dacă simțea că era atacată de un hacker, casca și-ar fi putut șterge conținutul. Și-n plus, nu mă interesa cu adevărat.

— Pe-asta nu pot s-o cred.

— Trebuie să-ți amintești că eu sunt cel care a plictisit-o pe bunica ta. Când ea nu-și mai găsea locul pe Marte, eu eram încântat să-mi înfig rădăcinile. Casca era din cealaltă parte a vieții ei, partea cu care eu n-aveam nimic de-a face.

Soya tamponă fruntea lui Sunday cu un prosop.

— Atunci, de ce-ai dezgropat-o?

— Voiam, totuși, să mă asigur că ajungea în mâinile cui trebuia. Dacă asta însemna să-mi asum rolul de custode, atunci fie. Altfel, mașinile ar fi reciclat-o cu zeci de ani în urmă.

— Nu încape nicio discuție, adăugă Soya.

— Da, dar nu sunt sigură ce-am rezolvat, oricare dintre noi. Într-adevăr, în casă era un mesaj de la Eunice și mi-a spus unele

chestii. Răspunsuri însă…? Mi-a servit doar niște căcaturi criptice despre ceva care cică-i sau o binecuvântare, sau un blestem. Care din două, n-a zis. Decât că trebuie să mă duc la Palatul de Iarnă, care-i acolo de unde-am pornit.

— Te-a târât tocmai până pe Marte… ca să-ți spună că răspunsul e la tine-n prag? întrebă Jitendra.

— Nu știu ce voia să-mi spună…

Sunday mai primi un pahar cu apă de la Jonathan. Începea să se simtă din nou omenește, lăsând la o parte durerile și junghiurile din locurile unde o strânsese costumul.

— Erau niște chestii că s-a uitat înapoi spre Pământ, văzându-l de foarte departe…

După o scurtă pauză, continuă cu îndoială:

— Poate era mai mult decât mi-am dat eu seama.

— Vrei să te bagi iar în chestia aia? o întrebă Jitendra, cu o preocupare pentru binele ei, care lui Sunday i se păru deosebit de înduioșătoare.

— Poate, când vom avea din nou semnal aug, construcția va găsi o cale de a intra fără să facă *sphinxware*-ul să se autoșteargă. Pentru asta, însă, trebuie să ieșim din Evolvarium. Presupune că s-ar putea ca ea să-l fi creat, apropo. Accidental!

— A fost aici, recunoscu Jitendra. Nimeni nu poate contesta acest lucru. Și, când totul se va termina, cineva trebuie neapărat să sape și să afle cum a apărut Evolvariumul. Poate am s-o fac chiar eu.

— Ai să cam zburlești niște pene, remarcă Soya.

— Bun. Era și timpul.

— Mă tem că asta va trebui să mai aștepte, spuse Sunday. E musai să-i trimit un mesaj lui Geoffrey, foarte urgent. Chiar dac-aș pleca de pe Marte în clipa asta, tot îmi ia o lună ca să ajung acasă. Și e prea mult. Unul dintre noi trebuie să se uite în Palatul de Iarnă, înainte de a le veni lui Hector sau Lucas aceeași idee.

— Putem fi în Vishniac mâine dimineață, o înștiință Soya.

— Să traversăm Evolvariumul noaptea?

— E mai puțin periculos, când ai prieteni în locurile potrivite, răspunse Jonathan. În ochii lui se zărea o lucire care nu-i aparținea unui om atât de bătrân. Ai încredere-n Soya, te va duce înapoi întreagă. Dar Promite-mi ceva: asta nu va fi ultima oară când vorbim, da?

— Abia am început, replică Sunday.

— Contează pe asta, spuse și Jitendra. Chiar dacă ea nu se mai întoarce, am să vin eu. Vorbesc serios despre penele alea zburlite. Și presimt că noi doi am avea multe de discutat.

— Și eu cred, răspunse Jonathan.

Apoi se încruntă ușor, întorcându-se iar spre Sunday.

— Ce-ai spus adineauri, că toate sunt niște căcaturi criptice?

— Poftim…?

— Te rog să nu mă înțelegi greșit, dar vorbeai exact ca bunica ta.

32

Geoffrey își auzea sunetul propriilor pași prin sistemul acustic-auditiv al costumului, iar acum timbrul sonor era altul, fiecare pas fiind însoțit de un ecou distinct, cu tonalitate de oțel. Prin ușa deschisă nu se văzuse decât întuneric, și nici acum, când trecuseră dincolo de ea, izolați de „Quaynor”, nu era mai multă lumină. Avea senzația că urcase în cala unei nave: un vid enorm, cu pereți metalici fără ferestre.

— Chestiile astea au un mod de intensificare a imaginilor, comentă Jumai, vorbind încet, ca și cum ar fi fost prin apropiere unele lucruri pe care nu dorea să le stârnească. Amplificator vocal, vezi ce poți să faci.

Jumai nu se îndepărta niciun moment la mai mult de o lungime de braț, silueta fiindu-i conturată pe monitorul căștii. Geoffrey îi aplică sugestia, cerându-i costumului să aștearnă un layer cu luminozitate accentuată. Câteva linii de perspectivă verzi se repeziră dinspre el, curbate într-o direcție, drepte ca săgeata în cealaltă. Se răsuci în loc, ceea ce făcu forma lui Jumai să se vadă ca o mânjitură albă incandescentă. Sub ea, podeaua urca, începându-și arcul ascendent amplu, care trecea pe deasupra lor, ajungând finalmente din nou în spate. În unghiuri drepte față de direcția curburii, podeaua se întindea până la capătul îndepărtat al cilindrului. Acesta nu se zărea. Nu era destulă lumină ambientală pentru asta.

— Ceva nu e-n regulă, spuse el, clătinând din cap în cască. N-ar trebui să fie așa.

— Vrei să-mi spui și mie la ce te așteptai?

— N-am mai fost niciodată aici, dar sunt foarte familiarizat cu spațiul ăsta din toate ocaziile când ne vorbea, când ne ținea

câte una din predicile ei.

Chinuindu-se să pronunțe cuvintele, continuă:

— Nu era doar o carcasă goală. Era plină de copaci, plină de verdeață și lumină. Ca o junglă. Existau plante, norduri, alei și scări. *Ploua.* Aici ar trebui să funcționeze o întreagă ecologie cu ciclu închis.

— Mie mi se pare că arată mai degrabă ca o hală uriașă, plină cu nimic, replică Jumai.

— Arethusa a fost aici. A venit prin ching, nu cu mult înainte de moartea lui Eunice. Dacă era vreo ciudățenie, ar fi observat. Mi-ar fi spus ceva.

Jumai își ținea mâinile în șolduri, privind în sus, spre axul central al încăperii goale.

— Cel puțin, văd o navă. Aia *este* o navă, nu?

— Așa cred…

Dar abia dacă putea s-o distingă. Se afla la aproape șaptezeci și cinci de metri distanță. Tot ce reușea să vadă era o tijă de întuneric organizat, străbătând camera de la un capăt la altul.

— Avem nevoie de mai multă lumină, spuse el pe un ton hotărât. Există pe undeva o funcție de lanternă? Mă mir că nu s-a aprins automat.

— Poate sunt situații când n-ai vrea să se întâmple asta. Stai o clipă…

Ridicând mâna, Jumai începu să umble la calota căștii.

— Mi s-a părut că văd ceva, în timp ce ne echipam. Dacă altceva nu merge, am niște torțe de semnalizare în trusă.

Din casca ei țâșni un fascicul luminos. Plimbă raza alb-albăstruie peste axul central, dând la iveală detaliile „Reginei Iernii”. Geoffrey își simți lumea redevenind brusc normală, fie și numai pentru câteva momente de luciditate. Încă mai era dezorientat de absența junglei. Chiar dacă aerul din sală fusese înlocuit cu oxigen pur și lăsat să se consume de la sine, tot ar fi existat cenușă… arsuri. Și totuși, nu era nimic. Sub picioarele lui, podeaua avea improbabilul luciu antiseptic al unei camere demonstrative pentru capsulele aeriene.

Nava, însă, era reală. Își activase și el lampa de pe cască și-i plimba fasciculul în lungul celei mai apropiate părți din „Regina Iernii”. Exploratoarea spațiului interplanetar era lungă de un kilometru și, chiar dacă o parte din acea lungime era acum absorbită în întunericul de la capetele cilindrului, tot nu putea să

vadă mai mult de o cincime din ea. Cu toate acestea, anatomia era inconfundabilă, de la grupul rezervoarelor de combustibil aflate deasupra lui până la coloana filigranată delicat, cu toată complexitatea ei neagră, ramificată, de radiatoare pliate fractal.

Văzuse nava aceea de o mie de ori, în nenumărate istorii ale familiei. Totul arăta corect la ea. Dar nu era carcasa învechită, ruginită, prinsă între copaci, la care se așteptase. „Regina Iernii” nu era năpădită de vegetație verde umedă și nici dantelată cu lămpi solare și un sistem de irigații. Nu exista nicio scară în spirală pornind de pe podea ca să-i străpungă învelișul. Nu arăta ca și cum ar fi stat acolo zeci de ani.

Arăta orbitor, sclipitor de nouă.

— Destul cu căcatul ăsta, spuse Jumai.

Silueta ei luminoasă se aplecă să scoată ceva din geanta pe care și-o lăsase la picioare. Umblă la obiectul din mâna ei, iar acesta deveni imposibil de strălucitor.

Aruncă în lungul podelei micul bulgăre de lumină, care începu să se rostogolească în salturi, autopropulsându-se apoi cu o înverșunare curioasă, până când se opri la vreo două-trei sute de metri distanță.

Făcu același lucru cu o a doua faclă.

Luminau toată sala. Geoffrey miji ochii, până își ajustară reacția la lumina puternică. Acum, suspiciunile i se confirmau: nava arăta la fel de imaculat ca împrejurimile. Cele două brațe centrifugale opuse, având o sută optzeci de metri de la un capăt la altul, continuau să se rotească, tăind aerul ca aripile unei turbine de vânt. Capsulele ovoidale din capetele lor treceau doar pe la un metru distanță de podea.

— De ce se mai învârtesc? întrebă el. Aici există deja gravitație.

Jumai privi brațele rotitoare.

— Noi cât de repede ne rotim?

Amintindu-și ceea ce aflase în timp ce se apropiau, Geoffrey răspunse:

— Cam cu vreo trei rotații pe minut, mai mult sau mai puțin…

— Atunci, nu se rotesc destul de repede ca să contracareze învârtirea habitatului. Mă gândeam că poate o fi făcut cineva mari eforturi să reproducă imponderabilitatea, cine știe din ce motiv, dar nu e cazul. Brațele astea nu se pot învârti cu mai mult de o rotație la câteva minute, în raport cu noi.

— Atunci, trebuie să fie o anomalie a sistemelor. S-a ars vreo siguranță înăuntru sau ceva, și brațele au pornit din nou. Sau poate se mișcă doar ca să mențină circulația aerului, ca ventilatorul din tavan al unui zeu.

Jumai se scărpină la ceafă, ca și cum ar fi mâncat-o casca.

— Aerul e respirabil, îți dai seama. Cineva și-a dat atâta osteneală. Dar încep să mă întreb dacă atmosfera asta a fost pusă vreodată cu adevărat la încercare.

— Memphis trebuie s-o fi respirat.

— Dacă a ajuns vreodată până aici. Iar dacă a ajuns… ei bine, te-a mințit, nu? În stil mare.

Geoffrey nu dorea să dea curs până la capăt acestui gând.

— Văd ceva, spuse el, arătând cu degetul. Deasupra noastră, foarte sus, sub traiectoria brațelor centrifugale.

Jumai îi urmă direcția privirii spre forma neclară pe care o observase, prinsă pe tavan ca o muscă strivită.

— Hector trebuie să fie.

— Nu se mișcă.

Undeva, în costum, trebuia să existe o funcție de transfocare a imaginii de pe vizieră, dar Geoffrey nu se putea deranja s-o caute tocmai atunci.

— Mă întreb dacă știe că suntem aici. Acces aug nu avem, dar comunicațiile de la costum la costum merg încă bine…

Nu voia să exprime posibilitatea că Hector ar fi fost mort, oricât de plauzibil părea acum acest lucru.

Jumai își înhăță geanta și o luă la fugă, cu mișcări surprinzător de mlădioase, costumul răspunzând ușor intențiilor ei. Geoffrey o urmă, nerăbdător să ajungă la vărul lui, dar și curios să vadă ce puteau descoperi. Era posibil ca lucrul care-l vătămase să mai fie prezent. Dar unde ar fi putut cineva sau ceva să ascundă în spațiul acela vast și gol? Dacă atacatorul lui Hector nu se retrăsese dincolo de peretele din capăt, singura ascunzătoare posibilă rămânea nava propriu-zisă.

Ideea nu-i plăcea deloc.

Chiar și alergând în direcția contrară rotației habitatului, Geoffrey nu-și simțea propria greutate variind în vreo măsură perceptibilă. Se deplasau pe diagonală, Jumai aruncând din mers încă o faclă de semnalizare și încetiniră la pas când se aflau cam la o sută de metri de silueta în costum. Brațele centrifugale continuau să se rotească, iar acum, că ajunseseră

în apropiere, se percepea câte un foșnet clar de fiecare dată când câte una dintre capsule trecea pe lângă ei. Brațele nu se mișcau deosebit de repede – abia cu puțin peste viteza de alergat, în raport cu podeaua – dar Geoffrey avea impresia unei forțe enorme și periculoase.

Hector - cine altcineva ar fi putut să fie? — zăcea pe spate, nemișcat, cu brațele și picioarele desfăcute și privirea drept în sus, spre axul central și „Regina Iernii”. Lângă el, pe podea, se afla o cutie dreptunghiulară albă, ca o trusă mare de prim ajutor. Dâre de un roșu arterial luminos brăzdau membrele de un negru mat al costumului și defineau forma pieptarului și a căștii. Sigla Akinya Space lucea pe articulația superioară a umărului dinspre ei.

Geoffrey se apropie, atent să nu scape nicio clipă din vedere brațele centrifugale. Când una dintre capsule trecu pe alături, deduse cam ce pățise vărul lui. Capsula avea o ușă: o deschizătură circulară întunecată, în emisfera din față.

— Hector a încercat să între.

— Se leagă, confirmă încet Jumai. Vreau să zic, avea motive, nu? Vine aici, vede că situația nu e așa cum ar fi trebuit… Ce să facă, dacă nu să-ncerce să între în navă?

Făcu un pas înapoi, când cealaltă capsulă trecu prin apropiere.

— Crezi c-a fost o surpriză pentru el?

Geoffrey nu avea niciun răspuns adecvat, doar intuiția…

— Nu-mi place Hector și nici nu am încredere în el. Dar nu cred că se aștepta să găsească pustietatea asta.

Se apropie de casca lui Hector, încercând să distingă chipul din spatele vizierei.

Nu era niciunul.

— Costumul e gol.

Jumai îngenunche și mai verifică o dată, ca și cum ar fi fost posibil ca Geoffrey să se înșele.

— Nu înțeleg…

— Probabil și-a scos costumul, apoi i-a spus să-l aștepte aici. Asta face acum: stă culcat și-l așteaptă.

— Știu că aici e aer, dar de ce-ar fi cineva atât de smintit, încât să iasă dintr-un costum spațial cât se poate de bun?

Geoffrey se uită la următoarea capsulă centrifugală care trecea pe lângă ei, cu o ușiță într-o parte. Un om în costum s-ar

fi putut strecura înăuntru – altfel, totul și-ar fi pierdut rostul – însă i-ar fi fost imposibil să-și cronometreze tranziția de pe podea până la o componentă în mișcare. Fără a fi stânjenit de costum, însă… și dacă era destul de agil și în formă ca să joace atât tenis, cât și polo, cu rezultate excelente…

— Cred că voia să ajungă la bordul navei. Cu costumul pe el, nu putea: ar fi fost prea greoi, prea stângaci. Așa că și l-a scos și i-a spus să-l aștepte aici, până e gata de plecare.

— Nu l-am văzut, răspunse Jumai. Desigur, mai există și o altă cale de ieșire din Palatul de Iarnă.

— Însă n-ar fi plecat fără să-și pună iar costumul. Cred că e încă în navă.

Cu prudență, ca și cum ar fi fost o cutie cu o păpușă pe arc înăuntru, Geoffrey deschise capacul containerului alb și văzu patru mici dispozitive alăturate, cilindrice, ca niște cutii de bere bondoace. Îl scoase pe unul din locașul său capitonat.

Era greu și rece, cu un mecanism basculant de armare montat pe capac. Eticheta era scrisă în swahili, cu textul în alte limbi dedesubt, mai mărunt:

— „ATENȚIE!”, citi el. „Hidrogen metalic metastabil. Acesta este un dispozitiv exploziv cu putere variabilă. Nu umblați la el, nu-l expuneți la șocuri și la temperaturi peste patru sute kelvin, câmpuri magnetice peste un tesla sau presiuni ambientale peste o sută de atmosfere. Dacă-l găsiți, anunțați imediat Akinya Space, Resursele pentru Sistemul Interplanetar.”

— Nu crezi c-a venit aici doar cu astea patru, așa-i? îl întrebă Sunday.

— E posibil. Pe de altă parte, poate că pe celelalte patru le-a luat în navă.

— Și a amorsat focoasele. Pe urmă, a lansat un apel de ajutor, fiindcă i s-a întâmplat ceva acolo.

Jumai vorbea foarte rar, ca și cum nu i-ar fi prea convenit direcția în care i se îndreptau gândurile.

— … Ceva care îl împiedica să se întoarcă de unul singur.

— S-ar putea să aibă probleme.

— Crezi că sarcinile astea ar fi de ajuns ca să spulbere tot habitatul?

— Nu e nevoie. În navă e un sistem de propulsie nucleară.

Întoarse dispozitivul demolator, studiind setările mărunte ale mecanismului basculant de armare. Avea un tambur gradat și o

pârghie de siguranță. Pe tambur erau gravate cifre minuscule.

— Trebuie să existe o cale de a le declanșa de la distanță. Dar are și cronometru: zece, douăzeci, treizeci, șaizeci, nouăzeci.

— Secunde sau minute?

— Minute, sper.

Geoffrey puse cilindrul la loc în cutie, manevrându-i delicat ca și cum ar fi fost o vază Ming.

— Nu știm dacă a setat cronometrele, dar e o posibilitate pe care n-o putem ignora.

— I-a apelat pe cei de la bordul lui „Kinyeti” acum mai mult de o oră, spuse Jumai. Dacă a amorsat focoasele astea, iar problemele au apărut *pe urmă...* nu poate fi setat la șaizeci de minute. Dar asta tot nu ne lasă mult timp ca să plecăm de-aici. Ar trebui să pornim acum și să le spunem celor de pe „Quaynor” să pună nava în mișcare imediat ce am intrat în sas.

— Excelentă idee!

Geoffrey căută prin meniurile vizierei, până ajunse la opțiunea de scoatere a costumului. În mod tipic, erau vreo opt, nouă obstacole de trecut până când costumul accepta că voia într-adevăr să iasă din el.

— Dar unul dintre noi trebuie să între acolo și să-l scoată pe Hector. Voi dezamorsa focoasele, dacă pot. Altfel, îl găsesc și ieșim amândoi cât putem de repede. Iar dacă pe Hector nu-l pot salva, am să mă salvez măcar pe mine.

— Nu, nu așa o să facem, îl contrazise Jumai. Și n-avem timp să stăm la discuții.

Costumul lui Geoffrey începuse să se desprindă, deschizându-se ca un puzzle abil conceput, pentru a dezvălui premiul uman din mijlocul lui. Aerul din încăpere îi izbi plămânii: nu găsise de cuviință să-și țină respirația, așa că-l inhală cu sete. Pe lângă un scurt acces de tuse declanșat de răceala aerului, alte efecte negative nu existau.

— Ascultă-mă cu atenție, îi spuse el lui Jumai. Dacă Hector a pățit ceva, de mare folos n-o să ne fie costumul ăla. Pot să-l care înapoi pe unde a venit, dacă va fi nevoie, iar el mă poate ajuta să trec prin orice uși ne stau în drum. Le-a străbătut la venire, în fond. Dar nu avem nicio cale de a-l urca prin puțul ăla pe unde am coborât.

— Și-atunci cum naiba ai să ieși?

— Cu naveta lui Hector. Vom încăpea amândoi.

Îi puse o mână pe umflătura blindată a articulației de la umăr, înainte ca Jumai să poată exprima vreo obiecție.

— N-am de gând să mă sinucid, Jumai. Dar nici nu-l pot lăsa să moară acolo, pe nava aia. De cum vei avea din nou semnal aug, spune-le Mirei și Arethusei s-o decupleze pe „Quaynor” și să plece cu toată viteza. Panii te vor aștepta sau îți vor lăsa în doc una dintre capsulele de salvare ale lui „Quaynor”, ca să fugi cu ea. În ultimă instanță, deschide ecluza și folosește decompresiunea explozivă ca să te împingă cât mai departe de stație. Îți va lua doar câteva minute ca să ajungi la o distanță sigură. Nu m-oi fi pricepând eu prea mult la zborurile prin spațiu, dar știu că în vid nu există unde de șoc, iar norul de resturi se va atenua foarte repede.

— Și tu?

— Asta-i singura cale.

— Nașpa.

— Da, așa e. Dar, cu cât ne lungim mai mult la vorbă, cu atât mai puțin timp ne rămâne ca să reușim.

Și, ridicând glasul, adăugă:

— Du-te! Acum. O să scăpăm amândoi.

Jumai ezită, apoi porni înapoi pe unde veniseră. Se mai întoarse o dată sau de două ori, dar Geoffrey o aștepta să dispară înainte de a-și încerca norocul cu centrifuga. Dacă ieșea prost, nu voia ca Jumai să-și riște pielea numai pentru a i-o salva pe a lui.

Așteptă să se apropie următoarea capsulă, privind-o mai atent decât înainte. Deschizătura era în față, pe direcția de deplasare, dar dacă stătea pe loc așteptându-i sosirea, l-ar fi azvârlit din drum ca pe o muscă. Mai bine să alerge pe alături, cât putea de repede, și să sară la bord. Nu putea atinge aceeași viteză, însă ar fi redus diferența îndeajuns ca să se agațe de capsulă fără să fie rănit sau aruncat în lături. Pe circumferința capsulei erau prinse mânere, pentru operațiunile în imponderabilitate, și ie putea folosi ușor.

Când fu sigur că Jumai ieșise din sală sau cel puțin că ajunsese destul de departe ca să nu-l mai vadă, se postă cât de aproape îndrăznea de calea capsulelor. Fără costum, simțea curentul de aer pe care-l stârneau în trecere. Trase de câteva ori în piept aerul rece, apoi o luă la fugă. Următoarea capsulă trecu pe lângă umărul lui drept. Viteza relativă era mai mare

decât prevăzuse. Grăbi pasul, alergând cât putea de iute. Se uita numai la podea, urmând cu privirea o linie dreaptă, ca să fie sigur că nu se abătea cu mai mult de câțiva centimetri la stânga și la dreapta. Capsula următoare sosi, tot foarte repede, dar diferența de viteză scăzuse îndeajuns pentru ca un salt la bord să nu mai pară nebunesc de riscant. Picioarele lui Geoffrey izbeau plăcile metalice. Încă nu fugea cu toată repeziciunea de care era în stare și ar fi putut menține ritmul timp de câteva minute. Când trecu din nou o capsulă, acceleră iarăși. Începeau să-l doară plămânii. Acum, viteza relativă nu putea fi mai mare de doi metri pe secundă, dar nici el nu putea menține la nesfârșit acel ritm. Capsulele aveau nevoie de vreo două minute ca să încheie un ciclu, însă trebuia să țină pasul cu un punct de referință mobil, iar intervalul se prelungise până aproape de trei minute. Geoffrey se gândi din nou la detonatoarele cu ceas ale sarcinilor explozive. Era oare o nebunie, fie și simpla încercare de a ajunge la bordul „Reginei Iernii”?

Când sosi iar o capsulă, acționă. Singura șansă, probabil. Dacă era trântit la podea, dacă i se sucea glezna sub el, n-ar mai fi avut putere pentru o a doua încercare. În parte, spera să se întâmple așa. Făcea un gest, un efort de a ajunge la Hector… ar fi fost de ajuns, nu? Apoi, putea să se ducă acasă cu conștiința împăcată, știind că măcar se străduise.

Apucă mânerul cu mâna dreaptă, iar în clipa următoare și cu stânga. Preț de-o secundă, două, reuși să țină pasul cu capsula, dar apoi picioarele i se îndoiră sub trup și începu să fie târât. Încordându-și la maximum brațele, se săltă și mai sus de la podea. Acum era întors cu fața în sens invers direcției de mers, ca un călăreț gata să se salte în șa, cu călcâiele abia măturând podeaua. Reuși să-și ridice piciorul drept pe unul dintre mânere, ca într-o scară, cu un geamăt de efort suprem, apoi îl ridică și pe stângul. Era agățat de capsulă.

Dar încă nu ajunsese înăuntru. Stătea întors invers, agățat în exterior, gata-gata să cadă din nou. Se răsuci, fără să-și desprindă mâinile și picioarele din loc. Singurul lucru în favoarea lui era că avea o greutate mai mică decât atunci când stătuse pe podea: mișcarea de rotație a centrifugii contracara parțial învârtirea întregului Palat de Iarnă.

Geoffrey se potrivi mai bine. Își mută mâna dreaptă pe același mâner cu stânga, după care pe stânga o întinse înapoi peste

umăr cât putea de mult, fără a fi în pericol să-și piardă echilibrul. Trase aer în piept, știind că nu-și putea menține acea poziție mai mult de câteva secunde. Nici poziția picioarelor nu putea să și-o schimbe fără să se balanseze iar prin spațiu, ținându-se doar cu mâinile. Inspirând adânc din nou, calculând mișcarea pe care trebuia s-o facă, stabilind cu precizie locul unde avea să-și proptească picioarele când inerția i le aducea iar în contact cu capsula, făcu manevra.

Ceva i se răsuci în încheietura mâinii. Durerea fu intensă, ca un cuțit înfipt în nerv, dar nu dură decât o clipă. Icnind, se strădui să nu-și dea drumul. Piciorul lui stâng atinse din nou capsula, apoi și dreptul. Se opinti pentru a se prinde mai sigur, cu călcâiul drept frecându-se de peretele curb al capsulei.

Apoi, poziția i se stabiliză.

Geoffrey stătu câteva momente să-și adune forțele înainte de a continua. Nu-i era greu să ajungă la deschizătura de intrare, deși trebuia să aibă grijă. În alte împrejurări, știind că deja i se întâmplase ceva lui Hector, ar fi intrat cu cea mai mare prudență. Dar nu prea mai avea cum. Se avântă înăuntru și, în contact cu pardoseala capitonată, nu simți decât ușurarea că nu mai trebuia să stea agățat de mânere. Încheietura îl durea, mușchii umerilor protestau, picioarele îi ardeau de efort.

Dar se afla la bordul „Reginei Iernii”.

Interiorul capsulei era cât o cameră de baie. Conținea o masă și taburete pliante și vreo două ecrane. Suficient pentru un joc de cărți, însă mai mult de doi oameni ar fi stat foarte înghesuiți, chiar și fără costume. Capsulele nu erau destinate ocupării pe termen lung. Ideea ar fi fost să se stea acolo câteva ore pe zi, în condiții de gravitație normală sau chiar puțin mai mare, pentru a contrabalansa consumul de calciu și atrofierea mușchilor cauzate de imponderabilitatea prelungită. Dat fiind că Eunice fusese singură în ultima ei călătorie interplanetară, nu se prea pusese problema spațiului.

Ridică privirea în lungul spiței care unea capsula cu axul central al navei. Nouăzeci de metri: mai mult sau mai puțin, aceeași distanță pe care o străbătuseră după intrarea în habitat. Tunelul conținea o scară, fiind exact atât de încăpător cât să-l poată parcurge o persoană. Înainte de a i se pune vreun cârcel, Geoffrey începu să urce. Membrele protestau, durerea din încheietură se intensifică, dar pe măsură ce înainta, greutatea

efectivă îi scădea, iar eforturile deveneau tot mai suportabile. Cam la fiecare zece metri, scara ajungea la câte o platformă și continua pe partea cealaltă, astfel încât nu exista riscul de a cădea pe toată lungimea. Geoffrey se întrebă de ce nu fusese instalat un lift, dar, după un moment de gândire, înțelese: rostul brațului centrifugal era tocmai acela de a pune în mișcare oasele și mușchii. Urcatul și coborâtul scării făceau parte din exercițiul fizic.

Aerul din navă era liber să se amestece cu cel din sală, dar avea o calitate metalică pe care Geoffrey nu și-o amintea și un miros antiseptic ca al unui coridor de spital care fusese spălat și dezinfectat viguros. Nu era nici la fel de rece ca aerul de afară. Pe lângă căldură, acum îi ajungeau la urechi și sunete din navă. Auzea murmurul electric al mecanismului centrifugal, probabil, și duduitul înfundat al sistemului de întreținere a vieții și circulație a aerului, ca într-un salon de expoziție plin cu frigidere.

La trei minute după ce începuse ascensiunea, Geoffrey era din nou imponderabil. Ajunsese la inelul de tranziție unde mișcarea rotativă a centrifugii întâlnea cadrul de referință fix al corpului principal. O deschizătură ovală, cu marginile căptușite, trecu încet prin fața lui. Hector ajunsese cel puțin până acolo.

Când gaura apăru din nou, Geoffrey se împinse prin ea. Avea timp destul să treacă și nu se îndoia că existau mecanisme de siguranță care așteptau, gata să oprească mișcarea centrifugală, dacă omul era în pericol să rămână blocat.

Intră plutind în interiorul luminat al „Reginei Iernii” și se uită prin jur.

Era la jumătatea navei: în spate se aflau ansamblul motor și centrala de energie nucleară. În față, cabina de comandă. Geoffrey stătea suspendat într-un coridor cu secțiune hexagonală, plin de panouri și dulapuri dispuse în șiruri longitudinale. Între acestea se aflau scări îngropate în perete, mânere și tampoane aderente. Luminile principale erau aprinse și totul arăta foarte curat și ordonat.

Nu semăna deloc cu o navă care ajunsese la marginea sistemului solar și înapoi și cu atât mai puțin cu una locuită vreme de vreo șaizeci de ani. Geoffrey zgârie cu unghia marginea unei tăblii de avertizare, aflată lângă geamul unui panou cu comenzi de urgență. Nici urmă de mizerie adunată.

Propriile lui unghii erau mai murdare.

Nimic n-ar fi arătat atât de nou, fără o intervenție omenească.

— Hector! strigă el. Mă auzi?

Niciun răspuns. Nu că asta ar fi însemnat neapărat ceva, din moment ce nava era mare și, fără îndoială, avea uși izolate fonic între diversele sale secțiuni interne. Dar oare încotro o luase vărul lui?

Dând cu banul în sinea lui, Geoffrey se hotărî să-l caute mai întâi în cabina de comandă. Încrezându-se în simțul său de orientare, porni pe coridor, folosind mânerele și curelele pentru tracțiune. Se bucura că avusese timp să se adapteze la imponderabilitate, pe „Quaynor”.

Coridorul cotea la dreapta, apoi la stânga – înghesuindu-se pe lângă vreun rezervor de combustibil sau un modul extern cu echipamente, probabil –, după care ajunse la o ușă care-i tăia calea. În ușă era un mic hublou, dar pe-acolo nu se vedea decât încă o porțiune scurtă de coridor, cu altă ușă la capăt. Încordându-se, conștient că nu purta costum și nu avea niciun motiv să presupună că întreaga navă era presurizată, Geoffrey își puse palma pe tableta de comandă a ușii. O lumină chihlimbarie deveni verde, iar ușa se deschise, separându-se în două jumătăți care fuseseră interconectate.

Intră în spațiul alăturat, cu ușa închizându-se aproape înainte de a fi trecut complet. Își opri plutirea și deschise a doua ușă. Dincolo de ea era aer. Geoffrey continuă să exploreze.

După calculele lui, ar fi trebuit să se afle cam pe la jumătatea distanței spre partea din față a navei. Coridorul pe care-l parcurgea era mai larg decât celelalte, iar într-o parte și-n alta se aflau camere sau, mai bine zis, compartimente. Aruncă priviri scurte prin ele, din mers. Majoritatea erau destul de mari ca să servească drept cabine individuale pentru membrii echipajului, iar una sau două erau într-adevăr echipate cu paturi și alte dotări pliante. Dar, din nou, niciun semn că vreunul dintre toate acele obiecte ar fi fost folosit vreodată. Trecu pe lângă câteva încăperi mai mari, o sală de mese, o cameră comună, o infirmerie – toată, numai cromuri și echipamente verzi ca mazărea, lucitoare și cu ambalajele intacte, ca și cum abia ieri ar fi fost comandate din catalog și aduse. O sală de gimnastică pentru gravitație zero, și una de cinema sau conferințe. Alte dulapuri și magazii de materiale. Multe echipamente: costume

spațiale, aparatură de reparații în vid, provizii alimentare și medicale, chiar și vreo doi delegați, așteptând să li se dea de lucru. Reprezentanții arătau surprinzător de modern pentru o navă care din 2101 nu se mai dusese nicăieri.

Oare pe-atunci aveau, măcar, delegați? se întrebă Geoffrey.

Merse mai departe. În jurul lui, nava duduia, zumzăia și ticăia. Acum era mult mai cald, aproape incomod de cald, iar Geoffrey începea să transpire pe sub stratul interior al costumului spațial. Trecu pe lângă două camere mari, alburii precum coaja de ou, mobilate cu sarcofage pentru hibernare, de formă aerodinamică. Erau unități Hitachi, acoperite cu etichete medicale, instrucțiuni și imagini de avertizare. Șase la număr.

Ceea ce nu avea absolut niciun sens.

„Regina Iernii” făcuse multe călătorii cu echipaj normal, dar în misiunea finală Eunice pornise singură. Avusese motive temeinice: automatizarea și măsurile de securitate se perfecționaseră atât de mult, încât vehiculul își putea administra ușor propriile subsisteme și reparațiile avariilor, iar dincolo de asta Eunice nu voise să mai implice pe nimeni într-o aventură indiscutabil riscantă, care o ducea mult mai departe și pentru un timp incomparabil mai îndelungat, decât orice expediție anterioară în spațiul interplanetar.

Asta, desigur... dar și reticența ei înnăscută de a împărți cu alții luminile rampei.

Însă masa însemna combustibil, iar combustibilul era viteză, și viteza, timp. Eunice nu s-ar fi încărcat niciodată cu greutatea inertă a cinci unități de hibernare în plus și mecanismele lor asociate – tone și tone, bănuia Geoffrey – dacă avea nevoie doar de una singură, pentru ea însăși. „Regina Iernii” fusese dotată și modificată pentru fiecare călătorie în parte. Nu exista niciun motiv ca toată masa aceea să rămână la bord.

Alungându-și pentru moment din minte orice întrebări, Geoffrey își continuă drumul în lungul navei. Mai trecu printr-un set de uși presurizate și în fața lui apăru puntea de comandă. Nu avea ferestre, semănând mai mult cu cabina tactică a unei nave de război decât cu carlinga unei aeronave. Ferestrele erau aproape lipsite de orice utilitate într-un asemenea vehicul interplanetar. Putea să cârmească și să andocheze autonom, transmițând echipajului orice imagini exterioare prin ecrane sau plăsmuiri generate de sistemul aug.

Nava se visa pe sine însăși. Ecranele și afișajele învăluiau tot spațiul ca fațetele unui ochi de viespe văzut din interior. Datele de întreținere se derulau sub formă de texte verzi și albastre, actualizându-se prea repede pentru a putea fi citite. Diagrame schematice săreau de la un ecran la altul, într-un continuu dans nervos, secțiuni transversale ale reactoarelor, cicluri de administrare a carburanților. Alte monitoare arătau imagini transfocate ale sistemului solar, la diverse scale: planete și luni, traiectoriile lor în jurul Soarelui, diverse trasee și interceptări disponibile pentru navă în fiecare moment, dependente de combustibil și de schimburile temporal/energetice. Simulări și proiecții, executând tumbe nevrotice, doar cu variațiuni infime de la o serie la alta, schimbând și amestecând totul într-un ritm febril. Geoffrey putea să vadă întregul ansamblu, dar nicio imagine nu rămânea destul timp ca să observe mai mult decât cele mai schematice detalii. Un lucru era limpede, totuși: nava încă se mai credea navă.

Pe puntea de comandă erau trei scaune – fotolii masive pentru accelerare, grele și cu spătar înalt – și, oricât îi captau atenția display-urile, Geoffrey nu avu nevoie de mai mult decât cinci, zece secunde ca să constate că nu era singur.

În fotoliul din mijloc stătea Hector.

— Ce cauți aici? întrebă el. Unde-i Dos Santos?

— Dos Santos a dat de belea încercând să răspundă apelului tău de ajutor. Eu sunt singura speranță rămasă.

— Pleacă imediat, replică Hector.

Geoffrey se propulsă prin spațiu. Între monitoare se aflau porțiuni de perete capitonat, cu mânere și agățători elastice. Picioarele sale atinseră unul dintre ecrane. Acesta se flexă, absorbind presiunea, înainte de a-l respinge ușurel.

— Ce se întâmplă? întrebă el, oprindu-se față-n față cu Hector. De ce mai ești la bord?

— Fiindcă trebuia să știu, răspunse Hector. Fiindcă trebuia să aflu odată-n mă-sa! Altfel de ce? Deci ce s-a întâmplat cu Dos Santos? Și ce-i cu *tine* aici, vere?

Ochii lui Geoffrey se ajustară pentru a compensa lumina ambientală redusă din cabina de comandă. Hector nu doar că stătea așezat în fotoliul din mijloc. Era legat acolo, cu o centură groasă, în formă de X, peste piept, și curele rezistente la glezne și încheieturile mâinilor. La fel ca și Geoffrey, purta numai

stratul interior al unui costum spațial.

— Sunt aici fiindcă m-am gândit că s-ar putea să ai probleme, răspunse Geoffrey, încă încercând să se orienteze. Stația a atacat nava „Kinyeti”. Echipajul e încă în viață, dar restul s-a făcut praf. Pe urmă, Jumai și cu mine am venit la bord, intrând prin docul din partea opusă. Am găsit cele patru sarcini de demolare pe care le-ai lăsat în urma ta și am presupus că ai venit aici cu celelalte. Așa e? Le-ai armat?

— Acum nu mai contează. Focoasele mai au unsprezece minute, dacă am calculat corect.

Geoffrey clătină din cap.

— Cum să nu conteze? Spune-mi unde sunt încărcăturile, am să le dezamorsez.

— Pleacă și gata. Mai ai câteva minute.

— Adineauri ai spus unsprezece.

— Numărătoare diferită.

Hector mișcă din cap – era tot ce putea face din cauza felului cum era imobilizat – arătând înainte:

— Ecranul din fața mea. E singurul care nu s-a schimbat.

Cu o groază ciudată, Geoffrey îi urmă direcția privirii și văzu la ce se referea Hector. Trei serii de numere cu două cifre: ore, minute, secunde. Orele ajunseseră la zero. Mai erau patru minute și niște secunde care se scurgeau cu repeziciune.

— Ce naiba…?

— S-a inițiat imediat ce am ajuns la un anumit nivel din sistemul de fișiere al navei. Un soi de mecanism de autodistrugere, evident.

Hector părea nebunesc de calm, ca și cum ar fi avut la dispoziție ani întregi ca să-și accepte soarta.

— Nu pot să mă ridic din fotoliul ăsta, m-a blocat aici. Tu, însă, mai ai timp. N-ai nevoie de costum, iar liftul încă mai funcționează, ca să te ducă până la ieșire. Ia naveta mea. Cred că mai e acolo.

Geoffrey era prea stupefiat ca să răspundă pe loc.

— Încărcăturile, spuse el, când își putu contura un gând limpede. Spune-mi unde sunt.

— Nu mă asculți. Acum nu mai contează. Trebuie să pleci.

— Până nu aflăm ce înseamnă numărătoarea inversă de-acolo, n-am să presupun nimic. Unde-s încărcăturile?

Hector gemu adânc, ca și cum totul l-ar fi iritat insuportabil de

tare.

— În spate, lângă ultimul perete dinaintea secțiunii motoarelor. Mai aproape n-am putut ajunge. Mi-am zis că e suficient.

— Poate ar fi bine să-ncerc mai întâi să te scot din fotoliul ăla.

Vărul său își dădu ochii peste cap.

— Cu aparatul de tăiat pe care întâmplător l-ai adus cu tine?

— Trebuie să fie ceva ce pot folosi, pe-aici, pe undeva…

— Îți urez succes să-l găsești în… patru minute fără ceva.

Geoffrey o luă din loc. Părăsi cabina de comandă, plutind înapoi prin navă cât de repede îi permiteau membrele. Ușile se deschideau în calea lui, până în locul de unde pornise. Printr-un hublou mic, văzu brațele centrifugale, care încă se mai roteau. Hector era optimist, își spuse el. Chiar și cu patru minute la dispoziție, ar fi avut mare noroc să ajungă în spațiu și la o distanță sigură, înainte ca numărătoarea inversă a „Reginei Iernii” să atingă cifra zero. Se îndoia că avea timp să scape măcar de sarcinile demolatoare.

33

Înainta tot mai mult prin navă, spre sectorul propulsor, și în cele din urmă găsi dispozitivele. Erau patru la număr, agățate în curele de prindere pe perete, chiar înaintea peretelui despărțitor. Scoase una dintre sarcinile demolatoare din curea și studie mecanismul de amorsare. Era setat pentru o amânare de nouăzeci de minute, dar nu avea cum să determine timpul rămas.

Geoffrey răsuci tamburul înapoi la setarea de siguranță, simți un declic și coborî pârghia basculantă de armare. Repetă procedura și la celelalte trei dispozitive, apoi deschise fermoarul părții de sus a stratului interior de la costumul spațial, își vârî cilindrii metalici la piept, direct pe piele, și închise fermoarul la loc, cât putea de bine. Și Hector trebuia să fi făcut ceva asemănător, din capul locului, pentru a aduce bombele pe navă.

Se întoarse pe puntea de comandă. Când ajunse, încă se mai chinuia să-și tragă respirația, transpirat.

— Cât timp ne-a mai rămas?

— Ți-am spus să pleci! strigă Hector. Nu mai e nici măcar un minut!

Ceasul confirma că mai rămăseseră patruzeci de secunde,

treizeci și nouă, treizeci și opt…

— Am dezamorsat focoasele.

— Și-acuma ce vrei? O medalie?

— Mă gândeam că poate ai vrea să știi.

— Trebuia să pleci, vere, insistă Hector, căruia îi pierise orice aer beligerant. Acum e prea târziu.

Geoffrey scoase încărcăturile din costum și le îndesă într-un sac de nylon cu șnur la gură, prins pe peretele de lângă intrare. Își închise la loc fermoarul costumului, apoi se așeză în fotoliul de comandă din stânga lui Hector.

— Ce faci? întrebă acesta.

— Nava a avut un anume motiv să te țină în fotoliul ăla. Dacă Eunice intenționa doar să te omoare și să spulbere nava, există căi mult mai puțin melodramatice.

Își încheie centura, potrivi pe piept curelele în formă de X și-și poziționă mâinile pe brațele fotoliului. Două manșete ieșiră sfârâind pentru a i le imobiliza, la fel cum făcuseră cu Hector. Un moment, simți înțepături în încheieturile ambelor mâini. Ceva îl examina, gustându-i sângele.

Ceasul mai arăta cincisprezece secunde. Zece. Privi cum ultima cifră cobora la zero.

— Nu trebuia să te întorci după mine, spuse Hector.

— Tu ce-ai fi făcut dacă lucrurile stăteau invers?

— Nu sunt prea sigur.

Geoffrey auzi un zgomot ca al unor tobe îndepărtate bătând un tamtam milităros. Aruncă o privire spre vărul său.

— Astea au sunat ca niște explozii.

— Iar noi suntem tot aici. Dacă centrala energetică trebuia să explodeze… cred c-am fi știut deja, răspunse Hector, privindu-l pe Geoffrey în așteptarea unei confirmări. Nu-i așa?

— Sunt biolog, nu proiectant de nave.

După o scurtă pauză, continuă:

— Dar cred că ai dreptate.

Detunăturile continuau. Auzea sunetul și simțea, prin fotoliu, ceva din unda de șoc a fiecărei explozii, după cum se transmitea prin navă. Dar nu-i dădea senzația că nava în sine s-ar fi desfăcut în bucăți.

Geoffrey se uită prin jur. Dansul afișajelor se calmase. În fața lui plutea o schemă a întregii nave, trasată liniar ca un plan, cu blocuri colorate pâlpâind și linii curgătoare care arătau circulația

carburanților și a fluidelor de răcire. Cea mai mare parte a activității părea să se desfășoare în jurul ansamblului de propulsie. Pe alte ecrane, simulările de traiectorie se stabilizau în jurul unei singure posibilități. Văzu traseul lor viitor arcuindu-se de pe orbita selenară, în direcția opusă sistemului Terra-Luna, ca o praștie care trăgea departe peste ecliptică.

— Ne pregătim de plecare, spuse Geoffrey, nesigur dacă să fie fermecat sau îngrozit de acea perspectivă. „Regina Iernii” își activează energiile. Exploziile alea... cred că e stația, care se dezmembrează în jurul nostru. Eliberând nava.

— Am o veste pentru tine, spuse Hector. Asta nu-i „Regina Iernii”.

Detunăturile își dublaseră intensitatea și frecvența, semănând acum cu o salvă de artilerie. Opt explozii masive zguduiră violent nava, urmate după câteva momente de alte opt. O fusilladă venea din față, alta din spate. Pe una dintre scheme, Geoffrey observă că scuturile de aerofrânare și propulsie se decuplau din punctele lor de ancorare de la capetele habitatului. Acum nava plutea liberă, învăluită în resturile Palatului de Iarnă.

Simți greutate. Spătarul fotoliului îl împingea. O jumătate de G cel puțin, presupuse, poate mai mult.

Nava clănțănea și zăngănea. În timp ce se deplasa înainte, începând să accelereze, pistonul blindat al aerofrânei suporta impactul oricăror ciocniri de ruinele habitatului.

— Dacă asta nu e „Regina Iernii”... începu el, lăsând fraza în aer.

— Când am terminat de plantat încărcăturile, spuse Hector, cu o strâmbătură, în timp ce mișcarea se accelera și mai mult, văzusem deja în ce stare erau nava și restul habitatului. Crezi că nu începusem să-mi pun întrebări?

Strânse pumnii, încordându-și încheieturile în manșetele care i le imobilizau.

— Trebuia să știu, Geoffrey. Încă mai era timp să mă uit în fișierele sistemului. Poate nimeream și peste o opțiune de autodistrugere, ca să scap de grija că sarcinile alea nu și-ar fi făcut treaba. Așa că am venit aici și m-am așezat în fotoliul ăsta, așteptându-mă să stau doar câteva minute.

— Și atunci te-a capturat fotoliul?

— Nu... Am consimțit eu, replică el, cu un zâmbet amar. Imediat, am primit accesul la fișierele de nivel superior. E un

sistem vechi, dar destul de ușor de navigat. La început, era mai mult decât dispus să mă lase să-l exploreze în voie.

— Și pe urmă?

— Am ajuns într-un punct de unde nu mai puteam să continuu. Istoria detaliată a construirii, jurnalele de navigație… toate astea erau blocate. Nu era timp să caut căi ocolitoare. Dar nava spunea că aveam acces la orice voiam, cu condiția de a dovedi că sunt un Akinya. Nu m-am mirat. De ce n-ar fi vrut să se convingă că făceam parte din familie, înainte de a-mi încredința cele mai profunde secrete ale ei?

— Așa că ai lăsat manșetele să te cuprindă.

— Mai întâi, trebuia să mă leg cu centura: sistemul de analiză sangvină nu se activa până nu eram bine fixat. Asta era o prostie… dar n-aveam timp să stau și să cântăresc variantele. Voiam să aflu, voiam foarte tare. Și am crezut că nava o să-mi recolteze un strop de sânge, după care îmi va da drumul.

De la plecare, accelerația crescuse constant și trecuse mult timp de când Geoffrey nu mai simțise vreo ciocnire a navei cu resturile Palatului de Iarnă. Toate rămăseseră departe, în urmă. Spera ca Jumai să fi ajuns la loc sigur, iar Panii să fi reușit s-o scoată la timp pe „Quaynor” din doc.

— Cum ai chemat în ajutor?

— Mai aveam un canal de comunicații în costum, iar costumul meu încă mai putea primi semnale de la „Kinyeti”.

— Nu i-ai spus prea multe lui Dos Santos.

— I-am spus că aveam nevoie de ajutor. Știam că avea să vină cât putea de repede. Mai era timp să mă scoată.

— După ce nava ți-a luat mostra de sânge… s-a ținut de cuvânt?

— Da, răspunse Hector. Așa am aflat că nu e „Regina Iernii”. Este… altceva. I-am găsit istoria construirii. Nava asta are șaizeci și doi de ani vechime. A fost asamblată în 2100, când Eunice plecase în ultima ei misiune. „Regina Iernii” avea cu douăzeci de ani mai mult.

Geoffrey dădu din cap, spunându-și că înțelegea greșeala lui Hector.

— Acolo s-a întâmplat ceva, atâta tot. Jurnalele ei de bord dinainte au fost cumva șterse și totul s-a resetat la zero.

Hector oftă.

— Toate fișierele se potriveau. Nimic nu fusese șters sau pierdut. Nava asta n-a făcut decât un singur drum. A fost construită departe în spațiul interplanetar și s-a întors pe orbita lunară, de unde n-a mai plecat. E ca și nouă.

— Cum adică, a fost construită *departe* în spațiul interplanetar?

— Dacă fișierele nu mint… nava a fost fabricată într-una dintre unitățile noastre din centura Kuiper. Pe o cometă adormită, care orbitează dincolo de Neptun.

— Din gheață se fac igloouri, Hector, nu nave. Atâta lucru știu și eu.

— Îmi dau seama că e dureros pentru tine, Geoffrey, să te pui la Curent cu tot ce-a făcut propria ta familie în ultima sută de ani. *Sigur* că din noroi înghețat nu se poate face nimic: nu de-asta ne-am dus în centura Kuiper și am cheltuit o avere înfigând steaguri în tot ce era mai mare decât un cartof. Minăm asteroizii ăia după tot ce ne pot da: apă, substanțe volatile, hidrocarburi. Trimitem acolo materii prime și roboți, iar ei construiesc instalații de minerit și rafinare la fața locului, apoi ambalează materialele prelucrate și le catapultează înapoi spre noi pe traiectorii eficiente energetic. Roboții și materiile prime vin de la propriile noastre unități de pe asteroizii de clasă M ai centurii principale, unde se găsesc metalele. E un lanț de aprovizionare. Poți înțelege asta?

— Încă nu mi-ai spus cum poate proveni o navă de pe o cometă.

— În centura Kuiper sunt metale și unități de asamblare. Noi le-am dus acolo, ca să mineze substanțele volatile. Mii de tone de aparatură complexă, cu auto-reparare, deservită de mașini Plexus. Alte și alte tone.

Iar infrastructura asta era deja instalată în 2100 și își acoperea deja investițiile.

— Vrei să spui că a putut fi reprogramată să construiască o navă?

— Spun că e posibil, atâta tot. Poate ilegal – ar fi trebuit să aibă loc multe ilegalități patentate, doar dacă nu cumva subcontractorii noștri erau și ei informați –, dar se putea face. Dacă Eunice a vrut să construiască o copie a propriei sale nave, dispunea de toate mijloacele. Nu mai avea nevoie decât de materii prime și de timp.

Geoffrey închise ochii. Nu doar din cauza sarcinii gravitaționale în continuă creștere, deși conta și aceea. Simțea nevoia să gândească. Dacă mergeau cu propulsie VASIMR, centrala energetică era cu siguranță solicitată la limită. Își aminti ce lejeră păruse plecarea navei rapide a lui Sunday.

— Și păstrarea secretului... zise el.

— Era asigurată. Centura Kuiper e departe, iar prin regiunea acelei unități nu locuiește aproape nimeni.

— Încercăm să ghicim încotro ne îndreptăm?

Hector privi traiectoria de pe ecran, dar era limpede că digerase deja detaliile cele mai semnificative.

— Dacă e să mă iau după ce se vede acolo, ne așteaptă un drum lung.

— Poate înapoi la punctul de origine al navei?

— Aș încerca să mă interesez, numai să scap din chingile astea.

Geoffrey își încordă brațele, dar manșetele continuau să-l țină strâns ca niște cătușe.

— Totuși, acum suntem în siguranță, spuse el, gândind cu voce tare. E clar că nava voia să se asigure că amândoi suntem membri ai familiei sau măcar unul dintre noi, așa că trebuia să ne analizeze sângele. Se mai poate și să fi vrut să ne amortizeze în timpul fazei de desprindere. Dar aia a trecut, așa că de ce mai insistă să ne țină aici?

— Asta-i o întrebare retorică, vere?

— Dă-mi drumul, ceru Geoffrey.

Cătușele se desfăcură, la fel ca manșetele de la glezne. Centura de siguranță rămăsese strânsă și, cât timp nava accelera, era logic să rămână astfel, dar scaunul nu-l mai ținea prizonier.

— Era de-ajuns să o rogi frumos.

Hector strânse iar pumnii, făcu o ultimă încercare de a se elibera prin forță, apoi spuse:

— Dă-mi drumul!

Nava îl eliberă. Hector își întinse brațele, îndepărtându-le de trup, în direcția accelerației. Geoffrey își aminti că vărul său stătuse imobilizat în fotoliu mult mai mult timp decât el, și-și petrecuse o mare parte din acel interval așteptând să moară. Pentru prima oară, după multă vreme, simți o tresărire slabă de compasiune.

La urma urmei, erau rude de sânge.

— Cred că pasul următor e să-i cerem să se oprească și să ne lase să ieșim.

Hector se aplecă înainte.

— Sunt Hector Akinya. Recunoaște-mi autoritatea de comandă.

— Bine ai venit, Hector Akinya, răspunse nava, vorbind cu un glas pe care Geoffrey îl recunoscu ca fiind al lui Memphis sau, oricum, foarte asemănător. Bine ai venit, Geoffrey Akinya!

— Oprește motoarele, continuă Hector, pe tonul unui om obișnuit să i se îndeplinească ordinele. Imediat! Du-ne înapoi pe orbita lunară.

— Controlul propulsiei și cel al navigației sunt actualmente suspendate, Hector.

Geoffrey dădu aceeași comandă și primi același răspuns politicos, dar ferm. Era iritant ca Memphis să-l refuze, ca și cum nava n-ar fi înțeles că imitarea vocii unui om recent decedat era o gravă lipsă de tact.

— Cât timp? întrebă el.

Apoi, simțind că nava putea să aibă nevoie de clarificări, preciză:

— Pentru cât timp e suspendată comanda asupra propulsiei și a navigației?

— Pe durata călătoriei, Geoffrey.

Hector se uită la el. Se vedea clar că era la fel de nemulțumit.

— Declară destinația și durata zborului, ceru el.

— Destinația noastră este KBO 2071NK index 789, răspunse nava. Proprietate Akinya Space Trans-Neptunian 116-linie-133, nume de cod Lionheart. Durata zborului va fi de cincizeci și două de zile.

Ascultând, Hector clătină din cap.

— Ce? întrebă Geoffrey, care începea să-și piardă răbdarea. Este același loc sau nu?

— E același aisteroid unde a fost construită nava. Țin minte numele, Lionheart. Dar e *transneptunian,* pentru numele lui Dumnezeu! Eu am ajuns până pe Saturn, vere. Știu cât durează, iar cincizeci și două de zile nu ajung nici pe departe.

Geoffrey nu putu decât să dea din cap. Și el știa cât îi luase navei rapide s-o ducă pe Sunday pe Marte, iar Marte era la o zvârlitură de băț, în comparație cu orbita lui Neptun.

— Misiunea lui Eunice la marginea sistemului a luat mult mai mult decât o sută de zile, chiar și ținând seama de timpul pentru întoarcere.

— Peste un an. Așa că fie nava ne vinde gogoși, fără niciun motiv, fie…

Hector nu părea să știe cum să mai continue.

— Fie suntem pe o navă foarte rapidă.

— Nimic nu poate fi atât de rapid.

— Până acum, preciză Geoffrey.

În spatele lor, ușile cabinei de comandă se deschiseră. Geoffrey se răsuci în harnașament, încercând să privească pe lângă partea de sus a spătarului. Inima-i tresări la vederea unui delegat care stătea în ușă. Era una dintre unitățile de la bord pe care le văzuse înainte – un șasiu în formă de om, construit din tuburi și articulații.

Ținea în brațe o ființă omenească, iar Geoffrey o recunoscu.

— Această femeie a suferit o comoție minoră, dar în rest e nevătămată, spuse reprezentantul, vorbind cu glasul navei. S-o duc la infirmerie?

Geoffrey își descheie harnașamentul. Continuau să accelereze, dar inerția părea să se fi stabilizat în jurul valorii de 1G. Acum putea să se miște fără dificultate, cu condiția să aibă grijă.

— Du-o, răspunse el.

— Credeam c-ai. Spus că ești singur.

— Credeam că așa eram.

Hector tocmai își desfăcea și el hamurile, când sosi o cerere de ching. Geoffrey o primi și plasă bustul Mirei Gilbert în mijlocul punții de comandă. Îl incluse și pe Hector în conversație.

— Dacă nu cumva e vreo eroare în semnal, ești viu, spuse plăsmuirea lui Gilbert. Încercăm să stabilim contactul de când… mă rog, de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Ajungem imediat și acolo. Ești bine?

Geoffrey se gândi un moment cum să răspundă cât mai sincer.

— Mi-e destul de bine… deocamdată. În rest, lucrurile au devenit cam neclare. Sunt cu Hector. Și el e OK. De vreme ce pari să fii vie, presupun că Jumai a reușit să ia legătura cu voi, nu?

— Jumai a ajuns în locul de unde avea semnal. Ne-a spus să plecăm imediat și să executăm o manevră de retragere la distanță sigură. I-am răspuns c-o aștept până ajunge în ecluză, dar ea a insistat să se întoarcă.

— Știu. Tocmai am găsit-o.

— Cum e?

— Cred că a ajuns la bordul navei chiar înainte de plecare. Trebuie s-o fi zgâlțâit un pic, dar delegatul îmi spune că n-a pățit nimic grav.

Plăsmuirea lui Gilbert dădu din cap.

— OK. Următoarea întrebare. Habitatul nu mai există. Probabil ați aflat și voi asta. Ce control aveți asupra „Reginei Iernii"?

— Absolut niciunul. Și, apropo, asta nu-i „Regina Iernii". Este o altă navă pe care Eunice a trimis-o în locul ei. Similară, dar nu aceeași. Și nu se vede niciun semn că Eunice ar fi fost vreodată aici, fie la bordul navei, fie în oricare alt loc din Palatul de Iarnă.

Hector îi aruncă o privire prevenitoare.

— Mai sunt și alte probleme de familie pe care vrei să le divulgi, vere?

— Au aflat deja mai mult decât ți-ar conveni ție. Încă puțin n-o să strice cu nimic.

— Cum se poate să nu fi fost în habitat? se miră Gilbert. Și Jumai a spus ceva în sensul ăsta, dar n-am avut timp să auzim totul de la ea înainte ca legătura să se întrerupă iar.

— Nu știu, replică Geoffrey. Evident, nimeni dintre noi n-a vorbit vreodată cu Eunice altfel decât via ching... în afara administratorului nostru, Memphis.

— În regulă. Oricât ar fi de important lucrul ăsta, pe moment există probleme mai presante. Spui că nu puteți controla nava. Ce ați încercat?

— Totul, răspunse Hector. Planul de zbor e blocat și nu ne lasă să schimbăm nimic.

— Vă urmărim, dar încă nu vă cunoaștem traiectoria. Încotro vă îndreptați?

— Dacă e să-i dăm crezare navei, spuse Geoffrey, spre un aisteroid din centura Kuiper.

Gilbert afișă o expresie de scuză.

— În ritmul ăsta, nu veți ieși din spațiul terralunar. Sunteți cu mult în afara parametrilor de operare siguri pentru un asemenea tip de propulsie.

Hector părea sceptic.

— Ai calculat atât de mult în doar câteva minute?

— Vă vedeți în spațiul circumlunar ca o lumânare aprinsă. Trebuie să găsiți o cale de întoarcere, și urgent. Veți consuma atât de mult carburant, încât nu veți mai avea nicio speranță de a încetini mai încoace de norul Oort.

— Nava asta e de altă părere, i-o întoarse Geoffrey.

— Va trebui să faceți ceva. Ați ajuns deja în punctul unde niciun trafic local nu mai are destul delta-*v* ca să vă ajungă din urmă, ceea ce mi-e teamă că e valabil și pentru „Quaynor”.

Geoffrey dădu din cap, deși faptul de a înțelege mai complet lucrurile nu le făcea mai ușor acceptabile.

— Vom revizui încontinuu situația, continuă sirena. Între timp, vă dorim noroc. Voiam să vă urez „iute ca vântul”, dar, în împrejurările astea… poate mai bine nu.

34

Drumul până la infirmerie fusese mai dificil decât se așteptase Geoffrey. Coridorul din centru devenise un puț vertical, care putea fi străbătut doar urcând sau coborând scările îngropate în pereți, pe care Geoffrey le observase la sosire. Ar fi vrut să coboare singur – încercase să-l convingă pe Hector să rămână la comandă, monitorizând situația – dar vărul lui era hotărât să-l însoțească. Reușiseră să-și croiască drum în jos ținându-se de mânere și de prize, dar procesul consuma timp și era plin de riscuri.

Totuși, dispoziția scărilor avea ceva ciudat. Cei care le consideraseră necesare trebuie să fi știut că nava urma să accelereze cu putere. Dacă adăugai și timpul de zbor până la Lionheart, estimat de navă cu atâta încredere, ideea că motorul funcționa greșit devenea și mai greu de acceptat.

Geoffrey ar fi trebuit să se simtă încurajat de acest lucru, dar nu era. Nu-i plăcea gândul de a fi prizonier la bordul unei nave care deja se deplasa prea repede pentru a fi interceptată.

— Nu țin minte ce mi s-a întâmplat, spuse Jumai, după ce delegatul o readuse la starea conștientă, iar nava confirmă că suferise doar leziuni minore, comoția neavând consecințe pe termen lung. Eram afară… iar acum nu mai sunt.

— Îți mai amintești de „Regina Iernii”? o întrebă Geoffrey.

Jumai se gândi câteva momente înainte de a răspunde:

— În habitat, da.

— Ești la bordul ei, o informă el, după care adăugă: oarecum…

— Suntem prizonieri, afirmă cu gravitate Hector. Nava ne-a tăiat accesul la comenzi și, de când am părăsit Palatul de Iarnă, accelerăm încontinuu. Dar asta nu e vechea navă a lui Eunice și nu știm cu adevărat unde ne duce.

— Ți-am găsit costumul, îi spuse Jumai.

Hector dădu din cap.

— Geoffrey mi-a spus că ați venit amândoi la bord ca să mă căutați. Trebuia să părăsiți stația și să ajungeți în siguranță înainte ca sarcinile să explodeze. Le mai ții minte?

În loc de răspuns, Jumai îi puse și ea o întrebare:

— Ce s-a întâmplat cu ele?

— Le-am dezamorsat eu, replică Geoffrey. Dar aia era cea mai mică dintre problemele noastre, după cum a reieșit. Stația începuse deja numărătoarea inversă pentru autodemolare. Trebuie să fi fost construită așa, cu ani înainte, urmând să se desfacă în bucăți, pentru ca nava să poată ieși fără a se avaria.

— Ați spus că asta nu-i „Regina Iernii”?

Pe fruntea lui Jumai apăruse o cută – de nedumerire sau din cauza durerii de cap, dacă nu chiar amândouă.

— Arată la fel, răspunse Geoffrey, dar e mai tânără și a fost construită la marginea sistemului solar. Și mai… face și altele. Lucruri pe care de obicei navele nu le fac, din experiența mea limitată.

— Bunica ta era o mare figură, știai?

Geoffrey izbuti să afișeze un zâmbet funebru.

— Și au încep să ajung la concluzia asta.

— Accelerăm prea tare, interveni Hector. Sau, cel puțin, așa consideră cei de afară. Dar e clar că suntem încă în viață, iar nava pare să fi fost concepută anume pentru asemenea situații.

— Crezi că Eunice i-a dat câteva bobârnace?

— Dacă da, a fost un reglaj grozav, spuse Geoffrey. Nava spune că ne îndreptăm spre un aisteroid din centura Kuiper. E proprietate Akinya Space, de multă vreme. Și mai spune că vom ajunge acolo în cincizeci și două de zile, adică o nimica toată.

— Mie nu mi se pare tocmai o nimica toată. Asta înseamnă… cât… aproape două luni?

— Ar trebui să dureze mult mai mult, preciză Hector. Cele mai

rapide nave ale noastre – cele mai bune pe care le poate cumpăra oricine, inclusiv eu – au o limită superioară de vreo două sute de kilometri pe secundă, iar majoritatea nici nu se apropie de ea. Ar trebui să ne deplasăm cam de cinci ori mai repede.

— Asta-i imposibil, declară Geoffrey.

— O mie de kilometri pe secundă, continuă Hector. Sau o treime dintr-o sutime din viteza luminii. Poate că nu sună prea rapid când o spui în termenii ăștia și, sincer să fiu, la nivel de ansamblu nici nu e. Dar, dacă nava o ține tot așa, nu peste mult timp, noi trei ne vom mișca mai repede decât oricine, în toată istoria civilizației umane.

— Ei, pufni Jumai, sunt sigură de tot căcatu’ că nu plănuiam așa ceva azi-dimineață când m-am trezit din somn.

— Cred că e valabil pentru toți trei, îi dădu dreptate Hector.

— Nu trebuia să vii după noi, zise și Geoffrey. Ai avut posibilitatea să ieși.

— Și tu, îi aminti vărul său. De ce-o critici pe Jumai că a făcut același lucru ca tine?

— Voiam să salvez stația, se justifică Geoffrey. Oricum nu prea aveam șanse să ies din ea la timp.

— Probabil că, în parte, voiai, totuși, să încerci. Intervine instinctul elementar de supraviețuire al oricui, vere. Și totuși, te-ai întors și ai stat cu mine până când numărătoarea inversă de-aici a ajuns la zero.

Hector se uită o clipă în altă parte, apoi făcu un efort de a-l privi pe Geoffrey în ochi. Îi susținu privirea, mișcându-și bărbia în timp ce-și căuta cuvintele potrivite.

— După tot ce s-a întâmplat între noi, după ceea ce-ai crezut că-i făcuserăm lui Memphis, Lucas și cu mine... nu m-aș fi așteptat.

— Trebuia să știu ce rost are nava asta, răspunse Geoffrey.

— Poate, încuviință Jumai, dar nici pe el nu l-ai putut lăsa de izbeliște.

Încet, Hector spuse:

— Dacă Lucas și cu mine te-am nedreptățit, a fost numai fiindcă doream binele familiei. Altfel, crezi că te-am mai fi implicat?

— Ați declanșat niște lucruri la care nu v-ați așteptat, replică Geoffrey.

— Adevărat.

— Poate că a existat un punct în care am avut de ales între a le da la iveală și a le lăsa ascunse. Dar după ceea ce am văzut acum – Palatul de Iarnă, nava asta – nu cred că mai avem cale de întoarcere. Nici chiar dacă am vrea.

— Distrugerea habitatului trebuie să fi fost vizibilă pentru nenumărați ochi publici, spuse Hector. În curând, lumea va afla ce era înăuntru, dacă nu cumva o știe deja.

— Deci accepți că am dat drumul pisicii din sac?

Hector râse scurt, fără chef.

— Mai avem de ales, oricare dintre noi?

Întorcându-se spre Jumai, Geoffrey îi zise:

— Nu pot spune că-s mulțumit că ai ales să te întorci pe navă. Dar, în același timp, mă bucur că ești aici. Are vreo logică?

— Poate va avea, când mi s-o limpezi capul.

După ce Jumai se restabili îndeajuns ca să poată fi deplasată, îi cerură delegatului s-o aducă pe puntea de comandă, în timp ce Geoffrey și Hector urcau pe scări. Plecaseră de peste trei ore, iar accelerația constantă îi îndepărtase de Lună la o distanță egală cu cea dintre propria ei orbită și Pământ. Printr-unul dintre hublouri se vedea deja mai mică decât din Africa. Acest lucru, mai mult decât orice, îl atingea pe Geoffrey la un nivel visceral.

Nu mai era vorba de numere. Era ceva ce putea să vadă cu ochii lui și să simtă în adâncul ființei. Nu trebuia să-i spună nimeni pe cuvânt de onoare că porniseră la drum lung.

De aproape o oră, Jumai stătea în fotoliul de comandă din dreapta, încercând să găsească o cale de a debloca accesul la comenzile navei. Nu introdusese personal niciun fel de date, întrucât fotoliul n-ar fi recunoscut-o ca având sânge de Akinya, dar asta n-o împiedica să-i dirijeze pe Hector și Geoffrey.

Degeaba. Blocajul comenzilor era etanș și toate ocolișurile obișnuite se vădeau zadarnice.

— Nu spun că nu poate fi spart, zise Jumai, când și ultima ei încercare eșuă, dar e nevoie de cineva mult mai deștept decât mine ca să reușească. În plus, ar mai trebui și să fie deja la bordul navei.

— Poate că pur și simplu e imposibil, remarcă Hector. Totul a fost orchestrat excepțional de meticulos. Bunica noastră nu era genul care să aibă scăpări.

— Cu excepția celor destinate să le găsim noi, preciză și Geoffrey.

— Nava asta a fost pregătită pentru noi, continuă Hector. Aștepta să între în ea un Akinya și are o destinație precisă. Nu cred că unitățile alea de hibernare au fost aduse întâmplător la bord.

— De ce tocmai șase? întrebă Geoffrey.

— Eunice nu voia să riște. Nava avea nevoie doar de unul dintre noi pentru a-i declanșa numărătoarea inversă, dar exista oricând posibilitatea ca la bord să se mai afle și alții, cu acea ocazie. După cum au mers lucrurile, suntem numai noi trei. Dar ați văzut proviziile. Chiar dacă erau mai mult de șase oameni, cred că nava ar fi putut menține ușor în viață câțiva în plus, timp de cincizeci și două de zile.

— Plus drumul înapoi, adăugă Geoffrey. Să nu-l uităm.

— Sper că făcea și el parte din planurile ei, comentă Hector.

Când Mira Gilbert veni din nou prin ching, apăru cu imaginea propriei lor nave, înregistrată de ochii publici în timp ce părăsea spațiul lunar. Acum, Geoffrey îi putea aprecia just preocuparea pentru motor. De pe vremea rachetelor chimice încoace, nu mai existase ceva atât de avansat. Diferența era acea că nava își putea susține propulsia ore în șir, nu doar câteva minute. Nu se observa niciun semn că flacăra ar fi slăbit și până și cei mai sceptici martori începeau să speculeze că motorul putea să nu fie atât de predispus spre distrugerea iminentă cum presupuseseră la început. Cel mult, unele dintre instabilitățile sale inițiale începeau să se echilibreze.

Nava ieșise din Palatul de Iarnă aproape fără nicio zgârietură. Aerofrâna acționase ca un berbece de asalt, dând la o parte din drum majoritatea resturilor. Brațele centrifugale încetiniseră și se retractaseră în pozițiile lor de depozitare, strânse pe lângă carcasă ca picioarele unei lăcuste.

— S-ar putea să nu fie cine știe ce consolare, spuse Gilbert, dar sunteți breaking news prin tot sistemul interior. Și până are lumina timp să ricoșeze din Saturn, vă veți răspândi prin tot sistemul.

— Cu ce ne-ajută asta? întrebă Geoffrey.

— Cu nimic. V-am avertizat că ați ieșit deja din raza traficului local. Când factorizăm nave mai rapide, situația nu se

ameliorează deloc. Sunt două nave de mare viteză în apropierea Pământului, care acum v-ar putea egala viteza instantanee, dacă ar devia imediat, dar, până să ajungă la voi, li s-ar termina carburantul. Nu v-ar fi de niciun folos.

— Nimeni nu trebuie să riște nimic pentru noi, spuse Geoffrey.

— De acord, confirmă și Hector. Iar în sensul ăsta, vorbesc din partea Akinya Space.

— După ce vom avea confirmarea destinației voastre, continuă Gilbert, putem vorbi despre trimiterea unei echipe de salvare. Dar veți avea mult de așteptat până să apară cineva.

— Nava pare să dețină toate cele necesare pentru a ne păstra în viață, răspunse Hector. Vom afla ce e de aflat despre aisteroid când ajungem acolo. E o unitate minieră, așa că ar trebui să existe echipamente de menținere a vieții pentru tehnicieni care vin temporar.

Totuși, nu părea prea convins. În acel moment, Geoffrey nu-l învinuia pentru că avea îndoieli.

— Nu ne mai rămâne decât să avem încredere în navă, spuse și el. Curând vom intra în hibernare. N-are niciun rost să stăm treji, dacă tot suntem cu mâinile legate. Cu toții avem prieteni și rude prin diverse locuri din sistem. Cred că am dori să le trimitem niște declarații înainte de a adormi. Semnalul aug încă nu e complet și s-ar putea nici să nu-l mai obținem vreodată. O să avem nevoie de ajutorul vostru pentru a ne transmite mesajele.

— Voi avea grijă să ajungă la destinație, îi încredință Gilbert. Vă dau cuvântul meu!

Nu erau prea multe de spus, dacă stăteau să se gândească. Își înregistrară declarațiile în privat, lăsându-le în grija Panilor, după care reveniră pe puntea de comandă. Jumai făcu o ultimă încercare de a sparge barierele, dar fără mai mult succes decât înainte.

— Cine-a conceput sistemul ăsta, spuse ea, făcând un gest vag spre panoul cu afișaje și comenzi, nu le-a îngrămădit pe toate în cinci minute. Nava a fost proiectată din start să nu accepte intervenții externe decât atunci când vrea. Sincer, dacă nu era în joc viața mea, aș fi fost impresionată. Așa, însă, pot strânge de gât într-o veselie pe oricine a alcătuit arhitectura asta.

— E puțin cam târziu, pentru așa ceva, replică Hector.

Geoffrey încă se mai gândea la ceea ce-i spusese lui Sunday și dacă era nevoie de rectificări. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i complice și mai mult problemele, și totuși îi ceruse să găsească pe cineva care să poată avea grijă de elefanți – măcar să-i supravegheze – până la întoarcerea lui. Nu mersese atât de departe, încât să-și exprime temerile, și anume că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată. Spera doar că lui Sunday îi era bine pe Marte. S-ar fi bucurat să afle că e în siguranță, înainte de a începe hibernarea.

— Cred că știu la ce te gândești, îi spuse Hector, nu peste mult.

— La ce?

— Ai fi vrut să mai vorbești cu Memphis o dată înainte de a muri. Poate ți-e greu să mă crezi, dar și eu simt la fel. Nu l-am omorât eu, Geoffrey. Și nici Lucas.

Un moment, Geoffrey își mută privirea.

— Știu. S-a întâmplat așa cum ați spus voi tot timpul: un accident stupid.

Pe chipul lui Hector se vedea că se așteptase la oricare alt răspuns, numai la ăsta nu.

— Erai atât de sigur că noi am făcut-o… De ce te-ai răzgândit? Ai revăzut mișcările noastre, ai examinat date din ochii publici?

— N-a fost nevoie. Când am venit în Palatul de Iarnă și ți-am găsit costumul, am avut de ales. În acel moment, o parte din mine încă ar mai fi fost dispusă să accepte că era posibil ca totul să fi pornit de la tine și Lucas.

— Nimeni n-ar putea să te acuze că erai furios. Voi doi ați fost apropiați dintotdeauna.

— O altă parte din mine știa că nu era posibil. Suntem o familie, în fond. Poate că avem opinii diferite privind felul cum ne trăim viețile, dar asta nu-nseamnă că suntem dușmani de neîmpăcat. Sau n-ar trebui să însemne. Și-n plus, tuturor ni s-au aplicat îmbunătățirile. De ce ați fi capabili de o omucidere premeditată, tu și Lucas, dacă eu nu sunt?

— Unii pești scapă întotdeauna prin ochiurile plasei. Nu era o imposibilitate patentată. Când ai încercat să mă lovești… nu s-ar putea spune că nu voiai să mă umpli de sânge, așa-i?

Amintirea acelui moment, furia roșie turbată, lovitura strivitoare din momentul când Mecanismul ripostase, toate rămăseseră la fel de vii.

— Mi-e rușine de ceea ce-am făcut.

— Niciunul dintre noi nu s-a comportat atât de bine pe cât ar fi trebuit în acea situație, recunoscu Hector. Lucas și cu mine… nu trebuia să te abordăm așa cum am făcut-o. Ar fi fost mai bine dacă doar îți *ceream* ajutorul, în loc de a-ți oferi bani. În loc de a te mitui. Atunci, cel puțin, ar fi reieșit că aveam încredere unii în alții. Dar mă tem că ni s-a adunat o doză cam mare de afaceri în sânge.

— Ce-a fost a trecut.

— Mă bucur, totuși, că te-ai întors după mine, continuă Hector. Poate că și eu, în locul tău, aș fi făcut același lucru. Ideea e că, în acel moment, ai fost pus la încercare și ai trecut-o cu brio. Eu încă n-am fost supus niciunei încercări.

Făcu o pauză, zâmbind ușor.

— Nu sunt sigur că vom fi vreodată prieteni, în sensul acceptat al cuvântului, dar dacă o să găsim cumva un mod de a nu ne disprețui unul pe celălalt, cred că tot va fi un progres. De dragul bătrânului, dacă nu de altceva. Memphis și-a dorit dintotdeauna să ne înțelegem ca o familie fericită.

— Eu tot nu pot accepta că nu mai e.

35

Era dimineața de nouăsprezece martie, o nouă zi de primăvară ivindu-se pe emisfera nordică a planetei Marte, cu cerul senin și trandafiriu ca plasma îmbuteliată. Soya îi dusese pe Sunday și Jitendra înapoi în Vishniac, traversând Evolvariumul noaptea, într-o mașinuță cu patru roți și cupolă de geam presurizată. Ieșiseră din burta Agregatului pe o rampă de oțel care se retractase imediat ce roțile mașinii atinseseră solul. Jonathan spusese că puteau călători fără niciun pericol, celelalte mașini urmând să păstreze distanța – niciuna dintre ele nu voia să provoace Agregatul –, dar Sunday simțise, totuși, o ușoară tensiune continuă din partea Soyei, în timp ce coteau și săltau peste podișurile nesfârșite ale Măgurei Tharsis. Din când în când, își mușca buza de jos, strângea comenzile în pumni, arunca priviri nervoase spre radar și sonar sau scruta orizontul în căutarea străfulgerărilor ca de auroră care semnalau luptele pe viață și pe moarte ale mașinilor mai slabe. Trecuseră frontiera transponderului și lăsaseră cu mulți kilometri în urmă limita tehnică a Evolvariumului, când Soya își îngădui în sfârșit

să se relaxeze. Chiar și așa, însă, tot mai era o destindere cam încordată, cu tresăriri nervoase. O fi scăpat ea cu bine de mașini, dar dorea să nu iasă în evidență.

Lipsiseră din Vishniac doar două zile încheiate, însă lui Sunday îi păreau săptămâni întregi. Iar orășelul ocolit de calea sa ferată, atât de modest și șters la sosire, arăta acum magnific.

Soya parcă mașina în același garaj submarțian unde-și ținuse și Gribelin camionul.

— Eu ar cam trebui să plec, spuse ea, în timp ce Jitendra și Sunday își adunau lucrurile. Am niște treburi de făcut pentru tatăl meu.

— Măcar să-ți oferim o cafea, propuse Sunday.

Soya refuză, dar Sunday stărui, așa că până la urmă luară liftul în sus spre nivelurile publice. În lumina crudă a ascensorului, Soya părea mai vârstnică. Sunday începea să observe efectele acelei existențe tenebroase. Apoi, își văzu propria imagine reflectată și constată că nici ea nu arăta mult mai bine. Genele lor nu erau foarte diferite, bănuia. Amândouă dădeau semne că nu le-ar fi stricat câteva zile de odihnă.

Găsiră aceeași cafenea unde-i așteptase Gribelin. În timp ce Jitendra făcea comanda la bar, Sunday o luă pe Soya de mână.

— Mă bucur că am avut ocazia asta să ne cunoaștem. De-acum încolo, nimic nu va mai fi la fel. Voi ști întotdeauna că ești aici.

— Cred că suntem verișoare, răspunse Soya.

— Cam așa ceva… Orice-am fi, îmi pare bine că am aici pe cineva despre care nu știam. Nu numai fiindcă ești o legătură directă cu bunicul meu, deși contează și asta, ci doar…

Șovăi un moment.

— Cred că amândurora ne-ar prinde bine mai mulți prieteni, nu? Și când am zis c-am să mă întorc aici, am vorbit serios. O să mai vin.

Chiar dacă asta era mai ușor de zis decât de făcut, își spuse ea. Doar nu mai putea miza pe Pani să-i acopere cheltuielile, nu?

— Mi-ar plăcea să călătoresc. Totuși, cu asta sunt unele probleme. Trecutul meu e fictiv. Merge destul de bine ca să pot circula pe Marte, dar n-aș putea pleca niciodată de pe planeta asta.

— Care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Că s-ar

afla cine ești de fapt? Nu știu să fi făcut nimic rău, Soya, pe lângă asumarea unei identități false pentru a-l proteja pe Jonathan. Și cine n-ar face asta? Pare un om bun.

— Dacă lumea află cine sunt, se va descoperi și ce s-a întâmplat cu el.

— Poate că ar fi timpul. Doar nu există nicio regulă care să-i impună să se ascundă până la sfârșitul vieții, nu?

— Cred că el preferă așa. Să dispară din istorie ca un capitol șters.

— Destul de corect, dacă asta e alegerea lui. Dar tu nu trebuie să-ți sacrifici întreaga viață numai pentru a-l servi pe el, nu? Deja ai făcut mai mult decât suficient.

— Nu sunt chiar atât de bătrână, răspunse Soya. Mai am timp destul.

Se simțea clar că vorbea despre timpul rămas de trăit fără tatăl ei, ceea ce era la fel de adevărat, deși Sunday avusese grijă să nu spună ea însăși acest lucru.

— Cum ziceam, mă bucur că ne-am cunoscut.

Soya păru să ia o hotărâre... Își duse mâinile la ceafă și desfăcu unul dintre colierele cu talismanuri de lemn.

— E al tău de-acum, Sunday. Tatăl meu mi l-a dat. A fost al lui Eunice, primit în dar de la mama ei, Soya. Soya i-a spus că era foarte vechi, încă de pe-atunci. Cred că are o vârstă incalculabilă.

— Nu pot să-l primesc.

— Ba da.

Și, desfăcându-i degetele, Soya îi puse cu forța talismanul în palmă.

— În privința asta, tu n-ai nimic de spus. Cum nimeni altcineva n-ar avea vreodată.

Sunday își privi darul. Era un talisman circular, prins pe un șiret simplu de piele, încercuind o formă mai complexă care fusese gravată și pictată cu modele geometrice fine. Își lăsă degetele să se strângă în jurul lui, imaginându-și cum ar fi făcut bunica ei același gest și mama lui Eunice înaintea ei, și o întreagă succesiune genealogică de mâini care se închideau, reunite în acel moment ca și cum însuși timpul ar fi fost subțire ca o membrană, ușor de străpuns.

— Îți mulțumesc, spuse ea încet.

Jitendra revenea cu trei căni de cafea aburinde pe o tavă.

Sunday se întrebă dacă să-i arate sau nu darul – dacă n-ar fi fost mai bine să rămână un secret împărtășit doar de ea și Soya – când, pe neașteptate, un delegat veni și se așeză la masă.

Nu era un golem. Arăta complet mecanic, având forma unei armuri neverosimil de slăbănoage, numai luciri cromate, argintii și de un albastru brumat, și o față minimalistă: o fantă în loc de gură, doi ochi rotunzi ca niște cratere duble.

— Avem de vorbit, spuse reprezentantul.

Sunday își strecură talismanul în buzunar, la loc sigur. Recunoscuse glasul, dar ceru o etichetă aug, ca să fie sigură.

— Lucas, spuse ea, cu o politețe înghețată. Mă mir că te văd aici. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că ți-am strivit mutra sub cizmă. N-ai priceput mesajul?

— Taci din gură!

Sunday era sătulă de jocuri căcăcioase. Își luă avânt și-i dădu un șut delegatului, nimerindu-l cu călcâiul în mijlocul abdomenului. Împinse cu putere, răsturnând pe spate robotul, care se prăbuși trăgând și masa după el, cu un picior ridicat. Containerele de băut lăsate pe masă de clienții dinainte se împrăștiară care-ncotro. Din partea cealaltă a culoarului dintre mese, mai multe chipuri se întoarseră spre sursa zgomotului, ca un banc de parabolice radar.

Jitendra încremenise, cu tava încă în mână.

— Am depășit de mult limita discuțiilor rezonabile, Lucas. Ce nu înțelegi? Gata, s-a terminat. Panii mi-au tras-o. Am făcut atâta drum degea…

— Taci din gură, repetă robotul, desprinzându-se de scaun ca să se ridice. Taci și ascultă! Totul s-a schimbat.

Felul în care-i vorbea era atât de calm, încât furia lui Sunday fu înlocuită de resemnare.

— În ce fel s-a schimbat? întrebă ea.

Delegatul își puse scaunul la loc, lăsând masa răsturnată.

— E vorba de fratele tău. Cred că ar fi bine să asculți.

Nu vorbea cu Lucas, își reaminti Sunday. Lucas era departe, pe o altă lume. Aceea era doar o emulație, într-adevăr, mai isteață și mai rapidă decât simularea lui Eunice din cască, dar cu nimic mai aproape de adevărata conștiință. Cu toate astea, iluzia era convingătoare, iar insistența din ton, mult prea reală.

— Ce-ți pasă ție de Geoffrey?

Jitendra pusese cafelele pe masa de alături și o ridica pe cea

răsturnată, adunând vesela cu autovindecare și punând-o într-un loc ferit. Zațul de cafea era absorbit în pardoseală înainte de a apuca să se prindă de încălțămintea cuiva.

— De regulă, nu-mi prea pasă. Dar îmi pasă de fratele meu. Hector a avut probleme. Geoffrey…

Reprezentantul își lăsă capul în piept.

— Geoffrey a încercat să-l ajute. Iar acum, amândoi sunt în dificultate.

Sunday ar fi putut jura că-și epuizase capacitatea de a se mai simți neliniștită, după toate cele întâmplate în Evolvarium. Cuvintele delegatului, însă, reușiseră s-o atingă într-un punct dureros.

— Ce vrei să spui?

Urmă o pauză nu tocmai omenească, în timp ce robotul își formula răspunsul.

— Hector a încercat să pătrundă în Palatul de Iarnă. Geoffrey s-a dus după el, la o diferență de numai câteva minute. Nu peste mult, s-a întâmplat ceva. Palatul de Iarnă nu mai există.

Sunday nu era sigură că înțelesese corect.

— Nu mai există?

— S-a autodistrus. Dar Hector și Geoffrey sunt în viață, pentru moment. Se află la bordul unei nave, împreună cu Jumai Lule.

— Nu cred. Fratele meu n-ar lucra cu Hector. Trebuie să fie vreo șmecherie, ca să mă ademenești să am încredere-n tine.

— Nu e nevoie să mă crezi pe cuvânt. Intră pe aug. Vestea s-a răspândit prin tot sistemul.

Sunday se îndoia că delegatul ar fi încercat un bluff atât de evident, așa că, totuși, era posibil să fie adevărat ce spunea.

— Trebuie să vorbesc cu fratele meu.

— Nu poți. Dorm toți trei, iar nava e în drum spre spațiul transneptunian. Zboară foarte repede, lucru care în sine e demn de reținut. Suntem îngrijorați că ar putea să se avarieze, poate fatal. Altfel, va ajunge la destinație în șapte săptămâni și ceva. La drept vorbind, nici noi nu prea înțelegem ce se întâmplă. Dar peisajul s-a schimbat radical.

— De unde stau eu, nu pare.

— Sunday, insistă reprezentantul, aplecându-se înainte pentru a-și accentua cuvintele, hai să nu ne prefacem că între noi doi există o afecțiune prea mare. Dar la bordul acelei nave este fratele *meu,* iar fratele *tău* a încercat să-l ajute. Cu puțin

timp înainte de a adormi, Hector mi-a spus că trebuie să ne revizuim poziția în legătură cu moștenirea lui Eunice.

— Vrei să spui că ați făcut o greșeală?

— Și unii, și alții am făcut greșeli.

Robotul își încrucișă pe piept brațele slabe, cu mușchi spongioși. Sunday putea să vadă prin ei, ca prin sticlă, mecanismele de acționare și oasele metalice și dincolo de ele, până în partea cealaltă.

— Tu singură ai zis: Panii ți-au tras-o.

Se întrebase dacă delegatul avea destulă minte ca să prindă ideea. Era evident că da.

— Altfel, cum puteam să ajung pe Marte? Dând din aripi?

— Întrebarea ar trebui să fie: cum ai să te întorci pe Pământ, acum când prietenii tăi te-au părăsit?

Atât de repede, încât Sunday nici nu avu timp să clipească, mâna reprezentantului se repezi și-i atinse încheietura. Contactul se stabili doar pentru o fracțiune de secundă – simți numai implicația unei atingeri, nu atingerea propriu-zisă – apoi se întrerupse.

După aceea, în câmpul ei vizual apăru iconul.

— Mă îndoiesc că Panii își vor onora obligația de a te duce înapoi acasă, îi explică robotul. În orice caz, următoarea navă rapidă cu un loc disponibil va pleca de pe orbită abia peste o săptămână. Dar cine mai are nevoie de nave comerciale, când îți stă la dispoziție Akinya Space?

Se simțea violată. Dacă delegatul i-ar fi cerut permisiunea de a stabili o legătură trup-la-trup, ar fi refuzat-o.

Poate că tocmai ăsta era rostul.

— Ce mi-ai dat?

— Autorizația de a sechestra un vehicul interplanetar Akinya, aflat actualmente pe orbita marțiană. E o navă de marfă, așa că nu te aștepta la cele mai luxoase condiții, dar te poate duce acasă în cinci săptămâni, dacă iei ascensorul azi. Vei sosi pe orbita circumterestră înainte ca Geoffrey și Hector să ajungă la destinație.

— Poate că nu vreau să mă duc acasă. Poate vreau să-l urmez pe fratele meu.

— Destinația lui e dincolo de orbita lui Neptun, Sunday. De la distanța aia, diferența între a fi pe Pământ sau pe Marte nu mai înseamnă nimic. Și-n plus… chiar și cea mai rapidă navă a

noastră ar avea nevoie de peste opt luni ca să ajungă acolo.

Reprezentantul își lăsă cuvintele să-și facă efectul înainte de a continua:

— Aici nu poți face nimic pentru Geoffrey, cum nici eu nu pot face pentru Hector. De-asta sunt tot în Africa. Și toți trebuie să ne întoarcem acasă, în cele din urmă.

— Abia am ajuns pe Marte.

— Marte nu pleacă nicăieri, replică delegatul. Va fi tot aici, așteptându-te.

Așa că s-a dus acasă. De la Vishniac la Herschel și de la Herschel la ascensor. În timp ce cabina o purta tot mai sus, se uita la Marte cum cobora de sub picioarele ei, îndepărtându-se și pălind ca amintirea unui vis care începe să se destrame la atingerea primei gene de lumină a zilei. Privit în acei termeni, fusese un vis straniu, o febră neliniștită, stăvilită de monștri din fier și nebuni rânjiți, cu miros urât. Și fusese cât pe ce să moară acolo, dar acum era tristă fiindcă în această ascensiune părea să fie ceva final, un soi de certitudine inexplicabilă că n-avea să se mai întoarcă. *Cu bine, Marte!* spuse ea în gând. *Cu bine, lume mică și rece a făgăduielilor încălcate.* N-o fi plecând planeta nicăieri, dar nici nu exista vreun motiv de a presupune că traiectoria vieții ei avea să se mai intersecteze vreodată din nou cu a lui Marte.

Pe orbită, întrezări doar fugar nava rechiziționată. Urâtă ca moartea, numai rezervoare de combustibil și radiatoare, placată arbitrar cu containere de marfă ermetice, prinse în jurul șasiului scheletic, mii și mii, ca niște pixeli 3-D masivi implicând un contur mai gras pe care nu prea putea să și-l imagineze. Vehiculul fără nume nu avea un echipaj permanent și conținea doar un mic modul cu habitat viabil. Sunday și Jitendra fură adormiți înainte de încărcare, după care nu mai urmă nimic – cinci săptămâni de neființă, apoi buimăceala cețoasă a reanimării. Se simțise ca o zeiță, ca nucleul propriului ei univers personal, când o readuseseră la realitate, pe Phobos. Acum, în craniu i se apăsase un comutator și se simțea ca o particulă de zgură pe care universul se străduia din răsputeri s-o expulzeze.

Dar trecu și asta, treptat... Iar Pământul, de pe orbită, arăta miraculos, imposibil de albastru, strălucind ca un felinar indigo cu propria lui lumină interioară. Jinduia să-l atingă, să mângâie

acea atmosferă, să despartă norii albi învolburați și sclipitoarele mări sărate, până simțea sub degete scoarța dură și brăzdată. Voia să umble pe Pământ, să-i respire aerul străvechi, să-i simtă murmurul tectonic al inimii care încă mai bătea.

Să fie undeva unde nu avea nevoie să se bazeze pe mașini, sticlă și sasuri de presiune etanșe ca s-o mențină în viață. Ceea ce era absurd, dat fiind cât de mult timp din viață își petrecuse încântată într-o peșteră cu acoperiș, pe Lună. Marte, însă, avusese efect asupra ei.

— Nu mă mai pot întoarce în Zonă, îi spuse ea lui Jitendra. Vreau să zic, nu chiar acum. Nu în momentul ăsta.

— Unul dintre noi trebuie s-o facă.

Avea și el dreptate: afacerile lor nu puteau fi lăsate să mucegăiască. Așa că, la două zile după reanimare, se despărțiră, Jitendra întorcându-se pe Lună, în Zona Descrutinizată, unde avea să încerce rezolvarea oricăror urgențe minore ivite de la plecarea lor, iar Sunday, pornind spre lift, și spre Libreville, și spre Africa. Îi era greu să-și ia rămas-bun de la Jitendra. Puteau trece săptămâni întregi, luni chiar, până să se reunească de-a binelea, iar Sunday se îndoia că legătura ching le putea oferi prea mult în materie de consolare, cât timp erau despărțiți. Dar trebuia s-o facă, iar Jitendra înțelegea.

După ani întregi de când nu mai umblase prin gravitația terestră, tranziția era mult mai grea decât se așteptase. Medicina o ajuta oarecum, ca și exoscheletul – nu simțea câtuși de puțin că ar fi bătut la ochi purtându-i, nefiind deloc o situație neobișnuită –, dar partea pe care nu contase era durerea aproape permanentă din oase și mușchi sau teama constantă de a nu se împiedica, de a nu se lovi. Exoscheletul, mereu vigilent, n-ar fi lăsat-o să se rănească, iar durerea era doar o consecință a autoreconfigurării trupului pentru locomoția pe Pământ. Dar faptul de a ști oricare dintre aceste lucruri n-o ajuta câtuși de puțin. Încă se mai simțea stângace, greoaie, fragilă ca de porțelan.

A trecut însă și asta – sau, cel puțin, a devenit doar o jenă suportabilă, de fundal. Nu s-a întors imediat acasă, căci nu era încă pregătită să-i facă față lui Lucas. În schimb, a călătorit, cheltuind din fondurile virtualmente inepuizabile. De la Libreville la Brazaville – întinderea din Kinshasa, unde locuiau prieteni și artiști cu care colaborase cândva. Din B-K în Luanda, unde a

petrecut ore îndelungate pierzându-se în fluxul și refluxul oceanului, în asaltul său neconștientizat asupra solidelor ziduri litorale Cho. Niciodată nu-i era prea greu să-și găsească un loc unde să stea, o companie ca să-și petreacă seara. Prietenii ei voiau să știe ce se întâmplase pe Marte, de ce făcuse atâta drum numai ca să se întoarcă imediat acasă. Cât putea de politicos, refuza să le răspundă la întrebări. Și cei mai mulți dintre prietenii ei erau destul de înțelepți ca să nu insiste.

Dar voiau să afle și despre Geoffrey, iar Sunday nu prea putea să le-o reproșeze. Spre deosebire de moartea bunicii ei, asta nu era o minune de trei zile. „Regina Iernii", sau ce nume o fi avut nava aceea, sfidase toate așteptările, nedistrugându-se. Era tot acolo, mai departe de soare decât ar fi avut dreptul, date fiind cele doar câteva săptămâni de când pornise la drum. Încetase de mult să mai accelereze, dar avea nevoie să încetinească, dacă voia să ajungă la întâlnirea cu destinația prezumată. Când începea acest proces, gazele de eșapament ale navei aveau să fie îndreptate în direcția opusă Pământului, fiind mult mai greu de detectat din sistemul interior. Nenumărați ochi, însă, urma să se străduiască să perceapă acele energii improbabile, încercând măcar să deducă o frântură din procesele fizice neașteptate ce stăteau la baza lor. Fără îndoială, unele dintre mințile aflate înapoia acelor ochi sperau ca nava să se șteargă singură, printr-o singură străfulgerare bogată în informații, cu atât mai comode de depănat.

De fapt, Sunday nu-și făcea griji în legătură cu asta. De-acum, începuse să aibă o oarecare încredere în Eunice. Dacă nava era capabilă să-i poarte pe Geoffrey, Hector și Jumai aproape tot drumul până la Lionheart, n-avea s-o rasolească tocmai în ultima parte a călătoriei. Mult mai mult o preocupa, însă, ceea ce-avea să se întâmple cu cei trei la sosire. Ce-i aștepta acolo? Dacă nava își consuma tot combustibilul ca să ajungă la aisteroid, puteau să se mai întoarcă sau să supraviețuiască îndeajuns pentru a aștepta salvarea? Dar, și de astă dată, se baza pe aceeași încredere. Totul era calculat, parte dintr-un plan pus la cale de Eunice cu peste șaizeci de ani în urmă. Trebuia să aibă un rost, dincolo de eventuala formă de pedeapsă sofisticată asupra urmașilor ei. Cel puțin, așa spera.

Între timp, Geoffrey lipsea din Africa. Nu plecase de pe Pământ în circumstanțe tocmai ideale și nu avusese cum să știe

cât timp avea să-i ia intrarea în Palatul de Iarnă, pentru a-i dezgropa secretele. Dar, cu siguranță, nu se așteptase să lipsească luni întregi. Sunday știa că Geoffrey, de când se implicase alături de elefanții din Amboseli, rareori plecase de lângă ei pentru mai mult de două săptămâni odată. O absență de o lună ar fi fost rarissimă. Îi spunea adesea câte eforturi investise în a stabili un raport cu grupul de studiu și cât de ușor puteau fi subminate acele relații.

În esență, acesta era motivul care o adusese înapoi în Africa, deși la început nu fusese tocmai pregătită s-o recunoască față de sine însăși. Pentru ea, elefanții nu însemnaseră niciodată mare lucru, deși în copilărie împărtășise cu Geoffrey multe experiențe foarte asemănătoare. Dar, dacă ea ar fi fost smulsă de pe Lună într-un mod atât de neașteptat și dacă un lucru la care ținuse era în pericol să sufere din cauza neglijării, nu avea nicio îndoială că și Geoffrey ar fi făcut tot ce putea ca s-o ajute.

În Luanda, fondurile ei îi furnizară o capsulă aeriană. Încă neîndemânatică în exo, se înghesuise în ea și-i spusese să zboare până în bazinul Amboseli. Avea să fie la o zvârlitură de băț depărtare de casă, dar casa putea să mai aștepte.

În zbor, la est de Valea Marii Falii, cu capsula pe pilot automat, îl apelă prin ching pe Gleb Ozerov. Nu se deranjase să afle ce oră era în Zona Descrutinizată, iar zoologii urmau oricum un program ciudat. După toate cele prin care trecuse pe Marte, avea opinia clară că puteau naibii să-i primească apelul.

Sunday ceruse un apel ching de ieșire și, după un hiatus de câteva clipe, legătura îi inseră prezența imaterială în menajerie. Geoffrey, care trebuia să fi acceptat apelul de intrare, stătea lângă o masă pe rotile, adunând mostre de frunze din vivariumuri.

— Mă bucur să primesc vești de la tine, spuse el pe un ton cam îndoielnic, ca și cum ar fi fost ceva suspect la mijloc. Speram să ne cauți…

Puse pe masă instrumentele și-și șterse degetele pe halatul de laborator.

— Am încercat să te prind, dar erai încă pe navă. E totul în regulă?

Sunday începuse să răspundă încă înainte ca Gleb să fi terminat de vorbit:

— Cât de multe știi despre ceea ce s-a întâmplat pe Marte?

Răspunsul lui întârzie și nu doar din cauza decalajului temporal:

— Speram să aud și ce ai tu de spus, înainte de a trage o concluzie. Chama tot încearcă să afle atât cât poate, dar e încă sub restricție, ceea ce complică lucrurile.

— Ne-ați făcut-o. Oamenii voștri, Gleb. Cei în care credeam că pot avea încredere.

— Oamenii *noștri*, repetă el. Părea atins, ca și cum acele cuvinte ar fi fost cumva sub demnitatea lui Sunday… ca și cum nu s-ar fi ridicat la nivelul imaginii pe care și-o formase despre ea, până atunci nepătată.

— Truro, Holroyd, cine-o fi… Mă doare-n cur. Am fost mințită. Mi s-a spus că voi fi ajutată, când nu voiau decât să pună mâna pe cutie înaintea mea. Jitendra și cu mine am fost la un pas de moarte, acolo, Gleb. Evolvariumul era cât pe ce să ne devoreze de vii, iar asta nu s-ar fi întâmplat dacă intram și ieșeam să fi fost trădați. Gribelin a și murit.

Gleb alese un alt instrument și tăie o frunzuliță. Ridică în dreptul ochilor fâșia verde și subțire, inspectând-o, ușor încruntat.

— Nimeni n-a ieșit prea onorabil din povestea asta, Sunday. Dar, dacă te consolează cu ceva, Chama și cu mine n-am avut nimic de-a face cu ceea ce s-a întâmplat pe Marte. Când și-a pus pielea la bătaie, în Pitagora, Chama ți-a făcut o favoare.

— Ca să obțină una în schimb, de la fratele meu.

— Poate. Dar, dincolo de asta, alte motive n-a avut.

Puse mostra vegetală într-o cutie de specimene, închizându-i apoi capacul etanș.

— Arethusa ne-a contactat – poate că te-ar interesa să auzi – la scurt timp după neplăcerea de pe Marte.

— Nici în ea n-am motive să mă încred.

— Încrede-te în cine vrei, Sunday, nu mă aflu aici ca să te fac pe tine să te hotărăști. Totuși, a vorbit despre Truro. A spus că e posibil să avem dificultăți, Chama și cu mine, de vreme ce sponsorizarea ta a fost atât de strâns legată de Truro și aliații lui.

Se opri să-și ia de după ureche un instrument de scris, cu care notă ceva pe cutia de eșantioane.

— Arethusa a mai spus că și pentru ea situația va deveni cam dificilă. Se pare că toată treaba asta nenorocită a precipitat o

oarecare schismă.

— Credeam că Arethusa e șefa.

— Și ea credea la fel. Și *noi* credeam. Dar se pare că există elemente care consideră că n-a promovat ideologia Panspermiană cu suficientă vigoare, cel puțin în ultimii ani.

— Fratele meu și cu mine aveam teoriile noastre despre Arethusa. Dacă nu ne-am înșelat, fără ea nici n-ar exista o ideologie Panspermiană.

Sunday ezită, la un pas de ceea ce abia dacă îndrăznea să spună, fiindcă i se părea aproape o blasfemie să exprime asemenea speculații în prezența lui Gleb. Conchise, însă, că trecuse de mult vremea pentru tact.

— Cred că am întâlnit-o pe Lin Wei, fondatoarea voastră. Cred că mai e în viață. Cred că-i datorați cu toții Arethusei mai mult decât vă dați seama.

Gleb dădu încet din cap.

— N-am să spun că nu ne-a trecut niciodată prin minte posibilitatea asta. Dată fiind legătura dintre familia voastră și Lin Wei…

— A venit la risipirea cenușii lui Eunice. Arethusa se afla în spatele reprezentantului, desigur. Și a ales forma aia doar fiindcă de fapt voia ca unul dintre noi să facă legătura.

Geoffrey împinse masa rulantă spre următorul vivarium.

— Încă mai are influență, mai are aliați. Pentru moment, sper destul de mult că mai poate să ne apere, pe Chama și pe mine. Chiar și să asigure o continuare a finanțărilor și a serviciilor de bază. Dar nimic nu garantează că va reuși și, în momentul de față, avem nevoie de toți prietenii pe care-i putem găsi. La drept vorbind, putem să ne ducem și naibii. Nu contăm cu nimic. Piticii, însă, contează. Colaborarea asta e vitală, Sunday. Nu putem lăsa să se-aleagă praful de toate, numai din cauza unei gâlceve între Arethusa și rivalii ei.

— Destul de ciudat, chiar despre elefanți voiam să vorbim.

Pentru prima oară de când se reîntâlniseră, Gleb zâmbi.

— Ai voștri sau ai mei? Vreau să zic, piticii sau turma din Amboseli?

— Și unii, și alții, în ultimă instanță. În momentul ăsta, am nevoie de ajutor cu cei mari. Înțeleg că știi în ce situație se află fratele meu, nu?

— Ar fi și greu să nu știu. Sper… c-o să se rezolve, Sunday.

Gândurile noastre sunt alături de Geoffrey.

Se grăbi să adauge:

— Și de ceilalți doi: vărul vostru și femeia aceea.

— Hector și Jumai. Da, suntem îngrijorați pentru toți trei. Dar nu putem face nimic ca să-i ajutăm, în schimb *ceva* putem face pentru elefanți. Geoffrey nu se aștepta să lipsească atât de mult timp și sunt îngrijorată în legătură cu turma. De-asta m-am întors în Africa. Consider că ar trebui să fac ceva.

— Sunt, în esență, elefanți, spuse Gleb gânditor. S-au descurcat singuri milioane și milioane de ani. Ar fi ridicol să presupunem că n-o mai pot duce un timp fără noi.

— Da, dar sunt elefanți cu aparate în cap, elefanți cu care fratele meu a interacționat aproape toată viața lui adultă. S-au obișnuit ca el să vină și să plece, să-i studieze. Le *vorbește,* pentru numele lui Dumnezeu! Nu știu ce efect va avea asupra lor absența lui. Iar asta, fără să mai pun la socoteală și grijile legate de probleme medicale, de sarcini sau de orice altceva se mai întâmplă cu turma. Fratele meu ar fi știut ce să facă. Eu nu știu.

— A lăsat instrucțiuni concrete?

Sunday se gândi la mesajul pe care-l înregistrase Geoffrey înainte de a intra în somnul criogenie.

— Nimic prea detaliat. Cred că nu voia să mă împovăreze și, oricum, în momentele alea avea destule pe cap.

— Dacă era ceva de importanță vitală, ți-ar fi spus.

Dornică să-l creadă, Sunday dădu din cap, dar Gleb părea mult mai sigur decât ar fi fost ea.

— Cu toate astea, nu suntem complet legați de mâini. Eticheta ta de ching te plasează... foarte aproape de turmă.

— Chiar acum sunt în drum spre ea.

— Chama și cu mine știm să ne orientăm prin grupul M. Adu-ți aminte că și pe noi ne interesează activitatea lui Geoffrey de ani întregi. Le cunoaștem ierarhiile, legăturile de rudenie și cred că pot identifica vreo două duzini de indivizi numai privindu-i, deși n-am fost niciodată în Africa. Nici tu n-ai prea avut contacte cu ei, așa-i?

Îi dădea senzația că și-ar fi recunoscut o slăbiciune, o datorie de la care se eschivase.

— Aproape deloc.

— În care caz, nu vom risca un contact direct. Lasă asta în

seama fratelui tău, pentru când se va întoarce acasă. Dar putem cel puțin monitoriza grupul M și orice altceva ne mai captează interesul. Și – lucru deloc neînsemnat – putem menține o prezență suficientă pentru a-i descuraja pe oricare cercetori cărora le-ar veni să se repeadă cu pretenții. Deși sper ca nimeni să nu fie atât de iresponsabil, date fiind motivele foarte publice ale absenței fratelui tău.

— Și eu sper.

— Dar, natura umană fiind așa cum e, mai bine să nu riscăm. Vei menține o prezență fizică în zonă?

— Deocamdată.

Ceea ce însemna: până când primea vești de la Geoffrey, bune sau rele. Oricât de mult ar fi durat.

— Ar fi mai bine ca Chama să nu riște o implicare, cel puțin până-i expiră restricția de o sută de zile și nu există niciun motiv ca eu să mă aflu acolo personal. Dar îți pot acorda tot sprijinul de care ai nevoie, oricât de mult timp vrei. Îți promit, Sunday. Dacă tu consideri că am greșit cu ceva față de tine, îmi aduc contribuția, cât de mică, pentru a îndrepta lucrurile. Poate n-am să reușesc, dar sunt pregătit să-mi dau toată silința.

— Îți mulțumesc.

Era o mulțumire pornită din adâncul inimii, deși abia în acel moment își dădea seama cât de mult contase pe ajutorul lui.

Consola capsulei aeriene sună, readucând-o în senzorium. Se apropia de casă.

PARTEA A III-A

36

Când sarcofagul de hibernare îl readuse la realitate, primul gând neinteligibil al lui Geoffrey fu acela că avusese loc vreo greșeală, că se dereglase ceva și trecuseră doar câteva minute de când biosondele sistemului își implântaseră colții fragili în carnea lui, începând să-i pompeze sedative în sânge. Era o reacție absolut omenească, la urma urmei. Nu-și amintea să fi visat ceva, nu avea nicio senzație a trecerii timpului. Dar nu trecu mult și-și dădu seama că lucrurile nu mai stăteau la fel ca atunci când intrase el în cameră. În primul rând, era imponderabil. Când se culcase în sarcofag, se aflau sub accelerație. Acum, trupul îi stătea între pereții căptușiți, protejat contra oricăror mișcări, dar în rest plutea, cu acea senzație neliniștitoare de gol în stomac.

O siluetă neclară se mișcă pe deasupra lui. Încercă să-și limpezească vederea. Ochii îi erau cârpiți de somn, iar intruziunea bruscă a luminii și a culorilor îi dădea senzația că un miliard de ace îi înțepau retinele. Auzi un zgomot slab și un val de aer răcoros îi atinse fața. Era o senzație plăcută. Capacul sarcofagului luneca de deasupra lui. Silueta tulbure se aplecă mai aproape, dobândind proporțiile aproximative ale unei femei.

— Bine ai revenit, somnorosule.

Încercă să-i caute numele în memorie. Amintirile nu-i mai erau acolo unde le lăsase. Parcă i-ar fi fost mutate temporar în niște lăzi din pod: tot în capul lui se aflau, dar dezorganizate și etichetate vraiște. Ca prin ceață, începu să-și dea seama că s-ar fi putut să zacă în sarcofag de mai mult timp decât avusese impresia.

— Jumai…? îngăimă el.

— Se pare că cel puțin mai avem un sistem nervos central care funcționează…

Jumai se apropie de el și mai mult, începând să-i desprindă legăturile.

— Hector s-a trezit primul. Trecuse prin așa ceva de zeci de ori, astfel că pentru el n-a fost mare lucru. Eu sunt trează de vreo zece minute. Cred că suntem bine cu toții. Nava e întreagă și ne aflăm… undeva, cred.

Cuvintele ei soseau prea repede, ca mingile de tenis scuipate de o mașină care le servește automat. Geoffrey încercă să formuleze o întrebare:

— Cât timp…?

— Cât timp am hibernat? Cincizeci și una de zile, din câte ne-am putut da seama Hector și cu mine, adică exact atâta cât am setat la început. Suntem la începutul lunii mai. Nu ți se pare ciudat? Am sărit peste ziua mea de naștere dormind.

Geoffrey se strâmbă, când biosondele i se retraseră din piele. Încercă să-și folosească brațele. Abia dacă mai păreau să facă parte din el. Petrecuse în inconștiență o parte a călătoriei de la Pământ la Lună, dar nimic nu-l pregătise pentru hibernarea de cincizeci și una de zile din timpul cât nava de-acum îi dusese la destinație. Cu toate acestea, deși cam greoi, brațele lui reacționară.

— Tonusul muscular e de tot căcatu’, continuă Jumai. Așa pățești când stai imponderabil șapte săptămâni. Motorul trebuie să se fi oprit după câteva ore de la adormire. Aproape tot drumul am înaintat din inerție, cu excepția încetinirii de la sfârșit.

Sistemele din sarcofag făcuseră tot posibilul să prevină atrofierea musculară și scăderea densității osoase, dar Geoffrey știa că nimic nu era la fel de eficient ca mișcarea făcută sub efectul vechii și simplei gravitații.

Se eliberă pe dibuite dintr-o legătură și ieși din sarcofag, plutind. Jumai îi opri mișcarea, punându-i ușor palma pe dosul mâinii.

— Încetișor, soldat.

— Ne-am oprit? Mai avem o zi, nu?

— Probabil nava s-a abătut puțin de la intervalul estimat. Din câte putem spune, Hector și cu mine, am ajuns la destinație. Acum încearcă să verifice dacă e locul despre care a spus nava. Un lucru pot spune deja.

— Care?

— Indiferent cu ce căcaturi om avea de-a face aici, nu ne paște moartea de insolație.

Peste vreo jumătate de oră, Geoffrey ajunsese, cu mișcări necoordonate și dureroase, alături de Jumai și Hector, în cabina de comandă. Toți trei stăteau legați în fotolii, deși nava plutea în

repaos. Nu fusese necesar să mai furnizeze mostre de sânge, și încă dispuneau de controlul limitat dinaintea hibernării. Nava acceptă chiar să-i permită lui Jumai accesul la unele sisteme de nivel superior și afișase imagini exterioare pe două dintre monitoare, una arătând direcția înapoi spre sistemul interior, iar cealaltă, obiectul în apropierea căruia staționau acum, la o distanță de douăzeci de kilometri.

Priveliștea posterioară era aceea care-l înfiora pe Geoffrey cel mai mult. Una era să fie conștient că se aflau dincolo de orbita lui Neptun, în adâncul orelor-lumină lungi de la marginea sistemului solar, și cu totul alta să vadă cu ochii lui ce jalnic de mic și palid arăta Soarele de la acea distanță.

Geoffrey nu se deplasase niciodată mai departe de Lună. Acum, Soarele se afla la o distanță de treizeci de ori mai mare decât îl vedea de-acasă, iar lumina lui devenise de treizeci de ori mai mică. Era o gaură de glonț perforată în cer, lăsând să se infiltreze o rază gălbuie apoasă, cât o mină de creion, prea slabă ca să se poată numi lumină solară. Pentru prima oară Geoffrey înțelegea cu adevărat că lumea lui orbita în jurul unei stele.

Și avea o oarecare senzație cu privire la adevărata scară a lucrurilor. Gaura aceea de glonț încă mai era cel mai luminos punct de pe cer, dar și-o putea închipui micșorându-se și mai mult, scăzând, strângându-se ca un sfincter, în timp ce el se ducea tot mai departe în întunericul din exterior. Până când și acea mină de creion devenea doar un fir șovăitor de fotoni reci ca gheața.

Acest gând îl făcu să zâmbească, fiindcă nu parcursese nici măcar o miime de an-lumină.

O fi fost soarele cel mai luminos punct de pe cer, dar nu arăta ca fiind și cel mai mare. Aisteroidul, care se găsea în direcția opusă – cu partea vizibilă luminată – avea cincizeci de kilometri lățime în porțiunea cea mai largă. Arăta ca un cartof roșu-închis, cu suprafața precum o piele străpunsă de cratere doar pe ici, pe colo. Asemenea tuturor obiectelor din centura Kuiper, dăduse ocol Soarelui, nemolestat, peste patru miliarde de ani. Din când în când, la intervale amețitoare, influența gravitațională a uneia dintre planetele majore putea abate câte un obiect de pe centura Kuiper pe o orbită cometară. Pentru majoritatea obiectelor, o asemenea ilustră glorie era exclusă. Aveau să-și petreacă întreaga existență acolo, văzându-și singuratice de

treabă până când Soarele urma să se dilate. Dacă nu soseau între timp mașinile omenești să le extragă bogățiile.

— E al nostru? întrebă Geoffrey.

— Dacă suntem într-adevăr acolo unde susține nava, atunci ăsta e Lionheart, răspunse Hector. Ar trebui să putem verifica nu peste mult, dar pentru moment nu văd niciun motiv de a ne îndoi. Am făcut cale lungă, iar ăsta se vede destul de clar că-i un aisteroid.

Își desprinse o secundă privirea dinspre ecran, ca să se uite în ochii lui Geoffrey.

— Cum te simți?

— S-ar zice că-mi revin.

— Într-adevăr. Dar cincizeci și una de zile e mult, chiar și pentru un călător spațial cu experiență. Totuși, instalațiile sunt moderne. N-ar trebui să existe efecte de durată.

Arătă cu capul spre una dintre diagramele schematice de pe monitoare.

— Nava și-a desfășurat din nou chiar și brațele centrifugale. Vrea să ne simțim comod. Ar trebui să ne gândim toți la niște perioade petrecute sub gravitație, chiar dacă trebuie să ne ducem cu schimbul, în timp ce unul dintre noi rămâne să monitorizeze situația de-aici.

— Spui că instalațiile sunt moderne, zise Geoffrey.

— Hitachi le fabrică de mult, dar cele pe care tocmai le-am folosit nu au șaizeci și doi de ani vechime.

— Ai spus că atât de veche e nava, zise Jumai.

— Sistemul ei de bază e atât de vechi: motorul, carcasa, sistemele de menținere a vieții, toate cele de care avea nevoie ca să ajungă înapoi pe orbita lunară. De-atunci, însă, trebuie să fi fost înzestrată cu echipamente interioare mult mai noi. Cred că sarcofagele au putut fi fabricate la bord, dacă sistemele de reparații aveau materialele și planurile potrivite. Dar e mult mai probabil să fi fost pur și simplu cumpărate și transportate la Palatul de Iarnă.

— Fără știrea nimănui din familie? întrebă Geoffrey.

— Doar un singur om avea nevoie să știe și nimeni n-ar fi avut vreodată motive să-l ia la întrebări.

— Memphis.

— Cine putea supraveghea mai bine aprovizionarea cu toate cele necesare? Erau expediate tot timpul piese și materiale

către Palatul de Iarnă și niciunul dintre noi nu clipea măcar. Cât de greu ar fi fost să strecoare șase sarcofage de hibernare Hitachi într-unul dintre transporturile acelea? Cei de la Hitachi n-ar fi avut motive să pună întrebări, iar unitățile urma să fie instalate de roboți. Numai Memphis s-ar fi implicat în mod real.

— Memphis știa, spuse încet Geoffrey. În tot acel timp a știut…

— Loialitatea lui față de Eunice era mult mai profundă decât ne-am dat noi seama. Era gata să ne lase pe toți ceilalți să credem o minciună, numai fiindcă așa-i ceruse ea. Mergând până la punctul de a aduce pe Pământ ceea ce-am crezut cu toții că era cenușa ei și de a oficia ritualul împrăștierii.

Hector își dădea toată silința să vorbească obiectiv, după cum vedea Geoffrey, dar nu-și putea ascunde complet dezgustul din glas. Și el simțea cam la fel. Una era să accepte că Memphis știuse lucruri necunoscute de restul familiei și cu totul altceva că fusese dispus să-i mintă în față și să-i pună să treacă prin… ce anume?

Își aminti de întâlnirea cu Memphis, în dimineața când primiseră vestea despre moartea bunicii lui. Casa de la poartă, răcoroasă, în umbre indigo, felul cum Memphis îl cuprinsese cu brațul pe după umeri, oferindu-i îmbărbătare și sfaturi când avea nevoie. Știuse tot timpul că în Palatul de Iarnă nu numai că nu exista nicio junglă, dar nici măcar nu fusese locuit vreodată. Iar dacă Eunice nu stătuse acolo, și dacă cenușa adusă de Memphis nu era a ei, atunci ce dovezi mai aveau că murise într-adevăr la sfârșitul anului trecut?

— Singura întrebare care rămâne e foarte simplă, continuă Hector. De ce?

— Eu mă pot gândi la încă una, interveni Geoffrey, deși poate că au legătură. Dacă Eunice n-a murit în Palatul de Iarnă, atunci unde și când a murit?

— Nici măcar nu știți sigur că e moartă, completă încet Jumai.

Geoffrey reveni cu atenția spre aisteroid, blocându-și gândurile cărora, pe moment, nu voia să le dea curs.

— Deci stăm aici și așteptăm, asta-i ideea?

— Nu putem pleca, răspunse Hector. Tot ce avem la dispoziție e numai o capacitate de manevră pe rază restrânsă, destul ca să executăm apropierea finală de Lionheart. Nu pot să cred că e accidental.

— Nava ne-a adus până aici, spuse și Jumai. Acum, mingea e în terenul nostru.

Hector ceru o amplificare, transfocând spre porțiunea centrală a aisteroidului.

— Se rotește foarte încet, spuse el, dar am făcut corecțiile necesare. Asta-i ceea ce-am vedea stând deasupra unui punct fix de pe suprafața lui.

Imaginea trecu printr-o serie de îmbunătățiri cromatice, relevând detaliile de pe suprafață. Dintr-un punct central se răspândeau zgârieturi radiale și concentrice, ca pereții unui vechi crater. Apropie imaginea și mai mult, printr-un zoom brusc care dezvălui o întindere de grile și module gri-argintii, îndesate în suprafață ca niște cuburi de copii în lut moale. Liniile concentrice erau țevi și tuneluri de legătură între cuburi, iar brațele radiale, catapulte magnetice. În centru se afla puțul principal de producție, perforat adânc în aisteroid.

— Ceea ce vedem aici e mai mult sau mai puțin la ce ne-am așteptat, remarcă Hector. Asemenea unități de producție se găsesc pe mii de corpuri cerești din centura Kuiper, funcționând zi și noapte, complet automatizate, decenii de-a rândul.

— Mina asta e activă? se interesă Geoffrey.

— Stai o clipă…

Hector ridică un deget, mișcându-și mut buzele, ca și cum ar fi numărat în gând. Apoi, împunse aerul cu un gest precis. Geoffrey zări o lucire luminoasă la capătul unuia dintre lansatoare.

O clipă mai târziu, ceva trasă o linie albastră rece, ca o tăietură de brici, peste monitor.

Imediat, linia albastră se încețoșă, îngroșându-se asemenea unei dâre de vapori. O privi cum se înnegrea treptat.

— Lansare de pachet, la fix, comentă Hector. Câte una la fiecare nouăzeci de secunde. Le urmărim de când avem contact vizual.

— Pachet cu ce?

— Gheață procesată, desigur. Apă, cel mai probabil, deși nu neapărat. Pachetul e catapultat cu G mare dintr-un leagăn magnetic, după care i se aplică un impuls de la împingătoarele ablative laser, imediat ce a ieșit din lansator. Laserele fac aproape totul. Pot orienta pachetul pe o distanță apreciabilă, după lansare, imprimându-i ablațiune descentrată. Ceea ce-ați

văzut acolo era o trenă de vapori: eșapamentul propriei rachete cu aburi a pachetului.

În glasul lui Hector se simțea mândria – mândria pentru un proces tehnic complex care funcționa conform planurilor. Geoffrey înțelegea sau cel puțin presupunea că înțelege… Hector nu se gândea numai la acea lansare și nici măcar la acel aisteroid. Nu se gândea doar la pachetul acela care-și începea lunga cădere spre casă. Se gândea la miile de produse Akinya din centura Kuiper și la zecile de mii dintre asteroizi și aisteroizi. La toate mașinile care-și făceau treaba, neobosit și eficient, injectând gheață, metale și substanțe organice în vid, un flux corpuscular despre a cărui existență majoritatea oamenilor abia dacă aveau cunoștință. Nu conta că acel pachet avea să zboare ani sau chiar decenii de-a rândul până să ajungă la clienți. Ceea ce conta erau miile, milioanele de pachete asemenea lui aflate acum mult mai în față. Aici se găsea mașina cea mai vizibilă: o singură unitate industrială, mai amplă decât orbita lui Neptun. O rețea de benzi transportoare, înconjurând Soarele și micul lui grup de lumi calde, locuite.

Și nici nu era doar o mașină industrială ca oricare alta. Era una căreia-i dăduse ființă familia lui, cu prețul sângelui și al eforturilor unui secol de muncă grea. Construiseră acea mașină și o făcuseră să ticăie și să zbârnâie ca un Breitling.

Lansatorul străfulgeră din nou. Urma de vapori întinse o rană de culoare albăstrui-electrică peste ecran.

— Atunci, ne-am înșelat, spuse Geoffrey. Sau nu e ăsta locul de unde provine nava. Dacă aisteroidul e încă minat…

— Asta nu dovedește nimic, răspunse Hector. Un metru cub de apă înghețată și procesată la fiecare nouăzeci de secunde? E o nimica toată pe lângă masa aisteroidului. Chiar dacă l-am fi exploatat o sută de ani, până acum nu extrăgeam mai mult de câteva zeci de megatone. Desigur, gheața trebuie să fie rafinată, iar o parte din ea e folosită pentru generatoarele cu fuziune care alimentează lansatoarele și echipamentele de minerit… dar chiar și așa vorbim numai despre o fracțiune insignifiantă din masa totală.

— Vrea să spună că mai e loc destul și pentru altceva acolo, înăuntru, murmură Jumai. Cred.

— Ăsta-i doar un camuflaj, îi dădu dreptate Hector, ca să țină la distanță privirile prea indiscrete.

— Până acum, completă Geoffrey.
Rotația lentă a aisteroidului determina multe traiectorii posibile de lansare. Existau destul de puține locuri în sistem spre care să nu poată trimite un pachet, în funcție de cerere. Cele mai multe erau țintite direct către Marte, care era pe departe cel mai mare consumator de apă înghețată și substanțe organice. O fracțiune mai restrânsă pleca spre Lună, argintată cu un monolayer de izolare reflectorizantă, sau spre Saturn ori coloniile joviene. Giganții gazoși puteau fi folosiți pentru a trimite mai departe sarcinile, corectându-le traseul prin deviere orbitală sau orientare cu laser, dacă parametrii cererii se modificau între timp.
Și, desigur, orice obiect care putea fi țintit spre un punct de pe cer putea să fie orientat oricând și către o navă în curs de apropiere.
— Ar trebui să fim prudenți, spuse Hector, părând să se gândească la același lucru ca și Geoffrey, pentru a ajunge la o concluzie similară.
— Eunice ne-a aranjat venirea aici, replică Geoffrey. De asta putem fi siguri.
Dar înțelegea și nervozitatea lui Hector. Vărul său era deja înnebunit de toate aranjamentele secrete ale lui Eunice, iar propria lui navă fusese făcută țăndări de către hipersensibilele ei mijloace defensive. Nu avea nevoie să fi asistat la atacul contra lui „Kinyeti” pentru a ține seama de toate posibilitățile.
— Chiar dacă aș avea încredere în ea că n-a încurcat nimic, spuse Jumai, șaizeci de ani înseamnă o perioadă de funcționare foarte lungă. Poate că a programat nava să se întoarcă pe Lionheart, poate că l-a programat și pe Lionheart s-o aștepte. Dar dacă cine știe ce detaliu al planului n-a rezistat intact în toți anii?
— Comunicațiile externe merg? se interesă Geoffrey.
— Avem emisie și recepție cu Pământul, dacă la asta te referi, îi răspunse Jumai. De fapt, te și așteaptă un mesaj. Vrei să-l primești în privat?
Geoffrey se uită la Hector înainte de a răspunde.
— Nu cred că acum mai există secrete între noi, nu?
— Se pare că nu, încuviință Hector.
Așa cum se așteptase, mesajul era de la Sunday.
— Voi fi scurtă, spuse plăsmuirea ei. Dacă sunteți acolo unde

credem noi că sunteți, mesajul ăsta vă va parveni cam în zece ore. Mai întâi, sper că toți sunteți bine și în siguranță. V-am urmărit emisia de eșapament până când motorul s-a oprit, moment în care vă deplasați mai repede decât orice navă cu echipaj uman din istorie. Nu v-am văzut încetinind, dar era de așteptat: atunci, urma să trageți în direcție opusă, nu spre noi. N-am putut intercepta telemetria navei, dar, lăsând la o parte viteza, părea să funcționeze normal. Desigur, dacă mă auziți, putem presupune că ați ieșit din hibernare. Cât despre ceea ce veți găsi în Lionheart, mă tem că nu prea am cu ce să vă ajut. Avem multe de povestit, frate. Acum sunt cu Lucas: mi-a spus ce s-a întâmplat în Palatul de Iarnă. Și m-am și întors pe Pământ. Vei vedea asta în etichetele quangle. Am venit pe calea cea mai rapidă, cu una dintre navele noastre. Ceea ce s-a întâmplat în Evolvarium… e complicat și încă nu sunt sigură că înțeleg totul.

Sunday ezită, înainte de a continua:

— Panii ne-au înșelat, Geoffrey. Truro, Holroyd… omul pe care l-am întâlnit pe Marte. Dacă asta înseamnă că nu mai putem avea deloc încredere în ei sau că am mai putea să avem încredere doar în unii… încă nu știu. Cred că Arethusa mai e demnă de încredere, iar cu privire la Chama și Gleb nu am nicio îndoială… dar e greu de spus dacă ei mai contează ca Pani.

Zâmbi scurt, triumfător.

— N-au câștigat, ăsta-i principalul. De-acum, sunt destul de sigură că-și vor fi dat și ei seama de-atâta lucru, motiv pentru care mă doare drept în cur dacă ascultă transmisiunea asta sau nu. Ne auziți, Holroyd, Truro? întrebă ea, ridicând degetul mijlociu. V-am păcălit, v-am lăsat cu o momeală, în timp ce eu am plecat cu obiectul adevărat. Am vorbit cu… o înregistrare a lui Eunice. Mi-a spus că trebuia ca unul dintre noi să se ducă la Palatul de Iarnă.

Din nou surâse.

— Până să ajung eu, voi porniserăți deja la drum. Aș vrea să vă fi putut avertiza, dar pur și simplu nu am avut cum să iau legătura cu voi la timp. Însă tot nu știu ce veți găsi în Lionheart. Eunice mi-a pus unele întrebări și a conchis că mă ridicam la înălțimea dorită, cred, așa că mi-a explicat anumite lucruri… Dar nici așa nu mi-a dat vreun răspuns definitiv. Sper ca de-aici să înceapă rolul vostru. Aș dori să pot fi și eu cu voi, acolo. Oricum,

sunteți trei oameni – tu, Jumai și Hector – și asta trebuie să însemne mai mult decât nimic. Și mai e ceva. Vă aflați în afara semnalului aug, așa că nu puteți accesa construcția în modul obișnuit. Am însă o idee mai bună. Am trimis o copie a ei. Ar trebui să găsiți un fișier de memorie în inboxul de bord al navei. Lățimea de bandă era limitată, așa că a trebuit s-o mai reduc, dar părțile importante trebuie să fie acolo. Puteți face cu ea ce vreți, dar dacă există o șansă ca sfaturile lui Eunice să poată fi folosite, repartizați fișierul de memorie unui reprezentant. Trebuie să existe vreunul la bord.

Sunday făcu o pauză de respirație.

— Răspundeți și am să primesc mesajul în cinci ore. Peste alte cinci ore, îl veți primi și voi pe al meu. Acasă e totul în regulă, Geoffrey, toată lumea. Sunt aici, iar elefanții sunt bine. Și vă vrem pe toți înapoi întregi, cât de curând posibil. Să ai grijă, frate.

— O să am, răspunse Geoffrey.

— Mă bucur că a ajuns înapoi, zise și Hector. Deși nu pare să fi câștigat ceva ducându-se pe Marte.

La fel se gândise și Geoffrey, dar prefera să nu tragă nicio concluzie pentru moment. O fi dat Sunday impresia că vorbea deschis, însă asta nu însemna că le spusese totul.

— Nu m-ai întrebat despre construcție.

— Am presupus că problema vă privește numai pe tine și sora ta, replică Hector.

Geoffrey se uită cum un alt pachet de gheață era aruncat de pe aisteroid exact la timp, ca după ceas.

— E o poveste lungă, spuse el. Ai încredere în Sunday?

— Am avut divergențele noastre.

— Vreau să zic, acum și aici. În legătură cu tot ceea ce ni s-a întâmplat și cu ce nu știm.

— Cred că da.

— A creat o simulare a lui Eunice, o construcție. Simularea nu știe nimic care să nu se găsească deja în arhivele noastre, care n-a fost captat de motoarele posterității. Și, dacă există ceva ce adevărata Eunice n-a vrut să fie cunoscut, construcția nu știe nici acel lucru.

— Nu prea pare de folos, remarcă Hector.

— La prima vedere, nu. Dar e rapidă și cunoaște pe dinafară latura publică a vieții lui Eunice, la un nivel detaliat pe care

niciunul dintre noi nu l-ar putea egala vreodată. Și-a dovedit deja utilitatea. Cred că sunt șanse să mai putem beneficia de pe urma contribuțiilor ei.

— Am găsit fișierul, spuse Jumai, bătând cu degetul într-un monitor. Pare securizat, supus filtrelor obișnuite. Îl pot atribui delegatului care m-a dus la infirmerie, dacă vreți.

— Avem certitudinea că vine de la Sunday? vru să știe Geoffrey. Părea să fie într-adevăr sora mea, iar etichetele o plasau în Africa. Dar cu Panii implicați în toate astea, și știind ce pot face cu căile quangle, nu-s sigur că mai pot avea încredere în nimic.

— Înțeleg ce vrei să zici, răspunse Hector. Dacă au falsificat etichetele, în fișierul ăla poate fi orice, inclusiv un program de asasinare, gata să fie încărcat în robot.

— Am spus că arăta securizat, preciză Jumai, ca și cum prima oară n-ar fi auzit-o nimeni. Dacă aveți vreo îndoială, i-l putem trimite înapoi lui Sunday.

— Și să-i mai așteptăm răspunsul încă zece ore? După care iar să ne confruntăm cu aceleași dubii că poate Panii au deturnat semnalul?

Geoffrey clătină din cap.

— Nu, Sunday era. Garantez cu viața. Cine altcineva și-ar fi dat osteneala să-mi spună că elefanții sunt bine?

— S-ar putea să ai dreptate, consimți Hector, atenuându-și fraza cu un zâmbet. Fă-o, Jumai. Leagă construcția de reprezentant. Dacă Panii sunt atât de hotărâți să ne omoare și atât de inventivi, tot vor găsi o cale s-o facă. Mai bine să-i scutim de deranj.

Jumai bătu comenzile pe consolă.

— Atribuirea… executată.

Aproape imediat, adăugă:

— Robotul se mișcă. Vine spre noi.

— Văd că nu pierde vremea, remarcă Geoffrey, stăpânindu-și senzația rău prevestitoare din stomac.

— E doar un delegat. Ăștia nu pot cauza răni mortale, indiferent ce se întâmplă înăuntrul lor, le aminti Jumai. Desigur, n-am verificat teoria asta în practică…

— Eu tot nu știu cum stau Arethusa și ceilalți Pani în toată povestea asta, continuă Geoffrey. Holroyd era Panul cu care Sunday s-a întâlnit pe Marte. Aș putea să mi-l imaginez

trădându-ne. Dar sper că Sunday are dreptate în legătură cu Chama și Gleb. Sunt prietenii ei. La naiba, până și mie-mi deveniseră simpatici. Chiar și Arethusa îmi plăcea, deși mă speria îngrozitor.

— Sunt multe pe care trebuie să mi le povestești, spuse încet Hector.

— Ajungem noi și acolo.

Jumai mormăi ceva printre dinți.

— Aici n-am nimerit-o. Am trimis pinguri spre Lionheart pe toate canalele la care nava îmi permite accesul. Fie semnalul nostru nu trece, fie cei de-acolo nu răspund.

— Nu putem sta aici o veșnicie, spuse Hector. Nava s-a oprit și nu ne dă voie să ne întoarcem și să plecăm acasă. Conține provizii și energie ca să rămânem în viață un timp, dar nu e un ciclu închis.

Arătă cu capul spre aisteroid:

— La un moment dat, tot va trebui să ne ocupăm și de *ăla.* Cum spuneam, avem control asupra orientării navei. Ar fi de ajuns ca să ne ducă la capătul drumului.

— Și pe urmă? se interesă Geoffrey.

— Am identificat deja o structură de andocare, lângă forajul principal. Dacă e la fel cu celelalte unități ale noastre, imediat ce ne apropiem ar trebui să înceapă abordarea și capturarea automată. N-am avea de făcut nimic, doar să stăm cuminți.

Se auzi o bătaie în ușă. Sosise delegatul. Geoffrey îi făcu semn lui Hector cu capul să-l lase înăuntru. În momentul când atribuiseră robotului fișierul lui Sunday, stabiliseră un anumit curs al acțiunii; n-avea niciun rost ca acum să se mai răzgândească.

— La ce nume răspunzi? întrebă Geoffrey mașina cu chip inexpresiv.

— Sunt Eunice. Așteptai pe altcineva?

Efectul era neliniștitor. O fi arătat reprezentantul ca un robot oarecare, dar se pricepea să imite vocile.

— Păcat că n-are și fața ei, spuse Hector.

— Fii recunoscător, replică Geoffrey. S-ar putea să fii tentat să-i dai una.

Delegatul înaintă în cabină și se opri în stare de plutire. Chiar dacă vorbea ca Eunice, se mișca tot cu precizia ireală a unei mașinării.

— Ar dori cineva să mă pună la curent sau nu-mi rămâne decât să ghicesc ce se întâmplă?

— Recunoști chestia aia? întrebă Geoffrey, indicând aisteroidul. Ar fi cazul, naibii. E un bun patrimonial Akinya, căruia i-ai dat și un nume: Lionheart.

— După Senge Dongma, cel cu față de leu, răspunse construcția. Era una dintre unitățile noastre miniere. L-am mai ales și ca punct de realimentare în ultima mea călătorie. „Regina Iernii” urma să se oprească acolo, să-și umple din nou rezervoarele și să-și continue drumul în adâncurile spațiului transneptunian.

— Am fost târâți aici, îi spuse Hector. Nava asta nu-i „Regina Iernii”; arată destul de asemănător, dar sub piele are ceva mult mai nou și mai rapid. Trebuie să fi știut și eu de ea.

— Știu că exista un plan și că Sunday a urmat unele dintre indicii.

— Și rostul acelui plan era să ne ducă înapoi pe Lună? întrebă Geoffrey.

— Nu numai, răspunse Eunice. Era mai mult decât atât. Crezi că întâmplător i-am arătat lui Sunday Capriciul lui Chakra sau i-am pus întrebarea despre culorile pietrelor scumpe?

— Habar n-am despre ce vorbești, replică Geoffrey.

— De dragul transparenței, ar trebui să știi ce sunt. Însemn mai mult decât doar construcția pe care ai întâlnit-o deja.

— Șterge-l, spuse Jumai. E clar că s-a stricat în timpul transmisiunii.

— Ascultați, spuse tăios Eunice, rostind cuvântul mai degrabă ca pe un ordin decât ca o invitație. Sunt ceea ce sunt. Sunday mi-a găsit vechea cască pe Marte. În cască, eu... cea vie... instalasem o entitate interactivă de nivel inferior. Dat fiind că fusese concepută de mine însămi, această entitate avea posibilitatea de a îngloba cunoștințe pe care construcția mai sofisticată nu le putea ști. Sunday a adus casca înapoi pe Pământ. Cu atenție, a putut trece de *sphinxware* și a integrat cele două versiuni ale mele într-o singură construcție, una cu personalitatea construcției inițiale, plus informațiile suplimentare cunoscute doar de versiunea din cască.

— Și cu construcția asta stăm acum de vorbă? se interesă Jumai.

— Nu, fiindcă pur și simplu n-ar fi fost timp să încarce în navă

acea versiune, răspunse cu răbdare Eunice. Sunday m-a redus la strictul necesar, atât cât a putut.

— Cândva, erați două, spuse Geoffrey. Una mă bântuia pe mine, cealaltă pe Sunday. Acum câte sunteți… trei? Patru?

— Nu contează, expedie răstit Eunice subiectul. Poți vorbi numai cu asta și, dacă ajung vreodată din nou la aug, toate fațetele mele existente vor putea fi reintegrate într-un singur model funcțional. Pentru moment, tot ce contează e utilitatea mea imediată. Așa că, spune-mi ce-ați făcut de când ați ajuns lângă Lionheart.

— Am încercat să stabilim care e următoarea mișcare, răspunse Hector. Conform fișierelor, nava provine de aici. Acum s-a întors acasă. Dar nu știm ce să facem. Noi stăm pe loc, iar Lionheart nu răspunde la transmisiunile noastre. Ce știi despre locul ăsta?

Construcția păru să analizeze variantele.

— Toate instalațiile noastre poartă un anumit grad de fortificare împotriva altor interese comerciale. În cazul lui Lionheart, aș fi amplificat aceste mijloace defensive. Dar trebuia s-o recunoască pe „Regina Iernii”… sau care-o fi nava asta… până acum.

— Nu dă niciun semn c-ar fi recunoscut-o, replică Geoffrey.

— V-ați gândit la o abordare lentă, în speranța că vor interveni sistemele de andocare automată?

— Asta urma să fie următoarea noastră mișcare, răspunse Geoffrey. Cu condiția ca mai întâi să nu ne schimbe cineva sau ceva planurile.

Robotul întoarse capul pentru a se uita la schema de pe display care arăta orientarea relativă a vehiculului și a aisteroidului.

— S-ar putea ca nava să fi suferit avarii la sistemele de comunicații în timpul ieșirii din Palatul de Iarnă. Ceva ce nu apare în imaginea de ansamblu. Sau e posibil să se fi produs vreo defecțiune neprevăzută în sistemele de pază pe care le-am instalat eu în Lionheart, împiedicând un protocol corect de răspuns. Până se stabilește contactul, sau ies din funcțiune mecanismele de apărare contra intruziunilor, continuarea apropierii ar putea conține un element de risc.

Hector părea neîncrezător.

— Asta-i tot ce știi? Un „element de risc”? E ca și cum ai

spune că există un „element de risc” și în ruleta rusească.

Eunice ezită înainte de a răspunde.

— Trebuie să existe o suprareglare principală de securitate în valva unității de andocare de la suprafață, dar va fi nevoie ca mai întâi s-o dezamorseze cineva.

— Înainte să andocăm? întrebă Jumai.

— Preferabil.

— Trimite robotul, spuse Hector. Rezistă în vid.

— Ecluza ar putea bloca semnalele de comandă, îi avertiză Eunice. Sistemul e conceput să descurajeze intrușii mecanici. Oricum, suprareglarea principală poate necesita o prezență umană, eventual chiar a unui Akinya. Depinde de felul cum am configurat-o.

— Și nu-ți mai amintești? o întrebă Hector.

— Dacă-mi aminteam, v-aș fi spus.

— Suntem la zece kilometri de Lionheart, zise Geoffrey. E o nebunie să ne gândim la traversarea unei asemenea distanțe. Chiar dacă am avea costume.

— Avem, replică Hector. Le-am văzut când căutam locuri pentru bombă. Mai există și unități de manevrare aplicabile, pentru operațiunile E.V.A. Le-am mai folosit, sunt destul de intuitive.

— Tot o nebunie e.

Hector înghiți în sec.

— Iar alte variante… care ar fi? Să avem încredere că nava asta va rezista până înăuntru?

— Aveți aerofrâna, le reaminti Eunice. E construită ca să străpungă atmosfera cu cincizeci de Mach. Poate rezista unor șocuri destul de serioase.

— A și suferit șocuri serioase când am ieșit din habitat, preciză Geoffrey.

— Aliniați-o între Lionheart și navă, ar trebui să vă ofere o oarecare protecție, le recomandă Eunice.

— Și nu e niciun risc să arate ca un berbece de asalt? se interesă Hector.

— E un risc pe care trebuie să vi-l asumați. Dacă intrați în poziție laterală, veți fi complet expuși unui atac din flanc. Am să vă conduc pe parcursul întoarcerii. Faceți cum vă spun eu, apoi inițiați o apropiere lentă.

— Acum primim ordine de la un delegat? întrebă Hector.

— Așa se pare, răspunse Jumai.

Geoffrey clătină din cap.

— Nu primim ordine de la nimeni. Rulăm doar un program software de analiză tactică și ascultăm ce ne spune.

— Vă reamintesc că mai sunt de față, interveni Eunice.

— Știm.

Geoffrey aruncă o privire spre vărul lui și văzu în ochii acestuia că era dispus să accepte intervenția reprezentantului, măcar pentru moment.

Mâinile lui Hector trecură la comenzile manuale de orientare.

— Autoritatea de propulsie ne aparține. Vom începe translația vehiculului sub ghidarea lui Eunice. Jumai… s-ar putea să iasă cam neplăcut.

— Suport orice neplăceri.

— Vreau să zic, poate n-ar strica să ne luăm toți costumele, acum. Du-te la dulap, echipează-te cu un costum, apoi subordonează-i încă două și vino aici cu toate trei.

— Cum subordonez costumele?

— Le rogi frumos, răspunse Hector.

37

Chiar aveau nevoie de un nume pentru navă, își spuse Geoffrey. Se săturase să-i tot zică „nava”, dar nu-i plăcea ideea de a reveni la numele „Regina Iernii”, când se vedea atât de clar că nu era aceeași care o dusese pe Eunice până la marginea sistemului. Dată fiind afecțiunea pe care i-o purta, „Javra” sau „Criminala” s-ar fi profilat ca posibilități distincte. Poate că vor avea timp să discute problema, după ce vor andoca pe Lionheart.

Se întorceau în loc. Era o mișcare înceată, chinuitor de înceată. Navele spațiale nu erau ca aeroplanele, făcute pentru întoarceri în ac-de-păr și mișcări acrobatice. Semănau mai mult cu zgârie-norii sau catargele de transmisiuni, având o gamă foarte restrânsă a sarcinilor de stres permisibile. Dacă se aplica o forță de torsiune prea mare, o navă ca aceea putea să se rupă asemenea unui bețigaș.

— Doi kilonewtoni și stă așa, spuse Eunice. Dorsala trei, un kilonewton, cinci secunde.

Dădea comenzile ca o instructoare severă la cursul de balet.

— Lua-le-ar dracu’ de brațe centrifugale. Îmi dau calculele

peste cap, au o inerție unghiulară prea mare pe axa longitudinală. De ce nu le-am strâns mai întâi?

— N-ai propus, replică Hector.

— Dorsalele patru și șase, câte un kilonewton fiecare, trei secunde. Coada: jumătate de kilonewton, o secundă.

Făcu o pauză, studiind rezultatele. La fel ca într-o aeronavă, se înregistra un decalaj înșelător între impuls și reacție.

— Asta pare s-o rezolve.

Avea Eunice experiența necesară, dar numai Hector și Geoffrey puteau aplica impulsurile. Stăteau așezați unul lângă altul, așteptând comenzile lui Eunice. Geoffrey putea să simtă încordarea lui Hector, răspândindu-se în jurul lui ca niște aburi. Își petrecuse jumătate din viață în spațiu și zburase cu multe clase diferite de vehicule comerciale, dar niciodată nu avusese de-a face cu ceva atât de mare, atât de nefamiliar sau în circumstanțe care să-l solicite atât de nemilos.

La vremea când nava se reorientase, Jumai revenise și ea de la dulapul cu costume. Purta toate componentele, cu excepția căștii, pe care o ținea cu brațul petrecut prin viziera deschisă, iar alte două costume o urmau ca niște zombi. Le spuse să aștepte lângă cabina de comandă, în timp ce ea se așeza din nou în fotoliu.

— Sunt la fel de moderne ca unitățile de hibernare, observă Hector. Bravo ție, Eunice, nu te-ai zgârcit la echipamentele esențiale. Geoffrey, ia-ți costumul! mai bine să fim gata pentru tot ce poate fi mai rău.

— Vreun răspuns de pe aisteroid? se interesă Jumai.

— Nici măcar un chițăit, răspunse Geoffrey.

Se ridică din fotoliu, își alese unul dintre costumele rămase și-și desfăcu larg brațele, ca un om care așteaptă să-i ia croitorul măsurile.

— Îmbracă-mă, îi spuse, iar costumul se conformă, strângându-se pe trupul lui până când doar capul îi mai rămase descoperit. Cu o strâmbătură – costumul îi ciupise pielea de pe coapsă – Geoffrey luă casca și reveni la locul lui, lăsându-l pe Hector să repete procesul cu celălalt costum.

— Aerofrâna e aliniată, declară Eunice, după ce toți se asiguraseră din nou în fotolii. Acum vom inițializa abordarea. Lateralele unu, trei, șase: doi kilonewtoni, rafală de zece secunde.

Geoffrey simți imboldul accelerației. Aproape imediat ce numărase până la zece în minte, aceasta luă sfârșit. Erau din nou imponderabili, plutind spre Lionheart.

— Lansările de pachete continuă conform programului, spuse Jumai. Ăsta-i semn bun, nu?

— Atâta vreme cât nu le aruncă spre noi, preciză Hector.

Cu toate miliardele de tone de gheață care încă mai așteptau să fie minate din aisteroid, câmpul gravitațional era infim. N-aveau să asolizeze pe Lionheart, în orice sens strict al cuvântului. Mai degrabă, urmau să andocheze lângă el. Totuși, o parte a minții lui Geoffrey nu prea putea să accepte acest lucru. În timp ce aisteroidul se mărea, dominând ecranele, amenințător ca un aisberg pătat cu sânge, sânge ce se coagulase până la un roșu închis, scabros, creierul lui începea să insiste că situația avea avantaje și dezavantaje definite clar. Avu nevoie de un efort conștient pentru a nu mai strânge în mâini brațele fotoliului, ca și cum ar fi fost în pericol să cadă înainte.

— Nouă kilometri până la andocare, raportă Hector. Vom avea nevoie de propulsie pentru încetinire, dacă nu ne preia sistemul de control al abordării. Jumai, continuă să semnalizezi. S-ar putea să trecem în ultima clipă.

— Ai cea mai vagă idee ce-am putea găsi acolo? îl întrebă Geoffrey.

— Speram să-mi dai tu răspunsul, vere.

— Vor fi mulți oameni foarte interesați să se uite mai de-aproape la nava asta. Poate că are și Lionheart o legătură.

— Îți reamintesc că rămâne o proprietate comercială Akinya, spuse Hector. Oamenii se vor uita la ea dacă și când hotărâm noi. Poate că am greșit vrând să țin ascunsă moștenirea lui Eunice. Atâta lucru recunosc. Dar asta nu înseamnă c-am de gând să-mi neglijez obligațiile față de familie.

În alte împrejurări, Geoffrey ar fi luat-o ca pe o provocare. Acum, însă, nu mai auzea în cuvintele lui Hector decât resemnare și oboseală, convingerile secătuite ale unui om ce privea mormântul pe care tocmai și-l săpase.

— Chiar e important pentru tine, se minună el.

— Sigur că este, confirmă Hector, surprins că mai era nevoie s-o afirme. Asta nu face din mine un monstru, cum nici faptul că tu ți-ai respins familia nu te transformă în așa ceva.

— Șapte kay, anunță Jumai.

Știuseră tot timpul că Lionheart avea mijloacele de a-i lovi fără niciun avertisment, dar era cu totul altceva ca acest adevăr să fie demonstrat cu o atât de spectaculoasă indiferență față de sensibilitățile lor. Pachetul de gheață ieși la momentul stabilit, după nouăzeci de secunde de la ultimul, dar când țâșni din lansator, laserele de cârmire îl deviară cu aproape nouăzeci de grade. Totul se petrecu prea repede pentru a fi analizat: au știut că erau loviți când nava se zgudui violent și continuă să se clatine, balansându-se ca o corabie pe valurile agitate. Geoffrey se pregăti pentru decompresiune sau chiar ceva mai rău, dar aerul rămase la locul lui. Cu inima bătându-i năprasnic, se uită pe scheme după semne de avarii. Hector, însă, fusese mai iute.

— Tocmai am pierdut un braț centrifugal, nu era protejat de aerofrână. Celălalt continuă să se rotească, acționează ca o contragreutate.

— Ar trebui să-l putem opri, spuse Geoffrey, vorbind mai calm decât se simțea. Încetinește-l, blochează-l sau ceva…

Oscilațiile slăbeau. Ei nu făcuseră nimic, așa că probabil nava simțise avaria și acționase în consecință. Geoffrey aruncă o privire spre cronometrul de pe consolă, numărând invers în minte. Câte secunde trecuseră?

Mâinile lui Hector reveniră la comenzile de cârmire.

— Opresc mișcarea înainte.

— Va trebui să faci mai mult decât atât, spuse tăios Eunice. Ați fost pocniți ca niște fraieri. Nava încă mai plutește în derivă, abătută de pe axă. Veți pierde protecția aerofrânei în circa treizeci de secunde. Dorsala trei, doi kilonewtoni, trei secunde. Marchează. *Acum.*

— Supracorecție, spuse Hector, după ce comanda avusese timp să fie transmisă.

— Te-ai mișcat încet. Lateralele unu și șase, doi kilonewtoni, două secunde. Geoffrey: dorsala patru, un kilonewton, o secundă: *dă-i!*

— Tot în derivă… spuse Jumai, după câteva momente.

— Revine sub control. Treceți pe propulsia vernier. Lateralele unu și trei, dorsalele doi și cinci: microrafale de cinci secunde.

— Aerofrână începe să se realinieze, anunță Geoffrey.

— Bine. Mențineți direcția încă zece secunde. Fiți gata pe lateralele doi și cinci, rafale de două secunde. Asta ar trebui s-o

oprească de tot.
Când nava se opri, în poziție staționară relativ la Lionheart, Hector spuse:
— Brațul centrifugal rămas stă nemișcat și blocat. Nu cred că am pierdut mult aer, probabil ușile interne s-au închis etanș imediat ce s-a rupt centrifuga.
— Crezi c-ar fi mai bine să ne retragem iar la zece kilometri? întrebă Geoffrey. Stăteam foarte bine, până am încercat să ne apropiem.
Hector își desfăcea deja centura de siguranță.
— Așa o fi, dar atunci ne-am întoarce de unde-am plecat, plutind în derivă, fără carburant ca să mergem înapoi acasă. Din câte văd eu, acum nu ne mai rămâne de făcut decât un lucru.
Se ridică din fotoliu, răsucindu-se prin aer.
— Mă duc la ecluza aia, să dezarmez sistemul de securitate.
— Pe o distanță de șapte kilometri prin spațiu? întrebă Geoffrey.
— Sunt mai puțini de zece.
Hector se stabiliză, atingând peretele cu vârfurile degetelor și deschise ușa.
Nava se zgudui din nou. De astă dată, impactul fu mult mai zgomotos, declanșând o avalanșă de stricăciuni și indicații de avertisment. Vibrațiile ulterioare huruiră ca un tren expres în trecere, stingându-se în câteva zeci de secunde.
— Lovitură directă în aerofrână, anunță Jumai, după ce mesajele de diagnosticare localizaseră punctul de impact.
— Chiar dacă am începe acum retragerea, n-ar mai conta cu nimic, spuse Eunice.
Geoffrey și Jumai își abandonară locurile.
— Trebuie să existe și altă variantă, spuse Geoffrey. Dacă pornim să ne îndepărtăm de Lionheart într-o derivă suficientă, până la urmă vom ieși din raza de acțiune.
Hector se pregătea să-și aplice casca.
— Aici nu merge așa, vere. Dacă Lionheart ne vede, ne poate lovi oriunde.
— Are dreptate, confirmă Eunice. Fără altă cometă după care să vă ascundeți, nu aveți aproape nicio șansă. Aerofrâna nu va rezista la nesfârșit.
Acum Jumai și Hector erau amândoi echipați complet, cu căștile puse, deși Jumai încă nu-și închisese viziera. Hector

respira deja aerul din costum: pe suprafața exterioară a vizierei apăruse o imagine a feței sale, mărită și distorsionată. Devenise o caricatură a lui însuși.

— N-are niciun rost să mergem toți trei în același timp, spuse el. Jumai se pricepe la contramăsurile de securitate mai bine decât oricare dintre noi, dar dacă nimerește într-un sistem blocat la nivel general, n-o să-l poată dezamorsa. Și-n plus, nu e problema ei. Mai rămânem tu și cu mine, vere.

— Perfect, răspunse Geoffrey. O să ne ducem împreună.

— Mai bine să traversez eu singur și pe urmă tu adu nava, când spun că drumul e liber.

Urmă încă un impact, la fel de brutal ca ultimul.

— În ritmul ăsta, n-o să mai am *ce* navă să aduc, comentă Geoffrey.

Hector deschise gura să-l contrazică, apoi o închise la loc și dădu scurt din cap.

— Urmează-mă și am să-ți arăt cum funcționează unitățile de manevrare. Eunice, rămâi pe fază. S-ar putea să ne mai fi de folos.

Geoffrey ar fi trebuit să anticipeze o complicație, dar abia când avură ranițele propulsoare prinse la spate începu să înțeleagă care putea să fie dificultatea. Nu despre ranițe era vorba: imediat ce studie comenzile, amplasate sub brațe ca niște rezemători ale unui fotoliu, Geoffrey înțelese la ce se referise Hector spunând că operațiunea era intuitivă.

Dar erau voluminoase. *În extremis,* doi oameni în costume s-ar fi putut înghesui în ecluza de la jumătatea navei. Cu ranițele de propulsie în spinare, nu mai încăpeau decât pe rând.

— Vom merge, totuși, împreună, spuse el. Fă un ocol și așteaptă-mă în partea cealaltă, până ajung și eu acolo. Vom începe traversarea după sosirea următorului pachet.

Caricatura lui Hector dădu din cap.

— Bună idee. Cel puțin, vom avea la dispoziție nouăzeci de secunde. Dacă ne putem apropia îndeajuns de Lionheart, s-ar putea să nu mai aibă cum îndrepta spre noi unul din pachetele alea.

Ridică o mână înmănușată și apăsă comanda ecluzei.

— Ne vedem dincolo, vere.

Nava se zgâlțâi. Hector se propulsă în ecluză și închise ușa interioară. Indicatorul de lângă ușă trecu pe roșu, arătând că

decompresiunea începuse.

— Nouăzeci de secunde, spuse Geoffrey, prin canalul dintre costume, stabilit dinainte. Asta s-a simțit destul de rău.

Ușa interioară trepidă în cadru, apăsând cu putere marginile etanșe.

— Tocmai a deschis ușa exterioară, remarcă Jumai, uimită. N-a așteptat să se depresurizeze camera!

— Hector, ce faci? Ai evacuat o cameră întreagă de aer!

— N-o să-i simțim lipsa și a mers mult mai repede decât dacă așteptam ciclul normal, răspunse Hector, sunând patologic de calm pentru o asemenea împrejurare. Dar nu vă faceți griji. Ușa de-afară se închide normal și va mai reține aerul. În circa un minut, presiunea standard ar trebui să se refacă.

— Pleacă, spuse Jumai, care-și lipise viziera de hubloul pentru inspecție de lângă ecluză.

— Hector! Am avut o înțelegere!

— N-are rost să ne asumăm amândoi riscul ăsta, Geoffrey. Ți-ai pus viața-n joc când ai venit la bordul navei ca să mă găsești. E cel mai firesc lucru să mă achit.

Jumai acționă încuietoarea, forțând-o să reia ciclul până la capăt.

— Va dura un timp. Aerul se evacuează mai repede decât se pompează înăuntru, iar ușa interioară nu se deschide înainte ca pe partea cealaltă să existe presiune atmosferică. Poate, dacă aș avea o oră, aș găsi o cale mai rapidă, dar…

— Lasă!

Străduindu-se să se concentreze, Geoffrey privi din nou comenzile raniței propulsoare. La prima vedere, păreau simple, dar asta fusese când se înțeleseseră ca Hector să-i dea instrucțiuni, după ce ieșeau amândoi în spațiu.

— Trebuie să-l urmez, spuse el. Dacă n-o fac, n-aș mai putea să mă privesc niciodată în față. Tu, însă, stau aici. Avem nevoie de un trup cald la bordul navei. Robotul nu se pune.

Nava se zgudui din nou.

Indicatorul ecluzei trecu pe verde, semnalând că era gata. Pe lângă evacuarea unei mici cantități de aer în spațiu, depresurizarea bruscă provocată de Hector nu avusese niciun alt efect. Geoffrey făcu un efort să respire mai rar, deși asta nu-i calma cu nimic bătăile nebunești ale inimii. Era înspăimântat. Nu voia să iasă acolo, în spațiul gol. Niciodată în viața lui nu mai

fusese în afara unei nave spațiale, darămite într-o situație când putea fi strivit în orice moment. Dar îi spusese lui Jumai adevărul: trebuia să poată trăi cu conștiința curată, iar dacă-l lăsa pe Hector de izbeliște, acel abandon l-ar fi ros pe dinăuntru la nesfârșit.

Valva se deschise. Geoffrey se împinse înăuntru, izbindu-se de peretele exterior sub imperiul inerției. Dădu din cap spre fața caricaturală a lui Jumai, iar ușa din spate începu să se închidă.

Comanda pentru evacuarea de urgență, cea pe care Hector trebuia s-o fi acționat deja, nici n-ar fi putut să fie mai vizibilă. Consta într-o manetă roșie cât capătul cozii unei lopeți, îngropată în perete, astfel încât să nu poată fi activată involuntar. Geoffrey o prinse strâns cu o mână. Lângă ea mai era un mâner static, ca să se țină de el în momentul depresurizării bruște. Îl strânse în pumnul celălalt.

— Evacuare, spuse el.

Simți tracțiunea, când aerul se revărsă afară din ecluză, dar se ținea bine. Casca îl informă că acum era expus vidului cosmic. Geoffrey ieși din cameră, având grijă să nu lovească ranița propulsoare de marginile ușii. Instinctul îl îndemna să mențină punctul de contact cu nava, dar așa n-ar fi rezolvat nimic. Trebuia să se supună spațiului și să aibă încredere în harnașament.

Se împinse înainte.

— Sunt liber, raportă el.

— Îl vezi pe Hector? Nu e în câmpul meu vizual.

— Trebuie să fie în cealaltă parte a aerofrânei.

Geoffrey își poziționă mâinile pe comenzile gemene ale propulsiei și trase o rafală scurtă, ca un râgâit.

— Hector, mă auzi?

— Sunt cu tine, Geoffrey. Deduc că ai ieșit.

— Știai că te voi urma.

Hector pufni amuzat.

— Cred că și eu aș fi făcut același lucru. Totuși, asta nu e o scuză pentru niciunul dintre noi.

Impulsul îl îndepărtase pe Geoffrey de carcasă. Se uită înapoi, văzând pentru prima oară nava în întregime. Cercul mare al aerofrânei acoperea o porțiune semnificativă a cerului, fiind ușor adâncit în partea din care o privea el, convex aerodinamic în cealaltă. Chiar și cu ochii amplificați, rămâneau detalii pe care

nu le putea distinge. Umbrele erau negre, iar suprafețele luminate, mohorâte.

Dacă voia să-l urmeze pe Hector, trebuia să iasă de sub acoperirea aerofrânei.

Scutul circular era mărginit de o aură albă, care-l transforma într-o eclipsă de soare cu coronă proprie. Lumina slăbi. Nu simțise nimic, nu auzise nimic, dar știa că un alt pachet tocmai lovise aerofrâna.

— Hector?

— Tot aici. Jumai ce face?

— Sunt bine, răspunse ea.

— Nici să nu te gândești să vii după noi, adăugă Hector.

Geoffrey își stopă deriva laterală. Începea să iasă din umbra protectoare a aerofrânei, iar sistemele de lansare ale aisteroidului apăreau din nou la vedere. Aproape imediat, viziera aplică un icon peste un mic punct luminos. Alături, cifrele privind distanța și velocitatea indicau un obiect aflat la doi kilometri mai în față.

— Te văd, Hector.

— Bun. Ai demonstrat ce-aveai de demonstrat, acum întoarce-te înăuntru.

Geoffrey apăsă pe butoanele de comandă în forma unor săgeți, orientându-se cam pe aceeași traiectorie urmată deja de Hector. Aplică o rafală de propulsie și văzu carcasa navei începând să lunece pe-alături. Aerofrâna se apropia. Îi studie forma, sperând că se orientase destul de bine ca să nu se ciocnească de ea sau măcar să-i atingă marginea, în trecere. Acum, iconul îl plasa la o mie opt sute de metri în urma lui Hector, dar acesta continua să înainteze. Scăpărări stroboscopice de foc albastru îi marcau impulsurile de propulsie. Se grăbea.

Între timp, Geoffrey ajunsese lângă aerofrână. O luase la limită – în timp ce se apropia, îi dăduse impresia de a fi făcut o greșeală de calcul fatală –, dar marginea trecu pe-alături într-o tăcere desăvârșită și, privind înapoi, putu inspecta în sfârșit avariile suferite de navă. Arătau mai rău decât se așteptase. Impacturile cu gheața spulberaseră în bucăți groase de-un metru învelișul ablativ al aerofrânei, dezvăluindu-i stratul de dedesubt, format din elemente geodezice de sprijin și amortizoare de șoc. Chiar dacă optzeci la sută din aerofrână era

încă intactă, acum nu mai putea fi folosită în scopul inițial.

Costumul coti brusc. Un bolovan cât pumnul trecu în zbor pe-alături, în noapte. Geoffrey bănui că era un rest din aerofrână: costumul îl detectase și făcuse o manevră de evitare.

— Jumai, spuse el, stai cu costumul pe tine și vezi să ai și o raniță propulsoare. Nava n-o să mai reziste mult.

— Mda, mi-am dat seama și singură.

Timbrul vocii ei suna diferit, iar Geoffrey avu nevoie de câteva momente ca să înțeleagă de ce. Respira aerul din costum.

Privi din nou în urmă, tocmai la timp pentru a vedea o siluetă mică ieșind din umbra aerofrânei.

Conștient că nu mai era nimic de făcut – nu prea putea să i-o reproșeze, când și el procesase exact la fel – își îndreptă din nou atenția spre forma îndepărtată a lui Hector. Două mii o sută de metri… și continua să se distanțeze. Își ambală din nou propria raniță de propulsie, simțind presiunea când aceasta îi înghionti șira spinării. Ținu butoanele apăsate cât de mult timp îndrăznea, privind cum velocitatea relativă ajungea la zero și apoi începea să urce iar pe axa numerelor pozitive. Geoffrey aprecie că și el străbătuse vreun kilometru, cam cât lungimea navei, de la ieșirea de după aerofrână. Probabil că Hector se apropia de jumătatea drumului și era încă acolo, încă viu.

O flacără albastră săgetă pe-alături: vapori supraîncălziți de la un pachet de gheață, țâșnind din Lionheart ca limba unui cameleon. O pulsație albă învălui tot cosmosul. Geoffrey se uită înapoi, văzu aerofrâna lucind pe fondul nimbului cenușiu tulbure al sistemului solar interior. Lumina scăzu, devenind roșie, până la negru. Se produseseră noi stricăciuni.

— Jumai?

— Aici sunt. Oare eu sunt singura care începe să se întrebe ce-o să ne facem fără o navă care să ne ducă înapoi acasă?

— Ne putem descurca și fără aerofrână, cu condiția să umplem rezervoarele cu carburantul pe care-l folosește nava, răspunse Hector. Tot ce am de făcut e să-l conving pe Lionheart că-i suntem cei mai buni prieteni. Nu pare prea dificil, nu?

— Dacă e s-o luăm așa… începu Geoffrey.

— Mai am vreo doi kilometri. De-aici de unde sunt, pot să văd sasul. Dacă folosește protocoale standard, n-ar trebui să-mi fie greu să acționez ușa exterioară. Am deviat puțin, așa că trebuie să…

În față se zări un fulger alb.

Primul gând al lui Geoffrey fu acela că Hector începuse să-și corecteze unghiul de abordare sau chiar să reducă viteza, pregătindu-se pentru oprirea lângă ecluză.

Nu era asta.

— Hector? întrebă el, îngrozit de ceea ce-i spuneau simțurile: că străfulgerarea fusese mult prea puternică pentru ceva atât de nevinovat ca o corecție de traiectorie.

Hector nu răspundea.

Pe porțiunea vizierei lui Geoffrey rezervată datelor despre comunicații începu să pulseze un simbol roșu de avertisment.

— Hector! strigă el.

Dar știa adevărul. Nu avea nevoie să-i spună casca: Hector nu răspundea, fiindcă nu mai era acolo.

— S-a dus, spuse Jumai. Așa e?

Amândoi continuau să cadă înspre Lionheart, către punctul sau suprafața din spațiu unde Hector fusese interceptat și neutralizat.

Nu aveau timp pentru șoc durere sau chiar groază, dincolo de spaima pe care Geoffrey o simțea deja. Mai contau doar calculele imediate și presante ale supraviețuirii. La viteza actuală de cădere, Geoffrey urma să treacă prin locul dispariției lui Hector peste doar zece-douăzeci de secunde.

— Să nu faci nimic, îi spuse el lui Jumai. Nu ajusta traiectoria, nu modifica viteza, nimic. Așteaptă să ajungem aproape!

— Ce s-a întâmplat?

— Probabil că Hector a îndreptat o rafală de propulsie spre Lionheart. Cred că până atunci nu-l văzuse. Cred că nici nu-l *observase.* Era pur și simplu o țintă mult prea mică în comparație cu nava și printre toate resturile aerofrânei care plutesc prin jur...

— Speri.

— Dacă greșesc, vom afla foarte curând.

Presupunea că, dintre miriadele de moduri de a muri care se pot concepe, anihilarea de către o bucată de gheață catapultată prin spațiu, atât de repede încât sosea fără veste, nu era tocmai cel mai neplăcut. Avea să fie fără dureri. Fără nicio senzație, fiindcă odată ce gheața îl atingea – odată ce energia ei cinetică începea să se convertească în căldură și forțe mecanice – n-avea să mai existe *nimeni* care să perceapă senzații de orice fel.

N-avea să mai fie un organism viu. Urma să devină doar o nebuloasă roz de vapori în dilatare și răcire rapidă, cu câteva impurități amestecate prin ea.

Dar trebuia să fi avut dreptate în legătură cu Hector, fiindcă Lionheart se abținu să-l ucidă. Așteptă până când lumea aceea de un roșu stins păru să se afle doar la câțiva pași distanță, mai-mai s-o atingă. Până atunci, nu îndrăznise să înceapă încetinirea. Deși costumul avea capacitatea de a detecta și evita autonom coliziunile, nu avea încredere în el că i-ar fi frânat mișcarea înainte. Închizând ochii – nu voia să vadă solul apropiindu-se, dacă era clar că n-avea să se oprească – își înfipse degetele mari în butoanele pentru propulsie inversă. Trecură câteva secunde până-i trecu prin minte că, dacă nu-și monitoriza deplasarea, putea să se împingă iar înapoi în spațiu.

Mai mult grație norocului decât judecății raționale, se pomeni coborând ușurel spre sol – în jos sau, poate, lateral…? Nici acum nu se simțea vreo gravitație apreciabilă dinspre Lionheart. Sub el se întindea suprafața roșiatică, plină de instalații cenușii, ca niște bunkere, în jur, străbătută de țevi și presărată cu radiatoare. Cea mai înaltă construcție era un turn fortificat cu clampe de andocare dispuse în jurul vârfului, desfăcute ca degetele unei mâini gata să apuce. Acolo ar fi acostat nava, dacă abordarea lor ar fi fost ortodoxă. Ecluza trebuia să se afle prin apropiere.

Picioarele lui atinseră solul, afundându-se în suprafața acestuia ca și cum ar fi străpuns crusta unui tort, spre interiorul umed. Era doar efectul inerției, nu al propriei lui greutăți.

— Te văd, spuse Jumai.

Coborî ca un înger stroboscopic și, în primele momente, Geoffrey se temu că-și inițiase prea sus încetinirea; că încă mai putea atrage atenția lui Lionheart, așa cum o făcuse Hector. Dar nici ea nu judecase mai rău decât el. Asoliză la câțiva metri distanță și, pentru moment, nu putură face altceva decât să-și privească propriile fețe caricaturale, stupefiate.

— Îmi pare rău pentru… începu Jumai.

— Mai târziu, o întrerupse Geoffrey, surprins de propria lui indiferență, dar știind că așa trebuia să se comporte, până nu se aflau în siguranță.

Au găsit destul de ușor o valvă, situată la nivelul solului. Geoffrey nu se îndoia că exista încă una, amplasată mai aproape de clampele pentru andocare, pentru deservirea navelor care soseau. Jumai își trânti palma peste panoul de intrare luminat cu verde, iar ușa exterioară se deschise fără probleme. Sistemul defensiv al aisteroidului, orientat spre interceptarea navelor în curs de abordare, nu dădea nicio atenție lucrurilor care se întâmplau la suprafață.

În ecluză era loc destul pentru amândoi, chiar și cu ranițele propulsoare. Ușa de afară se închise; aerul începu să năvălească prin duze.

— Am pierdut contactul cu nava, spuse Jumai. Eunice avea dreptate. Ecluza blochează semnalele.

Când presiunea ajunse la nivelul normal, Geoffrey își scoase casca și o lăsă să plutească spre podea.

— Scanner reprezentațional, comentă Jumai, îndreptându-i atenția spre un dispozitiv ca o buclă, aflat chiar sub plafon. Și un cititor de gene, în panoul de pe perete, sub scanner. Va trebui să intri în contact epidermic cu el.

Geoffrey îi ordonă costumului să se scoată. Ieși din el, doar cu stratul interior pe trup, înfiorându-se când răceala aerului o atinse pentru prima oară. Se poziționă sub scannerul reprezentațional, amintindu-și de dispozitivul similar din menajeria lui Chama și a lui Gleb. Scannerul coborî până când îi înconjură capul cu un halou. Sistemul era reglat să răspundă amintirilor vizuale ale unor evenimente sau locuri concrete. Ar fi fost capabil să distingă ușor între amintirile înregistrate direct și cele confabulate din experiențe la mâna a doua. În același timp, își apăsă palma goală pe dreptunghiul gri al cititorului de gene. Simți furnicăturile, când cititorul extrase un eșantion reprezentativ de celule ale pielii.

— Declară-ți numele, spuse un glas generat artificial în swahili.

Înghiți în sec înainte de a răspunde:

— Geoffrey Akinya.

— Declară-ți relația cu Eunice Akinya.

— Sunt nepotul ei. Te rog, încetează atacul contra navei care se apropie. Nu este ostilă. Repet, *nu* este ostilă.

Scannerul nu dădu niciun semn că îi înțelegea cuvintele sau le

lua în considerație. Cercul urca și cobora, iar prin câmpul vizual al lui Geoffrey se succedau simboluri fantomatice, hieroglife ciudate și fără niciun sens, în culori pe care nu le-ar fi putut percepe cu ochiul liber: galben-albăstrui, verde-roșcat. Scannerul îi înfigea adânc degete intruzive în craniu, citindu-i arhitectura creierului la fel ca un orb care pipăie trăsăturile unui chip omenesc.

— Vizualizează casa, Geoffrey Akinya! Mergi prin aripa de vest, în direcția opusă grădinii! E după-amiaza târziu.

Simțea că alegerea unei amintiri, dintre atâtea mii și mii, era primejdios de arbitrară. Încercă să se concentreze asupra detaliilor, asupra texturii concrete și elocvente a lucrurilor. Luciul podelelor lustruite, scârțâitul lor sub pantofi, pereții tencuiți cu alb, felul cum cădea lumina pe dulapurile și vitrinele cu rame maro ale muzeului privat. Praful plutind leneș în suspensie, străbătut de razele soarelui. Mirosul de la bucătărie, care reușea să se infiltreze în toate colțurile casei.

— Du-te în camera ta!

Porni într-acolo, în loc de a-și imagina, doar, tranziția. Deschise ușa, încercând să-și aducă aminte cât mai exact greutatea ei. Fusese recent în camera aceea, cel puțin după cum percepea el timpul, așa că nu-i era greu să-i rememoreze dimensiunile, topografia simplă și mobilierul sumar.

— Așază-te pe pat! Privește în jur!

Se conformă, forțând actul reamintirii conștiente și continue, nu doar aducându-și în minte obiecte și impresii disparate, ci reluând scena vizuală ca pe o secvență cu curgere neîntreruptă, prin plimbarea fluidă a punctului de vedere.

— Focalizează-ți atenția asupra elefanților!

Și-i aduse în minte, dar numai ca pe un element din interiorul camerei. Apoi, își aminti cum și Palatul de Iarnă își îngustase focusul spre elefanți, ca și cum ar fi fost un element-cheie în a-i stabili identitatea.

Atunci, i se pusese doar o întrebare despre vârsta la care primise cadoul. Acesta era un examen mult mai intens. Simțea că, dacă acea reconstituire anume dădea greș, avea să eșueze complet. Lionheart își ținea respirația, iar Geoffrey și-o ținea și el.

Vizualiză elefanții. Îi avea în ochiul minții ca pe șase forme distincte, amintindu-și greutatea lor, netezimea lemnului

sculptat în mâini, ascuțișul fildeșilor pe vârfurile degetelor, asprimea soclurilor de culoare închisă. Toți elefanții erau puțin diferiți, chiar și trecând peste mărimile descrescătoare. Se strădui să vizualizeze detaliile distinctive, variațiunile subtile ale capetelor, pozițiile trompelor și ale urechilor, postura picioarelor. Și se concentră astfel, până când actul reamintirii susținute deveni insuportabil.

Imaginea se nărui. Camera se evaporă din amintire.

— Bine ai venit, Geoffrey Akinya, spuse glasul. Ai autoritatea de a merge mai departe.

Scannerul reprezentațional se retrase spre tavan. Geoffrey își desprinse palma de pe cititorul de gene.

— Încetează atacul contra navei care vine, repetă el, sperând că sistemul era destul de sofisticat ca să înțeleagă și să se supună. Nu este ostilă.

— Mijloacele defensive antiabordare au fost oprite. Mai ai și alte instrucțiuni cu privire la navă?

— Redă-mi comunicațiile!

Jumai, care încă mai avea casca pe cap, spuse:

— Contactul restabilit. Eunice, ne auzi?

Așteptă câteva momente, ascultând vocea de la celălalt capăt al legăturii.

— Bine. Bombardamentul ar trebui să fi încetat. Cred că am reușit să-l convingem pe Lionheart că nu reprezentăm o amenințare, dar probabil că, pentru moment, ar fi mai bine să ținem nava departe de orice pericol imediat. Dacă descoperim cum să te aducem aici, sub ghidare automată, luăm legătura.

— Sunt stricăciuni mari? întrebă Geoffrey.

— Nimic care să ne împiedice să mergem acasă, cu condiția de a găsi carburant și a face unele reparații de bază. Crezi că putem lăsa costumele și ranițele aici?

— Ține-ți costumul pe tine, o sfătui el. Unul dintre noi ar trebui să păstreze legătura cu nava. Și-n plus, e frig.

— Ai putea să ți-l iei și tu din nou.

— Sau aș putea să intru pe ușa aia *acum* și să aflu de ce-am fost aduși aici.

Se bătu cu brațele pe piept, hotărând că pentru moment putea face față frigului.

— Ghici încotro o iau?

Geoffrey deschise ușa interioară și se împinse în aisteroid.

Făcea tot posibilul să nu se gândească la Hector.

Ușa dădea într-o sală de primire și depozitare mare cât un antrepozit și la fel de adâncă precum cala unei nave de transport. Cobora pe mai multe niveluri sub punctul pe unde intraseră, pline toate cu piese de mașini aliniate și capsule de marfă stivuite, vopsite țipător în culori primare și marcate cu embleme și etichete de avertisment. Acolo se aflau proprietăți Akinya, ca și produse și materiale de la companii despre care Geoffrey fusese sigur că nu mai existau de zeci de ani. Tavanul, aflat cam cu un nivel, două, mai sus, trebuia să fi ieșit prin suprafața lui Lionheart, formând una dintre structurile ca niște cazemate pe care le văzuse la asolizare. Nu avea ferestre, dar era acoperit cu corpuri de iluminat, formând o întreagă matrice. O pasarelă, închisă într-un tunel de gratii cu numeroase puncte de sprijin pentru mâini și picioare, pornea de la o cornișă mică aflată în fața ecluzei.

Sala era puternic luminată și mirosea curat, ca într-o expoziție. De undeva de jos se auzea cântecul ca de călugări al generatoarelor și al echipamentelor grele de menținere a vieții. Duduitul își croia drum prin pasarela zăbrelită, făcând-o să tremure sub degetele cu care Geoffrey se împingea ca să înainteze. Nu prea putea să pășească în gravitația practic inexistentă a aisteroidului. El și Jumai făceau salturi prelungi și încete, arcuite, împingând tavanul când se ridicau prea aproape de el.

Lui Geoffrey îi părea bine că se deplasa. Începea să i se pună iar sângele în mișcare, prin membre și degete.

— La așa ceva te așteptai? îl întrebă Jumai.

— Hector ar fi știut mai bine ca mine la ce să se aștepte, îi răspunse Geoffrey, între o respirație și alta. Dar dacă mi-ai cere să ghicesc cum arată pe dinăuntru una dintre unitățile noastre de minerit, aș fi pe-aproape. Trebuie să existe presiune și căldură pentru tehnicienii care vin pe-aici din an în Paști. Trebuie să fie piese de mașini și rezerve pentru lucrurile pe care roboții nu le pot face de unii singuri sau nu au voie să le facă. Și știm că unitatea încă mai lucrează ca o mină de gheață.

— Eunice nu ne-a trambalat până aici doar ca să inspectăm trupele.

— Într-adevăr!

În capătul opus al pasarelei se afla o altă ușă, destul de

masivă ca să rețină presiunea, deși fără a fi un sas propriu-zis. În timp ce se apropiau, se deschise, dând la iveală un compartiment ca o cabină, dotat cu chingi de siguranță și patru fotolii-cupă. Era un ascensor, presupuse Geoffrey, sau ceea ce-ar fi putut trece drept ascensor într-o lume virtualmente lipsită de greutate.

— Am ajuns până aici, spuse el, ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Jumai.

Își aleseră scaunele și se legară în ele, Jumai fiind nevoită să-și ajusteze centura în jurul costumului voluminos. Abia după ce se fixară bine, ușa se închise. Geoffrey simți imediat accelerația lină. În măsura în care se încredea în propriu-i simț de orientare, avea senzația că mergeau în jos, coborând tot mai mult în adâncurile lui Lionheart.

— Eunice? întrebă Jumai mai mult cu speranță decât în așteptarea vreunui răspuns.

Nicio reacție. Liftul cobora mai departe, continuând să accelereze.

Drumul durà cam trei minute, destul de mult dată fiind viteza evidentă, pentru a ajunge la cel puțin câțiva kilometri în interiorul aisteroidului. Încetini repede, dar abia când ușa se deschise din nou Geoffrey putu fi sigur că se opriseră.

Ieșiră din cabină, într-o cameră albă cam cât un hol mic de hotel. Cu colțurile sale rotunjite și balustradele lucitoare, avea aspectul modular și utilitar al unei cabine de navă spațială, transplantată în adâncurile scoarței. Pe trei laturi, uși circulare dădeau în niște coridoare curbe, luminate în roșu. Acum, pulsația generatorului era mult mai pronunțată, iar pe pereți se vedea o succesiune continuă de actualizări ale situației și diagrame complicate, multicolore. Niciun lucru la care nu s-ar fi așteptat într-o mină acționată de la distanță. Duduitul de fond putea fi vibrația unor foreze monstruoase, rozând tot mai adânc în carcasa rece a acelei comete născute moarte…

Sau altceva.

Podeaua se cutremură.

— Ai simțit? întrebă Geoffrey.

— Lansare de pachet, replică Jumai. Am simțit una și mai devreme, când eram în tunelul ăla. Probabil că tu tocmai zburai când s-a întâmplat. Par să continue după program, la fel ca înainte. Treaba merge strună.

Amândoi se încordară. Ceea ce auzeau nu erau tocmai niște pași, dar, în orice caz, apropierea inconfundabilă a *ceva,* propulsându-se membru cu membru prin condițiile de cvasiimponderabilitate. Venea printr-unul din culoarele luminate în roșu, cu zgomotul ritmic anunțându-i sosirea. Lipsit de apărare, Geoffrey nu avu altă reacție decât a găsi un lucru de care să se țină, întinzând imediat mâna într-acolo. Jumai dădu să-și închidă viziera, apoi își retrase încet mâna, înainte de a fi dus gestul până la capăt.

Era un golem. De-atâta lucru își puteau da seama, când apăru la cotitură. Un golem umanoid, însă mișcându-se cu energia maniacală a unui gibon, ritmul celor patru membre ale sale fiind prea atent coregrafiat ca să arate întru totul natural. Se dădea peste cap, dar înainta cu o precizie impresionantă. Abia în apropierea ușii mișcările îi dobândiră o stare organică mai plauzibilă.

Construcția lui Sunday o emulase pe Eunice la sfârșitul vieții sale publice, așa cum fusese înainte de a pleca în exil. La vremea aceea, trăise șapte decenii și nu făcuse mari eforturi să-și ascundă vârsta. Aceasta era altfel, Acum se uitau la o întrupare mult mai tânără, având, poate, jumătate din vârsta construcției originale.

Golemul venise îmbrăcat într-un veșmânt simplu și negru, dintr-o bucată, marcat pe mâneci cu diverse stegulețe și embleme. Părul lui Eunice era lung și des, negru, fără niciun fir cărunt, deși și-l pieptănase înapoi de deasupra frunții, strângându-l într-un coc eficient, prins sub un fileu negru. Era o pieptănătură austeră, mai potrivită pentru imponderabilitate decât pentru modă, dar asupra golemului avea un efect de eleganță discretă și modestă. Geoffrey văzuse nenumărate imagini ale bunicii lui în tinerețe, dar niciodată n-o considerase frumoasă. Totuși, era. Cu oase fine și gât lung, cu pomeți proeminenți și ochi mari, pătrunzători. Și încă ceva – ceva ce niciodată nu detectase cu adevărat, în toate acele imagini: zâmbetul calm, cu un aer cunoscător.

Încă nu putea s-o ierte pentru ceea ce-i făcuse lui Hector. O atitudine ridicolă, desigur: aceasta nu era Eunice, chiar dacă-i venea mai comod să se gândească la golem ca fiind ea.

Totuși, trebuia să țină minte acest lucru.

— Am sperat tot timpul să fii tu, Geoffrey, spuse Eunice,

măsurându-l lung cu privirea. Se oprise în poziție verticală, cu picioarele pe podea. N-am contat pe asta și nici n-ar fi avut importanță dacă venea altcineva în locul tău. Ar fi fost și ei puși la încercare și, dacă erau Akinya de sânge, având legături strânse cu familia și casa, nu mă îndoiesc că ar fi fost la fel de capabili să treacă de scanarea reprezentațională.

Geoffrey avea de pus prea multe întrebări ca să știe de unde să înceapă.

— Singurul motiv pentru care mă aflu aici e că Hector și Lucas s-au hotărât să-mi ceară să investighez caseta de depuneri. Dacă ei trimiteau pe altcineva, acum ai fi vorbit cu acea persoană.

— Dar ar fi avut altcineva bărbăția să vină atât de departe? replică Eunice, înclinând capul într-o parte. Am extras unele dintre amintirile tale, în timpul scanării reprezentaționale. N-a fost tocmai etic, însă trebuia s-o fac. Știu câte ceva din toate prin câte ai trecut. Și-mi pare rău că a fost necesar.

— Palavre, spuse Jumai. Scanările reprezentaționale nu pot extrage și procesa amintirile atât de ușor. Caută corelări cu configurații de imagini cunoscute. Nu pot cotrobăi pur și simplu prin capul tău, fără niciun discernământ, ca și cum ar scotoci într-un sertar cu ciorapi. Mașinile nu au inteligența necesară pentru a găsi logica datelor brute. Ar fi nevoie de ceva cu un nivel cognitiv ca al artilectelor, cel pu…

— Atunci, e foarte bine că pe mine mă coordonează un artilect, o întrerupse Eunice, cu o înverșunată lipsă de politețe. Și nici nu-i una din slăbăturile astea moderne, cu ghearele pilite. Nivel militar, vechi de peste optzeci de ani, complet compatibil Turing – genul celor pe care Poliția Cognitivă se pornise să le pulverizeze.

— Și trebuia neapărat să ne spui asta? întrebă Geoffrey. Sau n-ai de gând să ne mai lași să plecăm înapoi acasă?

— Nu! Puteți merge acasă. N-am să vă opresc cu nimic. Altfel, aș fi o gazdă foarte necuviincioasă, nu-i așa? Aici există carburant și toate avariile navei pot fi remediate, cu resursele de pe Lionheart.

— Pentru un artilect, ți-a luat cam mult ca să-ți dai seama că nu aveam intenții rele, remarcă Jumai.

— Eu nu sunt decât o fațetă a artilectului, replică Eunice, și am fost activată abia după ce voi vă stabiliserăți deja

acreditările. Până atunci, Lionheart s-a apărat singur, așa cum face de peste șaizeci de ani. Dacă anumite protocoale autonome de vigilență au acționat cu exces de zel… atunci trebuie să mă iertați.

— Dacă-mi citeai memoria, ai fi știut că l-ai omorât pe unul dintre noi, spuse Geoffrey.

— La partea asta n-am ajuns, răspunse Eunice și, o clipă, tonul ei păru ușor spășit. Trebuie să se fi întâmplat cu foarte puțin timp înaintea scanării. Amintirile nu avuseseră timp să traverseze hippocampusul, să se codifice pentru depozitarea pe termen lung. Dacă au fost victime…

— L-ai ucis pe Hector, o informă Jumai. Și el era tot nepotul tău.

Clătină din cap, dezgustată de sine.

— Ce m-a apucat, încerc să fac un artilect să se simtă vinovat? E doar o mască. În spatele ei, nu există decât… niște chestii.

— Ai terminat? o întrebă Eunice. Mi-am cerut iertare. N-am vrut să se întâmple așa. Dar miza a fost dintotdeauna mare, imposibil de mare. Crezi că oricare din toate lucrurile astea s-a făcut fără motive întemeiate?

— N-am idee care sunt „lucrurile astea”, pe lângă risipa de timp și moartea unor oameni nevinovați, spuse Geoffrey. Îl pun și pe Memphis pe listă. Acum ar mai fi fost viu, dacă nu era târât în distracțiile și jocurile tale.

— Memphis e mort?

Golemul își mută privirea, ca și cum pe fața lui Eunice s-ar fi citit un lucru pe care nu voia să-l vadă și ei. Nu știam, adăugă ea, mai încet decât vorbise până atunci. Când s-a întâmplat?

Geoffrey se pregătea să spună că doar cu câteva zile în urmă, dar își aminti cât timp petrecuse pe drumul spre Lionheart.

— Acum șapte săptămâni. A avut loc un accident, cu elefanții.

— Dacă moartea lui a fost o consecință a acțiunilor mele… nici nu vă pot spune cum mă face asta să mă simt.

— Tu nu „te *simți*” nicicum, i-o întoarse Jumai.

— Te înșeli în privința mea. Treaba asta trebuia să fie făcută. Înțelegeți?

— Nu, răspunse Geoffrey.

— Ați bătut atâta drum. Cu siguranță, bănuiți cam despre ce e vorba, de-acum, nu?

Le privi fețele, căutând vreun semn de înțelegere.

— Sora mea a spus că vorbiseși despre un dar, ceva care era atât o binecuvântare, cât și un blestem.

— Da, dădu Eunice din cap, cu însuflețire. Da, era un dar. Și trebuie că știi despre pietrele prețioase, ca să fi ajuns până aici. Iar motorul care v-a adus la Lionheart, cu siguranță, nu poate să vă fi scăpat atenției, nu-i așa? Ați făcut, evident, legătura…?

— Motorul e mai bun decât orice există, confirmă Geoffrey. Ne-a adus în spațiul transneptunian în doar câteva săptămâni, nu în luni și luni. Despre asta-i vorba?

— Nu, răspunse Eunice, înainte de a adăuga: sau, mă rog, ba da, într-un sens… Dar motorul este… a fost… doar un mijloc de a vă aduce aici și de a-mi demonstra, să zicem… sinceritatea?

Zâmbi încurajator:

— Așa că, indiferent ce mai fac sau ce vă arăt, veți avea motive temeinice de a mă crede pe cuvânt, nu?

— Toate interesele comerciale din sistem vor dori să demonteze drăcia aia, spuse Geoffrey. Și, deodată, prin gura lui începu să vorbească Hector. Chiar dacă nava e o proprietate Akinya Space, n-o să putem sta așezați la nesfârșit pe un secret ca ăsta.

— Nici nu va fi nevoie. Am luat deja măsuri de prevedere pentru motor. Și rețineți că atâta vreme cât sunt vie și respir încă mai conduc firma asta.

Geoffrey se strâmbă.

— Sunt dezolat să te anunț, dar singurul motiv pentru care ne aflăm aici e că ai dat în primire la sfârșitul anului trecut.

— Noi doi avem de vorbit ceva, spuse Eunice.

39

Jumai renunțase la orice încercare de a contacta versiunea lui Eunice din navă. Își scosese casca, iar acum stătea cu ea în poală, privindu-l pe Geoffrey, în timp ce liftul cobora cu viteză, și mai departe în adâncurile lui Lionheart. Costumul o făcea să arate și comic, și monstruos.

— Ați făcut cale lungă, spuse golemul, și nu mă îndoiesc că amândoi aveți viețile și responsabilitățile voastre proprii. Din păcate, urmează să treceți printr-un caz sever de reajustare a perspectivei. Nici chiar cele mai dificile decizii pe care le-ați avut de luat vreodată pur și simplu nu se înregistrează pe scara asta

nouă.

Stătea așezată, cu capul plecat și degetele înlănțuite laolaltă, uitându-se la Geoffrey și Jumai, ca și cum le-ar fi implorat ajutorul.

— Toate au fost niște fleacuri neînsemnate, ca alegerea unei mărci de pastă de dinți.

— Amândoi am luat decizii de viață și de moarte în ultima vreme, spuse Geoffrey. Și Hector la fel. Și sora mea.

— Decizii de importanță strict locală. Dacă voi muriți, familia voastră merge mai departe. Dacă familia ia sfârșit, s-ar declanșa o catastrofă economică, dar n-ar fi sfârșitul lumii. Înțelegeți ce vreau să zic? Responsabilitate locală. Consecințe limitate. De-acum încolo, n-o să mai fie așa.

Își privi degetele întrepătrunse. Se frământau cu nervozitate…

— Acum o sută de ani, mai mult sau mai puțin, am dat peste ceva. A dus, indirect, la momentul ăsta. De-atunci, am trăit cu conștiința acelei descoperiri, deși nici chiar eu nu i-am perceput pe deplin implicațiile, decât peste zeci și zeci de ani. Totuși, știam că era un lucru pe care merita să-l țin ascuns. Și am avut dreptate. Dacă n-o făceam, n-am fi acum aici. Am fi doar mult praf mort și grămezi de pietre orbitând în jurul soarelui, acolo unde cândva erau lumi locuite și oameni.

Ridică spre ei o privire tăioasă.

— Fără îndoială, credeți că exagerez. Eu nu am obiceiul exagerărilor.

Liftul sosise la destinație. Ușa se deschise, iar Eunice dădu să se ridice.

— Ce știi despre Mercur, Geoffrey? întrebă ea pe un ton din nou energic și pragmatic.

— Te referi la eșecul relației dintre Akinya Space și Inițiativa Panspermiană?

— Foarte bine. Măcar cu asta ești la curent.

— Eu nu sunt, preciză Jumai.

— Panii au instalat o unitate pe Mercur pentru a construi și a lansa Ocularul, îi explică Geoffrey, amintindu-și ce aflase deja de la Sunday și Arethusa. Era un telescop, unul masiv, făcut din zeci de mii de piese individuale, plutind mult mai departe de Soare decât ne aflăm noi acum. Ca să facă asta, aveau nevoie de implicarea firmei Akinya Space. S-a stabilit o înțelegere: noi furnizam componentele, expediindu-le de pe Pământ și Lună,

iar, în schimb, urma să ne amplasăm propriul nostru avanpost de cercetare în unitatea Panilor.

O privi pe Eunice, așteptând să-l contrazică. În schimb, ea ridică mâna, încurajându-l să continue.

— Unitatea trebuia să fie pe Mercur, fiindcă acolo era cel mai comod loc din sistem pentru a capta cât mai multă energie gratuită. Panii instalaseră deja o grilă de captare solară, ca să-și alimenteze linia de asamblare și lansatorul. Noi am folosit o fracțiune din energia aia ca să facem unele experimente în fizica propulsiei.

Se opri un moment să-și pună gândurile în ordine.

— De fapt, însă, ăsta era doar un paravan. Adevăratul scop al unității de pe Mercur erau cercetările în domeniul artilectelor de nivel Turing. Făcându-și treburile murdare pe Mercur, familia mea spera să scape de Poliția Cognitivă.

— Panii știau despre asta? întrebă Jumai.

— Nu și n-au fost deloc încântați când au aflat. Au stopat colaborarea și ne-au alungat de pe Mercur. Am reușit să ardem dovezile înainte ca Gearheazii să vadă mare lucru: nu ne-au putut acuza de nimic, așa că s-au întors acasă cu mâinile goale. Era în 2085 – cu cincisprezece ani înainte ca Eunice să se ducă la marginea sistemului.

— Cel puțin știm ce s-a întâmplat cu unul dintre artilecte, comentă Jumai. Ce legătură are Mercur cu asta, acum și aici?

— Ocularul a găsit ceva, îi răspunse Geoffrey, chiar înainte de moartea lui Eunice. Arethusa – Lin Wei – se simțea îndeajuns de îndatorată vechii ei prietene ca să considere că ar fi trebuit ca lui Eunice să i se spună despre descoperire. Asta pare să fi declanșat... ceva.

Ridică din umeri cu un aer de scuză. Era tot ce reușise să reconstituie din informațiile primite.

— E puțin mai mult decât atât, spuse golemul.

Eunice îi conducea printr-un tunel cu pereți de gheață. Fusese sfredelit rudimentar, apoi zugrăvit cu spray coagulant. Pe jos fusese prinsă o pasarelă, în pereți erau fixate balustrade și mânere, iar pe tavan, lămpi. Aerul se răcea din nou.

— Mercur era un paravan dublu. Cercetările asupra artilectelor erau autentice, dar nu acela era singurul nostru scop de a ne afla acolo. Iar cercetarea în fizica elementară nu era nici ea un simplu paravan. Era la fel de validă, dacă nu chiar mai

importantă.

Străbătea tunelul cu pași prelungi, săltați – locomoție umană, nu tumbele cu toate cele patru membre pe care golemul le demonstrase mai devreme. Și se uita înapoi, zâmbind cu o plăcere nedisimulată. Era plăcerea cuiva care de mult timp n-a mai avut niciun auditoriu. Își savura propriul spectacol, momentul în luminile rampei.

— Pe Mercur, am testat o ipoteză. Am construit un laborator experimental de fizică pe scară mică, pentru a sonda anumite alternative obscure ale interacțiunilor de înalt nivel energetic între un quark și altul. În alte locuri erau institute de fizică mai mari – pe orbita Pământului, pe Lună – dar aveam nevoie de discreție. Și, mai presus de orice, aveam energie din belșug.

— Și ce-ați descoperit? se interesă Geoffrey.

— Ceva ce părea să fie o cale laterală mică și nepromițătoare… care a reieșit ca ducând la ceva uluitor. Complet nebănuit, complet neexplorat. Nimeriserăm într-o întreagă grădină a fizicii noi. Găseam energii de unificare aproape fără să încercăm. Vedeam produse secundare de materii exotice care n-ar fi trebuit să fi fost create de pe vremea când universul era lat doar cât două lungimi Planck.

Clătină din cap cu uimire.

— Minunea a fost că n-am sărit în aer pe Mercur. În primele zile, am fost cât pe ce. Pe urmă, ne-am mai ponderat un pic și am devenit prudenți. *Foarte* prudenți. Era clar că fizica pe care o investigam avea nevoie de o instituție experimentală mult mai mare.

— Vorbești la plural, remarcă Geoffrey. Cine mai era implicat? Nu poți ține secret așa ceva, dacă participă mai mult de-o mână de oameni.

— Doar o mână erau, răspunse Eunice. Cu artilectele și roboții ocupându-se de sarcinile complexe de construire și analiză era destul de ușor să ținem în funcțiune laboratorul de fizică numai cu personalul strict necesar. Și cei mai mulți credeau că lucrează doar la rafinamente minore ale modelului de propulsie. Cât despre cei care știau toată povestea, eram numai doi.

— Tu n-ai fost niciodată fizician, îi aminti Geoffrey.

— N-am zis că am fost.

Ajunseseră la capătul tunelului cu pereți de gheață. Ușa de-acolo era la fel de masivă și blindată ca un sas de suprafață,

fixată într-un cadru care se vedea că era bine încastrat în gheața înconjurătoare. Se deschise la comanda golemului, care îi conduse dincolo pe Geoffrey și Jumai.

Înăuntru era o cameră mică de control. Doar două console și fotolii-cupă dispuse cu fața spre trei ferestre mari, cu rame triunghiulare și obloane de jaluzele groase. Peretele din spatele lor, de-o parte și de alta a ușii, era acoperit cu dulapuri gri și etajere de echipamente. Pe peretele din dreapta lui Geoffrey se afla un soi de sculptură decorativă, pe când cel din stânga era ocupat de un singur ecran mare ce părea să-l arate pe Lionheart și împrejurimile sub o diversitate de scale logaritmice, culminând cu una care era destul de mare pentru a cuprinde orbita aisteroidului în jurul Soarelui. Ochii lui Geoffrey urmăriră orbitele mai mici ale giganților gazoși din exterior, apoi se îndreptară spre traiectoriile și mai mici ale lui Saturn și Jupiter. Marte, Pământul, Venus și Mercur se înscriau într-o arie ce putea fi acoperită ușor cu palma.

Se găseau foarte departe. Din când în când, câte ceva le reamintea de acest lucru, dându-le o senzație ca de amețeală. Cum putuse bunica lui să caute de bunăvoie acea izolare, acel sentiment al imensei desprinderi de casă?

— Păcat că nu e aici și sora ta, spuse Eunice. Mi-ar fi plăcut să vadă asta.

„Asta” era sculptura, pe peretele din dreapta. Consta într-un dreptunghi cu margini neregulate, mare cam cât un covor persian și prins vertical de perete. De fapt, dreptunghiul era un mozaic din piese mai mici – forme negre, cele mai multe de mărimea unei mâini, care, judecând după contururile lor colțuroase, trebuia să se fi potrivit cândva pentru a forma un ansamblu unitar. Acum, se vedeau goluri și fisuri în locurile unde nu se îmbinau prea bine. Mai erau și piese lipsă, pe la margini și în mijloc – mușcături și goluri prin care se vedea peretele.

Cu toate că piesele aveau contururi neregulate, pe partea vizibilă, suprafețele lor erau netede ca și cum ar fi fost șlefuite de-a lungul unor linii de fractură. Lăsând la o parte câte o bucată ciobită sau perforată, mozaicul închis la culoare avea o grosime uniformă. Lucea ca penajul unei coțofene, în tonuri albastre și verzi irizând spre Geoffrey, iar în irizații se simțea sugestia unor zgârieturi subțiri, intersectate. Studiind mai atent zgârieturile, Geoffrey distinse niște forme care aproape puteau

să fi fost figuri totemice din arta cavernelor – un dans de psihopompi fără capete, cu membrele răsfirate, desenat din liniuțe, bucle și spirale.

— Oare Sunday ar fi recunoscut asta?

O clipă, se întrebă dacă nu cumva ar fi putut să fie chiar opera surorii lui, deși nu-i venea a crede. Creația ei, bazată pe forme solide, tindea spre arta figurativă. Când lucra cu compoziții abstracte, folosea toate culorile de pe paletă.

— Depinde, răspunse Eunice.

Se poziționase la una dintre console, iar acum deschise jaluzelele care acopereau ferestrele principale. Acestea se retraseră cu o serie de țăcăneli sonore, lăsând doar geamurile între camera de comandă și o cavitate foarte mare, vizibil vidă, din interiorul aisteroidului.

— Protecția asta n-ar fi contat niciodată prea mult, dacă una dintre reacții ajungea în fază critică, remarcă ea, dar mă făcea să mă simt o idee mai în siguranță știind că o aveam.

Parcă s-ar fi uitat la spațiul operațiunii de forare, luminat pentru vizitatori. Cavitatea avea o mărime impresionantă – cel puțin un kilometru lățime, întinzându-se la stânga și la dreapta după o curbă amplă, astfel încât capetele laterale nu erau vizibile din locul unde stăteau ei – dacă existau, cât de cât, niște capete, căci era la fel de posibil, își spuse Geoffrey, să fie o cavitate toroidală, un tunel în formă de covrig, scobit în mijlocul lui Lionheart. Această suspiciune îi era întărită de faptul că de după cotitura cavității venea un tub metalic, trecând prin fața punctului de observație și continuându-și traiectoria arcuită în direcția cealaltă. Tubul era fixat pe peretele interior al cavității cu ajutorul unor ansambluri ca niște roți de căruță, fiecare spiță de absorbire a șocurilor fiind la fel de groasă ca un vagon de tren. Iar tubul era lat cât o cale de acces majoră. Asemenea unui piton sătul, se umfla pe ici, pe colo, iar din el se ramificau țevi secundare, sub diverse unghiuri, înfigându-se în peretele cavității.

— Ce mult metal… comentă Geoffrey.

— Douăzeci de milioane de tone, preciză Eunice, cu o undă de mândrie. Și totul, adus de pe centura principală, sub pretextul că era pentru operațiunile normale de minerit. Ar fi fost imposibil, dacă nu aveam deja instalată o rețea masivă de fabricație și transport, extinsă prin tot sistemul. Câteva mii de

tone deturnate de la o sursă, alte câteva de la alta… de-a lungul timpului, s-au adunat. Dar tot trebuia să fie aranjate și registrele. Una e să ții un secret comercial față de concurenți și alta să desfășori un proiect secret *în sânul* familiei. A fost nevoie de zece ani și s-au ivit multe ocazii când era gata să iasă la iveală. N-aș fi putut s-o fac fără ajutor – fără cineva care să-mi acopere urmele, să se asigure că nu rămâneau goluri în administrație.

— Deci asta înseamnă că mai erau doi oameni care știau, în afară de tine, spuse Jumai.

Eunice zâmbi.

— Eu am făcut descoperirea inițială. Dar, după cum cu atâta amabilitate a precizat Geoffrey, nu sunt fiziciană. Niciodată n-am fost. Am putut fi îndrumată spre un soi de înțelegere, dar n-a fost niciodată mai mult decât o aproximare superficială a realității.

— Și cum ai făcut o asemenea descoperire fără să fii fiziciană, întrebă Geoffrey?

— Printr-un noroc. Noroc și inspirația de a înțelege că ceea ce găsisem putea fi folositor și că trebuia să vorbesc cu cineva care putea fi mai bine informat decât mine.

Atinse o comandă, iar jaluzelele se închiseră la loc, cu zgomotul unei duzini de pistoale cu piroane trăgând simultan.

— Acum, experimentul merge la un nivel redus, mai spuse ea, dar încă-mi mai dă palpitații când văd lucrul ăla de-acolo.

— Ai avut nevoie de grila solară de pe Mercur să faci primul experiment, spuse Jumai. Aici, în schimb, Soarele e mai rece decât o țâță de vrăjitoare. Cum ai găsit energia?

Eunice râse. Nu fiindcă era o întrebare prostească, își spuse Geoffrey, ci mai degrabă pentru că-i plăcea.

— Foarte simplu. Am făcut al doilea experiment cu un mic reactor derivat din primul.

Trecu la tabloul negru de pe peretele din dreapta și desprinse unul dintre fragmentele cât pumnul, fără a lăsa nicio urmă de cârlig sau adeziv.

— O bucată din Capriciul lui Chakra, spuse ea, aruncând piesa spre Geoffrey. În gravitația scăzută a lui Lionheart, avea destul timp ca s-o prindă. Monolitul de pe Phobos. Sora ta trebuie să-l fi văzut, cred, în drum spre colonia indiană unde am stat câtva timp înainte de a coborî pe Marte.

Geoffrey mângâie fragmentul negru, convins că îl mânuise deja.

— Asta-i o bucată din Phobos?

— Ceva ce-a ajuns acolo. Oamenii știu despre Monolit de cel puțin o sută cincizeci de ani, i-au văzut umbra cu mult timp înainte de a privi de aproape obiectul propriu-zis. O vreme, unii au crezut că putea fi un artefact extraterestru: o navă, o santinelă, cam așa ceva. Dar, când am ajuns acolo, ne-am dat seama că era exact lucrul la care se așteptaseră întotdeauna toți oamenii rezonabili: un bolovan foarte mare, înfipt în Phobos ca o așchie. Impresionant, greu de omis – o atracție turistică viabilă. Dar nu o mașină extraterestră.

— Atunci, eu de ce-l țin pe ăsta-n mână?

— N-am fost eu prima care l-a văzut de aproape. Nici măcar a cincizecea. Când am ajuns eu acolo, aproape o sută de oameni trecuseră deja pe Phobos, în drum spre Marte. Eu am fost a nouăzeci și opta. Și nenumărați ochi robotici studiaseră și fotografiaseră deja Monolitul. Îl văzuseră așa cum era: o trăsătură în mod clar naturală, rezultatul unui străvechi proces de coliziune.

Așteptă câteva clipe, după care adăugă:

— Dar tuturor le scăpase ceva.

— Ceva ce ție nu ți-a scăpat, completă Jumai.

— Am găsit resturi, spuse Eunice, lângă baza Monolitului, risipite peste materialul de la suprafața lui Phobos, prinse acolo foarte slab, datorită gravitației scăzute. Obiectul acela stătuse înfipt în scoarță, ca o țintă într-o galerie de tir, nenumărate milioane de ani. În cele din urmă, ceva îl lovise, o frântură de gunoi cosmic, spulberându-i în întregime una dintre fețe. Eu priveam țăndările, cioburile acelui impact teribil. Presupun că și-au dat seama și alții ce se întâmplase. Dar niciunuia dintre ei nu i-a trecut prin minte să acorde vreo atenție rămășițelor.

Geoffrey încă mai studia bucata pe care o ținea în mână.

— Iar tu ți-ai dat seama că erau mai mult decât niște simple rămășițe.

— Însemnele alea fine de pe suprafață n-aveau cum să treacă neobservate. La prima vedere, puteau fi orice: urme de spalație de la razele cosmice, defecte cristaline... dar ceva anume mi-a atras atenția. Am luat altă bucată, care zăcea în apropiere. Și alta. Până la urmă, când aerul din costum era deja pe terminate,

am găsit două care se potriveau. Le-am pus una lângă alta și am văzut că zgârieturile se continuau, și că păreau să formeze o parte dintr-o… diagramă mai mare.

— Aș râde dacă ar exista vreo posibilitate să glumești, spuse Geoffrey.

— M-am întors acolo de multe ori în săptămânile următoare. Am adunat cât de multe cioburi căzute am putut găsi, aducându-le cu mine la tabără. Mi-era destul de ușor să le țin ascunse printre efectele mele personale și, cum intram într-un puț gravitațional, nu ieșeam din el, nu am avut restricții de masă pentru călătoria pe Marte.

— Jonathan știa? întrebă Geoffrey.

— N-am avut niciun motiv să-i ascund. Era soțul meu, în fond. Și n-aveam nici cea mai vagă idee ce anume urma să reiasă că simbolizau zgârieturile alea. Evident, simpla lor existență era uluitoare. Dincolo de asta, însă… chiar dacă dădeam totul publicității, nu-mi puteam imagina că ar fi fost mai mult decât o minune de trei zile. Ei, și ce dacă zgârieturile păreau să indice o prezență extraterestră pe Phobos? Nu se putea dovedi nimic, nu riguros. Cineva putea susține oricând că cioburile fuseseră falsificate de unul dintre primii o sută. Iar dacă extratereștrii trecuseră pe-acolo, în urmă cu un milion sau cu un miliard de ani, nu făcuseră nimic altceva decât să lase în urmă acel singur set de zgârieturi. Ca și cum s-ar fi oprit să se pișe la marginea drumului înainte de a merge mai departe.

— Grafitti. Zgâriat pe Monolit, spuse Jumai. Genul de lucru pe care l-ar putea face cineva dacă rămâne undeva blocat, se plictisește și n-are nicio ocupație.

— Jonathan studiase ingineria electrică înainte de a face avere din telecomunicații, explică Eunice. În cadrul studiilor, urmase și niște module de fizică modernă. Când i-am arătat bucățile, aranjându-le atâta cât puteam, a spus că formele zgâriate îi aminteau de ceva. Arată ca niște omuleți, nu-i așa, sau ca niște demoni?

— La fel mă gândeam și eu, recunoscu Geoffrey.

— Lui Jonathan îi aminteau de diagramele lui Feynman: mici desene conceptuale, codificând istoriile interacțiunilor dintre particulele subatomice. Nu erau diagramele lui Feynman, clar – așa ceva ar fi fost la fel de improbabil ca găsirea unor inscripții într-un alfabet sau sistem numeric dintr-ale noastre. Dar erau

analoge. Liniile sunt traiectorii ale unor particule. Buclișoarele astea sunt forțele care mediază reacțiile dintre ele. Spiralele sunt produsele secundare ale acestor reacții – alte particule, pachete de energie. Era doar o simplă intuiție, totuși. Ar fi fost nevoie de un fizician activ ca să spună mai mult decât atât. Și încă de unul bun. Și-n care să pot avea încredere.

— Și, întâmplător, tocmai cunoșteai pe cineva, interveni din nou Jumai.

— Am intrat în legătură când eram pe Marte, răspunse Eunice. Îl fascinau desenele pe stâncă. Mi-a spus că deja codificau tot edificiul fizicii existente, implicând totodată și corectitudinea mai multor modele care încă se mai aflau în stadiul preliminar. Mai important, însă, era faptul că diagramele indicau drumul spre o fizică pe care nici nu începuserăm s-o sondăm. Interacțiunile între quarki care păreau interzise, pe baza simetriilor de calibru cunoscute. Cât știi despre quarki? E clar că nu prea mult, altfel ți-ai fi dat seama că vin în trei culori: albaștri, roșii și verzi, ca niște imitații ieftine de pietre prețioase. Sau că atunci când Sunday mă găsește citind un exemplar din „Veghea lui Finnegan” există un *motiv* pentru asta.

— Nu cred că ne-am descurcat prea rău, dacă am ajuns atât de departe, se apără Geoffrey.

— Ideea este că, dacă diagramele erau corecte…

Eunice clătină din cap, ca și cum încă ar mai fi simțit uimirea din acele momente.

— Puteam face lucruri incredibile. Puteam construi motoare destul de puternice ca să arunce o navă până pe Neptun în câteva săptămâni. Dar ăsta nu era decât începutul… cel mai *puțin* dramatic dintre progrese.

Zâmbi din nou.

— Iar fizicianul meu a avut dreptate. Motorul care v-a adus la Lionheart este rodul chiar al acelor cercetări de început. În realitate, e doar un motor VASIMR standard, doar cu câteva zbârcituri netezite. Genul de lucru peste care tot am fi nimerit la un moment dat, dacă aveam destul timp la dispoziție. Ăsta, însă, n-a fost un obstacol. Am înțeles cum să-l ameliorăm, și a mers. Nu poți să știi cum ne-a făcut asta să ne simțim. Dovediserăm că în diagramele de pe stâncă exista o știință verificabilă. Dar, dacă prezicerile cele mai puțin dramatice ne-au dat un motor de cinci ori mai rapid decât orice există pe lumea

asta – pe lumile astea –, unde aveam s-ajungem când începeam să testăm predicțiile *cu adevărat* înspăimântătoare?

— Spune-ne tu.

— Chiar și cu niște echipamente de anvergura celor din Lionheart, puteam doar să tatonăm zonele marginale ale noii fizici. Pentru moment, însă, era de-ajuns. Aceste experimente de bază au indicat deja o tehnologie atât de puternică, încât ar face ca motorul din nava aceea să pară doar o simplă jucărie.

Eunice arătă spre mozaicul negru:

— Putem face mult mai mult decât atât. Vreme de o sută cincizeci de ani, am stat blocați în câteva ore de spațiu, în jurul unei stele mici. Nici chiar capacitatea de a ajunge la Neptun în câteva săptămâni nu schimbă lucrurile. Acum, însă, avem mijloacele de a ieși din Sistemul Solar. *O propulsie stelară,* dacă vreți. Dacă e să dăm crezare fizicii, atunci adevăratele călătorii interstelare ne sunt la îndemână. Să fie clar despre ce vorbim aici: încă va mai dura mult timp, totuși. Câteva procente din viteza luminii, cu asta avem de-a face. Jalnic și inadecvat, în comparație cu scara întregului univers. Un căcățiș, pe lângă toată imensitatea asta cosmică. Până și cel mai apropiat sistem solar tot va fi la sute de ani distanță. Dar sunt totuși doar sute, nu zeci de mii!

Devenea tot mai însuflețită, ca și cum întregul discurs s-ar fi apropiat de un punct culminant pregătit cu mare grijă.

— Deja gândim pe această scală temporală, ca specie. Începem să trăim destul de mult și am acceptat povara faptelor lungi de secole, cum ar fi repararea climatului terestru. Prin urmare, nu e complet aberant să ne gândim la călătoriile interstelare în termenii ăștia. Desigur, există și o capcană.

— Trebuia să fie, remarcă Geoffrey, altfel de ce n-ai fi dat totul publicității acum șaizeci de ani?

Eunice dădu din cap, cu o expresie care lui Geoffrey i se părea de nemărginită ușurare și recunoștință, ca și cum cea mai cumplită teamă a ei ar fi fost aceea că n-avea s-o înțeleagă.

— Am spus că nu era o jucărie. Acum șaizeci de ani, nu cred că aveam, ca specie, înțelepciunea de a accepta aceste daruri. Nu la sfârșitul acelui secol, când încă mai existau oameni care nu numai că-și aminteau războaiele, dar le și trăiseră… Voi, în locul meu, ați fi fost mai încrezători?

Geoffrey își înghiți răspunsul acid pe care fusese cât pe ce să-

l dea.

— Nu, recunoscu el. Probabil că nu.

— Energia implicită în diagramele de pe stâncă ar fi fost suficientă ca să ne șteargă din univers de mai multe ori. Ne feriserăm de acel glonț o dată, în epoca armelor nucleare. Aveam istețimea colectivă de a-l fenta și a doua oară? Am considerat că nu – sau, cel puțin, aveam niște îndoieli atât de mari, încât nu puteam lăsa lucrurile la voia întâmplării. Așa că n-am făcut-o. Am urmat singura direcție care mi se părea rațională în acele împrejurări. Noaptea e un sfetnic bun. M-am hotărât să dorm câteva nopți și să văd ce se mai întâmpla.

— N-ai dormit, replică Geoffrey. Te-ai retras în izolare pentru următorii șaizeci și doi de ani sau cât a trecut de când descoperiseși toate astea… Și pe urmă, ai murit.

— N-am murit, răspunse Eunice. Am făcut, doar, alte aranjamente. Lin Wei și cu mine am avut disensiunile noastre, dar întotdeauna am sperat că Ocularul va găsi ceva remarcabil. Când Lin a venit la mine, când mi-a prezentat probele structurii Mandala de pe Șaizeci și Unu Virginis f, o serie de procese s-au pus irevocabil în mișcare. Pentru prima dată, aveam un obiectiv clar: o țintă a explorării interstelare. Părea firesc să avem și mijloacele de a ajunge la acea țintă, dacă voiam.

— Dar nu poți decide dacă acum e momentul potrivit, interveni Jumai. Poate că suntem puțin mai isteți decât eram acum o sută de ani, dar înseamnă asta că suntem destul de deștepți? Ești doar un artilect. N-ai cum să faci o asemenea alegere.

— Nici nu e nevoie. N-am făcut decât să transmit mai departe responsabilitatea. Acum vă aparține.

— Nu se poate să vorbești serios… murmură Geoffrey.

În zâmbetul lui Eunice era o undă de simpatie.

— V-am prevenit că o să vă pun pe umeri o povară grea.

Întinse mâna, dar nu ca să o strângă pe-a lui Geoffrey, ci ca să facă un gest maiestuos.

— Toate astea sunt de-acum ale voastre. Experimentul, scrijeliturile în piatră… faceți cu ele ce vreți. Dacă veți considera că omenirea merită acest dar, că e pregătită pentru el… atunci nu vă rămâne decât să-l diseminați. Nu ca pe o proprietate comercială, ci ca pe niște cunoștințe liber distribuite. Oricum suntem destul de bogați, nu credeți? Ne putem permite să

oferim acest cadou. Dacă suntem îndeajuns de înțelepți ca să-i facem față ca specie, atunci am fi destul de înțelepți și ca s-o facem colectiv.

— Și dacă nu considerăm că suntem gata? întrebă Jumai.

— Uitați ce-ați văzut în Lionheart sau, și mai bine, distrugeți totul. Aveți la dispoziție resursele familiei, n-ar trebui să vă fie prea dificil.

— Toată lumea a văzut de ce-i în stare motorul, spuse Geoffrey. Chiar dacă am vrea să păstrăm discreția, oamenii vor întreba cum am reușit.

— Dați-le motorul, replică Eunice cu nepăsare. Fără cadrul conceptual al noii fizici, de-aici și până la propulsia stelară e un salt îngrozitor de lung.

— Până și acest mic progres schimbă totul, spuse Jumai. Simpla posibilitate de a ajunge aici în câteva săptămâni, nu în luni întregi, va zgudui totul. Sistemul solar exterior n-o să mai pară atât de îndepărtat.

— Atunci, împingeți frontiera puțin mai mult, răspunse Eunice. Eu așa am făcut întotdeauna.

Își uni mâinile.

— Și-acum, s-ar putea să pară neelegant, dat fiind că abia ați sosit, însă ar trebui să începem pregătirile pentru întoarcerea voastră acasă. Am vorbit cât se poate de serios când am spus că n-am să vă țin prizonieri aici. Nu ăsta a fost rostul acestui exercițiu.

— Ne lași să mergem înapoi cu nava? se interesă Jumai.

— După ce va fi alimentată și reparată, ceea ce, cu întregul Lionheart dedicat acestei sarcini, n-ar trebui să dureze mai mult de-o săptămână. Pe urmă, puteți intra în hibernare. Poate că la sosire veți fi mai aproape de luarea unei decizii.

— Eu tot nu știu ce ți s-a întâmplat, reluă Geoffrey. Știu că n-ai murit în Palatul de Iarnă, fiindcă acolo nu era nimeni care să moară… și, prin urmare, nici acasă n-a fost adusă cu adevărat cenușa ta. Ceea ce înseamnă că ultima oară când te-a văzut cineva în viață – cineva în care să putem avea încredere, vreau să spun – a fost înainte de plecarea ta în misiunea finală.

— Lin Wei a fost atât de bună, încât să se gândească la mine. Pot s-o răsplătesc măcar într-o oarecare măsură. Țineți minte numerele astea și dați-i-le lui Lin. Cred că vor răspunde cel puțin la una din întrebările voastre.

Și derulă un șir de cifre, apoi le repetă.

— Lin Wei va înțelege.

— Mai e un lucru, spuse Jumai. Vorbești de parcă ai fi singura persoană… singura *entitate…* care știe despre toate astea. De acord, ești un artilect – și sunt gata să accept că în tot aisteroidul ăsta nu mai există niciun suflet viu. Dar soțul tău știa și ne-ai vorbit și despre fizician. Ne-ai mai spus și că a fost nevoie de ajutor din interior ca să puneți totul la punct fără ca restul familiei să afle. Deci nu suntem singurii, așa e?

— Soțul meu a murit de mult, răspunse Eunice. Cu mult timp înainte ca adevărata semnificație a desenelor de pe stâncă să devină clară. Și, oricum, chiar dacă ar trăi și ar ști… tot aș avea încredere în el că va ține secretul. Informațiile astea vor fi destabilizatoare, indiferent când vor ajunge la cunoștința publicului, iar lui Jonathan îi plăcea stabilitatea mai presus de orice. De-asta l-am lăsat pe Marte.

— Și fizicianul? vru să știe Geoffrey.

— Era un tanzanian tânăr și inteligent. Un gânditor avântat, curajos. Dar desenele de pe stâncă l-au distrus. Nu ca ființă umană, ci ca om de știință. Văzuse… prea mult. Întrezărise prea mult din mecanismele interne ale universului, prea devreme și prea repede. Era un căutător al adevărului, iar faptul că acesta i s-a dezvăluit atât de brusc, fără niciun efort… întregul obiectiv intelectual al vieții lui a fost subminat dintr-o lovitură. Odată ce au fost concepute experimentele, s-a retras și a lăsat detaliile de funcționare și interpretare în seama artilectelor.

— Și omul din interior? continuă Geoffrey s-o iscodească.

— Unul și același, îl informă Eunice. Când a întors spatele fizicii… s-a înapoiat în Africa. Era un om foarte bun și nimic din toate astea nu s-ar fi putut realiza fără el.

Apoi, vocea îi deveni mai blândă.

— Iar acum a murit și trebuie să vă duceți acasă ca să-l înmormântați.

40

Au stat în Lionheart o săptămână, așa cum anticipase golemul. Nava a fost lăsată să se apropie și să andocheze și nu peste mult roboții au început să roiască peste tot pe ea, reparând stricăciunile și pregătind-o pentru întoarcerea acasă.

— Nu i-am dat niciun nume, spuse Geoffrey, de vreme ce e

clar că nu-i nava cu care ai plecat.

— Spuneți-i „Regina Verii”, dacă vreți, le recomandă Eunice.

Întrucât procesele de reparații și realimentare erau în întregime automate, Geoffrey și Jumai nu aveau nimic altceva de făcut decât să aștepte până erau pregătiți de plecare. Li se oferise posibilitatea de a intra în hibernare mai devreme, dar amândoi refuzaseră. Niciunul nu voia să adoarmă până când nava nu pornea la drum, îndepărtându-se de aisteroid.

Geoffrey nu putea vorbi în numele lui Jumai, dar nu-i era greu să-și analizeze propria reținere. Pur și simplu, nu avea absolută încredere în Eunice, nici în artilectul care o emula. Își dovedise deja imperfecțiunea și, cu toate că-și exprima regretele și tristețea în legătură cu moartea lui Hector și chiar a lui Memphis, Geoffrey nu avea niciun motiv să presupună că acele afirmații aveau o cât de mică încărcătură emoțională. Scotea sunete împăciuitoare, dar dincolo de ele, așa cum subliniase Jumai, nu erau decât niște „chestii”. Mașinării. Și, chiar dacă mașinăriile, după ce asamblaseră un set de acțiuni care duseseră la un rezultat nu tocmai dezirabil, își putuseră apoi ajusta comportamentul ulterior, ar fi fost exagerat să numească această atitudine remușcare.

Lionheart fusese echipat pentru a găzdui vizitatori umani și în acele spații și-au petrecut săptămâna în timpul căreia era pregătită „Regina Verii” – un nume la fel de bun ca oricare altul. Era un apartament alcătuit din camere și module, un complex de recreere, o sală de gimnastică și două centrifuge, una destul de mare ca să conțină o sală comună și o sufragerie – destul pentru ca o echipă de tehnicieni să locuiască în condiții confortabile luni întregi. Și-au ales camere separate și au adaptat mobilierul conform preferințelor personale. Aveau și distracții, primeau transmisiuni – nu cu aug complet, dar îndeajuns ca să fie la curent cu tot ce se mai întâmpla prin sistem – și puteau trimite și primi mesaje private.

Geoffrey își impusese o anume limită privind ceea ce era dispus să discute până ajungea față-n față cu sora lui, dar îi spuse lui Sunday că erau amândoi în siguranță și aveau să se întoarcă acasă imediat ce nava era gata de plecare. Adăugând la perioada de așteptare cele cincizeci și ceva de zile ale călătoriei până în spațiul din proximitatea Pământului, urma să ajungă peste două luni.

— Va fi greu să trecem neobservați, spuse el.

Apoi îl apelă pe Lucas și-i dădu vestea despre Hector.

Zece ore mai târziu, sosiră răspunsurile de la Sunday și Lucas. Niciunul dintre ei nu avea multe de spus, exprimându-și doar ușurarea că Geoffrey și Jumai erau în viață și în curând aveau să pornească spre casă. Lucas îi mulțumi lui Geoffrey pentru știrea despre fratele său, dar în rest rămase implacabil, ca și cum n-ar fi fost încă pe deplin pregătit să accepte știrea așa cum era. Până și Sunday a părut reticentă să comenteze. Era în Africa, află Geoffrey: după înapoierea de pe Marte, se dusese acasă, pentru a sta cu ochii pe elefanți. Nu doar prin ching, ci chiar fizic, în carne și oase. Geoffrey îi era recunoscător, iar când se gândi că, stând în Africa, își neglija inevitabil propria viață de pe Lună, cu munca și comenzile ei, gratitudinea îi deveni nemărginită. Dar, acum, el și Jumai aveau să se întoarcă și nu era nevoie ca Sunday să stea pe Pământ în tot timpul rămas până atunci și să-i aștepte. Îi ceru să-i promită că avea să plece înapoi pe Lună înainte de sosirea lui.

Mai târziu, în timp ce luau cina împreună în centrifugă, serviți de mașini Plexus, Jumai spuse:

— Nu sunt siguri că suntem cu adevărat noi. Cred că de-asta au rețineri. Plus faptul că și noi le ascundem ceva, în mod vizibil. Poți să-i condamni? Am fost păcăliți și manipulați de artilecte. Sunday a fost înșelată de Pani. În momentul de față, nimeni nu știe în cine sau în ce să mai aibă încredere. Am putea chiar să fim morți. De unde să știe ei?

Geoffrey era de aceeași părere. Și nici faptul că nu puteau oferi o explicație plauzibilă despre ceea ce se întâmplase în Lionheart nu le ușura poziția. Avea să le fie mai ușor când ajungeau acasă și puteau discuta normal. Nu doar cu Sunday și Jitendra, ci și cu Lucas. N-aveau cum să evite acest lucru. Trebuia ca lui Lucas să i se spună despre Lionheart.

— Nu e tocmai așa, preciză cu tact Jumai. Hector n-a apucat să afle de ce voia Eunice să venim aici.

— Deci vrei să zici că, de vreme ce el n-a împărtășit secretul, nu e nevoie să i-l dezvălui lui Lucas?

— Vreau să zic că nu-i datorezi nimic lui Lucas. Nu tu l-ai atras pe Hector în povestea asta, ci invers. Iar mai târziu, i-ai salvat pielea.

— Și nu i-a folosit la nimic. A fost doar o amânare.

— Dacă Hector nu murea... probabil ar fi ajuns unul dintre noi doi în locul lui. Așa că poți considera că scorul s-a egalat. L-ai urât până la sfârșit?

Geoffrey se gândi, ca să dea un răspuns sincer. Răspunsul automat ar fi fost că nu, că-i iertase lui Hector totul, dar realitatea era mult mai complicată.

— Vedeam diferit lucrurile, spuse el, învârtind între degete piciorul paharului cu vin. Nu cred că există niște valori absolute. Binele și răul sunt doar linii trase pe nisip. Certitudini morale. Consider că Hector a greșit făcând ceea ce-a făcut. El și Lucas n-ar fi trebuit să mă șantajeze, nu trebuia să folosească elefanții ca monedă de negociere și nici să plaseze numele familiei mai presus de orice alte considerente.

Zâmbi ca pentru sine.

— Acum, însă, înțeleg unele dintre temerile verilor. Le înțeleg mai bine ca oricând. Credeam că poate, până la urmă, aveam să descoperim ceva, dar nici nu mă gândeam că urma să fie un lucru atât de monumental. Iar Eunice a avut dreptate: este periculos, și niște cunoștințe ca astea n-ar trebui să fie împărtășite până nu suntem siguri că nu vor sfâșia omenirea în bucăți. Poate că suntem gata pentru ele sau poate că nu suntem încă... Oricum, noi știm despre ele – tu și cu mine – și, în curând, vor ști și Sunday și Lucas. Asta înseamnă că deja a început să se afle. Și poate că Eunice a avut dreptate în privința asta, dar a greșit în legătură cu altceva: că va fi nevoie de un noroc enorm pentru a ajunge cineva de la motorul „Reginei Verii” la fizica de la baza propulsiei stelare. Dacă s-a înșelat în sensul ăsta, atunci djinul a scăpat deja din sticlă.

Făcu o pauză, uitându-se gânditor la vinul pe care-l mai avea în pahar.

— Ceea ce înseamnă că Hector și Lucas au avut dreptate să fie prudenți, să fie preocupați că un lucru din trecut ar putea să perturbe prezentul. N-aveau cum să știe ce potențial vătămător urma să reiasă că avea, dar instinctele nu i-au înșelat. Iar dacă instinctele lor au avut dreptate, atunci s-ar putea ca și metodele lor să fi fost cele corecte. Poate că uneori, totuși, scopul scuză mijloacele.

Își goli paharul, apoi așteptă ca Jumai să-i mai toarne din sticlă o porție. Era un vin roșu satisfăcător, patagonez, adus din sistemul interior în 2129, dacă era să creadă ceea ce scria pe

etichetă.

Anul nașterii lui – nu că i-ar fi atribuit vreo semnificație deosebită.

— Deci, au greșit, conchise Jumai, dar poate că au avut și dreptate. Iar linia aia trasă pe nisip ar putea să nu fie atât de simplă pe cât pare.

— Nu l-am urât pe Hector, replică Geoffrey. Cândva, îl uram, n-am să susțin contrariul. Dar nu și înaintea sfârșitului. Nu pot spune că ajunsesem să-l simpatizez, nici pe departe, dar una peste alta…

— Era vărul tău și a făcut un lucru cu adevărat curajos, spuse Jumai, ridicând paharul. Așadar, în memoria lui Hector!

— Pentru Hector!

— Deși Lucas va rămâne mereu un jeg.

— Unul cu care trebuie să colaborăm, din păcate.

Geoffrey sorbi din vin, puse paharul pe masă și mai luă câteva îmbucături din farfurie.

— Dar cel mai mult mă îngrijorează Sunday.

— În situația de-acum, n-o văd pe Sunday ca reprezentând vreo problemă, mai ales de vreme ce știe deja nouăzeci la sută din poveste.

— La artilect mă gândesc, spuse Geoffrey. Mai ții minte ce ne-a spus Eunice despre felul cum întreaga misiune în viață a lui Memphis a fost subminată de diagramele de pe stâncă? Același lucru o să se întâmple și cu Sunday. A lucrat ani întregi să creeze construcția lui Eunice, iar acum va trebui să-i spun că toate eforturile ei au fost zadarnice. Că în Lionheart există o simulare a lui Eunice care e cel puțin la fel de credibilă ca a ei. Cum va primi vestea asta?

— Nu va fi nevoie.

Nu Jumai vorbise, ci golemul. Sosise nechemat și stătea în ușa dinspre bucătărie.

— Ce vrei? întrebă Geoffrey, pentru care apariția ei neinvitată însemna o violare a intimității.

— Nu e nevoie ca Sunday să afle vreodată despre mine. Nu m-ai menționat în transmisiunea către Pământ. Altfel, aș fi știut și… mă rog, n-ai fi putut, să zicem…

— Fiindcă ne-ai modificat mesajele? o întrebă Jumai.

— Mai bine așa, decât să afle autoritățile că legea artilectelor a fost încălcată, spuse Eunice. Poate că în ultimii ani condițiile s-

au mai relaxat, dar nu strică niciodată să fii precaut. Nu, nu e nevoie ca lumea să știe despre mine și nici Sunday.

— N-am să-mi mint sora dacă-mi pune vreo întrebare directă, declară Geoffrey.

— Spune-i că Lionheart era deservit de mașini și că mașinile aveau pe cineva la conducere. Nu e nicio minciună în asta.

Geoffrey clătină din cap.

— Tot ai să exiști.

— Ba n-am să exist.

Golemul veni la masa lor, își trase un scaun și se așeză.

— Am avut o funcție, una foarte limitată și concretă, care consta în a fi aici pentru voi. Acum, că am rezolvat-o, nu mai am niciun motiv de a exista. Știți ceea ce trebuie să se știe. Dadă veți reveni la Lionheart, celelalte mașini se vor ocupa de necesitățile voastre. Sunt pe deplin capabile să desfășoare experimentul, dacă doriți să-l vedeți reactivat. Iar eu, din partea mea, voi înceta să mai exist. Rutinele care mă emulează vor fi șterse. Va mai rămâne un artilect, dar nu va avea față umană, nici amintirile mele. Nici măcar nu-și va aminti că m-a reprezentat pe mine.

— Asta-i sinucidere, comentă Jumai.

— Ar fi sinucidere numai dacă aș fi trăit vreodată.

Eunice ezită înainte de a continua:

— Totuși, pot să vă cer o indulgență? „Regina Verii” o să fie gata indiferent de ceea ce se întâmplă cu mine, așa că n-ar fi nicio diferență de ordin practic dacă m-aș sfârși acum. Aș prefera, totuși, să n-o fac. Nu atâta vreme cât mai avem posibilitatea să conversăm.

— Nu putem însemna nimic pentru tine, spuse Geoffrey. Nici măcar n-ai existat înainte de sosirea noastră. Chiar tu ai spus.

— Adevărat, încuviință Eunice, privindu-și mâinile rezemate pe marginea mesei. Am fost actualizată doar în momentul când ți-ai dovedit identitatea, în ecluză.

Înainte de asta… eram numai un potențial în artilect, un set de rutine adormite.

— Așa că n-ar fi trebuit să percepi nimic dinainte de a fi fost actualizată, completă June.

— N-ar fi trebuit și nu pot spune că am făcut-o. Dar acei ani de așteptare…

Se încruntă, ca și cum ar fi examinat un rebus sau un

calambur care refuza să aibă vreun sens.

— I-am simțit. Până la ultima secundă i-am simțit. Iar când ați sosit, când în locul ăsta au revenit voci omenești... m-am bucurat. Și încă mă mai bucur. Și nu aștept cu plăcere ceea ce trebuie să se întâmple.

Apoi, expresia i se mai însenină, cu un zâmbet trist și în același timp sfidător.

— Nu cer Luna de pe cer, da? Doar puțină conversație și companie înainte să plecați.

În acel moment, Geoffrey își spuse că putea să-i ierte totul.

— Desigur, se învoi el.

41

„Regina Verii” i-a dus acasă. Înapoi în sistemul interior, înapoi pe orbita lunară. Jumai și Geoffrey au petrecut câteva zile cu Sunday și Jitendra în Zona Descrutinizată – Sunday se întorsese acasă cu două săptămâni înainte de sosirea lui – apoi au luat cu toții liftul spre Libreville. La fel ca data trecută, Geoffrey a preferat să se trezească din somn cu câteva ore înainte de a ajunge la terminalul de suprafață, când încă mai erau destul de sus ca să vadă curbura albastră a orizontului și întinderea imensă, ca o centură planetară, a Africii. Pe Lună, Sunday îi spusese despre atracția pe care o exercitase Pământul asupra ei, la întoarcerea de pe Marte. Acum o simțea și el întrucâtva: o chemare biologică profundă, ca și cum un cordon ombilical fantomatic l-ar fi legat de locul acela unde se născuse, unde strămoșii lui trăiseră și muriseră de-a lungul a nenumărate generații. Simțea că acel imperativ avea să existe întotdeauna. Îndemnul spre exterior era la fel de puternic, la fel de sincer simțit din adâncul inimii, dar nu rămânea lipsit de orice concurență. Oricât de departe se duceau oamenii, dorul acela avea să fie prezent. Puteau încerca să-l ignore, dar această lume fusese pântecele care-i născuse și leagănul care-i crescuse, iar o asemenea legătură era prea străveche și strânsă ca să fie negată. Se gândea la ziua când se treziseră din hibernare lângă Lionheart, iar soarele era micșorat cât un simplu ochi alb. A-și imagina că mergea mai departe de-acolo însemna să-și imagineze o anomalie fundamentală, un act de trădare contra naturii lui elementare. Nu credea că asta-i făcea să fie un om slab – doar un om. Și atât. Dar, evident, reacția lui

nu era universală. Bunica sa privise în acel vid și ridicase din umeri. Asta-i tot ce ai să-mi arăți? Impresionează-mă! Însă Eunice nu fusese o persoană oarecare – după niciun criteriu rezonabil.

Nu se îndoia că și Jumai simțea cam același lucru. Amețită de fiorii unei expediții atât de departe, dar și profund încântată că se întorcea acasă. Când veni lângă el, privind în jos spre Africa, se bucura ca un copil să identifice locuri pe care le știa, comunități și semne de reper înșirate de-a lungul coastei din Lagos. Geoffrey n-avea cum să nu se molipsească de entuziasmul ei.

Totuși, era straniu că se întorcea. Prima oară când coborâse, ducea pe umeri mai multe poveri. Acum, purta altele. Și mai ciudat era că nu se simțea tocmai în opoziție cu familia lui, deși aveau să existe, fără îndoială, complicații și tensiuni, în lunile și anii care urmau.

— Am vorbit cu Lucas, spuse Sunday, alăturându-li-se pe puntea de privit afară. Împrăștierea e programată pentru poimâine.

— I-ai transmis regretul meu că nu l-am putut aduce pe Hector acasă?

— Da, dar i-o vei putea spune și tu, personal, când vă vedeți.

Sunday își frecă burta cu o mână, făcând un gest pe care Geoffrey nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată. Probabil era inconștient, căci ochii ei stăteau îndreptați tot spre pământul aflat departe, sub ei.

— Nu te va acuza pentru cele întâmplate, continuă ea. Cel mult, ți-e recunoscător că ai încercat să-l salvezi pe Hector când ai avut ocazia. S-au schimbat multe, frate. Ceea ce e foarte bine. Nu prea mai puteam continua la fel ca înainte, mai ales acum.

În Zonă, vorbiseră foarte puțin despre Lionheart și chiar mai puțin în lift. Niciunul dintre ei n-avea să se simtă în deplină siguranță până când nu ajungeau înapoi acasă, și chiar și acolo trebuia să fie circumspecți, păzind un secret care nu putea fi lăsat să se răspândească prin imperiul afacerilor Akinya, necum și în restul lumii. Nu înainte de a stabili cu toții care era cel mai bun curs de acțiune.

— Mă bucur doar că unii dintre noi au ajuns înapoi, spuse Geoffrey. Inclusiv tu și Jitendra.

— Ținând seama că am făcut piftie mutra delegatului lui Lucas, cu piciorul, a fost remarcabil de binevoitor. Cred c-o să ne înțelegem.

Apoi, strânse din fălci, cu hotărâre.

— N-ar strica. Dacă familia nu poate organiza un front unit, ce speranțe ar mai rămâne pentru restul omenirii?

Se apleca și mai mult peste balustradă, privind în jos, spre siajele enormelor nave din largul coastelor cameruneze: *v*-uri albe, precise și economice ca și cum ar fi fost trasate cu mișcări repezi de un caligraf măiastru.

— Încă nu sunt sigură cum se potrivesc Panii în toată armonia și amabilitatea asta. N-au câștigat nimic și nici măcar nu-s convinsă că ceea ce-au făcut ei se poate numi infracțiune. Totuși, mi-a lăsat un gust acru.

— Aveam nevoie de ei, spuse Geoffrey. Și ei aveau nevoie de noi. A fost o relație de lucru care ne-a servit tuturor, atâta cât a durat.

— Te-ai gândit cât de cât la…

Văzându-i reacția, Sunday ridică o mână înainte de a-și termina propria frază.

— Lasă. N-ai vrut să vorbim despre ei în Zonă. N-ar fi trebuit să m-aștept să te răzgândești atât de repede. Totuși, lui Chama și Gleb le datorăm un răspuns, de-un fel sau altul.

— Nu le *datorăm* nimic. Orice datorie am avut față de Pani a fost ștearsă în momentul când s-au hotărât să te tragă-n piept pe Marte.

— Chama și Gleb sunt prietenii mei, insistă Sunday. Orice s-a întâmplat, n-au fost responsabili pentru acel lucru. Și vor rămâne la fel de dornici să-și continue lucrul cu turma din Amboseli.

— Perfect, expedie Geoffrey subiectul. Dacă au vreo problemă, știu unde să mă găsească. Acum, putem vorbi și despre altceva decât despre elefanți?

Din Libreville, au luat două capsule de zbor până acasă – Geoffrey și Jumai într-una, Sunday și Jitendra în cealaltă. Era târziu când sosiră, casa profilându-se magnific de întunecoasă și expansivă, plină de holuri cu ecouri și camere goale. Lucas îi aștepta, vizibil întristat, totuși rezistând – Geoffrey fu surprins la început, până-și aminti că avusese la dispoziție multe săptămâni

pentru a se obișnui cu moartea fratelui său. Se îmbrățișară ca politicienii la un summit, Cuprinzându-se cam încordați înainte de a se retrage și a se privi în ochi.

Mai târziu, în timpul cinei, Lucas declară:

— Sunt gata să întorc o nouă pagină. Am avut… neînțelegerile noastre, n-am să susțin contrariul. Dar fratele meu n-ar fi vrut să mai existe animozități între noi.

Răsuflă printre buzele boțite, ca și cum numai acea frază l-ar fi secat deja până-n măduva oaselor.

— Cred că ar fi mai cinstit să spunem că nimeni dintre noi nu știa în ce ne băgăm.

— Nu te-aș contrazice, replică Geoffrey.

— La ce o mai folosi acum… ai cuvântul meu că ne vom onora angajamentele în ceea ce privește finanțarea ta.

Geoffrey rupse o bucată de pâine.

— S-ar putea să nu fie necesar, Lucas. Deși îți apreciez just sentimentul.

Sunday îl privi cu îndoială.

— Dacă te mai aștepți la bani pentru cercetări de la Pani, cred că ar fi cazul să recalculezi. Am luat legătura cu Chama și Gleb…

Ezită înainte de a continua.

— S-ar putea să nu mai poată conta pe sprijinul deplin al Inițiativei Panspermiene.

— Ei nu le-au greșit cu nimic, spuse Jitendra.

— Nu de ei e vorba, ci de organizație. Din câte au putut deduce, evenimentele de pe Marte au cauzat o schismă. Au loc dezbinări la nivel înalt. Se vorbește chiar de mișcări separatiste.

— Toate astea pentru numerele alea… spuse Sunday.

— Ce numere? întrebă Lucas.

Geoffrey era conștient că încă nu-i povestise lui Sunday toate cele întâmplate și cu atât mai puțin vărului lor. Sunday, însă, știa despre numere. Îi spuse să continue.

— Fratele meu și Jumai au întâlnit o construcție în Lionheart, spuse ea, o emulație de nivel inferior a lui Eunice, cam ca aia care păzea Palatul de Iarnă. A menționat o succesiune de numere, spunând că ar însemna ceva pentru Lin Wei. Noi n-avem idee ce semnifică.

— Acum poți să-mi spui, o încurajă Lucas. Aș putea să mă interesez.

— S-ar putea să nu fie lucrul pe care ai nevoie să-l afli mai întâi, îl temperă Geoffrey. Se opri un moment, să umple din nou paharele, inclusiv pe al lui Lucas. Ne-am confruntat cu două decizii dificile, vere. Voi ajunge și la a doua, în câteva minute. E complicat și s-ar putea să ai nevoie de câtva timp ca să le asimilezi pe toate.

Lucas ridică din umeri, evaziv.

— Și prima care e?

— Dacă să-ți spunem sau nu despre a doua, răspunse Sunday. La naiba, nici chiar eu nu știu mai mult decât o schiță vagă a celor întâmplate acolo. Dar fratele meu spune că ai dreptul să știi și sunt pregătită să am încredere-n el în privința asta.

Zâmbind, Geoffrey se aplecă spre vărul lui.

— Gândește-te la cea mai dificilă decizie de afaceri pe care a trebuit s-o iei vreodată, Lucas. Cea mai grea din toate, în viața ta. Și pe urmă, înmulțește-o cu douăzeci.

— Nu ești nici măcar pe-aproape, adăugă Jumai. Lucas arăta ca un om care bănuia că s-ar putea să facă obiectul unei glume.

— Evident, există repercusiuni comerciale… vom dori să demontăm motorul „Reginei Verii”, să-l studiem, să blocăm toate patentele necesare…

— Motorul e doar un detaliu, preciză Geoffrey. Toate programele de construcție sunt la bordul navei. Ne aparțin. Dar nu vom ajunge să scoatem niciun yuan din asta.

Pielea dintr-o parte a gurii lui Lucas tresări.

— Dacă sunt ale noastre…

— Vom putea construi copii ale acelui prototip, continuă Geoffrey, dar cedăm exclusivitatea asupra modelului. Licența și toate datele tehnice asociate urmează să fie deținute și administrate de Națiunile Unite Orbitale sau de o altă organizație echivalentă, cu acces în afara Pământului. Detaliile le vom stabili mai târziu. Vor acorda drepturi de construcție oricăror interese comerciale sau transnaționale cu experiența și datele necesare în propulsia de înalt nivel energetic.

— E o tehnologie care va schimba lumea. Vrei să spui s-o dăm pe degeaba? miji Lucas ochii, ca și cum realitatea lui ar fi devenit dintr-odată neclară.

— E un îndulcitor, răspunse Geoffrey. Nu încape nicio îndoială că noul motor va schimba multe lucruri. Pentru început, va

comprima Sistemul Solar peste noapte. Ar putea provoca și multe pagube dacă e folosit greșit. Evident, va trebui să ne gândim la toate detaliile, cu cea mai mare grijă. Aici intervii tu, Lucas. Vrem să faci parte din toată povestea asta.

— După tot ce s-a întâmplat între noi?

— Hector s-ar fi implicat, spuse Sunday. Că-i plăcea sau nu, ar fi intrat în combinație. Ar fi fost nevoit să-și accepte partea lui de responsabilitate. Acum, tu trebuie să-i iei locul.

— Nu înțeleg, replică Lucas. Spui că motorul ăsta nou e doar un îndulcitor și că nici măcar nu-i cel mai important rezultat al ultimelor evenimente.

— Nu e, confirmă Geoffrey.

Lucas își privea mâncarea ca și cum în farfurie ar fi putut vedea măcar o aluzie de răspuns.

— Atunci, poate c-ar fi mai bine să începi cu începutul, propuse el.

Când terminară masa, în timp ce Jumai se instala în camera ei, Geoffrey porni să se plimbe prin casă, la început neliniștit, apoi tot mai hotărât. Patrulă prin aripa de vest, cu vitrinele ei înrămate în lemn de culori închise și toate curiozitățile etichetate din viața bunicii lui. Aceea fusese întotdeauna aripa muzeu, dar dintr-odată dădea senzația că muzeul se extinsese spre a cuprinde întreaga clădire, cu toate că era în mod clar mult prea mare pentru colecția sumară pe care ar fi trebuit s-o conțină. Se întreba ce rost aveau toate astea, acum când știa că atât de mult din viața lui Eunice fusese minciună sau cel puțin o versiune incompletă a evenimentelor, menită să inducă în eroare. Nimic din tot ceea ce contase cu adevărat pentru ea nu era comemorat acolo. Nici Phobos, nici prietenia ei cu Memphis, nici adevărul despre plăsmuire însuși și nici Lionheart.

Preț de-un moment arzător, lui Geoffrey îi veni imboldul nebunesc de a smulge o cazma din magazia grădinii, ca să înceapă să spargă geamurile și lemnul, reducând acel trecut mincinos la cioburi și așchii. Câteva drumuri cu roaba, și totul se termina.

Dar impulsul trecu la fel de repede pe cât îi venise. Era mult prea melodramatic și în orice caz trebuia să se gândească numai la ceasurile petrecute cu răbdare de Memphis printre acele artefacte, îngrijindu-le cu loialitate și devotament. Deși știa că nu reprezentau decât o parte din adevăr.

Se duse spre camera lui Memphis și deschise ușa. Trecuseră aproape patru luni de când fusese ultima oară acolo, dar hibernarea comprimase acel interval la doar o săptămână și jumătate de experiență trăită. Vorbise cu Memphis, bazându-se pe el ca să viziteze turmele. Memphis îi îndeplinise rugămintea, ca întotdeauna. Cu următoarea ocazie când îl văzuse, zăcea la pământ, mort.

— De ce-ai murit? întrebă el, spre spătarul scaunului gol aflat încă la birou. De ce n-ai putut aștepta până s-au terminat toate astea? Erai singurul om care mi-ar fi putut fi de folos ca să mă îndrume…

— N-a vrut, spuse Eunice.

Se întrebase când avea să se manifeste din nou construcția. În Zonă nu dăduse niciun semn și nici în timpul coborârii spre Libreville. Nu discutase problema cu Sunday – încă mai evita subiectul, sperând ca ea să nu-l silească să vorbească despre artilectul din Lionheart – și, în străfundurile minții, îl încerca teama și o suspiciune nu tocmai nedorită că sora lui își folosise privilegiile pentru a-i scoate construcția din cap.

Evident, n-o făcuse.

— Cum poți ști? o întrebă, cu indignarea alimentată și de vin. Cum mă-ta ai putea să știi?

Nu păru deranjată de tonul și cuvintele lui.

— L-am cunoscut pe Memphis, Geoffrey, la fel de bine ca oricine. Era un om bătrân, dar încă iubea viața. Ceea ce s-a întâmplat acolo… n-a putut fi decât un accident.

— După ce m-a ajutat atâția ani? De ce atunci și de ce tocmai acolo?

— Doar nu mai crezi că de la Lucas și Hector a pornit… Nu mai e cazul.

— Nu, răspunse el, și spunea adevărul: nu-i mai credea vinovați. Deși această concluzie trântea o ușă și deschidea o alta, dezvăluind o variantă cu nimic mai plăcută vederii.

— Memphis a avut multe pe cap, după moartea mea, spuse construcția. Prea multe, pentru un singur om. Când lucrurile au început să se complice și când tu te-ai apucat să pui întrebări delicate… Cred că i-a devenit prea greu să se mai concentreze asupra tuturor. Asta a fost tot: neglijența lesne de înțeles a unui om aflat sub presiune.

— Atunci, cine anume a fost de vină?

— Eu și numai eu, recunoscu Eunice. Sunt gata să-mi asum această răspundere, dacă și tu ți-o accepți pe a ta.

Tot trebuia să-și readucă aminte că acea versiune a lui Eunice cunoștea cel mult ca prin ceață adevărata istorie a bunicii lui. Înainte ca el să sosească la Lionheart, Sunday integrase deja conținutul căștii cu propria ei versiune a construcției. Fișierul pe care-l uploadase pe „Regina Verii” fusese sumarizat, dar nu avea niciun motiv să presupună că această versiune, cea care tocmai îl bântuia, nu era cea mai complexă compoziție la momentul respectiv – cu condiția de a elimina toate cunoștințele artilectului.

— N-a spus niciodată o vorbă despre trecutul lui, zise el.

— Nu era nevoie. Îl lăsase în urmă, mergea înainte. S-ar fi schimbat ceva dacă știai că Memphis era mai mult decât un simplu administrator? L-ai fi respectat mai mult?

Construcția clătină din cap, răspunzând în locul lui:

— Nu spune „da”, fiindcă atunci m-ai dezamăgi și aș prefera să n-o faci. A fost un om bun și loial, care și-a slujit bine familia și v-a crescut, pe tine și pe Sunday, când părinții voștri erau la jumătatea distanței spre Neptun, și niciunul dintre voi n-a devenit un monstru, iar asta e *mare lucru.* Asta-i tot ce-ar putea cere oricine de la el.

Atinse spătarul scaunului cu mâna ei spectrală.

— Împrăștierea are loc mâine, nu? Aș vrea s-o văd. Te deranjează cu ceva?

— Nu e nevoie să-mi ceri permisiunea, răspunse Geoffrey. Poți fi prezentă cu sau fără voia mea și nici măcar n-ar trebui să știu.

— Exact asta îți cer, răspunse Eunice.

42

A doua zi, porni cu o capsulă de zbor spre bazin, recunoscător că nimeni altcineva n-a vrut să-l însoțească. În alte împrejurări, poate ar fi pus-o pe seama lipsei lor de interes și ar fi fost ofensat. Se îndoia că mai era cazul. Sunday, Jitendra și Jumai știau că avea de rezolvat probleme personale și le tratau cu discreția necesară.

Zbură cu viteză, la mică înălțime, încercând să-și limpezească mintea. Ușor de zis, greu de făcut… Deși ploile veniseră în forță, înverzind pământul care în ianuarie fusese ars de soare,

cunoștea vechile semne de reper prea bine pentru ca locurile să pară cu adevărat noi. Investise acolo prea mult din viața lui, prea multă istorie scrijelise în terenul acela. Fiecare adăpătoare, fiecare pâlc de copaci, fiecare potecă avea o semnificație personală, oricât de mică. Zburase foarte departe, dar nu rupsese legăturile cu acea părticică din Africa. Sau, poate, legăturile nu-l lăsaseră să scape.

Dădu ocol peste zonele obișnuite de studiu, bazându-se pe propriii lui ochi ca să repereze turmele și masculii singuratici. Era mai dificil, cu acoperământul îndesit al copacilor, dar avea destulă experiență ca să fie sigur că nu-i scăpau prea multe. Cunoștea deplasările sezoniere ale elefanților, obiceiurile și deprinderile lor, și locurile favorite de întâlnire, iar ochii și creierul i se reglaseră spre a distinge forme și asocieri pe care altcineva ar fi putut să le piardă din vedere.

Nu-i luă mult timp ca s-o localizeze pe Matilda cu clanul ei – se aflau la mai puțin de un kilometru depărtare de locul unde Presupusese că-i va găsi iar o serie rapidă de treceri pe deasupra îl convinse că grupul M nu suferise nicio pierdere de la ultima inspecție. Ba chiar, în lipsa lui se mai născuseră doi pui. Când plecase, câteva femele din grup erau gestante, așa că nu se miră. După mișcările puilor îi era imposibil să-și dea seama care erau mamele lor – elefănțeii zburdau jucăuș de la un adult la altul, împărtășind protecția de ansamblu și mediul de viață al grupului M.

Execută un raid la joasă altitudine, pentru a-i înștiința pe elefanți că venea – sau, oricum, că sosea cineva, întrucât ei în mod normal l-ar fi asociat cu Cessna, nu cu o capsulă aeriană –, apoi își alese un loc de aterizare în apropierea grupului. Iarba înaltă și deasă se turti sub tălpicile capsulei. Deschise cupola și coborî, gemând când simți în umeri un junghi de efort. Mușchii și oasele încă îl mai dureau după perioada de imponderabilitate prelungită la bordul „Reginei Verii” și în Lionheart, dar nu atât de tare, încât să aibă nevoie de un exoschelet.

Era o zi caldă, uscată și fără vânt. Pe cer nu se zărea niciun nor, ceea ce era un semn de bun augur pentru împrăștiere. Aflase despre planuri și fusese de acord cu ele, deși undeva în minte încă mai păstra o umbră de îndoială. Memphis nu fusese niciodată adeptul gesturilor de atragere a atenției și poate că n-ar fi aprobat întru totul aranjamentele. Dar, în fond, dacă familia

Akinya dorea să-l onoreze, nu era acesta prerogativul lor?

Totuși, asta putea să mai aștepte. Acum, Geoffrey avea alte treburi.

Închise capsula și porni prin iarbă, spre turmă. După câțiva pași, găsi un băț și-l ridică de jos, ca să bată cu el pământul din fața lui. Nu-și luase nimic altceva – echipamente de monitorizare, geantă sport plină cu hârtii și creioane... Avea doar hainele de pe el, care începeau deja să i se lipească de piele. Ținuse minte că ar trebui să-și rezerve timp pentru a se schimba înainte de a ieși cu toții din casă – de data asta, Sunday n-avea să-l mai poată acuza că mirosea a bălegar. Totuși, nu din cauza căldurii transpira. Geoffrey era nervos.

— Eu sunt! strigă, ca de obicei, Geoffrey. M-am întors.

Trecu printre copaci și tufișuri, bătând în sol cu bățul și continuând să strige pentru a-și anunța prezența. Auzi din față mormăitul amenințător al unei femele adulte, apoi desluși formele masive ale unui cuplu dintre membrii de la marginea turmei. Le observă formele și profilurile urechilor, recunoscându-i individual. Lovind mai departe cu bucata de lemn în pământ și vestindu-și sosirea, îi ocoli pe cei doi. Sări peste un pârâiaș îngust, fiind cât pe ce să-și sucească glezna în contact cu solul. Bățul își servise scopul, așa că-l aruncă. Trecu prin spatele altor câțiva copaci și găsi un grup de șase elefanți, printre care și Matilda, care stătea cu fața spre el. În spatele matriarhei grupului M se aflau Molly și Martha, două femele de rang înalt, ambele cu frunțile zgâriate, urechi vătămate din greu în lupte și câte un fildeș lipsă. Melissa, tânăra căreia Memphis îl ajutase pe Geoffrey să-i injecteze nanoaparatura, se afla între Molly și Martha, cu capul plecat și ochii lucind atenți. Doi pui încă fără nume circulau printre elefanții mai mari.

Geoffrey ieși în lumina soarelui. Mergea încet, dar cu toată autoritatea și siguranța de sine pe care putea să și le adune. Nu se îndoia că elefanții erau conștienți de teama lui transmisă prin mediul chimic al transpirației. Dar, cel puțin, putea să-și joace corect rolul.

Matilda se desprinse din grup pentru a face câțiva pași greoi în direcția lui. Scoase un mârâit, răscolind țărâna cu trompa. Nu tocmai spre el, ci ca un fel de avertisment oblic. Geoffrey își ridică palmele și se opri pe loc. Un asemenea comportament nu era neobișnuit din partea Matildei. Nu implica intenții ostile, cât

mai degrabă un ritual care să-i amintească de statutul ei, la fel cum o regină le-ar putea cere curtenilor să vină spre tron aplecați, într-o atitudine de supunere.

Ceilalți cinci elefanți începuseră să se retragă, cu atenția împărțită între Matilda și omul care le întrerupsese activitatea obișnuită – își culegeau mâncarea.

Matilda se opri la zece pași de Geoffrey. Își ținea trompa ridicată în dreptul frunții late și puternice ca un berbece de asalt. Ochii abia i se vedeau.

— Știu ce s-a întâmplat, spuse Geoffrey, preferând să nu se gândească la absurdul situației de a vorbi cu un elefant. Oricum, acele cuvinte nu-i erau adresate Matildei. Am făcut ceea ce-mi fusese prea frică să fac înainte. Ți-am corelat mișcările din ziua morții lui Memphis. Și știu că ai fost de față. Știu că ai fost cu el.

Voise să se oprească aici, să se întoarcă și să plece înapoi spre capsulă. Acum însă, că sosise momentul, știa că ar fi regretat pentru totdeauna dacă pierdea acea ultimă ocazie.

Dădu comanda și deschise legătura neurală. Creierul ei apăru lângă al lui, doi bureți de mare foindu-se ciudat, pulsând de sânge, căldură și nesfârșita turuială a semnalelor electrochimice. Centrul fricii din propriul lui creier era deja luminat ca un stadion de fotbal strălucind în noapte.

Nu pierdu vremea. Începu să urce, trecând peste zece, douăzeci, treizeci… patruzeci la sută, apoi cincizeci. Starea ei de spirit și-o subsumă pe a lui, înăbușindu-i spaima, înlocuind-o cu o dispoziție mult mai apropiată de nemulțumire, doar puțin temperată de prudență. Tot mai sus, șaizeci, șaptezeci la sută… Imaginea trupului ei o dezasamblase pe a lui, distorsionându-i percepția scalei. Era enorm, dar micuț; ea era mică, dar imensă.

La nouăzeci la sută, lăsă neurolinkul să se stabilizeze.

Știa ce făcuse. Mintea care năvălea într-a lui era a unei ucigașe calculate și cu premeditare. Memphis fusese neglijent, într-adevăr: avea prea multe pe cap, iar când ieșise să facă ceea ce-i ceruse Geoffrey, nu luase măsurile de prevedere care în mod normal constituiau a doua lui natură. Mai presus de orice, comisese greșeala fatală de a avea încredere în Matilda, numai fiindcă niciodată nu manifestase nici cea mai vagă intenție de a-i face vreun rău.

Trebuie să se fi întâmplat foarte repede. Într-o zi, poate, Geoffrey urma să aibă curajul de a viziona înregistrarea

evenimentelor capturată de propriii ei ochi și de ai celorlalți elefanți aflați destul de aproape ca să asiste la ucidere – fuseseră câțiva. Totuși, nu conta prea mult. O plasase la locul faptei și era suficient.

Modul cum se întâmplase era ușor de dedus. Memphis fusese distrat, iar Matilda se repezise la el prea brusc ca să mai reacționeze. Acolo, semnalul aug era slab, iar Mecanismul, știrb. Dacă detecta natura iminentă a acelui act de agresiune violentă și terminală, ar fi putut face ceva. Dar nu fusese timp nici pentru ca Mech-ul să intervină, nici pentru ca Memphis să se salveze.

Motivul era mai speculativ. Geoffrey, însă, avea o teorie.

Matilda comisese fapta, dar vina nu era tocmai a ei. Avea pică pe Memphis și, dată fiind interacțiunea lui de ani de zile lipsită de evenimente cu turma, nu putea exista decât o singură explicație. Geoffrey îi implantase în cap ideea că Memphis era un ucigaș de elefanți.

Fiindcă era adevărat. Fiindcă Geoffrey știuse acest lucru toată viața lui adultă și chiar mai dinainte. Îl știuse din ziua când Memphis venise s-o salveze pe Sunday din groapă, din acea adâncitură în pământ unde fusese dezgropat artilectul. Când porniseră înapoi spre capsula aeriană, pe o cărare dintre copaci, un mascul le tăiase drumul. Memphis îi spusese lui Geoffrey să se uite în altă parte, iar el se supusese pentru câteva clipe. Dar nu putuse rezista să nu privească în urmă, crezând că Memphis n-avea să afle niciodată. Și văzuse elefantul căzut.

Abia mai târziu ajunsese să înțeleagă pe deplin cele întâmplate în acea confruntare. Memphis intrase în mintea masculului adult și-și folosise privilegiul uman de a-i supune o comandă de sinucidere în neuroaparatura implantată. Un ordin de moarte șoptit, o incantație vocalizată încet – de-ajuns pentru a-l doborî. Cu oricare altă ocazie, Memphis ar fi putut risca să trimită o comandă mai puțin ucigătoare, una care doar ar fi adormit elefantul.

În ziua aceea, însă, nu-și asumase niciun risc. Viețile a doi copii se aflau în mâinile lui.

Geoffrey păstrase tot timpul în memorie acea amintire, care devenise atât de mult o parte integrantă din el, încât abia dacă o mai observa. Fapta nu-i produsese lui Memphis nicio plăcere. O făcuse nu pentru că ar fi avut ceva cu elefantul ori s-ar fi temut de el, ci în virtutea îndatoririi absolute de a-i proteja pe

copiii aflați în grija lui, care avea întâietate asupra oricăror alte considerente. Administrase moartea doar ca pe o soluție de ultimă instanță și, din câte știa Geoffrey, aceea fusese singura ocazie când Memphis fusese nevoit să omoare o altă ființă. Să omoare, nu să neutralizeze, astfel încât elefantul acela să nu mai tulbure niciodată vreun om. Geoffrey nu se îndoia că fapta îl frământase profund pe Memphis în perioada următoare.

Dar nu existase niciun martor, iar masculul nu făcuse niciodată parte dintr-o turmă. Chiar era posibil ca decizia Matildei de a-l ucide pe Memphis să fi avut vreo legătură cu acel incident din copilăria lui Geoffrey?

Totuși, nu se prea putea spune că nu existaseră martori. Geoffrey însuși văzuse cele întâmplate sau, cel puțin, urmările lor. Și, peste ani întregi, o primise pe Matilda în capul lui.

Se gândi iar la momentul când permisese neurolinkului să-i transmită ei starea lui mintală, lăsând-o să aibă parte de usturimea înțepăturii scorpionului. Nu avea nicio amintire conștientă despre asocierea lui Memphis cu moartea masculului. I-o comunicase însă, involuntar, Matildei? Oare, deschizându-și mintea, plantase într-a ei noțiunea simbolică a lui Memphis ca ucigaș de elefanți?

Ar fi vrut să alunge ideea, ca fiind absurdă. Dar, cu cât o găsea mai respingătoare, cu atât îi revenea mai insistent. Nu fusese vina lui Memphis că ar fi fost neatent. Nu fusese nici chiar a Matildei, că intrase în defensivă față de un om pe care acum îl considera amenințător. În fond, trebuia să-și apere turma.

Inconturnabil, era adus înapoi la un singur adevăr: greșeala fusese a lui și numai a lui.

Intenționat sau neintenționat, Geoffrey îl ucisese pe Memphis.

Dintr-odată, îi pieri orice hotărâre. Avusese de gând să împingă neurolinkul până la sută la sută, măcar de data asta, dar momentul trecuse. Dacă asta însemna că era prea timid ca să-și ducă propriile investigații la concluzia logică, atunci așa să fie.

— Îmi pare rău, spuse el. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine.

Întrerupse legătura și porni înapoi spre capsulă.

Când ajunse acasă, sosiseră și alți vizitatori, judecând după

capsulele de zbor adunate în zona de parcare. Jumai îl aștepta, îmbrăcată deja pentru ceremonie. Purta o jachetă neagră strânsă pe trup și o fustă strâmtă, tot neagră, cu luciri roșii în jurul taliei. Își trecu o mână peste brațul lui, când se întâlniră într-un hol, întrebându-l într-o șoaptă preocupată:

— Cum a mers acolo?

— Aveam o treabă de rezolvat, răspunse Geoffrey.

Jumai dădu din cap încet.

— Și ai rezolvat-o?

— Cred că da.

— Mâine voi pleca înapoi în Lagos. Nu la vechea mea slujbă, dar în Lagos am toate relațiile. Speram să-mi pot folosi experiențele recente într-un nou contract, poate în afara Pământului. Mai sunt pe-acolo destule lucruri care trebuie curățate.

— Nu te-ai săturat de-atâtea aventuri?

— În caz că mă întrebi dacă aș vrea să fentez toată viața pachete de gheață aruncate cu mare viteză, răspunsul este nu. Dar am nevoie de provocări. Cu siguranță, am avut parte de ele, de când m-am angajat să te ajut să pătrunzi în Palatul de Iarnă.

Geoffrey zâmbi crispat.

— Mai multe decât te așteptai, sunt sigur.

— Ceva s-a schimbat, categoric. Poate în tine, poate în mine…

Jumai se uită în lungul culoarului, tăcând atunci când un delegat trecu pe-alături. Nu era una dintre unitățile casei, observă Geoffrey.

— Ascultă, am s-o spun numai o dată. Prezența mea aici nu e normală, pentru niciunul dintre noi și de cele mai multe ori nu-mi plac funeraliile. Dar, după ce mă întorc în Lagos, vrei să vii și tu pentru câteva zile? Adică, dacă-ți permite timpul.

— Mi-ar plăcea.

— Contez pe asta, bine?

Abia acum își coborî mâna de pe mâneca lui.

— Mai bine du-te și spală-te, băiețel bogat ce ești. Ne vedem în curte, când termini. Sunday și Jitendra sunt deja acolo.

— N-am să întârzii.

Se duse în camera lui, se dezbrăcă și făcu un duș, iar în timp ce lua pe el hainele curate, privirea îi căzu întâmplător pe cei șase elefanți de lemn. În ajun, fusese prea obosit și preocupat ca să le dea atenție. Și de ce-ar fi făcut-o? Erau niște simple

decorațiuni de interior și nimic mai mult. Faptul că fusese chestionat despre ei de construcțiile care păzeau Palatul de Iarnă și pe Lionheart nu însemna mare lucru. Însemna doar că elefanții fuseseră într-adevăr trimiși în dar de Eunice, așa cum crezuse și el la vremea respectivă. Sau, mai degrabă, de acea inteligență care se dădea drept bunica lui de-a lungul tuturor acelor ani îndelungați ai exilului ei imaginar.

Acum, însă, își dădea seama că nu era numai atât. Se așeză pe pat, amețit dintr-odată ca și cum ar fi primit o lovitură în cap. Doar n-avea cum să fie adevărat... sau putea fi...? După atâta timp, atât de la îndemână... Atât de la îndemâna *lui*...

Luă elefantul cel mai greu, masculul din fruntea grupului. Nu era foarte plauzibil, dată fiind dinamica socială a elefanților, dar bănuia că nu acesta fusese lucrul cel mai important.

Mângâie trupul elefantului, asigurându-se că era confecționat din ceea ce Presupusese întotdeauna, ce i se spusese întotdeauna: un lemn de esență densă, închis la culoare.

Așa era. Nu avea nicio îndoială.

Baza, însă, arăta altfel. Lucrată dintr-un material greu, negru și neregulat, cu suprafețele de sus și de jos netede, ca și cum ar fi fost tăiată dintr-o rocă-mamă mai întinsă, neagră precum cărbunele. Întoarse statueta cu capul în jos, pentru a privi fața inferioară a soclului, și distinse zgârietura slabă care o străbătea dintr-o parte în alta. N-o mai observase niciodată și, chiar dacă ar fi remarcat-o, nu exista niciun motiv să-i atribuie vreo semnificație. Acum, însă, știa. Avu nevoie doar de câteva momente ca să se convingă că și pe celelalte cinci piedestaluri erau zgârieturi asemănătoare.

Știa prea bine de unde veniseră.

Cu gândul la tot ce pierduseră, la tot ce câștigaseră, la tot ceea ce încă era în joc, Geoffrey rămase suspinând, cu elefantul mascul în mână, greu și rece ca o piatră.

Sunday și fratele ei ieșiră din casă împreună cu restul clanului, rudele și prietenii, în aerul înserării. Lucas mergea pe lângă ei, iar Jitendra și Jumai nu se aflau nici ei prea departe. Cerul era străveziu și încremenit, la fel de senin ca în seara aceea de demult când veniseră să împrăștie cenușa lui Eunice. Pe-atunci, Sunday nu fusese întrupată, cel puțin nu în carne și oase, dar îi era greu să-și alunge amintirea faptului că venise

acolo, pășind pe pământul african, inspirând aer african.

— M-am gândit puțin la problema pe care am discutat-o la cină, spuse Lucas, vorbind destul de încet ca să se audă doar la câțiva pași. Mergea cu spinarea dreaptă și mâinile la spate.

— Dacă vrei dovezi, răspunse Sunday, va fi cam dificil. Pentru moment, cel puțin. O avem pe „Regina Verii”, evident, dar în rest nu-ți va mai rămâne decât să faci un drum până pe Lionheart și să vezi cu ochii tăi aparatura de testare. Construcția i-a spus fratelui meu că e pe deplin funcțională.

— „Regina Verii” în sine indică o fizică nouă sau cel puțin un domeniu al fizicii actuale pe care doar am crezut că-l înțelegeam, replică Lucas. Atâta lucru e de ajuns ca să confere o anumită credibilitate restului povestirii. Totuși, sper că-mi vei scuza scepticismul. Chiar și dacă Hector însuși mi-ar spune toate aceste lucruri, tot aș dori mai mult decât niște simple vorbe. Mi-e destul de dificil să accept că bunica noastră știa despre fizica asta nouă, cu tot ceea ce implică ea… dar să-mi ceri să cred acele lucruri despre Memphis? Că n-a fost omul care ne imaginam noi că era?

— Era destul de bătrân ca să nu aibă un trecut pus la punct de Mech, sau motoare ale posterității, spuse Geoffrey.

— Recunosc că există… unele lacune în biografia lui. Dar nu mai multe decât ar fi cazul pentru milioane de oameni de aceeași vârstă.

Lucas își duse o mână la gură, tușind încet.

— Și a existat cândva un student la fizică pe care-l chema la fel, născut în Tanzania tot cam pe-atunci.

— Deci accepți că există măcar o posibilitate ca totul să fie adevărat, zise Sunday.

— Ar fi bine să existe… ceva mai mult. Cred ceea ce mi-au spus Geoffrey și Jumai și mai cred și ce mi-ai spus tu despre întâmplările prin care ai trecut pe Marte. Pe unele dintre ele le-am văzut și eu, adu-ți aminte, chiar dacă nu tocmai cu ochii mei.

Sunday se crispă, amintindu-și chipul mutilat al lui Lucas, cu ochiul scos și erupția lăptoasă de organe interne umede și clisoase ale reprezentantului.

— Pot să vă întrerup?

Fata care pusese această întrebare era o persoană pe care Sunday o mai văzuse în împrejurări asemănătoare. Purta

aceeași rochie roșie, aceiași ciorapi și pantofi negri și avea părul pieptănat la fel.

Din curiozitate, Sunday ceru o etichetă aug. Fata era un golem, deși punctul de origine al legăturii ching nu putea fi localizat.

— Ești Lin.

— Desigur, răspunse fata. Am cunoscut-o pe bunica voastră.

Geoffrey făcu o grimasă.

— După tot ce s-a întâmplat pe Marte, mă mir că-ți mai arăți mutra aici.

— Ți-am făcut ție, personal, ceva? replică ea, aruncându-i o privire tăioasă pe sub bretonul negru și drept.

— N-ai avut ocazia.

— Dacă aveam vreun motiv să-mi fie rușine, crezi că m-aș mai fi deranjat să mă prezint? Ceea ce s-a întâmplat pe Marte nu mă privește și n-aș fi fost niciodată de acord, dacă aș fi știut. După cum reiese, acel gest n-a rezolvat nimic.

— Chama și Gleb mi-au spus că a avut loc o schismă, zise Sunday.

— Descoperirea Mandalei n-a făcut decât să adâncească fisurile deja existente, răspunse Lin Wei. Cred că lumea are dreptul să știe că am găsit dovezi ale unei inteligențe extraterestre pe altă planetă și că nu era nevoie să așteptăm până când acele date se infiltrau în domeniul public. Unii dintre colegii mei sunt de altă părere. Dacă am sentimente caritabile, e fiindcă ei nu cred că restul omenirii e gata pentru o dezvăluire atât de zguduitoare. În momentele mele mai puțin milostive, le reproșez că nu vor să împărtășească nimănui secretul.

— N-am ce-ți face, replică Geoffrey.

— Datele tot vor deveni publice, mai devreme sau mai târziu, continuă cu nepăsare Lin Wei, ca și cum ceea ce putea sau nu putea face Geoffrey n-ar fi avut nici cea mai mică importanță. Am luat măsuri în acest sens. Evident, am și eu parte de critici și chiar de dușmani. Unii dintre ei îmi vor face viața foarte interesantă în anii următori. Dar ăsta nu-i un lucru rău: cel puțin, n-am să mă plictisesc. Eram gata să plec din Tiamaat cu mult timp înainte de a-mi fi oferit tu o scuză, Geoffrey. Dar îți mulțumesc că mi-ai dat ocazia.

Făcu o pauză.

— Am un dar pentru tine, dar va trebui să vii să-l iei. Mi-ar fi

mult prea incomod să-l aduc înapoi pe Pământ.

Sunday privi chipul fratelui ei, în căutarea unor indicii. Geoffrey nu părea să știe nici el nimic.

— Nu-mi datorezi niciun dar, Arethusa.

— A, bine atunci, strâmbă ea din nas iritată. Atunci, zi-i un bun restituit. Micul tău aeroplan, Geoffrey. A fost recuperat din mare când te-a salvat „Nevski”.

Ce-ar fi putut să fie asta, se întrebă Sunday, dacă nu o reamintire vicleană a faptului că-i era dator?

— În toată învălmășeala aia, a ajuns să fie încărcat la bordul rachetei de mare capacitate. L-am curățat și reparat și poți să ți-l iei și să-l duci unde dorești.

— Care-i ideea?

— Niciuna, pe lângă faptul că va trebui să vizitezi una dintre stațiile noastre orbitale ca să-l iei înapoi. Dar nu vor fi niciun fel de complicații diplomatice. La urma urmei, încă mai ești cetățean al Națiunilor Unite Acvatice.

Sunday se încruntă, întrebându-se ce-o fi vrut să însemne asta. Mai erau încă destule lucruri pe care le avea de discutat cu fratele ei. Bănuia că urmau să aibă timp destul în zilele următoare.

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat avionul, spuse el.

— Măcar atâta am putut și eu să fac. Sau, mă rog, aproape. Ar mai fi și…

Geoffrey, însă, o întrerupse:

— Ai putea să le transmiți lui Chama și Gleb un mesaj din partea mea. Ești de acord?

— Bineînțeles.

— Mulțumește-le pentru că au ajutat-o pe Sunday, în lipsa mea. Și mai Spune-le și că activitatea cu elefanții poate să continue. N-am nicio obiecție față de stabilirea unei comunități prin linkuri. Turmele din Amboseli și piticii lunari… pot împărți același senzoriu, așa cum au plănuit Chama și Gleb. Le voi oferi bucuros orice asistență tehnică.

— Cred că vor aștepta mai mult decât simpla asistență, spuse Sunday. Colaborare deplină, o întreprindere în comun.

— Atunci, nu și-au găsit omul.

Mai merse câțiva pași, înainte de a continua:

— Nu mai lucrez cu elefanții. Asta ține acum de domeniul trecutului.

Lui Sunday nu-i veni să creadă ce auzea. Îl cunoștea însă pe Geoffrey destul de bine, ca să fie sigură că n-o spunea numai pentru efect dramatic, așteptându-se ca toată lumea să-l cuprindă de umeri și să-i spună ce minunat de importantă era munca lui, cât de subevaluat și desconsiderat era el, cât de mult le datora elefanților ca să-și continue studiile. Auzise suficient de des asemenea discuții în trecut.

Nu era același lucru.

— Vorbești serios.

Geoffrey dădu din cap, dar nu cu un aer triumfător.

— Cred că amândoi avem destule care să ne țină ocupați, nu?

Spre lauda ei, Lin Wei nu punea la îndoială sinceritatea lui Geoffrey. Poate că era doar o izbucnire, un lucru pe care avea să-l retracteze în zilele următoare, dar totul, în atitudinea lui, sugera contrariul.

— Chama și Gleb o să regrete. Știu că așteptau cu nerăbdare participarea ta.

— Sunt destul de inteligenți ca să se descurce și fără mine. Pe elefanți i-au dorit tot timpul, nu pe cercetător.

— Nu cred că mai e mult până la împrăștiere, spuse Lin Wei. Făcu un gest, ca și cum ar fi conturat un pătrat în aer, iar semnalul aug îl umplu cu întuneric. Îl vedeți cu toții?

Continuau să meargă, dar pătratul se deplasa odată cu ei. Unul câte unul, confirmară că puteau să-l vadă.

— Sunday le-a spus lui Chama și Geoffrey despre numere, iar ei la rândul lor mi-au spus mie, continuă Lin Wei. Numerele n-ar fi însemnat mare lucru pentru cineva din afară, dar mie sensul lor mi-a fost clar imediat, la fel cum i-ar fi fost și lui Eunice.

— Și ce înseamnă?

Pătratul se acoperi cu pete de lumină lăptoasă.

— Instrucțiuni de orientare a Ocularului. Asta sunt: un set de coordonate pentru instrument. Nu peste mult, adversarii mei îmi vor face foarte dificil accesul la Ocular, dar pentru moment încă mai am acest privilegiu – așa cum și *trebuie,* dat fiind că eu l-am conceput și i-am dat naștere. Inutil de spus, n-am ezitat să abuzez de prerogativele mele, ordonându-i lui Arachne să îndrepte Ocularul în direcția care corespundea coordonatelor.

— Mandala? întrebă Geoffrey.

— Nu. Creuzetul e în constelația Fecioarei, iar direcția asta este a Lirei, într-o cu totul altă parte a cerului. Aproape de Altair,

de fapt – una dintre stelele din Triunghiul Verii. Algoritmii de căutare ai lui Arachne au eliminat doar corpurile stelare din zona centrală a câmpului vizual, dar veți observa că a mai rămas ceva acolo.

— Și ce este? se interesă Sunday.

— M-am gândit că poate îmi veți spune voi, dat fiind tot ce-ați aflat de la bunica voastră. Se vede incredibil de slab și, la prima vedere, pare să semene cu un quasar. Dar nu e quasar. E un... ei bine, nu știu. Și nici Arachne nu știe. A văzut miliarde de obiecte astronomice, însă nimic care să semene măcar pe departe cu... sursa asta de energie. Asta e – o sursă de energie, de înalt nivel Doppler, ne putem da seama după spectru – care se îndepărtează de noi pe o direcție ce pare radială. Vom afla mai multe cu timpul, dacă discernem mișcarea laterală. Dar nu cred că vom apuca. Cred că vom descoperi că lucrul ăsta, obiectul ăsta, a pornit din Sistemul Solar, acum șaizeci de ani. Și că de-atunci se tot îndepărtează de noi, pierzându-se printre stelele estivale.

— La ce distanță e acum? vru să știe Geoffrey.

Zâmbetul lui Lin Wei era ștrengăresc.

— Cred că v-am oferit destule date ca să aveți cu ce lucra, nu? Să zicem doar că e foarte, foarte departe – mai departe decât a ajuns oricare alt artefact uman. Și că se deplasează cu o viteză de-a dreptul ridicolă.

— Fără nicio destinație concretă? continuă Sunday. În direcția aia nu există vreo stea?

— Sunt destule stele, cu siguranță. Dar niciuna care să ni se pară – lui Arachne sau mie – o candidată evidentă.

Lin Wei făcu un gest scurt și imaginea dispăru.

— Asta-i tot ce ai de gând să ne spui? o întrebă Sunday.

— Deocamdată. Dacă vreți mai mult, veniți la mine să stăm de vorbă. Cred că toți avem destul de multe de discutat, nu-i așa?

— E în obiectul ăla, spuse Geoffrey. Asta crezi. Că Eunice este într-o *navă,* o navă care de șaizeci de ani se tot îndepărtează de Pământ.

— Mie m-a vorbit o dată, completă Sunday, despre senzația de a merge tot înainte. Fără să te mai întorci acasă niciodată.

Făcu o pauză, încercând să-și aducă aminte întocmai cuvintele bunicii sale.

— Până când Pământul nu mai era decât o amintire albastră. Ceea ce nu mi-am dat seama atunci era că… intenţiona s-o facă.

— Şi încă ar mai putea să… începu Geoffrey, dar se întrerupse fără a termina fraza.

Sunday dădu din cap. Nu era nevoie să-şi ducă ideea până la capăt. Şi ea se gândea la acelaşi lucru.

Bănuia că singurul mod de a afla cu certitudine ar fi fost să se ducă acolo. Să ajungă din urmă acel lucru imposibil de îndepărtat şi să vadă ce avea înăuntru.

Un leu adormit, poate. *Senge Dongma.*

— Cred că e timpul, spuse Jitendra.

Şi avea dreptate. Sunday simţi pământul trepidând sub picioarele lor, când ţeava îşi trimise pacheţelul în goană pe sub câmpii. Cu toţii, brusc, se întoarseră spre răsărit. Parcă din proprie iniţiativă, mâna i se ridică la gât, atingând talismanul pe care-l primise pe Marte, talismanul care o lega de trecut, care o lega şi de viitor.

Priviră scânteia înălţându-se de pe munte, o stea mică şi strălucitoare care urca spre tăriile bolţii. Acum se deplasa balistic, împinsă de inerţia acumulată în timpul îndelungatei acceleraţii din catapulta magnetică. O parte din acea inerţie se risipea deja: pachetul întâmpina rezistenţa atmosferică, deşi din partea unui aer pe jumătate atât de dens ca la nivelul solului, iar gravitaţia începea să-şi reintre în drepturi. În mod normal, lansatoarele laser ar fi trebuit să intervină până acum, proiectându-şi energiile feroce în partea de jos a pachetului, pentru a-l împinge mai tare spre orbită, Sunday era convinsă că unii dintre privitori trebuia să fi ajuns deja la concluzia că suflanta greşise momentul. Alţii, era la fel de sigură, nici măcar n-aveau habar de mecanica obişnuită.

Steaua continua să se înalţe – din unghiul de vedere al grupului, părea să urce vertical, dar, de fapt, urma un arc, unul care o ducea deja spre est, peste Oceanul Indian. Şi, chiar când părea pe punctul de a cădea, laserele străluciră. Razele lor trasară dâre de o strălucire diamantină pe cer, convergând din vârful lui Kilimanjaro pentru a se întâlni într-un punct focal fix din spaţiu, unde aerul deveni un mic bulgăre de infern amintirea albastră a pământului ionizat. În mod normal, focarul ar fi trebuit să se afle imediat sub obiectul în ascensiune, dar în ziua

acea aranjamentele erau diferite. Laserele își îndreptau acum energiile direct spre pachet. Acesta nu avea nicio apărare. Fusese destinat să fie împins, nu să lovească frontal plasma aceea. Fără nicio protecție în afara celei necesare pentru a rezista tensiunilor aerodinamice, efectul asupra pachetului fu rapid și glorios. Strălucirea stelei atinse o magnitudine neașteptată, până dădu impresia că se lumina iar de ziuă. Sunday își apără ochii cu degetele, întrezărind în punctul acela orbitor nuanțe de verde și trandafiriu. Lumina pâlpâi, după care, la fel de repede cum se aprinsese, micul soare nou începu să se spargă, scurgându-se în picături topite. Culorile păliră – auriul devenind chihlimbariu, chihlimbariul oranj, oranjul un roșu tot mai stins. Încercă să urmărească scânteile cu privirea, dar se pierdură curând pe imensitatea cerului.

Știa adevărul – că dacă vreo parte din el avea să curgă din rugul acela, asta se întâmpla departe, în largul mării. Și, poate, nicio părticică nu supraviețuise acelei incandescențe. Dar, din locul unde stătea Sunday, din locul unde se afla acum toată lumea, era foarte greu de crezut că un fragment din prietenul și mentorul lor avea să sfârșească atingând vârful acelui munte, avea să sfârșească atingând zăpezile de pe Kilimanjaro.

Și atâta era de ajuns.

La începutul acestei povestiri, am vorbit despre începuturi. Se cuvine acum să vorbim despre finaluri.

Aceea a fost ultima ocazie când Geoffrey a avut de-a face cu Matilda, cu grupul M, cu turmele din Amboseli sau cu elefanții în general. Sau, cel puțin, ultima despre care știe oricare dintre noi. La început, a fost copleșit de tristețe, apoi de furie și remușcare, amestecate cu stăruitorul dezgust de sine pentru ceea ce credea că făcuse să se întâmple. Și pe urmă, din nou, doar tristețea, îndelungată și stingându-se încet, ca ecoul unui tunet care se risipește la nesfârșit peste câmpii. N-avea de unde să știe, desigur. Și a trebuit să treacă ani întregi până când a fost gata măcar să vorbească despre cele întâmplate în ziua aceea când Matilda a văzut în adâncurile minții lui și l-a înțeles pe Memphis drept ceea ce era.

Dușmanul neamului ei. Un ucigaș de elefanți.

Chiar dacă Memphis n-o făcuse din alt motiv decât acela de a ne apăra. Ea, însă, nu putea înțelege acest lucru. Era doar un animal, în fond, indiferent cât de luminos strălucea mintea ei.

Piticii filetici încă mai există. Nu facem niciun rău dezvăluind acum această informație. Nu știm unde sunt și, după toate probabilitățile, nici Panii ortodocși nu știu. Ulterior sciziunii, marii despărțiri a drumurilor dintre Truro și Arethusa, Chama și Gleb și-au mutat activitatea mai adânc sub scoarță decât fusese înainte. Dar, undeva, într-un sistem solar încă destul de mare ca să conțină ascunzători și unghere întunecoase, încă destul de întins pentru secrete, elefanții prosperă. Din când în când, pe calea labirintului de căi quangle, aproape netrasabile, aflăm vești despre cei doi zoologi. Căsnicia lor e la fel de fericită și își continuă activitatea cu spor. Elefanții o duc bine. Într-o zi, s-ar putea să mai avem și noi de-a face cu ei.

Pachetele de date continuă să-i lege pe pitici de clanul M, furnizând acel context esențial de socializare, dar vă rog nu încercați să urmați acest drum: n-o să vă ducă nicăieri. În plus, legăturile dintre turme sunt mult mai slabe acum decât atunci când a început totul. După douăzeci de ani, piticii au propriii lor copii, fii și fiice, matriarhe și masculi, legături de familie, temelia unei societăți elefantine complexe, autosuficiente. Într-o zi, când resursele o vor permite, s-ar putea să fie lăsați să crească, să nu mai fie pitici. Asta însă e pentru un alt secol, poate.

Dacă Geoffrey simte lipsa rolului pe care l-ar fi jucat în

această acțiune, are grijă să n-o arate. Nu mai mult, probabil, decât îi lipsește lui Sunday fosta ei carieră de artistă sau lui Lucas propria lui carieră, ca piesă componentă a mașinăriei familiei. Cu toții am avut alte treburi care să ne țină ocupate mâinile, mințile și inimile.

Sunday s-a întors în Zona Descrutinizată și, pentru câtva timp, a încercat să se integreze din nou în vechiul ei program de viață. A revenit la comenzile pe care și le abandonase înaintea călătoriei sale pe Marte. Și Jitendra a încercat să-și adune la loc cioburile vechii existențe. Dar le-a fost greu. Amândoi știau prea multe lucruri, care le ardeau în capete ca un fitil aprins. Cu toții știam.

Ani de-a rândul, Sunday se străduise să ducă la desăvârșire construcția lui Eunice. Acel proiect privat fusese principalul resort al vieții ei, lucrul la care ținea mai mult decât la oricare dintre comenzile ei obositoare, din care-și plătea chiria. Abandonase sculptura fizică, preferând să sculpteze o singură viață omenească, în toată orbitoarea ei glorie fractală.

Și nu dăduse greș. Dar construcția ajunsese să fie prea inteligentă, prea complexă. Se desprinsese de planurile lui Sunday, devenind o entitate pe care ea putea s-o influențeze – nu și s-o controleze, însă. Și, cu toate că Geoffrey și Jumai încercaseră s-o apere de adevăr, făcuse singură deducțiile necesare. Artilectul care coordona acțiunile de pe Lionheart era tot ceea ce sperase că ar fi putut deveni construcția ei. Acea operă pe care se străduise s-o realizeze fusese deja dusă la îndeplinire.

Construcția subzistă. La fel ca piticii, e și ea pe-acolo, pe undeva. Fiind un spirit fără trup, bântuind prin aug, ar fi avut cu atât mai puțin sens să încercăm s-o stabilizăm. I-am acordat de mult toată autonomia la care râvnea. Uneori, mai auzim de ea. Poate că se gândește la femeia în a cărei umbră pășește, figura pe care o poate emula, fără a putea deveni niciodată ea însăși. Poate că e mulțumită să devină cu totul altceva. Câteodată, când ne oferă recomandări înțelepte, când ne sfătuiește cu privire la intențiile celor care ar acționa împotriva noastră, îi suntem recunoscători că ne e alături. Cu alte ocazii, ne cam temem de ea. Și, uneori, uităm că Eunice e un lucru, nu o „ea”.

În legătură cu adevărata Eunice, femeia reală și vie, bunica noastră decedată, lucrurile sunt mai simple. Ea, cel puțin, acum

știm unde este.

Vor exista, desigur, unii care să ne critice pentru că am așteptat atât de mult, înainte de a lua această hotărâre. Oare am avut de ales? Când ni s-a pus pe umeri o asemenea povară eram, la drept vorbind, doar cu puțin mai mari decât niște copii. Aveam nevoie de timp ca să gândim, ca să judecăm cât de pregătită era lumea. Eunice n-ar fi putut lua o asemenea decizie cu șaizeci de ani în urmă. Nici noi nu puteam să ne pripim. Doream să vedem cum se va adapta lumea la noile motoare și la vestea despre Mandala.

Au trecut de-atunci douăzeci de ani. Acum suntem gata.

Această mărturie, scrisă de noi cât am putut de sincer, este încercarea noastră de a ne explica. Nu noi am pornit în căutarea acestei responsabilități, dar ne-am dat toată silința să fim pe măsura ei. Privind în urmă peste toți acești ani, la felul cum eram atunci, toate adversitățile noastre își pierd importanța, ca niște gâlcevi copilărești. Am trecut dincolo de asemenea lucruri. Cel puțin, le suntem datori lui Hector și Memphis să ne ridicăm mai presus de cei care am fost cândva. Fiindcă, dacă n-o putem face, dacă nu putem lăsa deoparte trecutul, ce speranță ar mai putea să existe pentru oricine?

Acum douăzeci de ani, lumea a întrezărit o frântură din ceea ce ne aștepta. Motoarele îmbunătățite au comprimat sistemul solar interior, i-au adus pe Jupiter și Saturn mai aproape și au accelerat dezvoltarea și colonizarea spațiului transneptunian. Au avut loc și accidente, s-au făcut și prostii, dar în cea mai mare parte noua tehnologie a fost asimilată fără nicio catastrofă. Atât de bine pe cât ar fi trebuit, căci ceea ce v-am dăruit atunci nu însemna nimic de fapt. Adevărata încercarea înțelepciunii noastre colective începe acum și aici.

Îi spunem Principiul Chibesa. Motoarele ameliorate au fost doar o frântură din ceea ce ne-a oferit această fizică nouă. Îmblânzit așa cum se cuvine, Principiul Chibesa nu numai că ne va micșora și mai mult Sistemul Solar, dar ne va aduce la îndemână și zborurile interstelare umane.

Dar înțelegem și riscul, și promisiunea... La fel ca descoperirea focului, acesta nu e un lucru care să mai poată redeveni neinventat. Și, ajuns pe mâini greșite, folosit cu rea-voință sau în mod necugetat, Principiul Chibesa este pe deplin capabil să ucidă lumi.

De aceea bunica noastră ne considera nepregătiți. Dar asta s-a întâmplat acum mai bine de optzeci de ani și de-atunci s-au schimbat multe. Considerăm că situația s-a ameliorat și că specia e gata să-și demonstreze înțelepciunea colectivă. Dacă ne înșelăm, dacă înțelepciunea noastră mai are lipsuri, Principiul Chibesa ne va arde. Și, dacă așa se va întâmpla, dacă va mai rămâne cineva care să ne judece faptele, vom accepta verdictul istoriei. Dar, dacă avem dreptate, ne va dărui tot ceea ce i-a arătat Soya Akinya fiicei sale când a ridicat-o în căldura catifelată a unei nopți din Serengeti: toate aceste stele, toate aceste luminițe diamantine.

Am fost deștepți și, în anumite situații, am fost nătângi. Pentru niște maimuțe istețe, putem fi, când ni se năzare, peste măsură de proști. Dar inteligența a fost aceea care ne-a adus aici și numai ea ne va sluji de-acum încolo.

Nu avem timp pentru altceva.

MULȚUMIRI

Le datorez o enormă recunoștință lui Tim Kauffman, Louise Kleba, Kotska Wallace și Joan Wamae – și nu în ultimul rând soției mele pentru că au acceptat să citească un draft inițial al acestui roman și mi-au oferit comentariile și sugestiile lor. Scriitorul în ascensiune Jonathan Dotse a fost și el atât de binevoitor, încât să-și facă timp, cu ocazia unei vizite la Londra, pentru a discuta despre Africa și science-fiction, dintr-o perspectivă exclusiv ghaneză. Pentru discuții concrete privind exoplanetele și fizica de avangardă, le mulțumesc inteligenților și talentaților mei prieteni specialiști Lisa Kaltenegger și Dave Clements. Vă sunt îndatorat tuturor pentru timpul acordat și sfaturile voastre. De greșelile din carte, desigur, numai eu sunt responsabil.

Mi-am petrecut primul deceniu al carierei de scriitor profesionist sub redactarea competentă a lui Jo Fletcher, nu numai o colegă de încredere, dar și o bună prietenă. La vremea când Jo a plecat să se ocupe de propria ei firmă, discutaserăm deja câțiva ani despre cartea asta. Nu încape nicio îndoială că influența ei asupra romanului *Amintirea albastră a Pământului,* precum și o parte a acestei influențe, sunt convins, vor continua să se facă simțite în episoadele viitoare din saga familiei Akinya. Îndeosebi, afecțiunea imediată a lui Jo pentru elefanți a fost aceea care m-a determinat să fac din ei mai mult decât un element de decor. Îți mulțumesc, Jo!

În același sens, a fost o plăcere să lucrez cu noul meu redactor, Simon Spanton – băiat bun pân-la prăsele și un om cu o pasiune profundă pentru virtuțile esențiale ale SF-ului. Nu-i deloc ușor să iei în primire un scriitor consacrat, la jumătatea carierei. Simon mi-a oferit sprijin și prietenie. Respect!

Încă o dată, a fost o plăcere să lucrez cu inteligenta și meticuloasa Lisa Rogers, care mi-a fost redactor de text în cea mai mare parte a carierei mele – cred că în tot domeniul editorial nu există o pereche de ochi mai pătrunzători, nici vreo persoană mai bine echipată ca să impună o gândire logică peste atitudinea mea adeseori încurcată față de cronologia internă. Mulțumesc, Lisa!

De asemenea, îi sunt enorm de îndatorat agentului meu, Robert Kirby, pentru anii de sprijin și entuziasm. La fel ca Jo, și

Robert a fost implicat în această carte încă de la început. Când te adâncești într-un proiect important, e ușor să uiți de ce ai considerat din capul locului că era o idee extraordinară. Robert a reușit mereu să-mi dea acest impuls motivațional, ori de câte ori simțeam că-mi secau energiile. Din nou, a fost o mare plăcere.

Geneza acestei cărți – sau măcar o parte din ea – datează de pe vremea celei dintâi, dintr-o serie de vizite de la Centrul Spațial Kennedy. Soția mea și cu mine am avut norocul de a asista la două lansări ale navetei spațiale Atlantis – experiențe literalmente irepetabile. Pentru că mi-au permis să ajung mai aproape decât sperasem vreodată, le mulțumesc lui Tim Kauffman, Louise Kleba și Piers Sellers – niște oameni extraordinari, devotați și acum ideii explorării umane a spațiului. A mai fost o plăcere și un privilegiu și timpul petrecut cu Steve Agid, care știe mai multe despre trecutul, prezentul și viitorul zborurilor spațiale cu și fără echipaj uman decât aproape oricine de pe planetă.

O mare parte a tehnologiei din carte e speculativă, dar destul de mult din ea se bazează pe idei și propuneri reale, dintre care niciuna nu încalcă legile fizicii. Lifturile spațiale, lansatoarele balistice, propulsiile VASIMR, chiar și rachetele alimentate cu hidrogen metalic și imaginile cu suprafața exoplanetelor sunt, toate, tehnologii care s-au discutat în „literatura serioasă” – ba chiar, unele dintre aceste concepte sunt pe drum spre a fi realizate.

Pe moment, ne lipsește o „Teorie a tuturor lucrurilor”, o teorie fizică unică, atotcuprinzătoare, care să lege laolaltă atât comportamentul materiei pe cele mai extinse scale – dinamica găurilor negre și a super-roiurilor galactice – și domeniul mai restrâns, efervescent și cețos al proceselor subatomice. În pofida acestui lucru, avem câteva idei cu candidatură promițătoare. De asemenea, trăim într-o eră a experimentelor cu adevărat fascinante, inclusiv proiecte ca Large Hadron Collider, care explorează energii ce-ar putea ajuta teoriile concurențiale să fie testate comparativ. E prea devreme ca să spunem care va fi rezultatul acestor studii. Am presupus, într-un stil poate cam conservator, că fizica teoretică de pe vremea lui Eunice nu e radical diferită de a noastră. Totuși, marea realizare de pe Mercur, presupusa ei conexiune cu interacțiunile între un

quark și altul și aplicarea ulterioară într-un nou tip de motor al navelor spațiale, este complet fantezistă – știință „inventată” în mare măsură.

Nu există nicio lume asemenea Creuzetului, deși se presupune că steaua 61 Verginis are un sistem planetar, iar prezența unei lumi de tip terestru încă nu este exclusă. Domeniul cercetării exoplanetelor evoluează atât de rapid, încât mă aștept întru totul să avem parte de observații surprinzătoare încă din timpul de existență al acestei cărți. Dar tocmai aceasta e plăcerea speculațiilor într-o disciplină cu evoluție rapidă.

Există un monolit pe Phobos, dar nimeni nu crede la modul serios că ar fi altceva decât o trăsătură geologică destul de neobișnuită, însă nu exagerat de ciudată. Obținerea unor imagini de aproape ale acestui obiect care aruncă o umbră prelungă va constitui, fără îndoială, unul dintre scopurile viitoarelor explorări pe lunile lui Marte. Aștept cu nerăbdare să văd ce se va descoperi.

Două lucruri m-au motivat să scriu un roman science-fiction în care Africa este puterea economică și tehnologică dominantă. Primul a fost un simplu: de ce nu? N-am fost niciodată în Africa, dar nu am niciun motiv să presupun că ceva care să împiedice acest continent, sau măcar o parte din el, să dobândească dominația globală în domeniul uneia sau al mai multor industrii avansate. Al doilea motiv, care e oarecum mai personal și sentimental – și, prin urmare, mai dificil de formulat – are de-a face cu muzica. În ultimii cinci ani, am ajuns să îndrăgesc muzica africană, pe care am ascultat-o mult în timp ce concepeam această carte. Aș dori în special să-l menționez pe uluitorul compozitor ugandez Geoffrey Oryema, care a reprezentat în mare măsură poarta mea de intrare pe un tărâm al descoperirilor miraculoase și surprinzătoare. Minunatul său cântec *Land of Anaka,* scris din punctul de vedere al unui exilat, transmite întocmai sentimentul de pierdere copleșitoare pe care am considerat că-l puteau împărtăși călătorii mei spațiali, peste câteva secole, amintindu-și de Pământul pe care nu se vor mai putea întoarce niciodată.

Din acest motiv, personajului meu central i-am ales numele de Geoffrey.